„ИЗГРЕВЪТ“

НА

БЯЛОТО БРАТСТВО

ПЕЕ И СВИРИ,

УЧИ И ЖИВЕЕ

22

Библиотека
„Житен клас“

Светозар Няголов

СВЕТЪЛ ЛЪЧ КЪМ ЧОВЕШКИТЕ ДУШИ

Ново, допълнено и преработено издание на книга със същото заглавие от 1998 г.

ИЗГРЕВЪТ НА БЯЛОТО БРАТСТВО

ПЕЕ И СВИРИ УЧИ И ЖИВЕЕ

Сборник

ТОМ 22

Спомени на съвременници и последователи на

Всемировия Учител БЕИНСА ДУНО

Събрал, подбрал, записал, съхранил и представил

Вергилий Кръстев

Библиотека "Житен клас"
София 2005

ПОСВЕЩЕНИЕ

За денят Господен, за Божественият огън и за Българския народ

1. Всеки народ трябва да се съзнава като уд в Божественото тяло, за да знае где му е мястото и да функционира правилно в Божественото тяло, за да може да приложи Божествените идеи. А сега всеки народ мисли, че светът е създаден само заради него и всяко общество мисли, че светът е създаден само заради него, и всеки индивид мисли, че светът е създаден само заради него. Но Бог ни доказва, че светът е създаден само заради Него. Божественият Дух се стреми да създаде най-висшата форма, в която да се прояви Той!

2. Иде една нова вълна от Космическото пространство, вълна на Божествената Любов. Наричат я още „ Огнена вълна". Тази вълна има мощни трептения, които организмът на всеки човек не може да издържи. Затова се казва, че Бог е огън всепояждащ. Тези, които са готови да издържат трептенията на тази вълна и я приемат ще просветнат, а онези, които не могат да издържат трептенията й, за тях тази вълна ще бъде огън, който ще ги изгори или ще стане причина да минат през най-големи страдания. И тези страдания ще ги приготвят да приемат Любовта, да се пробудят. Затова тази вълна на Любовта, която иде се нарича Божествен огън. В него ще изгори всичко старо, всичко нечисто.

Когато хората минат през този Божествен огън, ще дойде Царството Божие на земята.

Когато дойде Огънят на Любовта, Божественият огън, едни ще просветнат, а други ще изгорят, ще минат през разкаяние.

3. Земята трябва да се пречисти. Пречистването й ще стане с огън. Иде огънят в света. Ако хората не приемат Учението на Любовта, огънят ще дойде и ще помете всичко онова, което от хиляди години се е съграждало. Старата култура ще изчезне, помен няма да остане от нея. Греховете, престъпленията на хората ще изгорят. Които издържат на този огън, те ще светнат, както свети златото, което е минало през огъня на златаря. Които минат през този огън и издържат, те ще турят начало на Новата култура.

4. Сега вие трябва да знаете, че всички хора, добри и лоши, ще минат през този огън. Не се страхувайте, но будни трябва да бъдете, да минете през огъня и да оцелеете, и той ще ви очисти.

Чистотата е нужна на хората. За мнозина този огън е започнал вече. Страданията, изпитанията не са нищо друго освен огънят, който иде за да пречисти света. Колкото по-голямо страдание минава човек, толкова по-силен става. Страданията каляват човека, правят го силен да носи. Някои страдания са действителни, а някои фиктивни. Каквито и да са страданията на човека, той трябва да издържи.

5. Големи страдания идат в света. Кога ще дойде Царството Божие на земята? В денят Господен. Този ден е един от тъмните Божи дни. Тогава слънцето, звездите ще изгаснат и който може да запали своята свещ, той ще бъде на светло. Който не може да запали свеща си, той ще остане в тъмнина. Тъмен е Денят Господен. Сегашните дни са светли, хубави, но Денят Господен, който ще бъде тъмен, придружен с бури, ветрове. За да посрещнете с радост този ден, вие трябва да имате запалена свещ, на която при страшните бури и урагани, при всички несгоди да можете свободно да четете Словото Божие.

6. Вънка от нашата вселена идва една велика вълна и тя ще върви с една грамадна бързина. Тя ще залее целият свят и всички онези, които и се противопоставят, тя ще ги задигне и завлече със себе си. Къде ще ги завлече? В Божествената пещ на Божествения огън.

Под свършване на света, или изгаряне на света се разбира ликвидация на всички криви мисли, всички измами и заблуждения. Ще изгори всичко нереално, а ще остане само истинското, реалното. Тогава всички ще разберат, че са братя, а Бог е техен баща! Тогава всички ще разберат, че земята е създадена за благото на живите същества, а Вселената - за научни изследвания. Онези, в които Божественото е събудено, още днес могат да живеят по този начин.

7. Велик момент настъпва. Изявлението на Великият Господ се очаква с интерес от всички добри и разумни същества. Тези, у които съзнанието е пробудено ще възприемат Божественото Начало и ще се изменят. Останалите - чието съзнание не е пробудено, те ще спят.

Ако пропуснете тази Велика вълна на Любовта, която иде сега, ще чакате милиони години. За да ви се разкрие тя, трябва да преживеете закона на жертвата и самоотричането.

8. Бог прекарва славяните през огън. Няма други народи по света, които да са минали през толкова страдания както славяните. Бог казва: „От вас трябва да излезне нещо добро."

Определено е Славяните, като едно голямо семейство да извършат Волята Божия. В това е величието на тяхната мисия.

Славянството е представител на идеята за Бога. В съзнанието на Славянството има нещо възвишено: Любов към Бога!

Българите са пионерите между славяните.

9. Господ иде чрез огън да очисти Земята, да съблече старите дрипи на хората, да им даде нови тела, да внесе любов в сърцата им, да подигне умовете им, да отстрани от тях всяка злоба, омраза. Това възвестява Божественото Учение в Новата Епоха.

Бог ще прекара света през един голям огън за да пречисти. Ако някой мисли, че в бъдещият си живот ще може да живее така, както е живял в миналото той се лъже. Миналото е минало време. Сега иде нов Свят, нова Светлина, нова Любов, нова Свобода. И това се отнася не само за един народ, но за всички народи, за всички племена.

10. Духът на Бога слиза вече отгоре, както Светлината. Иде Той и велика Виделина носи със Себе си, огън и живот, който ще пречисти света. Съвременните хора ще опитат тия неща, ще бъдат свидетели на въдворяването на Царството Божие на Земята. Със слизането си Бог ще съди хората и злобата ще изчезне.

Духът на Бога е в Словото на Всемировият Учител на Вселената - Беинса Дуно, със светското си име Петър Дънов преживял между българите и славянството от 1864 - 1944 год.

Словото Божие е в Словото на Всемировият Учител - Беинса Дуно.

Великият Учител говори:

„Бъдещето е на Славяните - Бъдещето е на Българите“

Амин.

Из Словото на Учителят Дънов.

Съставил Вергилий Кръстев.
17 -18.30 часа, 7 януари 2006 год.

ISBN 954-9915-13-1, том XXII

© Всички права запазени

Не се разрешава препечатването на отделни части от книгата в периодичния печат - вестници и списания, без разрешение на съставителя на сборника.

Не се позволява преразказването на отпечатания летописен материал от нелегални и явни разказвачи с цел - издаването на пиратски издания.

Предговор

Всеки човек, жител на нашата планета, има свое верую, което го крепи, вдъхновява и стимулира да работи, да се бори с трудностите и да прогресира в живота. В съзнанието му стои един образ или един материален идол, на когото се кланя и го боготвори. Хората в зависимост от своето развитие, начин на мислене и живот, се делят главно на две категории - материалисти и идеалисти.

Материалистическата философия приема, че съществува само материя, от която е произлязъл животът и нейните привърженици вярват главно в парите, къщите, имотите и всички физически ценности. Идеалистите и религиозните, обратно, приемат, че в природата съществува Велика Първична Същина, която със своите животворни сили влива енергия в целия Космос и ръководи, и направлява сложните процеси, които постоянно се извършват в необятната Вселена. Някои от религиозните и духовните хора търсят Бога високо в небето, където, според тяхното разбиране Той се намира, наблюдава всичко и оттам ръководи неизброимите форми на живот и човечеството. Това е едно старо, схоластично и примитивно разбиране. Бог със Своя Дух, присъства едновременно в цялата Вселена, във всяко свое създание, във всеки човек и лично ръководи и направлява живота. Това твърдение е защитено от доктрините на многобройните религии и окултни науки. Бог се проявява като мека бяла светлина, наречена Виделина, проникваща в нашето свърхсъзнание като вдъхновение - импулс, който впряга всичките ни разумни сили на работа и създава най-благоприятните вътрешни условия за правилна изява в живота: като интуиция, Божествена връзка, чрез която човек намира лесния и най-правилен път за постигане на идеите си. Накрая тя се докосва до центъра на съвестта, в човешката глава, който започва да отчита и посочва разумните и неразумните постъпки на даден индивид. Когато, макар и за малко, сме озарени от тази Виделина, и решим да слушаме вътрешното ни ръководство, като пожелаем да изправим живота си, ние даваме свобода на Бога да се прояви в нас. За да ни пречисти, Бог ни прекарва през съответни разумни страдания, за да могат да се отворят умовете ни да разберем Неговата Блага Воля, да се върнем в правия път на Доброто и Любовта, които Той още при създаването ни, е вложил в нашите души.

Когато живеем по човешкото знание и разбиране, не се съобразяваме с природните закони, слизаме надолу до един разпуснат живот на удоволствия, алчност и егоизъм, който ни отдалечава от Бога. Тогава Той ни остава свободни, сами да се натъкнем на последствията от този неразумен живот и да си извадим съответните поуки. Накрая при свършването на краткия човешки живот, след идването на Ангела на смъртта, човек се среща с Бога, този благ Принцип на Любовта, и Му дава отчет за изминатия земен път. Това е своеобразен изпит, през който минава всяка душа, след напускане на физическото си тяло. Земята е училище, велика школа за придобиване на качества и добродетели и за разрешаване на трудните задачи на живота, които ние много пъти сме отлагали в миналите си прераждания.

Бог не само при смъртта посещава човешката душа, но Той постоянно се изявява във всеки индивид, като говори тихо и меко на неговото съзнание. Малцина долавят Този глас и получават Неговото благословление. Повечето хора, заети със своите безкрайни и многообразни желания и грижи, не Го чуват и не Го разбират. Онзи велик Принцип на живота има всички начини и методи да промени бързо нашия неразумен живот, както това е ставало някога в предшестващите ни четири раси, които са изчезнали почти напълно, заедно с континентите, населявани от тях. Желанието на Бога е, всички промени да стават съобразно пробуждане съзнанието на човечеството, със свобода, съзнателно и с любов. Неговата неизменна грижа за

жителите на Земята се забелязва, когато при завършването на една епоха от две хиляди години човешко развитие, започва нова. Тогава Бог изпраща специален Пратеник, за да дирижира и направлява процесите, възникнали при ликвидирането на общочовешката карма. Във връзка със свършването на старата мистична епоха на Рибите и идването на новата епоха на Любовта - Водолей, Бог изпрати на Земята един от светлите си посланици - Духа на Истината, «който да реши главната съдба на този покварен свят, в Новия век, който приближава." *(1, с. 8)* Той дойде и се въплъти във физическо тяло в нашата малка България, придружен от хиляди свои помощници, работници за делото Божие от вековете, които постепенно се въплътиха и образуваха неговата светеща аура на Земята.

В книгата „Светъл лъч към човешките души" съм се постарал да изнеса накратко малка частица от видимия живот на Петър Константинов Дънов – Учителя. Мнозина го познаха и разбраха, а обществото и църквата непрекъснато му пречеха и го хулеха. Неговият чист морален живот беше велик пример за подражание за всички. Понеже Духа му беше кротък и смирен, Той не пожела да се изяви в своята пълна слава и величие, а остана известен на малцина от Школата, която откри за първи път на Земята в България. Привлечени от Него бяха хора със сърца, изпълнени с Любов, познаха Го, влязоха в Школата, за да приемат и приложат новото знание, което носеше за цялото човечество.Той донесе великото учение на Любовта, в което са включени правилата и законите, адресирани към будните човешки души, необходими за живота и правилното развитие на новата шеста раса, която скоро ще дойде на нашата изстрадала Земя.

Случките, изнесени в книгата, са ми разказвани и съм ги стенографирал в продължение на повече от 20 години и понеже не са плод на непосредствени наблюдения, може да се явят някои неточности или разлики, от това, което някои наши приятели са записали в своите лични спомени. Навсякъде съм търсил факта, истината, като съм сравнявал изнесени случки от няколко източника. Провел съм много разговори с Борис Николов, Мария Тодорова, Гавраил Величков, Влад Пашов, Стамат Михайлов, Петър Филипов, Ангел Гунев, Георги Куртев, Гради Колев, Темелко Стефанов, Петър Киров, Йорданка Жекова, Йотка Младенова, Мария Златева и много други братя и сестри, взели дейно участие в братския живот по време на физическото пребиваване на Учителя в България.

В някои случаи, за да няма повторение, съм ползвал като справочник томовете на Вергилий Кръстев „Изгревът на Бялото Братство пее и свири, учи и живее" и му изказвам своята благодарност за голямата работа, която върши в Братството.

Дълго време след заминаването на Учителя от този свят, учените на човечеството ще пишат и говорят за този Светъл Дух, посетил Земята, докато проучат идеите му и започнат да ги прилагат. Тогава те ще го намерят в Словото му и ще го познаят.

В изложените в книгата случки будният ум на читателя може да намери много отговори на изникнали в съзнанието въпроси и да намери онова, за което душата му копнее и да приеме най-подходящото за своето развитие. Бог е отворил широко вратите за новия живот и очаква будните човешки души да дойдат, приемат, проучат и приложат Неговото велико Слово. То е живот, сила, знание и светлина, която ще изведе човечеството от тъмната нощ на егоизма, безлюбието и последните борби за надмощие към света на хармонията, Братството, Любовта и единомислието, залог на една велика духовна култура. Нека всяка душа приеме от тази светлина, това, което й е определено и се подготви да влезе като добър работник в новата Шеста раса на Любовта, която идва вече в света.

Авторът

I. Духовни условия в България преди идването на Учителя

„Откак светът съществува, за пръв път Бог праща един лъч към синовете на човечеството и казва чрез пророка: Обърнете се към мене. Приемете моята любов. Турете моя закон. Внесете братството навсякъде. Турете насилието настрана. Ни помен от лъжата! Събудете се, мои деца, да не виждате страшни сънища, да не се срами небето от вашите думи и дела." *(27, с. 128)*

Този светъл лъч е Духът на Истината - Учителя Петър Дънов, известен с духовното си име Беинса Дуно. Защо този лъч дойде в България?

България е малка страна на Балканския полуостров, но заема важно стратегическо положение. Този полуостров е средище, кръстопът между Изтока и Запада. Това е място, белязано от много борби, войни, но и дало развитие на значими духовни култури.

„Няма нито една страна в света сега, която да има гръбнак и глава. Гръбнакът за България е Стара планина - Балканът, а главата е Рила с Мусала. Рила и Мусала съществуват повече от девет милиона години. Балканският полуостров три пъти е заливан с вода, а Рила и Мусала са стърчали над нея като неголям остров.» *(64)*

На Земята съществуват три важни центъра на Бялото Братство. Най-старият център на Бялото Братство е Рила с Мусала. По-късно е открит този на Мон Блан и най-младият е на Хималаите с Еверест.

«Мон Блан кой го е създал? Бялото Братство на Европа създаде Мон Блан. Кой създаде Еверест? Бялото Братство в Индия създаде Еверест.» *(76, с. 260)*

«А кой създаде Мусала? Бог създаде Мусала. Името Мусала е от арабски произход и значи «Близо до Бога» или «Божи връх». На турски «Мус-Аллах» значи «носът на Бога.» На Рила в Акаша (писмо, достъпно само за просветените същества) е написана историята на Земята от създаването й, до днешен ден. Затова всички велики същества, адепти и учители, които са посещавали Земята, са идвали на Рила, да четат историята й. При своето пребиваване на Рила те са оставяли светлина и благословение. Така Рила с Мусала става благословена планина за разлика например от Пирин, за която се казва, че е окървавена планина.» *(64)*

Преди Потопа Рила, Родопите и Олимп са били един масив, 12 000 метра висок, и това е представлявало древния Олимп или мястото на боговете, където човешки крак не е могъл да пристъпи. След Потопа, станал преди повече от 13 000 години, Мусала, под натиска на отрицателните сили на Черната ложа, спаднала на 6000 метра. Тогава Рила била покрита с много ледници и вечни снегове, които при второто понижение на Мусала и затопляне на климата образували 189-те предимно глациални езера на Рила.

«По-късно отрицателните сили са намалили височината на връх Мусала до 3 000 метра. Когато върхът бил 6000 метра висок, черната ложа искала да го разруши. Намесила се Бялата ложа и задържала за 6 месеца пропадането на върха. И до днес Бялото Братство го задържа и повдига.» *(64)*

В 1940 г. при последната обща екскурзия на Мусала е казано, че Мусала е висок 3033 метра и вяка година се надига с 1-2 сантиметра. Учителя измерва височината на планините с мислите, които идват в съзнанието Му. Мусала е център, през който минават всички духовни и Божествени енергии и от него се разпределят по цялата Земя. Там има чисти места - фокуси (събирателни центрове на Божествена енергия), в които се събират тези космични излъчвания, разпределят се и се отправят към определените им места. Затова още от древни времена будните души се стремят към този център на сила и живот.

"Има един огнен пояс от Хималаите, който минава през Кавказ, под Черно море при Бургас и излиза на Странджа планина .Там е центърът на нестинарите. Този пояс продължава през Стара планина, Алпите и стига на 60 км от Берлин

където също има нестинари.» *(64)**

Много пъти България е била център на мистични духовни движения. Няколко века преди Христа, тука се подвизава Орфей - древен тракийски музикант, пратеник на Бялото Братство, работил главно в Родопите. Чрез Орфей се е подвизавал Беинса Дуно и внасял в живота на хората една велика ангелска музикална култура, която е спряла падението на човечеството, обвзето от материализма, милитаризма и егоизма. Орфеизмът дава правилна насока на древните духовни течения, като поставя като основа на тяхната дейност музиката - метод за бърза и лесна връзка с невидимите светове над нас. Чрез музиката са правили медитация, получавали са вдъхновение, а молитвите, които отправяли към Бога се приемали и разумните им желания се изпълнявали. Той е един от първите представители на древността, учил в секретната окултна Школа на Египет, посветен в тайните на Хермес. Хермес Трисмегист – тройновелик, е от първите ръководители на египетската култура няколко хиляди години преди Христа. Създава школа само за мъже, които нямат право да се женят. Те минават през строга дисциплина, за да се подготвят за възприемане на великото знание. Така в Египет се подготвят много философи и учени, които занасят своето знание в Индия и Гърция. В Египет те получават посвещение. Жреците са запознати с окултната наука и знаят, че човек има няколко тела: физическо, етерно, астрално и други.**

Школата на Орфей е при изворите на река Марица в подножието на Мусала. За това споменава и Едуард Шуре в книгата си "Великите посветени", където се казва, че Орфей се е подвизавал в подножието на планината Каю-Кайон, което е старогръцкото наименование на Мусала. В циркуса на Маричините езера Орфей със своите песни и свирене привлича всички хищни и тревопасни животни, и те омаяни от чудните му мелодии, стават кротки и не се нападат. Неговата музика оказва могъщо въздействие и върху хората като ги подтиквала към добър, хармоничен общ живот. Този циркус е наречен Олтара, а Маричината долина - Долината на безмълвието.

„Има на Земята една ложа от учени, които се събират да разискват научни въпроси само един път в годината. Тези посветени хора знаят за Земята, за нейното минало и настояще много повече от всички съвременни учени, представители на официалната наука. Ала що се отнася до бъдещето на Земята, и те не го знаят положително, и те правят предположения за него.

Освен тази ложа от посветени на Земята, има на Слънцето, друга една ложа от велики Посветени, които знаят положително не само миналото на нашата планета, но и нейното бъдеще.

Но и едната, и другата ложи са само органи на оня велик всемирен организъм от съвършени, високо напреднали същества, които образуват Великото Всемирно братство.» *(62, с. 103)* Под неговото ръководство и на Бога е създадена цялата Вселена. Глава на това Велико братство е Христос и то ръководи и направлява развитието на световете, които е сътворило. Членовете му в продължение на 200 милиона години не правят нито една грешка. Те стриктно и точно изпълняват Божиите закони, вложени в Космоса, и осъществяват Божествения план. На Земята те се изявяват като Природа, с всичките й разновидни прояви: слънчево време, облаци, дъжд, сняг, бури. В своята Божествена работа те никога не допускат повторение на природните явления и сили. Божественото работи с великото разнообразие на живота, в което е скрита красотата. Всеки изгрев на Слънцето и всеки ден са коренно различни от предишните и специфични за себе си. В техния план не са предвидени бурите, градушките, земетресенията, наводненията и катаклизмите, но лошият

** Виж « Изгревът» том IV стр. 88-91 «Нестинари» N 14.*

*** Виж « Изгревът» том I стр. 262-267 «Трите клона на Бялото Братство в Школата на Учителя»*

живот на хората създава в определени области на Земята силни негативни магнитни и електрични полета, които членовете на братството неутрализират със съответни природни стихии. Те организират и поддържат реда и еволюцията във физическия, духовния и Божествения свят - изграден от най-фина и висша материя. Членовете на Бялото Братство са осенени от Божествения Дух и образуват менталната аура на Бога. Техните тела са безсмъртни и изградени от най-високо организирана лъчиста материя. Това са така наречените «Синове Божий», които постоянно съдействат за развитието на човечеството и желаят хората да придобият тяхната любов, тяхната светлина и свобода - да станат съвършени. Всички гениални и велики хора, родени на Земята са техни служители. Всички нови течения, прогресивни култури, са резултат на постоянните им усилия за правилно развитие на човечеството. Те са навсякъде, във всяка страна и управление, и дирижират разумния човешки стремеж за изпълнение на Волята Божия. Това са Белите братя, членове на велика „правова държава", носители на чист и изряден живот, велика любов, пълно безкористие, вън от покварения човешки порядък. Техните велики усилия ще дадат своите плодотворни резултати и Земята ще стане рай. Хората ще станат братя и сестри - носители на мир, хармония и благодарност. Пречката за по-бързото и правилно развитие на човечеството е противоположната ложа, на черното братство, съставено от интелигентни същества, носители на егоизма, гордостта, тщеславието и всички отрицателни качества. Земята ще излезе от 13-тата сфера, в която се намира, и ще влезе в 12-тата. Отрицателните същества ще бъдат вързани и изпратени под кората на Земята - там да се проявяват и работят. Навсякъде по света ще се възцари единствената велика общност на Всемирното Бяло братство. Човечеството ще стане едно стадо с един пастир - Бог. Всемирното Бяло братство е ложата на великите Учители на Вселената.

На Земята работят и се проявяват непрекъснато осем Учители от тъй наречените Велики Хималайски Учители и още двама от космичен произход. Земните работят на различни места в зависимост от задачата, която имат и задълженията, които Бог им е определил. Според окултната наука в книгата „Учителите" те са: Ракочи, Мория, Куутхуми, Джийзъс (Исус), Иларион, Венициан, Серапис и Махатчохан. Те отговарят за известни области на науката, културата и развитието на човечеството. Те имат съответни последователи, които минават през техните школи. Те са стъпала, по които се изкачват човешките души, за да стигнат до Христос и Бог, тъй както минават и през различните религии, за да стигнат до християнството и новия живот. По повод снимките на Великите Хималайски Учители,* представени като съвършени, Учителят казва следното:

„Тука няма нищо особено. Това, което ми показвате, такива ще бъдат человеците (по образ) след 2000 години, но само при условие да вървят по Божествения път и да изпълняват Словото на Великия Учител. Това са земни същества в етерни тела, които ръководят определени групи хора.» *(64)*

Вечните закони са много строги и неспазването им води до страдание. При идването си на Земята човек прекарва живота си под ръководството на Учителя, с когото се е свързал.

Много мъчно може да се дойде до Христа и до Бога, ако нямаме техните качества и велика Любов. Душата минава през съответни стъпала и сама свободно си избира на кого да служи.

Една сестра от Бялото Братство чете книгите на Бабаджи и силно се впечатлява от опитностите и живота му. Често тя мисли за него и понякога го вижда на сън. След известно време се разболява от рак и се обръща с гореща молба към Учителя Петър Дънов,да иска неговата помощ. Обаче, на вдъхновената й молитва не се отзовава той, а във видение й се явява образът на Бабаджи, с когото тя се е свързала несъзнателно, и по този начин прекъсва връзката си с Великия Учител.

** Виж « Изгревът» том I стр.507-510 «Мория и Куутхуми»*

Бабаджи не може да й помогне и тя си заминава от този свят.

Бялото Братство се изявява на Земята в три клона и работи за пробуждането на човешките души.

Първият клон работи в Персия за подготовката на Християнството и се създава течението на мездеистите и по-късно в Египет - херметистите, а в Гърция - орфеистите.*

Вторият клон работи в Индия, преминава в Египет и оттам в Палестина, където създава течението на есеите, а в Египет - школата на терапевтите, които по нищо не се различават от есеите. Есеите подготвят условията за идването на Христа и са източник на знания и сили за всички еврейски пророци.**

Третият клон е идването на Богомилството в България и неговото разпространение по цяла Европа. И трите клона имат общи идеи и близки външни изяви. Последователите им започват всяка работа с молитва и редовно посрещат изгревите на Слънцето. И трите клона се ползват разумно от великите енергии на природата. Богомилството е мощно движение на Всемирното Бяло братство със задача: пробуждане на съзнанието и свръхсъзнанието на българите и европейските народи и подготовката им за идващата в бъдеще Шеста раса. То точно изпълнява Евангелието и Христовото Слово и се явява голям противник на богатите църковни владетели, под чиято власт се намира измъченият български народ. *(по 61)****

Поради своята социална основа - премахването на феодализма и робството, богомилството много бързо се разпространява по цяла България. Богомилските проповедници разнасят Словото много смело и с несломим дух и огън, който гори в очите им. Техният чист скромен общ живот, изграден върху основата на братството и взаимопомощта, вън от боготворенето на материалните форми и насочен съзнателно навътре към Бога, който живее в човешките души, още по-силно привлича онеправдания български народ. Идеите им са общочовешки, изпреварили с векове своите съвременници. Те проповядват общо братство и са против всякакви войни, насилие, смъртно наказание и робство. Някои от техните идеи са приложени даже и в нашето културно общество. Богомилите са хора на Духа. „Богомилите, това сме ние и както живеем общо на Изгрева, така сме живели и в тази минала епоха. Ако иска някой да се запознае с богомилите, да дойде и види нашия общ живот на Изгрева".

Начело на богомилството е бил Учителя Беинса Дуно и чрез Боян Магът е ръководел това усилие на Бялото братство да промени неразумния егоизтичен човешки живот, посочвайки му пътя към нов общ братски живот. Поп Богомил е бил помощник на Боян Мага и разпространител на учението на Бялото братство. ****

Поп Богомил се прероди по времето на Учителя и той е брат Боян Боев*****, който в богомилско време е хванат и осъден на смърт, като са го хвърлили върху остри дрянови колци. Пролятата кръв от богомилите съдейства на цяла западна Европа за идването на Ренесанса и новото прогресивно разбиране за живота. Богомилството е един голям опит на Бялото Братство, за насочване народите към нов, общ братски живот и то даде своите положителни резултати в цяла Европа.

Това движение е една от най-светлите духовни страници от историята на българския народ. Историческият създател на учението е Боян Магът. Той е негов вдъхновител и главен ръководител, а поп Богомил е разпространител и проповедник. Боян Магът е вторият син на цар Симеон, който завършва Магнаурската школа в

** Виж « Изгревът» том I стр.263-264 «Първи клон - Египетски».*

*** Виж « Изгревът» том I стр.264-265 «Втори клон - палестински».*

**** Виж « Изгревът» том I стр.265-267 «Трети клон - богомилски».*

***** Виж « Изгревът» том I стр.260-262 «Богимилското учение и дървото на живота».*

****** Виж « Изгревът» том III стр.32-36 от N21 до N25, и том V стр.541-544 «Боян Боев».*

Цариград. След покръстването си той приема името Бениамин. Огорчен и отвратен от разплутия живот на висшето съсловие, той се отказва от престола и започва работа за повдигане съзнанието на народа. Според една легенда и първия син на Симеон, Иван, също завършва Магнаурската Школа, отказва се от престола и става отшелник в Светата Рилска обител. Свети Иван Рилски е най-големият български светия и в никакъв случай не може да произхожда от обикновено селско семейство, както нашите учени историци твърдят.* Може да е някой друг Иван. По времето на царуването на малкия му брат Петър, те имат среща: свети Иван е на Мальовица, а цар Петър на Царев връх. Иван приема дара на цар Петър – чаша, и му връща златото от нея, понеже не му трябва, и три пъти го нарича «братко» пред изпроводените от царя младежи. Това е исторически факт, който учените не могат да отрекат. Третият син на Симеон поема царството, оженва се за внучката на Роман Лакапин - Мария и попада под силно византийско влияние, в резултат на което България пада под византийско робство.** Вина за това има и българският народ, който се разединява на повече от 180 духовни движения и не служи на Бога на любовта.

Ръководителите на богомилските групи са одухотворени, във вътрешна връзка са с Духа и изпълняват учението, което им се диктува отвътре. Затова за техния живот и учение в България и Европа има много малко книги и писмени документи. Започва голямо гонение срещу богомилите от държавата и църквата в България. Много от тях се изселват в Италия, Франция и Германия, където създават общества, подобни на българските и подготвят Възраждането - Ренесанса на европейските народи. В различните страни те получават специфични имена: богомили, албигойци, катари (което значи чисти хора), патерани, бугри, болгари и други. При своята дейност в различните страни, те често са били посещавани от „съвършени" от България – осенени от Духа, които са ги напътствали и са им помагали в трудната работа.

„Изгонването на богомилите от България е неразумен процес. Той се е извършил под влиянието на антипода на България, който се е намирал някъде на запад (Германия)... По това време, X век, един от най-тъмните векове на Средновековието, върху България оказвали силно влияние отрицателните сили на нейния антипод, вследствие на което богомилите били прогонени из цяла Европа. Великото, което те занесли в Европа, това беше принципът на свободата." *(36, с. 282)*

Богомилите се заселват в най-неплодородните полета и ги превръщат в райски градини. Те имат вътрешно знание и са поставяли известни символи и знаци върху обработваемата земя, с които привличат положителните енергии на природата и винаги се радват на голямо плодородие. Те са вегетарианци и посяват семената на новия разумен живот в умовете на окръжаващите ги. Живеят в общежития и раздават безплатно блага на всички нуждаещи се. Говорят само истината и никога не проявяват каквото и да е насилие или убийство. Често Инквизицията по това ги познава. Папата и някои ръководители на големи италиански градове правят няколко кръстоносни похода – Папа Инокентий IV, 1254 г. срещу богомилите, като прилагат инквизицията, въведена най-напред от папа Григорий IX в 1231 г. в град Флоренция. Цели области са обезлюдени. Богомилите с песни и радост отиват на кладите и така дават пример за честност, себеотрицание и смелост. Същества от невидимия свят желаят да вземат участие в пробуждане съзнанието на човечеството и затова се вселяват в обречените на изгаряне богомили и последните не чувстват никакви болки, а с песен отиват на кладите, жертвайки се за общото благо на човечеството. Много богомили отдават живота си, за да се пробуди съзнанието на европейските народи и да се стигне до Ренесанса и новите идеи, които сега идват в света. *(по 61)*

** Виж « Изгревът» том III стр.183-184 «Екскурзия до «Еленин връх»».*

*** Виж « Изгревът» том XI стр.103-106 .*

Прогонването на богомилите от България и тяхното физическо унищожение предизвикват гнева на небето. Заради лошите мисли и чуства, които българите хранят към тези свети хора като наказание за техните престъпления, Бог изпраща мохамеданските орди и България пада под близо 500-годишно турско робство.*

За трети път в наши дни, България става люлка на велико духовно мистично движение с идването на Духа на Истината - Учителят Петър Дънов, с неговата обширна духовна и просветителска работа.* * Всичко това говори, че невидимият свят определя на българите важна мисия в света.

„Невидимият свят пази България, защото тя ще бъде стълбовете, дирещите на новата култура на човечеството.» *(64)*

„Българският народ е приготовляван от 5400 години насам от невидимия свят, за да може в днешния век да изпълни задачата, която му се възлага.» *(66, с. 120)*

Например само в българския език има две понятия за Бога: Бог и Господ. Бог значи Единият, Незнайният, Вечният, Ели. Господ - това са съществата, завършили своята еволюция и станали божества, които управляват цялата Вселена и представляват ложата на Всемирното Бяло братство в Космоса.

«В българите има три хубави черти. Най-първо са живели българите траки, които са наричани „благати хора", или „благари". Те са били добри. От тях българите са взели наклонността към мистичното, духовното. После са дошли славяните, заели са Балканския полуостров. От тях българите са приели духа на жертвата и самоотричането. Най-после са дошли и Аспаруховите българи. От тях са приели храбростта. Старите българи, които са живели на Балканския полуостров са служили на Благия Бог. Това е духовното тълкуване на думата «българин», благарин.

Те са били хора на Духа. Старите българи се различават от тези, които по-късно дойдоха от север, откъм реката Волга и които не служеха на благия Бог, нямаха това религиозно чувство.» *(70, с. 49)* Те служат на войнствените си стремежи и за 1000 години водят над 150 войни. Те се кланят на Бог Тангра и му принасят жертви при тръгване на поход.

«Питам: Какво научиха българите от многото войни в своето минало? Изхарчиха милиони и милиарди. Какво още научиха? Станаха упорити, твърди като кремък и развика крайно критичен ум. Всичките войни, които българите направиха от началото на своето съществуване досега, се диктуваха от Сатурн, когото изпратиха да управлява България. Днес за днес един цар управлява в България – Сатурн, който с камшик я управлява.» *(14, с. 231)*

От смесването на тези три народности: благари, славяни и аспарухови българи, се образува българският народ. В живота му вземат превес насилието и злото, и той изпада в трудно и безизходно положение. Причината е в отклоняването на българите преди повече от 2000 години от правия път, когато престават да служат на добрия Бог на любовта, а поставят насилието и войната като своя програма и попадат под силното влияние на Сатурн. Много скъп данък плащат те за своето непослушание.

„Сега се завършва цикълът на отрицателното развитие на българите и те се намират в началото на пътя, където са направили отклонението си и ще дойдат да хванат правия път. Този прав път е пътят на онази съзнателна Любов, в която Мъдростта трябва да владее законите. Българите трябва да възстановят любовта си към Бога, изгубена при падението им." *(64)*

Защо невидимият свят оказва това доверие на българите? Когато питат Учителя защо е дошъл в България, а не във Франция, Англия или Америка, той отговаря:

„Всички нови идеи, които идват до тези народи, са като модата, те ги приемат за 1-2 години и ги изоставят. Докато българинът мъчно приема нещата, но приеме

** Виж « Изгревът» том XI стр.109-116.*

*** Виж « Изгревът» том XI стр.66-68, 82-86, 347-369.*

ли веднъж нещо, не го напуща. Ако търсите професор по твърдост, по упоритост, само в България може да го намерите. От всички народи в света няма по-твърд от българския. С девет чифта биволи не можеш да го мръднеш от пътя му. Като як дирек е.» *(64)*

Една сестра пита Учителя: „Кажи ни, Учителю, защо дойдохте в България, а не в някоя друга страна по-голяма и с по-културен народ?" Той отговаря: „Господ ме прати в България, за да ви предам Неговото учение." *(64)*

Какво означава думата „българин"?„Тя е от древен произход. Коренът й се крие в дълбоката древност. Под «българин» разбирам човек, който търси Учителя си, намира Го и учи. От гледището на Божествената философия това е значението на думата «българин». Като българин намери своя велик Учител и кажи: Велики Учителю на светлината, ти ще бъдеш между нас и ще ни управляваш.» *(26, с. 139)*

«Българин значи човек на духа.» *(64)*

«Всеки човек, бил той германец, французин, англичанин, който се справя правилно със своите мъчнотии е българин. Ако не може да се справи с мъчнотиите си, не е българин.» *(56, с. 426)*

«Израил е онзи, който излиза от рая, из-рая, а пък българин, който влиза в рая. Първоначално сте били Израил, излезли сте от рая; после ще станете българи, ще влезете в рая. Така се примиряват противоречията.» *(56, с. 425)*

«Българите са хората, които ще вкарат всички народи по света в рая.» *(64)*

«Какво представя българинът? Още в рая българинът е бил градинар – слуга на Ева. Тя се занимавала с ботаника, а Адам – с градинарство. Понеже Адам не излязъл добър съветник на Ева, и двамата били изпъдени от рая. Името «българин» произлиза от думите «благ» и «градинар». От времето, когато е бил в рая, досега българинът е все градинар. Дето и да отиде – в Америка, в Русия, той се занимава с градинарство.» *(60, с. 101)*

След излизането им от рая те минават през много перипетии и страдания, но запазват нещо светло от онова, което Бог е вложил в техните души.

В една богомилска легенда се говори: «Когато Бог населил Земята, на всеки народ дал по една звезда, която да му свети и показва пътя. Последни при Бога се явили българите, обаче за тях не останала. Те помолили Бога да им даде някаква звезда, която да им свети. Бог, понеже обичал българите, които много пъти го слушали, направил Млечния път и казал: "Ето ви Млечния път да ви свети и помага в трудностите в живота, той е за вас." *(64)*

Земята със своята култура и цивилизация на народите, представлява забранения плод или антипода на Божествения живот. Затова всички будни души, които се въплътяват на Земята, подсъзнателно се стремят към по-великата култура на Слънцето, която е символ на новия живот на света. От нея има и по-велика култура, на Мъдростта, център на която е Сириус, мечтата на човечеството за едно далечно бъдеще.

„Даже нашата Слънчева система не е в състояние да разреши всички въпроси. – Защо? – Тя е част от друга система, в която има милиони слънца като нашето. Ако нашето Слънце е само уд от тая всемирна система с милиони слънца, какво може да разреши един малък уд от Великия Божествен организъм? Това Велико Космично Слънце наричам „Душа на Вселената" (Алфиола). Силата му е сто милиона пъти по-голяма от тая на нашето Слънце. Нашето Слънце иждивява само за Земята енергия, равна на тая, която развиват 545 милиарда машини, всяка от които развива по 400 конски сили. Изчислете колко струва енергията, която Слънцето изпраща на Земята." *(26, с. 109)*

„Сириус е 100 хиляди пъти по-голям от Слънцето и със своята култура направлява нашата Галактика. Ако най-ученият професор на Земята, който познава цялото знание и всичките науки, отиде на Слънцето, той ще бъде едно малко дете на няколко месеца. Ако най-ученото същество на Слънцето, което знае науките на

Слънцето и Слънчевата система, отиде на Сириус, то ще бъде едно малко дете на няколко дена. Можем да си представим сравнително каква велика култура има на Сириус. Понеже една слънчева година е равна на 200 милиона наши години, то един човешки живот на Земята не представлява дори и секунда от слънчевата година – една секунда слънчева е равна на 75 години човешки живот. Ние сме още малки буболечици по отношение на великите същества, населяващи Слънцето и Сириус. *(64)*

Земята, както е населена със своите държави, представлява големия земен човек Адам Кадмон, в който всяка държава изпълнява специфична функция. Окултистите казват, че славяните представляват стомашната система на общия организъм, а българите черния дроб – по-специално жлъчката. Понеже жлъчката е свързана със съществата на доброто, със Силите от ангелската йерархия, българите трябва да бъдат носители и изпълнители на Доброто и Любовта, за да имат успех навсякъде в живота и да изпълнят правилно задълженията си към цялото." *(64)*

II. Жизнен път и работа на Учителя до създаването на Веригата през 1900 година

Проникновение

Когато по висше повеление на Бога Духът на Истината тръгва към Земята, той най-напред отива на Сириус. Сириус е най-светлата звезда на нашето небе от съзвездието Голямото Куче. Тя играе много важна роля за развитието на земеделието на древните култури, особено в Египет. При нейното появяване на небето египтяните започват своите земеделски работи и свързват богатите добиви на храни с благотворното влияние на Сириус. На цвят тогава Сириус е червена звезда. В зависимост от повърхностната им температура звездите се делят на три вида: червени, които загасват и след време стават планети; жълти, които се намират в средата на своето развитие, каквото е нашето Слънце и бели или сини, които са млади, току що образувани. Класифицират ги в 7 спектрални групи. По време на Египетската култура или почти до наши дни Сириус редовно изгрява като червена звезда. Когато Духът на Истината посещава Сириус, той със своите мощни Божествени сили, променя вибрациите му и го повдига с три степени. От червен, Сириус става синьо-бяла. Сега Сириус е от класа АО, което значи синьо-бяла звезда с повърхностна температура от 10 хиляди до 30 хиляди градуса. Тази промяна става преди раждането на Учителя на Земята, през 1864 година. В Руския астрономически годишник е публикувана статия по въпроса. Учените си задават въпрос: Как е могла да се промени една загасваща звезда с червен цвят и да стане новообразувана със синьо-бял цвят? Какви ли атомни изригвания и вътрешни взривове са станали на тази звезда, за да промени така осезателно своя външен облик? Действително, това е една голяма загадка за учените на XX век. След Сириус, Духът на Истината посещава Слънцето, където също прави осезателни реформи. Най-после се отправя към Земята, която до това време е известна на адептите и ясновидците, които са се излъчвали със своя астрален двойник в пространството, като зелен изумруд. Учителят повдига и вибрациите на Земята с 2 октави: от зелена, през жълтия цвят тя става синя. И сега всички космонавти, които излизат извън орбитата на Земята, я виждат синя - като сапфир.

Учителя казва, че когато е дошъл в България, го придружават 200 милиона ангели. За всеки българин по 20 ангела, да го възпитават, учат и изчакват, докато се пробуди висшето му съзнание и започне да разбира новото в живота. Милиони възвишени същества искат да присъстват на неговото идване. Идват тези, които са определени още преди осем хиляди години и които имат заслуги към Бога. Осем

хиляди години, това са научни години – процесии по 25 хиляди години, което прави 200 милиона години – времето, откакто Духът е слязъл на физическото поле. Много от тези души намират условия да се въплътят в България, а останалите се раждат в различни държави на Земята. Затова Учителят има ученици по целия свят. А тези, които не намират свободни човешки форми, влизат в животински, само и само да присъстват на неговото идване. Това е голям празник за небето и земята, в който участват само пробудените души.

Учителя идва на Земята на 29 Юни 1864 година стар стил, зареден с Велика Любов, която оказа влияние и на климата в България. През 1864, 1865 година няма зима. По метеорологичните справки само веднъж пада сняг - сутринта, и се стопява до обед. Физическото тяло на Учителя се оформя в семейството на поп Константин Дъновски, голям борец за църковна и езикова свобода на България, против домогванията на гърците да погърчат българите.

Константин Дъновски* е роден в 1830 г. в будното родопско село Читак Ахчелебийско, днес квартал Устово на град Смолян. Образованието си получава в килийното училище там, след което учи в гръцко училище в Пловдив и завършва учението си при известния за времето си учител Никифор Мудров в Пазарджик. В 1847 година неговият вуйчо Юргакий Зебилев го завежда във Варна. Младият Константин има много хубав глас и започва постоянно да пее в църквата. С добрите си прояви той обръща вниманието на тогавашния гръцки митрополит Порфирий, който го взема под свое покровителство. В същата година чорбаджи Атанас Георгиев от село Хатърджа (Николаевка) пожелава да се открие училище с преподаване на български език. За учител е назначен Константин, който учи децата в една от стаите в дома на Атанас. В 1854 година, под напора на младежките сили заедно със своите другари Вельо Пинин, Тодор хаджи Мавродиев и Петър Атанасов решават да отидат в Атонския манастир и да станат калугери. **Качват се на параход и отплуват към Атон. Когато минават през Средиземно море, ги настига силна буря, която предизвиква корабокрушение, от което по чудо се спасяват и излизат на брега.

На 10 април 1854 година те отиват в Солун, влизат в църквата „Св. Димитрий" (Кассъма джамиси) да се помолят и палят свещ да благодарят за щастливото им избавление. На излизане от църквата те срещат един възрастен, непознат за тях свещеник, със среден ръст, сухо лице, дълга бяла брада и пламенни очи. Целуват му ръка, той ги благославя и ги разпитва откъде са и къде отиват. Като се разделят, той се обръща към Константин и му казва: „Желая утре на това място и по това време да се видя с тебе, искам да ти кажа нещо, идваш ли?" - С всяко благодарение - отговаря Константин.

На другия ден 11 април 1854 година - Велика Събота, той отива в черквата, помолва се и скоро идва непознатият старец, който се отправя към олтаря и почва да се моли. С поглед той го повиква при себе си и му казва: Синко, за любовта Христова желая да зная и откъде, и за какво отиваш в Света гора? Константин му разправя без стеснение всичко. Старецът изслушва с внимание думите му, след което настава неколкоминутно мълчание. Изведнъж лицето му се изменя и над главата му се появява огнен пламък. Неволно Константин усеща студени тръпки и се изпотява. Старецът започва да му говори и между другото му казва: Послушай съвета ми - да си отидеш там, на мястото си във Варна, където е определил Божественият промисъл, понеже това място е, и ще бъде, тъй да кажа, прагът на чудни световни променения. Очите ти непременно ще видят всичко речено от Господа, със залога, който ще ти връча. Ще бъде за уверение като от Бога. Той изчаква неговия положителен отговор и продължава да го напътства: За да се угоди на Бога, трябва работа с истинска вяра и постоянна молитва. Разказва му как е бил създаден Антиминсът - символ на тайната борба срещу турското робство, написан,

** Виж « Изгревът» том XI стр.160-346.*

*** Виж « Изгревът» том XI стр.54-93.*

след като варненци не изпълнили клетвата си, дадена пред Бога, и паднали под турско робство. Той туря свитъка - Антиминс, в пазвата му - да пази този свят залог.

Духът святий казва: Турция ще падне и ще се яви и роди православен вожд и Учител, и чрез неговата молба Бог ще измие гнусотата от мястото на падналото проклятие от цяла България. *(63)* След тези думи, старецът изчезва, но в пазвата на Константин остава Антиминсът като вещественo доказателство за тази светла среща. Този старец е бил представител на Бялото Братство и предизвестил, че в дома на младия Константин ще се роди един светъл дух, пророк, което Константин записва в своята Библия. След завръщането си във Варна той се оженва за дъщерята на чорбаджи Атанас от Хатърджа, Добра чорбаджи Атанасова Юргашева. Раждат им се три деца: първото е Мария, второто е Атанас и третото дете, понеже се появява на Петровден, го наричат Петър.

Петър, това е Духът на Истината, който при създаването на своето тяло спазва всички правила и закони на земния живот, които са задължителни за всички същества, дошли на Земята.

Какво тяло получи Учителя от българския народ?

„Като дойдох между българите, взех от тяхната форма най-хубавия инструмент. Какво ще направиш от българското дърво? От едно българско тяло, каквото можеше да се направи – направих, повече от това не може, колкото и да го облагородяваш, все си е българин. *(68, с. 6)*

„Най-добрите хора са българите. Българинът произлиза от благ, от благатите хора са българите." *(64)*

„Ще кажете сега, че някой учител се е родил в България от тщеславие. В България никой Учител не се е родил. Учителите не се раждат. Говорят си хората, без да знаят как стоят нещата. Къщите им се правят тука , но те не се раждат нито в България, нито където и да е другаде." (*69 с. 102)*

Астрологически българите попадат под силното влияние на Сатурн, който измъчва и отклонява техните души от правия път на живота. Петър има за първа задача да освободи душите им, за да могат да възприемат правилно новия живот и да почнат да работят за Бога с любов. Дълго време съм се занимавал с въпроса за рождения час на Учителя. Допитвал съм се до 10-тина астролози, които живееха на Изгрева, но никой не го знаеше. При една моя зимна екскурзия на Витоша през 1960 г., при вратата на „Ел Шадай" ми се даде точният час. В хороскопа на Учителя на Асцендента изгрява Венериния знак Везни със Сатурн съвпад Луна в първи дом. Този знак прави неговото тяло много подвижно и изящно, и дрехите му прилепват винаги добре. Аспектът Статурн съвпад Луна е един от най-трудните изпитания, за новородения човек, защото засяга цялостно организма и специално храносмилателната система. Сатурн във Везни е в екзалтация - много е силен и въздейства активно на детския период от развитието на човека.*

До шестата си година Петър не говори и всички мислят, че ще остане ням.Той има Меркурий в 12 градуса от знака Рак, съвпад със звездата Сириус, квадрат с Луната, Сатурн, Нептун и асцедента. Това положение на Меркурий спира говора.

По време на жътва ненадейно малкият Петър казва на майка си: «Мамо, защо не ми вържеш една люлка да се полюлея?» Добра, като го чува да говори, веднага му връзва люлка. След това отива с него на нивите, където жънат житото. Петър оглежда небето и казва: «Веднага да съберат снопите и да ги направят на кръстци, понеже идва голяма буря.» Майка му нарежда на работниците да изпълнят това, което казва синът й. Съседите, които също жънат до тях, се чудят защо Юргашеви по обед събират снопите, без да са доожънали нивата. Правят кръстците, започва голяма буря с град, който очуква житото, но това на кръстците се запазва.

** Виж « Изгревът» том XIX стр.532-549.*

Петър преодолява тази трудност с говора.* Той мълчи толкова много години, събирайки сили за бъдещата си проповедническа работа в България.

Няколко години, до около 10 годишната си възраст, Петър е бил много слаб и почти не се е хранел. Неговите близки са го чакали всеки момент да си замине от този свят.

„Като младеж аз минах през много труден период, но преодолях всички противодействащи сили и излязох от болезненото си състояние. Който и друг човек да беше при тези условия, нямаше да може да издържи и рано щеше да си замине." *(64)*

Още от малък Петър е обичал разходките и постояно е ходил в гората и полето, където се е молил и е медитирал. Много пъти неговите близки са го намирали в дълбоко вътрешно вглъбяване и размисъл сред красотите на природата. Той е бил крайно любознателен и отзивчив към хората, животните и растенията, които го заобикаляли. Неговият буден дух неуморно се е докосвал до знанието на човечеството, за да разбере докъде е достигнало то в своето развитие и да може в бъдеще да му въздейства и помага в неговото правилно оформяне с методите на доброто и любовта.

Основното си образование Петър получава в родното си село Николаевка. След Освобождението на България 1878 г. постъпва във Варненската петокласна гимназия, която завършва през 1883 г. Семейството на майка му, чробаджи Юргашеви, е евангелско и го насочва да учи в протестанското американско богословко училище в град Свищов, което той завършва на 25 декември 1886 г. В това училище се проявява като изключителен ученик, музикант - свири на цигулка и пее отлично богословските евангелски песни. Тези качества са много ценени от тогавашното общество и от преподавателите му, които го обикнали, виждайки в него голям талант.

Когато учи в Свищов, отсяда на квартира при един богослов - проповедник **Петър Тихчев**.** Последният, с Библия в ръка, проповядва Христовото учение. Той често има задълбочени разговори със своя квартирант, който му обяснява много работи от писаното в Библията. Тихчев е много доволен от Петър, а жена му като вижда в него много сериозен и разумен човек, решава да го ожени за голямата си и красива дъщеря. Убеждава мъжа си да говори с младежа по този въпрос, но Петър винаги отклонява разговора за женитба и провежда друг, духовен разговор. Много често в дома на Тихчев звучи и цигулката на квартиранта. В третата година от квартирането жената на Тихчев става много настойчива, за да не изпусне един такъв добър партньор за дъщеря си. Ненадейно дъщерята се разболява и след няколко дни си заминава. Идва един поп да я пречисти и изповяда. Когато издъхва, Петър гледа над нея нагоре и свещеникът, който е ясновидец, също гледа нагоре. Те виждат един светъл ангел, който излиза от тялото на девойката. Петър пита свещеника: „Видя ли?" Последният отговаря: „Видях добре ангела, който излезе от нея." След погребението й Петър Тихчев казва на жена си : „Ожени ли дъщеря ни? Тук в нашият дом е дошъл един ангел, който нито се жени, нито върши зло и работи само за Бога, а ние искаме да го ограничим." Петър Тихчев става един от добрите ученици. След заминаването му от този свят Учителят в разговор казва, че Петър Тихчев е от посветените и няма повече да се прераждa на Земята. Той живее сега в Света на Светлините.

От 1886 до 1888 г. Петър преподава в училището на село Хотанца, Русенско, където оставя незабравими спомени в умовете на децата и родителите им.*** Неговият нов метод на добро и любов, разтваря сърцата на учениците му и те го

** Виж « Изгревът» том VI стр.275-278 .*

*** Виж « Изгревът» том II стр.363, том III стр.19-20, том IV стр.143 .*

**** Виж « Изгревът» том II стр. 363, том IV стр. 141-143 .*

обичат и уважават. Често ги занимава с музика и почти всеки ден ги извежда сред природата на практически занимания с разговори, на които учениците задават много въпроси и получават хубави отговори. Петър примирява противоречията и разправиите на своите ученици с разумен подход и любов, и в неговите класове няма разправии и борби, а се пеят песни и животът протича във взаимно подпомагане и пълна хармония.

Младият любознателен Петър, ръководен от своя буден дух, пожелава да отиде в Америка, страна на висока култура и образование по това време. Новоосвободената България няма условия да дава висше образование на своите будни деца и повечето са отиват да учат в Европа и Америка.*

Светлата следа, която Петър оставя в съзнанието на преподавателите от училището в Свищов, му отваря път да замине и учи богословие в Америка. В свищовското училище от Американското протестантско общество предлагат няколко интелигентни българи да отидат и учат на техни разноски в Америка. Първият, който преподавателското тяло избира е Петър Дънов. Предлагат му стипендия, с която да завърши богословие, да се върне в България и да проповядва евангелизма и протестанското учение.

През август 1888 г. той пристига в Америка и постъпва в семинар по теология във факултета в Ню Джърси, щата Медисън, където изучава английски и основите на теологията. Той научава отлично английския език. В университета Петър често изнася концерти на своите състуденти с цигулката си и не се срамува от никаква трудна работа, за да изкарва и прехраната си. Понякога му се налага да носи товари по складовете, да мие чинии в гостилници и дори да чисти комини. Това е неговият външен живот, коренно различен от богатия му духовен живот, в който е бил постоянно потопен. Често посещава околните планини и сред природата, медитира. Има отлични взаимоотношения със състудентите си и е любимец на курса.
На 15 октомври 1890 г. завършва подготвителния теологичен семинар и от 1891 г. е студент в Бостонския университет, в който се дипломира на 7 юни 1893 г. При завършване на факултета в Бостон, той защитава дисертация на тема: „Наука и възпитание", която прави силно впечатление на професорите и студентите със своята задълбоченост и всеобхватност. Неговият професор го поздравява и му казва: „Този човек ще стани велик проповедник."

През учебната 1893/94 г. завършва едногодишен курс по практична медицина. По време на своето следване Петър често излиза някъде и отсъства по няколко дни. На запитванията на своите колеги къде ходи, отговаря, че ходи на работа при свои познати. Там той прави връзка с Бялото Братство в Америка. Свързва се с Розенкройцерите и създава кръжоци на Бялото Братство, на които изнася беседи. Розенкройцерите възпремат отлично неговите идеи и започват усърдна духовна дейност за развиване на интуицията и връзката си с невидимия свят, към които ги насочва Петър Дънов.

Негов колега - българин, на име **Велико Граблашев**, пожелава да излезе заедно с него на разходка.** Петър се съгласява. Един неделен ден се качват на влак. Пътуват някокло часа и слизат на непозната гара. Взимат кола и стигат до голямо езеро. На брега на езерото има лодка. Качват се в нея лодкарят ги прекарва на другия бряг. Оттам започват да се изкачват по висока планина и след около два часа ходене пред очите им се появява голям бял храм, към който се отправя Петър Дънов. Пред вратата му има две светли същества, които поздравяват Петър и той влиза вътре, като казва на Граблашев да остане навън да го почака. Облечените с бели дрехи същества не пускат колегата му да влезе. Петър се среща с представители на Бялото Братство, с които провежда разговор. Граблашев чува, че се говори нещо, но нищо не разбира. След около половин час Дънов излиза от

** Виж « Изгревът» том II стр. 222-224.*

*** Виж « Изгревът» том I стр. 248-251, том IX стр. 123-124.*

храма, изпратен от група светли същества, и заедно с Граблашев поема по обратния път. При езерото лодката и лодкарят са на пристанището. Той ги прекарва на другия бряг, слизат от лодката и се качват на колата, която е там и ги кара до гарата. След няколко часа пътуване с влака, те се прибират у дома. Велико Граблашев харесва много природата, езерото и храма и решава следващата седмица да ги посети пак. Взема влака, стига на същата гара, на която слезли предишната седмица с Петър Дънов. Наема кола и потегля по шосето, по което пътували преди, обаче се оказва, че няма езеро. Той разпитва кочияша и разбира, че в тази местност изобщо няма езера. Тази случка силно заинтригува Велико Граблашев и той става близък приятел на Петър Дънов.

След седемгодишно пребиваване, учене и работа в Америка през 1895 г. Петър Дънов се завръща в България и отсяда при сестра си Мария във Варна. Тук той има няколко срещи с Духа, провежда много разговори, на които се обяснява мисията му в България и трудната работа, която му предстои.* Петър често придружава баща си при изпълнение на неговите задължения във Варненската епархия. При едно такова посещение в село Тетово, Русенска област, на 7 март 1897 г. стар стил, (или 20 март нов стил), при влизането на Слънцето в знака Овен и идването на пролетта, в една странноприемница, в присъствието на неговия баща, сутринта идва и се вселява в Петър Божият Дух и той става Учител на Земята и Слънчевата система. Тогава Той е в своята слънчева възраст - 33 години. Баща му знае за неговата мисия и си е записал в Библията, че синът му ще се прояви като пророк. Той казва: „Сбъдна се това, което отдавна ми беше предизвестено за моя син Петър. Видях сиянието и светлината, които го обгърнаха изцяло."

Създават се условия за богата духовна дейност, която се предшества и от космични причини. Според мои изчисления на 28 април 1892 г. става съвпад на Плутон с Нептун, влиянието на която констелация трае повече от 500 години. Събират се в едно земните материални сили с Божията Любов, за да просветят този народ и цялото човечество. Този аспект дава тласък за развиване на духовните науки като: хиромантия, френология, графология, физиогномия, астрология и ройзенкроийцерството. Голям подем получава спиритизмът в Америка и Европа както и теософското общество, от което по-късно се създава орденът „Звездата на Изтока".

Животът на Петър Дънов след завръщането му в България, е изпълнен с активна духовна вътрешна и външна дейност, за да намери готовите души, които Бог му е определил за работа, да се свърже с тях и да образува центрове на нов духовен живот. В 1896 г. излиза от печат неговата богословска дисертация -книгата „Наука и възпитание". Тя представлява настолна книга за всяка будна душа, която желае да се усъвършенства, да се свърже с природата и разбере пътищата, по които трябва да се развива. Следващата година се издава във Варна книгата «Хио, Ели, Мели, Месаил» (Гласът Божий) или «Ла Елохим Хахарец».** Това е „Тайната на Духа", казана за пътя на Беинса Дуно на Земята.

„Бъдете готови да услужите на всяко добро и благо дело, понеже това е волята на Отца вашего, който е горе на небето...» *(2, с. 1)*

«Защо търсите Господа там, отгдето няма да дойде? Ето - Той е пред вази, чака ви да го познаете.» *(2, с. 7)*

«Ето, Господ стои пред вас, той е благ, кротък и смирен по сърце, но скоро ще се облече в одежда на Бога Святаго.» *(2, с. 8)* «В кое име се вършат днес всичките беззакония, ако не в моето?» *(2, с. 9)*

«Ето, аз се клех в святото си име и няма да се отмени думата ми: ще изведа своите чада, синове и дъщери и ще ги облека в прекрасни одежди, които никога няма да овехтеят... А след ония дни, когато небето и Земята приидат и новите небеса

** Виж « Изгревът» том I стр. 3-101.*

*** Виж « Изгревът» том XI стр. 356-366.*

и новата Земя се явят, ще ги поставя Царе и Свещеници да ми слугуват во век." *(2, с. 10)*

По-нататък се разкрива и бъдещата мисия на Учителя:*

„Ето, Бог те е поставил Цар на вековете. В ръцете ти е предал сила и власт да съдиш народите с правда. Макар и сега да си скромен, и незабелязан по вид, но духом си велик и трябва да бъдеш скрит от погледите на света, докато Бог Твой възстанови своя трон над народите. Тогава ще царуваш в сила и святост, в правда и мир, защото нечестивите ще бъдат низринати." *(2, с. 13)*

„Защото истина ви казвам, че войнство небесно ще предхожда пред него и Той ще предходи пред тях. Той ще бъде непобедим. Ето, ще заповяда и ще стане според желанието на сърцето му, защото правдата Господня обитава в него." *(2, с. 21)*

Приеми сега моя дух и благословен бъди, понеже трябва да те благословя. Святият ми дух в теб се съизволява. Той ще те пази и крепи винаги." *(2, с. 24)*

Това е Онзи, който постоянно се проявява и работи чрез тялото на Петър Дънов.

През 1898 г. пред благотворителното дружество „Милосърдие" Петър изнася беседата „Призвание към народа ми", която скоро след това се отпечатва.** Това е третият фундаментален труд, който заедно с първите два пробужда съзнанието на готовите души и ги подготвя за трудния път на развитието.

„Небето, в знак на своето благоволение, ви е дало един свят залог на велика милост и любов, който се пази помежду ви; от този ден, в който е даден отговорът, започва вашето изкупление и ви предупреждавам да пазите това, което градя, да го не съборите, защото е свято, и ако се опитате да светотатствувате, три злини ще ви допусна: глад, мор и разорение, и няма да ви пощадя, но ще се съдя с вас и ще помните винаги, че Бог е говорил. Пазете думите ми. В тоя залог, който съм ви поверил, почива бъдещето ви, той е скрижалът на дома ви, надежда и живот за рода ви. Слушайте ме, доме славянски, да сте ми свидетели, че съм ви говорил." *(1, с. 12)* Петър започва и кореспонденция със своите първи ученици: Пеньо Киров, Тодор Стоименов от Бургас, доктор Георги Миркович от Сливен и Мария Казакова от Велико Търново.***

През 1899 г. дава „Добрата молитва". След запознаването си с първите ученици отива в техния спиритически кръжок в Бургас и като млад човек започва да им помага. Те са много доволни от този скромен, учен човек и когато той ги кани да отидат във Варна на 19 август 1900 г., те отиват с разположение. Пеньо Киров и Тодор Стоименов пътуват пеш от Бургас до Варна. **** Това е първият събор на Духовната верига, проведен в подходящ салон, добре украсен, със 120 стола. На него присъстват: **Пеньо Киров**, доктор **Георги Миркович** и **Тодор Стоименов**, който е и най-младият от тримата. Те сядат в големия салон и очакват да дойдат още хора. Скоро в салона влиза Петър Дънов с Библия в ръка, поздравява ги и съборът започва.

Той им казва: „Сега сте само трима, но ще станете мнозина. Всички столове, които виждате, че са празни, са заети от невидими души, които ще се въплътят и ще дойдат да работят за делото Божие на Земята. В бъдеще на тези събори ще се събират и присъстват милиони хора".

На този Първи събор дава „Благодарствената молитва".

Доктор Миркович*** и Пеньо Киров****** са известни спиритисти с

** Виж « Изгревът» том II стр. 39-44.*

***Виж « Изгревът» том IV стр. 3-47 - „Призванието".*

*** *Виж « Изгревът» том II стр. 225-227, том XVII стр.629.*

*** **Виж « Изгревът» том IIII стр. 16-17 .*

****** Виж « Изгревът» том III стр. 4-8 .*

******* Виж « Изгревът» том III стр. 8-13.*

голям опит, занимават се активно с провеждане на сеанси. По това време всички във Веригата наричат Учителя „господин Дънов" и понеже е млад го смятат за начинаещ в духовните науки. Тяхното отношение към него проличава най-добре, когато решават да направят „Дружество за пробуждане и просветление на българския народ" през 1900 г. За председател на дружеството избират Пеньо Киров, за секретар доктор Миркович, за касиер **Тодор Стоименов** * и за куриер и писар **господин Дънов**. Това дружество просъществува малко време, понеже започва сериозна духовна работа с Веригата.

III. Духовна дейност в България на Учителя с Веригата от 1900 година до създаването на Школата през 1922 година

„Не изгониха човека от Рая, че съгреши, а го изгониха за непослушание. Преди 6000 години вие сте били в Египет, където сте учили египетската мъдрост. Пратили са ви в този народ, за да го повдигнете, но понеже не сте изпълнили своята длъжност, изпортили сте се, то затова ви сформироват в тази Верига, за да изправите своите погрешки. Вие сте се проявили в непослушание." *(3, с. 64 - 1912 г.)*

След това сме били в Гърция, Рим и най-после сме дошли в България, където дълго време сме работили като преподаватели и проповедници. За съжаление непослушанието ни е съпътствало, и още ни съпътства.

Веригата, това е една непрекъсната връзка между душите, по която постоянно тече токът на Божията Любов и в центъра на която се намира Бог. Всички братя и сестри, започнали да работят духовно и посещавали редовно молитвените събрания и срещи, Учителят ги свързва с Веригата, за да могат да си помагат и при нужда да намират в центъра и Бога. Братята и сестрите отправят непрестанно хубави мисли и молитви, като изреждат поименно всички, които работят във Веригата и ги нареждат мислено в кръг, в центъра, на който поставят Учителя. Когато мислите и молитвите са хармонични, се получава голяма духовна сила, която лекува някои болни и отваря пътя за духовното развитие на българския народ. Всеки участник във Веригата е една халка в общата връзка, която никога не трябва да се къса. Така свързани, те изпълняват своите индивидуални или общи задачи в братския живот. Често задачите са давани мислено - по интуиция и вътрешно вдъхновение, което помага да се развие светлината и будността на съзнанието. Работата на Веригата е напълно секретна и нищо не се протоколира и изнася навън. Във всеки град и някои села има групи, които работят във Веригата под ръководството на Учителя. Така бавно, в цяла България, се изграждат огнища на нов разумен живот.**

По-късно Учителят създава тъй наречената „Синархична верига", в която влизат само ръководителите на отделните братства, десет на брой: 1. Илия Зурков, 2. Деньо Цанев, 3. Георги Куртев, 4. Димитър Добрев, 5. Панайот Ковачев, 6. Никола Ватев, 7. Петко Епитропов, 8. Драган Попов, 9. Тодор Стоименов, 10. Илия Стойчев.

Тази върховна Верига изпълнява специално определени наряди в даден ден и час. *** Отправят своите молитви към невидимия свят, за да привлекат Божиите блага, определени за България. Погледнато от духовния свят в момента, определен за работа от Учителя, по цяла България се явяват светлинки, които служат за ориентиране на душите, които трябва да се преражда на Земята, за да могат да намерят Учителя и Школата му. Тази Верига е в постоянна връзка със същества от духовния свят, които работят непрекъснато чрез нея. Нейната работа продължава

** Виж « Изгревът» том III стр. 13-16.*

*** Виж « Изгревът» том II стр. 9-44.*

**** Виж « Изгревът» том VI снимки N6 и N7 .*

до заминаването на Учителя от физическото поле. Тя си остана напълно секретна за нас.

На 16 август 1907 г. Учителят оформя Веригата и дава насока на учениците как да работят правилно в нея.*

На 17 август дава една важна молитва, наречена „Частна молитва към Бога".

На 19 август 1907 г. дава молитвата „Хвалата", която да се чете ежедневно от Веригата.

На 16 август 1909 г. Учителят дава трите закона на Веригата.

На 17 август 1909 г., чете свидетелствата на Веригата и припомня Божието обещание, дадено през 1899 г.

На 16 август 1910 г. Учителят дава «Молитвата на Духа». Той раздава картината на Пентаграма на всички членове на Веригата, за да работят с нея и върху нея. По-късно за картината на Пентаграма, приятелите са дали по една жълтица.

Първите години Веригата развива усилена дейност. Събират се вечерно време около една елипсовидна маса и провеждат сеанси под ръководството на доктор Миркович и Пеньо Киров в присъствието на Петър Дънов, който е седял в средата на масата. Викат различни духове, за да им кажат някои интересуващи ги неща и придобият точно знание за миналото. Душа и тяло на тия събрания е господин Дънов, който с присъствието си насочва и респектира дейността на Веригата. Той дава формули, задачи и начини за работа за постигане на духовно сближаване с невидимите същества. Всички във Веригата са сензитивни и чуствуват осезателно силните вибрации на Петър Дънов. Но съмнението, това основно качество на Сатурн, присъщо на българите, дълго време съпътства нашите първи приятели. При едно вечерно събрание, около масата му задават въпроса кой е той. Тогава господин Дънов, както са го наричали до 1915 г. им казва: „Заключете врата и проверете дали е заключена". Те заключват вратата и проверяват. След малко той изчезва от стола, на който седи, и гласът му се чува в коридора зад споменатата заключена врата. Казва им пак да проверят дали е заключена вратата. Те проверяват и след няколко минути Той се явява пак на стола, на който е бил. Казва им: „Проверете пак дали е заключена вратата." Те проверяват и виждат, че вратата е заключена. Тогава господин Дънов им казва: „Аз съм този, който може да минава през заключени врати.»**

Във Веригата от 1900 година се включва и **Мария Казакова**, учителка и голям медиум, която от 1904 г. започва редовно да посещава организираните от Учителя срещи във Варна. На млади години Мария Казакова изживява неприятности в отношенията и любовта; мъжът й почива и разбира, че обикновеният живот на хората е пустота, в който жената става робиня – царица на кухнята и грижите за семейството. Решава да живее един чист, разумен живот. Нейният буден дух за знания я отвежда в Русия, където тя следва и завършва литература. Тамошният чувствен живот я кара да се вгльби дълбоко в себе си и да медитира. Така развива силна интуиция, с която познава хората, с които има досег. Затова е страняла от много привидни нейни «приятели». Завръща се в България и става учителка, обича много децата и се учи от тях на честност, искреност и невинност. Нейната интуиция я завежда при Учителя Петър Дънов и започва с Него усилена кореспонденция. От Него тя научава много неща по интересуващи я въпроси, и чувства неговото осезателно влияние в писмата Му. Тя го познава и при трудни положения често отправя телепатично своите молби към Него и получава отговор. До своето заминаване на 25 ноември 1908 г. тя има богата лична коренспонденция с Учителя, чрез която успява да се доближи до вътрешната същина на този мощен дух.

** Виж « Изгревът» том XI стр.710-790; том XII стр. 4-240. Наряди на Синархическата верига.*

***Виж « Изгревът» том I стр. 80-83.*

При едно събиране на Търновския спиритически кръжок на 20 октомври 1904 г. Мария Казакова получава следното послание от Божия дух за работата и мисията на Петър Дънов в България:

„Духът ми да пребъдва във вас. Той е велик помощник. Аз съм с вас. Силата на слабите. Вашият Учител е мой посланик. Петър Константинов Дънов служи за пример на всички ви. Той носи моя мир. Вие всички ще видите Неговата голяма сила. Той е, който усмирява всички. Неговият дух стои над серафимите. Той е лъчът на моя Дух. Той е кротък и смирен. Хвалете Бога за него. Всички малки и големи ще разберат неговата мисия. Той ще раздвижи България духовно. Той мълчи, а мълчанието е велико дело. Ако Петър Дънов беше говорил, всичко досега щеше да мине като бурен облак и вие нямаше да разберете защо съм го изпратил. Всичко става по известен Божествен план. Той е оръжие Божие. Един от седемте велики духове Божии. Прочетете Откровението на Йоана, глава 4, стих 5 (**„И от престола изхождаха светкавици и гърмежи и гласове. Имаше и седем светила огнени, които горяха пред престола, които са седемте духове Божий“**) и глава 5-та, стих 7, (**«И дойде и взе книгата из десницата на седящият на престола»**) и вие ще разберете това, което ви говоря. Петър Дънов има съобщение с мене и вижда Божия престол, понеже, както казах, е един от моите велики духове. Когато Петър Дънов завърши мисията си към българския народ, Аз ще го повикам при себе си.“ Това е Светлият лъч, Духът на Истината, който взима книгата, разпечатва 7-те печата и донася Божието Слово на Земята.

В 1906 г. при един разговор с приятелите от Веригата преди събора, един брат го пита: „Господин Дънов какво е вашето мнение за проявите на духовете в сеансите?“ Тогава Учителят променя външния си вид, става много сериозен и казва строго: „Тука няма никакъв господин Дънов, той отдавна си замина. Тук е Духът на Истината, който ви говори.» Действително младежкото хилаво тяло на Петър след вселяването на Божия Дух в него през 1897 г. изцяло се променя - става стройно, здраво, подвижно и много красиво, не се засяга от никакви болести. От този момент Той лекува и помага на много болни.

На събирането на Веригата във Варна на 14 август 1906 г. по желание на присъстващите, се явява заминалият си доктор Миркович и говори чрез Учителя. Някой пита доктора дали се е явил на медиумите в Сливен и Търново..»* Когато той отговаря, че не е посещавал тамошните медиуми, сеансът се прекратява и тогава става спречкване между приятелите. Един от тях казва: „Има думата господин Дънов“, който по време на разправията мълчи. Изведнъж лицето Му се изменя, светва и Той строго казва: „Тук няма никакъв Дънов. Аз съм Господ, който се проявява чрез неговата душа. Вие забравяте, че мястото, където се намирате, е свято. Засрамете се.“ Всички изтръпват на местата си и спорът престава веднага.

През този период Петър Дънов обикаля България и прави френологически изследвания на българите. .»**

Той посещава всеки град, село и паланка, от единия до другия край на България. И най-лошите кучета не го лаят, а стопаните се чудят какъв е този човек. За тези посещения по домовете на българите в разговор Учителят казва: „Първо, аз обработвах характера на българина. Второ, подготвях домовете и родителите, където ще се родят бъдещите ми ученици.“

Тази негова дейност продължава до Балканската война през 1912 г. Според Учителят Господ е решил да издигне българския народ като един от неговите първи служители. Необхватна и многостранна е дейността на Учителя в България и цялата Земя. Тя не може да се проучи и опише. Много от случаите с учениците са външно наглед обикновени взаимоотношения, но те пробуждат душите им за нов живот.

** Виж « Изгревът» том XI стр. 404-405.*

*** Виж « Изгревът» том II стр. 225-227,228-229.*

Учителят казва в „Призвание към народа ми":.» *

„Ето, втори път ида, откат сте станали мой народ, за да ви видя със собственото си око какви сте на глед, как живеете и Духът ми е трогнат от печалната картина. За оплакване сте вие, вие над които пожертвувах всичко придобито: живот, слава и чест сте злоупотребили с Моята доброта и Моята любов. Пред лицето ми стоят множество нещастни ваши братя и сестри, изнасилени и ограбени от самите вас. Идете при тях и им изповядайте прегрешенията си и направете мир с ближните си. Този ден, който иде, да ви се открия в моята пълна слава, искам да е ден на радост, а не ден на скръб. Ден, посветен Богу моему. Аз съм Елохил, Ангел на завета Господен." *(1, с. 13)*

За всички Петър Дънов е един учен човек. Дълго време той работи върху умовете на първите си ученици, за да им отвори сетивата и да отстрани от тяхното съзнание основния им дефект – съмнението. Бог оставя всеки ученик сам да се справи с този труден въпрос, стоящ пред душата му - съмнението. Почти на всички събори задават на Учителя въпроса: Кой е Той? Отговаря им: „Този, който се съмнява е сляп. В моята душа досега не се е повдигало съмнение за нещата. За мен не съществува никакво противоречие в света. Аз не ви срещам за първи път, и вярата, обаче, е за децата.» *(3, с. 123 - 1914 г.)*

«Аз не искам да знаете кой съм. Аз не искам да бъда известен, защото, ако искам да стана известен, ще отворя очите на двама слепи и те ще разправят кой съм. Добре. Да ви явя кой съм. Но ако се повдигне едно гонение, колко души от вас ще изтърпите? Затова аз не искам да ви турям на плъзгава почва. Аз избягвам това, познавам душата на българския народ и не искам да му създавам карма. Исус Христос се изяви на еврейския народ, но те не го приеха и си навлякоха карма. Сегашните мъчнотии, които ми създавате са цвете, защото в миналото са били по-големи.» *(3, с. 31 - 1909 г.)*

«Когато се занимавате с Мен не е важно кой съм и какъв съм. По този въпрос ще се разговаряме, когато се видим на небето. Можеш ли да познаеш един водолаз в костюма му? Но вие сега, не че не ме познавате, познавате ме, но сте забравили. Вашата душа отлично ме познава. Ще си спомните, бъдещето е напред.» *(3, с. 137 - 1914 г.)*

«Когато ви говоря аз, в мен не трябва да разбирате един човек, който е със слабости и има своите дребнавости, а трябва да имате предвид, че Господ е, който ви говори и Който иска вашето повдигане... Тия неща, които сега ви се дават, в хиляди години веднаж се дават, и затова трябва да ги пазите." *(3, с. 6 - 1910 г.)*
Господ беше между нас, с нас и смирено работеше за пробуждане на съзнанието ни и приготвяше условията за идването на новия живот на Земята, въздигането на Шестата подраса на петата раса в славянството и идването на Шестата раса. В Евангелието на Йоанна XV глава 15, стих 26 се казва: „А когато дойде Утешителят, когото аз ще ви изпратя от Отца, Духът на Истината, който от Отца изходи, той ще свидетелства за мен.»

От 1900 до 1910 г. участниците от Веригата провеждат редовни срещи всяка година през месец август. На тези срещи всеки получава специална покана лично от Учителя. На тях не се допускат никакви чужди хора.**

Всичко се върши в пълна тайна, като нищо не се е записвало в протоколи и не се изнася навън. Този начин на работа укрепва духовно Веригата и се усилва токът на любовта, който протича през нея.

В едно психическо упражнение, дадено на Веригата и изпълнявано на колене, се казва : „Така да отворим сърцата си на Господа, Който е сега между нас, да се прослави Неговото име. Амин."Тази молитва, изпълнявана от тесен кръг приятели,

---

** Виж « Изгревът» том IV стр. 3-47.*

***Виж « Изгревът» том XI стр. 710-747.*

според думите на брат **Цочо Диков**, * се състои в следното: всички застават на колене, поставят ръцете на гърдите си и казват:

1. «Искам да се прояви онова, което е вложено в моята духовна натура. Ще направя всичко, което моето сърце може да направи.» (три пъти)

2. Ръцете от долната част на лицето се движат към хилядолистника на главата като си представяме изгряващото Слънце и казваме: „Милостиви, Святи, Благи Господи, покажи ни виделината на Твоето лице, за да изпълним Твоята воля на Земята." (три пъти)

3. Ръцете на гърдите: „Да подчини Бог всяко низше действие в нас на Духът на Истината и Духът на Истината да се всели в нас." (три пъти)

4. „Да се възцарят Любовта, Мъдростта и Истината на Бога във всичката своя пълнота в моята душа." (три пъти)

5. Ръцете на сърцето и разтваряне на страни, като се казва: „Така да отворим сърцата си на Господа, Който е сега между нас. Да се прослави Неговото име. Амин." (три пъти)

При постоянните бдения и молитви по време на срещите в Горницата и олтара, Учителят се открива на почти всички братя и сестри като Христос и Бог, но строго им забранява да споделят своите опитности, за да не дават храна на църквата и свещениците да го атакуват и злословят по негов адрес. Някои, които нарушават дискретността на Веригата, веднага са хванати от строгите закони на Природата с малка или по-голяма болест. Веригата е редовно информирана за състоянието на членовете й и всички нередности са решавани вътрешно между тях. Учителят посочва точно причината за какво се разболява някой приятел.

Петър Дънов живее много скромно и с малко средства. Често посещава София и спи в хотела на евангелистите на улица „Леге", а по-късно отива в квартирата на Тодор Стоименов, който работи като чиновник в дружество „Сингер". Двамата спят заедно на единственото легло, което има в стаята му. През 1905 г. Учителят отсяда в дома на Петко Гумнеров на ул."Опълченска" N 66 и живее там до 1926 г., когато му построяват приемната на Изгрева.

На събора през 1912 г. Учителят отива по-рано през месец Юни, и се настанява в закупената през 1911 г. братска къща в село Арбанаси. Два месеца усилено работи с Библията и написва книгата „Цветни лъчи на светлината".**

Прочита я на събора и дава обяснение за употребата й. Скоро **Димитър Голов** печата книгата на луксозна хартия с кожена подвързия. Учителят я раздава, подписана от Него на всички присъстващи на събора през 1912 г.
Тогава Той казва: „Христос никога не е присъствал така, както тази година присъства. Какви ли не мъчнотии ми се създадоха преди събора, особено когато се даваха стиховете от Господнята книга, които със своите вибрации образуват лъчите, потребни за всички. Духовете се опитаха да се докоснат дори до здравето ми." *(3, с. 91 - 1912 г.)* ***

На този събор Учителят си слага престилка, умива краката на своите първи ученици, и полива на другите да си измият ръцете, подобно на това, което Христос направи преди 2000 години.

На 15 август 1912 г., Голяма Богородица, сутринта рано му се явява Христовият Дух и го пита: „Петре, даваш ли тялото си, сърцето си, ума си и ще работиш ли за мене?" Учителят отговаря: „Слушам Господи, да бъде Твоята воля, както на небето, така и на Земята." Тогава в Него се вселява да работи Христовият Дух и той става Миров Учител и започва да управлява Бялата и Черната ложа.

На 11 август 1914 г. Учителят дава „Лозинката", която трябва да се чете всеки ден от учениците.

** Виж « Изгревът» том III стр. 118-120; том VII стр. 376-380; том XVII стр. 666-667.*

*** Виж « Изгревът» том II стр. 219.*

**** Виж « Изгревът» том XI стр. 511.*

Чрез съборите молитвите, събранията, кореспонденцията и личния си живот Учителят подготвя съзнанието на своите ученици 22 години, за да може през 1922 година да открие Школата на Бялото Братство за първи път на Земята, в която изнася Словото Божие, пак един слънчев цикъл от 22 години - до 1944 г.

Въпреки предупреждението на Учителя към Фердинанд, последният вкарва България в Първата световна война. Положението на фронта става критично, особено през 1917 г. Тогава Фердинанд, чрез Алекси Стоянов, адютант на царя и мъж на нашата сестра Мария Стоянова, пита Учителя какво да правят. Учителят му казва, че Германия ще загуби войната и България трябва да сключи незабавно мир. Фердинанд наместо да вземе поука от добрия съвет при тежкото положение, в което се намира в България и да благодари на Учителя, той го арестува и интернира във Варна, в хотел „Лондон". *

Учителят заминава с влак за Варна като казва, че този, който го е интернирал и той ще си замине от България. В малката таванска стаичка, в която го настаняват, му изпращат и един шпионин, който да го следи постоянно. Учителят иска мангал с дървени въглища, за да се топли. Разпалва го силно и го внася в стаята. След 5 минути шпионинът, поставен да го следи, започва силно да кашля и излиза навън с просълзени учи и повече не се връща да му досажда. Пушекът не оказва никакво влияние на Учителя. В хотела Учителят е доста свободен и постоянно се среща с наши приятели, които му носят храна.

Елена Казанлъклиева е млада, пъргава и започва да прислужва на Учителя. През февруари една вечер тя запалва газената лампа в стаята и го чака. Учителят излиза навън в средата на двора и отправя погледа си към небето. Елена, която се е стремяла постоянно да го придружава застава далеч зад гърба му, за да не я вижда. Скоро той я повиква:

„Еленке, ела тук! Сега е един велик момент за живота на Земята. Рекох, пуснах болшевиките на земята."**

После става Октомврийската революция и се създава СССР. Елена е омъжена за Найден и има дъщеря Лиляна. Със съпруга си има тежка карма и той я напуска. Тогава Учителят я съветвал да се разведе и започнала да се подвизава духовно. Посещава много градове и организира събрания от сестри. Тя пеела хубаво и свирила на китара. Имала дар слово и интуитивни заложби, с които помагала в разрешаване на семейните противоречия. От 1915 г. Учителят започва да й посочва кои градове да посещава. Скоро станала желана за всеки дом. За разрешаване на някои мъчни въпроси на приятелите тя прекарвала по три дни в пост и молитва. Пред нея се явявали картини, които тълкувала, и така помагала на приятелите. Имала дарба и да лекува. През 1919 г. издава книжката: „Жената като майка и нейната задача", 1920 г. книжката „Път", а през 1934 г. „Стани, събуди се, търси пътя".***

Дъщерята на Елена Казанлъклиева, Лиляна се омъжва за Бончо Бочев, учител по музика и пеене в София. Елена Казанлъклиева помага много на младото семейство духовно и в практическият живот. Бочев създава хора на Софийските славейчета 1937 г., който прераства в хор" Бодра смяна " в 1946 г. – 1.01.1947 г. С този хор той разнесе певческата слава на българските деца по цяла Европа. Бончо Бочев неуморно работи с гласовете на децата. Получава много награди и медали. През 1972 г. той предава диригентството на хор „Бодра смяна" на дъщеря си Лиляна Бочева. Заминава си на 22.05.1975 г. като ярка, неповторима музикална личност. Братът на Елена Казанлъклиева е убит като комунист. На събора в Търново през 1925 г. съобщават на Учителя, че има оставено в кошница дете. Той казва: „Кажете на Елена Казанлъклиева, че това е нейния брат. Ако иска може да го вземе." Тя го взима и го кръщава Кирил и започва да го отглежда. Той й създава непоносими

** Виж « Изгревът» том I стр. 441-443.*

*** Виж « Изгревът» том I стр.333-334.*

**** Виж « Изгревът» том VII стр.54-64; том XVII стр. 531-600; том XXI стр. 861-881.*

мъчнотии и страдания. Накрая го оставя като голям – сам да се справя. Учителят отбелязва:

„На окултния ученик не е позволено да осиновява чужди деца."

Синът й Кирил оправя живота си, става мек, добър и се занимава с художество и нарисувал много картини и правил изложби.

Учителят кореспондира с нея още от 1912 г. и укрепва вярата й. Тя става добър пътуващ проповедник на Словото. Посещава много градове, където е прекарвала по две-три седмици и събира готовите души за духовна работа. Търсена е била особено за пророческия дар, който имала. Казанлъклиева живя последните си дни на Изгрева. Живееше на Изгрева в задната част, в къщата на Николай Дойнов. Имаше една дървена стълба, която се клатеше, по която постоянно се качваше и слизаше Елена. Там бяха две стаи и дойде да живее един техник във втората стая. Веднага Н. Дойнов отля бетонна стълба и Елена Казанлъклиева се облекчи в ходенето. Тя беше често посещавана от нашите приятели, изпаднали в беда. Баща ми беше уволнен от „Транспроект" и ходеше повече от една година при нея. Тя му предсказа, че след още една година ще се върне да работи на същото място. И това се сбъдна. През 1956 г. тя напусна този свят.

Сестра Елена Казанлъклиева е дала братските песни: „Поздрав на Учителя" – мелодия и текст, „Небето се отваря" – текста, „Дързост в Христа" – мелодия и текст. Тя е имала и много други песни, които не са отпечатани.

На 3 март 1918 г. почива моята баба Величка Кънчева Стойчева. Дядо ми Кънчо (Костадин Стойчев, съкратено го наричат Кънчо) отива във Варна да съобщи на Учителя. Като наближава хотела, той вижда, че Учителят слиза бързо по стълбите и го посреща с думите: „Величка я грабнаха тъмните сили. Използваха момента, че аз съм тук." След известно време по повод нейното заминаване Учителят дава песента „Ще се развеселя".*

Учителят към стиховете от Библията добавя и стиха: „като девица, преизбрана от другарките си", защото баба ми Величка Стойчева е била девица. Този въпрос ми постави Станка Желева и тук й отговарям.

През 1920 г. Учителят заедно с ръководителите на братствата прави екскурзия до Саран Бей - Септември. Излизат сред цъфналите жита, където той дава песента „Излязъл е сеяч да сее". Текстът е написан от Стоян Русев - Дядо Благо.**

Групата сяда сред голяма хубава поляна, където Учителят изнася беседа. След това се провежда разговор с много въпроси. Един от ръководителите пита: „Какво ще стане с България сега, след като свърши войната?" Учителят оглежда ръководителите и казва, че ще им съобщи всичките събития, които ще станат в България и света до края на века, но при условие, че дадат клетва и ще запазят в тайна това, което ще им се съобщи. Ако някой издаде нещо от предсказанието, според строгите закони на Природата ще пострада тежко. Един от присъстващите ръководители, Илия Зурков казва: „Аз не мога да дам клетва, защото съм се заклел пред франкмасоните, към които принадлежа и съм длъжен всичко, което науча в живота си да го кажа на моята ложа." Учителят си взема куфарчето и си тръгва, без да им съобщи нещо. По-късно Учителят казва на почти всички членове на Синархичната верига онова, което предстои на човечеството и на България.

За влизането в Синархичната верига и във вътрешната Школа на Учителя, има три строги правила:

1. Абсолютно послушание;
2. Абсолютна точност;
3. Абсолютна дискретност.

Много пъти невидимият свят поставя ученика на изпит и ако го издържи се удостоява да влезе в Школата, за която е подготвен.

** Виж « Изгревът» том VII стр.465-468; том XXI стр.500-574.*

*** Виж « Изгревът» том III стр.36-39; том V стр. 539-540; том IX стр.169-170, 408-410.*

IV. Създаване и развитие на Школата на Бялото Братство в България от 1922 г. до 1944 г.

На 16 юли 1922 г. в Чамкория, в 15 часа, при връщане на братска група от една хубава екскурзия със 104 души до връх Мусала в Петър Дънов се вселява **Господният Дух на Силите** и той става Космичен Учител на цялата Вселена. Той обединява и хармонира Космоса с мировата любов и космичната обич. Космичният Учител съдържа в себе си троицата Отец, Син и Дух.*

В свое изказване на Изгрева, Учителят казва:

„Преди 2000 години беше Синът, а сега е Отец."

Бог беше между нас, живееше с нас, виждаше всичко, ръководеше и коригираше нашия живот. Жалко за тези души, които не го познаха и разбраха и още не го познават, и разбират.**

На 24 февруари 1924 г., петък, с беседата „Двата пътя" от Младежкия окултен клас (МОК), държана от 18,30 до 19 часа и беседата „Трите живота" от Общия окултен клас (ООК), държана от 19 до 21 ч., Учителят открива за пръв път на Земята Школа на Бялото Братство в България. Той дава строги правила и закони, по които тази Школа да се ръководи.

Учителят казва: „Сега се отваря този широк път да влезете и да учите тази велика наука на Бялото Братство. Туй, което се говори и пише за окултната наука досега, то е още далече. То е от Черното братство, от черната магия, то не е наука, то е помия, ако искате да знаете. И ако вие не вярвате в най-благородната философия, в най-благородните вярвания на хората, приложете ги на опит. В продължение на 20 години от живота си ще видите какви ще бъдат техните резултати. В дъното на всяка една философска система в сегашния свят се крие един червей. Те са неща хубави, но в дъното им се крие един червей, който е развалил плода и ще го изяде. Ти ще работиш 20, 30, 40 години, и когато плодът узрее, мислиш, че е хубав, но ще видиш, че червей изял семката и плодът опорочен." *(50, с. 265)* В разговор за окултизма Учителят казва:

„Аз не давам нито един косъм от брадата си за западния окултизъм".

Учителят донесе една нова наука на Земята, коренно различна от тогавашната, за основа на която е поставена Любовта.

Тази голяма икономическа криза, която разтърсва Европа и България, не може да се разреши по старите методи, а само с Любовта, носител на която е славянството. Това иска Бог и чрез Словото на Учителя в школата да пробуди съзнанието ни и да ни покаже пътя към великия живот на мир и братство.

„Във всеки човек е заложен стремеж да бъде добър и да се подмлади. Затова се създава Божествената Школа, за да научи хората как да живеят и как да използват живота". *(64)*

„Следователно Бялото братство сега отваря своята Школа и като влезете в нея ще се запознаете с методите, приемите и законите, които управляват природата, тогава ще имате ясна представа какво нещо е великата природа, в която сега живеем." *(50, с. 265)*

„Но вие влизате в Школата. В тази Школа се влиза да се учи. И тогава през годината ще ви се дадат големи задачи и малки задачи, големи изпити и малки изпити. Не такива изпити, каквито сте имали досега." *(50, с. 264)* Учителят разделя Школата на два класа: Специален и Общ клас и Неделни беседи.

„В Специалния клас, ще влязат, при сегашните условия, само онези, които не са женени. Това едно от условията. В Общия клас влизат женени и неженени." *(50, с. 204)*

** Виж « Изгревът» том XIV стр.395-397; том XIV стр. 699.*

*** Виж « Изгревът» том I стр.38.*

„Специалните класове аз ги наричам класове на чистота. Всеки, който може да се подчини на правилата, може да влезе." *(50, с. 207)*

„Вдовиците да влязат, но да са девствени. Женени също може, но които живеят чист живот." *(50, с. 212)* Бог иска от нас да отправим всичките енергии към свръхсъзнанието и да му служим всеотдайно, с радост и любов. Когато енергията се отправя към органите за продължаване на рода, за работа с Бога почти не остава енергия. Ние трябва да служим на Бога с всичките си сили.

„Продължението на рода, това е проява на външната любов, присъща на животните, които даже и не подозират, че има вътрешна любов - ангелска любов. Животните и хората, които използват тази любов, спират развитието си." *(64)*

Много от приятелите казват на Учителя, че това е трудна работа. Той отговаря:

„Който може. Чакайте да ви кажа - тогава ще има само неженени ученици. Учението на Бялото Братство е това. Сега, ако няма такива ученици в бъдеще ще има. Ще се положат правила, който може, а който не може, то е друг въпрос... От осем хиляди години никой от вас не е бил женен, вие сте роби на женитбата и нищо повече. Женили сте се в робство, раждали сте се в робство!... Вас ви женят духовете, вие сами не се жените." *(50, с. 302)*

„Правилото на Бялото Братство е: Ако ти се ожениш за някоя жена и се начумериш един път само и я изгълчиш, бракът е опорочен, опозорен. То не е брак - свършва се вече." *(50, с. 301)*

Учителя се обръща към кандидатите за ученици в Школата и казва: „Тия възгледи трябва да ви бъдат ясни на вас, като ученици. Като на ученици, казвам, който не е ученик, може да разрешава този въпрос както иска, но за ученика този въпрос е разрешен, той нито се жени, нито за мъж отива." *(50, с. 201)*

В събора се обаждат някои приятели, че никой не може да изпълни този труден закон и няма да има ученици в Специалния клас. Учителят им отговаря: „И вие съжалявате, че няма да имам нито един ученик, тъй мислите. Много се лъжете. Аз ви казвам, че имам достатъчно ученици, и ако искате, мога да ви ги доведа. Имам ученици. Имам още една Школа, специална Школа, която вие не сте виждали още. На тях, когато говоря, другояче говоря, вие сте от общата Школа. Между вас няма ученици, а между тях всички са ученици. Сега онези от вас, които се готвят за Специалния клас, трябва да знаят правилата на Специалния клас, или аз казвам: Който иска да влезе в Специалния клас трябва да изучава Истината. Такъв е великият закон там." *(50, с. 304)*

Духът на Истината дава правилата и законите и запознава хората от Бялото Братство с тях.

„Онзи, който говори истината, той е човек на Бялото Братство." *(50, с. 179)* Страданията са създадени от невидимия свят, за да научат хората да говорят истината.

„Кармата се е зародила в момента, когато ние сами сме се отказали да говорим Истината." *(50, с. 166)*

„В тази Школа има възможност един ден като говорите истината, да постигнете онова, което желаете. Но се иска не желязна воля, нито гранитна, а диамантена воля. И бял цвят се изисква." *(50, с. 177)*

„Не, не, няма нещо по-хубаво от това, да бъде човек ученик на тази велика Божествена Школа! *(50, с. 178)*

„А при сегашната воля - желязна и гранитна, ще има само насилие и прах ще се вдигаме. Сега от всинца ви искам диамантена воля и като се срещнете да казвате: Нашата воля е диамантена и нашият цвят е бял." *(50, с. 183)*

Така започва тесният и труден път на ученика пред лицето на Бога.

Учителят обяснява каква е задачата на Школата в която се обучаваме.

„В тази Школа ви събрах, за да ви подготвя за апостоли на бъдещите векове.

Всички вие до един ще проповядвате идеите на Шестата раса. Тези идеи са вложени в беседите и лекциите, които ви говоря. Затова трябва да проучвате внимателно беседите и лекциите. Ще ви се дадат дарби, сили, знания и условия за работа." *(64)* След Първата световна война на съборите от 1919 г. Учителят изнася бисери на Словото Божие, изявени в беседите: „Мировата любов и космичната обич" - 1919 г., „Новото човечество" - 1920 г., „Пробуждане на колективното съзнание" - 1921 г. които заедно с добре организираните събори, обръщат вниманието на обществото. Много граждани от Търново започват да посещават беседите и съборите.*

Това не остава незабелязано от Православната църква, която вижда в лицето на Учителя голям свой враг. Космичният закон на хармонията гласи, че там, където светлината е голяма, предизвиква съответно и голяма тъмнина. Ето защо Църквата се опълчва срещу Учителя и Братството. Тази борба достига своята кулминационна точка на 19 август 1922 г. Ще предам разказа на **Георги Попов** от село Горна Поляна - Елховско, стенографиран от мене и допълнен от майка ми Стефка Крумова, която е присъствала на събора.

Георги пътува 60 км пеш, за да стигне до гара Ямбол и на 17 август потегля с влак за Търново.** Влакът бил пълен с братя и сестри, облечени с бели дрехи, които пеят песента „Братство и единство" и други братски песни. Отношението между тях са много хубави и коректни. На всяка спирка и гара се качват все нови и нови хора. Когато влакът преминава през тунелите, една сестра му предлага да свали бялото си палто, та да го запази от опушване. Той го сваля и тя го завива в една своя престилка. Преминават през 24 тунели и по тъмно пристигат в Търново. Брат Попов слиза и тръгва с приятелите, но след малко забелязва, че портфейлът му го няма. В него имало пари, колкото да може да се върне. Той се усъмнява в сестрата, която му взела палтото да го пази. Един белокос брат забелязва, че той си говори сам и е смутен, и го пита: „Братко, какво има? Загубил ли си нещо, а?" „Да", казва братът, „Загубих си портмонето." Белокосият брат с висок глас извиква: „Братя, има изгубено портмоне с пари, потърсете го." А народ много - човек до човек. „Аз бях загубен, нямах пари да се върна, но около след 5 минути се чу отдалеч глас: „Намери се!" - и портмонето от ръка на ръка дойде до мен. Като ми го предаде, братът каза: „Брат, колко пари има вътре не знам, но колкото и да са, виждаш ли този народ, това са все наши хора, които служат на Бога, на високия идеал. В никакъв случай няма да останеш без средства. Само да се обадите кесията ви ще се окаже недостатъчно голяма за да побере това, което щеше да ви се даде."

Всички отиват в палатков лагер, разположен в едно лозе от 12 декара, подарено на Братството от търновския гражданин Боковски.*** Боковски е бил тежко болен и лекарите се отказват да го лекуват и чакат всеки момент да бие камбаната за неговото погребение. Жена му пише на Учителя в София и иска помощта му. Той веднага пристига в Търново и отива при него. След няколко дена Боковски става - здрав и читав, а от ставния му ревматизъм и от болките в сърцето няма и помен. Той оздравява напълно и живее до 82 години. От благодарност към Учителя, който не приема никакви пари, подарява лозето си на Братството. Много хора започват да търсят съветите на Учителя като се научават за чудното оздравяване на смятания за мъртъв Боковски. Те постоянно посещават Учителя и го занимават с многото свои мъчни житейски въпроси.

Сутринта на другия ден, група братя и сестри излизат из града и виждат разлепени афиши, на които пише, че на 19 август архимандрит Евтимий, кани Петър Дънов на диспут в читалище „Надежда". Казват това на Учителя, а по лицата на братята и сестрите не се забелязва никакво смущение. Те разбират добре положението и вземат решение хората от Братството първи да влязат в салона.

** Виж « Изгревът» том II стр.232-235.*
*** Виж « Изгревът» том X стр.736-737.*
**** Виж « Изгревът» том X стр.738.*

Вечерта, след молитвата, Учителя се обръща към братята и сестрите и ги пита: „Как желаете, преди закуска или след закуска да отидем в салона?" Всички отговарят, че искат да отидат преди закуска. „Тогава - казва Учителят - ще станете по-рано." И определя часа, когато всички да са готови за тръгване.

Идва 19 август 1922 г., събота - ден на Бога. Утрото е светло, ведро, небето чисто, без никакво облаче. Рано, в уречения час, наредени по особен начин, в редици, мълчаливи, съсредоточени в една мисъл, според указанията на Учителя, всички потеглят за сградата на читалище „Надежда".* Пред сградата заварват да чакат много приятели, пристигнали от града. Братът ръководител отключва вратата и всички влизат в салона. Започват да пеят братски песни и очакват идването на Учителя. Точно в уречения час Учителят влиза в салона, заобиколен от шпалир на младите братя и сестри. Всичко утихва и Учителят заема мястото си зад поставената в средата на салона бяла катедра. Той поглежда приятелите и ги поканва да отстъпят първите места на свещениците и владиците, които започват да идват. Братята и сестрите веднага стават прави, а свещениците сядат на техните места. Има много официални лица с бележници в ръце, от което личи, че те са искали да направят словесна битка и нанесат унищожителен удар на Учителя. Скоро салонът се напълва. По знак на Учителя братята и сестрите изпяват песента „Братство и единство" и Учителят започва своята беседа „Новият живот". Няколко пъти беседата е прекъсвана от виковете на поповете, но веднага братята и сестрите започват да пеят „Братство и единство" и други братски песни и поповете мълкват, а Учителят продължава беседата си. Майка ми Стефка Крумова допълва: „Бил е поставен човек с пистолет на балкона на читалището да стреля срещу Учителя, но като слушал беседата, към края той отишъл при владиката, хвърлил пистолета и казал: „Срещу кого ме изпращате да стрелям? Срещу този свят човек ли? Никога." По средата на салона един едър здрав поп, тежък повече от 120 килограма, постоянно говори и вика срещу Учителя и смущава беседата. Иван Котаров, който е много силен, си казва: „Само да се добера до него и да го хвана в ръцете си." Той едва се промъква през голямата навалица, достига до свещеника, сграбчва го като агне със здравите си и силни ръце и го изнася извън салона. Попът рита, вика, бъска, но ръцете на брата са като клещи. Салонът се умирява. Котаров понася попа и го хвърля на пясъка до река Янтра, като му казва: „Ако се върнеш пак да смущаваш беседата, ще те хвърля в реката." Попът като се окопитва, изправя се и казва на хората около него: „Само трева ядат, а откъде имат такава голяма сила?" Много от поповете заспиват по столовете си и изпускат писалките и бележниците си. Към края на беседата Учителят се обръща към двамата архимандрити, които са на балкона и им казва:

„Ами ако аз съм една нишка, която носи туй Божествено учение, ако вие скъсате тази нишка какво ще спечелите? Вие ще изгубите вашия идеал, както го изгубиха преди 2000 години и евреите, които отхвърлиха учението на Христа." *(49, с. 25)* Скоро след събора тези двама архимандрити си заминават от този свят. Учителят завършва беседата си.** Един от поповете става и казва: „Господа, всички да заповядат в 2 часа следобед да чуят словото на архимандрит Евтимий, което ще е критика и отговор на господин Дънов." На това Учителят отговаря: „Не. Това не може да стане. В 2 часа следобед никой не може да дойде тук, нито пък този, който е тук да излезе навън. Който желае да бъде тук, нека не си отива, а да остане тук." Като казва това, Учителят прибира малкото си бележниче във вътрешния джоб на палтото си и с бърза походка напуска салона, обграден от шпалира на младите братя и сестри. Един от владиците се провиква: „Аааа! Чувате ли, значи се заканва!" - и пак повтаря апела си да дойдат всички в 2 часа следобед в читалището, като започва да говори нелепости срещу Учителя.

** Виж « Изгревът» том V стр.365-367; том VIII стр. 7-8; том X стр. 738-740.*

*** Виж « Изгревът» том VII стр.706 т.54.15.*

Небето е синьо и ясно, времето чудесно. Народът не напуска двора на читалището и продължава да коментира последните думи на Учителя. Едни започват да предричат земетресения, други бури, трети - наводнения. Щом владиците и официалните лица се качват на файтоните си и напускат читалището, хората се раздвижват и за 5-10 минути дворът на читалището се опразва.

В 1 часа следобед **Петко Епитропов** слиза от вилата, в която е настанен Учителя, при палатковия лагер и казва поръчението на Учителя: „Всички братя да изкопаят улей около палатките си." Това съобщение събужда у всички приятели недоумение, но те правят това, което иска Учителя. Всички наблюдават небето.* Настъпва вълшебен тайнствен час. От всички страни на небесния свод се появяват облаци, които бързо се струпват над града. Вятърът подухва леко, докато се образува страшна, тъмна буря: прах, пясък и листа се разнасят по земята, дърветата превиват върховете си до земята. Завалява едър дъжд, примесен с градушка, която скоро престава, а дъждът се излива като из ведро. Всичко потъмнява и мъгла забулва Търново. Навсякъде потичат реки от вода. Часът е точно 2 часа и 5 минути следобед. В това време, при тая буря и наводнение и дума не може да става за някакво придвижване към града или обратно. Всички са „арестувани" в палатките си до 4 часа следобед. Скоро силният дъжд намалява и само пръска леко. От града идват братя, останали в читалището, и разказват как поповете дошли преди 2 ч. и започнали да говорят и хулят Учителя, но когато започнала бурята, спрели и гузно избягали от читалището. След като стихва дъждът, Учителят слиза от вилата в палатковия лагер и казва, че никой не може да развали това, което Бог иска да направи. След това той дава песента „Фир фюр фен" с движения, която е свързана с ума на човека.** Учителя казва: „Хоризонталните движения на дясната и лявата ръка са светещите мечове на ангелите, които разбиват козните на черната ложа. Тази песен винаги трябва да се използва против враговете на Братството."

На другия ден много мъже и жени, граждани на Търново посещават Учителя и разговарят с него, а владиците се отказват от по-нататъшен спор, но продължават да говорят нелепости по негов адрес. След този голям провал за църквата, в борбата срещу Учителя се включва владиката Йосиф от Търново, който по време на Първата световна война, е началник на военното духовенство.*** Той обявява тотална война на Учителя. Издейства войска и полиция, които да пазят и следят дейността на Братството в Търново.**** Въвеждат пропуски за влизане в братския лагер, където на вратата пазят въоръжени войници и пускат само тези, които са снабдени с пропуски. Всяка сутрин рано, когато Учителят идва на градината с група братя и сестри, караулният началник му докладва, че през нощта в лагера няма произшествия. Войната на владиката Йосиф с Учителя продължава повече от седмица и той, както пиел шампанско, си заминава от този свят. На негово място идва по-млад, който още по-усърдно следва неговия път. Една вечер той сънува ясен сън, в който се среща със заминалия владика, който му казва: „Не се занимавай с господин Дънов, той в този свят е светло Слънце, към което не можеш да погледнеш, а камо ли да се приближиш до него. Ако не искаш да закъсаш в живота си като мене, престани да го критикуваш и да му пречиш." Новият владика се стряска от съня и си взема поука, но църковното настоятелство не променя враждебното си настроение към Братството и Учителя.

През 1922 г. на събора е проведено първото генерално сражение, което Бог дава на свещениците. Всичките им по-нататъшни усилия, да опетнят, охулят и премахнат новото учение удрят на камък. Колкото повече му противодействат, то

**Виж « Изгревът» том V стр.365-367 N138.*

*** Виж « Изгревът» том I стр.66.*

**** Виж « Изгревът» том XV стр.681-683*

** ***Виж « Изгревът» том V стр.380-381.*

повече се разраства.

Всеки, който се докосва до Братството, се вдъхновява от неговите велики идеи. Много от свещениците, даже и висши сановници на църквата, приемат новото учение и усилено започват да четат беседите.

Учителят казва: „Ще взема всички български попове и владици и ще ги изпратя в една специална Школа за 600 години, за да научат как трябва да проповядват и възпитават народа в любов хармония и братство, и като дойдат на Земята ще намерят един живот, за какъвто и на ум не им е дохождало. Те ще срещнат проявената Божия любов."

Да, за новия живот се изискват подготвени, учени, знаещи, любещи души, решени на всяка жертва за Бога, готови да живеят за цялото.

В разговор, засягащ въпроса за църквите, Учителят обяснява:

„Православната църква е най-близко до природата и невидимия свят. Тя има много хубаво отношение към заминалите със своите традиции на погребение, докато католиците и другите църкви са извратили тези неща." *(64)*

Учителят посочва причините за тежкото положение на българите:
„В България може да има голямо благословение, но управляващите и духовенството пъдят това благословение. И днешните свещеници, например в България – българското духовенство, вместо да работи разумно, да използва туй благословение, което небето изпраща, иска да тури в изпълнение разни свои планове, за да ни спъне. Трябва да разберат, че с това сами себе си спъват." *(4, с. 424)*

Като външен израз на мислите и чувствата на обществото и на някой наши братя и сестри, и като канал за изтичане на злото от Школата, се явяват в братството на събора през 1922 г. двама приятели: **Михаил Иванов и Кръстьо Христов**, които с поведението си създават много неприятности на Учителя. На няколко места в изнесени беседи Учителят говори за тях. Те се обявяват за учители, хранят се отделно от общите обеди, вземат всичко, каквото чуват от Учителя и го предават като свое слово. Учителят нарежда на сестра Йорданка Жекова да не им дава от общата храна, докато те не отидат при него и не му се извинят.* Тогава те отиват при Учителя и влизат с него в горницата на молитва. Учителят, както е бил пред тях, изчезва и известно време го няма. Пак се явява, с голяма светлина пред тях. Въпреки това видение, двамата не се хармонизират с този светъл дух и работят срещу него. Те разпространяват за себе си легендата, че са преродените Кирил и Методий, които са дали писмеността на българите и сега им носят голяма светлина. Учителят провежда един разговор с ръководителите и им казва:

„Такива свети Кирил и Методий не признавам. Онези бяха гиганти, а тези са бръмбарчета. Тези там Кръстьо и Михаил са във властта на Черното Братство. Вие сте виновни за всичко. Вие ги извикахте и вие отпуснахте пари, за да дойдат. Те могат да отидат да работят, а не да лежат. Това е една борба между Черното и Бялото Братство.** Всички приятели да вземат мерки и да се оттеглят от тях, а те да се запретнат да работят. Аз виждам в тях черни като катран сенки. Нас не ни е страх от тях. Ако някой иска, може да говори от свое име, да си създаде катедра, а не да ангажира Школата и да излиза от името на Учителя. Ако искат да говорят, да отидат да говорят другаде. В Англия, във Франция, но тук в мое име аз не позволявам, защото не искам да огорчавам Бога.

" През лятото на 1937 г. двамата „неразделни" приятели Михаил и Кръстьо се сбиват с юмруци пред салона в присъствието на Учителя. Няколко братя се опитват да ги разтърват, но безуспешно. Накрая се уморяват и спират боя. Учителят отсъжда: „Михаил ще отиде във Франция, а Кръстьо ще остане на Изгрева."

Тези думи на Учителя се сбъдват много скоро. Те и двамата създават много

** Виж « Изгревът» том VII стр.587-588 N8.*

*** Виж « Изгревът» том I стр.194-199, 293-310, 469-472; том IV стр.515-521; том V стр. 382-384.*

проблеми в Школата - преследват сестрите, образуват свои групи, докато в 1937 г. Михаил заминава за Париж на световното изложение и остава там. В един разговор Учителят казва за него, че той е изразител на площадната философия. Неговата грандомания и тщеславие, го подтикват да създаде Школа, подобна на тази на Учителя. По повод едно сбиване между Михаил и Методий Константинов за една жена, Учителят удря три бастуна на Методий, а Михаил избягва и Учителят казва, че го изключва от Школата за една прецесия - 25 хиляди години.* След заминаването на Учителя през 1944 г. Михаил се обявява за пръв негов заместник. В Париж той лежи 4 години в затвор за неморална дейност. Излизайки от затвора, разпространява версията, че през това време е ходил в Индия, при Бабаджи, който му е дал титлата „Омраам Микаел Аиванов" - Михаил Иванов. Французите го осъждат веднага да напусне Париж и няма право да пребивава в града. Михаил организира селището Бон Фен, където се приютява. Изнася резюмета и преработени беседи на Учителя и отпечатва повече от 120 тома от тях във Франция и се обявява за миров учител. Неговото братство във Франция е съставено от хора, чужди по дух и идеи, далеч от учението на Учителя. Посещава България, родното си място град Варна и се завръща пак във Франция.

Отива с родната си сестра Петранка и една французойка при ясновидката Ванга. Люба, сестрата на Ванга, го посреща и съобщава, че е дошъл Михаил от Франция, от Братството и иска да се срещне с нея. Тя го приема. Влиза Михаил, облечен в бели дрехи, с бяла брада и коса и жезъл в ръка, издокаран като образа на Учителя и казва: „Аз съм Мировия учител, Петър не е нищо пред мен. Той е самозванец. Аз съм Мировият учител." ** Ванга е в недоумение и веднага го прекъсва: „Кой си ти, бре, и що сакаш?" „Аз съм Михаил Иванов и съм ръководител на Великото Бяло Братство. Дошъл съм да те питам как мога да се подмладя и да живея вечно?"

Ванга скача и ръкомаха срещу него: „Как не те е срам, бе, лонгур с лонгур. Ама той, Петър Дънов, ти е дал акъл в главата. Той ти е дал книги да четеш. Той ти е дал песни да пееш. А ти не му споменаваш името дори и му викаш Петър, като че ли е най-долният простак. Ама простак си ти и я ми се махни от главата. Що народ е минал през мене, а ти си най-големият лъжец, що съм видяла. Ти не си Миров учител, а си миров лъжец. Това да знаеш от мене." Ванга го изгонва от дома си. Скоро Михаил се прибира във Франция. Край на неговата лъжлива дейност слага заболяването му от левкимия в последните три години от живота му. Той си заминава при непоносими болки и страдания.

Преди да си замине, при него идват група журналисти и го питат: „Кой си ти, велик учител Омраам, индийски йога или ученик на Учителя Петър Дънов?" Михаил отговаря: „Аз съм ученик на Учителя Петър Дънов." Така Учителя - Божията Любов търпи и използва всички да работят за делото Божие, макар и с негативни средства. Кръстьо живее дълго време на Изгрева, без да работи, сдружава се с певицата Лиляна Табакова и със съветите си я спира в развитието й. Той така я обсебва, че тя и след заминаването му се плаши от него и често го сънува, че я души.***

Друг голям медиумичен канал за изтичане на злото от Братството е учителката **Магдалена Попова,** добре образована, владееща няколко чужди езика, често посещаваща европейските страни. По характер тя е крайно капризна, своенравна и непоносима за никого, когато я обсебват духовете.**** Подкупена от поповете за 4000 лв., поставя надпис на главата си „Жертва на Дънов" и няколко дена се разхожда из София, като същевременно говори разни нелепости срещу Учителя. Вечерта на третия ден тя отива да вземе обещаната й сума, но получава

** Виж « Изгревът» том XIX стр.949-950 т.11, т.15.*

** Виж « Изгревът» томVII стр.689-692 N5.

**** Виж « Изгревът» том I стр.199-203, 391-392.*

***** Виж « Изгревът» том I стр.280-285; том. II стр. 282-283; том V стр.488-490; том IX стр.162-164.*

1000 лв. Разгневена от постъпката на Синода, отива и се оплаква на Учителя, че са я излъгали. Той се смее с глас и я съветва друг път да не е толкова наивна. По-късно прави съдебен процес срещу Учителя, че той я целунал. Явяват се с Учителя в съда. Прокурорът започва надълго и широко да я разпитва, кога и къде я е целунал Учителят. Тя казва: „Преди една седмица". „Има ли свидетели за това деяние?" - пита прокурорът. Тя отговаря, че няма. Тогава прокурорът настойчиво иска да знае, къде я е целунал Учителят. Тя мълчи известно време и най-после казва, че я е целунал на сън. Прокурорът прекратява делото, изгонва Магдалена и освобождава Учителя да си отиде. При поредната беля, която тя прави в Братството, Учителят взема бастуна си и я налага два пъти. Приятелите, които присъстват на този случай питат Учителя: „Учителю, Вие сте човек на любовта, защо я удряте с бастуна?". Учителя отговаря: „Вие не знаете какво голямо благословение получи тя от тия два удара. В нея влиза един александрийски дух, мой стар враг от Александрийската школа, който иска да я умори, и тогава да ни обвинят, че сме я убили и да ни изправят пред съд. С тия два удара аз изгоних този дух от нея и продължих живота й с двадесет години."

На събора през 1922 г. на стената в Горницата на салона в Търново, Учителят поставя една картина **„Пентаграм"**, широка 1,38 м. и висока 1,80 м, нарисувана от художника Шлятер.* Той е възрастен и след нарисуването на картината, си заминава от Земята. Шлятер слага подпис на картината под псевдонима Ф. Шламбура в качеството си на руски емигрант – белогвардеец. Учителят ни показва най-голямата, единствена по рода си Пентаграма, която принадлежи на Братството, нарисувана с бледи цветни бои и всичките символи, релефно изобразени. На горния връх е нарисуван образът на Учителя.

„Няма болест, която да не може да се излекува пред тази картина. Това е оригинал. Този образ да бъде постоянно в ума ви." *(50, с. 288)*

„Тази картина показва вашето сегашно състояние. Вие сте всички в тъмнина и целият фон е тъмнина. Вие излизате от тъмнината, но не сте още в светлината. Туй е тъмнината, в която всички се движат." *(50, с. 252)*

През 1923 г. под натиска на църквата, търновското гражданство прави петиция до **министър-председателя Стамболийски**, да не се разрешава провеждане на събор на Бялото Братство в Търново.** Стамболийски спира събора. На 9 септември 1923 г. Учителят казва:

„Със спирането на събора тук дойде земетресението в Япония. Една връзка има. Каква връзка има между земетресението и спирането на събора? Всякога, когато се пропусне една Божествена идея, в противоположната страна на физическия свят ще се яви известна реакция. Това показва, че цялото човечество е като един организъм... Защо българите отказаха събора в 1923 г.? Има си друга причина. Други същества са причина българите да не приемат събора. Причините са в държавата на Черното братство. Сега го извеждат на съд за неизпълнение на Божиите закони. Цялото Черно братство се подвежда под съд, понеже има доста углавни дела." *(72, с. 185)*

След 9-то Юнския преврат и убийството на Стамболийски,*** на власт идва Демократическият сговор с министър-председател Александър Цанков. Той най-жестоко се справя със земеделците и комунистите, които организират Септемврийското въоръжено въстание. Много видни интелектуалци са избити.

На поисканото от Братството разрешение, за провеждане на събора в Търново през 1924 г., правителството категорично отказва. Учителят провежда Втория младежки събор в София и изнася през съборните дни, няколко беседи, отпечатани в томчето „Разумният живот". Дава и наряд за духовна работа на учениците в София и провинцията за изпълнение през 1924/1925 учебна година,

** Виж « Изгревът» том II стр.218; том V стр.376-381 N143; томXII стр.762-862.*

***Виж « Изгревът» том I стр.432-436.*

**** Виж « Изгревът» том V стр.361.*

без да се провежда събор.
Съборът в Търново през 1925 г. протича при трудни условия. Под натиска на властта и поповете, търновските граждани правят подписка и се забранява на Братството да прави повече събори в Търново.* Духовенството подбужда народа да отиде и със сопи да разгонят братята и сестрите от палатковия им лагер. Когато се събират и тръгват за градината, започва буря, подобна на тази през 1922 г. Хвърчат счупени клони на дървета, керемиди от покривите на къщите и завалява едър град. Побойниците се излокриват в домовете си и никой не безпокои лагера на Братството. Вечерта, след закриването на събора, на 29 август, Учителят е арестуван, поради обявеното военно положение. Освободен веднага от военни братя-полковници жители, на Търново, сутринта той си тръгва за София. Причина за спиране на събора е, че не е взето разрешение от властта. Така се затваря този голям духовен център, в който се пресичат положителните енергии, идващи от Алпите, Хималаите и Рила, даващи условия за плодородието в България и нейното правилно развитие. Търново е бил голям и силен център на богомилското движение. В лозята, където се провеждат съборите на Бялото Братство, богомилите на времето са посрещали изгревите на Слънцето и са изпълнявали своите духовни наряди. Стамат Михайлов, ръководител на братството в град Търново, ми каза, че имал видение за заровена дълбоко в земята златна стълба с площадка, на която богомилите изпълнявали своите свещени обреди.

V. Развитието и пътят на Школата на Бялото Братство от 1922 до 1944 година

1. Трудности в Школата

Започва работата на Школата, ръководена от Учителя. Нейният път е труден и пълен с изпитания и страдания, за учениците, а също и за Учителя. Тъмните сили всячески се мъчат да спрат нейното развитие, даването и възприемането на Божието Слово на Земята. Както Природата е осеяна с много красиви и ароматни цветя, така и животът е осеян с човешки идеи, които понякога отклоняват съзнанието на учениците от правия път, и те се отдалечават от източника на живота - от Бога. Под въздействието на комунистическите, анархистическите и толстоистките идеи много от нашите млади приятели от втория ешалон, които е трябвало да присъстват в клас и да участват в попълване на аурата на духовното тяло на Учителя, чрез което да се дава Словото на Земята, се отклоняват от Школата и отиват в провинцията да правят комуни. Учителят е недоволен от тяхната постъпка, но ги оставя да направят своя опит и да извадят съответната поука. Много от младите приятели, които отиват в комуните се разболяват и си заминават от този свят. Почти всички комуни пропадат. Постепенно всички комунари започват да се връщат в Школата при Учителя и редовно да посещават беседите.** Един брат, който взема участие в организирането на почти всички комуни, след тяхното пропадане, отива при Учителя и го пита: „Учителю, защо не успяха комуните, които ние създадохме с такава голяма любов, вдъхновение и безкористен труд? Отначало всичко вървеше добре, докато имаше храна и средства. Но щом се явеше някоя трудност, като буря, градушка, наводнение, всеки грабваше каквото може от комуната и тя преставаше да съществува." Учителят отговаря:

„Дотам е стигнало съзнанието на българския народ. Той не е готов още за общ комунален живот и в бъдеще, ако се правят такива комуни, пак същият резултат ще имат."

Това ние го видяхме и опитахме, след образуването на ТКЗС от

** Виж « Изгревът» том IV стр.298 N21.*

***Виж « Изгревът» том II стр.133-156; том V стр.407-418; том VI стр.199-201; том IX стр. 146-148.*

комунистическия режим.* Явява се и втора трудност в Школата. Младите, които идват при Учителя, не искат да учат, а само да слушат лекциите му, да напълнят по една раница с отпечатани беседи и да тръгнат да проповядват новото учение в България. Учителят спира това залитане, като им казва, че те трябва да знаят светските науки отлично, за да могат да разберат добре и Словото, което се проповядва в Школата. Светската наука е основа на знанието.

„Ако светската наука не знаете и не разбирате, как ще разберете Божествената?"

Учителят поставя строга задача на младежите да следват и да завършат университет и да му донесат дипломите си да ги види. Този велик любовен импулс на Учителя дава отлични резултати. Почти всички младежи се записват в Университета, завършват висше образование и намират място и работа в обществото. Няколко от тях - Борис Николов, Георги Радев и други големи идеалисти, се отказват да си вземат дипломите.** Това те правят, защото по това време всеки завършил, който иска да бъде назначен на работа, по нареждане на министър-председателя Цанков, трябва да направи писмена декларация, че се отказва от идеите на Учителя, от Бялото Братство и няма да членува в него. Това е една временна мярка на Цанков, която впоследствие отпада.

Явява се и трета спънка в Школата. **Любомир Лулчев** има големи познания по окултизъм и привлича много братя и сестри и ги събира сутрин да им говори. Създава, тъй наречените „упанишади" по образец на древно индуските или на старогръцки групи - за свободни разисквания. Една сутрин Учителят отива на лекция в Общия клас, а в салона няма никой. Всички били при Лулчев, та даже и стенографките Паша, Елена и Савка. Учителят вижда Ради, който отивал също в „упанишадата" и го извиква да се върне. Ради влиза в салона при Учителя за беседата. След малко голяма група гузни ученици идват и влизат в салона, който скоро се изпълва и Учителят започва беседата си. Постепенно Той освобождава душите от това вътрешно робство и Любомир Лулчев започва да събира групата на своите „упанишади" след беседата на Учителя и да им разяснява Словото. Тези „упанишади" съпътстват Учителя до заминаването му през 1944 г. Учителят търпеше неразумните ни прояви и поправяше всичките ни недъзи.***

При започването на Школата, младите заварват старите братя с утвърдените им разбирания и методи на работа. Почти всички са спиритисти. Младото поколение не е запознато със същността на спиритизма и затова много от тях се увличат лесно и влизат в група на **бай Дончо**.**** Той прави сеанси, на които се явяват различни духове и дават полезни съвети на братята и сестрите. Духовете обясняват, че Учителят е най-великият слязъл на Земята и носи Словото Божие, но за да го разберат младите, трябва непременно да посещават спиритическите сеанси, на които ще им дообяснят това, което Учителят е казал. Групата нараства и става доста голяма. В нея влизат стенографките Паша, Савка, Димитър Стоянов и много други. Стенографките през деня стенографират беседите, разчитат ги, а вечер отиват при бай Дончо да ги учи и напътства в Словото. Това продължава доста време. Постепенно духовете започват да ги отклоняват, като нареждат да не посещават повече беседите, а да ходят само на сеансите, откъдето да получават истинското знание, понеже Учителят е един от многото Учители, дошли на Земята. Най-накрая карат братята и сестрите да си острижат косите нула номер, да ядат само жито и да носят само гумени галоши. Учителят мълчаливо търпи всичко и чака да им узреят умовете.

** Виж « Изгревът» том VI стр.207-208.*

*** Виж « Изгревът» том V стр.568-569.*

****Виж « Изгревът» том IV стр.322-323 под N7; том V стр.277 под N110; том VII стр. 533-534; том VIII стр. 622-623 под N7.*

***** Виж « Изгревът» том I стр.242-245; том II стр.274-275, N145; том IX стр. 125-128, N52; том XV стр.222-223*

Един следобед брат **Ради Танчев,** * по нареждане на бай Дончо, си взема багажа и тръгва да живее в града, за да присъства непрекъснато на сеансите. Учителят излиза на балкона, поглежда към Ради, натоварен с багаж и строго го пита: „Ради, къде отиваш?" Той отговаря: „Е па там." „Къде там?" - повтаря въпроса си Учителят.** „Ти преди 500 години, като Патриарх Евтимий се отклони от Школата на Бялото Братство и стана една от причините за падането на България под турско робство. Ако сега напуснеш Школата втори път, вече никога няма да влезеш в нея."

Ради се почесва по главата и казва: „Е, па тогава оставам", и връща багажа си. Вечерта съобщава на събранието какво му е казал Учителя. Тогава бай Дончо решава да покани на един от техните спиритически сеанси Учителя. Той се съгласява и отива в дома на бай Дончо и сяда на края на пейката. Правят обща молитва и бай Дончо започва сеанса. Вика някакъв дух, втори, трети, но нито един не идва. Бай Дончо започва да си кърши ръцете, обръща се към Учителя и казва: „Двадесет години работя с духовете и които съм повиквал, винаги са идвали при мен, а сега за първи път нямам никакво проявление. Как е възможно това?." Учителят замълчава малко, оглежда хората в кръжока му и казва: „А моето присъствие тук, малко ли е за вас?" - става и си излиза.*** Приятелите разбират, че са направили голяма грешка. Те отиват при Учителя и го молят да ги освободи от клопката на духовете, в която са попаднали. Учителят помага на всички. Скоро спиритическата група на бай Дончо се разпада и в кръжока му не остава нито един представител от Изгрева. Няколко месеца след това бай Дончо заминава за другия свят.

За да ознаменуват освобождаването си от духовете, братята и сестрите решават да направят обща вечеря, на която поканват и Учителя. Сваряват пилаф и започват да се хранят. През време на вечерята задават разни въпроси - за Вселената, за действието на силите на Слънцето и други подобни. Учителят се храни мълчаливо и накрая казва: „Рекох, оризът е хубава храна. Хапнете си от пилафа, а бъдещето е пред вас, ще стигнете и до решаването и на тези въпроси". При разговор за спиритизма, Учителят обяснява: „Всички пророци на Стария Завет, апостолите и учените на миналото са преродени и се намират както в Школата на Изгрева, така и в провинцията. Те са тука на Земята и всеки изпълнява специална задача, дадена му от Бога. Те не са в невидимия свят и затова не могат да се явяват на сеанси. На сеансите се явяват духове ментори, лъжливи духове на Черната ложа, които искат да отклонят будните души от Школата и Словото Божие". *(64)*
Велико нещо е човек да пие от чистия извор, от Божия Дух, който работи чрез Учителя, а не от локвите на спиритизма и човешкия окултизъм, за да не изпусне времето на Школата, в която Бог дава своето велико Слово. По това се познават истинските ученици.

Тук е разбира се и прероденият Юда, който е колективен дух, за когото Бог е взел специални мерки и го тури усилено да работи в Братството. Той учи и завърши, даде своя устен принос за Словото на Учителя. При разговор Учителят казва, че той така е проникнал във всичките му клетки, че и в дъното на ада да слезе, пак ще го извади на Земята, за да свърши работата, която Бог му е определил.

2. Салоните, в които Учителят изнасяше своите беседи

Първите лекции Учителят започва да изнася в дома на **Петко Гумнеров**. От малката стаичка на улица „Опълченска" 66 той говори при отворен прозорец, а братята и сестрите слушат, изпълнили стаичката и правостоящи из целия двор. Когато Братството се разраства, намират един салон на улица „Раковски" и „Граф Игнатиев". ****Той е малък, със столове, наредени амфитеатрално, на които стават

** Виж « Изгревът» том I стр.145-150; том III стр. 94-96; том IX стр.130- 134, 199-201*

*** Виж « Изгревът» том XX стр.668 т.6, т.7.*

**** Виж « Изгревът» том II стр.274-275.*

*****Виж « Изгревът» том I стр.580-582; том II стр. 159-161; том V стр. 29-32, 487-488.*

спорове кой да ръководи и заема първото място. На една от беседите, говорейки за духовенството, Учителят се изправя, вдига дясната си ръка с показалеца нагоре и казва: „Проклятие". След това простира лявата си ръка напред и казва:

„Знаят ли онези там 7 гръмоотводи - Синода, ако размърдам тази ръка, какво ще стане с тях? И ние хвърляме камъни, но нашите камъни градят, а техните разрушават."

Това изказване на Учителя е по повод безпрецедентното решение на Архиерейския събор, свикан на 7 юли 1922 г. от Синода, на който обявяват Учителя за самоотлъчил се от Църквата. Учителят спира да изнася беседи в този салон и продължава да проповядва на „Опълченска" 66. Това става през 1922 г., когато, под натиска на свещениците Стамболийски нарежда да се вземе този салон от властта. Разбира се най-важната причина за този случай са споровете и недоразуменията между приятелите в Братството.

Маркова от Братството е преподавателка по френски език и притежава малък салон, където дава уроци. Тя го отстъпва на Учителя, за да изнася беседи през 1922/1923 г. В този салон Учителят не допуска никакво отклонение от правилата на Школата и при строг ред и дисциплина създава Младежкия клас.*

Няколко братя след беседата в неделя на 7 януари 1923 г. казват: "Тук трябва да има ред и порядък. Да се води книга за отсъствие и присъствие на учениците и да си направим устав." Решават следващата неделя да говорят сериозно по този въпрос с Учителя. Следващата неделя 14 януари 1923 г., Учителят извиква **Тодор Стоименов**, подава му едно запечатано писмо и му казва, че няма да дойде на беседа и вместо нея да прочете пред класа това писмо. Стоименов отива, съобщава поръчението на Учителя, отваря писмото и казва: „То е само от три реда."** След това го прочита:

„Когато Любовта царува, смут не става! Когато Мъдростта управлява, редът не се нарушава, когато Истината грее, плодът цъфти и зрее. Иаве Ива Шела Шелу." Това кратко писмо на Учителя въздейства на класа много по-силно от една беседа и охлажда горещината в главите на някои наши братя реформисти. Веднага се дава музика на този текст от Учителя и става братска песен. Когато питат брат Иван Кавалджиев за автора на песента, той отговаря: „Текстът и музиката са от Учителя."

През учебната 1922/1923 г. Учителят използва и немския салон „Тур ферайн" на улица „Гурко", който е нает за изнасяне на беседите. Той е много удобен и в него се провеждат беседите на Общия и Младежкия клас, както и неделните беседи. Понеже наемът е висок, братята и сестрите решават да направят наш, братски салон на мястото на Иван Радославов, на улица „Оборище" 14. В кратко време те построяват много хубава сграда, в която всички се чувстват свободни. Тя просъществува до 1925 г. Подлъган от някакъв предприемач, Радославов ипотекира имота си и в 1926 г., заради дългове, които имал, му вземат мястото, а заедно с него и братския салон.***

По-късно Учителят втори път не отива на беседа и праща Тодор Стоименов и Методи Константинов да съобщят това на улица „Оборище" 14 в братския салон. Методи изпреварва Стоименов, качва се няколко стъпала на катедрата на Учителя и казва: „Историята е едно колело, една сцена, където идеите слизат и се качват." Всички помислят, че Методи иска да замести Учителя и той да държи беседата. Веднага го смъкват най-грубо от катедрата.**** С тази постъпка те дават израз на своето желание да застанат на мястото на Учителя и да говорят вместо него. Братята

** Виж « Изгревът» том II стр.40.*

*** Песента «Писмото» Виж « Изгревът» том I стр.513-514, стр.541-550, стр.706; томIII стр.332-335; том IX стр.115-116, 487; том XV стр.877-879; том XIX стр. 985;*

**** Виж « Изгревът» том I, стр. 421-422, 582-584; том III стр. 28-29; том V стр. 474-477; том IX стр. 172-174; том XV стр. 212-213, 350-352.*

***** Виж « Изгревът» том IV, стр. 396-399; том VII стр. 371-373.*

и сестрите от класа не разбират и не знаят, че зад Учителя е цялото небе. Той казва:

„Ако говоря от само себе си, нищо не съм, но чрез мен говори цялото небе. Моето Слово е живо. Разбирате ли? Божието Слово е и мое. Като Го проектирам, колкото по-навътре влиза, толкова повече се разгаря." *(27, с. 144)*

Така Учителя дава един педагогически урок на Методи, който след това се смирява, значително се променя и омеква.

3. Заселване на Изгрева

През 1920 г. Учителят и Начо Петров отиват на разходка в Борисовата Градина, до така наречената Баучерова поляна, днешния Изгрев. Преди да стигнат края на гората, те често спират на една поляна, която Учителят нарича Червения салон. На нея правят молитва, почиват известно време и след 15 минути ходене излизат на открито на Баучеровата поляна. Тази поляна - Червеният салон, е същата, на която сега ние играем Паневритмията, близо до сградата на телевизията.
На 21 март 1921 година италианецът **Алфиери Бертоли** построява първата палатка на Баучеровата полянка, с която поставя началото на заселването на Изгрева. В палатката по-късно влиза да живее брат Методи Константинов. На тази поляна приятелите идват да посрещат изгрева на Слънцето и Учителя изнася беседи.*

На 22 март 1922 година за пръв път там се посреща първият ден на пролетта. На поляната се събират старото и новото поколение на Братството. Възрастните са били богати, заможни и с установени разбирания. А младите - зле облечени и гладни. След свършване на наряда и беседата Учителят се обръща към всички и казва: „Тук не трябва да има гладни хора." Възрастните със своите средства, а младите със своя труд построяват навес, закупуват казани и започват да варят гореща вода и да правят супа за обед. Едва в 1926 г. се построява приемната на Учителя на Изгрева и Той започва да живее в нея.

По предложение на Учителя се закупува една нива от осем декара, след това и други, и се образувало един парцел от 40 декара, на който започва да се застроява Изгревът. Учителят иска учениците да живеят в дървени, чамови бараки, тъй като дървото е най-добрият проводник на природното електричество и магнетизма. Камъните са най-лошият проводник, след това идват тухлите и дървото, като най-добър проводник. Учителят лично присъства и участва при правенето на бараките на Изгрева, даже дава план за построяване на барака на сестра Стоянка Илиева като образец.

От 1926 г. съборите започват да се провеждат в София. Насроченият в 1926 г. събор на Изгрева, започва с военна блокада, организирана от враговете на Братството, но чрез намесата на Учителя и Методи Константинов, който отива при министър-председателя Ляпчев, тя се вдига и съборът протича нормално.** Построен е палатков лагер, който е побрал над хиляда братя и сестри от провинцията. Този голям и хубав събор, пробужда в умовете на братята и сестрите идеята да се направи братски салон на Изгрева. Възрастните приятели са били против тази идея, защото Изгревът се намира на голямо разстояние от София и мъчно се идва до него, затова, предпочитат салон, по-близо до тях, към центъра на София.

Учителят прекарва зимата през 1926/27 г. в построената от братята приемна. В 1927, един месец преди Петровден, от Айтоския край идват около 40 наши братя и сестри, облечени в бели ризи, червени пояси и черни потури. Те са от онази група приятели, ръководени от Георги Куртев, за която Учителят казва, че са „души в почивка". Какво значи това? Това са същества, на които в този живот небето не им дава възможност да се издигнат в обществения живот на високи длъжности, а изпълняват главно духовни задачи.

**Виж « Изгревът» том II, стр. 161-162; том IX стр. 177-178.*

*** Виж « Изгревът» том I, стр. 93-96, стр. 584; том IV стр. 417-418.*

Инженер **Слави Николов** изработва план за построяване на салона на Изгрева.* Когато групата строители идват на Изгрева, за да строят салона се оказва, че няма достатъчно събрани средства. Тогава двама от братята си свалят сламените шапки и обикалят всички присъстващи - кой колкото може да даде от сърце за строежа. Шапките се напълват с пари, събира се една сума и строежът започва. Един съобразителен брат закачва един широк нов чорап на едно дърво, в който всеки, който желае, може да слага пари за Салона. Чорапът се напълва с пари. Те купуват от близката Виларова фабрика тухли, греди, вар, дъски и работата върви като по часовник. Братята и сестрите работят с голяма любов и за събора на 19 август 1927 година, петък, салонът е готов. Макар, че дограмата не е сложена, Учителят изнася в новия, постлан с дюшеме салон, едни от най-важните си беседи, отпечатани в томчето „Пътят на ученика". Братята и сестрите от провинцията влизат боси в салона, Учителят сяда на стол пред приготвената му катедра, а приятелите от Изгрева слушат отвън наредени покрай прозорците.

Учителят предлага на строителите да направят и кухня до салона, в която да се готвят общи братски обеди. Тя е направена и изпълнява своята функция, като просъществува на Изгрева до 1970 г., когато заедно със салона е съборена.
Така Школата на Учителя започва да функционира в свой собствен салон, толкова дълго мечтан от братята и сестрите.

След всички следващи събори, които стават в София след 1927 г. при завършването им приятелите от провинцията си заминават, а салонът и района около него остава непочистени. Много пъти след събора Учителят, Иван Жеков и Ради Танчев правят почистване. Ради взима под наем една кола с помпа и маркуч. Доктор Жеков помпа, Учителят държи маркуча и мие, а Ради събира боклуците. Така тримата възстановяват реда и чистотата след съборите. Много жалко, че приятелите на Изгрева нямат будно съзнание и не всякога се сещат да помагат и чистят.

При един разговор на Учителя с Наталия Чакова и Галилей, последният запитва: „Защо трябваше да ходим на толкова много места, да сменяме салоните, а не дойдохме направо тук на Изгрева?"

„Можело, но не е могло" - казва Учителя. -Слънцето изведнъж ли изгрява? Първо се зазорява. Явява се зората, изгрява Слънцето и минава дълъг път докато стигне до зенита. Салонът на Изгрева е зенитът на работата ни. Докато се стигне до Изгрева, аз зная колко трудности съм срещнал, за да преодолея семейните, обществените и други предубеждения на учениците."

Виждаме колко труден и велик е пътят на Учителя, отдаден за благото на човечеството.

Един ден след направата на салона на Изгрева, Учителят поканва ръководителите на братствата на разговор в приемната си. Денят е слънчев и горещ и затова отварят прозорците, за да се проветрява. Разговорът продължава почти до обяд. Случва се така, че братята и сестрите са заети и нямало кой да сготви общия обед. Като привършват разговора, Учителя се обръща към своите гости и им казва: „Аз ви поканих на тази среща но сега е обяд и трябва да ви гостя с нещо. Какво искате да ядем?" Един брат от присъстващите се обажда: „Баница." „Добре" - казва Учителя. Подир малко през отворения прозорец в стаята долетяват три тави с баница и застават на масата. Всички учудени гледат това явление и мълчат. Учителят си слага една престилка, взема нож, нарязва баниците и раздава по едно парче на всеки. Казват обща молитва и обядът започва. Като се нахранват, завършват с обща молитва. Обядът преминава в пълно мълчание. Тогава Учителят казва: „Сега трябва да платим за баниците". Изважда три монети по 50 лева и слага във всяка една от тавите по една. Скоро след това тавите се вдигат и излитат през отворения прозорец. (Разказано от Стамат Михайлов от Търново.)**

** Виж « Изгревът» том I, стр. 96-98, стр. 585-590; том II стр. 174-175.*
*** Виж « Изгревът» том X, стр. 199 «Невидимата сила».*

От 1922 г. – създаването на Школата, беседите на Младежкия клас се изнасят в сряда от 19 часа., на Общия клас – в четвъртък от 19 часа.

От месец март 1924 г. Общия клас започва да се събира в сряда от 19 ч., а Младежкият – в неделя от 19 ч.

След 19 март 1927 г. на Изгрева класовете заемат своите места и Утринните слова са в неделя в 5 ч., Неделните – в 10 ч., Общият клас – в сряда в 5 ч. и Младежкият клас – в петък в 5 ч. сутринта.

Младежката група и лично **Мария Тодорова**, която вечерно време свири в едно нямо кино, за да си изкарва прехраната, предлагат беседите да се изнасят сутрин.* Учителят приема предложението им и беседите почват на Изгрева точно в 5 часа. Общият окултен клас започва в 5 ч. сутринта от 28 март 1928 г., а Младежкият клас от 27 април 1928 г. От 21 октомври 1930 г. започват Утринните слова в неделя, в 5 часа. Школата се разраства. Съборите и съборните беседи са посещавани от над 1200 души. Това са оглашените, които харесват учението и търсят светлината. В школата има честни, предани и вглъбени в Словото същества, за които всичко са Учителя, Словото и Школата.

Една такава сестра е **Анка Шишкова – Миличката**.** Тя има отлична обхода с всички приятели. Тя е родена в Калофер през месец февруари 1886 г. Баща й е бил опълченец на Шипка и е от малцината останали живи. Шест месеца след раждането на Анка той си заминава. Заминава си и брат им – тригодишен, и остават две сестри, които майка им изучава за учителки. Анка научава да свири на цигулка и пее добре, което много й помага в училището. Това било оценено от инспектора, който я премества от затънтеното село Мухово в гр. Панагюрище. Там се запознава с учител и много млада, 18 годишна, се омъжва. Имала 5 деца – едно момче и четири момичета, които тя отглежда с любов и им помага да бъдат отлични ученици. 1918 г. в града им идва брат Боев и изнася много сказки по окултизъм. Той е учител в гимназията. Анка става вегетарианка, отива на събора в Търново и се запознава с Учителя. Почива една от дъщерите й, а нея я уволняват като комунистка. Изкарва една малка пенсия от малкия си стаж и с нея живее. След 9.09.1944 г. й увеличават пенсията. 1934 г. почива и малката й дъщеря и тя идва на Изгрева и започва да живее скромно в една малка барака без прозорци. Нямаше и легло, а спеше върху сламеник, сложен на земята. Учителят й позволява да си направи нормална барака в двора на сестра Елена Каназирева, в която живя до края на живота си. Познала мъките и скърбите на живота, тя винаги влизаше в положението на страдащите братя и сестри, утешаваше ги и им помагаше с каквото можеше. Тя беше неотлъчна от Учителя. Посещаваше редовно беседите и си взимаше бележки, които е преработвала в дома си, и е написала три тетрадки с бисери от Словото на Учителя. Тя е поетеса и е написала стихотворения и преживяванията, които имала. Домът й е бил винаги с широко отворена врата за сестрите, които идваха от града на беседа и след това разговаряха с нея. Тя с живото Слово успя да обърне много отрудени, страдащи души към Бога, и да даде своят принос в делото на Учителя. В клас Анка сяда на определен стол по средата на салона и щом започва беседата цялата става на слух и не вижда околните. Някой я бодат с игла, за да проверят доколко тя слуша концентрирано Учителя. Тя дори не ги усеща и продължава да слуша съсредоточено. Анка посещаваше и лагера на Седемте езера и там беше винаги близо до Учителя и си записваше всичко, което хващаше от Словото Му.*** Посещаваше Рила и след заминаването на Учителя, докато можеше да ходи. Обичаше много и нас децата на Изгрева, и ни даваше съвети. Беше много нежна и никога не насилваше. Затова приятелите й сложиха прякорът „Миличката". Наистина тя беше мила към всички. Както живя скромно, така и скромно си замина от този

** Виж « Изгревът» том V, стр. 26-28, 31.*

*** Виж « Изгревът» том V, стр. 346; том XVII стр. 325-424, 412-416.*

**** Виж « Изгревът» том XVII, стр. 326-411; снимки 66- 68.*

свят на 25.08.1958 г. Нейният живот, изпълнен с доброто и любовта остави дълбока следа в моето съзнание и в съзнанието на много братя и сестри.

В неделните беседи и Общия клас има над 350 души, които са слушатели и ученици, а в Младежкия клас - 87 кандидати за ученици. Освен тези класове Учителят има и една най-вътрешна Школа, в която влизат девет от най-скромните и смирени ученици, които заедно с Учителя чрез духовните си тела, посещават планетите и Слънцето. Трима от тях са: **Савка, Никола Гръблев и Неделчо Попов**.

При разговор **Никола Гръблев** описа едно отиване на вътрешната Школа до Слънцето. Заедно с Учителя те се излъчват, минават през Луната, Венера, Меркурий и стигат на Слънцето. Виждат, че Слънчевите градове са изградени от злато и улиците постлани със злато. Жителите на Слънцето са наредени в шпалир в две редици, през средата на който минава Учителят с нашите приятели, и те го поздравяват. Там прекарват известно време и се връщат отново на Земята. Красивата връзка между братята и сестрите от вътрешната Школа може да ни обясни донякъде голямата любов и благост която Неделчо Попов проявява към Учителя и винаги го придружава при излизането му на концерт или други посещения в обществото.

Голямата храброст на Никола Гръблев,* с която преодолява трудните моменти в живота си, се дължи на това, че той винаги си представя живо образа на Учителя близо до себе си. Търпението, постоянството и умилението, с които Савка обгръща Учителя всекидневно, говори за нейната особена връзка с него.

Веднъж в Общия клас Учителят дава задача на учениците всеки да отиде до Слънцето за осем минути и половина и да се върне обратно на Земята. Всички се концентрират, вглъбяват се и след определеното време Учителят отбелязва, че никой от класа не е изпълнил задачата да отиде на Слънцето. След няколко дни на Изгрева идва една сестра от провинцията. Учителят я посреща и й казва, че я чака да дойде, за да изпълнят заедно задачата за отиването на Слънцето. Влизат в приемната на Учителя, сядат на два стола, концентрират се и тръгват. Учителят я пита: „Къде искаш да отидем най-напред? Хайде да отидем на Юпитер." Отиват на Юпитер, след това на Венера и стигат до Слънцето. След известно време се връщат в телата си и Учителят я моли да разкаже това, което е видяла. Тя му разказва подробно всичко. Тогава Учителят отбелязва: „Твоята нишка е здрава. На съвременната бяла раса нишката е скъсана и затова те не помнят къде ходят, не знаят, нямат знания."

Учителят има Специален клас на сестрите, наречен „Клас на добродетелите", на който той изнася важни и интересни беседи. Понеже те не изпълняват закона на дискретността, не запазват тайните, които им се доверяват, а започват да разправят това, което им предава Учителя, последният прекратява дейността на този клас.**

В беседата „Пътят на ученика" Учителят разделя хората на четири категории: старозаветни, новозаветни, праведни и ученици.

„Озлобяват се старозаветните, съблазняват се новозаветните, наскърбяват се праведните, а ученикът винаги се радва на противоречията, които среща в живота си. Той знае, че всяко противоречие е една велика задача в живота му, която той трябва да разреши." *(52, с. 15)*

В неделя, в 5 ч. сутринта, Учителят изнася „Утринните слова" пред новозаветните и учениците. Той изгражда формите на новото небе в нашето съзнание.

В 10 ч. Учителят държи „Неделните беседи", за старозаветните хора, които идват от света със своите житейски проблеми и търсят начин да ги разрешат в светлината на Учителя. Тъй се създават в техните души формите и условията на

** Виж « Изгревът» том VI, стр. 137-157; том XIII стр. 598-602; томXVII стр. 695-698.*
*** Виж « Изгревът» том II, стр. 208; том XII стр. 241-760.*

новата Земя и начините за нейното построяване в която любовта ще царува.

В сряда, четвъртия ден от сътворението на света, когато Бог е създал Слънцето и природата, Учителят говори пред Общият клас,* съставен главно от праведни, за принципите и законите, по които са създадена природата и Слънцето и методите за използването на животворните им сили.

В петък,** шестия ден, в който Бог създаде човека, Учителят определя качествата на новия човек, роден от Бога, който ще бъде нито мъж нито жена, а ученик на Бялото Братство през вековете. Понеже основата на новия човек ще бъде чистотата, затова Учителя даде поста за пречистване на тялото, от четвъртък на обяд, до петък на обяд, което е важно условие за правилно възприемане и разбиране на качествата и характера на новите хора и новия живот който ще дойде на Земята. (Постът е една необходима почивка на десетте милиона клетки на стомаха, за да може организмът да се обнови, пречисти и прояви своите скрити възможности. Като всяка машина спира продължителна работа, като мелницата, която всеки месец подновява камъните си, така и организмът трябва да си почива от прекомерното ядене.)

Словото на Учителя е неповторимо и е точен превод на Божествените закони, които той сваля на Земята.

„Словото подразбира Божествените мисли. Милиони години са били нужни, докато се създаде сегашното Слово!" *(27, с. 86)*

„Много са буквите на Божествената азбука! Те са повече от 35 милиона. Представете си, какъв ще бъде речникът на Божествения език, който има 35 милиона букви! Какво могат да постигнат съвременните хора, които от гледището на една азбука от 32 букви, като българската, или от 22 букви като еврейската, искат да приведат нещата към общ знаменател?" *(19, с. 25)*

„Аз съм се мъчил по някой път да преведа ангелския език на земния език и от толкова време не съм успял да го преведа тъй, щото да се съвпадат ударенията и римите - не се отдава. Когато четеш едно стихотворение на един ангел, то може да премахне всичките мъчнотии от душата ти." *(5, с. 26)* Учителят отлично се справя с тази мъчна задача - да преведе Божествените закони на подготвения, но още недоразвит български език. Всяка дума в беседите му е поставена на своето място и така писана и прочетена, тя ни свързва с онзи велик Дух, който е дал Словото - с Бога.

„Не изопачавайте истината! Не изопачавайте и моите думи! Не лъжете в мое име, не позволявам това! Помнете: който лъже в мое име, нищо няма да остане от него. – Тъй казва Учителя. - Десет пъти проверете това, което съм казал, но не лъжете в мое име. Не лъжете в името Божие. В Школата не се позволява абсолютно никаква лъжа." *(47, с. 6)*

Той обяснява, че всяка грешка, която правим със Словото, трябва да се поправя с хиляди години, но и ние ще отговаряме за всяко нарушение. Словото е огън. То е подготвяно милиони години и е велико изявление на Бога.

Учителят отлично вижда и знае докъде е стигнало съзнанието на съвременните хора и какво може да се очаква от тях. Той предупреждава:

„Питам: Мислите ли, че хората са готови днес да приемат новото учение? Те могат да го купят, но, за да го унищожат, да се освободят от него. Те не искат да се откажат от стария ред на нещата. Това е страшното. Никой не е готов да се откаже от себе си, т. е. стария порядък." *(46, с. 119)*

Учителят разкрива пред учениците великото бъдеще, което ще очертае Словото със своята могъща сила:

„Ако думите Ми пребъдват във вас, ако моето разумно Слово, което е спасило хиляди и милиони същества, което е повдигнало хиляди и милиони ангели в миналото, ако това Слово пребъдва във вас, ако вие пребъдвате в тези разумни условия, които

** Виж « Изгревът» том II, стр. 126; том III стр. 117.*
*** Виж « Изгревът» том II, стр. 121-122.*

Отец ми е създал, Аз и Отец ми ще дойдем да съградим нещо ново във вашия живот и аз ще ви се изявя." *(29, с. 77)*

И Учителят изнася своето Слово на български език, подготвян повече от 5400 години от невидимия свят, за да може да стане достояние на човечеството и българите да изпълнят задачата, която Бог им бе определил. Въпреки това българският език не е усъвършенстван в пълнота, за да може идеално да изяви, Великите Истини на живота. Учителят обяснява:

„Господ не говори нито на български, нито на английски, нито на френски, нито на немски, нито на руски, нито на китайски, нито на санскритски, но речта Му се предава на всички езици. Господ не говори и на ангелски език, но от памтивека досега речта Му се предава и на този език. Езикът, на който Господ говори, е общ всемирен." *(19, с. 252)*

В един разговор с братята и сестрите Учителят казва, че основите на неговото учение са изложени нагледно в серията от беседи „Сила и живот" от първа до шеста серия. За всяка отделна година от Школата, беседите на Учителя имат една основна идея, която свързва всички беседи от Неделните, Общият клас, Младежкият клас, Съборните беседи и всички беседи изнесени през годината в едно. Затова е хубаво в бъдеще нашите приятели да си подвързват беседите по години, за да имат цялостна представа за вътрешния принцип, който Учителят е вложил в изнесените беседи. Смятам, че това е един правилен метод за работа със Словото по отделните години.

Една сутрин Учителят, наметнат с своята гълъбова пелерина, се разговаря пред салона с **Димитър Звездински**, който по това време учи и говори добре есперанто.* На ревера си има зелената значка на есперантистите. Пред приятелите Учителят разкрива, че Звездински е Закхея, който по времето на Христа, преди две хиляди години бил нисък на ръст и понеже не могъл да види минаващия Христос по улицата се качил на една черница. Христос го повикал от черницата и отишъл в неговия дом на обед. И сега, в това си прераждане той е пак нисък на ръст.
Учителят му обяснява:

„Ако искаш някой да те приеме добре, да ти измие краката, да ти даде добър обяд, да ти постеле меко легло - това е руснакът. Говори руски език! Ако искаш някой да ти свърши работа, без да го надзираваш, това е германецът, говори немски език! Ако искаш някой точно да изпълни някое обещание, това е англичанинът, говори английски език! Ако искаш някой да те запознае с модата и хубавата обхода, това е французинът, говори френски език! Ако искаш да носиш цялата Земя на гърба си, това са китайците, говори китайски език! Ако искаш някой да ти направи от нищо нещо, това са японците, говори японски език! Ако искаш да намериш професор по инат и твърдост, това са българите - говори български език! Има един език есперанто..."

Брат Звездински скрива набързо значката си отзад на ревера на палтото си. Тогава Учителя замахва с ръката си и казва: „Аз ще говоря на езика на Любовта по цялата Земя." Пелерината му направя един голям полукръг и той се прибира в приемната си.

Почти всяка беседа на Учителя започва с една малка думичка - „рекох", която дума е парола, че започва да говори Духът на Истината в аудиторията. Нашите стенографки намират, че тази дума не трябва да се повтаря във всяка беседа и я изхвърлят. Аз смятам, че в бъдеще тази дума трябва да се постави в беседите, където е казана като знак за работата на Духа над нас. След една беседа Учителят**иска от **Йорданка Жекова** да му донесе превода от стенограмата, за да прочете за какво е говорил. Сестрата казва: „Учителю, нали вие говорите беседите?" Той й отговаря: „Духът чрез мен изнася Словото Божие." Йорданка

** Виж « Изгревът» том I, стр. 30-31; том III стр. 120-121; том. IV стр. 260-261,339-340..*

*** Виж « Изгревът» том VII, стр. 608.*

отива при стенографките и му донася разшифрованата стенограма от последната беседа.

В края на зимата през 1930 г., в 10 ч. сутринта, Учителят държи беседа, от която приятелите не запомнят и не разбират нищо. Навън е ясно, топло време и капчуците капят. Над Резена на Витоша има едно малко бяло облаче. След свършването на беседата, като излизат от салона на двора, Учителя пита приятелите: „Разбрахте ли беседата?" Братята и сестрите отговарят, че беседата е много хубава, но не са я разбрали. Учителят им пояснява, че те са били издигнати на много високо място, и в това време, в салона са присъствали същества от края на Веленатa, които отлично са разбрали беседата. Облачето, което се вижда над Резена им служи като аеродрум, откъдето те ще отлетят обратно към Вселената.

В дните, когато Учителят изнася беседа в салона, приятелите бързат да отидат сутринта рано, преди 4 ч, за да заемат място, което желаят. Една сестра от Изгрева се събужда и чува да се пеят братски песни в салона. Тя се облича набързо и тръгва като предполагала, че е закъсняла за беседа. Като пристига, тя вижда, че салонът е тъмен, а часът е 24 ч. Връща се пак в бараката и отива по-късно на беседа. По този повод Учителят казва, че учениците бързат рано сутрин да заемат местата, но те са отдавна заети. Още в 24 ч през нощта съществата идват и заемат местата, за да слушат Словото Божие. Тази сестра чува техните песни и затова отива в салона посред нощ.

Друг път същата сестра като отива на беседа към салона, вижда, че от към беседката на полянката за играене на Паневритмията към салона се движи човек със синя тога. Тя познава в него лицето на Христос. Той влиза в салона и сяда на края на сцената. През всичкото време на беседата сестрата го наблюдава седнал на сцената. Когато беседата свършва, се казва обща молитва, Христос изчезва. Учителят излиза, а тя се забързва и му казва: „Учителю, Учителю искам да ви кажа нещо много важно." Той я поглежда: „Кажете какво искате сестра?" „Учителю, видях как в салона дойде Христос и през цялото време слушаше беседата. Когато тя свърши, той се изгуби някъде." Учителят я пита: „Ами ти позна ли го, той ли беше?" „Да, беше Христос със синята тога." Учителя й отговаря: „Е да, е да!".

В Школата на Изгрева се събират хора с най-различни характери, величия от миналото, затова мъчно се хармонират. Само присъствието на Учителя с неговата Велика Любов, стопява противоречията. В разговор Учителят обяснява, че всички ние сме представители на някоя държава или племе, населяващи Земята. Както всички тези държави и племена не се разбират помежду се, така и ние проявяваме известна дисхармония.

„Тук, на Изгрева, е най-хилавото и най-твърдото, и ако се оправи, всички останали ще се оправят. Тук са най-твърдите камъни и ако тях пробием, в света ще бъде по-лесно. България е най-трудната страна за приемане и приложение на новото учение. Ако българите го приемат, колко по-лесно ще го приемат другите страни. Казвам, откак съм ви събрал в класа, по-добри хора от вас не съм виждал. Защо? Всеки човек, в когото Бог може да се прояви, е добър. Като казвам, че по-добри хора от вас няма, подразбирам вашите чувства и мисли, които са Божествени." *(68, с. 47)*

„Учителят търпи и коригира постоянно недъзите на братята и сестрите със своята Божествена Любов. Неговото велико търпение създаваше условие за пробуждане на душите за един разумен съзнателен живот. Много от посетителите от града, дошли на Изгрева отиват при Учителя и му казват: „Господин Дънов, откъде сте събрали тези хора от кол и въже? Един от тях стои прав, запушва с пръст носа си и диша, друг ходи бос, трети - със скъсани панталони, четвърти брадясал, какво ще разберат те от вашето учение?" Тогава Учителят ги поканва да заемат местата на тези, които те не харесват. Те категорично се отказват от тази покана. Тогава Учителят казва:

„Аз работя с тези хора, които Бог ми е дал. Вие може да не сте най-добрите хора, но по добри от вас няма в България. Даже всеки един от вас струва повече

отколкото целия български народ. Вие сте тъй ценни, както Авраама. Еврейският народ излезе от Авраама, но Авраам, който беше Божий избраник, слушаше Господа, макар че и той имаше слабости." *(67, с. 54)*

Да, ние сме квасът на новия живот, с който трябва да се заквасят всичките народи по света.

В Общия окултен клас Учителят задава въпрос: „Кой е най-високият връх на Земята?" Всички отговарят че Еверест в Хималаите е най-високият връх. Учителят уточнява: „Най-високият връх на Земята е онова място, където всички разумни същества отправят своята мисъл към Бога." Този връх е Изгрева, където при молитва се прави най-лесно връзка с Бога."

4. Връзката с невидимия свят на ангелите

В един разговор на планината за ангелите, Галилей се обръща към Учителя и го моли: „Учителю кажи ни какво представляват ангелите на наш, разбираем език". Той отговаря: „За мене ангелите са реални. Тези същества са с хиляди пъти по-силни вибрации от вашите и ако дойде някой ангел направо при вас, от вас нищо няма да остане, вие ще се стопите. За да дойдат, без да ви напакостят, те трябва да се ограничат, т.е. да намалят вибрациите си до степента на вашите и тогава ще можете спокойно да се срещнете с тях. За тях това е падение, а за вас е благословение."

Във втори том от поредицата „Заветът на любовта" се казва:

„Не пей „Заплакала е гората". Кажи „Зарадвала се е гората, като видяла Стояна." Ние сме светии и ангели и като ни види гората, радва се." *(50, с. 23)*

Някои приятели питат Учителя има ли ангели в Братството. В това време покрай чешмата се разхожда **Димитрий Стоянов**.* Учителя казва: „Ето ви един ангел, който минава сега пред вас." Друг брат моли: „Учителю, покажи ни един ангел в Братството." Учителят отговаря: „Боев е ангел в панталони." При друг случай, когато попитат Учителя за някой ангел в Братството, той им посочва Георги Сотиров, който по това време свири на китарата си и пее братски песни в салона.

При разговор Учителят обяснява, че архангелите, които управляват Земята се сменят на всеки 300 години, през което време дежурят. Те работят усилено върху развитието на жлезите с вътрешна секреция и образуването и развиването на новите органи в човека. Сега дежурен, отговорен за Земята е архангел Михаил. Учителят организира Изгрева както център на мир, хармония и разбирателство, от който като по радиостанция, по целия свят да се разнасят тези вълни и да хармонират човечеството.

„Но нашите изгревчани, аз ги наричам помаци, се оградиха с телени мрежи, започнаха да се карат за една педя земя и по целия свят тръгнаха вълни на раздори, кавги и насилие. И ако светът знае, че всички революции се дължат на вашето поведение на Изгрева, с камъни ще дойдат да ви избият." *(64)*

При големите разправии които стават на Изгрева, Учителят се обръща към приятелите и казва:

„Трябва да знаете, че ако вие продължавате да живеете така, и пепел няма да остане от Изгрева. Лошите мисли по между учениците и към Бога, водят само до разрушения." *(64)*

При разходка из София с една сестра, Учителят разглежда къщите на града, обръща се към нея и казва: „Камък на камък няма да остане от тези здания. Всичко ще се разруши." Името „София" значи мъдрост, но тя не се проявява в нашия живот. Буквата „ф" представлява стара философия и катастрофа в живота. Буквата"я" означава раница - голям товар, който ние носим. Оттова се вижда че съдбата на София не е много завидна.

Учителят желаеше на Изгрева да се създаде една духовна братска общност, която да е осигурена материално, за да може да работи предимно със Словото.

** Виж « Изгревът» том IV, стр. 262, N 32.*

Когато към 1930 г. в Братството се събират над 5 милиона лева от десятъка и дарения на братята и сестрите, Учителят предлага да се закупят всичките места до околоръстната линия и да им се раздадат с нотариален акт. Възрастните приятели, начело с бащата на Славчо Печеников – Георги Ефремов, са против това желание и предлагат парите да се вложат в банка, където щели да се увеличат от лихвите. Учителят не се намесва и оставя братята да направят своя опит. Те внасят парите в банка „Гирдап", която след година фалира и парите пропадат.* Учителят е крайно недоволен от резултатите на тази постъпка и в разговор по този въпрос, за бащата на Славчо Печеников казва: „Глупав човек, той не може да оправи своите материални работи, а тръгнал да оправя братските." Ние попаднахме под ударите на първият най-страшен бацил на света - непослушанието, от който страдаме още от времето на Адама.

По това време, Учителят предлага да се закупи и мястото зад салона, но братята не изпълняват и това негово желание като проявяват своето непослушание. Скоро, със съдействието на църквата, се отваря кръчма, в която до късно пеят и пържат, а Учителят трябваше до края на живота си да понася оргиите и миризмите, които се разнасят. Той обяснява: „В света съществуват три главни и най-страшни бацила:

-Първият бацил е бацила на непослушанието;

-Вторият – на безверието

-Третият – на лъжата.

И за трите имаше условия в Школата и те се проявяваха много пъти безнаказано.

5. Вътрешният живот на Учителя

Учителят Петър Дънов е същество с отворени очи, с които прониква до всичко, което го интересува. Свободно чете нашите мисли и чувства и веднага отговаря на зададените мислени въпроси. Животът ни за него е отворена книга, в която намира миналото и чертае пътя на нашето бъдеще. Учителят никога не дава вид, че вижда всичко в живота ни, но по бързите резултати от нашите мислени молби се убеждаваме в това. Никога не ни ограничава, а мислено коригира нашите грешки. Будните души долавят силната му мисъл и изправят живота си. Учителят схваща мислите на противниците на делото Божие и казва:

„Българите мислят, че могат да се повдигнат против мен. Това, което аз говоря, са Божии думи, това са Божии закони. Ако те се опитат да нарушат Божиите закони, Бог ще ги заличи от Земята." *(64)*

„Някой искат да ме изгонят от България, но казано ми е да говоря, и аз ще говоря. Цялото човечество да се опълчи против мене, с цел да ме изпъди, няма да бъде в сила да ме мръдне на един милиметър от мястото ми. Нека всички знаят това! Аз не съм дошъл на Земята да я напущам. Мога да стана и невидим, но тогава ще опитат друга сила. След мен ще дойдат милиони и милиони същества със своите мечове. Те ще пометат всичко. Няма да остане един богат българин в България." *(28, с. 63)*

В един разговор Учителят казва:

„Чудно нещо, аз, който минавам за най-мълчаливия в невидимия свят, тук толкова много ви говоря. Говоря ви, защото искам да имате знания. Да знаете, искам всичко да ви кажа." *(64)*

Велика е Божията любов която постоянно се изявява към нас.

„Тази любов аз я носа от памтивека. Тази любов е съществувала преди този и онзи свят. Преди да беше този свят, аз бях – нищо повече." *(6, с. 17, б. 25)* „Аз съм ви написал на дланта си, възлюбил съм ви в душата си и съм ви въздигнал в Духа си." *(64)*

Колко струва подписът на Бога? Толкова, колкото цялата Вселена. Значи,

** Виж « Изгревът» том VII, стр. 72, N6; том XV стр. 72-73.*

Бог ми е дал цялата Вселена на разположение да я проучваме, обхождаме и разглеждаме, като изучаваме законите по които е построена.

При разговор със **Стоянка Илиева** и **Гаврил Величков**, Учителят казва: „Ще знаете, че аз съм навсякъде. Като ви говоря в клас, вие сте издигнати на 9-тото небе. Аз ви говоря неща, които ухо не е чуло, и показвам това, което око не е видяло." Всяка вечер Учителят обхожда с астрално си тяло бараките на братята и сестрите от Изгрева, наблюдава техния живот и внася в душите им, вдъхновение и импулс за работа. Той пробужда тяхното съзнание.„Аз всяка вечер влизам у всекиго от вас и работя върху органите на тялото му." Той постоянно ни обновява духовно. Учителят живее велик вътрешен живот, непонятен за нашия несъвършен ум. Той споделя:

„Слушам жителите на Венера, на Юпитер, на Сатурн, на Сириус, на Алфа Центориус да пеят на един много разбран език. Това, което чувам и виждам, как да го докажа на съвременните хора? Ако изнеса истината пред тях и това, което чувам, ще го сметнат за моя халюцинация, най-малко. Аз виждам мъртвите - те са живи." *(70, с. 68)*

Не само, че безпокоим Учителя постоянно с нашите устни и мислени въпроси, на които той най-изчерпателно отговаря, но постоянно до него идват писма и въпроси от цялата Вселена, на които той намира време да отговаря. Затова неговият живот тук, на Земята, е постоянна работа, предимно вътрешна, която той извършва едновременно в няколко полета. По повод на това той казва, че за всеки посетител отделя само 5 минути, а след изтичането на това време го оставя да говори, а той си гледа своята вътрешна работа. Седящ на стола, той затваря очите си и само тялото му присъства на разговора, а духът му твори. Мнозина не ценят времето му и мислят, че колкото по-дълго време стоят при него и говорят, толкова по-лесно ще решат въпросите си. Той не губи своето време, а отделя само определеното.

„Аз възприемам страданията и мъките на хората. Вечер, преди да си легна, получавам телеграми от цял свят. Някъде потъва параход – отравям пътя му. Някъде момък вдигнал револвер срещу възлюбената си, иска да я убие. Казвам му, че тя го обича, и той се отказва от намерението си. Студент се оплаква, че професорът му го скъсал. Казвам на професора да не го къса, той е добър ученик, ще подобри успеха си. Като отговоря на всички телеграми, тогава заспивам." *(43, с. 245)*

Учителят обича да наблюдава Сириус със своя телескоп. При един сеанс казва на дошлите се около него, че в това време, боговете са се събрали на съвет на Сириус, за да разглеждат въпросите за еволюцията и развитието на човечеството на Земята.

Сестра, въодушевена от големия и светъл събор през 1939 г., предлага на Учителя Братството да на прави по-голям салон, за да се побират повече хора и да е по-удобно на учениците от класа. Учителят отговаря, че засега този салон е добър и в цяла Европа окултистите нямат такъв хубав акустичен салон. „Засега няма нужда да правим по-голям салон, но ако някой има глава колкото този салон: дълга 25 метра, широка осем метра и висока 4 метра и отиде с нея в една от школите на невидимия свят и слуша само един час, великото знание, което се преподава там, главата му ще се пръсне. Какво може да разберете, ако отидете горе с тези малки глави? Тия условия, които имате сега са най-подходящите за вас."

Една чувствителна сестра има виждане в невидимия свят и казва на братята и сестрите: „Учителят горе, в невидимия свят, е Слънце на слънцата. Той излъчва такава силна светлина, че не може даже да гледаш към него, а камо ли да го приближиш."

Друга сестра с пробудено съзнание, вдъхновена от Словото на Учителя, отива при него и казва: „Учителю, защо не направите нещо, за да се изявите пред хората като Господ и Бог, за да Ви познаят всички?" Учителя отговаря, че това е много лесно: „Ще отида на Орландовци на кръстопътя, ще възкреся няколко умрели

и на Изгрева ще има опашка от чужди хора чак до Княжево. Тогава ви няма да ме виждате, камо ли да ме слушате. И нито аз ще свърша работата си да предам Новото учение на вас, нито вие ще го приемете, приложите и предадете на българския народ." *(64)*

Сестра има да разрешава много труден въпрос и разтревожена отива при Учителя: „Учителю, ти, който си най-големият на Земята, помогни ми да разреша правилно мъчната си задача." Той се обръща към нея, усмихва се и казва: „Не само на Земята, но и на небето."

Елена Иванова пътува с приятелката си Стефка с лека кола и катастрофира. Изпада в кома и е в безнадеждно положение. Явява й се образът на Христа, който й казва, че е време вече да я отведе в невидимия свят. След малко той изчезва и на негово място се появява Учителят, който казва: „Сестрата има още задачи на Земята и трябва да остане. По това време Елена започва да говори на руски и скоро идва в съзнание. Оздравява бързо и след три дена я изписват и си отива вкъщи да гледа двете си деца.

Освен първият бацил на непослушанието в Братството, се проявява и вторият – на безверието. Често пъти Учителят отговаря на мислените въпроси задавани от безверниците в класа.

„Като ме слушате да говоря, мнозина се запитват: Кой е тоя, който говори там?" "Кой съм, не е важно, какъв съм също не е важно. Аз съм човекът, в сърцето на когото живее правдата, в ума живее истината, а святостта е съединителна връзка между тях. При сегашните условия няма да разберете кой съм и какъв съм. Значи това, което е в мене може да го разберете само тогава, когато то влезе във вас." *(27, с. 291)*

Много от приятелите страдат от язвите на безверието, което ги е обхващало поради критичния ум, с който гледат на нещата и не искат да се освободят от съмнението. У всекиго те съзнателно търсят грешките и критикуват. Намират такива също и в Учителя. Той им казва:

„Като ровите около мене, и себе си ще разровите. И да ровите, нищо няма да намерите. Аз не съм в това тяло. Тук съм привидно. Един ден ще се дегзирам. И ще се дигна от тука. И да ме срещнете няма да ме познаете. Ще питате де съм, но няма да ме намерите." *(27, с. 161)*

Скромният и естествен живот на Учителя, събужда много въпроси в критичния ум на българите. На тях той отговаря:

„Ще каже някой, че Учителят е обикновен човек, като другите хора. Външно Учителят е като всички, яде спи, облича се, но какви възможности носи в себе си, никой не знае. Какви сили крие в себе си, никой не подозира... Който се съмнява в Учителя си, може да го загуби завинаги и за хиляди години. Щом се лиши от неговата любов, тогава ще разбере, какво нещо е Учителя. Ще го търси на небето и на Земята, но няма да го намери. Само онзи, може да намери Учителя, който има любов. Само той ще го познае и разбере. Без любов никой никого не може да познае." *(30, с. 232)*

„Ако не сте готови да изпълните закона на Любовта, ще знаете, че нямам нищо общо с вас. Друг път няма да се занимавам с вас. И да искам да ви срещна, не мога. Други ще се занимават с вас. Законът на Любовта е строг и взискателен." *(27, с. 312)*

По повод на третият бацил в живота - лъжата, Духът на Истината казва:

„На времето, преди 2000 години, Христос дойде да научи човечеството да не лъже, аз ще ви науча да не ви лъжат. Глава на твоето Слово е Истината."

Трябва всяка душа да бъде проникната от Духът на Истината, от положителното в живота в което е скрита тя.

6. Младежки събори

Под напора на голямата любознателност и наличието на различни гледища и течения в живота, които вълнуват братя и сестри от втория ешалон, Учителят

провежда т.н. Младежки събори за поясняване и правилно насочване на младите. Те са осем на брой, от 1923 до 1930 г. включително.* Провеждат се преди деня на Учителя – Петровден, с изключение на V-тия събор, проведен от 14 до 17 август 1927 година, поради построяването на новия салон на Изгрева, и последния 8-ми събор от 12 до 14 юли 1930 г. Всичките се провеждат в София.

Цветът на младата интелигенция в Братството изнася, доклади и реферати, които засягат въпросите за анархизма, комунизма, атеизма, толстоизма и новото учение. Учителят с голяма любов и умение ръководи и коригира младежките, в повечето случай наивни разбирания и ги насочва към практическо приложение на новите идеи, изнесени в Словото. Той дава много педагогически и идейни правила за живота. В резултат на тази интензивна духовна дейност, започва издаването на „Житно зърно", което като целогодишно списание, продължава да излиза до заминаването на Учителя 1944 г.** Негов вдъхновител и главен редактор е Георги Радев. В него се публикуват статии по текущи въпроси, по окултните науки, резюмета от беседи на Учителя, а понякога и цели беседи, много стихотворения и разкази на наши млади, талантливи поети и писатели. Въведена е рубрика „Из нашия живот" от Боян Боев, в която се дават сведения за братския живот на групите в България. Дейността на братството се разширява. В Севлиево под редакцията на Атанас Николов започна да излиза вестник „Братство"***., а по-късно и неговият превод на есперанто - „Фратецо". Издаването на списанието и вестниците е съпроводено с много трудности, предимно финансови. Отпечатването на беседите е цяло геройство за печатарите, които вършат неуморно тази работа. Създава се редакционен съвет и дешифрираните, и редактирани от Паша, беседи започват да се печатат в София, Казанлък, Стара и Нова Загора, главно от семейство Камбурови: Петър, Никола и Слави Камбурови, в Русе от брат Никола Ватев и в печатницата на Борис Малджиев. Учителят държи за хубавото издаване на беседите, на подходяща хартия, и препоръчва всички духовни книги да се подвързват с тъмночервена подвързия, за да може Словото, вложено в тях да увеличава своята сила.

Поради финансови затруднения се създава фонд за печатане на беседите. По-късно, след събора през 1936 г., Учителят дава така наречената „задача за левчето", която се състои в следното: всеки ден братята и сестрите, от края на събора започват да отделят по един лев за Господа за една година**** Така те събират 365 лева. На следващия събор приятелите донасят торбички със събраните 365 лева и ги дават на Учителя. Той нарежда на Боев да ги приеме по списък и срещу парите да им даде беседи, останали от печатането. Тогава приятелите в София не купуват беседи, а предпочитат да слушат само Учителя. Тази задача има тройна полза. Застоялите беседи тръгват из Братствата, събират се средства, за да могат да се печатат нови, а братята и сестрите имат на разположение напечатано Словото на Учителя.

7. Посещаване на Витоша с Учителя

Освен активната дейност в Школата Учителят започва системно да извежда приятелите сред природата, за да ги запознае с нейните принципи и закони, да ги кали и подготви, да не се плашат от лошото време. Още след свършване на Първата световна война, Учителят посещава Витоша с малка група приятели, като минава през Драгалевци. Първоначално той излиза сам, проучва терена и търси най-подходящите места, за духовна работа. Минава източно от Драгалевския манастир, по стръмния баир, по който сега се движи лифтът. Това място Учителят го нарича Буди душа, а полянката над него Зеленика.

** Виж « Изгревът» том II, стр. 210; том IV стр. 377-379, 438-446.*

*** Виж « Изгревът» том II, стр. 215-217; том IX стр. 148-149.*

**** Виж « Изгревът» том II, стр. 214-215.*

***** Виж « Изгревът» том I, стр. 206-207..*

Борис Николов разказва как е бил открит лагерът **„Ел Шадай" - бивакът на Витоша**.* През 1922 година в един мъглив и студен зимен ден, в сняг до колене, Учителя извежда една малка група на полянката Зеленика. Времето е студено и падналата мъгла не позволява да се вижда природата наоколо. Учителят им казва: „Ще отидем още малко по-нататък." Той тръгва напред и прави пъртина в снега, макар че е най-възрастният. Превежда ги през едно дере и стигат до полянка с купчина камъни на нея. „Това е едно хубаво място, на което редовно ще идваме." Скоро мъглата се разпръсква, огрява слънце и те прекарват повече от час там. Тази полянка е наклонена на юг и много добре приема светлината и топлината на слънчевите лъчи. Учителят й дава името „Ел Шадай", което значи „Врата на Бога". Понеже на това място често духат западни ветрове, приятелите решават да оградят едно пространство. Правят ограда откъм запад и юг от камъни, дълга около 40 метра и висока към 1.80 м. Така защитени от вятъра, братята и сестрите с Учителя започват често да посещават това уютно място.

Този лагер на Витоша става център на много задачи, давани от Учителя на учениците от Школата. През 1922 година в една от последните беседи от Общия клас в томчето „Трите живота", Учителят дава следната задача:** „Всеки ученик да отиде на Витоша, сред нощ, съсредоточен, с никого да не говори и да се върне в София". За изпълнението на тази трудна задача, приятелите се събират на Изгрева и по нареждане на Учителя тръгват за Витоша един след друг, на интервал от 10 минути. И най-страхливите сестри изпълняват тази задача и придобиват смелост и устойчивост. Само една сестра не изпълнява задачата, понеже, като стига Драгалевци, решава да пита в кръчмата за пътя нагоре. Кръчмарят я проследява, уплашва я и тя се връща на Изгрева, без да стигне „Ел Шадай".

Едновременно с екскурзиите Учителят дава и златните правила за движение в планината:

„В планината да се пие само гореща вода и щом човек се изпоти, да се спре и преоблече, за да се освободи от отровите, които организма изхвърля, чрез потта, и да набави излязлата вода с пиене на нова гореща вода." *(64)*

За тази цел по-късно по време на екскурзии, се носят самовари, които горят в движение на гърба на някои здрави братя. На капака им има свирка, която засвирва щом водата заври, и всички спират да пият гореща вода. Учителят отбелязва, че най-важната цел на екскурзиите, които правим, е да се изпотяваме, да обновяваме и очистваме организма си от натрупаните отрови.

Много екскурзии правят приятелите на Витоша с най-различни задачи - лични и общи. В тях влизат и задачите за посрещане на четирите важни дни на годината: настъпването на пролетта, лятото, есента, и зимата.

8. Рилските екскурзии с Учителя

През 1928 година Учителят изпраща група братя на Рила начело със Симеон Симеонов в местността Едигьолски езера над Паничище, за проучване условията за летуване на Братството там. Групата прекарва известно време и се връща възторжена, с хубави впечатления от това девствено за онова време място. Върховете и поляните около езерата, покрити с гъсти клекове, не са посещавани от никакви туристи, а и рядко от овчари.

От август 1929 г. започва редовното посещаване на „Седмострунната арфа" на Рилските езера.***

Учителят казва: „Мусала е главата на Рила, а седемте езера са сърцето." Той избира от „Едигьолските езера" второто, наречено Елбурско езеро - Езерото на Изпитанията, за организиране на постоянен бивак на Братството. Там започва

** Виж « Изгревът» том I, стр. 467-469; том III стр. 149-150; том VI- стр. 447-448; том VIII стр.602-603, 605.*

***Виж « Изгревът» том IX, стр. 34-40, 62-63 N26, 378-381, 493; том XIII стр. 405-406, N5; том XVII стр. 877.*

****Виж « Изгревът» том III, стр. 160-161; том IX стр. 367-371.*

да тече интензивен братски живот. Първите приятели са зле екипирани, а за палатки използват войнишки платнища, поставени на два кола, през които вятърът свободно минава. Присъствието на Учителя и неговата голяма любов стоплят сърцата на приятелите, а неповторимата красота ги завладява и те забравят студа и мъчнотиите. Навсякъде, където Учителят води Братството, съдейства да се създават нормални битови условия. Организира се лагер, прекарват се пътеки през непроходимия клек. За посрещане изгрева на Слънцето приятелите използват стария Молитвен връх, който се намира между второто и третото езеро. Постепенно се изсича клекът и се прави пътека към сегашния Молитвен връх. От 6 август 1931 година - четвъртък той започва да изпълнява своята функция. Този Молитвен връх, заедно с цялото било до Езерото на Чистотата, представляват граница между Черно и Бяло Море. Водите на седемте езера се събират и се втичат в река Струма, а тя - в Бяло Море. Водите на Чистотата, Съзерцанието и Урдините езера, чрез Черни Искър се вливат в Черно море.

Един ден след Паневритмията на петото езеро - Махабур, братята и сестрите слизат заедно с Учителя до езерото и сядат на брега му. Провеждат интересен разговор. Наблизо до тях има неголям камък. Учителят става, качва се на камъка и изпява песента „Синът Божий" („Имаше человек"), с такъв хубав, мек, тих и приятен глас, че всички приятели се захласват в чудната мелодия.

Навсякъде в лагерите по планините Учителят търси и намира вода - символ на живота. При една от редовните обиколки около второто езеро Учителят спира при скалата на Юг от езерото, почуква с бастуна си и казва че отдолу има вода. Приятелите започват да копаят и скоро тя започва да извира. Учителят обяснява, че тази вода идва от Езерото на Чистотата, където се затопля. Минава през златоносни пластове и е отлична за пиене. Приятелите, възхитени от хубавата и обилна вода, започват да изграждат чешма, като най-напред правят корито от бял опушен кварц и отпред 2 ръце, издялани от камък, от които изтича водата. На 25 юли 1930 г., петък, чешмата започва да дава своите чисти води за приятелите от Братството и всички приходящи. На камъка изчукват котва с петолиние, символ на надеждата и на неразривната връзка на душите с Бога, надпис към посетителите на извора и знаците на Божествения, ангелския и физическия свят. Пред чешмата на голям камък рисуват знака на Слънцето.*

На северната страна на езерото, под ръководството на Учителя се започва зидария с камъни. Един брат пита Учителя: „Учителю какво правим?" Той слага показалеца си на устните си и казва: „Тихо!" Същевременно над върха Харамията се събират черни облаци, започва да святка и гърми - наближава буря. Започват да работят още по-интензивно, завършват зидовете, слагат греди за покрив и покриват с плочи.** Щом свършват работата си, започва силен дъжд с град. Тогава Учителя се обръща към брата и казва: „Кухня правим. Ако бях казал това по-рано, тъмните сили щяха да ни нападнат с град и дъжд и нямаше да можем да я покрием. Сега сме под покрива на Всевишнаго." От тази буря с градушка доста от палатките са надупчени, но понеже всички приятели са в кухнята никой не пострадва от нея.

Започва един красив братски живот. Сутрин се посреща изгревът на Слънцето, казва се обща молитва от Молитвения връх, след което Учителят изнася беседа.*** Следва обща закуска, Паневритмия, общ обяд и обща вечеря. След вечеря пред кухнята се прави голям огън, където се изнася програма, изпълнена от братята и сестрите – пеят се песни и се свирят най-различни музикални произведения. На тия вечерни срещи Учителят провежда полезни разговори. Често Братството прави екскурзии до близки и далечни места. Учителят обяснява:
„Преди 4 милиона години, възвишените същества, които са направили тези красиви места, са знаели, че те ще бъдат посетени от разумни същества, които ще водят

** Виж « Изгревът» том III, стр. 166-168; том IX стр. 381-382.*
*** Виж « Изгревът» том III, стр. 165-166.*
**** Виж « Изгревът» том III, стр. 176-178.*

духовен живот и аз ще ви проповядвам Словото. Те са приготвили и този естествен стол от камък, за да сядам на него и да изнасям беседи." *(64)*

Това е един неголям стол от камък, който се намира до стария Молитвен връх, където Учителят изнася сутрин своите беседи.

В братския лагер на Рила всеки използва великите условия създадени от природата, според степента на своето развитие. Едни идват на разходка, други на почивка, трети за общия братски живот - за цялото и малцина за връзка със същества от невидимия духовен свят, които изпълват тези светли места. Далеч от светските влияния и грижи ние преживяваме там най-хубавите и незабравими дни от нашия братски живот.

Една вечер, както винаги, братята и сестрите са събрани около огъня в кухнята и разговарят с Учителя. По време на разговора Учителят изведнъж като че ли заспива, обляга главата си на седящия до него брат. Всички млъкват, поглеждат колко е часът. Минават няколко минути, Учителят се „събужда" и продължил разговора оттам, докъдето е стигнал.* В същото време голяма група братя и сестри тръгват от Сапарева баня за Бивака. Нощта ги заварва в клековете, където се объркват в тъмнината и мъглата. Спират и се обръщат с молитва към Учителя да им помогне. Пред тях блесва светлина и в нея появява образът на Учителя, който с лявата си ръка посочва надясно, и образът се изгубва. Те се поглеждат и отбелязват часа и тръгват надясно. Скоро краката им стъпват на пътеката и посред нощ пристигат на Бивака. Всички приятели спят. Настаняват се в палатките и сутринта разказват за преживяването си, като посочват и часа, в който им се явява Учителя. Времето съвпада точно с момента, в който Учителят, при разговора си вечерта в кухнята „заспива".

Мусала и езерата са силни духовни магнити, които ни привличат всяка година с неотслабваща сила. През 1935 г. Пеньо Ганев и Стефан Дойнов посещават Калинините върхове, и като се връщат в лагера, разказват за тяхната невиждана красота. Учителят се обръща към тях и ги пита за колко часа може да се отиде до там. Младежите отговарят: „За два-три часа. Всички от лагера пожелават да отидат на върховете на обща екскурзия. Учителят предлага на възрастните да останат, но никой не се отказва. На 19 август сутринта всички тръгват за Калинините върхове.** Братята и сестрите вървят бавно, с много почивки. Във въздуха кръжат големи ята от орли, придружени от младите орлета, укрепнали за полет. Едва привечер голямата група стига върховете и при залез слънце тръгва обратно за лагера. Към по-възрастните братя и сестри се прикрепват младежи, които им помагат. На връщане групата минава край езерото на Чистотата и в два часа сутринта се прибира невредима в лагера. Храната, сготвена специално за съборния ден, останала за следващия - 20 август, през който Учителят не държи беседа. Така се задоволява едно голямо желание на приятелите да посетят красивите места на Рила. Той отбелязва:

„Вчера направихме една разходка до Калинините върхове. Някой от приятелите пожелаха да обиколят всички върхове. Според мене това желание говори за човешкото тщеславие. Безпредметно е да се качва човек от един връх на друг. Като стигне до един от върховете, нека разглежда другите отдалеч. Така ще има повече време да чете онова, което Божественият Дух е писал по върховете... Наричат ги Калинини, защото някога живяла една работна, спретната мома, Калина, която постоянно чепкала, прела и тъкала вълна. Като нямало пазар за нейната вълна, тя я разстилала на тези места, от които впоследствие се образували Калинините върхове. Двете езера пък, наречени Карагьол, са двете очи на Калина, които всъщност не са черни, но светли, почти сини. На тъмно изглеждат черни, а на слънце са бели, до синкави." *(53, с. 122)*

** Виж « Изгревът» том II, стр. 259-260, N 125.*

** Виж « Изгревът» том XVI, стр. 57-58.*

9. Отношението на властта към Учителя и неговото преследване

През 1924 г. извикват Учителя в полицията в София по повод обвинения от разни хора. Той отива заедно с брат Петър Камбуров в стаята на началника Чемширов. Последният прочита обвиненията, че е неморален, че заблуждава хората и тъй нататък. Учителят му казва: „С този характер, който имаш и злото което правиш, няма да живееш дълго и след една седмица ще бъдеш убит". (Чемширов гони и преследва най-жестоко комунистите и земеделците след преврата през 1923 г.) Ядосан, началникът нарежда да затворят Учителя в килия. Отвеждат Учителя в килията, а брат Петър Камбуров, отива при Начо Петров, военен полковник да иска неговото съдействие. Двамата заедно влизат при началника в полицията и **Начо Петров*** го пита: „Тук ли се намира господин Дънов?" „Да тук е" - отговаря Чемширов. „Ако може веднага да го освободите." и Начо му показва документите си.** Началникът взима ключовете, за да освободи Учителя, и отива към килията, пред която стои на пост полицай. Отваря я и вижда, че вътре няма никой. Чемширов се скарва строго на полицая, но той му казва, че никой не е отварял вратата, и че е бил постоянно пред нея. Петър Камбуров, отчаян, излиза от полицията и отива в дома на Учителя на улица „Опълченска" 66. Голяма е радостта му, когато вижда на вратата Учителя, който му се усмихва. След седмица в Чирпан става скандал и извикват Чемширов като голям специалист. При разправията е убит. ***

При един от разпитите на Учителя в полицията новият началник му казва: „Господин Дънов, вие сте добър човек и проповядвате за любовта, защо тогава всеки, който се опълчва открито срещу вас, след няколко дена си заминава за онзи свят без някаква видима причина?" Учителят отговаря: „Аз съм един голям огън, а тези хора, които ме хулят са малки пеперуди, и се хвърлят в огъня, за да го загасят. Могат ли пеперудите да загасят с телата си един голям буен огън?"
Много пъти, като го затварят в килия, поставят на вратата часовой, и сутринта, когато отварят, не го намират в килията. В това време той спокойно разговаря с приятелите на „Опълченска" 66. Наказват няколко стражари и накрая разбират, че не могат да го държат затворен в килия, и престават да го затварят.

Учителят е викан повече от 40 пъти в Обществената безопасност на разпит.**** Често на агентите, които идват да го взимат казва да си отидат, а той ще дойде по-късно. Дал е много писмени обяснения за учението и отношението му към властта. В протокол от разпит на 25 Юли 1925 г. Учителят казва: „Моето учение е основано на три главни принципа: Божествената Любов, Божествената Мъдрост и Божествената Истина. От тези принципи произтича, че е необходимо пълен мир и разбирателство между хората. Братство и взаимопомощ за общото благо... С политика не се разправям, защото не представлява за нас някаква цел. С политика се занимават само хората, които тепърва изучават живота. Това учение осигурява физическо здраве, морален напредък за всички, които го следват, а животът ми е общопризнат образец за подражание."

В живота на Учителя има много случаи, в които той е бил заплашван от хора. По този повод той казва:

„Мене куршум не ме хваща. Един човек се опита да ме застреля. Два пъти стреля върху мене, но куршумът не хвана. Питам го: „Както искаш приятелю? Ако искаш пари, ще ти дам, ако искаш волове, и това ще ти дам. Ще дойда да работя на нивата ти заедно с тебе, обаче да стреляш не се позволява – на крив път си." *(27, с. 142)*

** Виж « Изгревът» том XVII, стр. 637-638, 646-648.*

*** Виж « Изгревът» том II, стр. 288, N160.*

**** Виж « Изгревът» том II, стр. 288-289, N161.*

***** Виж « Изгревът» том II, стр. 287, N159; том VII стр. 602-603.*

Един следобед Учителят отива на гости на **Йорданка Жекова**, пият кафе и разговарят по разни въпроси с мъжа й – **д-р Жеков**.*На вратата се чука и Йорданка отива да види кой е. Пред нея застава млад мъж и пита: „Тук ли е г-н Дънов?" Тя отговаря: „Да, Учителят е тук и разговаря с доктора." Непознатият изважда от джоба си пистолет: „Сега ще се справя с този г-н Дънов" – и влиза в стаята, в която е Учителя. Последният го поглежда строго, ръката на мъжа се схваща и остава да виси във въздуха. След малко Учителят извиква Йорданка и казва: „Вземи пистолета на този човек и го хвърли в клозета!" Тя веднага изпълнява нареждането на Учителя. Агентът започва да се моли: „Моля ви се г-н Дънов, имам жена, деца, освободете ме да си отида." Учителят му казва: „Обещаваш ли, че няма да убиваш хора, че ще напуснеш тази работа и няма да преследваш повече идейните хора?" Той обещава и Учителя го освобождава от парезата. Тогава агентът помолва: „Моля, дайте ми пистолета, защото аз съм се разписал за него." Учителят му отговаря: „Ами тя свърши, не може да се вземе от клозета." Агентът си отива и повече полицията не изпраща други да безпокоят Учителя. Той обича всички свои деца – и глупавите, и умните. Насочва ги в правия път на живота, като определя своето отношение към тях в зависимост от проявите им.

На 2 октомври 1937 година Учителят дава отговор на поставените му въпроси по повод мисли, изнесени в Словото. Той със своя скромен, чист и свят живот не нарушава човешките закони. В стаята си Учителят има мивка, под която в кофа се събира нечистата вода и всеки ден се изхвърля навън. Един брат предлага на Учителя да прекара вътре в стаята му вода, да направи и канал, като по този начин го улесни.

Учителят му отговаря: „Няма нужда. Ако направите това, което предлагате ще ми завидят."

В резултат на лошото отношение на българите към Учителя и Новото учение, изразено в Словото му, и от натрупани минали кармични дългове, природата, приготвя един сериозен удар срещу София - земетресение. На 18 април 1928 година, вечерта, става така нареченото Пловдивско и Чирпанско земетресение. Ударът е определен за София, но Учителят го разделя на два клона - единият отива към Чирпан, а другият - към Пловдив.

„Земетресението, което стана в Пловдив на 18 април в 9 ч. вечерта, беше определено да стане среднощ, но това, което можахме да направим ние, беше да го ускорим, да стане 2-3 часа по-рано, за да се избягнат по-големите нещастия. Добрите хора в България предотвратиха по-големите нещастия. Ако имаше повече добри хора, те съвсем щяха да спрат земетресението." *(15, с. 15)*

Учителят, който винаги помага на българите, взима много сериозни мерки и казва:

„Благодарете, че Бог намали нещастието на България на една стотна от това, което беше предвидено да дойде. Ако то беше дошло с такава сила, с каквото беше предопределено, щеше да помете всички хора. В Чирпан и в Пловдив нямаше да остане нито една жива душа. И всички села наоколо щяха да бъдат унищожени.

Но Господ казва: „Засега тия хора нека се стреснат малко, те са още болни, не могат да издържат големи нещастия." *(15, с. 16)*

10. Развитието на теософското движение в света

В началото на века Ани Безант, основателка на теософското общество, среща едно младо светло момче, на име Кришнамурти (Алциона), родено на 25 май 1895 г. в Индия, за когото й внушават интуитивно, че той подготвя физическото си тяло, за да се всели в него Мировият Учител Христос, който ще ръководи съдбините на човечеството. Теософите, както и почти всички други окултни общества, знаят, че Христовият дух ще дойде на Земята да се изяви, усилено търсят човека, чрез когото ще се прояви, и страната, в която ще работи.**

** Виж « Изгревът» том VII, стр. 587, N7 стр. 592, N17.*

** * Виж « Изгревът» том I, стр. 274-280.*

На 24 декември 1925 г. в седалището на теософското общество Адиар в Индия, в присъствието на поканени членове на ордена, провъзгласяват Кришнамурти за Учител на обществото. Теософите подемат активна кампания и всяка година, през август, правят годишни срещи на членовете на ордена с Кришнамурти, които продължават по няколко дни, в околностите на град Оомен - Холандия, в имението на замъка Ерде. Всяка година броят на съмишлениците на ордена се увеличава, достигна няколко хиляди. Кришнамурти изнася лекции и беседи и ръководи лично тези срещи. През 1929 г. теософите свикват световен събор на ордена с цел да провъзгласят Кришнамурти за миров учител, в когото се е вселил Духът на Христос. През последните четири години, в които Кришнамурти е учител на ордена, той преживява голяма душевна борба, терзания и прекарва в дълги размишления. Под тайния натиск на английското разузнаване, което иска да увековечи своята колониална политика в Индия, то съдейства активно да се издигне младият индус Кришнамурти за миров учител. На конгреса присъстват представители на теософските общества от целия свят.

В беседата „Стана плът" номер 31 от 8-ма серия на поредицата „Сила и Живот" държана от Учителя на 13 юни 1926 г. в София, на 23-та страница той казва: „Когато дойде Новата култура, когато Словото стане плът в човека, тогава ще настане най-голямата радост на Земята и Христос няма вече да казва: Син человечески дойде на Земята и не намери място да подслони своята глава. Де може Христос днес да подслони своята глава? В евангелската църква ли, в православната църква ли? Христос от памтивека и досега е все същият. Кришнамурти, това е Христос, Мохамед това е прероденият Мойсей. На евреите може да стане мъчно, че мохамеданството стои по-високо от учението на Мойсея, но това е факт."

Наистина Кришнамурти носи тялото на Исуса, но Христовият дух се е вселил в Учителя Петър Дънов в България. В първия набор на беседата е написано така, но Учителят след като я прочита, променя текста за Кришнамурти и Мохамед и с новия, променен текст се отпечатват останалите бройки на тази беседа.

Учителят, който владее отлично английски от следването си в Америка, написва едно писмо до Кришнамурти и го изпраща по куриер. Помолва **Магдалена Попова**,* която този ден идва на разходка до Изгрева, да стане приносител на писмото и тя се съгласява, защото обича да пътува и владее отлично френски, немски и английски език, а също й се дават условия да общува с много хора. Учителят й осигурява средства за отиване и връщане до Холандия. Тя тръгва веднага и когато пристигнала в град Оомен, разбира, че Кришнамурти е в пост 4 дена и не приема никого за разговор. На другата сутрин тя става рано и отива при замъка Ерде, в който е отседнал Кришнамурти. Вижда го през оградата, че се разхожда, прескача я и отива при него. Той забързва, за да избегне срещата с непозната. Тя го настига и казва: „Ти не можеш да търпиш една жена, а искаш да се обявиш за велик учител." Заговорва му на английски, немски, френски и италиански. Продължава само на английски: „Моят учител в София ме търпи толкова години" - разказва му подробно за поведението си при Учителя и Братството в България и му подава писмото. Тогава Кришнамурти започва да я разпитва подробно за Учителя и Братството, и тя охотно отговаря на всичките му въпроси. В същото време на конгреса присъства и един наш брат теософ,** **Атанас Димитров**, който поради липса на средства отива пеш за 40 дена до Холандия и пристигна пръв в замъка Ерде. Той знае няколко западни езика и понеже е много интелигентен, му дават средства да закупува храна и го назначават за главен домакин, и организатор на конгреса. Атанас посреща и настанява всички делегати, в това число и Кришнамурти. Всяка сутрин той излиза рано и се разхожда в градината, където редовно се среща с Кришнамурти. Те провеждат много разговори, в които Атанас

** Виж « Изгревът» том I, стр. 280-283; том IX стр. 162-164.*

*** Виж « Изгревът» том III, стр. 77-79.*

му говорил за Учителя и Братството в България. Така Кришнамурти е осведомен едновременно от двама души за Учителя и неговата мисията му и след като прочита писмото, си прави съответни заключения.

Конгресът започва тържествено и всички теософи с трепет очакват момента, когато ще обявят Кришнамурти за Велик Учител. На конгреса като представител от България присъства председателят на теософското дружество - Софрони Ников, който по-късно подробно разказва за случилото се на конгреса на Георги Куртев при едно посещение на братската градината в Айтос. На 3-тия ден на конгреса Кришнамурти застава на трибуната и произнася реч, в която между другото казва: „Вие очаквате Мировия Учител и вярвате, че този Миров Учител съм аз. Това не е истина. Аз съм човек като вас. Имам недостатъци и работя над себе си за да се освободя от тях. Истина е, че времето за Мировия Учител вече е дошло и той е на Земята във физическо тяло, но не тук между нас. Мировият Учител е в България и неговото име е Петър Дънов." Той обяснява на конгреса, че е разговарял с двама делегати - Атанас и Магдалена, и след като е прочел писмото, което Учителят му изпраща е разбрал истината, кой е Великият Учител. Виждайки голямото смущение, което предизвиква неговото изказване, той добавя: „Аз ще продължа да работя за Божието Дело, обаче, наравно с вас и като равен с вас."

Всички делегати са смутени - остават като гръмнати. Те мислят, че Кришнамурти е обсебен от някакъв дух, но той твърдо отстоява това, което казва при откриването на конгреса. Решава да разпусне „Ордена на звездата". На 3 август 1929 г. Кришнамурти държи последната си реч, с която обяснява на съмишлениците си защо разформирова ордена. „Тази сутрин ще се занимаем с разтурването на „Ордена на звездата". „Мнозина ще се възрадват от това, но ще има и такива, които ще се опечалят. Аз поддържам, че истината е една страна, към която не води никакъв път, никаква религия, никаква секта. Това е моето становище и аз се придържам към него абсолютно и безусловно. Ясно е, че истината не може да бъде организирана. Човек се самоизмамва като мисли, че организацията ще го доведе до истината. Ето това е първата причина, поради която „Орденът на звездата" трябва да бъде разтурен. Повтарям, няма организация която да води човека към духовното." След тази реч на Кришнамурти конгресът е разпуснат и всички делегати заминават по родните си места. Кришнамурти има доблестта да каже истината пред целия конгрес и така пада една лъжа, пред лицето на Бога. Магдалена се връща на Изгрева при Учителя и той й казва: „За пръв път ти да изпълниш една задача на Братството както трябва." Тази похвала не й пречи да прояви пак своя отрицателен характер. Нейното нахалство стига своя краен предел, когато иска от Учителя един милион лева, за да отиде да живее в чужбина. Учителят много строго й казва, че не разполага с такива средства. Три дена след този епизод Магдалена си заминава от този свят. Братството изгубва този проводник за изтичане на злото, тъй като тя е огледало на настроенията на много хора от света и на някой приятели на Братството.

11. Побоят, нанесен на Учителя

Освен явните канали за изтичане на отрицателното има и много вътрешни негативни прояви на някои наши братя и сестри. Редовно сестрите Белева и Балтова се карат коя да седне до катедрата на Учителя. Често възникват спорове от материален и дори от духовен характер. Много от тия прояви не са изразени външно, но създават условия за привличане на отрицателните сили, които атакуват Братството отвсякъде. Съюзът на запасните офицери създава организация „Народна защита", която да пази България от комунисти, анархисти и други подобни. Братството като общност на доброто и любовта също се явява враг на тази офицерска организация. Те решават да запалят Изгрева и да поставят адска машина под салона, да го взривят заедно с присъстващите ученици по време на клас. Учителят вижда и знае всичките им намерения и внимателно следи стъпките им. Една вечер запасните офицери се събират в гората срещу салона с тенекии газ и

бензин с цел да запалят Изгрева и салона.* Към 22 ч., Учителят слиза от Горницата, запалва лампите на малкия и големия салон, както и лампата по средата на поляната и се прибира в стаята. Отива и извиква Цеко Етугов и започват да обикалят полянката за Паневритмия дълго време. След 1 ч. Учителят освобождава Цеко, който отива да спи. Нападателите, виждайки че салонът свети, лампата на поляната е запалена и двама души непрекъснато обикалят, предположили, че всички на Изгрева са будни и имат някакво тържество. Отказват се от плана си и на разсъмване прибират тенекиите с газ и бензин и отиват в близката кръчма на Танушев, където ги оставят и започват да пият. Под действието на виното те разказват на кръчмаря какво са искали да направят. На следващия ден кръчмарят повиква някои от нашите приятели и им предлага да им продаде газ за фенерите, които се използват по това време. Той им казва за голямата опасност, която грози Изгрева. Братята и сестрите благодарят на Учителя за съдействието при спасяване на Изгрева.

Нашите нови недоразумения и непослушание към Учителя и законите на природата ни поставят остро пред втората по-голяма опасност - взривяването на салона от военната организация „Народна защита". Тогава Учителят поема цялата карма на Братството и пожелава пред невидимия свят той да пострада заради нашите глупости и грехове. Учителят взема участия във всичките събития касаещи българския народ. Чрез Любомир Лулчев и Мария Стоянова Той често дава съвети на царя. При явилата се тогава министерска криза Учителят обяснява на Лулчев да предаде на царя в никакъв случай да не слага за министър председател Александър Цанков, който в 1923 г. след преврата, изби много земеделци и комунисти. Лулчев свършва добре работата си.** Той не казва на никого това, което му поръчва Учителя, но неговият брат Андрю на едно предизборно събрание заявява, че: „Бати няма да позволи да дойде на власт пак Цанков." Но за този съвет на Учителя се научава Цанков. Той изпраща двама свои съмишленици да му отмъстят. На 12 май 1936 г., вторник (според Стефка Няголова) след обяд, двама цанковисти нападат Учителя в салона. В този момент Той разговаря с музиканта Иван Кавалджиев. Единият от побойниците се нахвърля върху Учителя и му нанася удари по главата. Последният не взима никакви мерки да се защитава. Отвън на пейките са Стоянчо Дърводелеца и Йордан Бобев, които боядисват пейките, но не се намесват да помогнат на Учителя. Йордан влиза в салона, застава до вратата, взима един стол, вдига го нагоре, за да удари нападателите, когато излизат от салона, но остава като закован и побойниците минават покрай него. Йордан като шофьор веднага поглежда и запомня номера на колата и го съобщава на брат Лулчев. Стоянчо казва: „Е па, нали той е Учител. Какво мога да му помогна аз?" Побойникът Райков, необезпокояван от никого, напуска салона.***

Лулчев - връзка на Учителя с външния свят, се познава с директора на полицията и веднага му съобщава. На другия ден Райков е арестуван. Той си признава всичко, което е извършил. Вместо да потърси главния виновник за побоя, началникът на полицията го кара да отиде да иска прошка от Учителя. Райков отива при Учителя на Изгрева и му иска прошка. Учителят му казал: „Аз отдавна съм ти простил, но моли се и Бог да ти прости." Този удар срещу Учителя отменя адската машина, която запасните военни заплануват да сложат под салона. Братята и сестрите на гърба на Учителя не плащат нищо за лошото си поведение и непослушание. Разбира се, в бъдеще всеки ще плаща с лихвите. Учителят предпочете малкото зло пред по-голямото, поправимото пред непоправимото.****

От побоя Учителят получава синини около очите, на дясната ръка и крак - частична пареза, и трудно се движи. Беседите продължават, но тъй като и езикът е

** Виж « Изгревът» том II стр. 290-291, N163.*

*** Виж « Изгревът» том I стр. 561-571.*

**** Виж « Изгревът» том VII стр. 254-255, том IX стр. 69-74, N30, стр. 326-330, N129, стр 393-402.*

***** Виж « Изгревът» том I стр. 36-39; том VII стр.331-332, N17.*

засегнат, Учителят говори завалено. Здравословното му състояние се влошава. В сряда 8 Юли той казва: „На Рила!" На 1 Юли една работна група от девет души отива на езерата да подготви лагера, в която е и моят баща Крум Няголов. На 9 Юли Учителят и почти всички приятели от Изгрева тръгват към езерата. Учителят пътува в специална кола, а изгревчаните се нагласяват в рейсовете на братя Накови от Самоков.*

От 1936 г. се отваря редовен път към езерата откъм село Говедарци. Рейсовете спират на края на гората, през която има само една тясна пътека за местността Вада и езерата. Когато майка ми слиза от рейса с двете си деца, Учителят я поглежда много сериозно и изпитателно, и тя си казва мислено: „Господи, дали трябваше да пътувам този ден с децата за Рила?" Учителят слиза от колата и сяда на полянката. Той е много уморен. Веднага му правят нещо като легло да си почине. Всички сядат на края на гората и започват да обядват. От планината пристига работната група заедно с конете, за да посрещнат Учителя и откарат багажа нагоре. Предлагат Му да пътува нагоре с белия кон на бай Янко, който е най-кротък и най-здрав. Учителят отказва да пътува на кон. Той не се храни, а само почива. Майка ми Стефка и баща ми Крум решават да тръгнат напред, защото децата вървят бавно и братската група лесно ще да ги настигне. С тази първа група тръгват още няколко приятели, които също бавно се движат - Невена Неделчева, София Попова и други. Вървят повече от час от края на гората, а останалите още обядват. Стигат до една полянка, вляво от пътя, обрасла с висока повече от половин метър трева. По средата има два големи бора, близко един до друг. Спират и майка ми иска да покани по малка нужда брат ми Косьо, който се дърпа. Обаче, тя го взима, влиза във високата трева и след малко изпищява. Усеща силна болка в крака. Като се навежда да види какво се е случило, забелязва змия с черен зигзаг на гърба, която бързо се отдалечава към боровете. Веднага Невена Неделчева и Попова притичват. Майка ми им казва, че е ухапана от змия.** Те я питат: „Ти видя ли я?" Тя отговаря: „Да беше пепелянка и запълзя към двете дървета." Невена Неделчева изцежда с ръце кръвта от раната над петата на десния крак и слага йод. След това бинтова и стяга над ухапаното място и групата продължава заедно с баща ми и двете деца. Скоро на майка ми започва да й става лошо. Преплитат й се краката, започват да се подуват и не може да се движи. Така вървят един час, времето е променливо – ту слънчево, ту облачно. С брат Костадин бързаме напред и пеем братски песни. Приближаваме отдясно на пътя два големи камъка и майка ми предлага да спрем, за да си починем. Тя се стоварва до камъка и се обляга на него.

В това време някой казва на Учителя, че една сестра е ухапана от змия. Той, както си почива, скача изведнъж, като че нищо му няма, и тръгва бързо към нас. Млади братя и сестри тичат след него изпотяват се, но не могат да го стигнат. Майка ми с притворени очи вижда пред себе си как една ярка светлина, бързо се приближава към нея. В светлината тя разпознава Учителя, който върви начело на група от братя и сестри, без да си влачи краката. Идва до нея, сяда от лявата й страна и се обляга на камъка. Присъстващите започват да коментират и казват, че сигурно е ухапана от гущер или друго животно. Майка ми казва: „Учителю, видях змията с черна зигзаг линия на гърба." Учителят мълчи и нищо не продумва. Предлагат му да пие гореща вода и му наливат в една чаша, а той нарежда да я дадат на майка ми Стефка тя да я изпие. Майка ми изпива водата и вътре в стомаха й става голямо разбъркване. Учителят й казва: „Стани, иди отсреща и повърни!" Тя става и всичко, което е яла, го повръща. Учителят нарежда да й дадат още две чаши гореща вода и пак да повърне. Майка ми се връща и сяда до Учителя. Братската група тръгва нагоре. Предлагат на Учителя да се качи на кон, но той пак отказва. Учителят върви бавно и си влачи краката. При майка ми остават баща ми, двете деца и един брат, който да й помага в движението, а баща ми да се грижи за нас.

** Виж « Изгревът» том VII стр. 331-332, N17, стр.254-255, N13.*
*** Виж « Изгревът» том VII стр. 453-455, N3.*

Така вървим известно време и майка ми започва да закъсва. Краката й се подуват повече, очите й се затварят. Често спира, ляга и се унася. Братът, който я придружава й казва: „Моля ти се, сестра, като легнеш, да не заспиваш." Той се плаши да не би тя, като легне, да си замине от този свят. Бавно преминават пътя до Горна вада, където говедарите са построили една колиба.

Групата с Учителят е спряла на просеката и чака да види кога ще пристигнем на Вада. Олга Славчева дойде, взе ме на гърба си и ме качи на езерата. Братът, който придружаваше майка ми, също тръгна с групата. На Вада остават майка ми, баща ми и малкият ми брат. Баща ми счуква маслини и слага лапа на ухапаното място. Измива й краката и прави легло от дървета пред колибата. В това време започва да вали слаб дъжд и баща ми премества майка ми в колибата до входа. В колибата няма никой, защото говедарите пасат добитъка по околните поляни. Скоро се завръщат и баща ми им разказва за случката. Един възрастен овчар казва: „Какво чакате още? Защо не вземете мерки? Преди три-четири дена една крава я ухапа змия и тя умря веднага. Вашите приятели заминаха нагоре и ви оставиха, за да не гледат как тази жена ще почине." Майка ми се обадила и казала: „Това не е вярно, за мене вече са взети всички мерки. Когато групата тръгна нагоре, Лулчев ми каза, че сутринта рано ще дойдат и с кон ще ме заведат на езерата." Говедарите се присмиват и казват: „Никакъв кон няма да дойде. Положението ти е тежко и няма кой да се погрижи за тебе." Действително положението на майка ми се влошава. Очите й се подуват, подпухват, и не може да вижда. В три часа сутринта пред колибата пристига бай Янко с белия кон и няколко братя с фенери. Качват майка ми и тръгват бавно нагоре, като двама братя я крепят отляво и отдясно да не падне. Призори, преди изгрев слънце, излизат на Плачи камък. Там е събран целият лагер с Учителят и я посрещат. Майка ми почти не вижда. Помагат й да слезе от коня и я завеждат в нашата палатка, построена в началото на баира. Тя веднага ляга да си почива.

Учителят върви бавно и трудно по просеката до първото езеро, където Лулчев го посреща с белия кон. Качват го на коня и го закарват на езерата. Положението му е много тежко. Не може да се движи, да слиза и да ходи из лагера. По цял ден той седи пред палатката и наблюдава отгоре живота на лагера. Тя е построена на площадката, където по-късно се устройват новата братска кухня и магазинът. Учителят не приема почти никого.

На следващия ден положението на майка ми се влошава и тя не може да вижда нищо. Баща ми Крум отива при Учителя, който го приема веднага, и на тревожния въпрос как да помогне на майка ми, казва да й сготви картофена супа. Така няколко дена баща ми ходи при Учителя и изпълнява точно съветите, които му дава. С всеки изминат ден положението на майка ми става все по-добро и по-добро. Оттокът от очите й спада, започва да вижда. Чувствува прилив на сили и добро разположение. След няколко дена покрай нашата палатка минава един от овчарите и иска от майка ми игла и конец, за да си зашие ямурлука. Като си свършва работа, той я пита: „Абе, една от вашите жени беше ухапана от змия. Какво стана с нея, умря ли?". Майка ми му отговаря: „Тази жена, която я ухапа змия, съм аз. Както виждаш, жива и здрава съм. Учителят ми спаси живота." Майка ми оздравява напълно на 12 август, когато и Учителя оздравява. Той посещава извора и вечерта отива на братската среща при огъня до кухнята. Майка ми чувства голяма вътрешна лекота.

Когато Учителят взе да слиза от палатката си към огъня пред кухнята, всички запяхме песента „Малкият извор" – Светъл лъч отгоре слиза. Да, този светъл лъч пак дойде при нас и ни озари със своята виделина.

12. Свещените думи на Учителя

След края на Първата световна война Учителят често събира ръководителите на братствата в България, изнася им беседи и им открива някой тайни за живота. Един ден ги поканва на среща в София. Савка Кермедчиева, която е близка на

Учителя, но не е ръководител, не участва в тази среща. Тя отива на другия ден при него и го пита: „Учителю, какво стана със срещата на ръководителите вчера?" Учителят е много сериозен и замислен и нищо не отговаря. След малко тя повтаря въпроса си. Учителят й казва: „Никой не дойде на срещата. Това, което трябваше да го предам на тях, ще го предам на тебе.* Ела с тетрадката си в 22 ч. при мен." Тя отива при Учителя и записва мислите, които той й диктува. От този ден тя започва работа върху създаването на книжката „Свещени думи на Учителя".

На 12 Юли 1924 г. – Петровден, на връх Мусала Савка поднася своя подарък на Учителя - книжката „Свещени думи на Учителя". Учителят не приема този подарък и не разрешава да се отпечата. Савка изпада в голямо отчаяние. По-късно тя разбира бащинския жест на Учителя, че той я е спрял, за да не се възгордее. Савка Керемидчиева, която се грижи за храната и облеклото на Учителя, започва да отива с тефтерчето си при него всеки ден и да записва по една свещена мисъл, която той и диктува. Тази книжка тя издава в 1938 година.**

След побоя, нанесен на Учителя, Савка отива при него и иска да му целуне ръка, но той е много строг, дръпва си ръката. Тя се разплаква и пита: „Какво прегрешение съм направила Учителю, та не ми давате да ви целуна ръката?" Той отговорил: „Аз не съм Учителя, аз съм един от неговите ученици, изпратен да пазя тялото му, а Учителят е на Слънцето."

На всички събори, които стават около 19 август ежегодно, Учителят присъства на събора на Слънцето и почти никой не забелязва неговото отсъствие, освен Савка. По време на един от съборите на улица „Опълченска" 66 Савка има среща с така наречения „Стария Брат" (невидимо същество от Космоса), който пази тялото на Учителя. Тя води дълъг разговор с него за духовния свят и законите, които владеят там, и мисията, която има Учителя в България. Всичко това тя го написва на пишеща машина и преди да си замине, Борис Николов взима ръкописа й.*** Поставеният от Учителят ученик остава да пази тялото му няколко дена, след което той се завръща, Савка му целува ръка и пак започва да пише свещените мисли в тефтерчето си.

На Рила Учителят почти престава да пише. През август той спира напълно и няколко дена го няма в тялото му – излъчва се.

На събора на Слънцето през 1936 г. в присъствието на Учителят се взема решение Той да остане на Земята във физическото си тяло по време на Втората световна война, която безумното човечество готви.

По това време на Рила за Учителя се готви специално по препоръка на доктор Жеков. Той трябва да яде лека храна, за да излезе от болезненото си състояние. Когато го питат какво иска да му сготвят, той отговаря, че желае панирани гъби, което е много тежка храна и от гледна точка на медицината не е подходяща за случая. С това той показва на приятелите, че причините за неговото болезнено състояние не са само външни, а дълбоки - вътрешни.

Той плати за нашите неразумни действия, премахна всички стари паяжини от съзнанието ни, повдигна ни с една степен по-високо, за да можем да оцелеем и свършим работата, която ни беше определена, при новите военни условия. По този повод Учителят казва: „...това боледуване е по-тежко от Голготата, която Христос мина преди 2000 години." Трябва някой да страда и изнесе кармата на братята и сестрите и на българския народ, за да могат в бъдеще да приемат новото и работят за него. Мнозина обвиняват майка ми, че е утежнила положението на Учителя с ухапването от змията. В разговор с Борис Николов, последният казва, че тя не го е натоварила със своя случай, а Той я е използвал, за да му помогне и вземе част от неговия товар.

** Виж « Изгревът» том I стр. 98-103, том. XIV стр. 341-342.*

*** Виж « Изгревът» том IV стр. 629-632.*

**** Виж « Изгревът» том XIV стр. 479-506.*

На Рила възрастните братя решават да отведат Учителя в София, за да не се изложи Братството, ако той си замине на планината. Това решение Стоян Русев го съобщава на **Иван Антонов**, който единствено може да свърши тази работа. Антонов му заявява строго, че това няма да стане и той с брадвата ще отиде да пази Учителя. Разбира се, че не е имало нужда да се стигне до брадвата.* По това време при Учителя идват много приятели, носят плодове и храна и със сълзи на очи му целуват ръка. Младите твърдо вярват, че той ще оздравее. Учителят преминава тази голяма Голгота на Рила, заобиколен от плеяда светли същества, които постоянно обитават там и му помагат. Нашите братя и сестри се грижат образцово за всичко около него. Учителят започва да прави опити да пише в тефтерчето на Савка. Отначало пише чертички, които след няколко дена свързва и написва буквата „л" а след това написва и думата „Любов". Възкресението идва.** На 12 август 1936 г., сряда, когато за пръв път на Рила се вижда изгревът на Сириус - преди изгрева на Слънцето, следобед Учителят става от леглото си, взима бастуна и отива на извора придружен от радостните братя и сестри. Целият лагер сияе. Учителят се връща при палатката си и казва, че вечерта ще дойде на лагерния огън при кухнята. Отрано лагерният огън е запален, братята и сестрите пеят братски песни и очакват с нетърпение скъпият гост. Когато Учителят се появява на пътеката и слиза от баира към огъня, всички запяват песента „Малкият извор" - светъл лъч отгоре слиза. Да, пак е при нас и между нас този светъл лъч. След радостния концерт изнесен в негова чест, Учителят съобщава, че в петък, 14 август, всички слизат надолу за да организират събора в София.***

По време на боледуването на Учителя, Мария Златева и Стойна Кондарева отиват на Рила и му носят плодове. Пристигат при палатката му, оставят плодовете и му целуват ръка. След съобщението, направено от Учителят за събора, Мария Златева си казва на ум: „Какъв събор ще имаме, когато Учителят едва може да си вдига ръцете и не може да говори?" На 14 август, петък - денят на Духа на живота, който беше влязъл в тялото на Учителя, всички слизат от Рила.****

На 19 август, сряда в току-що ремонтирания братски салон се събират братята и сестрите на събор. Дълго време пеят братски песни и най-после идва Учителят с Библия в ръка. Застава на катедрата и започва да изнася беседата „Да им дам живот". Няма никаква следа в гласа му, говора и походката от боледуването. Той изобилно прелива изобилно в нас новата живителна сила, която тече през него. Това е неговият втори живот.

До 1936 г. Учителят изнася в своите беседи явно всички факти и закони, но след това той започва да говори със символи и беседите му са по-трудни за разбиране и приложение. Те са определени главно за онези ученици, които се пробуждат от изминалата голяма Голгота на Братството.*****

На следващата 1937 година палатката на Учителя се построи по-горе, на сегашното й място и до нея братята правят 72 стъпала. Един ден от лагеруването **Ангел Вълков и Тодора Тодорова** започват да строят своята палатка над тази на Учителя. Става голяма буря, която събаря няколко палатки, усилва се и има опасност да отнесе целия лагер. Учителят казва на стоящите до него Иван Антонов и Цеко Матов веднага да свалят палатката на Ангел и Тодора, за да не пострадат всички. За минута тя е свалена. Учителят се приближава до Ангел Вълков, хваща го за гърлото и му казва: „Хванах ли те дяволе!" Братята около Учителя искат веднага да ги изгонят от лагера, но Учителят им нарежда да ги оставят на мира. Бурята стихва и спира. Всички се събират около лумналия огън при кухнята да сушат и

** Виж « Изгревът» том VII стр. 345-347, N8.*

*** Виж « Изгревът» том I стр. 36-39, том IX стр. 171-172, том XIV стр. 409, N79.*

**** Виж « Изгревът» том I стр. 570-572.*

***** Виж « Изгревът» том I стр. 350-352, том XIV стр. 409, N79.*

****** Виж « Изгревът» том I стр. 288-291.*

топлят. Там Учителят се среща с Ангел и Тодора и започва спокойно да разговаря с тях. Учителят хваща и поставя на място дявола, който обсебва **Ангел Вълков**.*

През 1937 година брат **Гради Минчев** посещава Рила за няколко дена. Скоро свършва продуктите си: хляб, сирене, зеленчуци. Остават му пари, колкото да се върне с влака до София. Отива при Учителя и му казва, че ще си тръгва, защото е свършил храната си и няма повече средства. Учителят му отговаря: „Работникът е достоен за прехраната си." След това нарежда на Николай Дойнов да му дава каквито продукти иска от лавката, за да остане да работи в лагера. Налага се да поправят кухнята, но приятелите, събрани за работа, не слушат Гради и този, който най-много спори с него - Манол Иванов, прави един външен зид, който пада. Всички се отдръпват настрана и сядат около кухнята. Идва Учителят и пита Гради: „Ти какво мислиш?" „Решил съм да хвана по това близко дере и да си отида в София." Тогава Учителят пита другите приятели какво мислят те. Всички мълчат. Пак пита Гради защо не върви работата. Той казва: „Един трябва да ръководи и да отговаря за всичко, ако са съгласни приятелите, ще поема аз ръководството, но при условие да градя отвътре, а те отвън да ме слушат, когато правя корекции." Учителят се обръща към всички и казва: „Братът предлага да ръководи работата. Вие съгласни ли сте с това?" Те приемат и до вечерта кухнята била поправена.**

13. Възприемане и създаване на Паневритмията

При честите посещения на Рила и Рилските езера някои наши приятели виждат особени упражнения, които ангелите играели в ранни зори. При една обща екскурзия с Учителя на Мусала, приятелите преспиват в старата хижа и тръгват сутринта рано да посрещнат изгрева на Слънцето. Учителят нарежда на Методи Шивачев да остане в хижата да пази багажа и поддържа огъня.*** Братята и сестрите посещават връх Мусала и посрещат един хубав изгрев. Учителят изнася кратка беседа и след това групата се връща на хижата следобед. Методий ги посреща с приготвен чай и гореща вода. Учителят му казва да си легне, за да си почине, защото на другата сутрин трябва сам да отиде на Мусала и да посрещне Слънцето. Обяснява му, че сутринта трябва да тръгне много рано, за да може да стигне на върха преди изгрев Слънце. На Методи му се вижда трудна задачата, но щом Учителят му я дава, той е готов да я изпълни. Ляга, а през нощта някой го събужда. Той се оглежда наоколо, но вижда, че всички спят и до него няма никой. Става с мисълта да потърси фенер, но решава да не вдига шум и излиза навън. Очите му започват да свикват с тъмнината и намира пътеката. Вървейки нагоре, над него се появява сноп светлина, който осветява пътя му. Той се оглежда нагоре-надолу, но не разбира кой свети. Понеже има много вътрешни опитности с Учителя, проумява, че това е работа, за да му помогне да върви по-леко. При умора светлината спира да се движи и той си почива. Така за няколко часа се изкачва на върха по тъмно. Светлината го довежда до определеното място и угасва и той стои, изчаквайки зората в тъмнината и тишината. По едно време чува над себе си песни и музика. Методи повдига глава нагоре и вижда голяма светлина във форма на елипса. В нея той различава човешки фигури да танцуват по двама в кръг особен танц. Те движат ръцете и краката си, обикаляйки в кръг, съпровождани от необикновена небесна музика и песни. Повече от час той наблюдава тази чудна игра. Танцът свършва и цялото това видение се превръща в едно светло блестящо кълбо, отдалечава се и изчезва в пространството. На изток се зазорява. Методи посреща хубавия изгрев, но музиката продължава да звучи в ушите му. Той започва да вижда във всеки лъч на Слънцето по едно същество, което играе видения от него чуден танц. След изгрева отива при наблюдателницата и влиза в нея. Вътре няма никой. На масата има чайник с гореща вода и храна. По интуиция Методи разбира, че храната е за него. Хапва и

Виж « Изгревът» том VII стр. 559-561, N52,53.
*** Виж « Изгревът» том VII стр. 204-205.*
**** Виж « Изгревът» том I стр. 204-206.*

тръгва надолу към хижата. След обяд се прибира при приятелите, целува ръка на Учителя, който веднага го пита: „Е, Методи, какво видя горе?" Шивачев подробно разказва пред всички братя и сестри за танца, който е видял на върха. След свършване на разказа, Учителят повдига дясната си ръка нагоре и казва: „Всичко това, което ти си видял в небето на Мусала, ние ще го свалим тук, долу, на Земята. Ще го свалим, за да бъде както горе на небето, така и долу на Земята."

При друга екскурзия на 7-те езера, група от няколко братя отиват много рано към езерото на Съзерцанието, където призори също виждат тази красива игра на ангелите. Това беше Паневритмията, която Учителят свали на физическото поле, съпроводена от съответна музика.

Учителят започва да работи върху Паневритмията след 1927 година.* Това са ритмични упражнения, чрез които човек се стреми да направи връзка между физическия, духовния и Божественото свят. Чрез Паневритмията на Земята се изявяват силите на цялото небе. Тя се играе при седмострунната арфа на Рила - на първото, второто, третото, и петото езеро и на полянката над езерото на Чистотата. От 22 март до 22 септември, тя редовно се играе и на Изгрева. Паневритмията е вътрешна духовна работа, планирана от съществата, с която се намалява и променя кармата на тези, които я играят правилно. Тя има мощни духовни сили и действа като магнит на всички, които веднъж я видят.

„Всеки, който види играта на Паневритмията, той се свързва с нейните животворни сили и започва да я играе и възприема новия живот. Ако някой влезе в кръга на Паневритмията и е болен, може да оздравее." *(64)*

„Паневритмията обновява и подмладява човека. Тя лекува не само болести, но и всички телесни и душевни неразположения; при нея целият човешки организъм трепти музикално... Този, който играе една година тези упражнения съзнателно, ще бъде здрав, ще се освободи от много болести или ще ги предотврати чрез повдигане на жизненото ниво на организма." *(71, с. 24)*

Учителят започва най-напред Паневритмията на Изгрева:

„Аз опитвам силата на Божественото върху мъртвото. Ако то оживее, това е силата на Божественото. То всичко може. Тук съм събрал най-твърдите камъни. Ако накарам тях да заиграят Паневритмия, навсякъде другаде ще бъде по-лесно." *(68, с. 46)* Учителят, като наблюдава как приятелите възприемат Паневритмията, обяснява, че всеки брат и сестра изпълняват по определен начин според степента на тяхното развитие и характера който имат: „едни - бавно, вяло, а други - бързо и отсечено. Чрез Паневритмията Учителят хармонира и изглажда нашите характери. Той е жив пример на подражание на мека и хармонична игра. Учителят отбелязва, че като играем Паневритмията, трябва да сме глухи и слепи за грешките на другите и да се стремим да играем с вътрешно вглъбяване и разположение, за да се ползваме напълно от силите на природата.

Учителят показа Паневритмията на приятелите и ги остави всеки да играе както я е разбрал. На никого не правеше бележки, но Той беше живия образец, който играеше пред музикантите, и аз го наблюдавах как изпълнява упражненията. Грешката на всички, които описаха Паневритмията като Милка Периклиева, Катя Грива, Ярмила Менцелова** и др. е, че те не взимат нещата от извора, а са описали как играят някои братя и сестри, а не Учителят, който даде Паневритмията. Затова има много грешки и спорове, които ще спрат, когато ни се отворят духовните очи и започнем да виждаме как ангелите я играят. В бъдеще те ще се вселят между хората и ще оправят Паневритмията – музиката и движенията и точното Слово, както го е изнесъл Учителя.***

Работата по Паневритмията, не е още довършена. В 1934 г., когато Учителят дава движенията и музиката, той извиква поетесата Олга Славчева и я пита дали

** Виж « Изгревът» том I стр. 550-556.*
*** Виж « Изгревът» том VI стр. 351-354; том IX стр. 156-159, 383-384, 781-783.*
**** Виж « Изгревът» том I стр. 206-209, 213-220.*

може да напише думи за музиката на паневритмичните упражнения.* Олга се смущава и отговаря, че това е трудна работа: „Страх ме е Учителю! Дали ще мога да подредя в хармония с мелодията и ритъма?" Учителят се усмихва и казва, че ще изпрати едно същество, за да й помогне в текста. Той определя деня и часа, когато това същество ще дойде, ще я вдъхновява и помага. Тя се подготвя добре и в определения час започва да пише. В нея се явява голям вътрешен подем. Чува думи, които й се диктуват, и бързо написва текста на няколко упражнения. В това време, на вратата се почуква и при нея влиза една сестра, която иска нещо да й услужи. Олга я помолва да я освободи, защото има много важна работа, но сестрата й казва, че всякога може да си пише поеми, и иска веднага да й услужи. Олга се разсърдва, скарва се с нея и я отпраща. След това сяда на масата, но в ума й не идва нито една дума, с която да продължи текста на следващото упражнение - съществото го няма. Със сълзи на очи тя отива при Учителя и му разказва за случилото се. Учителят я поглежда строго и казва: „Защо не взе мерки срещу пакостливите тъмни сили? Те видяха светлината, която слезе над тебе, и веднага са изпратили своите служители да ти попречат." Олга започва да плаче неутешимо и пада на колене пред Учителя. Той я повдига и казва: „Това същество пак ще дойде при тебе да работите заедно след 33 дена в същия уречен час, но ако ти не се справиш със задачата си, ще отговаряш лично пред Бога." Олга се навежда, целува му ръка и си отива в вкъщи. Само тя знае как е прекарала тези дни. Затваря се в себе си, не посещава никого и не разговаря. Нейната постоянна усмивка изчезва от лицето й. Този път тя взима всички мерки: слага капаци на прозорците, които закрепва добре, затваря, заключва и залоства вратата. В определения час сяда на масата и започва да чува думи от съществото, което е дошло да й помага. То й казва, че името й е Асавита и е изпратена от Слънцето за да продиктува думите на паневритмичните упражнения. Олга записва всичко. До вечерта текстът на цялата Паневритмия е готов. Олга се разделя приятелски с Асавита и занася готовия текст на Учителя, който го преглежда и го дава да се напечата, за текст на Паневритмията. Връзката на Олга Славчева с Асавита дава своите добри плодове. От срещите и разговорите, които имала, тя написва една малка книжка „Асавита - Божествена песен."

През 1938 година Учителят даде „Пентаграма" ** и „Слънчевите лъчи" към Паневритмията.*** Десет деца от Изгрева, между които аз и брат ми Косьо, ги учим много вечери наред при осветлението на голямата лампа в средата на поляната в присъствието на Учителя, Катя Грива и Милка Периклиева. Играем вдъхновено, съсредоточено, с любов и Учителят ни се радва. Той дава тихо наставления на сестрите ръководителки, а ние изпълняваме точно техните нареждания. За един месец научаваме добре „Слънчевите лъчи" и „Пентаграма" и всеки ден след свършване на Паневритмията използваме оркестъра и ги показваме на братята и сестрите на Изгрева. Отначало „Пентаграма" го играем напред, после се обръщаме кръгом и вторите стават първи. По-късно Учителят нареди да го играем в кръг. Той отбеляза, че като ги играем в една посока и се обръщаме кръгом и първите стават втори, няма развитие и ние излизаме от сферата на еволюцията. Започнахме да ги играем в кръг, по посоката Паневритмията, както сега ги играем. По нареждане на Учителят в средата на поляната около пейката няколко братя отмерват и правят 12 бели точки с вар на еднакви разстояния, на които заставаме при започване на „Слънчевите лъчи". Така не се губят местата и много точно се изпълняват „Лъчите" и „Пентаграма". След известно време братята и сестрите ги научават и започват редовно да ги играят след свършване на Паневритмията.

През 1939 г. ги показваме на чужденците, дошли в България, които също ги научават бързо и започват да ги играят. Така Учителят оформя и предава на Братството Паневритмията, „Слъчевите лъчи" и „Пентаграма". Той пожелава тези

** Виж « Изгревът» том I стр.210-213.*
*** Виж « Изгревът» том II стр. 263-266.*
**** Виж « Изгревът» том VI стр. 258-260; том XVI стр 130-135, 160-164, 751-758.*

свещени упражнения да се въведат във всички учебни заведения в цялата страна и България да се оформи като център на мир хармония и разумен живот в света. По известни причини този замисъл на Учителя не можа да се реализира на практика.

14. 1939 година - най-благоприятните духовни условия за българите

Идва най-светлата 1939 г. за България и за българския народ, в която от цял свят идват представители - гости на Братството. Те приемат от Учителя сили и благословение, за да издържат на големите страдания, които им предстоят. Учителят отбелязва, че условията, които имат българите през 1939 г. ще се повторят чак през 1999 г. *

Беинса Дуно дава на братята и сестрите задача, да възстановят пълна хармония помежду си: да няма никакви спорове, кавги и разправии и тази хармония от Братството да се прелее в целия български народ. От България тази вълна на мир, хармония и добро да обхване цяла Европа и така да се избегне надвисналата над човечеството Втора световна война. Ако ние и българския народ не изпълним тази повеля на небето, България ще изгуби своите благоприятни духовни условия за 60 години.

И този път ние не изпълнихме повелята на Бога и последствията веднага дойдоха върху главите ни. България е в своя златен век, който се обуславя от присъствието на Учителя - представител на Бога във физическо тяло в нашата страна. Тя е единствена в света, която има двама представители в невидимия свят: Ангелът на Завета Господен Елохил, който е Света Богородица, и Учителят - Духът на Истината Беинса Дуно.

Понеже не изпълнихме повелята, Братството премина в инволюционен период на развитие. Шестте първи упражнения, които дотогава започваха със стъпки напред, започнаха да се играят назад. Ние влязохме в един 60 годишен период на мъки и страдания. Понеже злото става много силно, Учителят предлага да играем временно упражненията назад, за да не ни забелязват отрицателните сили и ни пречат. „Ще се върнете малко назад, за да си платите кармата, която сте натрупали в миналото." Мина този период и е крайно време да играем първите упражнения с десния крак напред в пътя на еволюцията. Учителят отбелязва, че **всички упражнения, които е дал в Школата, започват с десния крак и само напред**.

Бог веднъж дава нещата и никога не ги изменя. Учителят е дал в 1922 г. на събора шестте първи упражнения (малката програма на ученика) и всеки трябва да ги прочете и ги научи от извора – „Съборните беседи", 1922 г. и ги приложи – да ги играе напред, за да влезе в пътя на еволюцията. (Гимнастически упражнения. – В: Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло Братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1922г. София, 1923, с. 8-14)

В разговор през 1939 г. Учителят пояснява: „В Първата световна война се даде правото на англичаните да въведат Божията правда на Земята. Те не изпълниха Божия закон, а уредиха само своите лични работи. Сега ще стане Втора световна война, в която германците трябва да възстановят Божията Правда на Земята, но те няма да изпълнят тази задача. След свършване на войната американците ще бъдат натоварени да свършат тази работа – да възстановят Божията Правда на Земята." Гостите от чужбина най-активно се включват в изучаването на Паневритмията, пеенето на братските песни. Всички посещават Рила – лагера на Седемте езера, в най-импозантното ни лагеруване.

През Рилския лагер минават повече от 1000 души. Чужденците са доволни и щастливи, че са срещнали Учителя, и с голямо внимание слушат беседите, като голяма част от тях разбират по интуиция. Те са над 80 души и постоянно окръжават

** Виж « Изгревът» том XX стр. 995-1010.*

Учителя. В лагера живеем заедно. Различават се от нас по това, че не знаят български език. Палатките им в лагера са разположени между нашите – те не се отделят в свой лагер. Идеята на Учителят е всички народи да се побратимят и общо да работят за Делото Божие на Земята. Най-голяма група е групата от балтийските страни, които няколко години наред идват на Изгрева и сформират Братство в Латвия. Французите донасят на Учителя много хубава палатка и я построяват срещу неговата. Учителят не пожелава дори да влезе в нея. Той е поел българската карма и иска французите сами да си решат въпросите на живота.*

В разговор с чужденците, Учителят говори за големите страдания, през които човечеството ще мине и ще засегне съдбините на всички народи. Една сестра, която присъства на разговора го запитва: „Учителю, Вие говорите за всички страни, а ниццо не казахте за Гърция." Учителят отговаря, че на никого не пожелава съдбата на гръцкия народ. Понеже гърците са постоянни врагове на българите и им правят големи пакости, Гърция ще бъде залята от вода и ще потъне.

При хубавото слънчево време на Рила през 1939 г. братският живот се развива в своята пълнота. След беседата на Молитвения връх се прави обща закуска, играе се Паневритмия на второто, третото, или на петото езеро. Обикновено играем Паневритмията в два кръга и пак мъчно се побираме на големите поляни. Най-добре се чувстваме на поляната при петото езеро Махабур, където Паневритмията се играе в два кръга по-свободно. Когато тръгваме за Паневритмия на петото езеро, се образува една верига от хора от лагера до езерото. Когато първите са на поляната при езерото, последните едва тръгват от лагера. Учителят изчаква да се съберат всички и тогава започва Паневритмията.

Ще ви предам един разказ на Гради Колев Минчев, стенографиран от мен за летуването на Братството през 1939 г. Учителят повиква Гради и го пита дали може да участва в работата по организиране на лагера на Седемте езера в Рила.** Гради отговаря: „Разбира се, Учителю." Учителят го изпраща с първата работна група, като му нарежда да оправи най-напред кухнята, а след това магазина. Гради тръгва с първия камион заедно с групата на Любомир Лулчев. Пристигат до края на Говедарци, до гората, всички слизат и отиват при Лулчев, който пуска едно радио с батерии, подарено му от цар Борис. Камионът стои натоварен и Гради в него. Тогава той се обръща към братята: „Вие дойдохте като работна група. Елате да свалим багажа от камиона!" Никой не го чува. От групата се отделя само Кольо Йорданов, който поема багажа, подаван му от Гради от камиона. Скоро пристига бай Янко с конете, натоварват багажа и го закарват горе на езерата. Гради предвижда, че за построяване на магазина ще му трябва материал и затова взима много дървени капаци, които конете изкачват в лагера. Докарани са и разни продукти: чували с ориз, захар, брашно и други. Понеже е влажно и често вали, за да не се повредят продуктите, Гради ги слага в кухнята и ги завива с едно голямо платнище. Започват да идват от София една след друга групите и продуктите, оставени в кухнята, пречат за нормалната работа в нея. Това налага Гради да ги изнесе от кухнята и да направи магазин, но няма кой да му помага. Той отива при групата на Лулчев и иска помощ. Става спречкване между него и Йордан Андреев, който го нахоква, отказва да му помага и се стига чак до бой. На неговата молба се отзова пак само Кольо Йорданов. Двамата построяват магазина, вкарват продуктите в него. Правят легло, на което да спи Гради, и магазинът започва да функционира.

За да направи магазина, Гради трябва първо да събере капаците, които е докарал от София. Нашите приятели вземат много от капаците, за да си направят подове на палатките и да избегнат голямата влага. Някой си правят пейки, маси и други приспособления. Гради ги разваля, събира материала и го струпва при магазина. Отива при Балтова и Неделчо Попов, които са поставили под цялата си

** Виж « Изгревът» том I стр. 304; том III стр 173-174; том IV стр. 618-621, снимки N2, N3; том IX стр.389-382.*

*** Виж « Изгревът» том VII стр. 234-239.*

палатка капаци. Моли ги да освободят капаците, но те му отказват. Тогава започва да ги измъква един по един. Балтова му казва, че е терорист, но Гради спокойно свършва работата си. Така той събира всичките капаци и построява магазина. Много от приятелите се настройват срещу него.

В следващата група идва Боян Боев и Гради му се оплаква от неприятностите, които има. Боев му казва да остане да работи в магазина. Гради извиква на помощ Васил Константинов, уволнен бивш полковник, и Кольо Йорданов. Скоро идва и Учителят. Той е крайно недоволен от разправиите в лагера. Гради отива при него и го помолва да го освободи от тази неблагодарна работа. Учителят казва, че в магазина трябват честни хора и дава една верига и катинар да заключва лодката, за да се ползва само от дежурните по кухня за доставяне на вода от извора. На другия ден при лодката отива Георги Йорданов, измъква кола, за който е вързана лодката. Качва приятелките си - няколко сестри, и ги разхожда по езерото. Гради ги моли веднага да върнат лодката, но те не го слушат и тогава той започва да хвърля камъни по тях.* Те се връщат и оставят лодката. Гради пак отива при Учителя, омъчнен от многото конфликти, които се създават. На молбата му да бъде освободен Учителят казва да остане на мястото си и да работи. Понеже в лагера има над 600 братя и сестри, магазинът е отворен от сутрин до късна вечер. Тримата служители в магазина, решават да обявят почивка от 1:30 до 14:30 часа, за да могат да обядват. Лагеруващите не искат да спазват и това положение. Идва Мечева след 13,30 часа, за да си купи нещо. Гради излиза и й казва, че се хранят и в момента не работят. Тя си отива и по-късно пак идва, облечена в най-хубавата си рокля - синя на бели цветя, и сърдечно им се извинява, че ги обезпокоила по време на обеда им. Друга сестра - Влаевска, го пита какво му плащат, за да работи в магазина. Гради казва: „Ти колко мислиш, че ми плащат?" Тя определя някаква сума. Той й отговаря: „Тази сума, която ми каза, аз мога да я изкарам за 10 дена и ако тук ме карат да работя за пари, няма да остана и един ден в магазина, а ще ходя като всички по беседи и екскурзии."

Гради работи в магазина 57 дена до края на летуването. У себе си има около 4 хиляди лева и всичко, което взема от магазина, си го плаща и изразходва всичките си пари. Васил Константинов и Кольо Йорданов също си плащат всичко, което вземат от магазина. Славчо Печеников често идва в магазина, взима всичките пари, без да ги брои, сякаш е негов собствен. Всъщност това са братски пари, с които се поддържа магазинът, и Славчо е само отговорник за неговото правилно функциониране. След свършване на лагеруването Гради се връща на Изгрева, където Учителят го повиква, говори с него и му благодари за добрата и безкористна работа. През 1939 г. по време на лагеруването един ден Учителят изчезва от лагера. Приятелите започват да го търсят навсякъде - на извора, при палатката му, при кухнята, и най-после отиват зад кухнята, където Пеньо Ганев сам сече дърва за поддържане огъня.** Там виждат Учителя с брадва в ръка. Сестрите вдигат голям скандал на братята, че допускат Учителят да сече дърва. Веднага няколко братя се включват в трудната работа в помощ на Пеньо. Така важният проблем в кухнята за горивен материал се решава идеално и тя функционира отлично до края на лагеруването.

Лагеруващите в Рилския лагер идват с най-различни палатки, но се оказа, че най-издръжливи на променливото време - на бурите ветровете и дъждовете са тези, които шие Елена Андреева.*** Те са с шест кола и под, понякога и с втори покрив и издържат и на най-силните бури. Елена разказва как започва да шие палатки. На Учителя се скъсва платът на матрака от походното му легло и той помолва Елена Андреева да поправи леглото му. Братята веднага купуват и донасят

** Виж « Изгревът» том VII стр. 236-237.*

*** Виж « Изгревът» том XVI стр. 59-60.*

****Виж « Изгревът» том IX стр. 44-45, 388-389 N150.*

много хубав плат - здрав и непромокаем. За опит вечерта те опъват част от плата, наливат върху него вода и до сутринта той не пропуска нито капка. Тя ушива кревата на Учителя с новия плат и след това решава да му ушие палатка. Така започва да прави палатки на всички братя и сестри. Идва й на ум дървените колци за палатките да се пробиват на определени места и през дупките да се връзват с тел в двата края, за да не се губят при транспортирането. Честите превалявания довеждат до мисълта, че палатките, които се шият главно от американ, трябва да се импрегнират. Взима се 4 литра бензин, затопля се на водна баня и в него се разтваря един килограм парафин. В получения разтвор се потапя палатката, като се следи навсякъде да се намокри от течността. След това се оставя на простор да изсъхне. Така тя е готова да издържа на дъждовете и бурите на Рила и приятелите имат сигурен приют и покрив при трудните Рилски условия.

През 1939 г. в София на Изгрева става най-големият събор на Братството, на който присъстват над 1200 души. Изнесени са всички маси и столове от салона на двора. За обяд много братя и сестри са насядали чак до средата на полянката, на която се играе Паневритмията. Всички са възторжени, вдъхновени, сякаш са в едно тяло и един дух на хармония. Една сестра, която участва в много събори, запитва Учителя: „Учителю, защо когато се провеждат съборите, ние ставаме меки, кротки, отстъпваме си и гледаме да си услужваме взаимно?" Учителят отговаря: „Сестра, когато става събор на Бялото Братство, милиони същества се вселяват във вас. Те са същества на хармония и никога не се карат. И като влязат във вас, и вие не може да се карате. Щом свърши съборът, те си отиват и вие ставате такива, каквито сте, и започвате пак по стар обичай да се разправяте и карате."

Учителят следи най-внимателно какво става по света. След свършване на събора поканва гостите от балтийските сестри на закуска и след закуската им нарежда веднага да си тръгнат за дома.* Те плачат, не искат да напуснат този земен рай, но братята и сестрите събират багажа им и ги изпращат на влака за Русе. Когато пристигат в Русе, се оказва, че няма ферибот. Ватев и Новаков съдействат пред параходството той веднага да дойде от Румъния и да прекара латвийците от другата страна на Дунава. Качват се на влака и през нощта срещу първи септември минават границите на Русия. На 1 септември се обявява Втората световна война и се затварят границите на всички страни. Латвийците в последния момент успяват да се приберат по родните си места благодарение помощта на Учителя. По-късно, когато германците навлизат в Латвия, Учителят извиква Савка и й казва: „Дай ми бързо подаръците, които латвийците ми донесоха през 1939 г. Те се намират сега в много тежко положение и трябва да им помогна." Учителят започва да облича една върху друга дадените му ризи, фланели и други дрехи.** По този начин той ги запазва и те остават живи след войната. Това е един от методите, чрез които Учителят ги огражда и запазва.

По време на бомбардировките на 1944 г. Учителят казва на приятелите: „Засега няма да имате условия да ходите на Рила, но по-нататък ще продължавате да изпълнявате тази традиция и през 1999 г. ще се съберете пак от цял свят на езерата."

През 1940 г. Учителят прави последните малки екскурзии до езерата и връх Мусала. В беседите, изнесени на планината, събрани в томчето „Божествен и човешки свят" той дава отговор на множеството въпроси вълнуващи братята и сестрите, възникнали от създалото се военно положение.

Учителят дава наряд - до края на духовната година - 22 март 1940 г., всеки ученик да поднесе по три подаръка на Господа: Истината, Любовта и Правдата. Тези добродетели не могат да изпълнят съзнанието ни и задачата, дадена ни от Учителя не е изпълнена. Идват непредвидени за нас последствия. Учителят изпраща

** Виж « Изгревът» том IX стр. 78-81.*

*** Виж « Изгревът» том I стр. 79-80.*

Любомир Лулчев да предаде на цар Борис, чрез Мария Стоянова, България да обяви пълен неутралитет.*

Германците навлизат в Румъния и Учителят казва: „Ако България обяви неутралитет и не пусне германците да минат през нея, тя ще бъде най-облагодетелстваната страна в света след войната и благата ще идват отвсякъде". На този зов на Учителят царят отговаря чрез Мария Стоянова: „Не мога да направя това госпожо, защото германците ще ме убият." Той не послуша Учителя и след 2 години си замина от този свят. През месец февруари 1943 г. цар Борис отива при сестра Ванга да си гледа. Той влиза при нея и Ванга му казва: „Ама ти не си дошъл сам, а си ми довел и Хитлерчо." Започват разговор и Ванга му казва: „Твоето представление свършва. Ти ще си заминеш от този свят на 28.08.1943 г. Има да свършиш още малко работа за доброто на България. Всички знаят, че Ванга е сляпа. Тя разговаря с цар Борис , който е застанал пред нея с физическото си тяло. Ванга с духовните си очи вижда, че Хитлер е застанал до цар Борис, но не с физическото, а с етерното си тяло. Да ама това го вижда само Ванга, но не и другите, които са около нея. След като си тръгва Борис тя продължава да разговаря с Хитлер. Тя говори на български с македонско наречие, а Хитлер разговаря с нея на български. Този разговор се води между двамата, но другите около нея нито виждат, нито чуват онзи с когото тя разговаря. Как е възможно Хитлер да говори на български? Ето как. Когато сънувате сън и в съня си разговаряте с чужденци, вие говорите на български и те разговарят с вас на български. Значи има едно място и има там някой, който превежда. Тук в този случай е почти същото. Разговорът на Хитлер някой в невидимия свят го превежда на български. Този случай го разказваха десетилетия поред приятелите от Петрич – Мирчо, Кирчо и Крум, които знаеха целият случай лично от Ванга. Само те имаха познание за тези окултни неща и затова тя им разказваше подобни случаи.

В началото на месец август Хитлер вика цар Борис на среща на 13.08.1943 г. В това време цар Борис научава от разузнаването, че Англия и САЩ са се договорили след войната да разпокъсат България и една част да дадат на Румъния, друга на Сърбия, Гърция и Турция, и от нея да не остане нищо. Силно разтревожен, Борис се качва на собственият си самолет и отива в Цариград – в неутрална Турция. Оттам със самолет заминава в Грузия и оттам в Москва при Сталин. Съобщава му плановете на съюзниците му, а Сталин му казал: „Аз ще направя всичко, от България и косъм да не падне." Борис се завръща в София и отива на посещение при Хитлер, не на фаталната дата 13.08, а и разрешил един много важен въпрос за бъдещето на България. Всичко дирижираше Учителят. След поредното посещение при Хитлер, царят се разболява тежко. Преди да си замине Учителят в беседа казва: „Сега Борис е много болен и ако има някой да му даде да изпие 2 чаши гореща вода той ще се спаси." Учителят знае всичко, но оставя нещата да се развият естествено. Цар Борис има силна интуиция. Отива на Мусала, за да разбере от съществата какво трябва да прави. Те му казват, че трябва да си замине, за да не даде 100 хилядна армия в помощ на германците срещу Русия. Така България ще мине най-лесно през войната. Разбирайки положението, Борис тръгва към Боровец по най-стръмният и опасен път от Малка Мусала надолу и неговите двама телохранители едвам са го следвали. След връщането си от Германия цар Борис яде гъби в Боровец и се отравя. Викат Лулчев в двореца и той го заварва в агония. Иска едно яйце, чрез което да отнеме отровите, натрупани в стомаха му. В момента не могат да намерят в целия дворец нито едно яйце. Цар Борис си заминава на 28 август 1943 г. По този повод Учителят казва: „Той отиде на отчет при Бога. Молете се за него, за да даде добър доклад за България в невидимия свят." **Още в 1942 година Гавраил Величков и Алфиери Бертоли, разтревожени от военните действия, отиват при Учителя и го питат: „Учителю, кажи ни кога ще дойде мирът?" Учителят

** Виж « Изгревът» том XX стр. 856, 986 т. 583.*
*** Виж « Изгревът» том XX стр. 1036-1038.*

се обръща строго към тях и им казва: „И да знам кога ще дойде мирът, няма да ви кажа, защото ако ви кажа няма да стане. Няма да се изпълни Волята Божия, понеже тъмните сили от преизподнята са слухари и ще разберат плана Божий."

По време на престоя си в Мърчаево Учителят казва на сестрите да посеят в две саксии едно бяло и едно червено цвете. Те ги посяват и поставят в голямата стая в дома на Темелко. Учителят казва: „Сега ще видим кой ще победи - дали мирът, или войната. Бялото цвете е мирът, а червеното войната." Цветята израстват и се развиват. Сестрите се грижат, поливат ги редовно, но постепенно червеното цвете залинява и изсъхва. Остава само бялото цвете.

На 1 октомври 1943 г., петък, Учителят раздава на всички братя, които са мобилизирани и отиват в окупационния корпус в Сърбия и Гърция, Добрата молитва и 91 псалом, написани на листче. (Те са отпечатани от двете страни на лист хартия и така са раздавани.) Това е талисман от Учителя, който ги пази през време на войната. Учителят е крайно недоволен, че сме станали маши на Германия и участваме в окупационния корпус в Сърбия и Гърция. Той помага на всички хора, които се намират в трудни условия на войната. Помага на партизаните и комунистите да не бъдат избити от хайките на фашистите. Учителят им внушава къде и как да се крият, за да избегнат техните блокади. Той казва в една беседа: „Аз виждам че Господ е започнал да говори на хората. Ако Бог не беше на Земята, главите на нашите шумци, които слязоха от планината, щяха да хвръкнат. Той е с тях, той е с всички. Новото учение ще тури ред и порядък в света. Всички сте шумци. Ще слезете от планините, ще излезете от горите и няма да режете главите на хората. Ще кажете: Прощава ви се всичко." *(58, с. 187)*

По време на войната Учителят обръща внимание на братята и сестрите да не говорят нищо лошо за ръководителите на отделните държави - Сталин, Хитлер, Чърчил, Рузвелт, Мусолини, защото те всички изпълняват Волята Божия. В една беседа, държана в общия окултен клас, Учителят пита: „Къде е центърът на Бялото Братство?" И отговаря. - „България" "Къде е центърът на Черното Братство?" - „Германия." „Понеже Бог е представен във физическо тяло в България, германците идват да му се поклонят с оръжието, което носят. Техните души чувстват присъствието на Бога. После идват англичаните и американците със самолетите и накрая дойдоха и руснаците да му се поклонят." *(64)*

Всички ръководители на човечеството знаят за Бялото Братство и Учителят. **Методи Константинов** сънува сън,* че се намира в Германия и среща Хитлер, който му се кара и крещи: „Какво е това Бяло Братство, какъв е този Учител, който ми обърка всичките планове и се сринаха моите надежди?" Всички ръководители интуитивно схващат, че има една голяма невидима сила, която дирижира събитията на войната, и търсят причините на своите неуспехи. Това е Волята Божия, която се изпълнява в живота на цялото човечество.

Една сестра, много уплашена от бомбардировките и артилерийските канонади, казва: „Учителю, толкова много се плаша че обърквам 91 псалом. Започвам отначало. След малко гледам, че съм накрая, после по средата." Учителят й отговаря: „Сестра, казвайте псалома, както можете. И наопаки да го кажете, той пак помага."

Иванка Захариева през време на бомбардировките през 1944 г. се намира в дървената си барака и казва псалома. До бараката й падат няколко големи бомби. Бараката отскача на няколко метра, тя отваря вратата и излиза от нея невредима. На Изгрева няма жертви от бомбардировките.

При една от поредните бомбардировки над София Учителят нарежда на братята и сестрите да влязат в салона и там да се молят на колене с молитви и формули, които им казва. Той отива на полянката. Обикаля я няколко пъти и я обгражда с молитви и формули, като създава бяла аура, в която включва целия

** Виж « Изгревът» том IV стр. 470-472.*

Изгрев. Тревогата свършва и самолетите си отиват, без да бомбардират квартала. При следващата тревога Учителят кара братята и сестрите да отидат в гората и там да се молят, а той се отправя към поляната. По време на бомбардировката един самолет се отделя от ятото, минава над Изгрева и пуска голяма, двутонна бомба. * Благодарение на южния вятър, който духа в момента, тя се отклонява и пада на 5 метра от северната страна на салона, без да го засегне и избухне. Сапьорите, които идват на другия ден да я обезвредят, се чудят защо е пусната такава голяма бомба, когато наоколо няма никакъв важен военен обект. Ако бомбата беше ударила салона и без да избухне, пак щеше да нанесе голяма вреда.

Англичаните са недоволни от Учителя, за провала им с Кришнамурти. Чърчил е прероденият Ирод, който изби младенците в Ерусалим, видя тримата мъдреци: Гаспар, Балтизсар и Мелихор, но не можа да вземе великото учение и тайните на живота, които те отнесоха в Индия. Англичаните завземат Индия и стотици години търсят там следите на тайното велико Христово учение.

В един свален американски самолет намират карта, където мястото на Изгрева било заградено с червен молив и пише „Духовно общество". По този повод Учителят отбелязва: „Ако американците бяха бомбардирали Изгрева и Братството, те щяха да бъдат отровени с газ, които японците бяха приготвили."

На 9 февруари 1944 г., Рузвелт пише писмо на Чърчил, в което му обръща внимание, че е разумно да се спрат бомбардировките над България, за да може да се започнат преговори. Чърчил е неумолим и настоява пред Рузвелт да продължат бомбардировките. Рузвелт прави обстойно проучване на въпроса и накрая се съгласява. В един разговор Учителят казва: „Те мене търсят и затова бомбардират около Изгрева." **

По време на бомбардировките падат още няколко бомби на Изгрева, но не избухват. Учителят обяснява, че е обвил Изгрева с бяла мантия, за да го запази от попаденията.*** По това време той прави около 40 екскурзии всеки ден до село Симеоново и полянките по пътя за бивака. Английското разузнаване проследява неговото движение. Един самолет идва над Симеоново и хвърля голяма минна бомба над един баир, където предния ден Учителят бил с група приятели. Целият баир е разоран и в средата е образувана огромна дупка. Същия ден Учителят е на голямо разстояние от това място. Във връзка с този случай Учителят казва на приятелите, че тази хитра лисица Англия ще плати накрая за всичките пакости, които прави на човечеството. За лошото си отношение към Бога и Братството и гонението срещу Учителя Англия загуби всичките си колонии. В бъдеще ще се сбъдне всичко, което Учителят казва за нея.

След войната Чърчил променя донякъде лошото си отношение към Братството и когато нашият външен министър от правителството на Кимон Георгиев, отива при него на разговор по въпросите на мира, той му казва, че нищо не може да каже за положението на България, но като си отиде в страната да поздрави Бялото Братство. Понеже министърът е комунист и не може да поднесе тоя поздрав официално, изпраща сестра си на Изгрева, която да предаде поздрава от Чърчил. Това нашите приятели запазват в дълбока тайна, защото е можело да ни коства много, особено по време на процеса срещу Братството.

При една от поредните тревоги, когато американските самолети не бомбардират София, сестрите се събират в „Парахода" да се молят („Параходът" е бараката, в която живеят и работят стенографките. На покрива има голямо стъкло, през което стаята се осветява естествено. Формата на тази барака е заоблена и отдалеч прилича на параход. В нея всеки може да работи много леко и удобно.) Учителят, сериозен и съсредоточен, заедно с **Гавраил Величков** застава в средата на поляната. Минават ята самолети и се отправят към Румъния да бомбардират.

**Виж « Изгревът» том II стр. 308-309, N189.*
***Виж « Изгревът» том I стр. 56-57; том II стр 307-308.*
**** Виж « Изгревът» том II стр. 308, N188.*

Учителят е в молитвено състояние и голямо напрежение. По лицето му се стичат струи пот. Тревогата трае повече от час, а Учителят остава съсредоточен на своя пост. След като тя свършва и дават отбой той избърсва с кърпа лицето си.* Гавраил Величков го пита: "Учителю защо сте толкова напрегнат и сериозен, та по цялото ви лице тече пот? Нали сега самолетите няма да бомбардират България?" Учителят отговаря: "България няма да я бомбардират, а Румъния. Аз се излъчвам и отивам при командирите на ескадрилата и им внушавам да не избиват хората, да не пускат бомби върху жилищата им. В същото време по фронтовете си заминават хиляди хора и те отправят молитвата си към Бога. Молитвите на всички заминаващи минават през мен. Затова съм толкова сериозен."

Често пъти, като се движи по планината и при среща с приятели, Учителят тихо си казва: „Господи, колко велико и колко разумно си направил света." Брат Галилей, който почти винаги е около него и чува молитвите му, го пита: "Защо толкова често се обръщате към Господа?" "Моята душа постоянно търси Господа и това е насъщна нужда за нея. На всички ония, които се обръщат с молба към Господа, аз долавям молитвите им, защото те преминават през мен."

На поляната на Изгрева при разговор между Галилей с Учителят идва духът на Христо Ботев и се обръща към Учителя: "Разбрах, че ти си най-големият тук, на Земята, и всичко зависи от тебе. Пусни ме да се родя в България и да помагам за освобождаването й от новото робство, в което е попаднала." Учителят го пита: "С какви методи ще работиш?" Ботев веднага отговаря: "С ножа и пистолета, разбира се." Учителят му казва: "Това е стар метод. Измисли някакъв друг метод за работа, и ела и ми го кажи, и ако го одобря, ще те пусна пак на Земята."

След голямата бомбардировка на 10 януари 1944 г., извършена с 1784 бомбардировача през деня и нощта, Учителят напуска Изгрева и отива при **Борис Николов**. Почти всички жители на София, напускат града. Ние също питахме Учителя и той ни каза да се евакуираме в провинцията. На следващия ден 11 януари, след закуска Учителят предлага на Борис да отидат на Изгрева, който е напълно обезлюден. Отправят се към полянката и застават за молитва. Повече от час Учителят се моли съсредоточено заедно с Борис.** След свършване се обръща към него: „Тук вече не може да се прави връзка с Бога. Да излезем." Напускат Изгрева и отиват в къщата на Борис. Един час след тяхното прибиране в двора пристига запъхтян от Мърчаево Симеон Костов и казва на Борис, че иска да се види с Учителя. Борис му отговаря, че Учителят е вътре в стаята и ще отиде да го попита дали ще го приеме. Учителят дава съгласието си и брат Симеон влиза, целува му ръка и казва: „Учителю, елате в село Мърчаево. Давам ви къщата, имота, и децата си на ваше разположение." Учителя отговаря: „Добре." Симеон се сбогува с него и се връща у дома си. Казано е, че по времето на Христа той е апостола Симеон-Петър, който създаде църквата. Половин час по-късно в двора на Борис влиза Славчо Печеников и иска да говори с Учителя. Той го приема. Славчо предлага на Учителя една кола, с която може да го закара, където пожелае. Един негов клиент му дължи някаква сума, срещу която му дава колата си да я използва известно време. Учителят извиква сестрите Стойна и Йорданка Жекова и ги изпраща в Мърчаево да проучат положението. Вечерта те се връщат и му докладват. Той решава да пътува за Мърчаево на 14 януари 1944 г., петък. Рано сутринта Славчо Печеников отива заедно с Неделчо Попов да вземат от държавната печатница туба бензин, където Неделчо е началник. Забавят се много. Учителят става неспокоен и често пита защо се бавят. Най-после колата идва и потеглят за Мърчаево. Когато стигат площад „Възраждане", засвирват сирените. Всички излизат по улиците и тръгват към Княжево. Колата с Учителя е обградена от хора и едва пълзи. Самолетите идват над София. Учителят се излъчва от тялото си. Отива при командващия въздушното съединение и му нарежда да пусне бомбите над Стара планина. Той изпълнява

** Виж « Изгревът» том I стр. 49.*
*** Виж « Изгревът» том II стр. 310, N191.*

точно нареждането и тогава са бомбардирани много селища в планината, като Своге и други. Учителят нарежда на Списаревски да атакува самолета на главнокомандващият американските въздушни сили и той прави таран. При завързалия се въздушен бой самолетът на командира е свален, а той е пленен и дава показания за преживяното от него. Командирът обяснява, че по време на полета пред него застава едно светло същество, което му нарежда да пуснат бомбите над Стара планина. Той изпълнява тази заповед. Военните проявяват тактичност и освобождават пленения генерал, като му дават възможност да си отиде в Италия през неутрална Турция. Там той заема ръководната си длъжност и издава заповед повече България да не се бомбардира без специално негово нареждане. Тревогата преминава, самолетите си отиват и следобед с повече от 100 братя и сестри от София и Изгрева Учителят пристига в Мърчаево. Понеже домът на брат Симеон Костов, който го поканва, е в в средата на селото, срещу кръчмата, Учителят решава да отиде в дома на Темелко Стефанов, който е най-подходящ за неговото пребиваване.

15. Мърчаевският период от живота на Учителят

Идването на Учителят в Мърчаево се ознаменува с прокарване на електрически ток в селото. В това дело дейно участие взимат братята и сестрите. Когато инсталацията е готова и запалват първите електрически лампи, Учителят отбелязва: „Сега вече това село трябва да се нарича Светляево, а не Мърчаево, понеже дойде вече в него светлината." След настаняването си в селото, първата работа на Учителя е да намери извори, откъдето да се взема вода. Близо до къщата на Темелко, Учителят заедно с приятелите намира и каптира „Извора на доброто" и „Извора на здравето" В съседното село Рударци има голям топъл извор, от който селяните взимат вода, перат дрехите си се къпят. При едно посещение Учителят, заедно с братята и сестрите сядат около извора на почивка и разговор.* Учителят се обръща към Петър Киров и му иска чаша вода. Той му налива от извора и му подава. Учителят пие и казва: „Хубава е тази вода". След това излива останалата на земята. Иска втори път да пие вода. Отпива малко и казва: „Много хубава е тази вода." И пак я излива. Иска и трети път вода, отпива от нея, излива останалата като казва: „Тази вода ще лекува всички болести." В селото започва братски живот. Учителят изнася своите беседи, излиза с братята и сестрите да посреща слънцето на баира Бачище, на юг от селото, където се играе и Паневритмия. Скоро започват излети и екскурзии на Витоша. Интензивният живот на Братството, постоянният приток на братя и сестри от София и провинцията привличат вниманието на много от жителите на селото, които започват да посещават беседите. Това предизвиква негодуванието и завистта на местния свещеник. Често той и ръководителите на селото се събират в кръчмата, където пият. При едно такова събиране един от селяните вдига наздравица за дъновистите и казва: „Да са живи и здрави дъновистите, които прекараха ток в селото ни." Свещеникът скача срещу него и казва: „Аз обявявам война на господин Дънов и до три дни ще го изгоня от селото." Петър Стоянов, кмет на Мърчаево, казва на свещеника да не се занимава с този човек, защото той е много силен дух и носи добро за селото. Обаче, свещеникът казва три пъти заканата си.** На другия ден той се разболява и на деветия ден си заминава от този свят. Понеже той три пъти се заканва на Учителя, че за три дена ще го изгони, то за девет дена свършва войната. Останалите негови приятели и привърженици - противници на Учителя остават като попарени и повече не безпокоят Братството, докато то живее в селото.

На 19 август 1944 г. Учителят присъства на събора на Слънцето, където са решават въпросите за войната и положението на България, Европа и целия свят.

** Виж « Изгревът» том II стр. 313, N193.*

*** Виж « Изгревът» том II стр. 315, N197.*

Още през 1942 година Учителят предлага на братята и сестрите да създадат няколко групи, които да се молят редовно в определени дни - тъмният облак, който надвисва за друга война в Европа, да се измести на изток. Братята и сестрите създават няколко духовни групи, които работят непрекъснато в това направление. Наистина тази опасност се измества, войната отива на изток и обхваща Китай и Виетнам.

В разговор Учителят казва: „Сега ще стане нещо, което сам Бог е направил. Очаквам да стане това, което никой не може да направи освен Бог."

Говорейки за живота на Братството, Учителят обяснява: „Сега има три положения за Братството:

1. Да не дойдат комунистите.
2. Да дойдат, и ако аз остана, да ни гонят и вие да пострадате.
3. Аз да си отида, а вие да останете, без да пострадате.

Ще изберем най-разумното."

По-нататък казва: „Светът ще ви научи на колективния живот. Те ще го възприемат и приложат и вие ще участвате в него."

Петър Стоянов* от Мърчаево е член на Земеделския съюз, не обича комунистите и пита Учителя при започване на войната дали комунистите ще дойдат в България. Той му отговаря: „Ще дойдат напълно в България. Те имат да свършат важна работа и ще си отидат. Като си отидат, ще дойде доброто в живота." Учителят обяснява: „Те, когато са слизали да се въплътят на Земята, са обещали на Бога да съдействат на Бялото Братство." *(64)*
Напротив, те не само, че не му съдействат, но започват да го гонят."

Някои възрастни братя и сестри, когато наближава времето да си заминат от този свят, дават на Учителя своите жълтици, за което той казва, че по този начин изплащат кармата на българския народ. В течение на времето се събират 176 жълтици, които Борис Николов скрива на Витоша. Комунистите конфискуват тези жълтици и поемат задължението да изплатят кармата на българския народ.

Учителят има дневник със своите разговори с Бога и възвишените същества, и няколко тетрадки от 11 годишните френологични изследвания върху главите на българите. Един ден той вика сестра Йорданка Жекова при себе си, понеже не намира никой друг в дома на Темелко. Заета с готвенето, тя си казва на ум, че Учителят може да я почака малко. След като си свършва работата, почуква на вратата и влиза в стаята на Учителя. Той й казва, че е закъсняла и понеже не намира на кого даде в България тези свещени знания, той ги изгаря заедно с френологичните записки в печката. **

Учителят допълва: „Този народ не заслужава това знание." След това нарежда на Йорданка да събере пепелта от изгорените тефтерчета и да я зарови на скрито място в двора, като й обяснява, че има ясновидци и сензитивни души, които, ако знаят къде е заровена пепелта могат да извлекат скритите в нея знания. Йорданка изпълнява нареждането на Учителят и заровила пепелта.

В тия най-трудни времена за България Учителят провежда последния събор на Братството на Витоша, на хижа „Острец" и хижа „Еделвайс". Никой не предполага, че това е последния събор с Учителя. Голяма група братя и сестри на 24 август отиват на хижа „Острец", където преспиват.*** Сутринта Учителят изнася беседата „Поливане". Времето е студено, облачно, ветровито и приятелите се гушат покрай камъните, за да се запазят от студения вятър. В беседата си Учителят отбелязва: „Единственото нещо, което разрешава трудните задачи, е любовта. Без любов те не се разрешават." *(58, с. 125)*

„Днешният ден е облачен и вашите разбирания са като тоя ден. Всичката философия на Земята е такава... Това е старото учение на света." *(58, с. 127)*

** Виж « Изгревът» том VII стр. 420, 423.*
***Виж « Изгревът» том I стр. 325-326; том VII стр. 614-615, N39.*
**** Виж « Изгревът» том II стр. 316-318, N198.*

Учителят изнася 4 беседи. Съборът завършва на 28 август 1944 г. - Голяма Богородица, понеделник, с последната му беседа „Сянка и реалност", която държи на Марина поляна, край хижа Еделвайс. Там прекарват деня, обядват и следобед си тръгват за Мърчаево. Учителят остава последен с Борис Николов до една пейка на Марина поляна, изважда джобния си часовник, поглежда го и кара брат да напише под пейката: „Първо - Мир по цялата Земя. Второ - България неутрална. Трето - Ако евреите не приемат християнството, ще престанат да се прераждат. Четвърто - В Русия ще стане революция, по-страшна от 1917 г." След това го кара да напише датата, и деня и часа и двамата тръгват за Мърчаево.

На обяд в двора на Темелко Учителят хваща петела на Надежа Велинова за врата, който се разхожда около масите, и го натиска надолу с главата. Петелът се бори и маха с криле да се освободи. Тогава Учителят казва, че така един ден Сталин ще бъде принуден да чете „Отче наш" с главата надолу, заради престъпленията, които е извършил.

На 14 октомври правят общ обяд в дома на брат Темелко. След него провеждат непринуден разговор, в който Учителят засяга много въпроси за живота и отношението на приятелите в Братството. Брат Темелко не запомня почти нищо от разговора, но отлично схваща, че Учителят се прощава с Мърчаево и братята и сестрите в него.

16. Завръщане на Учителят в София

На 19 октомври Учителят се прибира в София. От 22 октомври, след прекъсване от около месец, Той започва редовно да изнася беседи. Някой път Учителят дава на Симеон Симеонов или на друг някой да прочете някоя от печатаните беседи. Изглежда, с това иска да покаже на приятелите какъв трябва да бъде редът, по който да продължат събранията в салона, след като той напусне тази Земя.

Веса Козарева отива един ден следобед при Учителя на разговор. Той отбелязва, че никой не иска да работи за Братството, да изпълни Волята Божия. Козарева възразява и тогава Учителят й предлага да отидат в дома на Боян Боев, където по това време се събират ръководството на Братството и по-известните братя и сестри, като: Борис Николов, Николай Дойнов, Гавраил Величков, Влад Пашов, Иван Антонов, Паша Теодорова, Елена Андреева, Тодор Стоименов и други. Те влизат в голямата стая и сядат между приятелите. Учителят оглежда всички и казва, че в момента Братството има много пари. Пита желае ли някой от присъстващите да се заеме със задачата да закупи всичките места на квартал Изгрев до жп линията. Да ги разпредели на парцели по един декар и да се даде на всеки изгревчанин по един парцел със съответен нотариален акт. На всеки парцел да се построят еднакви красиви къщи на етаж и половина с 3 стаи кухня, антре, мазе и таван. Всички къщи трябва да образуват концентрични кръгове, в средата на които да се построи салон с библиотека, кухня и дом за възрастни приятели. Така Учителят иска да създаде на Изгрева братско общежитие, което да бъде за пример за ред и красота. Тогава никой няма да посмее да го развали, както това стана по времето на комунистическата власт. Братята и сестрите, осигурени материално, могат спокойно да работят духовно. При това предложение на Учителя приятелите се споглеждат и не казват нито дума. Един по един те излизат и накрая Учителят остава само с Веса Козарева. Учителят се обръща към нея и казва: „Сестра, видя ли, че никой не иска да изпълни Волята Божия, да се създаде един хармоничен център на Бялото Братство.* Аз ще дам Изгрева на други да го застроят и да ви покажат как трябва да се работи, а вие няма да можете и да видите какво е направено, през високите огради, които те ще направят."

Това е поредното и най-голямо непослушание към Бога, което нашите братя и сестри правят, последствията, от което и сега носим. Какви са резултатите от това грубо непослушание? Парите, събрани с любов от братята и сестрите, остават

** Виж « Изгревът» том I стр. 587; том IV стр. 337-338, N28; том VII стр. 448, 488-489, N14.*

неизползвани за целите на Бялото Братство. В тях са вложени любовта и доброто желание на братята и сестрите в България, да преуспее делото Божие на Земята, като се създаде едно хармонично Братство. След заминаването на Учителят парите стават спънка за братския живот и главна причина за всички разправии и борби на Изгрева. Идва обмяната на парите и Тодор Стоименов, заедно с няколко братя и сестри, цял ден ги гори в печката на брат **Ради Танчев**.* По същото време има много закъсали братя и сестри. Някои искат от Тодор Стоименов по малко средства, като например Кирил Стоянов, печатар в братската печатница, да си купи жилище, но получава груб отказ. Могло е тези наши ръководители да повикат ръководителите на братствата от провинцията, да им дадат по един милион лева, които чрез хората в братствата в провинцията да ги обменят в банката. Тогава се обменят по 10 000 лева от човек. Така е могло средствата да се запазят и да отидат там, откъдето са дошли - у братята и сестрите. След това те ще ги върнат в касата на Братството. Даже да би се получило някакво отклонение, то щеше да бъде много малко и незабележимо. Трябва да спомена, че почти всички братя и сестри от провинцията са честни и всеотдайни в делото. Тази постъпка на Братския съвет мъчно може да се извини на този и на другия свят.

Това е първият резултат от непослушанието към Учителя и Бога - за правилното използване на братските средства. След това последва разрушаване на салона и Изгрева, разпръсване на братята и сестрите по цяла София немили-недраги, без салон и елементарни условия за общ живот и духовна работа. Не съдя никого, но жалко, че дотам е стигнало съзнанието на цвета на Братството и че ние още не сме готови за общ живот - живот за цялото. Една малка наглед причина – непослушанието, довежда до фатални последствия братския живот, които продължават и сега. Какво сме научили ние от Духа на Истината през тия 44 години, в които той излива обилно Словото Божие в нас? Животът ни изпита и показа, че малко сме научили. Това учение - новото е в приложението и когато го прилагаме и опитваме в живота, то става наша плът и кръв, то става наше знание, от което могат да се ползват всички. Вместо по благодат, сега ние по отрицателен път учим уроците и търсим причината за несполуките и тягостното ни положение, във властта, във външните хора и условия. Причината за всичко е у нас.

Учителят казва: „Докато човек не разбере, че причината за всички неща, които се случват в живота му е той, никога няма да може да се домогне до истината." Докато ние не създадем едно общество, където всеки един от нас да праща хубави мисли и чувства към другите членове на Братството, ние никога няма да имаме успех и траен резултат в усилията ни за постигане на новия живот. Учителят отбелязва, че ако имаме любов помежду си, четем и прилагаме Словото, ще бъдем мощна сила и с топ не ще могат да ни разбият. В разговор Гавраил Величков предлага на Учителя: „Учителю, да направим тук на Изгрева, Братство и да живеем в хармония и мир помежду си." Учителят се усмихва и отговаря: „Как ще направим Братство, когато тук още няма братя и сестри. На небето всички са братя и сестри, готови да изпълнят всяка работа дадена от Бога, а тука няма нито един такъв." И сега още продължават да се пилеят братски средства за различни цели: като изплащане на пътни, заплати и други. Учителят казва, че всяка работа свършена за Братството без пари - безкористно се благославя. Това е един постоянен капитал, който човек натрупва в невидимия свят. А когато се работи с пари за Братството, в своето развитие слизаме по-долу от обикновените хора и разбира се, след това ще понесем съответните последствия.

След завръщането от Мърчаево в разговор пред салона на пейките, в който присъства и Мария Златева, Учителят казва: „Сега трябва да се направи връзка с новата власт - с комунистите. Трябва да има в ръководството брат, който да е свързан

** Виж « Изгревът» том I стр. 236-239; том IV стр.579, N9, том VII стр. 72, N6.*

с тях. Най-подходящи за тази работа са Никола Антов и Желю Ганев."* В друг разговор с Гради Минчев, Учителят поръчва: „Когато дойде Георги Димитров в България, Братството трябва да направи връзка с него и да уреди положението си с негова помощ, пред новата власт."

На 10 декември 1944 г. Наталия Чакова разговаря с няколко сестри пред салона. Идват двама непознати, които търсят Учителя.** Без да го повикат, той излиза от приемната и ги поканва да влязат големия салон, където разговарят повече от 2 часа. Когато свършват, двамата непознати си тръгват, а Учителят излиза от салона, целият изпотен, косата му прилепнала за главата, уморен и доста блед. Милка Говедева, се приближава към него и му казва: „Учителю не сте ли добре, да ви помогнем нещо?" Учителят отговаря: „Имах малък разговор с братята комунисти."*** След това се прибира в стаята си. От този ден здравословното му състояние се влошава. Това са хора от новата власт, които разпитват Учителя във връзка с дневника на цар Борис и царския архив.****

Учителят се моли усърдно да не стане това, което е станало преди 2000 години. Той казва на разтревожените братя и сестри, около него: „Всичко ще стане, както е определено. Знаете, че всичко предварително е определено и става така, както Бог го е определил. Много бавно стават процесите и трябва да се изчаква." Учителят преживява последните дни на своя живот, сякаш е изправен пред съд, където трябва да отговаря за делата си. В това състояние той съобщава: „Втори път не желая да мина по този път." Сутринта преди заминаването си от Земята, в 3 ч. той казва: „Хубаво, сега всичко хубаво се разреши." Българите искат да го разпънат на кръст, но небето не допусна да си навлекат тази страшна карма. В разговор Учителят обяснява: „Втори път Христос няма да бъде разпънат. Който се опита да го разпъне сам ще се качи на кръста."

Учителят е болен на легло. Обслужва го доктор Дафина Кьорчева. Учителят й казва: „Аз, който съм помогнал на толкова много хора и съм ги излекувал, мислиш ли, че и на себе си не мога да помогна?"

В беседата „Мога да постигна" от томчето „Заветът на любовта", т. I, държана на 6 декември 1944 г., се говори за преминаването на тъмната зона от заминалите, където крадци ограбват всяка душа, Учителят отбелязва: „Сега гледам, всички сте се преторили, играете някаква роля, като актьори, представяте се, че не можете да ходите. Дойде някой и пита: „Де е Учителя?". Чудно нещо, де е Учителя? И аз търся път." Тук той явно казва, че се готви за другият свят, но никой от братята и сестрите не иска да приеме и повярва в това. При Учителя идва Васил Бандерски, който има ясновидство, и казва на някой наши братя и сестри, че Учителят ще напусне физическото си тяло. Учителят го приема в стаята си и Бандарски му казва: „Учителю, Вие ще напуснете физическия свят, пожелайте ни нещо хубаво за нашия живот напред." Учителят отговаря: „Пожелавам ви хубави страдания." Бандерски, недоволен от отговора му, промълвява: „Господи, ние и без това имаме толкова много страдания, а и вие ни пожелавате още. Няма ли те някога да се свършат?" Той му отговаря: „Велики условия идат за разумните човешки души, но колцина от вас ще издържат на големите изпитания, през които трябва да минете отсега нататък?"

При Учителя идва **Донка Радева**, прислужница при Мария Стоянова, за да го пита за изчезналия безследно след 9 септември син на Мария, Борис Стоянов. Донка застава до стълбата. Учителят се показва от Горницата и я пита: „Донке, какво правят руснаците?" (Руснаците, които са дошли на Изгрева, искат позволение от Братството да си прожектират филм и да се повеселят в салона – да пеят и танцуват.) Донка отговаря: „Играят, Учителю." Савка допълва: „Всичко отива на

** Виж « Изгревът» том I стр. 368; том VII стр. 125-127, N80.*

*** Виж « Изгревът»; том VII стр. 125-127, N80.*

**** Виж « Изгревът» том XIII стр. 430-432, N16; стр.465; том VII стр. 116, N47.*

***** Виж « Изгревът» том II стр. 375, N98; стр. 389, N136.*

добре, щом и Донка е дошла при нас." Учителят казва: „Не, работите не отиват на добре. Колко хора са избити при революцията и колко ще се избият сега, за да се получи равновесие на везните."

Няколко дена, преди да си замине, Учителят казва на приятелите, които са в стаята му: „Бетовен, Бах, Моцарт, Исус, Дънов са фикции. Има само една реалност – Първата причина, Космичното начало – Бог." *

Гради Минчев е уволнен от казармата и от фронта идва на Изгрева. Учителят излиза от приемната си и тръгва с него в разговор към полянката. Облечен в кожухче, от време на време той кашля. Обръща се към Гради и го пита: „Какво ще правите сега?" Гради отговаря, че ще отиде да доведе майка си, която живее в родното му Габерово. Учителят му казва: „Не се бавете." Става студено и двамата отиват в беседката, където продължават разговора си. Учителят пак му напомня да се върне скоро на Изгрева. На Гради му става много тежко и мъчно. Той забелязва, че Учителят от време на време си слага ръката на сърцето. Гради му целува ръка и се отправя за гарата. Взима влака и отива при майка си. В селото има голяма братска група, която му предлага да остане за по-дълго време, понеже има храна и добри условия. Мъката, която го обхваща при срещата му с Учителя, не го напуска и тук. Той казва на приятелите, че ако майка му иска, може да остане, но той ще тръгне веднага за София. Майка му се съгласява и с него заедно тръгват за София и пристигат на Изгрева. Гради отива при стаята на Учителя да се срещне с него. Дежурен в това време е Борис Николов и не го пуска да влезе при Учителя. На другия ден Гради среща Савка Керемидчиева и Милка Периклиева, които му съобщават, че през нощта Учителят питал за него и майка му Мария.**

Ще предам разказа на Милка Переклиева за последните дни на Учителя с някои допълнения.На 19 декември 1944 г. времето е студено и земята – покрита със сняг. Учителят се премества от горницата, като спуска пердетата от прозорците, заключва я и се уединява долу, в приемната си стая. От тази дата той започва да спи в приемната си. Милка Переклиева идва при Учителя и почуква на вратата. Савка Керемидчиева отваря, Учителят я вижда и я поканва да влезе вътре. Той е вгльбен в себе си и почти не говори. Сестрата го пита някои неща, но той отговаря кратко и сдържано. По едно време Учителят става бавно, отива при прозореца, дръпва завесата и посочвайки дворното място зад лешниците, казва: „Тук бях предложил да се построи братска обща сграда със стаи за живеене за братята и сестрите, със салон, библиотека, трапезария, а те какво направиха? Оградиха се с телове.*** „Той въздъхва, сяда на стола и добавя тихо: „Това можаха, това направиха." След това Учителят притваря очи и дълго време мълчи. По едно време той се обръща към Милка и промълвява: „Бавен е процесът." Милка не разбира, че това се отнася за периода преди неговото заминаване. След това Учителя я пита: „Ти защо не си на училище?" Тя му отговаря, че е във ваканция и предлага да остане при него да го обслужва. „Може" – отговаря Учителят. Милка иска позволение да се види с майка си и тогава да се върне на Изгрева. Като идва вечерта, тя вижда пред приемната на Учителя много обувки. Седи известно време, като предполага, че някой ще излезе отвътре, но никой не излиза и тя почуква на вратата. Сестра Савка й отваря. В стаята са насядали братя и сестри: Боев, Стоименов, Кръстю, Методи, Василка и други. Учителят поглежда всички и казва строго: „Сега е време всеки да отиде да спи." Милка разбира, че това се отнася за всички, включително и за нея. Тя излиза и отива да спи при сестра Анка Шишкова. Дълго време двете разговарят за състоянието на Учителя. Сутринта в сряда те решават да не отидат на беседа в 5 ч., понеже смятат, че Учителя няма да проведе лекцията, щом е в болезнено състояние.

** Виж « Изгревът» том IV стр. 492-494, N61.*

*** Виж « Изгревът» том IV стр. 261, N37.*

**** Виж « Изгревът» том VII стр. 77-78, N10.*

В 7 ч. Милка отива при приемната и сестра Савка й отваря. Учителят се обръща към нея и отбелязва: „Снощи дошли да ме пазят. Пазеха ме цяла нощ. Подканвах ги да идат да спят, а те стояха. Кого пазеха? А тази заран нямаше нито един от тях в салона. Всички, които ме пазеха, спяха, но аз и днес бях на поста си, а те отсъстваха от беседата." Учителят се изправя и въздъхва.

Това е последната му беседа, държана на 20 декември 1944 г. сряда. След кратка пауза Учителят пита Милка колко е часът. Тя му отговаря, че е 7 часът и 15 минути. Той отбелязва: „След малко ще изгрее Слънцето. Една от най-хубавите ми песни е „Изгрява Слънцето". В нея няма нищо излишно, което да се махне, нито може да се добави. Тя е една от най-сполучливите ми песни, песента за изгрева на Слънцето." След пауза той добавя: „Бавен е процесът." Вглъбява се в себе си, унася се и започва да говори и отговаря на някои въпроси, задавани му от невидими посетители. В една от паузите пояснява: „Нивата е засята, жътвата наближава, а все още жътварите са малко." Милка разбира, че Учителят си прави отчет за работата, която е свършил, и сяда на едно малко столче до него. Той разказва: „Още от първите години на моята работа имах неприятности и спънки. Дори в 1918 г. ме интернираха във Варна, и ме лишиха тогава от възможност да изнасям беседи. Но това, което Бог беше начертал, въпреки всичко аз го изпълних. Тогава беше началото, но днес, когато работата е свършена, когато нивата е засята, никоя земна власт не може да попречи на добрия край на Божествения план. Това, което стана през 1918 г., няма да се повтори днес." Милка предлага на Учителя да си сложи краката на столчето, за да си почиват. Той пояснява: „Няма нужда, когато краката са в хоризонтално положение, Духът се връща по-мъчно в тялото."

Така преминава времето с Учителя, когато към обяд на вратата се почуква. Тя отваря и пред нея стои младеж на име Христо с майка си Василка Иванова, които искат да говорят нещо с Учителя. Милка съобщава това, Учителят се изправя бодро и ги посреща. С треперещ глас младежът го запитва какво да следва в университета. Учителят се вглежда в чертите на лицето му и казва: „Медицина, рекох. Добър лекар ще станеш." Посещението завършва, двамата посетители целуват ръка на Учителя и си отиват.

Сестра Милка забелязва и се чуди защо често сестра Савка застава на колене пред Учителя и го гледа тревожно. От време навреме той кашля и си слага ръката на сърцето. Учителя ги поглежда, схваща състоянието им и казва: „Гледайте си работата и не се занимавайте с мен. Няма нужда да идват много хора при мен." Сестра Савка започва да връща всички посетители. На другия ден, четвъртък, към обед, Учителят пита: „Милке, мажеш ли да правиш яйца на очи?" „Мога, Учителю." Той й нарежда: „Иди горе и ги направи." Тя, заедно с Маргарита Мечева, прави три яйца на очи и му ги поднася. Учителя изяжда двете яйца, а едното оставя и им предлага да го разделят на три помежду си – Милка, Маргарита и Савка. Сестрите не докосват яйцето. След известно време Учителят пита: „Разделихте ли яйцето помежду си?" Те не отговарят нищо. След малко Учителят за трети път ги пита за яйцето. В това време Савка отива до „Парахода", а Милка и Маргарита се споглеждат, разделят яйцето на три и изяждат по един дял. Не минава много време и Учителят я пита дали е изяла третинката от яйцето, което им е оставил. Савка му отговаря, че е ходила вкъщи и там е обядвала пържени картофи. Учителят се намръщва, става сериозен и казва: „И сега не разреши правилно задачата си." Той има хубавия обичай винаги да разделя храната си с приятелите, които присъстват около него.*

След известно време в стаята остават само Милка и Учителя. Учителят става от стола, намята пелерината, слага вълнената плетена шапка и излиза от стаята. Качва се по дървената стълба в Горницата, където е светло, но доста студено. Милка го придружава и влиза заедно с него. Учителят застава в средата на стаята, оглежда я и бавно започва да обикаля всички предмети и ги докосва леко с

**Виж « Изгревът» том V стр. 683-684, N271.*

ръка. По-късно Милка разбира, че Учителят се сбогува със стаята си и предметите, които са му служели толкова години. След половин час те слизат долу в приемната. На масата е натрупано много ядене, донесено от приятелите, но Учителят не желае нищо да хапне. Сестра Милка е приготвила крем какао за своя възлюбен и го предлага на Учителя за обед. Учителят я поглежда строго и казва: „Занеси крема на този, за когото беше определен." Учителят чете мислите на хората и на Милка й става доста неудобно от това, което й казва.

На другия ден, 22 декември, петък, рано сутринта Учителят се подготвя за беседа, но Тодор Стоименов, дежурен при него, му предлага да не отива в салона. Приятелите от Младежкия клас се събират и прочитат една от напечатаните беседи. Когато беседата свършва, излизат да играят първите упражнения. Учителят застава на вратата на стаята, запалва лампата на антрето, вижда всички, които излизат от салона, поздравява ги с вдигната ръка и се сбогува с тях. По-късно през деня на Изгрева пристигат ръководителите на братствата от провинцията, влизат при него и провеждат дълъг разговор. Идва и Георги Куртев от Айтос, замислен и мълчалив. Когато тръгва за София, дъщеря му Надка го пита кога ще се върне. Той отговаря, че може да се забави месец, два, а и повече. Вечерта срещу 27 декември Надка Добрева сънува заминалата си майка, която й казва: „Баща ти отиде да изпрати Любовта." Сутринта тя разказва на мъжа си Добри съня, а няколко часа след това пристига телеграма за заминаването на Учителя.

В събота, 23 декември, на посещение при Учителя идват брат Емануил Иванов, Петър Димков и Лиляна Табакова. Те са много настойчиви и чакат дълго пред вратата на приемната. Тогава Учителят се обръща към сестра Савка и казва: „Пусни ги да влязат, но какво ще искат?" Тримата влизат, брат Димков преглежда с лупа очите на Учителя и казва: „Няма нищо, всичко е чисто и ясно." Стоят известно време, сбогуват се с Учителя и си излизат. Учителят пита: „Е, какво видяха?" На другия ден, неделя, 24 декември, сутринта Учителят не отива на утринната беседа. В салона братята и сестрите четат една от печатаните беседи. След свършването й застават пред приемната и желаят да видят Учителя. Той приема само някои от тях, разменя по няколко думи и посещението приключва.

Вечерта при Учителя остават дежурни Савка Керемидчиева, Тодор Стоименов и Милка Периклиева. По-късно към тях се присъединяват Кръстю и Балтова. Нощта минава много тревожно, понеже състоянието на Учителя се влошава. Милка подканва Учителя да хапне нещо. За нейно успокоение той изпива три лъжици айран. След полунощ Учителят се обръща към нея и я пита: „Милке, утре коя дата сме?" Тя отговаря: „25 декември, Учителю, понеделник." Учителят мълчи известно време и добавя: „Скоро ще се съберат много братя и сестри и голям изпит ще имате всички." След това пита за Гради Минчев, Темелко Стефанов, Пеньо Ганев, баба Мария Минчева, Боян Златарев - хората, които след няколко дена приготвят мястото за полагане на тялото му при лозницата в братската градина. Учителят диша тежко, състоянието му се влошава. Милка и Кръстю излизат да кажат на приятелите, че Учителят е в много тежко състояние. При голямата чешма с надписите Милка среща Борис Николов и Мария Тодорова, които току-що се завръщат от някаква екскурзия в планината, и им казва за положението на Учителя. Борис и Мария влизат в приемната. Милка разбира, че Учителят ще си замине, и отива при Анка Шишкова, където двете плачат дълго.

Сутринта Милка почуква на вратата. Излиза Мария Тодорова и казва, че Учителят е по-добре, има лекари при него и не е удобно да влезе. Лекарите са: Радка Бонева Борова, Стефан Станчев Кадиев и Дафина Петрова Сеат. Учителят диша тежко, кашля от време на време и често храчи. Поставят диагноза, че е болен от пневмония.* Повдига се въпрос да се намери добър специалист, който да прегледа

** Виж « Изгревът» том II стр. 327-331, N205.*

Учителя. Борис докарва с кола един от най-добрите кардиолози.* Той преглежда основно Учителя, преслушва сърцето му и се обръща към тримата си колеги: „Аз не знам какво е мнението ви за това болезнено състояние, в което се намира пациентът, но за мене господин Дънов страда от сърце." Това е един бавен процес, при който Великият Учител напуща земните условия.

Лекарите измерват температурата на Учителя и като виждат, че е висока, му бият венозна инжекция за подсилване. След това правят млечен компрес на гърба. Вечерта, когато махат компреса и искат да сложат нов, Учителят казва: „Махнете тези заблуди." Той съзнателно заминава от този свят, но допусна братята и сестрите да направят всичко, което знаят от него за лекуване, за да не се укоряват след заминаването, че не са му помогнали. На 26 декември Славчо Печеников докарва известния доктор Пенчо Фъртунков, който е интернист в Банковата болница, и заедно с доктор Дафина Петрова преглежда Учителя. При прегледа той отчита, че пулсът е 67 и бие инжекция „Ултрасептил". Доктор Стефан Кадиев отива на гарата, понеже неговата военна част заминава на фронта. До сутринта остават лекарите Рада Борова и Дафина Петрова. Заедно с тях дежурни са Тодор Стоименов и Елена Андреева.

На 27 декември, сряда, в 2 ч. сутринта при Учителя идват Борис Николов и Мария Тодорова. Учителят лежи на кревата и говори нещо. **Борис Николов** изважда тефтерчето си и започва да стенографира.** Учителят разговаря на руски с някакви генерали, които му задават различни въпроси и той отговаря. Тялото му гори от висока температура и Борис не се отделя от леглото му. По едно време Учителят се надига решително, с особен светъл израз на лицето, повдига дясната си ръка нагоре и казва:

„Едно е важно! Любов към Бога, любов към Бога, любов към Бога. Това е всичко." След това сваля ръката си, отправена за поздрав, и пак ляга. Последните му думи са:

„Една малка работа се свърши добре и сполучливо и една голяма започна. Във всичко на първо място туряйте Божественото. Имайте хармония и обич помежду си! Хубаво да се живее, това е важното! Молете се, усърдно се молете! В каком направлении быт будет жить! Хорошо! Да се оформят нещата!" .***

Учителят започва да диша тежко. Борис го изправя и прегръща. Той е полуседнал на леглото. По едно време дишането зачестява, Учителят прави няколко дълбоки въздишки и в 6 ч. без 15 минути напуска този свят.

Вестта за заминаването на Учителя се разнася мълниеносно по целия Изгрев. Веднага идва баба **Мария Минчева**, (майката на Гради Минчев) затваря очите на Учителя и го преоблича. Събират се много братя и сестри, облечени в бели и розови рокли и пеят през сълзи братски песни.

Преди заминаването си Учителят казва: „Аз съм дошъл за 120 години на Земята." Мълчи малко и добавя: „Ако си замина на 80 години, останалите 40 години ги оставям за Братството." Да, това беше времето, което измина много бързо. Блажени са онези души, които използват правилно това време за постигане на хармония в Братството и живота и придобиване на ценни опитности на душата при свършване на работата, определена от Бога.

След заминаването на Учителя всички се чудят къде да бъде положено тялото му. Боян Боев веднага се сеща, че Учителят е говорил по този въпрос. Изважда тетрадките със стенограмите си, започва да ги прелиства и намира един разговор, в който Учителят казва: „Ето едно добро място за почивка." На това място в градината Учителят често ходи, сяда на стол, наблюдава Витоша и природата и се пече на слънце.**** Братята веднага искат разрешение от властта да положат тялото на

** Виж « Изгревът» том II стр. 322-324, N202.*
*** Виж « Изгревът» том I стр. 316-317 стр. 476-479.*
**** Виж « Изгревът» том VII стр. 104-105, N35.*
***** Виж « Изгревът» том I стр. 479-480.*

Учителя на това място. Управниците категорично отказват. Тогава решават да се обърнат към Георги Димитров, който по това време е в Москва, за да реши въпроса.* Написват телеграма до него, под която се подписва доктор Иван Жеков, и я занасят в Централна поща. Служителят, който обслужва телеграфа, е наш симпатизант. Няколко дена в Украйна има силна буря и връзката с Москва е прекъсната. Пред чиновника на масата има куп неизпратени телеграми. Неочаквано се обаждат от Москва и съобщават, че връзката е възстановена и могат да приемат. Служителят посяга, взима първата попаднала му телеграма, адресирана до Георги Димитров в Москва, и я пуска. Тя има следното съдържание:

„Другарю Димитров, вероятно си спомняте за името на Петър Дънов, който Ви направи услуга, като Ви спаси от полицията, като Ви преоблече и пусна да минете през неговата стая. Той сега почина. Молим да разрешите да бъде погребан на Изгрева, където живееше."

Веднага след като подава телеграмата, връзката отново прекъсва. Първата телеграма, която се получава на 30 декември от Москва, е от Георги Димитров, в която се съобщава, че той разрешава погребението на господин Дънов да стане на Изгрева. Чиновникът я записва и връзката с Москва пак прекъсва за повече от седмица. Получената телеграма трябва да се занесе при министъра на вътрешните работи Антон Югов, за да даде разрешение за погребението. На Изгрева са дошли много хора от цялата провинция и когато съобщават, че Георги Димитров е дал разрешение и че телеграмата трябва да се занесе на Антон Югов да се вземе заповед от него, един непознат за нас приятел, ятак на Антон Югов, иска телеграмата, занася я в Министерството и донася заповед с подписа на министъра и печат за поставяне тялото на Учителя в желаното място. Така Учителя свърши всичката онази работа, която беше невъзможна за нас, за да се положи тялото му в Братската градина.

Боян Златарев** е добър дърводелец и често прави поправки на пейките и масите пред салона и в кухнята. От закупения дървен материал остават доста дъски. Отива при Учителя и го пита какво да прави с тях. Учителят му отговаря да ги остави на тавана на малкия салон, защото ще дойде ден, когато ще му потрябват. След заминаването на Учителя той сковава набързо ковчег, в който поставят тялото и го излагат в големия салон, където престоява 5 дни, за да могат приятелите да се простят с него. Васил Бандерски вижда във видение Учителя на катедрата. В това време тялото му е в ъгъла на салона. Учителят му казва да извика Темелко Стефанов да му благодари за квартирата, която му е дал. Темелко идва в салона при тялото на Учителя. От лимона, който е до ковчега, се появява лицето на Учителя, излиза в целия си ръст, поздравява с ръка Темелко и изчезва нагоре през покрива. Учителят не забравя никого, за всичко благодари и дава своята бащинска подкрепа.

Кръстю Христов предлага да се направи стъклен ковчег, а Алфиери Бертоли – да се отлее бетонов гроб. Гради Колев обръща внимание, че Учителят е против паметниците и гробниците и Боян Златарев е разрешил най-добре въпроса с един скромен дървен ковчег.

Срещу пловдивските бараки, където е квартирата на Гради Минчев, в къщата на Минчо Сотиров живее една чехкиня, на има Милка, която е говорещ сензитив и прави лесно връзка с невидимия свят. Вечерта след заминаването на Учителят на 27 декември, Гради отива в дома на Петко Епитропов – ръководител на Софийското братство, по някаква работа. В неговия дом се събират всички ръководители на братствата от провинцията, дошли по повод заминаването на Учителя на сеанс, на който чехкинята Милка щяла да предаде нареждания от него. Гради вижда, че стаята е пълна с приятели, решава да си тръгне, но няколко от ръководителите го карат да остане. В стаята са само двама от Изгрева – той и Боян

** Виж « Изгревът» том I стр. 480-482.*
*** Виж « Изгревът» том VII стр. 166, N15.*

Боев. Всички сядат и сеансът започва. Гради си затваря очите и понеже знае, че тембърът на гласа не се изменя след заминаването на човека, следи да чуе, дали ще се яви гласът на Учителя на сеанса.

Милка изпада в транс и чрез нея започва да говори Учителят.* „Рекох, аз преди шест месеца изтеглих всичките си духовни сили и се подготвих за заминаването си." Гради чува, че гласът и тембърът е същият, както той го е слушал много пъти от Учителя – няма никаква разлика. „Аз си взех всичките богатства и ги занесох на една ненаселена планета, която се намира между Слънцето и Меркурий. На нея в бъдеще ще бъде седалището на Бялото братство. Там ще отидат всички будни души, които ръководят новия живот на Земята. Там ще бъда и аз. Аз напуснах Земята, като си взимам тялото и го оставям на специално място, за връзка между мен и вас. Оставих ключовете, та като се освободите, да си отключите и дойдете при мен. Когато дойдат духовете при вас, да не минават през оградите и прозорците, а да ги пускате през вратата, за да не ви правят пакости."

След заминаването на Учителя към обед идва една джипка, от която слизат трима военни и се отправят към салона. Те срещат Ради Танчев и го питат: „Къде е Дънов?" Ради нищо не им казва, но ги завежда в големия салон, където е положено тялото на Учителя. Военните са дошли да го арестуват и отведат със себе си. Като виждат, че той си е заминал, един от тях казва: „Този човек е умрял, за да не ни даде своите показания." Те пускат версията, че Учителят се е отровил.** Нашите трима лекари, които лекуват Учителя – Рада Бонева Борова, Стефан Станчев Кадиев и Дафина Петрова Сеат, правят декларации, заверени нотариално, за протичането на боледуването и заминаването на Учителя.

На 27 декември времето е студено и в 7 ч. сутринта температурата е минус 12 градуса. На 30 декември, когато се получава заповедта на Антон Югов за погребването на Учителя в градината, брат Найден Найденов и Славчо Печеников размерват и означават с колчета къде трябва да се копае. На другия ден рано сутринта Гради Минчев и брат му Атанас взимат търнокопи и белове и отиват да копаят гроба.*** Гради поканва Боян Златарев да му помага, но се оказва, че той има някаква работа. Минава Васил Бандерски и се скарва с Гради, че копаят гроба на Учителя. Гради спира за малко работата, поглежда го и нищо не му казва. Бандерски стои известно време, обръща се и си отива. Минава Стефан Деветаков, когото поканват да им помогне, но той отказва под предлог, че не иска да си навлича такава тежка карма – да копае гроб за Учителя. При Гради се събират Пеньо Ганев, Темелко Стефанов, Симеон Костов и други от Мърчаево, Тодор Георгиев Чернев, ръководител на Братството в Кортен и аз. Температурата е минус 7 градуса. Земята – замръзнала повече от 40 сантиметра, а снежната покривка е около половин метър. Минават много приятели, повечето от които ни критикуват, че копаем. Гради им отговаря: „По-хубаво ли е да дойдат гробарите, пияниците, да псуват и копаят, когато ние бавно и с любов ще свършим работата."

Чернев предлага да се направи тракийско – старозагорско погребение. След изкопаването на гроба забиваме 6 кола, съединени два по два с по една греда и отгоре нареждаме дъски, върху която платформа се положи ковчегът.

За погребението на Учителя идват много хора, повечето непознати за нас, макар че управниците забраняват да се съобщи по радиото за неговото заминаване. От цяла България идват да се поклонят на Учителя и да му благодарят за добрините, които той им е направил в живота. Към обед шестима братя взимат ковчега с тялото на Учителя, изнасят го от салона, обикалят три пъти полянката, на която играем Паневритмия, за да се направи връзка с трите свята – физическия, духовния и Божествения. Изпява се любимата песен на Учителя „Аум" – 4 пъти и от навъсеното небе се показва Слънцето. Аум, това е троицата според разбиранията на църковния

Виж « Изгревът» том VII стр. 262, N37.:

*** Виж « Изгревът» том I стр. 369.*

**** Виж « Изгревът» том VII стр. 261-264, N37 стр. 315-319, N7.*

канон – Бог Отец, Бог Син и Бог Дух. За нас това е великата вътрешна същина на Учителя Беинса Дуно, в тялото на Когото са се вселили Божественият, Христовият и Господният Дух на Силите и са създали най-благоприятните условия чрез него да се предаде Словото Божие на българите. „Аумен" от песента „Аум" значи „Тъй да бъде". „Да бъде Волята Божия на Земята" и тя ще се изпълни.

„Аум", това е Исус, или на еврейски Ешуа – Учителя, Когото Бог поставя да ни учи от вековете, от създание мира. То е символ на първородния син на Бога – Христос, който никога не е разпъван и създава всичко в света. Учителят отбелязва, че преди 2000 години евреите не разпнаха Христа, а грешния Адам, който се всели в тялото на Исуса. Този принцип съдържа в себе си формативните, позитивните, козативните и воативните сили. Това е великата интелигентност – връзка между всички същества, великото, което наричаме „Амен" или „Амин" или както индусите го наричат – „Аумен", персите „Аман", египтяните го познават с името „Амон", а евреите „Иехова-ияве". Българите казват „наяве". „Аум" значи „Да бъде светлина в света, в умовете на всички същества. Да бъде Бог в нас."

Братята и сестрите в редици един след друг по направените тесни пътеки в дълбокия сняг идват на мястото за полагане тялото на Учителя. Слагат ковчега на земята. Направи се молитва от присъстващите, наредени в кръг и спуснаха ковчега в широкия гроб. Гради слезе долу, за да сложи капака. Постави шише с написан пергамент, на който се обяснява кой е Учителя, датата на раждането и заминаването му и дейността в България. До краката му постави един буркан със зехтин, в който на книга имаше нещо написано. Главата на Учителя е поставена високо и се наложи да се извади капакът навън и Гради махна възглавниците поставени там и затвори ковчега. Подадоха му трите греди, които постави напреко в дупките, приготвени за целта, и отгоре нареди дъските. Той излезе и всеки започна да хвърля бучка пръст върху дъските, според обичая откъм краката на Учителя. Приятелите се оттеглиха в салона на топло. Останахме неколцина: Гради, Атанас, Пеньо Ганев, който прави няколко снимки, Темелко Стефанов, Тодор Ченев и аз. Засипахме гроба. Взехме инструментите, за да отидем в салона на топло, когато в гроба се чу доста силен пукот и шум.* Предполагам, че Учителят дематериализира тялото си.

Една сестра е арестувана от комунистите и затворена в килия в затвора. Рано сутринта на 27 декември тя сънува ясен сън. В светла картина вижда, че на една маса седят 24 старци, които разлистват и четат някакви дебели книги, в които са записани съдбите на хората. От Земята към тях се присъединява още един старец и сяда при тях. След няколко дена тя научава, че на тази дата си е заминал Учителя. Какви са резултатите от второто проявяване на Бога тук, на Земята, във физическо тяло, създадено в България. Учителят идва на Земята, когато човечеството е достатъчно напреднало в духовното си развитие и е годно да чуе, разбере и изпълни Волята Божия. Човечеството започва своето развитие от коляното на Авраама. По времето на Мойсей то е на 5 духовни години и му трябва много строга дисциплина, за да може да се възпитава и учи на ред. Мойсей среща големи мъчнотии, за да се справи с непокорните и твърдоглави евреи. По времето на Христа човечеството достига 10-годишна възраст и минава през пубертета на своето развитие. Тогава то изразява силно своите низши чувства, в резултат на което разпъва Христа. По времето на Учителя човечеството е на 15 години, със силни възвишени чувства, дълбоки изживявания и будна мисъл. Като влезе в Шестата раса, която ще трае 365 000 години, и преживее тоя период на Божествената Любов, то ще стане пълнолетно на 21 години. Тогава хората ще бъдат много разумни и крайно интелигентни. Когато премине и през Седмата раса на своето развитие – на Божествената Мъдрост, която ще трае пак 365 000 години, и завърши този период, то ще стане на 33 духовни години, което е зрялата слънчева възраст. Тогава то ще завърши един от етапите на своето развитие, след което ще започне нов цикъл.

** Виж « Изгревът» том VII стр. 263-264, стр. 317-319.*

Учителят обяснява, че Земята не е място за живеене, а място, където Бог изпраща най-непокорните, твърдоглавите и непослушните духове за изправяне: „Вие мислите, че човек, който е на Земята, живее. Човек, щом е на Земята, той е само на изпитания. След като го изпитат, пращат го на друго място." *(64)*

В своето обширно Слово, изнесено пред школата, Учителят отбелязва: „Аз вас избрах, а не вие мене." Има и беседа с такова заглавие.
„Не е въпросът защо аз съм ви избрал, по-важното е дали ще използвате това. Във време на тези упражнения, дето се срещаме само духовно, гледайте да бъдете в силно молитвено настроение." *(65, с. 19)*

Учителят е избрал да работи на Земята с най-твърдите, най-непослушните и самостоятелни души, които само той умее да вкара в ред.

„Тук, на Изгрева, е най-хилавото и най-твърдото и ако то се оправи, всички останали ще се оправят. Тук са най-твърдите камъни и ако тях пробием, в света ще бъде лесно." *(68, с.47)*

Неговата Велика Любов стопява всички стари прийоми и разбирания, които спъват душите в тяхното еволюционно развитие и им показва единствения тесен и труден път към усъвършенстване и реализиране на съкровените им копнежи и идеали. Учителят познава отлично човешките души и техните желания и стремежи, и ги храни със съответната необходима храна. Затова всички, които са в непосредствена близост до него, намират утеха и разрешение на мъчните си въпроси. Неговата мистична чистота и голямо сърце, изпълнено с Божията Любов – за благото на всички същества, привличат като магнит душите и около него непрекъснато има множество хора, главно от света, които обикновено идват да му благодарят за помощта, която той им оказва. Те слушат съветите му и отиват да ги прилагат в живота. Това е едно постоянно движение на видими и невидими същества, които влизат в контакт н неговия дух, възприемат необходимите енергии, които той обилно раздава на всички нуждаещи се, жадни за Словото души. Той е неизчерпаем извор на знания и светлина.

Школата на Учителя е строг вътрешен университет и щом някой влезе в нея, започва веднага да държи сериозно изпити. Които имат силна воля и желание да учат, издържат тези трудности и остават в Школата. Други научават нещо от Учителя и отиват пак в света, за да приложат наученото и да придобият съответни опитности. Учителят отбелязва, че неговата истинска Школа е на небето и в нея всички са ученици, а тази на Земята – на Изгрева, е една забавачница за малки деца, които се учат как да пристъпват в духовния живот. Каква е привилегията на учениците, които живеят на Изгрева и работят за Бога? „Вие в един ден минавате тук, на Изгрева това, което за една година се минава в света. А за една година вие минавате това, което в света се минава за 100 години." Животът на Изгрева е крайно интензивен и напрегнат, защото вътрешният огън на душите е голям.

Броят на постоянното присъствие на братята и сестрите на Изгрева почти не се променя, като се спазва отношението 1:2 в полза на сестрите. В Братството сестрите са 2/3 от учениците и когато са разумни и съсредоточени, създават най-добрите вътрешни условия за духовна работа в Школата. Тогава те проявяват Любовта, която е най-важното условие за правилното разбиране и прилагане на Словото в живота.

Ще ви приведа един пример, даден от Мария Тодорова, отнасящ се за хората в Братството на Изгрева. Един ден, преди започване на Паневритмията, Учителят разговаря с един симпатизант на Братството за своите ученици, които са пръснати по целия свят. Тогава неговият събеседник го пита: „Ами тогава какви са тези, които сега се готвят да играят Паневритмия и представляват Братството на Изгрева?" Учителят оглежда братята и сестрите, които се нареждат в кръг за Паневритмия, и казва: „Това не са мои ученици. Тях съм ги довел от света. Тук аз съм ги вързал. Ако ги развържа и ги пусна, сума бели ще направят по света. Мъжете ще отидат по

затворите и ще увиснат на бесилото, а жените ще изпълнят вертепите по света. Затова са вързани тук и са под ключ.* И всеки може да се развърже, след като си изпълни задачата, за която е доведен в тази школа. Моите ученици не са тук, на Изгрева, те са в света и те населяват от началото до края цялата Вселена. Те са тези, които движат живота на слънцата и живота на Вселената."

След заминаването на Учителя имахме богата възможност да видим и опитаме проявите на някои от живеещите на Изгрева при последвалите борби в Братството.

Всички души, които Учителя е призовал в Школата, имат точно определено място в братския живот и определена функция, която всеки индивидуално трябва да изпълни. Всяка душа е една нота във великата музика на живата, заема своето определено място и звучи в консонанс с всички ноти около нея. Това е една велика симфония, която се изнася тук, на Земята, повече от 40 години, дирижирана от най-вещия диригент. И след заминаването на Учителя симфонията продължава да се изпълнява, но вече главно в своите минорни гами. Всички, които се привличат от този велик магнит на Любовта, живеят и работят с него, коренно променят съзнанието, разбиранията и живота си.

VI. Случки и събития в България, свързани с дейността на Учителя

1. Политически събития

През 1886 г. чрез офицерски преврат е свален княз Батенберг и Русия скъсва дипломатическите си отношения с България. Под давление на западните сили княз на България става Фердинанд. За да оправи отношенията си с Русия, през 1896 г. той покръства първородния си син Борис в православна църква. На 2 февруари същата година се възстановяват дипломатическите отношения с Русия, която го признава за княз на България. Скоро и останалите европейски страни го признават. Използвайки вътрешните затруднения на Турция, на 6 октомври 1908 година Фердинанд се обявява за цар на българите. По този повод Учителят държи беседа, в която говори какви поразии ще направи Фердинанд в България. В нея той разглежда буквата „Ф", която представлява стара философия и катастрофа в живота. Беседата е напечатана, но всичко казано за царя е пропуснато. Учителят не харесва Кобургите, които са крайно самонадеяни и упорити. В главата на Фердинанд назрява идеята да освободи и присъедини към България всички български земи. Възползвайки се от трудностите, които Турция има с Италия – воювали за Триполи, той сключва таен договор със Сърбия, Гърция и Черна гора и на 5 октомври 1912 г. започва Балканската война. Начело на армията застава Фердинанд и българите спечелват блестяща победа. Тази победа го въодушевява и той решава да освободи всички български земи в Сърбия и Гърция. На 16 юни 1913 г. избухва Междусъюзническата война.** По това време Учителят дава на всички братя, повикани на фронта, като талисман, напечатани на лист 91 псалом и Добрата молитва, които те зашиват в куртките си, и след войната се завръщат здрави и читави. Учителят предупреждава Фердинанд да не започва война със съюзниците, защото ще я загуби. Фердинанд не го слуша и обявява война. Нашите войски са в Сърбия, а гръцките, сръбските, черногорските и турските са в Кресненското дефиле и всеки момент трябва да тръгнат към София. От север румънците, необезпокоявани от никого, навлизат в България. В този критичен момент за българската държава се намесва Учителя. Той е добър приятел с Джеймс Баучер, дългогодишен кореспондент на вестник „Таймс" за България и Източна Европа. Последният пък е

** Виж « Изгревът» том I стр. 286-288.*

*** Виж « Изгревът» том I стр. 436-438.*

много близък с американския посланик в София – **Мърфи**. Учителят моли Баучер да предаде на Мърфи да се качи на своята кола, да постави американското знаме и отиде да каже на войските, събрани в Кресненското дефиле, че Америка не е съгласна те да нахлуят в България. Той изпълнява отлично тази задача и войските не тръгват към София. На другия ден Мърфи получава телеграма от Белия дом със същото съдържание, което Учителят му предава чрез Баучер.

Учителят казва: „Един човек със своята силна и светла мисъл може да спре цяла армия." *(64)*

„Мощна е мисълта на добрия човек. Мисълта на един добър човек е равна на мисълта на хиляда лоши хора... Добрата мисъл твори чудеса. *(26, с. 88)*

Румънците, необезпокоявани от българските войски, каквито не е имало на северната ни граница, нахлуват в България и достигат до село Враждебна. Учителят се качва на една лека кола и се отправя към тях. Той насочва мощната си мисъл към главнокомандващия румънските войски и техния крал: „Войските да се върнат веднага в Румъния." Румънците тръгват обратно и си отиват, без да пукне дори и една пушка. Цялата тази авантюра на Фердинанд завършва с позорния Букурещки мирен договор от 28 юли 1913 г., по силата на който Румъния взима Добруджа, Турция – Одрин и Тракия, а Гърция и Сърбия поделят Беломорска Тракия.

На 15 юли 1915 г. избухва Първата световна война. Учителят предупреждава Фердинанд България да остане неутрална, защото, ако воюва, ще загуби войната. Фердинанд отговаря, че не слуша ясновидци, и на 1 октомври 1915 г. публикува манифест за обявяване на война, в съюз с Централните сили: Германия, Австрия и Турция, срещу Антантата: Англия, Русия и САЩ. Войната започва при много трудни условия и в началото на 1917 г. положението на българските войници на фронта става непоносимо.*

Един наш брат попада на завоя на Черна, където французите обстрелват силно с орудия предните позиции на българите. Много войници загиват. Останалите живи трябва да бягат по един склон, обстрелван с картечници от французите. Нашият брат, в куртката на когото е зашит листът с 91 псалом и Добрата молитва, преминава целия баир. Като се явява горе, в окопа на своя командир, дрехите му се разкапват на парцали. Те са разкъсани от куршумите на французите, но тялото му дори не е одраскано.**

На 15 септември 1918 г. става пробив при Добро поле. Фронтът е пробит и българите са принудени да отстъпват. Тогава Фердинанд праща генерал Алекси Стоянов при Учителя да го пита какво да прави. Той му отговаря: „Да си стегне куфарите и да напусне България." На 3 октомври 1918 г. Фердинанд абдикира в Германия в полза на сина си Борис III.***

При сключения Ньойски мирен договор България напълно е окастрена и й налагат репарации от 2 милиарда и 250 милиона златни франка. Това е цената, която България плати, за да се освободи от буквата „Ф" – Фердинанд. А каква ще бъде цената да се освободим от буквата „Ф" в името на нашата столица София, ще видим в бъдеще. Учителят обяснява: „Понеже българите напуснаха фронта, спряха войната и се върнаха в България, Бог ще ги благослови." След войната един долар струва 150 лева, но през 1919-1920 г. има богата зърнена реколта и доларът спада на няколко лева. Финансовото положение на България се стабилизира.

В разговор Учителят казва: „Докато България я управляват чужди духове – гръцки, турски и македонски, управниците няма да гледат интересите на българския народ. Чуждите духове вземат надмощие и заемат първите места в България. Какво да ви правя, като имате такава тежка карма с гърците и много техни духове са преродени тук?" Бог има и тази голяма грижа да ни пази от чуждите духове, които

** Виж « Изгревът» том I стр. 441-443.*
*** Виж « Изгревът» том I стр. 442.*
**** Виж « Изгревът» том III стр. 68-70, N57.*

постоянно пречат и спъват нашето развитие.

България минава събитията от 1923 г., към които Учителя има отношение и се грижи за нейната съдба. Той живее под един покрив с вдъхновителя и ръководителя на Септемврийското въстание – Георги Димитров, който при блокадата, направена от полицията в квартала, отива при Учителя за помощ. Учителят го спасява. Василка Иванова го преоблича в женски дрехи и го отвежда на безопасно място, където го чакат негови верни другари. По същия начин тя спасява и сестра му Роза. Учителят помага и на много други комунисти да избегнат разстрела, който ги очаква.*

Една вечер на вратата на Учителя се почуква. Той излиза и пита човека, застанал пред вратата: „Какво има?" Дошлият казва: „Аз съм комунист, преследват ме и ако ме хванат, ще бъда разстрелян." Учителят нарежда да го настанят да преспи в кухнята и сутринта рано му казва да тръгне към Сърбия. Гостът го пита: „Господин Дънов, полицията ще ме спре и ще ме арестуват." Учителят му казва: „Не бой се, тръгвай смело." Той излиза от квартирата и действително никой не го спира по пътя. Преминава в Сърбия и оттам емигрира в Русия. На друг комунист, дошъл за помощ, Учителят нарежда да се качи на влака и да замине за Сърбия. Той отива на гарата, взема билет за Драгоман, но не слиза на гарата, а продължава да пътува с влака. Той е сам в купето и никой не идва да провери билета и паспорта му. Така стига до Сърбия и оттам се прехвърля в Русия. Всички, изпаднали в беда души, които отправят горещ зов към Бога за помощ, намират светъл прием и спасение от Учителя. Неговият дух работи без шум и без глас.**

При разговор с Ирина Кисьова през 1931 г. Учителят казва, че в Европа се е родило едно незаконно дете – марксизмът. Маркс не е руснак, а германец, но даде своето учение на руснаците – те да го отгледат. От това положение духовните ръководители на Русия са крайно недоволни, понеже неговото учение забавя и обърква развитието на руския народ. Тази е главната причина да избухне войната между Русия и Германия. Убитите германци ще се преродят в Русия, а убитите руснаци – в Германия. Така, като смесва кръвта им, природата ще премахне антагонизма между двата народа.

На 22 Юни 1941 г. германските войски, без да обявят война, нахлуват в Русия, най-голямата славянска страна, в която трябва да се развие Новият живот. Сутринта Учителят, в разговор с приятелите, отбелязва:
„Хитлер повтори грешката на Наполеон Бонапарт. Започна войната в разсип на Луната и ще има същия резултат. Руснаците ще забият своето победно знаме върху Берлин."

„Преди нахлуването на Хитлер в Русия аз говорих с него, но той не ме послуша и затова изгуби войната. След започването на войната говорих със Сталин, който ме послуша и спечели войната." *(64)*.***

Германците, подготвени за светкавична война, напредват бързо през Русия и стигат на 20 километра от Москва. Те заявяват по радиото, че на другия ден ще я превземат. Немският генерал, ръководещ войската, дава една нощ почивка на армията. Учителят е със славянството и руския народ. През нощта температурата, която е минус 10 градуса, спада до минус 35 – минус 40. Танковете на германците замръзват. На войниците окапват лицата и ушите и руснаците за пръв път използват кавалерия срещу танковете, завземат немските позиции и отбляскват германците на 150 километра назад. Това е страшен удар за непобедимата немска армия. В един разговор немският министър Гьоринг казва, че и Бог е комунист – за една нощ преобърна войната в полза на руснаците.****

Начело на генералния щаб на руските войски застава маршал Жуков, който

** Виж « Изгревът» том III стр. 56-57, N42.*
*** Виж « Изгревът» том IV стр. 289-290, N6.*
**** Виж « Изгревът» том I стр. 336, том IV стр. 469, N49.*
***** Виж « Изгревът» том IV стр. 471-472, N50.*

е прероденият Кутузов и притежава силна интуиция, чрез която схваща и разбира всеки ход на германците. Даже Хитлер на един военен съвет казва: „Какво е това руско разузнаване, че щом вземем някакво решение вечерта, на сутринта руснаците вземат контрамерки. Между нас има някой, който постоянно ни предава." По време на войната Учителят обяснява, че руснаците имат много млади сили, които ще се включат във войната и ще прогонят германците. Учителят предупреждава, чрез Любомир Лулчев, цар Борис III - България да не влиза във войната. За да угоди на германците и за да може да се изпълни кармата, която българите натрупват с лошото си отношение към Учителя и Братството, на 13 декември 1941 г. българското правителство обявява символична война на Англия, Франция и Америка. Ние реално изпитахме това непослушание на Кобургите на собствен гръб. През 1943 г. започнаха редовни бомбардировки над София.* По време на бомбардировките Учителят даде на братята и сестрите формулата:

„Господи, запази живота ни, за да проповядваме за тебе."

2. Еврейският въпрос

15 години след раждането на Учителя през пролетта на 1879 г. в град Улм се ражда един колос на науката и духовното развитие – Алберт Айнщайн, космополит, гражданин на човечеството. Той е прероденият апостол Павел, който идва на Земята да изнесе Христовото учение на един ангелски – математически език. Понеже по времето на Христа той се занимава главно с езичниците, то в този живот идва като евреин и е свързан с еврейската карма. Като младеж минава един труден период на учение. Обича много самотата. Често излиза сред природата и понякога остава по цяла нощ на полето. Оженва се за Милена Марич – негова състудентка, отлична математичка, последователка на католическата религия, от която има двама синове, но жена му не могла да го гледа и да търпи постоянно да скита нощем, и да се връща кален и мокър. Освен това той е много разсеян и тя го напуска. Оженва се втори път за еврейката Елза, която го гледа като малко дете. В 1915 г. той изнася пред света теорията на относителността, която е блестящо доказана и потвърдена при пълното слънчево затъмнение на 29 май 1919 г. Тогава той става световноизвестен учен. Идването на власт на национал-социалистите, начело с Хитлер, се ознаменува с остра борба срещу еврейството. Германците са същите онези римляни, на които Христос след възкресението си им разруши държавата. Причината за това е разпъването на Христа от евреите. Затова германците така настървено и жестоко гонят, избиват и мъчат с всички средства евреите. На 24 юни 1922 г. е убит евреинът Ротенау, външен министър на Германия и близък приятел на Айнщайн. Започва тотално гонене срещу евреите. Айнщайн е принуден да емигрира бързо в САЩ, а германците обявяват награда за главата му. Той става професор в Пристънския университет. Има много хубаво покровителствено отношение към всички българи, които отиват да учат там. По случай 110 години от рождението му през 1989 г. радио „Дифузион франсез" съобщава едно негово изказване: „Цял свят се покланя пред мен, а аз се прекланям пред Учителя Беинса Дуно – Петър Дънов, от България." **

Учителят казва за Айнщайн, че: „Айнщайн е човек от четвърто измерение и той няма да се преражда повече на Земята."

Тази вълна на гонения и насилия срещу евреите обхваща всички страни, в които стъпва германски крак. Не остава назад и България, като сателит на фашистка Германия. Под натиска на фашистите в България се създава формацията „Защита на нацията". След януари 1942 г. евреите са принудени да носят големи жълти шестоъгълни звезди. Те започват да продават стоките от магазините си, дори на половин цена, и масово напускат България. Трима главни равини на Софийската

** Виж « Изгревът» том I стр. 48-57, том XIII стр. 874-881.*

** *Виж « Изгревът» том IV стр. 585-589, N12. (Съществува писмо на Айнщайн до един българин, в което на немски бе написан почти същият текст. То беше в архива на Никола Нанков, който изчезна. Подобна съдба имат много ценни архиви. Този цитат е предоставен за публикуване от съставителя на „Изгревът")*

синагога, която е най-голямата в Източна Европа, отиват при Учителя и му дават диамантите, с които си създавали духовни условия в Синагогата при своята религиозна дейност. Те търсят Господа, намират го в лицето на Учителя и му дават да пази най-ценното, което имат. Затова и Учителят по-късно се застъпва за тях. В Европа започва масово депортиране и унищожаване на евреите в специално подготвени за целта лагери на смъртта. Равинът на София Елиазер Цион отива при Учителя и иска неговата помощ и закрила. В проведения дълъг разговор с него, повече от четири часа, между другото Учителят му казва, че „нито един евреин в България няма да пострада". Въодушевен от разговора си с Учителя, той напечатва на пишеща машина над 200 екземпляра така нареченото „Послание от Бога". В него се казва, че няма да пострада нито един евреин в България. Той раздава тези листовки на всички министри и високопоставени хора в обществото. Българският народ се надига на борба за спасяване на евреите. Четиридесет и един депутати в Народното събрание подписват петиция за спиране гонението на евреите. Адвокатите и Църквата правят митинг. Под давлението на германците в края на февруари 1943 г. цар Борис подписва заповед за депортиране на евреите в лагера на смъртта Треблиника в Полша. Гузен от лошата си постъпка, царят напуска София и се скрива някъде. Заповедта гласи: На 10 март 1943 г. да се съберат всички евреи от София в тютюневия склад „Фердинандец", да бъдат натоварени в конски вагони и изпратени в Полша. Изготвят подробни списъци на над 8 500 евреи от София и около 48 000 от цяла България. Композират и осигуряват за тях закрити конски вагони. Министърът на вътрешните работи нарежда на Министерството на пропагандата да осигури човек, който да придружава депортираните евреи. По това време в пропагандата работи Методи Константинов, завършил своето образование и докторат в Полша. Той владее добре полски език и затова му нареждат да придружава влака. Методи веднага отива при Учителя и показва връчената заповед. Учителят нарежда: „Повикайте веднага Лулчев." Методи отива, намират го и двамата се явяват при Учителя. Лулчев козирува по военному и казва: „На вашите заповеди съм, Учителю." Учителят нарежда на брат Лулчев да намери царя и му каже, че ако изпрати дори и един евреин в Полша, от него и от семейството му помен няма да остане. Лулчев отива в двореца, взима лека кола и започва да търси царя. Обикаля Врана, Костенец, Боровец и след три дни се връща и докладва на Учителя, че царя го няма никъде. Учителят влиза бързо в приемната си стая, затваря вратата. След малко излиза и казва: „Кричим". Лулчев веднага тръгва с колата и намира царя в двора на училището. Цар Борис го посреща и го пита строго: „Кой ти каза, че съм тук?" Лулчев отговаря: „Учителя. Той поръча да ти кажа, че ако изпратиш дори и един евреин в Полша, от тебе и семейството ти помен няма да остане." Царят развълнувано казва: „Господин Лулчев, ще поправя всичко, ще скъсам заповедта." Качват се веднага в колата и се отправят за София. Двамата отиват в кабинета на министър Габровски, който изважда указа за евреите от касата си. Царят скъсва заповедта и нарежда да се напише нова за спиране депортирането на евреите. * Това става на 9 март 1943 г. следобед. За няколко провинциални града телеграмите закъсняват и много евреи са вкарани в конските вагони.

Цар Борис издава нова заповед, в която нарежда евреите да се интернират главно в Разградско, за да правят пътища. През май те само със своя личен багаж са пръснати из цялата страна, като навсякъде са посрещнати от народа братски. В същото време 14 000 евреи от Беломорието са закарани в лагера на смъртта „Треблинка". В разговор с братята и сестрите Учителят обяснява: „Вие сте същите евреи, които преди 2000 години викахте за Христа „Разпни го!", а сега се грижите за своите братя евреи."

Евреите са спасени и остават в България. При поредната си визита при Хитлер цар Борис заявява, че няма достатъчно работници и евреите са му

** Виж « Изгревът» том XXI стр. 384-408.*

необходими да оправят пътищата в България. Германците разбират, че понататъшният дипломатически натиск върху София е вреден за Райха, и престават да изискват 55-те хиляди евреи, определени за интерниране от България. Учителят казва: „Не разрешавам пред лицето на Бога да се извърши това престъпление." *

През 1945 г., след идването на комунистическата власт в България на Изгрева пристигат трима еврейски равини да вземат диамантите, оставени при Учителя на съхранение. Те не носят никакъв документ и Антов отказва да им ги предаде. Боян Боев, който е присъствал при предаването на диамантите на Учителя, казва, че те са дали тия диаманти и трябва да им се върнат. След седмица Братският съвет връща диамантите на евреите. Единият от равините изсипва диамантите от епруветката на ръката си и ги разглежда. Наш брат го пита: „Колко струват тези диаманти?" Равинът се усмихва и казва: „Това няма значение, те са много важно условие за нашата духовна работа." Равините благодарят на Братския съвет, взимат си диамантите и си отиват.**

По време на пребиваването на Учителя в Мърчаево събитията в света се развиват доста бързо. Войната се води с всички средства. Руснаците постепенно напредват и наближават България. На конференцията в Техеран на тримата големи - Сталин, Чърчил и Рузвелт, през 1944 г. Чърчил предлага на съюзниците си да отворят втория фронт срещу германците на Балканския полуостров. По този начин щеше да се унищожи голяма част от българския народ и да пострада Школата на Учителя. Американците и руснаците категорично отхвърлят неговото предложение. Съюзническите войски влизат в Гърция, изгонват германците и стигат нашата граница на 30 юли 1944 г. Учителят помага в този труден момент на България. В разговор той казва:

„Сега българите имат да изпият една горчива чаша, карма от миналото. Понеже те са в своя златен век, цялото небе им помага и ще излязат невредими от това трудно положение, в което са попаднали." *(64)*

В друг разговор продължава: „Господ разполага с всички средства да спре войната. Има ли човек в света, който да не е гласувал за войната?... Всичко живо е гласувало за войната. Хубаво нещо е войната, но да се бият хората едни други, това не е война." *(58, с. 181)*

След завземането на Гърция, американците и англичаните решават да бомбардират и разрушат София с повече от 1000 самолета, докарани от Италия. Когато на определената дата – 20 август, трябва да направят бомбардировката, се разразява много силна буря и самолетите не могат да излетят. Бурята трае 3 дни и прави много пакости в България. След нея тримата големи се разбират България да остане под влиянието на Русия и вместо София, съюзниците бомбардират град Ниш с 800 самолета. На 28 август в беседата си „Сянка и радост", държана на Витоша, Учителят казва:

„Преди няколко дена имаше голяма буря. Тя показваше мисълта на хората, мислеха да бомбардират София, но работите се уредиха и Божественото взе надмощие. Днешният хубав ден показва това." *(58, с. 164)*

Много дървета са изкоренени, много покриви на къщи в Мърчаево и други села и градове са засегнати, но тя донася голямо благословение за България.

На 2 септември 1944 г. идва на власт правителството на Муравиев. Понеже българите не слушат и не искат да приемат и приложат принципите на Любовта, на които Учителя ги учи, на негово място идват болшевиките, за да си научат урока, но по негативен път да минат през необходимите страдания и накрая да стигнат до разумния живот. В разговор Учителят обяснява, че комунистите са лемурийци от Третата раса. Те са духове, които разпнаха Христа преди 2000 години. През Средновековието те гонят всички прогресивни движения и създават инквизицията. Те организират Първата и Втората световни войни. Половината комунисти през

** Виж « Изгревът» том I стр. 483-485.*

*** Виж « Изгревът» том II стр. 485-486.*

Втората световна война са в Русия, а другата половина – в Германия.

По времето на Муравиев преговорите на България с англичаните и американците прекъсват и на 5 септември руските войски идват на границата ни и Русия обявява война на България.*

След като червените идват на власт на 9 септември, двама видни комунисти от Русе, които са слушали беседите на Учителя, когато е бил в града, но не били съгласни с неговото учение, решават да дойдат в София и да го ликвидират. Те се качват на лека кола и се отправят с голяма скорост към София. На един остър завой колата се обръща и те заминават за другия свят, за да дадат отчет за злото, което намислили да правят.

3. Случки на Учителя с отделни личности

3.1 По разкази от членове на веригата

През 1906 г. Учителят насрочва беседа по френология. Пред читалището във Велико Търново, където трябва да проведе беседа, го среща един материалист и му казва: „Ти си голям шарлатанин! Защо заблуждаваш хората, че има Бог, когато няма?" – и продължава своята словесна атака срещу Учителя. Като свършва да говори, Учителят му казва: „Аз ще ти докажа, че има Бог." Той влиза в читалището, изнася сказката си, на която присъства и горепоменатият човек. Вечерта материалистът ляга и заспива. По едно време се събужда и усеща, че леглото му се клати. Скача, запалва осветлението, оглежда се – няма никой. Ляга и заспива пак. Подир малко се събужда и вижда, че леглото му се движи из стаята заедно с него. Той става, запалва лампата и започва да ругае: „Кой си играе с мене и не ме оставя да спя?" Пак ляга. Този път леглото се обръща с краката нагоре и започва да го бъска. Спомня си за Учителя и казва гласно: „Разбрах, господин Дънов, че има Господ, прости ми и ме остави да спя." Оправя леглото си, успокоява се и спи до сутринта непробудно. Става, веднага отива в хотела, където е Учителя и му се извинява.**

В Търново, при провеждане на беседа, един учител по литература започва да спори с Учителя. Задава му въпроси и го обвинява, че няма стил и ред при изнасяне на беседата. Учителят казва: „Сега беседата свършва. На зададените въпроси ще отговоря следобед. Който желае, може да присъства." Следобед Учителят изнася една беседа на такъв висок стил, че неговият опонент, учителят по литература, започва да премигва, да се напряга, за да разбере нещо. Не издържа до края на беседата и напуска салона.

На друга беседа присъства външен човек, чиято жена е последователка на учението на Учителя. Понеже бил човек на логиката, забелязва, че Учителя не разглежда въпросите последователно и често преминава от един въпрос на друг. Той си мисли: „Ама, че си мошеник!" В същото време Учителят поглежда към него и погледите им се срещат за няколко секунди. Той казва, като продължава да го гледа: „Аз не съм мошеник. Тук се задават мислено въпроси и аз трябва да им отговарям и затова преминавам от един въпрос на друг."

След събора през 1922 г. при Учителя идва един от най-известните адвокати в Търново и го моли да му помогне. Гърлото му изстива силно и се схваща – не може да говори, а само фъфли. На следващия ден щял да има важно дело, на което трябва да защитава своя довереник и да произнесе реч. Учителят го съветва: „Ще отидеш в старата си бащина къща и в кухнята на най-високата дъска на етажерката ще намериш една двойна чаша, разделена по средата на две. Ще я вземеш и в едната страна ще изцедиш един лимон, а в другата ще сложиш воден разтвор от сода бикарбонат. Ще изпиеш съдържанието на двете половинки, така че смесването на лимона с разтвора от сода да стане в гърлото ти. Най-много след 2 процедури гърлото

** Виж « Изгревът» том IV стр. 478-479, N55.*

*** Виж « Изгревът» том II стр. 247-248, N25.*

ти ще се оправи." Той си мисли: „Кога господин Дънов е ходил в старата къща на баща ми и откъде може да знае, че на най-горната лавица има двойна чаша, за която аз не знам нищо, макар че съм живял толкова години там." Той намира чашата, пие два пъти лимон и содов разтвор, и на сутринта гърлото му е напълно здраво, говори нормално и свършва отлично работата си в съда. След това разказва на колегите си за Учителя, което още повече повдига реномето му пред търновското гражданство. Същия ден адвокатът отива при Учителя и му благодари за бързото му и навременно оздравяване.
След събора през 1925 г. Учителят тръгва с влака към София. На една гара той слиза за малко и без никаква причини намиращият се там полицай му удря шамар. Веднага Грълев и Любомир Лулчев, облечени във военните си униформи, изваждат пистолетите си и скачат срещу полицая. Учителят ги спира и казва на Грълев, който по това време е началник на охраната на Румънската граница, да проследи каква ще бъде съдбата на този полицай в бъдеще. След около месец в съседно село има сватба, на която става сбиване. Полицаят се намесва и го застрелват.
В дома на Елена Иларионова в Търново провеждат сеанс, на който присъства Учителя. Той излиза от стаята за малко, а Духът, който се явява чрез сензитива, казва, че Учителят ръководи сеанса, а не този, който е на масата и го вика. Учителят в своята работа използва всички условия, които животът му предлага – изнася беседи, провежда стотици разговори с отрудени хора по техните житейски въпроси.

3.2 По разкази на ученици от Школата

Гимназиален учител отива при Учителя и му се оплаква, че не е възможно повече да работи в училището, където е назначен. Иска да го напусне, защото директорът постоянно го тормози. Учителят мълчи известно време и му казва: „Когато пак те викне директорът и започне да те хока, ти го гледай право в очите и му кажи мислено: „Ти си добър и Господ живее в тебе." Братът изпълнява точно съвета на Учителя, когато директора го вика в канцеларията. След няколко дни втори път е повикан и пак прилага метода на Учителя. Това се повтаря неколкократно и директорът престава да го вика. Братът посещава Учителя, но нищо не му казва за своя случай. Накрая, когато си тръгва, Учителят го пита: „Какво решихте? Ще напуснете ли училището?" Братът отговаря: „Не, няма да го напусна, Учителю. Аз приложих Вашия метод, директорът се промени и престана да ме вика в канцеларията да ми се кара." Учителят допълва: „Да, той се промени, но и ти се промени."

Братско семейство има хубава дъщеря – мама за женене, и хилав, грозен и недъгав син. Посещават ги годежари, но като виждат брат й, се отказват да я вземат за снаха. Тогава родителите решават да махнат брат й от дома, да го пратят в приют, за да не пречи на щастието на дъщеря им. Отиват при Учителя и споделят с него плана си. Учителя ги поглежда сериозно, мълчи известно време и казва: „В тялото на този ваш ненормален син е скрит един ангел, който толкова много ви обича, че за да е по-близо до вас е влязъл в тази недъгава форма, за да ви помага и благославя отблизо непрекъснато. Ако вие го махнете от дома си, няма да остане нищо от семейството ви."

Мъжът на наша сестра не води разумен живот, увлича се по други жени. Тя отива при Учителя и се оплаква от него и иска да се разведе. Учителят дълго време мълчи и накрая й казва, че за да се разрешат правилно отношенията им, трябва постоянно да се моли за него. Тя изпълнява поръчението на Учителя и се моли 15 години. Няма почти никаква промяна в характера на мъжа й и той си заминава от този свят. Сестрата отива при Учителя и му казва: „Учителю, каква полза имаше от моите молитви, като се молих повече от 15 години за мъжа ми той си замина почти без да се промени?" Учителят й отговаря: „Твоите молитви имат голяма полза. Твоят мъж, ако не се беше молила, щеше да се пробуди след 15-20 прераждания, а сега

ще се пробуди в другия живот."

Гъдев на младини минава през трудни условия. Баща му загива във войната, а майка му се поболява от мъка. На него се пада задачата да поддържа по-малките си братя. Работи постоянно, но едва изкарва за прехраната. Като възмъжава, се среща с добра мома, която внася импулс в живота му. Започва да учи кларнет и постепенно се усъвършенства. Оженва се за момата, животът му се подобрява и отива в София, където свири в един оркестър и скоро става преподавател в Академията. Младо момиче се завъртява около него и иска да се оженят. Той е близък с брат Атанас Минчев и го моли да пита Учителя как да реши този въпрос. Гъдев обича жена си и се чуди как да се разведе с нея. Определят си среща с Атанас да посетят Учителя, но приятелят му не идва. Две седмици по-късно Атанас отива на Изгрева и среща Гъдев и жена му. Ръкуват се и в това време Учителя застава пред тях. Атанас ги запознава с него и те му целуват ръка. Учителят се обръща към Гъдев и казва: „Вие имате отлична другарка. Тя е добра майка и добра възпитателка. Цялото си положение вие дължите на нея. Тя има голям капитал и вие живеете с нейния капитал. Без нея вие не струвате нищо. Без нея ще съсипете живота си." Тримата онемяват – никой не е говорил с Учителя. Жената целува ръката му. Гъдев сваля шапката си и целува ръката му. На другия ден той се среща с Атанас и казва: „Атанасе, какво ли щеше да стане с мен, ако не бях срещнал Учителя. Щях да проваля живота си и да се върна пак в бедността." *

Стефан Шопов има приятел, който се влюбва в една бедна мома. Той също е беден и я харесва, но желае да се ожени за богата. Стефан споделя с майка си София намеренията на приятеля си и тя му предлага да ги заведе в неделя на едно място, където мислено ще зададе този въпрос и ще получи отговор. В 10 часа отиват на беседа в салона. По време на беседата София Шопова задава мислено въпрос на Учителя за женитбата на този момък. Учителят спира беседата, обръща се към тях и казва: „Сега един момък ме пита дали да се ожени за една бедна мома, или да не я вземе. Да не се подиграва с любовта." Младежът не послушва съвета на Учителя и се оженва за друга – богата мома, която скоро се парализира и целият му живот протича в големи мъчнотии и страдания. Първата негова бедна избраница се омъжва, ражда три деца и живее много хубав живот.

На Изгрева се укрива комунист, посещава редовно беседите, играе Паневритмия и се храни в стола. След свършване на обеда сестрите поднасят паничка, в която всеки дава колкото пожелае. Гостът също пуска дребни стотинки, когато има, но когато няма пуска разни налчета и железца, които да дрънкат и да мислят хората, че са пари. В същото време по-заможни приятели пускат по 10-20 и повече лева. Този комунист иска да говори насаме с Учителя, но колкото пъти се доближава до него, той е заобиколен от много хора. Един ден е около Учителя, братята и сестрите си отиват един по един и той остава сам с него. Той му казва: „Кажи нещо за мене, което никой не знае, а само аз го знам." Учителят го поглежда с дълбок изпитателен поглед, от който той се разтърсва из основи и се свива. Казва му, че ще стане добър писател и ще излезе от това трудно положение. „Когато се храниш в кухнята и нямаш пари, не пускай тенекийки. По-хубаво нищо не пускай, за да не лъжеш и цапаш душата си."

Жена има две деца и живее добре с мъжа си, но при трудни материални условия. Мъжът й е комунист и постоянно го преследват и уволняват от работа. Решава да отиде в Америка да спечели пари. Скоро се създават условия да реализира желанието си. Там се запознава с друга жена, за която се оженва. В писмо до жена си й обяснява, че няма да се върне в България и тя да се справя с децата, както намери за добре. Отчаяната съпруга отива при Учителя да му се оплаче и търси утеха. Той я приема и тя му разказва патилата си. Учителят се замисля и казва: „В скоро време мъжът ти ще се върне." Тя го поглежда недоверчиво

** Виж « Изгревът» том VII стр. 327-328, N14.*

и му обяснява, че той се е оженил за друга. Учителят й повтаря: „Ще се върне." От този ден в Америка при мъжа й започва да се появява един старец с бяла брада, който му говори: „Кога ще си отидеш в България? Там те чакат." Мъжът отговаря, че няма да си ходи. Но този възрастен човек е крайно настойчив и всеки ден го посещава. Накарва го да се разведе с американката, да си купи билет, да се качи на параход и да пътува за България. През цялото време на пътуването му старецът е до него и го придружава даже и във влака. Когато стигат в София и мъжът слиза на гарата, непознатият се изгубва. Той отива при жена си и двете си деца, които са много доволни и благодарни на Бога. Мъжът казва на жена си: „Как можа да ми пратиш чак в Америка този стар човек да ми говори повече от месец и да ме накара да се върна в България? Той пътува с мен чак до София и тук се изгуби някъде." Жена му се сеща кой е този старец. Един ден тя предлага на мъжа си да отидат на разходка до Борисовата градина. Към обяд стигат до Изгрева. Учителят с братята и сестрите обядват. Семейството минава край масите, а мъжът изведнъж се спира учуден и казва: „Това е онзи старец, който ме накара да се върна от Америка и на гарата се изгуби някъде." Да, Бог има грижа за всяко свое дете. То да живее разумно и да изпълни честно задълженията в живота си.*

Двама приятели учат заедно и като завършват образованието си, се разделят. Единият отива в Америка, а другият влиза в братството при Учителя. Този, който отива в Америка, се свързва с тамошното Общество на розенкройцерите и започва да работи при тях за духовното си развитие. След известно време се връща в България и се среща със своя добър приятел. Нашият брат го моли да му разкаже нещо за дейността му там. Дошлият от Америка българин се вглъбява в себе си и след малко казва: „Братко, говори ти." Нашият брат го пита: „Защо аз да говоря?" Приятелят му отговаря: „Като се помолих, аз се свързах със своята духовна ръководителка и тя ми каза, че ти си ученик на най-великият Дух, въплътил се на Земята, до когото аз не мога да се приближа. Моля ти се, попитай го дали пътят, по който вървя, е правилен." След разговора братът отива при Учителя и му описва подробно всичко. На зададения от приятеля му въпрос Учителят отговаря: „Пътят, по който върви е правилен и нека да работи."

Брат пише книга по своята специалност. С ръкописа си отива на разговор при Учителя. Когато си тръгва от Изгрева към София, го изгубва някъде. Силно разтревожен, той се връща обратно при Учителя и му казва, че е загубил ръкописа си, над който е работил. Учителят взима една папка от масата си и му я подава, като му казва друг да е по-внимателен. Това бил неговият ценен ръкопис.

Група ученици минават покрай салона на Изгрева. Едно момиче се отделя, отива при Учителя, целува му ръка и пак се връща в групата. Учителят казва на приятелите около него: „Това момиче дойде само да се види с мене, а утре то ще си замине." Приятелите проследяват случая и думите на Учителя се сбъдват точно.

Брат от провинцията, вегетарианец, се храни отделно от колегите си. Сутринта излиза да посреща изгрева на Слънцето. Те го забелязват и той става прицелна точка за присмех и подигравки. Един ден, в момент, когато му се присмиват, идва техният началник, бивш офицер, и им казва: „Вие не знаете какви са тези хора и за да имате представа, ще ви разкажа един случай, за да престанете да му се подигравате. Като офицер отивам с колата си на Витоша и срещам Учителя с няколко негови ученици, които носят чайници на гърба си. Той ме спира и ме пита дали мога да закарам чайниците с колата си на Изгрева. Аз се съгласявам, понеже зная къде се намира квартала, но питам: Кой ще ги приеме там? Учителят отговори: „Ще се намери някой." Слагат чайниците в колата ми и аз ги закарвам веднага на Изгрева. За голямо мое учудване, пред салона ме посрещна Учителят и лично той прибра чайниците." **

Учителят извиква един възрастен брат, ръководител, и му казва: „Днес

** Виж « Изгревът» том II стр. 377, N103;, том VI стр.59-61, N41; том XVI стр. 110-111.*
*** Виж « Изгревът» том XVI стр. 106-107.*

трябва да извърша едно добро дело, но съм зает и ти трябва да го направиш!" Братът отговаря: „Добре, щом аз мога да го направя, но кажи ми какво трябва да сторя, Учителю?" „Иди на гробищата и там ще разбереш." Този брат тръгва бавно и полека-лека стига на гробищата. При входната врата чува гласа на Учителя, който му нарежда да отиде на гроба на еди-коя си сестра, която ще го чака там, седнала на гроба, за да й даде виза направо за Ангелския свят. Той изпълнява задачата, дадена от Учителя, и се прибира на Изгрева.

Обикновено зимно време, след беседа, братята и сестрите остават в салона при печката, за да пеят и учат новите братски песни. Между приятелите са Сийка Динова, Верка Куртева, Ирина Кисьова и други. Един брат остава да пее в салона и както пеят общо, той се озовава в една светла стая, пълна с красиви и изящни същества. Те го гледат мило, любовно и с едно от тях той провежда следния разговор: „Време е вече да си вървиш." „Къде да си вървя?" „Там, откъдето си дошъл." „Как съм дошъл тук, при вас?" „По лъча на песента, която пеете сега в салона." „А къде се намирам сега?" „Ти си при съществата на Венера." След малко той се озовава в салона, където братята и сестрите довършват песента.

На Изгрева група приятели се карат на наша сестра и я осъждат за поведението й. Брат започва да говори срещу нея, нахвърля се и срещу Учителя, когото смята за виновен за погрешките й – защо не взима мерки да я изправи. Учителят мълчи, изчаква да се успокои аудиторията и казва: „Аз съм създал условия да дойде тази сестра тук и съм гарантирал за нея, както и за тебе. Не желая да я критикувам, защото съм заобиколен от милиони същества, които чакат само да кажа нещо и веднага да го изпълняват. Вие ще се намерите в чудо – едни ще се схванат, други ще се разболеят. Оставям да разрешите вашите отношения помежду си с търпение и любов."

Наш брат идва в София по работа, но като я свършва, едновременно с това свършва и парите си. Търси да вземе отнякъде пари назаем, но не успява да намери. Отива да се сбогува с Учителя и му казва, че трябва да си ходи, а няма пари за влака. Учителят му отговаря: „Тръгни, всичко ще се нареди." Той отива на гарата и се нарежда на опашка пред гишето за билети. Наближава гишето, идва неговият ред и той се чуди как ще плати билета. Като застава пред гишето, отправя погледа си надолу, вижда един портфейл. Навежда се, взима го и вътре намира точно толкова пари, колкото му трябват за билет. Купува си билет и горещо благодари на Учителя за дадената му навременна помощ.

Учителят дава една задача. Всеки ученик да даде 10 лева на един най-беден човек, когото срещне. Една сестра има голямо желание да изпълни задачата, но не може да събере парите и решава да отиде и каже на Учителя. По това време Учителят е пред салона и разговаря с един човек, много скептично настроен и с особено отрицателно мнение за братята и сестрите. Сестрата се приближава до Учителя и му казва: „Учителю, имам всичкото добро желание да изпълня задачата, но не мога да събера 10 лева. Кажете ми какво да правя?" Критично настроеният човек се обръща към нея и казва: „Я ги виж тия братя и сестри, уж духовни, а все материалното гледат – парите." Учителят се усмихва и казва: „Сестра, всичко ще се нареди." Зарадвана, сестрата се отдалечава към полянката и след няколко крачки вижда на земята една десетолевова монета. Взема я, благодари от сърце на Учителя и след това изпълнява задачата.

Възрастен брат има проблеми с храносмилането. Той пита: „Учителю, мога ли да пия по малко вино всеки ден за стомаха?" Учителят му отговаря: „По-добре да не си цапаш тялото." Друг брат посещава Учителя и го пита: „Учителю, може ли да пия по една чаша вино след ядене, за смилане на храната?" Учителят отговаря: „Може." Братът се отдалечава малко настрани, замисля се, приближава се пак и го пита: „Учителю, мога ли да пия по 2 чашки?" Учителят го поглежда строго и отговаря: „Нито една."

Брат пита Учителя колко захар трябва да слага на чая - 1, 2 или 3 лъжички? Учителят не отговаря нищо, но слага в чая си три и половина лъжички захар. След това обяснява, че отклонението на човечеството от правия път е 3,5 сантиметра и затова с използване на това количество захар човек може да изправи пътя си - да внесе Любовта в живота.

Питат: „Учителю, какъв хляб трябва да ядем - твърд или мек, типов, ръжен или бял?" Учителят се усмихва и отговаря: „Мек, пресен бял хляб."

4. Лекуване на хора

1. Неизброими са случаите, в които Учителят лекува и помага физически и духовно на хора, отправили своя зов към него и търсещи подкрепата му. В Хасково един кръстниковист чува за Учителя. (Кръстников е ученик на Учителя, но напуща школата и прави свое духовно течение).* Той прочита книга от Кръстников за учителите, в която поставя себе си на първо място, а Петър Дънов някъде далеч след себе си. У него се заражда желание да се срещне с Петър Дънов и да провери кой е истинският Учител. Той си мисли: „Ще отида в София на Изгрева, ще нося книгата от Кръстников, ще му я подам и ако той е истинският Учител, ще я отвори точно там - накрая, дето пише за него, и ще го прочете." Всичко хубаво, но той е беден човек и няма средства, за да пътува до София. По това време се разболява синът на един богаташ от Хасково. Много лекари го лекуват, но резултат почти няма. Богаташът научава, че този наш кръстниковист се занимава с окултизъм и познава Учителя. Отива при него и му казва: „Можеш ли да дойдеш с мене в София, да ме заведеш при Петър Дънов, защото аз не съм запознат с тези хора, а ти си по-близък с тях?" „Не мога да дойда до София, понеже нямам пари за път." „Абе, ела с мене, аз ще ти платя всичко." Качват се на влака и намират Изгрева в София. Явяват се при Учителя, който ги приема в гостната си стая и дава съвет за лекуване на болното дете, което скоро след това оздравява. Кръстниковистът носи книгата, но не смее веднага да я даде на Учителя. След като свършва разговора с богатия, Учителят се обръща към него и го пита: „А ти защо си дошъл?" Посяга, взема книгата от ръката му, отваря точно там, дето кръстниковистът предварително си е помислил, и прочита написаното. Така той разбира кой е истинският Учител.

2. В предприятие работи наш брат, а колегите му го подиграват, че не яде месо и посещава беседите на Учителя. Той мълчи и стоически търпи техните подигравки. Един ден идва един от началниците им, **бивш полковник**, и като чува подигравките, отправени към брата, казва: „Не се закачайте с тези хора. Те са много силни и имат големи знания." Той им разправя следния случай: „Единствената ми дъщеря се разболя тежко. Залежа се дълго време на легло и лекарите накрая се отказаха да я лекуват. Тогава аз отидох при Учителя Петър Дънов и му казах: „Учителю, помогни да оздравее дъщеря ми. Речи само реч и дъщеря ми ще оздравее." Учителят се усмихна и каза: „Идете си, всичко е наред." Аз поглеждам часовника и като си отивам вкъщи, заварвам дъщеря си, здрава, да свири на пианото. Питам я в колко часа й е станало добре и се е почувствала здрава и разбирам, че времето съвпада с момента, когато аз си тръгнах от приемната на Учителя.**

Брат се разболява от туберкулоза. Учителят го посещава и го пита: „Ще прекъснеш ли връзката си с онази жена?" Болният отговаря, че по-късно ще му даде отговор. След известно време той отива при Учителя и казва, че не може да скъса връзката си с тази жена. Минават няколко дена и той си заминава от този свят.

3. Елена Цочева от Айтос има брат, болен от туберкулоза. Когато Учителят посещава града им, тя го моли да отиде у тях, за да види брат й, но не му казва, че е болен от туберкулоза. Учителят посещава дома им и нарежда на болния да носи вода с една голяма дамаждана 40 дена непрекъснато от Чортленския извор и да пие постоянно от нея. След изпълнение на задачата, той оздравява напълно и

** Виж « Изгревът» том XVII стр. 630, 632-636.*

*** Виж « Изгревът» том II стр. 284, N155; том XVII стр. 684-685.*

живее още доста дълго време.

4. Сестра Елена Стефанова от Ямбол обикнала брат Влайчо от с. Конево и искала да се омъжи за него. Отива при Учителя и Го пита: „Ще ме вземе ли човека?" Учителят й отговорил: „Ако се качваш на една висока планина с голяма раница, какво ще направиш?" Елена не обърнала даже внимание на думите Му и пак Го попитала: „Ще ме вземе ли човека?" Учителят повторил въпроса си: „Ако се качваш по една висока планина с голяма раница, какво ще направиш?" Като потретила въпроса си, Учителят се изправил, погледнал я строго, махнал с дясната си ръка и казал: „Аз ти дадох отговор. Ти не чуваш, прави каквото щеш!"

Елена намерила мъж и заживяла с него. Родила две деца, но не се били оженили. Тя направила въпрос пред мъжът си, че трябва да се оженят, за да не се подиграват хората на децата им. Най-после, след дълги разправии се оженили. Но той постоянно ходел някъде и не казвал къде ходи. Елена го попитала къде ходи постоянно вечер до късно (бил комунист). Той й отговорил, че е по-хубаво да не знае къде ходи, за да не си навлече беля на главата. Полицията го подгонила като комунист и много пъти идвали в дома й, като насочвали автомат към нея, да каже къде е мъжът й и с кого се среща. Тя им казала, че не знае къде ходи мъжът й, и той й казал да не знае къде ходи, за да не си докара беля на главата си. След дълги посещения, най-после полицаите я оставили на мира. Дошли комунистите на власт и мъжът й като голям комунист заел важна длъжност в градът. Скоро намерил млада мома, напуснал жена си Елена и се оженил за младата. С големи мъки тя отглеждала децата си. Минала през големи мъки и страдания – резултат на непослушанието й. Децата й я оставят, а тя започнала сериозно да работи за своето духовно развитие. Живееше в голяма беднотия, но винаги беше готова да раздели това, което има с някои закъсал. Около 1990 г. дойде на езерата със скъсани гумени цървули и ходеше боса. Видях я и й дадох нови шушони с вата отвътре, които й топлели много. На другата година ми каза, че ги е носила и през цялата зима. На Рила се грижех за храната й и й дадох някои дрехи. При слизане от езерата, заваля силен дъжд с град. Слизахме заедно със сестра Елена и тя се събу боса и така стигнахме до Горският дом, където дъжда спря, огря слънце и докато чакахме рейса за София, дрехите ни изсъхнаха. Много пъти сме се срещали с Елена на градината в Айтос. Тя ме обичаше и ми целуваше ръцете. Разговаряхме по братски и лични въпроси. Какво велико нещо е да слушаш Бога! „Да бих те слушал !"

5. Василка Иванова се разболява от треска, която се проявява през 6 часа. Измъчена от болестта, тя отива при Учителя и със сълзи на очи го моли да я освободи от треската. Учителят я поглежда много строго и извиква повелително: „Вън да си отиваш!" Сестрата излиза от стаята на Учителя омъчнена и през целия път до вкъщи плаче. Вечерта се подготвя за поредния пристъп на треската. Взима одеало, хинин, топла вода и чака да започне да я тресе. Времето минава, мръква се, а треската я няма. Тогава тя се замисля дълбоко в себе си и разбрала, че Учителя не изгонва нея от приемната, а неканената й гостенка - треската, която повече не я посещава. Тя отива на другия ден и благодари на Учителя за оздравяването си. Василка има дъщеря – Лиляна, на която не й върви в любовта, и не може да си създаде семейство. Лекарите й казват, че не може да има дете. Отиват на Рила, където тя непрекъснато се моли за дъщеря си да се омъжи, макар и един месец само. Като се връщат в София двете отиват при Мария Шопова, която в това време е в много тежко здравословно състояние и лекарите й казват, че ще си замине след няколко дни. Мария поглежда Лиляна и казва, че в най-скоро време ще се омъжи, ще роди момченце и ще го кръсти Иван, по името на баща си. Казва й точно и датата на женитбата, а съпругът й ще е Гената, техен приятел, който често пребивава в дома им. След това предсказание Мария Шопова оздравява напълно, а всичко се сбъдва точно. Василка благодари за помощта, получена от Мария.

Василка Иванова е същата сестра, за която съм писал на 155 страница от

книгата „Светъл лъч" София 1998г., която преди заминаването на Учителя завежда сина си Христо да го питат какво да учи. Той му казва да следва медицина и става отличен лекар.

6. Мария Шопова се омъжва млада и попада при трудни семейни условия. Свекървата й София не успява да я обикне. Свекърът и мъжът й са месоядци и обичат много да им угажда. Тя мълчи и търпи всички обиди и лоши думи. Шивачка е и работи с голяма любов и отлична обхода към клиентите си. Всички я обичат. Свекървата забелязва хубавото й отношение и казва, че е магьосница. Омагьосва всеки, който идва при нея, а синът й Стефан бил изял цяла ливада с магии. Мария й отговаря, че и към нея отправя магията на любовта, но тя не я приема. Много й тежи, че трябва да купува и готви месо на мъжа си. На един Великден решава за последен път да сготви и да каже на съпруга си да я освободи от това задължение. Купува най-скъпото месо и казва желанието си. Той отговаря: „Добре, аз ще си сготвя". Взима месото, прави пълнежи, подготвя една тава и казва, че като се върне ще го опече. В работата му става лошо, получава дизентерия и три дни лежи в болницата. Приготвеното месо го изяждат котките. Мария благодари в душата си за случилото се и отива на Витоша към местността Присоите. Към средата на пътя започва да й ухае един особен, силен аромат, който я придружава дълго време. Вдъхновява се, започва да пее братски песни, олеква й на душата и разбира, че Учителя е с нея. Скоро присъствието и аромата изчезват. Тъй като е Тома неверен – си казва: „Учителю, покажи ми, че наистина ти си бил с мене, тъй като не те виждам."

На Присоите Иван Антонов казва на групата от приятели, които са около него: „Сега ще дойде една душа, която Учителя я придружава по пътя."

Мария пристига при тях и всички я поглеждат и ахват. Тя се смущава и сяда до Влад Пашов. Пита го защо така са ахнали братята и сестрите и той й съобщава предсказанието на Иван Антонов, че този, който идва сега е придружен от Учителя, това е тя.

Мария Шопова обича истински свекървата си София и каквото й каже, тя се съгласява с нея. София й казва, че е пазарджишка циганка, а Мария й отговаряла, че е такава, не може да се измени. Тя търпи всички обиди и й казва сестра София. Тя й отговаря: "Не съм ти никаква сестра." Тя я обижда, а Мария й казва: „Колко си добра сестра София, Бог да те благослови!" В нейното лице Мария вижда един добър работник за Бога и делото Му на земята, но която не може да се освободи от ревността. От нея Мария приема новото, става вегетарианка и почва да посещава редовно беседите на Учителя.

7. Със София Шопова се запознах на Изгрева през 1939 г., една неделя, когато тя идваше редовно на беседи. Аз бях малък, но братският живот ни свързва и станахме приятели, както аз лесно се сприятелявах с възрастните братя и сестри. Имахме някаква силна връзка от миналото, която продължаваше и сега с по-голяма сила и тя много ме обичаше. По-късно се сприятелих и със снаха й Мария Шопова. При един разговор с нея, тя ми разказа как се е свързала с Учителя. Мъжът й бил чиновник по железниците с малка заплата – недостатъчна за нуждите на семейството й. Тя се принудила покрай голямата си домашна работа да шие на чужди хора, и изкарва по някой лев. Една вечер решила да довърши една поръчка и да шие до 24 часа и тогава да си легне. Мъжът й като никога се върнал по-рано, доста уморен. Хапнал и веднага легнал и заспал. София макар, че била много уморена от домакинската си работа не спирала да шие. Погледнала уморено към часовника, който показвал 24 часа без 15 минути. Уморения й поглед се плъзнал по стената и стигнал до прозореца, на който забелязала, че се появил един бял облак. Тя заковала погледа си в този феномен и забелязала, че в облака се очертава една фигура на възрастен човек до кръста, облечен в бяла дреха, косите и брадата му също бели, а очите му меки, но светещи. Скача от стола от уплаха, и иска да вика, но до себе си забелязва жена, обърната с гръб към нея. Тя протяга ръката си и я

слага на дясното й коляно и й казва: „Не бой се!" София, макар и силно уплашена от видяното я попитва: „Кой е този, който виждам в облака" – „Спасителя, на когото се помоли!" София коленичила и почнала да се моли. Непознатата запява песен, неизвестна за нея, която тя никога не била чувала. Непознатата й казва и тя да пее с нея и София запява. Песента свършва, а жената е още до нея гърбом и си крие лицето. София я попитва: „А ти коя си?" – „Света Петка" й отговаря тя. София бързо излиза от унеса, в който била изпаднала от сърдития вик на мъжът й, събуден от песните, които скача от леглото и й казва: „Ти си полудяла!" Какви песни пееш посред нощ и ме събуди. Не знаеш ли, че съм преуморен. „Чакай бе, вика тя. Не съм луда и слушай да ти разкажа, но да отидем в стаята на децата, защото тук ме е страх." София му разказва за видението, което имала, а мъжът й се успокоил и легнал да си почива. На другият ден София отива в черквата и оглежда всичките икони, но никъде не намира образа на видението, което видяла. Ходила на Манастири и други черкви, но образа на светлият старец никъде го нямало. Минали 19 години, през което време се местили в различни градове на провинцията. В съзнанието й останал незабравим светлият образ на стареца, който й се явил във видение. Брат й заминал за чужбина и отначало се обаждал от време навреме, но скоро престанала кореспонденцията. София много го обичала и започнала да търси ясновидец, който да й каже нещо за него. Препоръчали й Любомир Лулчев, който живеел в квартал Изгрева. Тя проучила къде се намира квартала и бараката, в която живее Лулчев. Една сутрин рано отива при него. Той я успокоява, че брат й е добре и скоро ще получи писмо от него. След това двамата отиват към полянката, където се играе Паневритмията и тя вижда по средата на полянката образа на белият човек, заобиколен от много хора, с които той разговаря. Сълзите от очите й потичат от радост и тя си казва: „Намерих те Господи!" Душата й се изпълва с неземен вътрешен мир и непреривна радост. Това е първата й среща с Учителя, която осветява умът й. Тя започва редовно да посещава беседите и записва всичко, което я интересува. Тя страдала от подуване на краката и ръцете. В една от беседите Учителят засяга въпроса за нейните болести (тя мислено го пита), че се дължат на неправилната й сърдечна дейност, силните й тревоги и чувствата на които дава ход, но те внасят тъмнина в живота й. Сестра София се коригира и оздравява. Започва да мисли дълбоко за всички въпроси в живота си и оздравява. С изненада тя констатира, че песните, които тя беше пяла със Света Петка, се пеят в салона. София научава братските песни, става вегетарианка и коренно променя живота си. Става добра приятелка със сестра София Попова, като нея изстрадала душа, мила и блага, готова да помага на всички страдащи. Тя обича много своят единствен син Стефан и не желае да го даде на никоя жена. Обаче, Стефан се влюбва в красивата Мария и се оженва за нея. Тя завършва училище за шивачка в София и става отлична модистка. София Шопова не може да приеме снаха си Мария в сърцето си и постоянно я кори и намира кусури. Мария Шопова й отговаря с голяма любов и търпение. Тя знае, че свекървата й е много будна и добър ученик на Учителя, а и тя я запознава с Братството и Учителя. София става дежурна по кухня с още две сестри на Изгрева и изкарва дежурството си от един месец и няма кой да ги смени. София инструктира снаха си да подържа реда в къщата й, а Мария отлично се справя с всичко. Групата им решава да продължи дежурството си и изкарват още един месец да готвят. Пак не идват сестри да ги сменят. Тогава София отива при Учителя и Му казва: „Учителю, вече 2 месеца няма кой да ни смени в кухнята!" Учителят се усмихнал и казал: „Сестра, работете, докато има за кой да работите. В бъдеще и да искате да работите, няма да има за кого. Работете сега, да получите благословението, което Бог ви е определил." Така София готви 3 месеца, а снаха й Мария подържа изрядно домът им.

8. Житейският път на Мария Шопова

На 21.02.1937 г. Мария ражда дъщеря си Йорданка, 1939 г. пак забременява и решила да абортира, да не ражда второ дете. По това време мъжът й Стефан е в

Румъния и попаднал в затвора. Мария му писала, че е бременна, а мъжът й отговорил, ако е от него да го роди. Тя се обидила много и изменя решението си, решава да роди. Аз се срещнах с нея и й казах, че ако не роди това дете, мъжът й Стефан ще си замине. Желанието на майка й да я абортира донася големи страдания на детето. На 12.01.1940 г. ражда дъщеря си **София**.

8.1 София Шопова (Тя е внучка на баба си София Шопова), която от раждането има болестта рак на гърлото. Не й върви в ученето. Животът й е неразривно свързан с тоя на майка й Мария, която с голямата си духовна сила я подържа и още е жива досега. София минава през големи страдания и болки (от рака). Много пъти я водят на болница и лекарите правят диагноза, че тя ще си замине най-много след 2-3 месеца, но тя все остава жива, а лекарите и професорите, които я лекуват и й правят диагнози, си заминават един по един. Голямата й дъщеря Йорданка е много ученолюбива, отличничка в гимназията, а на София, както казах, не й върви и едва изкарва средно образование. Йорданка влиза в университета и следва химия, а сестра й София има много ниськ бал и майка й Мария се чуди къде да отиде да учи. Мария се помолва да се уредят въпросите на малката й дъщеря. Тогава Мария шие една много хубава рокля на една директорка на курсове за медицински сестри в детските градини (ясли). От благодарност за хубавата рокля, тя предлага на Мария да приема София при нея да учи. Мария й казала болката си, че дъщеря й има много ниськ бал и никъде не може да продължи да учи. Директорката й казва да даде документите на дъщеря си. Тя ги урежда – променя оценките в дипломата й, и след конкурса е първата от кандидатките. София завършва курса като медицинска сестра в детските ясли и започва да работи в руската детска градина, където са децата на повечето големци в София. София обича много децата и си гледа много добре работата, и всички деца я обичат и търсят. Тя постоянно боледува и често ходи до болницата за прегледи и лечение. Постоянно опровергава прогнозите на лекарите и професорите, че скоро ще си замине, но много от тях си отиват, а тя остава (зад нея е майка й Мария – Учителя). Много от болните като нея си заминават. Болните постоянно се оплаквали от непоносимите болки, които имали. Тогава професорът им казвал: „Когато видите, че София Шопова се оплаква, само тогава и вие можете да се оплачете." От хубавото отношение към децата, тя става много близка и обичана от родителите на децата, които й имали пълно доверие. Децата, отгледани от нея, като пораснали и се оженили, довели своите деца пак в детските ясли, в които работела София Шопова. Тя се омъжва за един машинен инженер. Мария казва на приятеля й, че дъщеря и е болна и не е за женене. Но той я обичал много и се оженил за нея.

8.2 Тя ражда две деца – дъщеря и син и ги отглежда в яслите – **Йорданка** завършва химия и както е обикновено в България работи това, което не й е работа. Става главен инспектор в Министерството на финансите и прави ревизии на най-големите комунисти и много от тях ги дава под съд. Имаше много неприятности, и често идваше при мен да се съветва по сложните ситуации, в които изпадаше. Понеже отлично си гледаше работата, макар, че не беше партийка дълги години работи на този отговорен пост. Йорданка има две дъщери и много мъчнотии с отглеждането им.

8.3 Малката Арлета е при баба си Мария, която я отгледа до 18 години. Всички несгоди и товари, изживени от дъщерите й се сипеха върху главата на сестра Мария Шопова. Арлета учеше цигулка в Музикалното училище и го завърши. Стана добра цигуларка. Арлета беше претенциозна и работата не й вървеше. Скоро напусна свиренето. Баща й Павел беше главен инженер на Кремиковци и много обичаше дъщеря си и сестра Мария, която я гледаше. Арлета беше красиво момиче и обикна едно момче, с което имаше хубаво приятелство. Тя ме обичаше и мен. Веднъж като приказвахме, тя се разсъблече гола пред мен и баба й и ме попита какъв ще е живота й занапред. Погледнах я и казах, че ще мине през големи

страдания, особено в отношенията си с момчетата. Минаха няколко месеца и няколко момчета, които завиждали на приятеля й, го убиха и Арлета изпадна в голяма депресия. Докато живееше при баба си, тя 18 години е вегетарианка, като отива при баща си, той я кара да яде месо, и Арлета се отравя и едва я спасяват в Пирогов от смърт. Това я разтрои напълно и изгуби всичко духовно, насаждано от баба й Мария 18 години. Отиде в чужбина, където работеше с цигулката си. Върна се в България и още не може да намери равновесие в себе си и често боледува.

8.4 Разказите на Мария Шопова

През Мария Шопова минаваха всичките им мъчнотии и тя ми казваше: „Светозаре, дала съм 10 молби до Бога, ако дойда в друг живот на Земята, да не се женя за никого – да им нося товарите от глупостите, които правят." Освен внуците си, Мария имаше над сто приятелки, на които беше изповедница и им помагаше много в мъчнотии, които имаха в живота. От това често се натоварваше извънредно, и аз често трябваше да ходя при нея, да й помагам. Имахме много силна вътрешна връзка и само като я помилвах, тя излизаше от болезненото си състояние. Мария обичаше много планините и посещаваше често Рила и Витоша. На Витоша имаше една заградена от лещници полянка, наблизо извор, където повече от 10 години прекарваше през лятото. До нейното място сега е международната станция на лифта от Симеоново до „Алеко". Имаше дотам коларски път и зет й Павел я закарваше дотам с багажа й. Там Мария прекарваше в тишина и спокойствие повече от месец. На изток от там се виждаше добре изгрева на Слънцето. Веднъж сестра ми Величка отива при нея и по пътя се спъва и пада. Една голяма пръчка се забива в кракът й. Мария изважда пръчката, промива и бинтова раната й. Тя беше изключително мека и благородна, с голямо добро сърце и разположение към всички страдащи хора.

Мария е родена в Пловдив и семейството й било комунистическо и някой от нейните роднини загиват. Благодарение на това, че отива да учи шивачество в София, тя се спасява от честите провали, които ставали с комунистите от Пловдив и остава жива. В хороскопа й на Асцендента й изгрява зодиакалният знак Водолей с Уран на Асцендента съвпад с Марс. Това й дава голяма изобретателност, силна интуиция и голяма сръчност в работата си. Още в училището се отличава като най-добра шивачка и моделиерка. Това се подчертава и от отличните аспекти, които има господаря на кармата й, и покровител на занаята й – шивачеството (Сатурн – ретрограден тригон със Слънце, тригон с Меркурий, тригон с Марс, тригон с Юпитер, полусекстил Нептун, съвпад Плутон, латитюд Марс и Юпитер). Освен това Сатурн е в знак Близнаци, което дава научна насока на моделирането и голямо задълбочаване и прецизно изпълнение на всеки модел. Мария Шопова е отлична модистка и прави нови модели дрехи и за хубавата си работа получава като награда „Златна игла". Явява й се Учителя във видение и й казва да прави и шие модели, които да бъдат абсолютно симетрични. Да няма странични копчета и други допълнения, които нарушават симетрията. Мария шиела, и преди да свърши работата си, казвала на клиентката си да й плати колкото тя желае. Така тя отглежда двете си дъщери и облекчава много мъжът й Стефан по грижите за семейството й. Зълва й често ходела в съвета и я клеветяла, че шие частно, много пъти я глобяват. Тя плащала глобите и продължавала да обслужва хората. Тя е шиела на най-високопоставените дами в София. Едновременно с работата си, тя редовно посещава беседите на Учителя в салона. В 3 часа сутринта се събирала група на повече от 10 души, живеещи около гарата и заедно са тръгвали за беседа и винаги са отивали на време. Тя пееше много хубаво братските песни. Най-много тя обичаше песните: „Аз в живота ще благувам" и „До ще ден". Понеже беше свързана с много хора, които я обичаха, остана 4-5 години по-дълго на Земята. Дъщеря й Йорданка се беше залепила за нея и не даваше и дума да става за нейното заминаване. Тя се грижеше години за Мария и когато често тя загазваше, я изпросваше от Учителя да живее още известно време. Мария

редовно ми даваше всеки месец десятъка си, и аз го внасях в братската каса. 2 години преди да си замине събра десятъка си и направи чешмата на Мястото на Учителя. Това е един много хубав спомен, показващ нейният красив духовен живот. Тя имаше непреривна връзка с Учителя и изпълняваше точно всичко, което й нареждаше Той.

Есента на 1970 година отидохме със сестра Елена на хижа Мусала. Там заварихме Мария Шопова, Ваня и още една сестра, решили на другият ден да се качат на връх Мусала. Ние бяхме отседнали в дървените бараки и им предложих сутринта заедно да тръгнем нагоре. През нощта времето се промени. Заваля сняг и натрупа 30-40 см. Сутринта, като отидохме с Елена при тях, те не искаха да тръгнат, защото беше много хлъзгаво. Предложих на сестра Мария да тръгне с мен и да я водя за ръка. Качихме се на Мусала в снега и след обед се прибрахме в хижата, като на отиване и връщане държах Мария за ръка. По гащите й се беше набрал на топки сняг и тя ми каза да ги събуе. - „Не, нали ще изстинеш" й казах аз. Това беше нейната последна екскурзия с мене до връх Мусала. Преди хижата нейната приятелка падна на равното. Това е език. На следващата година тази душа напусна този свят. В дома на Мария дълго време живя с. Ваня. Нейният дом беше широко отворен за нашите братя и сестри, които посещаваха Изгрева и Учителя. След заминаването на Учителя в нейният дом се провеждат редовно беседите с около 30 братя и предимно сестри.

8.5 Мъжът й Стефан е началник в Кремиковци и построява няколко бараки в двора. В една от тия бараки сестра Мария подслонява един брат, Господин, който дълги години живя при нея. Тя го поддържаше с пари и продукти до заминаването му. Там се подслони и сестра Димка и синът й Николай. Мъжът й Стефан я оставяше Мария свободно да ходи на беседи, в планината на екскурзии. Мъжът й е голям началник в Кремиковци и се влюбва в една негова подчинена. Веднъж Мария като се връща от екскурзия намира домът й разтворен навсякъде. Тя поседяла известно време долу и решила да се качи горе на втория етаж. Там тя вижда, че мъжът й е легнал с любовницата си, а там е и майка му София. Тя слиза долу, мълчи и нищо не им казва. Стефан продължил да се среща с тази негова подчинена. Мария решава да й отмъсти. Облича се хубаво с най-красивите си дрехи, оправя косата си и отива в канцеларията на началника на мъжът й. Мария била много красива, отлично облечена и сравнение не може да стане с любовницата на мъжа й. Връща се в къщи и решават заедно с Димка и Йорданка да отидат в квартирата на любовницата му и да й отрежат косите. Като стигнали до квартирата, ръководителя на Мария й наредил да не прави това зло. Йорданка упорствала, но не й отрязали косите. Скоро след това тази жена заболяла и й опадала цялата коса. Така небето извършило естествено онова, което Мария искаше да направи насилствено.

8.6 Братът на Мария е женен, но си имал приятелка. Мария държала много да живее с жена си, която била отлична стопанка с много добър характер. Приятелката на брат й отива при Мария и тя я вкарва да седи в кухнята, като остава малко открехната вратата. Дошъл брат й и започнали да говорят за нея и брат й я нагрубил като казал какво мисли за нея. В кухнята тя чула всичко. Не могла да издържи и излязла да се кара с брат й. Брат й се скарал с Мария за номера, който й погодил. Така те се разделили и брат й останал да живее с жена си. При Мария идват гости от Петрич – Крум и Кирчо, от Смолян – Добринка. Приятелите от Смолян, когато се разболяла я посещавали често и й помагали. Посещаваше я брат Ключанов от Пловдив, Павлина Даскалова от Търново, Малина Класса от Полша и др. На 19.05.1976 г. си замина мъжът й Стефан. Тогава разделят къщата на две и горе, на вторият етаж отива да живее зълвата на Мария, а тя на първият етаж.

8.7 Зълвата (Това е Радка Филипова - сестра на мъжа й Стефан Шопов) я ненавижда и има много лошо отношение към Мария. Постоянно й прави бели – тропа й отгоре, и я безпокои. Налива вода и я наводнява, като разваля

мазилката по таваните и стените. Постоянно й прави черни магии, но Мария не я хващат магиите (тя е от ангелската йерархия). Зълвата й накрая решава да я уплаши и така Мария да получи инфаркт и да си замине. Една сутрин рано зълвата се хвърля от балкона и пада на стълбите пред вратата на Мария и умира. Идва милиция и много хора, а в това време Мария спи дълбоко, така небето я предпазва да види тази грозна картина. Дигат я, откарват я в болницата за аутопсия и чак тогава Мария става, и се научава, че се е освободила от едно неизцелимо зло. Мария беше много чувствителна и като отидеше на гробищата да изпраща някой заминал, цял месец не можеше да се оправи. Предложих й изобщо да не ходи на гробищата, защото ние, като отидем там светим и по нас се залепват много тъмни престъпни духове, които искат помощ и докато се освободим от техните влияния, може да мине повече от един месец. През 1968 г. аз заведох моята приятелка Еленка при Мария Шопова и тя я обикна много. Имаха силна връзка от миналото. Ние често я посещавахме.

8.8 Веднъж Павел и Йорданка ни поканиха на гости и Елена им направи две баници. Павел я призна за голям майстор на баниците. Подобни баници му правила майка му. И двамата останаха много доволни от нашето пребиваване. Павел не беше комунист, но много способен машинен инженер и затова заемаше длъжността главен инженер. На общозаводското събрание го обвиняват в допускане на грешки и искали да го уволнят. Павел им отговорил: „Вие ще ми направите най-голямото добро, да ме освободите от този затвор и отговорност за кривите работи в производството. Кой ще дойде на моето място?" В завода стават няколко аварии и го обвиняват, че не следи добре процесите и той е виновен. Той отива в завода, скрива се и наблюдава цяла нощ кой какво работи в цеховете. Вижда, че към полунощ идва партийният секретар на завода и увеличава притока на газ в пещите, което води до взрив или пожар. Веднага алармира милицията и го хващат на местопрестъплението, слагат му белезници и го откарват в затвора. Павел му казал: „Хванах ли те престъпнико."

Синът ми Павел много обичаше сестра Мария, и като отивахме при нея той лягаше в леглото й и спеше. Мария никого не допускаше да ляга на леглото й, но Павел винаги го приемаше и по-късно, когато порасна и стана голям. Имаха силна вътрешна връзка от миналото. Мария не допускаше и сестри да лягат на леглото й. През зимата на 1998 г. Учителя ми каза веднага да посетя двете Марии – Маркова и Шопова. За първата ще разкажа, когато говоря за нея.

8.9 Отиваме със сестра Елена при Мария Шопова, която изстинала. Лежи в леглото си в кома, а двете й дъщери се чудят какво да я правят. Отидох при нея, разтрих главата й отзад и тя дойде в съзнание. Дадох й чаша гореща вода да пие, като й казах, щом закъса да пие непрекъснато гореща вода, докато се оправи. Тя седна в леглото и пожела да хапне от това, което Елена беше донесла. Нейните крака са много горещи и тя ходи постоянно боса. Било й много горещо и тя отворила прозореца, и седяла на течението няколко часа и изстинала дълбоко. Стана от леглото и взе да ходи. На другият ден сутринта й става лошо, но веднага си спомня моите думи, че трябва да пие гореща вода и започва да пие няколко чаши една след друга и положението й се подобрява. Като я посетихме пак, тя ми благодари за помощта и за горещата вода, която почна редовно да пие. По-рано отидох до Мария Шопова и я заварих на леглото в кома. Било й много тежко и дошла една съседка и започнала да я разтрива и й става още по-зле. Аз се приближих до нея, помилвах я по лицето, и й казах: „Марийке, ти си здрава и всичко ще ти мине." Веднага й стана добре и тя слезе от леглото да ме почерпи. На другият ден ми каза, че от ръката ми излязла светлина и веднага дошла на себе си и сега се чувства много добре. Много трудности имаше Йорданка, за да осигурява пари за тока, понеже печката денонощно гореше. Мария не искаше да получи помощ – пари от никого. Тя говореше и учеше младите да дават десятък от това, което припечелват, за да имат

Божието благословение. Мария падна в дома си и счупи ръката си и изкара няколко месеца със силни болки. През зимата на 2001 година от студа се пукат тръбите и с вода се залива двора и къщата. Успяват да се справят с това бедствие. Правиха ремонт на стаите в партера, където живееше един с бръсната глава, направил престъпление и там се укриваше. Мария със своята малка пенсия му плащаше всичко: тока, телефона, водата. Понеже имал много да плаща, този човек избягал и оставил вещите си. Изхвърлят му вещите и правят ремонт на стаите. През зимата на 2002 г. при Мария отиват Стефка и Павел, зет й и разговарят до късно и си отиват. Мария е в леглото си и се сеща, че трябва да пусне чешмата да тече по малко, за да не замръзне. Става и пуща водата, но на връщане към леглото пада и си счупва таза. Пълзи по земята, намира телефона и се обажда на сестра си, която идва с нейната дъщеря и я вдигат и слагат в леглото. (Това е резултат на лошите мисли и атаки, отправени към Мария.) Дълго време лежа и не можеше да стане от леглото. Много пъти идва в положение да заминава, но Йорданка я изпросва от Учителя да се продължи живота й като дава от своя и закъсва. Аз се допитах по въпроса до Учителя и Той ми каза, че това отлагане не е добро за Мария, защото страда много като постоянно лежи и не може да става, а и срока за заминаването й е дошъл. Казах на Йорданка да остави нещата в ръцете на Бога, защото и тя изнемогва. Бяха взели и жена да я гледа нощем, а през деня Йорданка. Мария имаше едни памучни чорапи от Учителя, които беше обещала да ги даде на дъщеря си Йорданка. Йорданка, като боледува, взима един чорап, слага го под възглавницата и на сутринта е здрава. Веднъж Елена отива при Мария и тя й дава двата чорапа, понеже Учителят й казал да ги даде на мене. Йорданка се сърди малко, но щом са в мене е доволна. Преди години тя желаеше да се омъжи за мене, аз й отказах и тя се омъжи за Павел. Мария й казала да ми предаде някои неща, албум със снимки и десятъка й за този месец. Аз редовно го взимах от нея и го предавах в братската каса. Тя беше сложила в плик точно 88 лева, толкова, колкото бяха годините й. Беше ми написала и едно стихотворение. Ние с Елена често я посещавахме и тя винаги ни се радваше. Мария помолва Елена да не изоставим Йорданка, а да се погрижим за нея след заминаването й. Ние й обещахме и сега изпълняваме обещанието си. Тя често казваше на дъщеря си Йорданка: „Йорданке, не се сърди, че аз обичам Елена повече от тебе." Оплакваше ми се, че иска вече да си отиде, а Йорданка я спира. Мария ни казваше: „Елена, аз и от другият свят ще ти помагам и съдействам." Тя обичаше песента „До ще ден" и обичаше да й я пеят, а тя да слуша. Аз често я разтривах и намалявах болките по тялото й. С нея направихме много снимки. Павел я обичаше много и често я посещаваше, а беше и е добър приятел с Йорданка. Тя се разболя от задух и отиде на лечение в болница и остави за известно време Мария. Едва се излекува. Много се тревожеше за майка си. Постепенно прие моята теза – да остави нещата да станат, както Бог желае. Елена посети Йорданка в болницата и лицето й светнало като я видяла и благодарила за вниманието, които й оказала.

8.10 При Мария Шопова отива сестра й да я гледа. Елена се обажда по телефона да й занесе някакво лекарство. Мария се обажда: „Никой да не идва, не разрешавам да идвате, защото има кой да ме гледа." Аз казах на Елена веднага да отиде. Тя отива, занася лекарството и храна, а Мария я посреща много добре. Няколко пъти ходихме с Елена, звъним на звънеца, но тя пуснала телевизора и не ни чува. Аз намирам един дълъг прът и чукам по прозореца силно и чак тогава ни отваряха. Отидохме с Елена при Мария при смъртта й и Йорданка ми предаде последният й десятък. След продължително боледуване на 8.06.2003 г. в 15 часа без 10 минути Мария Шопова **напусна този земен свят**. На погребението отидохме със сестра Елена. При гроба се изказаха няколко души и накрая проведох кратък наряд* и казах няколко думи за този отличен служител на Бога. След като си отидохме в къщи, ме заболяха зъбите тотално. Викнах Мария и я питах: „Мария,

** Виж « Изгревът» том XI стр. 674-678, N57-62, молитви за заминали братя и сестри.*

какво е това нещо от тебе?" Тя ми каза, че не е от нея, а от стотината приятели, които са се въртели около нея и са изсмуквали енергия, като вампири от нея. Започнали да смучат и от мен. Горката Мария! На какво терзание е била поставена от тези нейни „приятели", от неразбраната цивилизация. Аз взех бързи мерки и доста трудно ми минаха зъбите. Мария отгоре вижда отлично как живеят тежко и неразумно – в безлюбие родните й, и многото противоречия, които ги спъват и иска да им помогне и оправи живота им. Прави големи усилия, но не може да помогне на дъщерите и внучките си. Явява се на сестра ми във Франция боса, както ходеше в дома си и почти нищо не говори. Казала й, че е много доволна от моите молитви, които й помогнали в духовният й път нагоре. На годишнината отидохме тримата – Елена, Павел и аз. На гроба й, направен с ограда и Пентаграм, проведох наряд и казах няколко думи за този мой отличен приятел и съработник в Божието дело. Чорапите, които ми даде Мария от Учителя ги поставих при моите чорапи и като сме тръгвали за градината в Айтос съм ги взел със себе си да ги обувам. Отидохме в град Поморие на плажа и аз се събух, за да се умия. От единият чорап изпадна една книжка, на която пишеше, че това са чорапи на Учителя. Елена ги изпра и аз ги сложих при ризата, която имам от Учителя.

9. Мария Андонова Стефанова

9.1 Мария Андонова Стефанова (по баща) и **Маркова по мъж** е родена на 18.11.1905 г. в град Сливен. Тя е шестото дете от голямото им с 8 деца семейство: има 2 братя и 6 сестри.* Тя израства при трудни материални условия за многолюдното й семейство, които спохождат живота. От малка е привикнала на сериозен труд и всичко, което го работеше, го правеше с голяма любов. Тя се омъжва и има **3 деца: най-голямата Райка, Стоян и Екатерина.** Мъжът й е машинист, кара локомотива на Цар Борис III, и често закъснява в дома си. Живеели са до гарата под наем. Мария, която е абсолютно трудолюбива е принудена да взима работа от околните хора и да шие до късно, за да изкара по някой лев и подпомогне семейният им бюджет. Почти редовно си ляга към 24 часа, когато се прибира мъжът й. Една вечер мъжът й закъснява много, минава 24 часа, а тя уморена продължава да шие и се излъчва. Вижда пред себе си образа на Света Богородица, която й се усмихва и я завежда в салон, където около един човек, облечен в бели дрехи, бяла коса и брада, и светящи меки очи, имало група от хора, които пеели някакви непознати за нея песни, които много й харесали. Тя почувствала в себе си голяма лекота и душата й се изпълнила с неземна радост. Запяла и тя с тях. Това хубаво видение се прекъснало от влезлият в стаята мъж, който извикал учудено: „Мария, ти луда ли си, че шиеш на машината и пееш високо в тази късна доба?" Мария веднага се връща в съзнание и му разправя за видението, което имала и мъжът й се успокоил. Легнали си да почиват и на другият ден Мария отишла в черквата и прегледала всичките икони, но никъде не открила образа на белият човек, който се запечатал дълбоко в съзнанието й. По това време брат й попада в плен и няма никаква вест от него дълго време. Тя започнала да търси ясновидец, който да й каже нещо за брат й - да я успокои. Хората й препоръчали Любомир Лулчев. Като влиза в стаята му, тя вижда на масата му снимка с образа на белият човек. Мария веднага го пита: „Кой е този човек на снимката?" – „Това е Учителя Петър Дънов." –„А знаете ли къде живее?" – „Да, на ул. „Опълченска" 66, отговаря брат Лулчев. След това Мария го пита за брат си. Той й казва, че той е добре, жив и здрав и скоро ще се върне в България. На другият ден рано Мария отива на посоченият адрес и почуква на вратата. Излиза Учителя и я поканва в стаята си, където провеждат разговор повече от 4 часа. Мария си отива обновена, с повдигнат дух и започва редовно да посещава беседите на Учителя, изучава песните и почва да ги пее в дома си и прилага веднага чутото от Словото Му в живота си. Тя бързо се сприятелява с братята и сестрите и става с тях сякаш са от едно семейство. Тя

** Виж « Изгревът» том VIII стр. 410.*

умее много добре да готви и след създаването на братската кухня в 1927 г. участва като дежурна в приготвянето на яденето.

9.2 Разбира се, тя обръща изключително внимание на възпитанието на децата си. Учи ги на трудолюбие и силна любов към науката. Голямата й дъщеря **Райка Маркова** завършва музикалното училище със специалност цигулка и след това Академията – музикална педагогика. Тя става учителка по музика в гимназията.

Омъжва се за **Захари Василев**, който завършва Академията със специалност изпълнител на флейта (пиколист). Род-ът на Захари не приема Райка, и се отнасят враждебно към нея. А и родът на Райка не приема Захари. Тя ражда 3 деца: Александър, Мария и Георги Василеви. Захари работи в ансамбъла на МВР като флейтист. Когато се оженва, Мария му казва, че над нас има един велик, разумен свят, който ръководи и направлява живота на всеки човек. Захари е надъхан материалистически от Академията и й казва, че може да е така, но той не вярва, понеже не може да го види. Не вярва и в прераждането. Мария му казва: „Слушай зетко, ако е Волята Божия, и аз си замина преди тебе, на третият ден след заминаването ми ще дойда и ще ти загася лампата ти." След това му говори за Учителя, който си е заминал, но отгоре помага на всички страдащи, и когато се намериш в трудно положение, помоли Го да дойде и да ти помогне. Захари отива с 3 годишният си син Александър на разходка в Княжево. Навлизат в боровата гора, в която детето си играе, а Захари сяда на една пейка, пред която имало локва от валелия през нощта дъжд. Захари се обръща мислено към Учителя и го моли да излезе от ансамбъла и да влезе в симфоничен оркестър. Той се заглежда в локвата пред него и тя става като екран и в него вижда оркестър – израз на неговото силно вътрешно желание. Чува глас, който му казва, че скоро ще се реализира неговото желание: „Погледни пак картинката в локвата!" Той поглежда и се вижда облечен в черен фрак и бяла риза в оркестъра при флейтистите. Това видение става през пролетта. През месец Юли закриват ансамбъла към МВР. През август той кандидатства като трети флейтист пикулист и влиза в оркестъра като втори флейтист с диригент Асен Найденов. В операта той работи 23 години и е много почитан и уважаван в оркестъра. Винаги първият флейтист, когато имало да се свири дует с флейтите винаги викал Захари да го придружава. Захари се надявал, че скоро ще стане първи флейтист. Идва един флейтист, който дори не завършил Музикалното училище, подкупва ръководителите, като им дава салами и суджуци и те го издигат за първи флейтист, а Захари остава изльган в надеждите си. Тогава Захари се явява на изпит пред немска комисия с немски импресарио за първи флейтист. Издържа отлично изпита и го викат веднага на работа. Но той не може да напусне операта. Захари кандидатства с документите си в импресарската дирекция за отиване в чужбина, но цяла година чака, но няма никакъв резултат. Втората година отива при главният диригент Асен Найденов и го моли да го освободи, за да може да отиде да работи в Германия. Той му отговаря, че ако пусне него, целият оркестър ще тръгне след него. Захари се отчайва от безизходицата, в която се намира и мислено моли Учителя да му помогне. След разговора с диригента в коридора, той среща артистичният секретар Данчо, с когото били заедно в ансамбъла на МВР и го пита защо е така разстроен: „Захари, какво ти е?" Той му казва за отказа на главният диригент, и приятеля му го поканва да отиде следобед в кабинета му. Там, той написва молбата на Захари за напускане на пишещата си машина, поради това, че отива на работа в Германия. Данчо слага неговата молба между многото други документи и диригента я подписва, без да я погледне. При завършване на сезона имат много важен концерт за лауреатите певци в препълнена зала. Диригентът изпуща оркестъра и той понижава с 2 тона. Захари за миг се сеща, че като пиколо може да даде горе верен тон и оркестъра тръгва след неговият тон и така спасява оркестъра от провал. След концерта при него идва партийният секретар и на ухото

му казва да подаде документи за отиване с част от оркестърът на турне в Гърция. Захари му казва, че е попълнил документи, напуска оркестъра и заминава в Германия. Оркестърът се научава и повече от половината му колеги го изпращат до Орлов мост, откъдето взима рейса и си отива в квартирата си в Младост 1. Захари има право да доведе семейството си в Германия и жена му да работи подходяща работа.

9.3 За Коледа при него отиват Райка и Александър, и **Райка** се явява на прослушване за работа в хора на театъра. Одобряват я и я вземат на работа за следващия – есенен сезон, като й дават всички необходими документи, за да се оправи с напускането на работата си в България. Тя се връща в България радостна, че си е уредила въпроса. Но на 5.06.1980 г. тя получава телеграма в 22 часа, донесена от човек да се яви на прослушване пред главният немски импресионер на 6.06.1980 г. след 10 часа в зала България. Гръм от ясно небе. Райка намира щимовете с немските песни, с които се е явила на прослушването в Германия. Цяла нощ си пее тихо до сутринта. В 10 часа отива за изпита си в зала България. Разхожда се в градинката и се разговаря с Учителя, като Го моли да й съдейства да изкара изпита си. Корепетиторката – пианистката Лиляна Бонева я успокоява и подкрепя, като й казва, че ще мина лесно изпита и тя й подава верните тонове. Тогава пред Учителя обещава, ако отиде в Германия, ще е по-тиха от водата и по-низка от тревата. Изкарва прослушването и й казват: „Благодарим Ви. Вие ще работите при мъжът си." Тя им изпяла отлично няколко немски песни.

9.4 Синът на Захари и Райка, Александър завършва Академията по флейта, но не му дават да работи в Германия, но го връщат в България, където по разпределение го изпращат в Кърджали, но мястото било заето и остава без работа. Намират му работа за есенният сезон в Германия и започва да работи. Но, за да остане в Германия, трябва непременно да се ожени и той се оженва за немкиня – негов най-голям враг. Захари няма пари за сватбата и се обръща с молба към свой колега германец да му даде малко пари. Той му казва: „Веднага ще ви услужа господин Василев", и му дава няколко хиляди марки. Захари му написва разписка за парите, а той му казва: „Няма нужда от разписка господин Василев, ние сме колеги и трябва да си помагаме."

9.5 Захари почва да преподава на младежи по флейта. Написва отличен учебник по флейта и си купува сребърна японска флейта. Скоро връща борчовете си. Неговите роднини постоянно искат помощи от него, макар че като идва в България през лятото ги отрупва с подаръци. Те го карат да взима от Германия използвани коли, които те да продават в Пловдив. Захари изхарчва много пари по тях в ущърб на семейството си. Постепенно, както казах на Райка му идва акъла в главата и прекъсва връзките си с тях. Павел му казваше като малък „чичо Сухар", а аз - наборе – родени сме и двамата 1932 г. Той направи разработки на братските песни и Паневритмията за 2 цигулки и пиано. Много хубаво пишеше нотните текстове. Като прекъсна отношенията си с рода си, те атакуваха Райка с магии, и тя се разболя и няколко месеца беше в болница. Сестра Мария й готвеше, а Захари й носеше яденето. Като работи в оркестъра в Стендал, през пролетта на Захари се подува десният палец и той много мъчно свири. През ваканцията идва в България при Мария Маркова. Отива на мястото на Учителя и сърдечно Му се помолил да му помогне да оздравее десният му палец. Молбата му се чува и на другият ден палеца е нормален и той свободно свири на флейтата. Благодари на Учителя и тръгва за Германия да работи. Най-силни атаки набора има от сестра си. Тя си заминава и от другият свят го атакува жестоко и той получава инсулт, парализа и изпада в кома. Германците имат много добри лекари и болници. Обажда ми се Райка по телефона за безнадеждното му положение и аз й казах, че ще се оправи – ще възкръсне. И това стана за чудо на немските лекари. Преди това аз го предупредих да се откаже от старият си атавистичен навик да пуши, защото той ще го доведе до задух и други

болезнени състояния. Захари възкръсна, оживя по нареждане на Учителя, постепенно се оправи и взе да говори завалено. Мъчно се движи с количка. Райка го гледа като малко дете. Понеже много се интересува от положението в България, а там нямат (в Стендал) никаква информация, Павел - сина ми започна да му събира вестници с по-важни случки тук в живота и му ги изпраща по пощата. Захари по цял месец ги чете. Чиновниците от пощата в Германия протестирали, че много големи и тежки пакети изпращаме и Павел взе да ги разделя на две. Най-после аз му казах да не му праща повече вестници, защото само се ядосва от бъркотиите, които стават тук. На моя рожден ден Павел го докара с колата и количката му в багажника на вечеря. Заведохме го до Метро и го разгледа. Води го и на зъболекар.

9.6 Синът на Захари, Александър създава в Германия оркестър, на който той е душата и диригента. Може да свири на всички инструменти и правят турнета. Ражда му се син Юлиян. Жена му е поставена да го шпионира и му пречи в работата. Той разбира всичко. В минали прераждания тяхното семейство е живяло в Рига и са били богати с много имоти и много врагове, с които семейство Василеви се засреща в Германия. Тези техни врагове решават да ги унищожат като им пречат системно във всичко. Най-лошо се отнасят българите (комунисти) към тях. Опитват се да пречат на Сашо, но целият му оркестър го обича много и го подържа във всичко. Преди няколко прераждания Захари е бил дете на Райка и тя го е изхвърлила на улицата като безпризорен. Той се омъжва за нея и иска да си отмъсти за миналото и се отнася много зле към Райка, а и целият им род й е враг. Тя е бременна със Сашо и стига до положение да иска да се самоубие - да се хвърли под влака. Това нейно притеснение се предава на детето. Тя много мъчно изживява примиряването на двата рода. Като ходех в тях и виждах състоянието й, казах й, че тя е стълба в семейството и всичко, което става в него ще се отнася до нейната глава. Учителят ще й помогне Захари да промени характера си и да почне да я обича и понеже не го е отгледала в миналото, сега на стари години ще го гледа като малко дете, което прави и сега. Александър заболява и се явява тумор в мозъка му. Той е изключително музикален и от ангелската йерархия и решава да се пожертва за семейството си, за да останат членовете му да живеят. Казах на Райка да не му правят операция, защото ще си замине. Тя, обърканa от трудното положение, в което се намира любимият й син, се съгласява на операция и той си заминава на 2.11.1993 г. на 35 годишна възраст. Това е страшен удар за Райка, но ръцете на престъпниците се връзват и Сашо отгоре ги пази. Почва редовно да им се изявява. Когато Райка е много тъжна, той запалва осветлението, или включва телевизора, по който свирят любими негови мелодии и после сам се самоизключва. 3 пъти спасява брат си Георги от саботажи с колата му. Когато някой път Георги бърза за някъде, а колата му не запалва, вика Сашо, и веднага пали и тръгва. Последният път с писмо предупредих Райка за голяма опасност, за катастрофа с Георги (той работи с един голям ТИР). Всяка събота той ги разхожда с колата си. В нея били и внуците Рая и Матиас. Враговете му залели с течност рамото на лявото предно колело. Георги кара бавно при някакви магазини, колелото пада, но колата не се обръща и Георги я спира веднага, и ги качва на такси да си отидат. Преди това Сашо го задържа да отиде до колата си и в това време тя пламва и изгаря, но Георги не е излязъл от дома си - сложена запалителна система с часовник.

9.7 Дъщерята на Райка - Мария не й дават да следва и тя е принудена да се омъжи за един груб немец и така с немската фамилия учи в консерваторията в Лайпциг и завършва пеене и става певица. Мъжът й е крайно немузикален и е против нейната работа. Ражда син и дъщеря: Матиас и Рая. Немецът я упреква, че децата не били от него. Тя му казва да направят проверка по кръвта, но той да плаща за опита. Тогава той се отказва. Бил е много против второто дете и я карал да абортира, но тя ражда Рая. Мъжът й не я е пускал да ходи до майка си и баща си, до брат си и бил много против българите изобщо. Аз й писах едно дълго писмо по въпроси, които

ми задаваше, че до една година ще се разведе с него и ще се освободи от това робство. Мъжът й взимал и от нейните пари, по цяла вечер пиел бира в кръчмата. Точно, когато искал жена му да абортира, седнал да пие с някакъв китаец. Един германец направил бележка да не пие с този чужденец. Той му отговорил, че това не е негова работа. Като тръгнал за дома си двама германци го нападнали, набили го хубаво и му пукнали главата, и тогава дал съгласието си Мария да роди детето, с което е бременна. Аз й писах, че небето ще й помогне и така стана. Мъжът й се разстройва психически. Тя започва да си крие парите, за да не ги пие мъжът й. Той й крещи, вика против нея и започва да я души, тя вика и я спасяват и той напуща домът й. Сега са в процес на развод.

9.8 Синът на Райка – Георги Василев изкарва казармата и се обажда на майка си по телефона. Веднага я викат от операта и я пита какво да прави. Тя му казва да отиде при един комунист, приятел на Захари да му съдейства да го пуснат в Германия. След седмица Райка пак я викат на телефона и пак се обажда синът и казва, че човека при когото го пратили не му помага, а му пречи. Райка се помолва и му казва да опита сам на Дирекцията при Лъвов мост. Отива и успява и заминава в Германия. Там посланикът казал на Райка да си отиде в България и сам да си изкарва прехраната и да не е готованец при майка си и баща си. Намират му работа и той прави опити 2 години да следва, но българите там, които завиждат за големите успехи на Захари, всячески му пречат и той не може да влезе в университета. Георги се отказва от следването, той е много добър и става приятел с много германци, и те го насочват да следва специален курс за шофиране на тежко товарни тирове. Той завършва отлично курса и му поверяват един нов ТИР с който цяла седмица обикаля Германия и е свободен в събота и неделя, когато разхожда родителите си. Подтикван от Сашо създава подобно на него оркестър и репетират редовно. Има си приятелка - германка, която напуснала мъжът си, понеже редовно я биел. Обикнала Георги и го гледа като дете и му помагала във всичко.

9.9 Любимият син на **Мария Маркова,* Стоян Марков** се учи отлично и завършва гимназията. Една от преподавателките му казва, че той е изключително умен и ще стане професор. Казармата променя този му светъл път. Отива да отбива военната си служба в Телиш, в авиацията - 3 години. Там го пребиват от бой и отива в болница. Дълго време не се обажда и Мария с Райка отиват в Телиш да го видят. Намират го в болницата в тежко положение. Разболява се психически, но той постоянно говореше срещу терора и безобразията на комунистите. Аз съм говорил с него и го посъветвах да си мълчи, но той е изживял много тежко нещата. Комунистите го пратиха в психиатрията в Курилово. Сестра Мария често го посещава и му носи храна. След години той не можеше сам да се оправя и го освободиха, и той взе да живее в апартамента, който получи срещу домът им на ул. „Тотлебен". Мария по часовник точно му носеше сготвена храна сутрин, обед и вечер. Понякога той я бъска и й се кара (духовете в него), но Мария го търпи, докато Екатерина го изтегли в САЩ и там го поправиха в болниците им.

9.10 Екатерина Маркова завършва литература и става учителка. Живееше с майка й Мария в къщата на Тотлебен, където аз често ги посещавах. Омъжи се за един Пирин, с когото никак не можеше да се разбира. Роди син Богомил и дъщеря Надежда, които ги отглеждаше сестра Мария. Бяха се разделили с мъжът си, но той пак се присламчва към нея и забременява трети път. Идва Райка и решават да абортира. Оттогава напълно прекъсва връзките си с Пирин. Срещу старата им къща и мястото им дават 2 апартамента, но най-малката им леля Милка се намесва и дават още един панелен апартамент за Райка и стават 3. Понеже Райка намира, че малко им е дадено за това място на основна магистрала и до трамвайна и рейсова спирка, отива в съвета и търси правата си. Иска да й върнат старата им къща, която не била разрушена още и мястото им. Те й казали – „Добре, щом върнете трите

**Мария Маркова има три деца: Райка, Стоян и Екатерина.*

апартамента, ще ви върнем мястото." Райка им казала: „Ние сме ги платили". Тогава млъкнали. Екатерина създава една десидентска група и към дома й се отправят стотици писма с молби от хората, пострадали от комунистите и търсещи подкрепа. Екатерина я викат 40 пъти в Милицията. В Пловдив за някакъв митинг я арестуват. Тя имаше приятел от Братството, който много го тормозят в къщи, че е от Братството и го изгонват от дома – жена му. Той отидва в гората и се обесва. Екатерина ми съобщи, и аз отидох при нея. Слязох от трамвая на площад „Македония" и по улицата, покрай градинката и излязох на улицата и видях, че от към гаража идва Христос със строго изражение. Срещнах Го и Го попитах: „Господи, къде отиваш?" – „Отивам да спася една душа да не влезе в животинското царство." Христос се изгуби. Това беше тази страдаща душа, която от голям тормоз се обеси.

Екатерина работи в хотел „Шератон" и успява да даде едно писмо на американка, говорещо за лошото положение, в което се намират българите в момента. Американката го разпространява по медиите на целия свят. Правителството е много засегнато от разпространеното по света сведение и написва във в. „Работническо дело" на края в едно малко място, че някои преследвани хора могат да напуснат България, между които е и Катя Маркова. Райка прочита съобщението и веднага съобщава на сестра си. Тя отива в Австрия с цяла група българи, но към нея се прилепя един агент, провокатор – д-р Христо Сватовски (психиатър). Австрийците ги питат къде искат да отидат и по настояване на приятеля й Сватовски отиват в САЩ заедно с децата. Живеят в Ню Йорк и след 2 години Катя разбира, че Сватовски взима 3/4 от емигрантската помощ за тяхното семейство и той ги е ограбвал през това време. Катя взима децата и отива в Буфало, където работи в една библиотека и още живее там.

9.11 С Мария Маркова се запознахме в 1939 г. на големият събор на Братството. Тя посещаваше редовно беседите и участваше в братският живот. Имаше много приятелки между сестрите. През 1944 г. мъжът на най-малката й сестра Милка – Георги Александров Добрев попада в плен при германците. Веднага Димитринка с Мария и Милка отиват при Учителя и го молят да съдейства да се върне от плен мъжът на Милка, за когото тя много плаче. Учителят им казал, че ако Георги се върне няма да е добре за дъщеря й Цанка, а ако остане там, всичко ще върви добре за детето. Милка настоява, и мъжът й Георги се връща в България. Цанка в 10 клас заболява психически и цял живот не е добре. Това са резултатите на непослушанието на Бога. Подобно е положението и със сина на Катя – Богомил, който заболява психически, но американците го оправят в своите институти и той завършва висше образование по самолетостроене. Писа ми няколко пъти, но понеже слагал в плика и долари, писмата не стигаха до мене. Изобщо има много лабилна психика. Сестра му Надя също учи добре и всяко лято идваше на гости при баба си. Тук имаше приятел много по-голям от нея и висок, за който мислеше да се омъжи, но разликата в годините е голяма и него не го пуснаха в САЩ и отношенията им престанаха, особено като си замина Мария и тя не идва в София. Както споменах всяко лято Захари и Райка посещават сестра Мария и й помагат. Тя беше добре и често посещаваше мястото на Учителя и носеше и сготвена храна, която раздаваше. Беше изключително гостоприемна и ни посрещаше много добре, когато й отивахме на гости с Елена и Павел. Катя както казах взе Стоян в САЩ и баба Мария нямаше вече едно постоянно сериозно задължение да го храни. Тя от възрастта – 90 години, почна да лежи и да си почива. Беше много сензитивна и като я гледаше Надя през лятото на 1997 г., често става посред нощ и готви ядене няколко тенджери с ядене, защото ще й дойдат гости. Действително идваха й гости, но невидими, които не ползваха яденето, а Надка и приятеля й го ядяха цяла седмица. Често вареше по цяла тенджера кафе и няколко пъти изкипява и те по цял ден чистят мястото, което е залято. Обикновено като й отивахме на гости Елена приготвяше хубава баница, която я изяждахме общо. Като отидохме веднъж при Мария, Надежда ни се похвали,

че баба Мария се укротила и не готви вече посред нощ, а само почива. Аз я оставих в хола и отидох в стаята на баба Мария, която се беше излъчила и не даваше признаци на живот. Аз я погледнах между очите и изпратих силна мисъл към душата й, тя отвори красивите си сини очи и ми каза: „Ама ти си ми дошъл на гости, ще стана да те нагостя." Скочи и отиде в кухнята и приготви ядене, което с баницата хапнахме. Възстанови се, не беше яла няколко дена. При нея имаше много квартирантки, които я ограбват – крадат лъжици, ножове, чинии и други. Катя, като беше в София ме попита за сестра Стойка – дъщеря на Златка от Айтос. Аз й казах, че познавам майка й и баща й. Те са много честни и добри хора. Катя взе като квартирантка и досега продължава да живее в квартирата й, и да я пази.

През есента дойдоха на смяна Захари и Райка, които се пенсионираха да гледат Мария. През март 1998 г. Учителят ми каза веднага да отида при двете Марии – Шопова и Маркова. Отидох при Маркова (за Щопова съм описал). В хола заварих Захари и Райка и подехме разговор. Аз прекъснах и им казах, че съм дошъл да видя сестра Мария и отидох в стаята й, и видях, че е в кома. Пратих й мисъл, но тя не се върна. Разтрих й малкия мозък, въздъхна, взе да диша и отвори сините си очи и ме погледна. Нямаше сили да говори. Изправихме я на леглото и постояхме около нея. Мария обичаше много Екатерина, а с Райка имаше по-студено отношение, имаха някаква карма да разрешават от миналото. Ние с Еленка си тръгнахме, а тя легна в леглото си да си почива. По едно време прави опит да се изправи, но не може. Райка я вижда и казва: „Мамо, ти искаш да седнеш, аз ще ти помогна", и я повдига и завива с одеалото. Мария я прегръща и Райка и така стоят прегърнати повече от час и Захари ги наблюдава. Учителят ми каза, че те двете имат да разрешат някаква карма, и трябва да живеят един цял живот в бъдеще. Той ме изпратил да я върна в живот и като се прегърнали и стояли повече от час, кармата се разрешила и в бъдеще ще се срещат като добри приятели – братя и сестри. На другият ден – 14.03.1998 г. тя напусна този свят. Отидохме с Елена и се простихме с този голям труженик на Божията нива, с това голямо любящо сърце, което започна да тупти в духовният свят. Брат Захари дойде в нас и аз му дадох молитвите за заминал и той започнал да ги пише. На третият ден сутринта към 5 часа довършил молитвите и лампата на масата пред него изгоряла. Тогава той си спомнил думите на Мария Маркова, че ако си замине преди него, в третият ден ще му загаси лампата. В деня на погребението аз с Албена, Николай и други приятели отивахме на Мусала да посрещнем пролетта. След обед преди заслона „Хималай" Албена изтърва едната си ръкавица и вятъра я духна надолу. А по въжето горе трябват две хубави ръкавици. Свалих раницата и таман наближих ръкавицата, вятърът я отнесе по-далече. Сетих се и извиках: „Марио, не си играй с мене. Спри ръкавицата да я взема!" Ръкавицата остана като закована, макар че вятърът се усили още повече. Взех я от снега и благодарих на Мария за доброто, което ми направи. Точно тогава я погребваха. Предадох ръкавицата на Албена и я помолих да внимава много, защото ни чака изкачване по въжето.

10. София Попова е родена в 1854 г. – 10 години преди идването на Учителя. Като момиче е била весела, жизнерадостна и всички я обичали. Това е било живота й преди освобождението на България. Омъжва се и се задвижва кармата и започват големите й страдания, следващи едно след друго. Отначало мъжът й е бил учител, а после съдия следовател – много сериозен и строг човек. След раждането на първото й дете, заболява от тумор в корема, придружен от много силни болки. Мъжът й се грижи за нея и я води на лекари, но тя не смее да си направи операция. С голяма мъка отглежда децата си, защото всяко движение й причинява болки. След раждането на третото си дете, на третата вечер сънува сън, че при леглото й идва един човек с бяла брада, облечен в бели дрехи и сяда до краката й. Тя не го познава, но събрала много мъки и страдания, си изповядва живота пред него. От време навреме непознатият й казва: „Всичко ще ти мине!" Говорила му за тежката

си болка. Той става и й казва: „Всичко ще ти мине, не се бой!" Тръгва да излиза. Нея я болели очите и тя скача от леглото и го вижда през прозореца да върви покрай къщата и му извиква: „Дядо бе, дядо!" – „Какво има?" – се обръща той към нея – „Че аз най-главното не ти казах – очите ми са болни и ще ослепея, как ще си гледам децата?" – „Нищо няма, ще ти мине всичко", и продължил да върви нагоре по улицата. Събудила се облекчена и успокоена, а възглавницата й била мокра от сълзите й. Очите й започнали постепенно да се оправят. Мъжът й го преместили на работа в София, но тя е болна и не излиза от дома си. При нея идват приятелки и една й казва: „София, ще те заведа на едно място, където ходя, ти си точно за там." Завежда я при сестра, където четяли беседи и се подвизавали духовно. След това й предлага да я заведе при Учителя на ул. „Опълченска" 66. Като влиза в стаята вътре вижда същият бял човек, който преди толкова години я посещава на сън. (Това е един от методите на Учителя да пробуди готовите души.) Учителят я погледнал и се усмихнал. Веднага тя почувствала в себе си голяма сила, която задвижила ръката й, и тя написва във въздуха кой е този човек – Спасителя. Хваща ръката си да я държи, но тя пише във въздуха. Започва редовно да посещава беседите и корема й, който бил много подут, бавно и незабележимо се смалявал и болките й изчезнали напълно. Синът й – лекаря, следял процесите в тялото й и се чудел как така майка му оздравява без никаква лекарска намеса – лекарство или операция. При срещата си с Учителя в нея влиза едно светло същество, което постоянно й говори и учи какво да прави в живота си. Да помага на всички и никого да не връща, защото Учителят ги праща при нея. От вътрешните си разговори тя написва много тетрадки. Някой от младите братя се смущават от движенията, които тя прави в салона при изнасянето на беседите и смятали, че така тя компрометира Школата.* Но много от тия хармонични движения, Учителят ги дава в Паневритмията, и упражненията, дадени в клас. Учителят й говори, постоянно я учи на никого да не се сърди и да не се оскърбява, защото всеки проявява това, което носи в себе си. Понеже София с търпение и вяра понася големите страдания и мъки преди срещата си с Учителя, Той я избрал като съсъд да работи и говори на хората чрез нея. Всички, които я посещават, тя ги успокоява и им говори само положително – всичко ще се нареди. Учителят й казва да отиде на Витоша, където никога не е ходила, а и тя е болна и не е излизала от дома си. Казва й какво да си вземе. Децата я спират да не ходи, но тя слуша вътрешното си ръководство и тръгва с голяма вяра. Изпотява се и става вир вода, не помни как е вървяла, но не могат да стигнат групата на Учителя. Ръководството й казва да не спира, за да не изстине кръвта й. На Ел Шадай се преоблича в сухи дрехи и пие няколко чаши вряла вода, която й отнема умората. От една преспа напълва чаша със сняг да го покаже на децата си, че е била на Витоша. Това е същият глас на Учителя, който ми казваше да отивам на Мусала през месец февруари в най-големите снегове и бури, като ми изпращаше две същества от дясно и ляво да ме напътстват до горе. Същия този глас й казва да отиде на Мусала и тя слуша и тръгва. Тя се отличава с голямо послушание към Учителя. Отива на Мусала и цяла нощ я обхожда при зодиакалната светлина, за да развие по-силна интуиция. Излекувала се от всички болести и бодро ходи навсякъде.

Във войната убили малкият й син и мъжът й като научил, получил удар и си заминал. Минало седмица, но никой не й съобщил новината. След седмица, тя го чува, че ходи с ботушите си из стаята и й казал, кой е виновника за неговата смърт. Тя се уплашила и се изпотила. Отива при Учителя и Той й казал, че сина й си е заминал. Заминалият й син дълго време я посещавал и й казал, че хората на Земята са слепи и не могат да видят какво голямо величие е Учителя. В бъдеще като ни се отворят астралните очи, ще Го познаем. София има силна интуиция и направо вижда положението, в което се намират хората и им дава методи за излизане от трудните

** Виж « Изгревът» том III стр. 41, N32; том V стр.471-474, N182.*

си положения. Тя е била от терапевтите и от центъра на Амрихал и оттам сме приятели. Още в 1935 г. ходех при нея и й носех с малка стомничка вода от Разсадника.(**Б.Р - «Светозар тогава е на 3 г., но всички деца на Изгрева са научени да носят вода в малки стомнички».)* По време на Първата световна война, в най-големите битки, тя чува гласът на сина си, лекар, по телепатия, че си идва. Тя започва да му приготовлява леглото. Мъжът й я пита какво прави, а тя му казва, че Тодор й се обадил, че идва. Мъжът й не вярва, не вярват и другите й деца. Минава деня, но Попова чува гласът му: „Мамо, идвам!" Вечерта късно, тя застава до прозореца и го чака. Мъжът й се събужда и й се скарва, че не си ляга. След 1,30 часа чува файтон, който спира пред входа им. Почуква на вратата, тя пита кой е. Тодор й се обажда и тя му отваря. „Мамо, защо не си си легнала?" – „Тебе чакам синко да дойдеш." Събуждат се всички и го посрещат. Майчиното сърце, майчината любов никога не се лъже. Понеже през всичкото време на пътуването си, синът й Тодор постоянно мислел за майка си, тя постоянно получавала неговите мисли. Явява се при нея един убит офицер и я моли да напише писмо до майка си, че е жив в другият свят и да престане да плаче, и го смущава. Тя пита Учителя и Той й казва да напише писмо и тя изпълнява. Офицерът й дал адреса и й продиктувал писмото. Жената се свързала с нашите братя и сестри от Търново и се оправила. Заминалият й син й казвал: „Мамо, вие сте блажени, че можете да сте така близо до Учителя и да се разговаряте с Него. Тук Той е голяма Светлина и никой не може да се доближи до него." София съветва всички изстрадали души, като им влиза в положението, защото и тя е минала през подобни страдания. Много пъти като е ходила на екскурзии сама или с други сестри, се е губила и гласът на Учителя ги извеждал винаги на правата пътека. Тя помага на много наши братя и сестри да излязат от болезненото си състояние, като ги кара да отидат на връх Мусала. Например сестра Янакиева – на Мусала. На Симеон Симеонов чрез полагане на ръцете си. На две деца на чужденец, останали в дома си да учат с частни учители. Те оздравяват и баща им се чуди как да й се отблагодари. Сестра Попова живееше в средната стая от пловдивските бараки, където след нея живя брат Боев. Около нея имаше постоянно обкръжение от хора. Тя беше много добра приятелка с майка ми Стефка, сестра Мария Златева, Здравка – възрастната. Проявяваше се като отличен сензитив, готова винаги да помага на онези, които я търсят за помощ. При трудни ситуации, тя питаше съществата от висшият свят, като мене по-късно и помощта веднага идва.

11. Желка Георгиева е една от изстрадалите души, които намират Учителя и Братството и намират утеха, помощ и разрешение на мъчните си въпроси. Омъжва се млада и попада в ада на неразумният живот. Мъжът й работи и постоянно пие и непрекъснато я бие. Връщал се сред нощ в дома си, събуждал децата си и те ставали и слушали грозните думи, които им говорел. Ако Желка се обади нещо, веднага следвало бой. Не внасял нито лев за домът, а всичко изпивал. Желка трябвало да плаща наема и да се грижи за всичко: храната, облеклото на децата си. Мъжът й я бие, и като мълчи, и като говори. Започнала да се моли за помощ от небето, да излезе от този ад. Решила да зареже дома си и да стане калугерка в манастир. Заминава си майка й, която била единствената й утеха и се почувствала напълно самотна. Не намира никъде мир и спокойствие, и започнала да се моли на майка си да й помогне. При това безизходно положение, тя потърсила Учителя. След неделна беседа, тя Го помолва да я приеме. Той й казва да отиде при Него в който ден желае. Тя отида веднага на другият ден и Той я приема. Сядат един срещу друг и тя си изповядва живота, който живее като описва тежкото си положение. Учителят й казва, че нейното място е в семейството при децата, и тя и сега прилича на калугерка. Казва й да махне черният креп за майка си, защото тя е жива, и от този момент ще се явява нощем на мъжът й, и ще го съветва да промени живота си. – „Скоро живота ти ще стане добър!" Тя става, целува Му ръка и душата й се изпълва

с голяма лекота. Отива в дома си и започва да работи домашната си работа с любов и разположение. От същата вечер мъжът й взел да се оплаква, че майка й цяла нощ идвала при него и го съветвала да остави лошият си живот. Казва й: „Майка ти, като жива беше толкова кротка, тиха, а сега е много строга и само ме съди." Живота й почва да се оправя и то толкова скоро от срещата си с Учителя. Най-важното – мъжът й престанал да я бие и взел да й дава по малко пари за децата и нея. Тя почнала горещо да благодари на Учителя за голямата помощ, която дава на нейната измъчена душа. От големите страдания и боят, в нея се събужда интуицията – вътрешният й глас, който я ръководи във всичко. В 1938 г. бяхме заедно на езерата с Желка и дъщеря й Иванка. Дъщеря й беше по-голяма от нас, но болна от туберкулоза. Ходихме заедно на Пазар Дера на екскурзия и се върнахме в палатките до вечерта. На другата година 1939 г. дъщеря й почина. Желка остана със синът си. Мъжът й я напуснал. Те бяха комунисти. По-късно те отидоха в света, но с пробудено от Учителя съзнание и желание да бъдат носители на доброто и любовта.

12. Доктор Иван Жеков чува в една беседа, че треската се лекува със заливане на болния с кофа студена вода внезапно, без да е предупреден. При него идва болен от треска да иска помощ и той прилага метода на Учителя - залива го със студена вода. Болният се стресва, ококорва се, но оздравява. След 3 дена треската посещава доктор Жеков. Той отива при Учителя и го пита какво да прави. Учителят му отговаря: „Този дух на треската щеше да работи в болният 6 месеца. Ти го изпъди от него и той влезе в тебе и сега ще работи в тебе 6 месеца."

Две рождени сестри по някакъв малък повод се скарват сериозно и при полученото силно раздразнение в едната от тях става изгаряне на астралното тяло и тя пада на земята като мъртва. Другата, като вижда това, от уплаха припада до нея. Като си идва от работа, мъжът на първата сестра вижда, че жена му не дава никакви признаци на живот, коленичи на пода и започва усърдно да се моли на Учителя да помогне на жена му. Учителят се намесва и помага. Скоро жена му се размърдва и идва в съзнание. След известно време, братът отива в София, посещава Учителя на Изгрева и го пита как е помогнал на почти заминалата му жена. „Аз приех сигналите за помощ и веднага се озовах при вас. В същия момент в болницата на град Сливен умря една жена. Аз взех нейното астрално тяло, вложих го в тялото на припадналата ти жена и тя се съживи. Ще следиш след колко време тя ще придобие първоначалните си качества."

13. Стефан Камбуров получава на фронта кръвоизлив от язвата си и го пускат в отпуск. Идва местният лекар, но не може да му помогне. От силните болки Стефан загубва съзнание, пробужда се за малко и казва: „Дайте ми боб". Близките не му дават, защото бобът е крайно противопоказен за такова заболяване. Получава втори кръвоизлив, пада в безсъзнание и като се пробужда, пак иска да яде боб. Родините си казват: „Така и така ще умира, нека поне си хапне това което желае" - и му дават да яде боб. На другия ден, той идва в съзнание, нахранва се добре, болките му преминават напълно и след три дни отива здрав на фронта.

Надка Куртева я заболява зъб. Отива на зъболекар, но той не забелязва, че зъбът й има абсцес. През нощта положението й се влошава, тя припада и изгубва съзнание. Баща й, Георги Куртев се притича на помощ. Прави й компрес, отправя гореща молитва към Учителя, свързва се с него и положението й се подобрява. Учителят мислено му нарежда да купи хляб, сирене и халва и дъщеря му да ги занесе на едно бедно семейство, на което назовава името, по случай настъпващата Коледа. Сутринта Надка става здрава, бодра, купува заръчаната храна, отива в посочената къща и я предава на хората. Те я питат: „За изцеление ли носиш тази храна?" Тя отговаря: „Да, за изцеление" До вечерта е напълно здрава.

14. Цветана Ганчева работи известно време като есперантист в Централното ръководство на Българския есперантски съюз и отговаря за Варненска област. Тя често ходи в командировки, има дар слово и е оправна в работата си.

Отива в Шумен при местния отговорник Петко Петков, лесоинженер, роден в Русе. С него свършват много работа, като създават дружество в Провадия и укрепват останалите в областта. Разхождат се по Шуменското плато в хубав слънчев ден и разглеждат историческите паметници там. След това отиват в квартирата му. Там той се преобразява, лицето му светва и започва да говори за характера и живота й, като описва подробно всичко. Казва й, че е вегетарианец. Правят среща с ръководството на областта, на която Цветана отговаря на всичките им въпроси и така подготвя условия да се проведе есперантският конгрес в Шумен. Често Петко идва в София и дава на Цветана една беседа на Учителя. Тя я чете, но нищо не разбира, особено от упражнението, което е дадено в началото. При друга среща Петко я пита дали е разбрала беседата. Тя се амбицира и я чете девет пъти безуспешно. В същото време се кара непрекъснато със съпруга си. Вечерта той ляга и заспива, а Цветана омъчнена продължила да чете за десети път беседата. Към 23 ч. й става лошо, схващат се ръцете, краката и гърлото. Не може да извика за помощ, но очите й следят написаното в беседата, което се оказва, че се отнася за нейния случай. Казва се: „Когато двама - мъж и жена - се скарат много, по-чувствителният от тях се схваща и може да си замине. Единственият начин да си помогне е да се обърне към Бога и да каже три пъти: „Господи, помогни ми да изляза от това трудно положение." Тя казва три пъти мислено формулата и след няколко минути започват да се отпускат ръцете, краката и гърлото. Чувства прилив на сили в тялото си и се изправя. Благодари за чудното си спасение. Умът й се отваря и тя започва да разбира добре беседата. Прочита я докрай и остава възхитена от дълбоката и всеобхватна мисъл на Учителя. Впоследствие разбира всички беседи, които чете, стават й близки, познати. Омъжва се малката й дъщеря Димитрина и отива да живее в квартал „Люлин". Един ден тя поканва майка си и баща си на гости. Същия ден й отича един зъб и му правят дренаж, но страната й се подува и зачервява. Цветана отива при нея и я заварва подута, с температура, в тежко състояние. Казва на мъжа й веднага да извика зъболекар. Той има наблизо един свой приятел зъболекар и отива да го доведе. Цветана слага дъщеря си на леглото и започва със свои думи да се моли: „Господи, ти няма да ми вземеш детето. Помогни й да се излекува." Унесена в мъката си, тя не чува кога влизат мъжът на болната и приятелят му. Зъболекарят преглежда Димитрина и вижда, че дренажът се е изместил и вместо да издърпва гнойта, тя отива нагоре към главата. Той оправя дренажа, момичето се успокоява и скоро заспива. След полунощ заспива, и Цветана и сънува ясен сън. Заедно с една своя приятелка вървят по един рид над град Скопие. Приятелката й живеела там, а Цветана го е посетила два пъти. Цветана върви напред. Ридът се свършва и започва една тясна пътека между клекове. Приятелката й се изгубва и тя тръгва бързо по пътеката. Излиза нагоре на една поляна и вижда пред себе си три върха. Както се любува на красотата, най-високият връх се разтваря на две и от него излиза голямо бяло кълбо, което започва да се върти бързо около върха. За момент спира и се разпада на три по-малки кълбета. На всяко едно от тях се появява образът на един сериозен човек, който я гледа с благо поглед. Тя чувства интуитивно, че този човек е спасил дъщеря й. Скоро разбира, че това е образът на Учителя Петър Дънов (Беинса Дуно). На братската среща в Шумен се запознава с Венко и Петкана и отиват през лятото на Седемте рилски езера. Спират на хижа „Вада", където два дена вали непрекъснато дъжд. Цветана чувства една притегателна сила, която я кара да тръгне нагоре. Тя казва това на приятелите си и на другия ден в дъжда се качват на езерата. В хижата се поизсушават и пресушават. Сутринта отиват към лагера с кухнята. Цветана вижда, че всичко й е познато. Повтаря се картината от съня й. Вижда пътеката за Езерото на Чистотата и бързо тръгва по нея, като изоставя назад приятелите си. Излиза на поляната, на която играем Паневритмия, и вижда трите върха от съня си: Харамията, Езерният връх и връх Острец, от които излязло бялото кълбо с образа на Учителя. Тя благодари на Бога, на Учителя за любовта, която проявяват към нея и семейството й. Прекарва чудесно сред

братската среда на Рила.

През следващата 1998 г. посещава пак езерата и прекарва много хубави дни в лятната рилска школа на Братството. Към края на годината голямата й дъщеря Лазарина е притеснена от някакви сметки в счетоводството, разболява се, като се затваря пилорът на стомаха й. Всичко, което яде, повръща и започва бързо да слабее. Настаняват я в болница, където я поставят на системи, хранят я с гликоза, но без резултат. След 15 дни решават да я върнат в дома й, за да не пишат в болничната книга, че е починала в болницата. В къщи изгубва съзнание и майка й успява да й даде лъжичка вода. Казват на Цветана да дойде за помощ при мен. Разтревожена и уплашена за живота на детето си, тя разказва случая. Аз я успокоих като й казах, че след 10 дни ще се оправи: „Да свари една шепа червен кантарион в половин литър вода. Да отвори с лъжица или нож зъбите на дъщеря си, която е в безсъзнание и да сипва от отварата." След три дни пилорът се отваря. Тя чувства глад и започва да се храни, като сутрин, обед и вечер половин час преди хранене пие по половин литър отвара от червен кантарион. След 10-ия ден отива на работа. Няколко месеца след това продължава да пие от билката.

Цветана Ганчева пожела да дойде на Езерата 2001 г. Тя си имаше много неприятности с мъжът си Марин, който яде без мярка и пие, от което често боледува. На село имат място, което обработват и мъжът й я вика да отиде при него да работи. Аз й казах, че може да си замине, и ако иска да остане да живее да отиде при него, а не да ходи на Рила. Предупредих я, че ако остане, ще има много неприятности с него. Тя отиде при него на мястото, и го спасява няколко пъти и Марин продължава живота си. За благодарност я тормози, създава кавги и разправии и иска всички да му се подчиняват, понеже взимал голяма пенсия – тавана. Цветана го отбягва и изживява много напрежения и заболява, и си остава в София. Става пишман, че му е помогнала да се продължи животът му. Веднъж като си мери кръвното, от апарата изхвърква някаква игла, и се забива в ухото й, подува се и има силни болки. Аз имам богат личен опит. Накарах я да вземе два големи памука и да ги топи в гореща вода и прави съгряващ компрес на ухото в продължение на половин час. Подутината й се пробива и изтича гной и тъмна кръв. При лекарски преглед се оказва, че е спукано малко тъпанчето. Викнах я да дойде при мене, но не смее, понеже времето е хладно, а ухото много чувствително. Накарах я да слага топъл зехтин вътре в болното си ухо, като опитва температурата му с езика си (това е противопоказно за съвременната медицина). Раната се затваря и почва да чува по-слабо. Започнах и я пратих при мой приятел Емил, голям специалист по ушни болести, който я завежда при негов приятел професор. Преглежда я и като разбира, че е вегетарианка, й казва, че няма да й правят операция, а ще оставят природата да я излекува до месец. Сега е почти напълно здрава.

15. През 1937 г. Ґради Колев Минчев се разболява и от слабините му започва да тече гной и кръв. Той отива за помощ при доктор Жеков, който го намазва с мехлем и го карал да прави седящи бани по метода на Луи Коне, но положението му се влошава още повече. Той отива при Учителя да иска неговата помощ. Учителят му казва, че кръвообращението му е затруднено и много забавено и трябва веднага да почне да си мие краката до коленете с гореща вода сутрин и вечер. Ґради прилага този съвет на Учителя. След един месец болестта му изчезва и раните му напълно заздравяват.

Учителят помага на много знайни и незнайни приятели за да излязат от своите тежки, болезнени състояния. Атанас Минчев, който живее при брат си Ґради на Изгрева, е в много тежко състояние. Вдига висока температура и често изпада в безсъзнание. Вечерта положението му се влошава още повече и майка му Мария решава да отиде при Учителя да поиска помощ от него. Тя си мисли: „Как ще безпокоя посред нощ Учителя, но ако той трябва ме приеме още няма да си е легнал." Тя отива към салона и вижда, че стаята на Учителя свети. Като приближава

до стълбата, той слиза и идва до нея. Мария му описва положението на сина си Атанас и иска от Учителя да му помогне. Учителят й казва: „Всичко е наред." Тя се връща вкъщи и намерила Атанас дълбоко заспал. На другия ден сутринта той е напълно здрав и започва да се храни.

16. През 1940 година Наталия Чакова си счупва крака и ляга на легло. При нея отиват на посещение Савка Кермедчиева и Гавраил Величков. Както се разговарят, Наталия заспива и в стаята при тях влиза Учителя и сяда на стола. Той вдига крачола на панталона на десния си крак, същия който сестра Наталия била счупила, и започнал да го масажира. Масажът продължава около 1 час. След това Учителят подема разговор с Галилей по повдигнати от него въпроси. Наталия се събужда и се скарва на Галилей, че занимава Учителя със себе си, защото Учителят е дошъл при нея. Учителят се усмихва на тази критика и казва: "Понеже сестрата не беше тук, ние започнахме да си говорим." Няколко дена по-късно кракът на Наталия оздравява и тя започва да ходи свободно, без патерица.
Това е един от методите на Учителя за физическо лекуване на учениците, чрез разтривка на собственият си крак – поемане на болката и възстановяване на кръвообращението.

17. Гавраил Величков често боледува от камъни в бъбреците. Веднъж получава силни болки и изпраща сестра си Веса при Учителя да иска помощ. Тя тръгва в 10 ч. сутринта, в 11 ч. е при Учителя и обрисува положението на брат си. Учителят й казва, че кризата му ще мине. Целува му ръка и си тръгва. Точно в 11 ч. брат Галилей заспива дълбоко и непробудно. Сънят му продължава около 4 часа. Като става, камъчето изпада и кризата му минава. По време на дълбокия сън, той вижда Учителя над себе си, който му прави масаж на коремната област в посока на отделителната система, за да може да премине и излезе камъкът от него. Така той оздравява и кризата не се повторила повече.

18. В началото на войната, когато германците нахлуват в Белгия, Учителят в беседата си изнася случай за един **убит белгиец**, който не е записан от стенографките. Учителят говори за една душа, която се явява при него и страда неутешимо. Тя непрекъснато се моли на Бога, да й помогне, понеже върху тялото й падна бомба и го разкъсва на части. Горещата й молитва я отвежда при Учителя, който в това време изнася своята беседа. Учителят я пита: „Защо плачеш?" Пострадалият младеж отговаря: „Господи, кажи ми какво става с мен? Къде ми е тялото?" Учителя му обяснява: „Тялото ти е тук, долу, пръснато от бомбата, която падна върху тебе." Младежът пита: „Ами какво ще правя сега без тяло?" „Аз ще накарам да съберат частите на тялото ти" - му отговаря Учителя. Скоро идват санитари и събират частите на едно място. Тогава душата на този младеж ляга върху частите и започва още по-неутешимо на плаче. Учителя се обръща към него и му казва: „Това тяло не може повече да те ползва." „Ами аз какво да правя без тяло? Помогни ми. Каквото искаш, ще изпълня и ще съм ти вечно благодарен." Учителят му отговаря: „За да ти помогна, искам да ми дадеш едно обещание, но ще знаеш, че това обещание го даваш като пред Господа." Младежът промълвява: „Кажи Господи, какво искаш от мене?" Учителят пита: „Ти нали не обичаш войната - бомбите?" „Да Господи, това е, което ненавиждам най-много на Земята." „Тогава обещай ми, когато дойдеш пак на Земята във физическо тяло, никога да не воюваш и никого да не убиваш." - „Обещавам, Господи." „Тогава ела с мене." Завежда го в една градинка в град Амстердам, където двама млади - момче и момиче седят на една пейка и си приказват. Учителят ги посочва и казва: „Ето тези ще бъдат родителите ти, които ще ти създадат новото ти тяло и затова трябва да се въртиш постоянно покрай тях." Младежът благодари сърдечно на Учителя и остава при бъдещите си родители.

19. Петър Пампоров, известен наш есперантист ходи няколко пъти в Латвия и последния път се среща с една сестра, която боледува дълго . Тя иска от

него да помоли Учителя да й помогне да се излекува. Като се връща в България, брат Пампоров посещава Учителя и му предава молбата на сестрата. Той му казва: „Пиши на сестрата писмо и я питай по кой начин иска да бъде излекувана: по духовен или физически начин." Сестрата получава писмото от Пампоров и веднага казва на глас: „Искам да бъда излекувана по духовен начин." Същото го написва и в отговора си до Пампоров. В същия ден, в който произнася на глас тези думи, тя оздравява напълно.

Една сестра окуцява с десния си крак и мъчно се придвижва. Тя отива при Учителя да го пита коя е причината за това болезнено състояние и как може да се излекува. Той отговаря: „Без да знаеш, ти си ритнала един светия и затова сега куцаш. Той е живеел близо до вашия дом."

20. Като студентка майка ми Стефка Крумова заболява от гуша. Когато отива на беседа, тя старателно я крие с едно бяло шалче. След свършване на беседата Учителят се приближава до нея и я пита: „Какво имате тук?" Тя отговаря, че нещо е подуто и не знае какво е. Той й казва да махне шалчето, извиква сестра Мария Златева (Здравка). Дава й дървено масло и я кара да я разтрие хубаво. На следващата беседа Учителят засяга този въпрос: „На някой хора се явяват буци, тумори и гуши. Те могат лесно да се излекуват, като в продължение на 9 дни разтриват болното място със зехтин и мислено повтарят: Намалява, намалява, намалява." Така се излекува майка ми. По-късно тя помага на нашата съседка Таня Божидарова, която има голяма гуша и лекарите искат да й правят операция. Стефка я разтрива 2 пъти на ден сутрин и вечер, по един час, докато от болната, потичало пот като вода. След 9 дневно разтриване, гушата изчезнала и Таня е напълно здрава. Отива на контролен преглед и лекарите се чудят как е могла да стопи тази голяма гуша.

21. Ирина Кисьова се простудява през зимата и я заболява силно ухо. Като влиза в малкия салон и засвирва на пианото, главата й забучава и тя престава да чува звуците. Обръща се и вижда, че Учителя е в приемната си стая. Отива при него и му казва: „Учителю, ухото ме боли силно и не мога да свиря." Той довършва закуската си и казва: „Седнете, рекох!" Тогава поставя дясната си ръка върху ухото и я пита какво чувства. Тя казва: „Учителю, чувствам топлина, която постоянно се увеличава." Учителят маха ръката си настрана и я пита: „А сега?" Тя извиква: „Чувам вече как свирят в малкия салон." Благодари на Учителя, целува му ръка, възхитена от чудното си оздравяване.

На една екскурзия на бивака Ел Шадай, Учителят и приятелите са насядали на полянката. Братята и сестрите разказват как той ги е излекувал от известни болести. Сестра Кисьова е до него и като свършват разказите си, Учителят се обърнал към нея и казва: „Сестра, разкажете някоя опитност. И вие имате такива." Тя разказва пред всички за бързото излекуване на ухото си.

При Учителя идва една млада жена с малко дете и го пита: „Учителю, с какво да храня детето си?" Учителят отговаря: „Ще го кърмиш!" Жената обяснява: „Аз имам приятел в Княжево, който има хубава крава, която хранят с чиста люцерна и дава много хубаво мляко." Учителят казва: „Много добре, млякото е за теленцето." След това тя продължава: „В Бистрица имам познати, които имат хубава коза, а тя се храни с върховете на дърветата и дава много чисто мляко." Учителя отговаря: „Много добре, млякото е за ярето." Като вижда, че Учителя я засича, жената пита: „Учителю, колко време трябва да кърмя детето си?" Той отговаря: „Ако искаш да стане човек ще го кърмиш три години."

VII. Ученици участвували в школата на Учителя, и техните прояви в живота

1. Георги Миркович

Първите трима ученици на Учителя са хора с различни характери и съдби. Най-учен и известен от тях е доктор Георги Миркович*, с когото Учителят започва своята кореспонденция. Той е роден в Сливен през 1825 г. Учи във френски колеж в Цариград, където се запознава със спиритизма и му остава верен до края на живота си. След завършване на колежа той заминава за Франция, където следва медицина. След завръщането си в България през 1870 г. се включва активно в комитетите за освобождение на страната от турско робство във Видински окръг. Там е предаден на турците и изпратен в Диарбекир на доживотна каторга. След освобождението на България през 1878 г. е амнистиран и се връща в България да помага за изграждането на младата българска държава. Основава Червения кръст и благотворителните дружества за подпомагане на страдащите. През 1893 г. посещава наново Франция и се среща с мадам Гранж, голям медиум и ясновидец, която му дава пророчество за България. В него се казва, че в България ще се роди и работи един Вожд на Божествения Промисъл, който ще изпълни Божествения план към българите и славянството, на които Бог е определил да са зачатък на Шестата раса и носители на новия живот в света. Доктор Миркович се среща с този Вожд – Учителя Петър Дънов, но понеже той е облечен в дрехата на смирението, докторът не го познава. Познава го чак преди заминаването си от Земята.

Доктор Миркович издава спиритическо списание „Нова светлина" от 1891 г., до 1895 г., в което разкрива тайните на спиритизма, ясновидството и духовните явления от невидимия свят. От 1902 г., по нареждане на своя ръководител, той започва да издава списание „Виделина", в което разглежда въпросите за човека и неговата душа. В лицето на господин Дънов вижда един интелигентен човек, запознат отлично със спиритическите въпроси и много добър събеседник. В общуването си с него и с постоянната си кореспонденция открива една дълбочина на мисълта му и някои особени прояви, които пробуждат в съзнанието му въпроса: „Кой е господин Дънов?"

Въпреки многото факти, които доктор Миркович забелязва в постоянната си работа с Веригата и господин Дънов, не може да си отговори на зададения въпрос. След свършване на срещата в 1905 г. той пита направо господин Дънов: „Кога ще си замина?" Господин Дънов му отговаря: „Приготви се, ти скоро ще си заминеш – на 29 септември 1905 г." Даже му казва и часа – 16 часа. Докторът си отива в Сливен и в неговия вътрешен живот става голяма реакция. Той ляга и далеч преди посочената дата от Учителя се вдървява, като не дава никакви признаци на живот – но не си заминава. Неговите близки викат господин Дънов, който пристига с влака от София, влиза в стаята и застава пред него. Прави няколко паси с дясната си ръка и го освобождава от неподвижното му състояние. Доктор Миркович отваря очи и го вижда. Петър Дънов го пита: „Позна ли ме кой съм?" Докторът усмихнато отговаря: „Познах те, Господи." След това си заминава спокойно. Учителят отчита, че не трябва да се откриват тайните на природата. „Съжалявам, че на двама братя казах кога ще си заминат и те се уплашиха, и усложниха своето заминаване, че трябваше и аз да се намесвам и оправям пътя им." Понеже човешката душа има много видими и невидими врагове, моментът на раждането и заминаването се пази в абсолютна тайна и за него знае само Бог. Това е велик момент в душата на брат Георги Миркович да познае Бога тук, на Земята, и да му благодари за всичко от сърце.

Доктор Миркович е с всестранна култура, добър публицист и отличен спиритист. Има много опитности в живота, главно на физическото поле. Високото мнение, което има за дарбите и способностите си, го карат да смята, че един

** Виж « Изгревът» том III стр. 4-8.*

възрастен човек като него, с богат житейски опит има много по-големи знания, отколкото младия Дънов. Миркович не познава добре духовния живот, в който земните години не са меродавна мярка за развитието на душите. Когато господин Дънов му предсказва датата на заминаването му, той попада в непозната зона и получава стрес, който прекъсва съзнанието му. Двойникът му се измества и той се вцепенява. Учителят намества двойника му и той излиза от тежкото състояние, в което е попаднал под влияние на своя обективен ум. Миркович „възкръсва" за новия живот, озарен от светлината на Учителя, отваря му се умът, познава Го и си заминава естествено за другия свят. По-късно често се явява на приятелите при провежданите от тях спиритически сеанси.

2. Мария Казакова (Бележка на съставителят „За Мария Казакова ще има описание в отделен том на „Изгревът"")

През 1900 г. в работата на веригата се включва Мария Казакова, учителка по професия, голям медиум и сензитив. Родена в Сливен през 1852 г. Средно образование завършва в Американския колеж в Стара Загора. Омъжва се, но съпругът й скоро почива и тя заминава в Русия, където завършва висше педагогическо образование. От 1904 г. редовно посещава срещите на Веригата във Варна, организирани от Учителя, до своето заминаване на 25 ноември 1908 г. Тя има богата лична кореспонденция с Учителя, чрез която успява да се доближи до вътрешната същина на този мощен Дух.

3. Пеню Киров

Първият ученик на Учителя е Пеньо Киров. Учителят обяснява, че в духовния свят той е четверовластник Пероил от планетата Фетош. Роден е на 13 юли 1868 г. стар стил (26 юли – нов стил) в Карнобат. Слънцето му е в зодиакалния знак Лъв и има много близки неща до Учителя. По характер е крайно любвеобилен, готов и залъка си да даде на нуждаещия се. Неговата доброто и благост са забелязани от богато гръцко семейство, което го приема за зет. Но красивата Ерефели има обратен характер на неговия. Тя е крайно взискателна и скържава, затворена в себе си и много ревнива. Често му се кара и за най-малки погрешки. Пеньо практикува различни занаяти, винаги весел и разположен в работата си, вдъхновяван постоянно от своето силно вътрешно ръководство. Често прави спиритически сеанси, които са по-успешни дори от тези на доктор Миркович. В 1898 г. Архангел Михаил, с когото той работи редовно, му съобщава да излезе на пристанището в Бургас и да посрещне един човек, който ще пристигне с параход от Варна. Пеньо си казва мислено: „Как ще намеря този пътник, когато никога не съм го виждал през живота си, а и от парахода ще слязат към 600 души?" В посочения ден и час той отива на пристанището и застава в края на кея. Пароходът пристига и от него слизат много хора. Пеньо ги наблюдава и се стреми със своята интуиция да открие този, когото трябва да посрещне. Когато слизат всички пътници, забелязва един красив човек в бял костюм да се отправя към него. Като приближава, той вижда на гърдите му светъл надпис: „Аз съм онзи, когото ти свали преди 2000 години от кръста и го положи в гробницата си." Надписът е там, докато тръгнат заедно към дома на Пеньо. Така става първата среща на Пеньо Киров с Учителя.* От нея разбираме, че Пеньо Киров е прероденият Йосиф от Ариматея, който преди 2000 години погреба Христа, един ученик от вътрешната Христова школа, в която е и евангелист Йоан. Пеньо идва да работи в България за делото Божие. След първата среща Учителят често посещава Бургас и къщата на Пеньо Киров. Провеждат разговори, срещи и с други приятели и съмишленици, и с третия ученик на Учителя – Тодор Стоименов. При един разговор в дома на Пеньо Киров на външната врата се чука и Пеньо излиза да види кой ги безпокои. Пред входа стои висок, слаб човек с окъсани дрехи и боси крака. Пеньо го пита: „Къде отиваш така бос?" Странникът му отговаря: „Ходя там, където Бог ме изпраща." Пеньо казва: „Почакай ме малко." Влиза в коридора, но

** Виж « Изгревът» том III стр. 8-13; том XV. стр. 30-31, 61-64.*

жена му, знаейки неговия характер да раздава, е прибрала всичко. Там са само старите му цървули и скъсани чорапи. Той ги взима и ги дава на босия пътник. След това влиза при господин Дънов и му разправя за случая, а той го пита: „Знаеш ли кой е този беден човек? Това е Христос." Пеньо казва: „Христос! И аз да не го позная!" Веднага излиза навън да го потърси. Минава по една улица, по друга, но не го намира. Разпитва хората, но те изобщо не са виждали такъв човек. Връща се и съобщава на Дънов, че човекът – Христос, е изчезнал. (Не знам дали се е сетил да си зададе въпроса: Този, който почука и на когото дадох скъсаните си цървули, е Христос, а кой е този, който стои в стаята и ми каза за Христос?) Често той мисли по този въпрос, но не го поставя никога на Петър Дънов. Всеки четвъртък Пеньо има среща с Архангел Михаил. От него получава задачи, които изпълнява точно и на следващата среща дава отчет за извършената работа. При едно посещение на Петър Дънов в дома му последният му казва: „Пеньо, като дойде в четвъртък Архангел Михаил на среща, му кажи, че аз ще се занимавам с тебе, а на него ще му дам друга работа." Пеньо се зачудва много на тези думи – откъде той може да знае за неговите срещи с Архангел Михаил. На следващата среща в четвъртък казва това, което му е поръчано. Архангел Михаил повече не се явява на срещи с него.
Пеньо Киров е човек с голямо самочувствие. Като разбира, че Петър Дънов обикаля България и проповядва, пожелава и той да стане проповедник. Дънов му позволява. Той цяла година ходи и се сблъсква с хиляди трудности и противоречия. Дънов го спира да не проповядва повече. В своя дневник Пеньо описва подробно своята апостолска дейност. Разбира, че никак не е лесно да се проповядва и поучава сред българите.

За една от срещите на веригата във Варна Пеньо Киров и Петър Дънов тръгват заедно пеш от Бургас и когато минават през река Камчия, Дънов го умива в реката и го кръщава с вода. Брат Пеньо вижда в лицето на Петър Дънов млад учен човек, с големи познания по всички въпроси голяма вътрешна дълбочина, но не може да го познае кой е. Участва активно във всички събори до 1915 г., пише статии по духовни въпроси, провежда много разговори и поддържа редовно кореспонденция с Дънов. За всички членове на веригата Петър Дънов е един учен човек. Дълго време той работи върху умовете на първите си ученици, за да им отвори очите – да виждат и да отстрани от тяхното съзнание основния им дефект – съмнението. Бог оставя всеки ученик да се справи сам с този труден въпрос, стоящ пред душата му.

Пеньо Киров познава вътрешно Учителя, отваря душата си за него и приема неговото благословение. Изпълнява точно всичко, което Учителя му нарежда. Среща много трудности и мъчнотии с братята и сестрите в Бургас, примирява всички възникнали противоречия и изтърпява всичко заради Господа. През 1918 г. се разболява. Вика от фронта Георги Куртев и Боян Боев да го посетят. В проведения разговор Пеньо подготвя Георги Куртев да подеме братската работа в Бургаския край. Като се връща в София, Георги сънува Пеньо, че носи хляб и му казва: „Георги, досега този хляб аз го раздавах, отсега нататък ти ще го раздаваш." Пеньо Киров си заминава на 21 януари 1918 г. и чак тогава неговата жена Ерефели, която цял живот го тормози, ревнува и пречи в братската работа, разбира, че при нея е живял един ангел, а тя не го е познала и горко съжалява и плаче за него. Споделя своята мъка с братята и сестрите от Бургас. В чест на брат Пеньо Киров Учителя дава песента „Благославяй, душе моя, Господа."

Пеньо Киров е голям стълб в Братството. Будният му ум схваща всички нюанси, които се проявяват в братския живот. Голямото му добро сърце е отзивчиво към всички. Той прилага на дело новото учение, като изтърпява безкрайните разправии и неуредици на братската група в Бургас без никакво роптание – заради Господа. Вярата, търпението, милосърдието му усилват още повече връзката му с духовния невидим свят и със съдействието на Учителя той често пребивава в него. Така Пеньо подготвя духовните условия за разгръщане делото на новия живот в

Бургаския край, подето от Георги Куртев, който достойно продължава светлото му дело.

4. Тодор Стоименов

Третият, най-младият от първите ученици на Учителя, е Тодор Стоименов. Роден е в Татар Пазарджик на 17 май 1872 г. След Освобождението на България живее известно време в Бургас, а по-късно се преселва в София. Красив, висок, строен и крайно честен човек, той е много пестелив и точен в отношенията си.* Присъства на почти всички събори, проведени от Учителя. Свидетел е на зараждането и развиването на Братството, което от трима души нараства на няколко хиляди. Тодор става касиер на Братството и винаги придружава Учителя в обиколките му из България. Той е живата история на Братството от първите стъпки до заминаването на Учителя. Слаб, нежен и с деликатно здраве, често пъти се налага Учителя да му помага, за да излиза от болезнените състояния, които го спохождат.

Гавраил Величков и Николай Шиваров отиват при Учителя да разрешат свои въпроси. Там е и Тодор Стоименов с група приятели. Те задават въпросите си на Учителя, но той ги поглежда и нищо не отговаря. След малко се обръща към Шиваров и го пита: „Има ли риба във Варна?" Той отговаря, че има. При този разговор очите на Тодор Стоименов светват. Учителят започва да разказва как се приготовлява рибата, а Тодор Стоименов казва: „Това е най-хубавото нещо в живота." Приятелите питат Учителя: „Нали не трябва да ядем риба, а защо Тодор яде?" Учителят обяснява: „Ще види Тодор, като отиде в другия свят. Там всичките риби, които е изял, ще тръгнат след него и ще си искат телата." В един сън Стоименов вижда, че е английски лорд, а неговата сестра Мария – кралица Елизабет II, при която започва подемът на Англия. Съня си той не споделя с никого. Често го боли и изтръпва лявата му ръка. Много от неговите връстници са заминали от този свят и той започва да се моли на Бога да си замине. На 16 август 1910 г. на сеанс, в който се явява доктор Миркович, Тодор пита доктора: „Господин докторе, още колко години ще съм тук, на Земята?" Докторът отговаря: „Докато свършиш работата си, а можеш да я свършиш в 10 или в 25 години. Аз ще те посещавам сегиз-тогиз и ще те упътвам как да работиш." Той живя още 42 години, които Учителят му даде. При разговор с Учителя, Тодор не е съгласен с него по някои въпроси започва да спори: „Ти кой си, че не се съгласяваш с моето мнение?" Учителят му отговаря: „Тодорчо, ти няма още да си заминеш. Първо ще вземем кралицата, после и ти ще оставиш това хилаво тяло." Стоименов се стресва, учудва се откъде знае Учителя, че сестра му е била кралица. Съзнанието му просветва, той се извинява на Учителя и иска прошка. Сестра му Мария си заминава няколко години преди него. При отварянето на Школата през 1922 година Тодор Стоименов е избран за председател на Младежкия клас. Той отлично знае, че в Учителя се е вселил Господният Дух и работи чрез него, но отношенията им са доста официални. Мъчнотията е в това, че той много трудно отпуска от братските пари, които съхранява. Учителят му написва само цифрите на парите и той дава сумата на посещия бележката. Понякога пита Учителят за какво се използват парите. При един такъв случай Учителя се усмихва и казва: „Всичко отива за братски нужди." И споделя с братята и сестрите: „За пръв път срещам такъв скържав човек." В дейността си като касиер на Братството Тодор започва от нула и благодарение на своята пестеливост и от значителното увеличаване броя на учениците, които редовно внасят своя десятък, се събира голяма сума. Този английски лорд трудно влиза в положението на братята и сестрите да им услужва. Любовта му не е на нужната висота, но мъдростта е основа на живота му. Тодор Стоименов цял живот е в непосредствена близост до Учителя. Под неговото благотворно влияние променя много неща в характера си. Минава много болезнени състояния, които с помощта на Учителя успешно преодолява и достига до 80-годишна възраст. До края на живота

** Виж « Изгревът» том III стр. 13-17,; том V стр. 724-727; том XVII стр. 630,632-638.*

си не успява да промени своя обективен ум и да се освободи от голямата скържавост. Той смята погрешно, че братските пари са негови и той трябва да разполага с тях. Това довежда до много неприятности в общия братски живот. След заминаването на Учителя той е избран за председател на Братския съвет, който ръководи до своето заминаване – 22 октомври 1952 година. Документите и архивите поема брат Борис Николов, който заема неговия пост и продължава работата в Братството.

Това са първите трима най-интелигентни и духовни ученици на Учителя, които несъзнателно са му създавали доста трудности, а какво остава за останалите хиляда души, които са били дълго време в мрака на невежеството, безверието и злото. Това е трудна задача за пробуждане на висшето съзнание на душите, която Учителя разрешава индивидуално.

5. Георги Куртев.

Георги Куртев е роден през 1870 г. в Айтос.* По време на Първата световна война служи като фелдшер в Скопие. Всяка сутрин излиза рано на една височинка, на която си прави редовно молитва. Една сутрин покрай него минава неговият командир – генерал, и му козирува. Брат Георги го пита: „Защо ми козирувате, господин генерал?" Той му отговаря: „Не козирувам на тебе, момче, а на тези, които са с тебе." (Генералът вижда светли същества, които придружават Георги по време на молитвата му.)

Георги Куртев е пуснат в отпуск и тръгва с влака за София. Внушава му се да вземе три хляба. Той отива на ул. „Опълченска" N66 при Учителя, който го посреща и му поръчва: „Веднага занеси един хляб на семейство Иванови." Георги оставя двата хляба при Учителя и тръгва към дома им. Семейство Иванови три дни не са яли хляб и децата казват на майка си: „Мамо, ето вече три дена твоят Господ, на когото се молиш, не ни донесе хляб." В това време вратата се отваря, влиза Георги Куртев и им подава хляба като отговор на тяхната молитва. Радостта им е голяма.

На фронта неприятелят напредва и започва да бомбардира Скопие. Началниците на болницата бягат и оставят болните и ранените на произвола на съдбата. Тогава Георги Куртев поема командването: издава отпусни билети на всички, които могат да ходят, за да се евакуират. Натоварва всички болни на каруци и напуска града. Когато последната каруца минава по моста, излизайки от града, пада снаряд и го разрушава. На отсамния бряг на реката остават само Георги Куртев и Боян Боев, които прегазват водата. Когато опасността минава, началниците се връщат, викат Куртев и строго го питат: „Кой ти разреши да евакуираш болницата, без да имаш заповед за това? Ще те дадем под съд." Той им отговаря: „Аз реших да спася 800 глави и заложих моята. Свърших работата и сега правете с мене, каквото искате." Началниците се споглеждат, съветват се, усмихват се и разрешават отпуск на двамата – Георги и Боян Боев. Дават им даже и своя файтон да ги закара на гарата, да потеглят с влака за София. Пристигат в София и се отправят към „Опълченска" 66, при Учителя. Той ги посреща и им казва: „Дойдохте ли си вече. Аз ви очаквах."

През една тъмна мъглива нощ обявяват тревога и частта, в която служи Георги Куртев, трябва веднага да се измести. В създалата се суматоха той загубва раницата си, в която е книжката „Заветът на цветните лъчи". Брат Георги се спира, моли се усърдно и живо си представя образа на Учителя пред себе си. Връща се назад в мъглата и скоро раницата попада под краката му. Той я взима и горещо благодари на Учителя за оказаната му навременна помощ.

След свършване на войната и заминаването на Пеньо Киров, Георги Куртев поема с любов неговия завет да ръководи работата на Братството в Бургаския край. Благодарение на способностите си да организира, лекува и откликва на всеки вопъл на страдащите души той образува голямо братско общество в Айтоския край, в

** Виж « Изгревът» том III стр. 42-56; том X стр. 3-127.*

което всички задачи се решават с общи усилия. До деня на своето заминаване – 14 февруари 1961 година, брат Георги Куртев е най-уважаваният и обичан ръководител от братствата в България. Той написа много светли страници в сърцата и умовете на братята и сестрите със своя скромен, честен и всеотдаен живот.

Под влиянието на Учителя и неговата велика любов всички, които живеят и работят в близост с него, коренно променят съзнанието, разбиранията и живота си. Неговото Слово възпитава, омекотява и организира характерите на братята и сестрите и ги прави отлични служители на делото Божие на Земята.

6. Боян Димитров Боев

Да вземем един от най-преданите ученици на Учителя – Боян Димитров Боев.* Той е роден в Бургас на 17 октомври 1883 г. Неговият баща след Освобождението е редактор на вестник „Нова епоха", а майка му по произход е арменка. Боян е много ученолюбив и е с леви комунистически убеждения. След като завършва гимназия, става учител в Копривщица, където прилага убежденията си, като раздава всичките си лични вещи и започва да проповядва атеизъм. По време на избухналата Балканска война е мобилизиран и участва в нея. В хода на военните действия попада в турска територия и за да запази живота си, се скрива в пещера. Покрай нея постоянно минават войници и се разговарят на турски. Затова не смее да напусне убежището си. Прекарва три денонощия в тази пещера и много огладнява. Мислено си казва: „Много съм гладен, ако има Бог, нека ми даде малко хляб да задоволя глада си. Като се върна в България, ще се откажа от атеизма и ще проповядвам на учениците си, че има Бог и той помага на хората, когато са в нужда." Половин час след този размисъл той вижда през отвора на пещерата една костенурка, която се отправя към входа й като бута пред себе си хляб. Тя го добутва до входа на пещерата, оставя го и си отива. Боян Боев взима хляба, задоволява глада си и променя съзнанието си на 180 градуса. След свършването на войната се връща в България, разказва своя случай и на всички проповядва, че има Бог, който помага на хората. Скоро заминава за Мюнхен, за да учи естествени науки и там се среща с доктор Рудолф Щайнер. Започва редовно да посещава лекциите му. Освен редовните си лекции, Щайнер събира най-будните си студенти вечер в дома си и им изнася специални лекции. Боян посещава редовно и тези вечерни събирания. Една вечер Щайнер спира погледа си на него и го пита: „Вие от Азия ли сте?" Той е мургав – прилича на майка си и неговият външен вид е азиатски тип. Боян Боев му отговаря: „Не, аз съм от България." Тогава Щайнер му казва: „Млади човече, какво търсите при мен, когато Великият Учител е в България? Идете при него и ще научите много повече, отколкото при мен." Боев се връща в България и намира Учителя. Още през 1912 г. на събора в Търново той е представител на братската група от Панагюрище. Боев харесва много беседите на Учителя и братския живот и решава строго да следва неговото учение. Учителят лично се интересува за него и материалното му положение. В едно писмо от 1914 г. до баба ми Величка Стойчева, той пита за положението на учителя от Панагюрище – Боян Боев, ако има нужда от нещо – да му се помогне. Той пише: „Ако се намират в голяма нужда Пеньо Киров, Тодор Стоименов и Боян Боев, съобщете ми да се погрижа за доброто им." Когато избухва Първата световна война, Боян Боев е мобилизиран, но категорично отказва да носи пушка. Затварят го в една влажна килия в мазето на казармата, мъчат го, бият го, но той не отстъпва. Един голям общественик, при когото преди това живеел Боев, се застъпва за него пред генерала на армията и тогава го мобилизират, но не като войник, а като санитар – понеже е следвал естествени науки в университета. Изпращат го да служи в град Скопие, там попада в една болница, в която служи и Георги Куртев. Започват да работят заедно. Скоро армията е обхваната от силна холерна епидемия и болницата става малка за многото болни. Лекарите, уплашени от създалата се обстановка, напускат болницата. Георги Куртев и Боян Боев

** Виж « Изгревът» том III стр. 29-36; том V стр. 541-547; том IX стр. 108-112, 241-244.*

остават, взимат със себе си 12 войници от своето поделение и започват да лекуват болните. Сутрин двамата правят обща молитва, не ядат нищо, а отиват при болните да ги лекуват. Всички войници оздравяват с изключение на един много тежко болен, който си заминава. Техните дванадесет помощници не се заразяват от болните, остават здрави и се връщат по домовете си. Много от избягалите лекари се разболяват и умират.

След войната Боян Боев е учител в няколко града. Назначен е в Свищов, където проповядва на учениците си новите идеи. Наклеветен е и уволнен дисциплинарно, една година преди да се пенсионира. От 1924 г. Боев остава при Учителя и започва да стенографира Словото му. Стенографията научава като студент в Софийския университет. До заминаването на Учителя от този свят той го следва неотлъчно навсякъде с молив и бележник в ръка и записва всичко, което Учителят казва. От неколкомесечния престой във влажната затворническа килия на казармата го заболява кракът, загноява и започва да куца. Веднъж не издържа на болките и казва: „Учителю, Ти мъртви възкресяваш, Ти болни лекуваш, слепи чрез Тебе проглеждат, помогни кракът ми да оздравее!" Учителят му отговаря: „Мога да сторя това, дето искаш. На тебе това ти е последното прераждане. Ти вече отиваш в ангелската йерархия. И затова, ако сега те излекувам, трябва да дойдеш пак в друго прераждане на Земята и това страдание да си го изкараш докрай. Ти избирай." И му предлага: „Бояне, искаш ли да ти намалим малко кармата и да отложим част от нея за другия живот?" Боян Боев отговаря: „Искам всичко в този живот да си платя." Той е стоик, търпелив, никога не издава външно, че има силни болки в крака си. Пред група братя и сестри Учителят разкрива, че в едно минало прераждане Боян Боев е бил Чингиз хан, голям военачалник, изпратен в Европа да разруши феодализма. Историята отбелязва, че когато превзел един европейски град, гражданите го питат: „Кой си ти?" Той отговаря на чист латински език: „Аз съм бич Божий". От този азиатски дух на Чингиз хан Учителят направи един от най-добрите си и изпълнителни ученици, отдаден всецяло на делото Божие на Земята. Всичките му негативни качества се стопяват и той става мек, кротък и любвеобилен в отношенията си с всички братя и сестри. Много рядко се случва да избухне или да повиши тон, но скоро влиза в ритъма на Любовта, в която Учителя го е въвел.
След изпълнението на задачата си като Чингиз Хан, той се включва във втората духовна вълна, организирана от Бялото Братство – създаването и развитието на богомилството в България. Той е бил поп Богомил и майка му е била Пенка Дякова. Заедно с Учителят те са работили за разпространението и развитието на богомилството в България. Хванати са от болярите и осъдени на смърт. Голи са хвърлени върху остри дрянови колци и са заминали в големи мъки. Те дават кръвта си, за да се разпространи богомилството в цяла Европа и създаде Ренесанса, условията за един нов демократичен живот.

През 1939 г. брат Боев, Неделчо Попов и Гавраил Величков отиват на Рила на седемте езера и вечерта пристигат късно в лагера. До ушите и на тримата достига едно силно ръмжене. Брат Боев казва: „Виж какво, това е мечка, да бягаме!" Брат Гавраил се ослушва и му казва: „Не е мечка. Това са Райна Калпакчиева и Найден Найденов, които спят нощем, хъркат." Вървят малко напред и виждат палатката, откъдето идва хъркането.

Учителят обичаше много Боян Боев за детинския му характер и неговата всеотдайност. Макар, че не желаеше да се снима, един ден от любов към брата Учителят го поканва да се снимат заедно на полянката. Той си слага бялата панамена шапка, брат Боев застава до него и правят снимка, която и сега имаме за спомен. Силните болки заставят Боев да използва бастун. При една среща Учителят му казва: „Можеш да хвърлиш бастуна." Боян Боев го пита: „Какво, какво, Учителю?" Учителят му отговаря: „Тя се свърши вече. Съществото, което беше дошло да ти помогне, е вече зад Луната." Брат Боев живее дълго време в братските пловдивски

бараки, където постоянно работи, дешифрира стенограми. Той притежава над 100 тетрадки със стенограми от разговори, проведени с Учителя при различни случаи. Те са му най-голямото богатство и не иска да се отдели от тях дори за миг. Въпреки строгите предупреждения на Борис Николов да ги скрие, той не го послушва и при поредния обиск милицията му взима тетрадките.

Боян Боев обича музиката на Бах. Една вечер на сън той се среща с Бах и започват двамата да разговарят на български език. Учуден, брат Боев го пита: „Откъде знаеш така добре български език и разговаряш свободно с мен?" Бах му отговаря: „В миналото съм бил в България като богомил, заедно с тебе сме работили и тогава съм научил българския език." Боев го похвалва: „Ти си един много издигнат музикант." Бах му отговаря: „Пред мен са Моцарт, Бетовен и Вагнер. Те стоят по-високо от мене." Боев го пита: „Прераждал ли си се от богомилско време досега?" Бах казва: „Да, много пъти, като във всяко прераждане съм натрупал доста грехове. Бях по времето на Хитлер в Германия като главен диригент на голям духов оркестър." Боев се сепва и го пита: „Кажи ми какви грехове си направил, за да не ги допусна и аз в моя живот?" Той му отговаря: „Не се бой, ти нямаш условия да се натъкнеш на такива грехове."

След заминаването на Учителя Боев участва активно в братския живот до последните си дни. От време навреме боледува. Нестор Илиев го посещава и провеждат дълъг разговор. Боев го поканва да отиде да спи при него. Нестор вечеря и отива при Боян Боев. Той вижда, че на масата има две чинии и две лъжици. Брат Боев извиква сестрата, която му помага да донесе яденето. Брат Нестор му заявява, че е вечерял. Боев учуден го пита: „Как, нали те поканих! Тогава и аз няма да вечерям." Нестор отстъпва и вечерят заедно. Един ден брат Нестор забелязва, че Боев е много сериозен и намръщен. Той си помисля, че нещо е виновен и няколко дни не отива при него. Като се виждат, брат Боев го поздравява и го пита: „Ти къде се изгуби?" Той му отговаря, че преди няколко дена го е видял много намръщен и си помислил, че е „сгазил нещо лука". Брат Боев му казва: „Няма нищо такова. Само по алеите и по пътеките си се движел." Брат Боев е един ярък пример на разумен съзнателен живот за Братството и успеха на делото Божие на Земята. На 21 Юли 1963 г. брат Боев заминава от този свят. На другата сутрин той се явява на сън на сестра Райна Калпакчиева и й казва: „Работата продължава. Тук в духовния свят, има много повече работа, отколкото на Земята."

На този мой рожден ден бяхме на връх Голям Купен с брат Петър Филипов, Добри Ганев, Надка Куртева и аз. Денят беше горещ, слънчев. Ние почувствахме голямата мъка и тежест, която се появи в братският живот. Като се прибрахме на Изгрева, разбрахме кой беше източника на нашата тъга – брат Боян Боев. Навърших тогава 31 години.

7. Борис Николов

Друг известен представител от второто попълнение на Братството и участник в Школата е Борис Николов Дойнов. Роден е в Габрово на 30 декември 1900 година.* В предишния си живот, според едно свое съновидение, той е руски офицер, който в Руско-Турската война загива на връх Шипка. Затова още от малък добре знае руски език и лесно може да чете и превежда. Обича старинните руски песни, които народът е пял преди идването на болшевизма. По характер е крайно самостоятелен и когато реши да направи нещо, не отстъпва от решението си. В техния род има обичай първородният да стане служител на Бога. Като първи син – Ешуа, той трябва да стане монах и да служи в Атонския манастир. Пред майка си Борис отказва това задължение на рода към църквата, а това означава, че родът им ще престане до инкарнира. Баща му е фабрикант и иска да го въведе в работата си, за да поеме ръководството след него, но Борис отказва. Майка му много желае той да учи. Като завършва отлично габровската гимназия, семейството му решава да го изпрати в

** Виж « Изгревът» том I стр. 382-491; том II стр. 104-402; том III стр. 192-291.*

Австрия да учи естествени науки. Във връзка с изваждане на някакви документи той отива в Търново през 1920 г., където заварва събора на Бялото братство. Посещава го и се среща с Учителя. Много му харесва общият задружен братски живот. Като се връща в Габрово, сънува ясен сън, че се намира на един площад в непознат град, където трябва да вземе важно решение за себе си. В този момент се събужда и не взима решение. След набавяне на необходимите документи майка му приготвя два куфара с дрехи и храна, баща му дава необходимите за учене средства и той заминава за Австрия. Пристига във Виена, тръгва за института и попада на същия площад, който е видял насън. Нещо се обръща у него. Той размисля и си казва: „Какво търся аз тук, в този чужд град?" Взима си куфарите, качва се на влака и се връща в България. Пред родителите си заявява, че не иска да следва в университет. Скоро се отказва и от яденето на месо. Заминава за София и решава сам да се издържа, като не приема финансова помощ от баща си. След това отива в братската комуна в Старозагорско, където не се чувства добре и се връща в дома си отслабнал. На събора в Търново през 1922 година баща му, чиято глава е побеляла от неговите особени прояви, пожелава да отиде заедно с него. Там се среща с Учителя и провеждат разговор, който се отнася предимно за Борис. Накрая бащата казва: „Господин Дънов, виждам, че синът ми се интересува от Вас и от Вашето учение. Дано поне Вас слуша. На Вас го предавам да го учите и напътствате в живота му." Учителят отговаря: „Хубаво."

Името Борис, според Габровското поверие, значи студен северен вятър, какъвто е духал, когато той се е родил. Освен това Борис значи човек, който се бори в живота си за постигане на своите идеали. Целият му живот е изтъкан от борби. По рождение той е троен Козирог. На Асцендента му изгрява знакът Козирог, а Слънцето му е в съвпад със Сатурн в Козирог в 12 дом. Понеже Сатурн предхожда в изгрева, Борис винаги проявява сатурновите качества: малко недоверчив, много прилежен, трудолюбив, търпелив, не обича военните и войните, не признава над себе си никакво началство, безразличен към семейство и деца, не се вслушва и не приема общественото мнение. Любопитен, недоволен, замислен и меланхоличен. Революционер по дух, понякога скъперник, малко страхлив и отмъстителен, изживяващ винаги дълбоко душевните тревоги. Този съвпад на Слънцето в 12 дом показва много видими и невидими скрити врагове, с които той трябва да се справя през целия си живот. Също означава ограничаване на свободата му – затваряне в затвор.

Той е крайно чувствителен и често възприема чуждите мисли и разбирания като свои. Влияе се от околната среда и хората. Това се дължи на съвпада на Юпитер, Меркурий и Уран в 11 дом, което му дава будна мисъл и интуиция, но те в опозиция с Нептун го карат да прави много грешки. Той обича приятелите в Братството и им се доверява напълно, като смята, че всичко, което те желаят и му предлагат, е чиста монета. Често допуска грешки, които веднага са забелязвани от будния ум на съпругата му Мария Тодорова. Тя започва да му свири подходящи братски песни, които за няколко часа променят състоянието му и той достига до правилни решения. Особено важно е това, когато той е председател на Братския съвет и там се водят ожесточени борби. Борис едновременно живее във физическия и в духовния свят и се чувства най-добре, когато се занимава със своите светли мисли и идеи, резултат на плодовитото му въображение. Често обитава в един друг свят, от който черпи идеи, които понякога записва в тефтерчето си със стенография и рисува с молив различни картини. В разговор с Мария Тодорова Учителят й обяснява, че Борс Николов дълго време е живял в духовния свят и едва сега слиза на физическото поле, което му е крайно непознато, не може да се справи с него и затова не зачита законите и принципите на земния живот. За Мария казва, че тя е стъпила здраво на земята, дълго време е живяла на нея, има богати опитности и сега започва да се изкачва нагоре. Със своя опит и знания тя е жизнено необходима да помага в

работата на Борис. Благодарение на неговата будна мисъл и интуиция духовната работа му върви винаги отлично, но в живота си той не е много практичен – някои използват неговата наивност и го лъжат в сметките и отношенията. На моменти той е с широка ръка и харчи много, а в друг случай проявява голяма пестеливост. Викат го да отбие военната си повинност. За да се отърве от казармата, се записва студент в Свободния университет – за голяма радост на майка си. Борис не си взема изпитите, но когато Учителя поставя задача на всички млади да учат и завършат, той се записва във Факултета по естествени науки и го завършва отлично. Професорът му предлага да стане асистент в университета. Той отказва и даже не си взема дипломата. Учителят е крайно недоволен и му казва, че той е определен да разнася новото учение между учените в университета и невидимият свят ще го държи отговорен за неговото неразумно поведение. В една своя лекция Учителят казва, че всеки ученик, за да е свободен, трябва да има един занаят. Борис Николов става мозайкаджия при Алфиери Бертоли. Понеже Сатурн е свързан с камъните, Борис цял живот работи с тях. Той е скрит и потаен, не казва плановете и нещата, които има да върши. Почти с никого не се съветва освен с Мария Тодорова. Голяма негова грешка е, че не се вслушва в мъдрите й съвети, като по този начин усложнява живота и на двамата.

Учителят е на пейките пред салона с група братя и сестри от провинцията и разговарят по належащи въпроси. Минава Борис, добре облечен, поздравява ги и си заминава. Всички от провинцията започват да изтъкват положителните му качества: „Какъв добър ученик, сериозен човек, как хубаво работи в братството и т.н." Накрая Учителят обобщава: „Всичко хубаво, само да не беше от Габрово." Какво значи това? Както повечето габровци той е горделив, надменен, тщеславен, със строго установени възгледи и разбирания и не се съобразява с мнението и съветите на никого.

Борис има голямо желание да постигне всичко в живота и затова работи повече, отколкото трябва, преуморява се. Като младеж е много здрав, вдига воденични камъни по 150 килограма. Два пъти Учителят му се кара, че прекалява в работата си и по този начин ще изгуби силите си. Той не го слуша и продължава да работи с голям ентусиазъм, без почивка. Скоро предсказанието на Учителя се сбъдва и Борис, който носеше по две торби цимент едновременно, не може да носи и половин торба. Той е силно привързан към габровци и към всичко габровско. В бригадата привлича няколко от тях – бивши министри и величия, преминали през лагера Белене, и им дава високи разряди. Те работят без желание и любов. Появяват се разногласия, скоро бригадата се разпада и той остава сам.

След като Борис Николов излезе от затвора, Пенчо Кубадински го извиква при него и му възлага да организира бригада, която да изпълни мозайкаджийските работи на новостроящото се Министерство на транспорта. Борис покани и мене. Аз напуснах промишленото строителство и отидох да работя в бригадата, организирана предимно от хора на Братството и затворници от Белене. Работех усърдно, и понеже Борис не желаеше да се разправя с началниците, мене ме постави като отговорник за работата в Министерството и навременната доставка на материалите. Случваше се по няколко пъти ходех до Кубадински и да искам материали. Той беше наредил на охраната – милиционери и никога не ме спираха. Свърши се белият цимент и отидох в пощата и се качих в залата. Имаше съвещание на Министерският съвет. Кубадински говореше и като ме видя, се обърна към мене: „Майсторе, какво има?" Казах му, че се свършил цимента. Той се обади по един от телефоните и след 3 часа дойде цимента. Имаше 6 жени, които работеха в бригадата и мъжете над 30 се отнасяха много лошо с тях. Брат Борис дойде при мене и ме помоли да ги уча да работят и аз да им възлагам работа. Между тях беше сестра Станка Янчева – прислужницата на брат Борис и жена ми Елена Симеонова. Аз се отнасях много добре с тях – имаше голяма разлика от предишното положение. Те ме обикнаха и

ме слушаха. Научих ги да работят с машините, как да ги зареждат и колко да търкат римските мозайки, които искат дълбоко търкане. Те станаха добри майстори и командваха мъжете при търкането. Борис толерираше габровците и ги пращаше да работят на обекти от дипломатическият корпус – да взимат повече пари, но закъсваха в работата и се налагаше често да довършваме ние обектите им. Ходехме да работим на министри и те ни ощетяваха, а Борис не ни защищаваше интересите – беше излязъл от затвора. Също работихме на Сертев на Изгрева и Борис замаза нещата и той не ни плати. Имаше много подобни несправедливи случаи, които ме ядосваха и казах на Еленка, която ми беше приятелка, че няма да ходя повече в дома на Борис. Но дойде Учителят и ми каза, че той – Борис има трудна задача и трябва да му помагам и да го поддържам. Казвам на Елена да отидем веднага в дома на Борис. Тя се зачуди, но се съгласи. Брат Борис имаше силна интуиция и веднага схващаше, че аз съм враждебно настроен към него. Отиваме на пазаря с Елена и купуваме два големи, хубави пъпеша, които Борис много обичаше и му отиваме на гости. Той се чуди защо идвам при него – най-приятелски, и не може да си обясни това. Много пъти го посещавахме и изгладихме напълно отношенията си, но той много малко промени от характера си. С голяма любов и разположение ни посрещаше с. Мария Тодорова и кака Станка.

При разговор Учителят казва, че Борис ще покаже на света как един ученик трябва да защитава своите идеи. Той го подготвя дълго време за този много труден изпит. Когато започва делото срещу Братството, той е един от обвиняемите, който поема цялата отговорност за деянията на Братския съвет върху себе си. Защищава смело братските идеи. Пред съда изпява песента „До ще ден", с което иска да каже, че ще дойдат хубави условия за Братството в България. Когато прокурорът Руменов го пита защо е напечатал толкова много ненужни на никого беседи, той отговаря: „Как искате да ви отговоря? Накратко или обширно?" Прокурорът казва: „Накратко." „Ние сме овце, а беседите за нас са сено, с което се храним. Вие сте вълци и нямате нужда от сено. То не може да ви ползва вас." За Борис е подготвена смъртна присъда, като усилено търсят да намерят някоя връзка със западния свят и да го обвинят за шпионин. Такава няма. В последния момент изменят присъдата на 12 години, а той излиза след 4 години – на 1 януари 1963 г., заедно с Жечо Панайотов.

Под благотворното влияние на Учителя Борис изменя характера и отношенията си към братята и сестрите и правилно решава много от братските въпроси. Като младеж допуска грешки, особено в обходата си към приятелите. С течение на времето разбира, че всеки човек – приятел или враг, има свое място в общия живот и специфична задача, която трябва да изпълни. В последните си години Борис приема с разположение всички, които го посещават. Всички те са му приятели и той зачита убежденията им. Не допуска никакви отклонения от идейния път. Често ни поздравява с богомилския поздрав „Словото опазихме". Този, който не желаеше да учи, завършва висше образование и става най-ревностният ученик на Учителя. До края на живота си работи с любов в изпълнение задачите – да издава беседите и ръководи братския живот. В неговия дом постоянно идват братя и сестри, с които провежда разговори за братския живот и им разказва своите духовни опитности. Заминава си на 22 декември 1991 г. Неговият път е труден, но светъл, път, озарен от Духа и Словото на Учителя.

8.Георги Радев

Георги Радев е от най-образованите ученици в Братството.* Постоянно чете и се занимава с окултни науки. Има обширни познания почти във всички области. В разговор Учителят нарича Георги Радев „Змията ментор". Змията е емблема на знанието, а менторът е човек с всестранни знания, който на времето е възпитавал цезарите в Римската империя. Това е висока оценка за светското знание на Георги

** Виж « Изгревът» том III стр. 81-86; том V стр. 555-571; том IX стр. 174- 177.*

Радев. Той владее добре 6 езика, освен това е отличен астролог. Еднакво добре си служи както с перото, така и със словото. По предложение на Учителят преработва и първия негов труд – дисертацията му „Наука и възпитание" на съвременен език и стил.

Георги Радев завършва математика в университета с отличие, но не взима диплома. За да се издържа, прави преводи. Става редактор на списание „Житно зърно" и го ръководи до края на живота си. За да може да работи за списанието „Житно зърно" брат Христо Цонзоров му даде своя голям дом, в който се настани Георги Радев с материалите по списанието и там живееше и работеше. Така брат Георги Радев ни стана съсед и аз често го посещавах и говорех с него. Той ми подари книгата на Хариет Бичер Стоу – „Чичо Томовата колиба", която ми остана като скъп спомен от него. Христо Цонзоров работеше в провинцията като агроном. Имаше мотор, с който посещаваше Изгрева и отсядаше при приятели. След заминаването на брат Георги Радев от този свят, той влезе да живее пак в своята барака и се ожени за сестра Бистра. При една среща на двамата с Учителя, последният и казва: „Христо, ти понеже даде своят дом за Господа, никога няма да останеш без дом нито на Небето, нито на Земята през вечността." Скоро след това брат Христо Цонзоров си замина, а аз бях много добър приятел с нашата съседка Бистра. Често я посещавах и носех от закуските, които приготвяхме за братските празници, също и от всичките храни, изпратени от чужденците и парите от англичаните. Тя си замина на 24.08.2002 г.

Превежда „Хирология" на Верде, „Физиогномия" на Дюрвил, „Астрология" на Сефариел и няколко биографии на бележити хора. Превежда и романа „Занони", за който Учителят казва, че героите, лицата и събитията в него са истински. Издава книгите „Лица и души", „Живите сили на Слънцето" и „Живот за цялото". Без знанието на Учителя превежда книгите на Бо Ин Ра. Учителят казва, че Бо Ин Ра е от Черната ложа. Чак тогава Георги Радев разбира, че е работил срещу делото на Учителя и неговата школа, и веднага решава да се коригира. Отива при стенографките, взема от тях подходящи извадки от Словото на Учителя по теми и издава книгата „Учителят говори". Учителят харесва много тази книга – образец на правилно третиране на Словото, и по-късно казва: „Заради тази книга, аз откупих Георги Радев от Черната ложа на голяма цена." Резултатите от тази грешка на Георги Радев не закъсняват – разболява се от туберкулоза. Той разглежда основно своя хороскоп, посещава Учителя и му казва за аспектите и тежката карма, която има да плаща. Учителят го поглежда, усмихва се и отговаря: „Над астрологията стои Бог." Той иска да му помогне и му дава метод за лекуване – да носи по 3 пъти на ден вода с две десетлитрови стомни от изворчето в Дианабад. Водата е носител на живота. По този начин се предизвиква обилно изпотяване, чрез което гърдите се изчистват и болестта минава. Георги не изпълнява тази заръка на Учителя под предлог, че го е срам да носи вода със стомни: „Какво ще кажат хората, като ме видят – такъв интелигентен човек, постоянно да носи вода?" На разговора с Учителя присъства брат Генчо Алексиев, наш съсед художник, болен също от туберкулоза. Веднага грабва две големи стомни и започва да носи по 3 и повече пъти вода от чешмичката в Дианабад. След повече от един месец той се излекува от туберкулозата и живя до към 1956 г., когато си заминава в гр. Пловдив. Той нарисува красивите картини, които украсяват сега салона в градината на гр. Айтос и говорят за живота в невидимия свят и връзката ни с него. Последствията от това негово непослушание идват скоро. Болестта се развива бързо и той си заминава в село Куртово – в Родопите, както сам си е предсказал, на 22 юли 1940 г. Сестра Мария Тодорова отива при Учителя и му съобщава, че Жорж е много болен. Учителят отговаря: „И тук, на Земята, се работи, и горе се работи." Той му подава ръка, но гордостта и непослушанието го спъват. Вечерта преди неговото заминаване Учителя с група братя и сестри – 50-60 души, посещава Мусала и преспива на хижата. Това

е последната обща екскурзия на Братството с Учителя на Мусала и първото мое посещение на този връх на 22 юли 1940 г. при моя осми рожден ден. Той ляга на едно легло заедно с брат Неделчо Попов. Известно време Неделчо не може да заспи и слуша и лекцията, която Учителя изнася на този свой непослушен ученик. Подготвя го за бъдещата му работа в невидимия свят и му посочва какво трябва да свърши на Земята. Така преди смъртта си той познава Учителя и става един от най-послушните му ученици в школата на невидимия свят.

Много от нашите приятели проявяват непослушание към Учителя, но когато въпросът се отнася до живота им, то това води до катастрофа. Учителят казва на Георги: „Аз мислех, че вие, младите, сте разумни, имате разбиране за живота и ще приемете съвета, който ви се дава. Сега не си ли за смях, като си болен и не можеш да си помогнеш?"

9. Симеон Марков

Симеон Марков от град Русе * по време на Първата световна война е на фронта на първа позиция в окопа. Чува един вътрешен глас: „Ти ще дойдеш скоро в София и ще ме намериш на улица „Опълченска" N66." Той се усмихва и си мисли: „Как ще отида в София, когато никого не пускат от фронта?" На другия ден го раняват, изпращат го в София на лечение в Александровска болница, където прекарва 15 дни. След изписването му си спомня за гласа и отива на посочения адрес. Учителят го приема в стаята си. Сядат и той го пита: „Как се казваш?" Симеон Марков не му отговаря, но си мисли: „Ако ти си същият Дух, който ми говори на фронта, в окопа, ще ми кажеш името." Учителят втори път го пита и той пак му поставя мислено своя въпрос. Тогава Учителят високо му казва: „Симеоне!" Така Марков се запознава с Учителя и Братството и цялото му семейство започва да работи, да прилага в живота си братските идеи.

След края на войната Симеон и брат му Стойо работят в комуната, която Русенското братство организира в местността Свирчовица. Другите трима братя са търговци на бакалски стоки в Русе. Много трудности имат в комуната, но работят добре, с любов и получават богата реколта от плодове и зеленчуци.

Често братя Маркови идват в София и ремонтират кухнята и салона на Изгрева. Учителят нарежда на Начо Петров, домакин на Братството, да им плати надници за извършената работа. Те категорично отказват да вземат парите, като заявяват, че работят безкористно за Братството. През 1943 г. Симеон Марков трябва да купи от Германия някаква машина за пръскане на лозята. Той отива при Учителя на Изгрева да се съветва дали да замине в Германия, където съюзниците са започнали интензивни бомбардировки. Учителят му казва: „Вие много пъти сте работили безкористно за Братството и можеш спокойно да отидеш. Бялото братство е с тебе." Той отива в Германия, купува нужната машина и се връща благополучно. Посещава Учителя и му благодари за помощта. Оплаква му се, че няма къде да продават хубавото грозде, което произвеждат в голямо количество. Учителят го изглежда сериозно и му казва: „Отсега нататък всичкото ви грозде ще отива за Русия." Две години след това пророчеството на Учителя се сбъдва и всичко най-хубаво, произведено в България, отива за Русия. След 9 септември 1944 г. магазинът им е национализиран, а и работата на лозята значително намалява. Един по един братя Маркови напускат този свят.

10. Никола Ватев

Никола Ватев е роден през 1873 г. в Севлиево.** Живее известно време – от 1907 г. в Търново. След това се премества в Русе, купува къщата на един турски бей, който се е изселил в Цариград. Къщата има два салона и десет стаи. В единия салон (за сто души) се събират братята и сестрите на беседи. През 1920 г. Учителят ги посещава и прекарва при тях повече от месец. В дома на Ватев идват двама офицери, които не вярват в Бога. Сядат в приемната му и започват да говорят

**Виж « Изгревът» том I стр. 355, N45; том VI стр. 666,673.*

*** Виж « Изгревът» том II стр. 277-280; том VI стр. 665,668, 701-712.*

подиграватално за Учителя. От любопитство желаят Ватев да им направи сеанс. Той пита Учителя и получава неговото разрешение. На сеанса Ватев отговаря на многобройните им лични въпроси, от което те остават доволни. Накрая чувстват, че се схващат, не могат да се мърдат и в тях влиза някакъв дух, който ги заставя да се удрят с ръце по коленете, които започват силно да ги болят. Те викат, но удрянето продължава. Брат Ватев се вижда в чудо. Слага им по една възглавница на коленете. Този спектакъл продължава повече от половин час. Той отива при Учителя и го моли да освободи военните от духа. Заварва го да се смее със сълзи на очите. Учителят му казва да приключи сеанса и удрянето спира. Военните стават като зашеметени, излизат от стаята и побягват. Започват да мятат юмруци из въздуха наляво и надясно, и хората по улицата ги смятат за смахнати. Понеже военните се подиграват със Словото и Духа, който работи чрез Учителя, те веднага са наказани. Бог поругаем не бива. Те отлично разбират, че има един реален духовен свят, който въздава за всяка хула и обида, отправена към неговите представители. На следващия ден идват други офицери, заявяват, че г-н Дънов заблуждава хората, като им говори разни фантазии. Пожелават брат Ватев да им направи сеанс, за да научат нещо за живота си. Ватев иска позволение от Учителя и започва. Отговаря на поставените му въпроси, а в това време масата, около която са седнали, започва да скърца, да подскача, накрая се обръща с краката нагоре и бъска главите на изумените офицери. Те викат в един глас: „Г-н Дънов, вярваме, че има друг свят, вярваме. Молим Ви, освободете ни от тези мъки." Учителят се показва на вратата и нарежда на брат Ватев да приключи сеанса. Полудялата маса се успокоява и застава на първоначалното си място. Военните бързо излизат от салона и не повтарят грешката да се подиграват на духовните хора.

По същото време на посещение при Учителя идва проповедник евангелист, който познава добре Библията и цитира стихове от нея. Спори и проповядва на Учителя, за да покаже големите знания, които има. След известно време се уморява и спира. Тогава Учителят му казва: „Щом знаеш толкова, кажи ми колко тежат тези две дюли, които са на лавицата най-отгоре." Проповедникът се сепва: „Не зная." Учителят казва: „Малката дюля тежи 350 грама, а голямата 720 грама." Проповедникът пожелава да се провери теглото им. Ватев веднага донася кантара, премерва ги и излиза точно така, както е казал Учителя. Проповедникът не се явява повече да спори с Учителя.

Ватев е ръководител на Русенското братство почти до края на живота си. Организира издаването на беседите в печатницата на Борис Малджиев, тяхното разпространение и съхранение. Последните си дни преживява в местността Свирчовица. Заминава си през 1967 г. Неговият активен братски живот, честността и добротата му оставят хубави спомени в братята и сестрите от Русе.

11. Нешка Анева

През1920 г. Учителят посещава дома на сестра Нешка Анева в Свищов и престоява около 10 дни. Още първия ден поръчва да изкопаят в двора малко трапче. В него излива водата от измиването на лицето и ръцете си. След заминаването му Аневи засипват трапчето. По-късно в дома им идва брат Георги Узунов, ясновидец, и всяка сутрин наблюдава в двора една светлина, която излиза от определено място. Той пита: „Какво има на двора на това място?" Сестра Нешка Анева си спомня и му казва, че там Учителят е изливал водата след измиване на лицето си.

Големият син на Нешка Анева среща жена, харесва я и решава да се венчаят за нея. Споделя това с майка си, а тя отива да пита Учителя. Той я изглежда строго и казва: „Светът се руши, а вие искате да градите. Какво ще изградите? Няма нужда да се жени. Не му е определено!" Нешка съобщава на сина си отговора, но момчето не го приема. Оженва се за въпросната жена, две години след това се парализира и набързо си заминава от този свят.

Нешка Анева идва на Изгрева и дълго време живее в една от стаите на

бараката на Стефан Деветаков. Мекият й характер и голяма жертвоготовност я правят уважавана и обичана от околните. Често тя събира децата и ги черпи, с каквото има. Посещава редовно беседите и участва в братския живот. Живее скромно и така си заминава, като оставя след себе си светъл лъч на честен, любвеобилен и безкористен живот.

12. Дядо Благо – Стоян Русев*

Дядо Благо – Стоян Русев е от най-интелигентните ученици на Учителя, директор на гимназия и председател на Славянското дружество в България. Роден на 18 февруари 1865 г. в село Заберново, Бургаски окръг. По външен вид прилича много на Учителя – има дълга бяла брада. Притежава дар слово и е добър поет. Написва много стихотворения, главно за деца, издадени в сборници. По молба на Учителя съставя текст на няколко братски песни, като: „Излязъл е сеяч да сее", „Братство, единство", „Любовта е извор", „Сине мой", „На белия свят" и др. През 1935 г. написва книжката „Сказания на XX век за всеки човек". Участва активно в братските прояви и за всичко в живота търси съветите на Учителя. В София живее много добър негов приятел, с когото се разбират по-добре, отколкото с роден брат. Няколко пъти му предлага да го заведе при Учителя, но приятелят му мълчи и нищо не отговаря. След известно време той си заминава от този свят. Дядо Благо отива на погребението, където му пожелава мир и светлина в пътя. По това време погребенията стават само в неделя, понеже София е малък град. След погребението пристига на Изгрева, когато Учителя и приятелите се хранят, насядали на пейките. Той минава пред Учителя, който прекъсва храненето си, става и го поздравява и отива при него да му целуне ръка. Тогава Учителят му обяснява, че не поздравява него, а заминалия му приятел, който върви до него. Той е един ученик, пратен на Земята със специална задача и Учителя го поздравява за добре свършената работа.

Веднъж Дядо Благо изпада в безсъзнание. При него отиват Владимир Балючев и Боян Златарев, които се хващат за ръка, хващат и неговите ръце и се концентрират. Скоро Дядо Благо идва в съзнание и казва: „Благодаря ви за доброто, което ми направихте".

След кратко боледуване на 15 януари 1938 г., събота, си заминава Стоян Русев – Дядо Благо, един от най-преданите ученици. За него Учителят казва, че е прероденият Климент Охридски. На 16 януари, неделя, Учителят държи беседа в 5 часа сутринта, за която казва, че е първата свещ, запалена за Дядо Благо. На беседата в 10 часа Учителят за пръв път казва за някого: „Аз обичах Дядо Благо и тази беседа е втората свещ, която запалих за него." Беседата е изнесена на много висок стил и братята и сестрите почти нищо не разбират. След свършване на беседата Учителят обяснява: „Вие не можахте да разберете тази беседа, защото тя беше за ония възвишени същества, дошли от края на Вселената, за да чуят как Бог изявява своята любов към свой ученик." Една сестра, която присъства на погребението, казва на Учителя, че Дядо Благо го няма в катафалката. Учителят я прекъсва и казва: „Като знаеше това, защо отиде на гробищата, заради ритуала ли?" Дядо Благо минава през всички състояния след заминаването си и отива да работи в Света на Светлините. Вечерта от 19 да 21.30 ч. Учителят държи трета беседа, трета свещ за заминалия. Беседата завършва с мотото: „Живот, знание и свобода, това Божия Дух иска". След това обяснява, че Стоян Русев е от четвърто измерение и няма да се прераждa повече на Земята.

13. Никола Гръблев

Един от най-смелите, предани и изпълнителни военни в Братството е Никола Христов Гръблев, роден на 11 януари 1893 г. в Габрово.** Баща му е поценски раздавач и загива в избухналата Балканска война. Никола остава сирак и се грижи за майка си и двете си сестри. Семейството им минава през голяма мизерия. Той

**Виж « Изгревът» том III стр.36-39; том V стр.539-541; том VII стр. 366-367, 369-370; том IX стр. 169-170, 408-410.*

*** Виж « Изгревът» том VI стр. 137-157; том XIII стр.598-602; том XVII стр. 695-698.*

става обущар и овладява добре занаята. Свързва се с левите течения – комунистите, и много пъти им помага. В казармата следва школа и става артилерийски офицер. Участва в Първата световна война от начало до край и след свършването й е изпратен с поделението си да представлява българската страна в Солун до сключването на мирния договор. Настанени са в казарма в съседство с французите. По време на войната французите пленяват към 2000 руснаци, но след Октомврийската революция френското командване решава да ги качи на един параход и да ги хвърли в морето да се издавят. Двете казарми са оградени с високи огради, но откъм задната им страна има стръмно дере, по което, при нужда, може мъчно да се мине. Гръблев научава за плана на французите и изпраща от своите войници да предупредят руснаците за грозящата ги опасност. Отначало те не му вярват. Един ден преди датата определена за изпълнение на секретната заповед, пленниците разбират за намеренията на французите връзват всички езици – шпионите, които ги предавали, и посред нощ преминават в българската казарма за помощ. Гръблев изважда карта пред руските офицери, очертава им пътя до Румъния, а оттам за Русия. Дава им храна и оръжие и те тръгват в тъмната нощ. На другия ден към 10 ч. идва френският генерал в казармата, за да ръководи акцията, вдига страшна врява, че руснаците ги няма. Понеже забелязва пътеката в дерето, от френската до българската казарма, обвинява българите, че са помогнали на руснаците да избягат. Гръблев се оправдава пред французите, като казва, че руснаците са минали през българския лагер на път за Русия, но никой не му е заповядал да ги пази или спира. Завръща се в България и в неговата част идва съюзническа комисия да проверява и изземa оръжието, което българите имат в казармата. Един склад, пълен с оръдия, е заключен. Извикват началника Гръблев и той веднага заповядва: „Да се разбие складът!" Комисията, като чува тази строга заповед, му предлага да не го разбиват, а като намерят ключа на другия ден, да го отворят и проверят. През нощта българите измъкват всичките оръдия и ги скриват на друго място. Скоро след това Гръблев се среща с Учителя и променя съзнанието си. Още от малък той имал голяма сензитивност. Често заспивал прав и макар че два пъти го викали силно, той не отговарял. Събудили го с шамари. Имал много сънища, свързани с миналите му прераждания, които показват, че той е бил военен през много животи. В 1393 г. при падането на Търново е бил обезглавен заедно с останалите боляри. Няколко пъти сънувал един въздушен бой в Атлантида, където бил свален самолетът му и той загинал. В този си живот той е много смел и изпълнителен военен, готов на жертви.

След погрома на Септемврийското въстание през 1925 г. Гръблев спасява 54 задържани видни комунисти, настанени в конски вагони до пристанището в Бургас. Постоянно ги разпитват и изтезават, за да дадат показания и да бъдат съдени. През нощта тези вагони се пазят от военните. През април 1925 г. полицията решава да изведе част от тях на разстрел. При капитан Гръблев идват двама души от София, които го предупреждават, че вечерта ще искат да вземат по списък определени комунисти и да ги избият. Те му казват, че само тази вечер е фатална – взети са всички мерки за после и го молят да направи каквото може, макар че той им обяснява, че току що се освобождава от наряд. Посетителите си отиват и Гръблев, който още от Априловската габровска гимназия е свързан с комунистите и Фердинанд Митов Козовски, решава да жертва своята глава, но да спаси обречените на разстрел. Отива при своя приятел Шукеров и го моли да си разменят дежурствата, понеже имал важна работа и той да застъпи вечерта. Приятелят се съгласява, разменят паролите си и капитан Гръблев провежда развода в 2 ч. след обед на нощния наряд, като заповядва никой да не се доближава до вагоните с арестувани. Казва на дежурния телефонист, ако го търсят и дойде началникът му полковник Пенев, да го извика от мястото, на което се намира. Вечерта отива в една хубава беседка, обрасла със зеленина, където прекарва в размишление до 4 ч. сутринта.

Посред нощ идва полицията начело с полицейския началник Баладински и иска да вземе от вагоните 54 души, но часовите не позволяват без заповед на Гръблев. Започват да го търсят, но не могат да го намерят. Най-после Гръблев идва и началникът на полицията му нарежда да предаде 54 души по списък, за да ги откара в София. Гръблев го пита има ли писмена заповед. Той му казва, че няма. Тогава Гръблев им нарежда в срок от 2 минути да напуснат вагоните. Заповядва на караула да приготвят бомбите и да се подготвят за стрелба. Полицаите добре познават този капитан, който не си поплюва, и бързо се оттеглят. Планът им да избият комунистите на групи, преди да бъдат съдени, не успява. Началникът на гарнизона – полковник Пенев, иска да го хвърли в морето и му заповядва да остави оръжието си на бюрото. Гръблев смело му казва, че два пъти се е клел на Борис и Фердинанд да служи честно на родината и точно е изпълнил получената от него заповед да не допуска никой през нощта да вземе от задържаните, без негова писмена заповед. „Клетвопрестъпник и изменник на Отечеството си не съм бил. Правете с мене каквото искате. Ето ми оръжието." Влиза писаря на полка със заповедта за смяна на караула. Пенев се замисля и с глух глас казва: „Не, няма да подпиша." Нарежда на Гръблев да се опаше и довърши дежурството до вечерта. Сяда, замисля се и му казва: „Разберете най-после, че този народ с християнски добродетели не може да се управлява. Свободни сте да продължите носенето на гарнизонния наряд." Гръблев отива да си довърши дежурството. След обяд идва нареждане от София задържаните да бъдат откарани в Сливенския затвор, което се изпълнява след няколко дена. Смелостта му не позволява на Пенев да смени караула, за да бъдат изведени и избити комунистите без съд.

През есента на 1921 г. Гръблев е преместен в Търново, където му е възложено да отговаря за санитарните материали и лекарства, които идват в града и се разпределят за целия военен окръг. Нареждат му да освободи един вагон с медикаменти, пристигнали на гарата. Той извиква един войник при конюшнята и му нарежда да оседлае млад кон, който той му посочва. Войникът се спира и му казва: „Ваше благородие, този кон не е оседлаван още, айгър е и е опасно да се качва човек на него." Гръблев строго заповядва: „Него ми оседлай!" Доста трудно се качва на коня и се отправя към Марно поле. Там препуска дълго време, докато го изпоти и измори и тогава отива на гарата. Оставя го в ръцете на двама войници да го държат. Свършва си работата и тръгва обратно, като държи здраво юздата. Среща един колега, който го заприказва, и той несъзнателно отпуска леко юздата. Конят се поосвобождава, захапва мундщука, изпръхтява и препуска в галоп (казват, че когато необязден кон се освобождава от юздата, той ослепява и не вижда накъде галопира). Насочва се към моста на река Янтра, а Гръблев едва се държи на седлото. На моста стои една жена, която връзва чорапите си с въженце. Като вижда, че конят лети право към нея, тя изпищява. Чувайки нейния предсмъртен вик, Гръблев разбира, че загива и казва: „Учителю!" Той вижда Учителя пред себе си, че хваща коня за юздата, спира го и го завъртва под прав ъгъл, като прескача уплашената жена. Конят след малко продължава бавно да се движи по моста.

По това време на Изгрева Учителят и Савка работят в приемната му върху една беседа. Изведнъж Учителят се изправя и казва: „Брат Гръблев е в голяма опасност." След малко отбелязва: „Спасихме го. Мина опасността вече." Тогава Савка си отбелязва датата и часа на случката. На другия ден при Учителя идва Елена Иларионова от Търново да се сбогува с него и приятелите. Савка й разказва за случая. Моли я да разбере какво се е случило с Гръблев на посочената дата и час. Иларионова се връща в Търново и веднага тръгва към Гръблев надолу по баира. Гръблев, като научава, че тя си е дошла от София, тръгва към нея да я види. Обикновено той ходи при нея на посещение. Срещат се по средата на пътя и Еленка го пита какво му се е случило преди няколко дена след обед. Той й разказва случая, но не й открива, че е видял Учителя, който хваща, обръща и спира коня.

Учителят отива с Никола Гръблев и брат Христов на екскурзия на Витоша, на бивака Ел Шадай. Закусват и разговарят. Изведнъж Учителят се изправя и казва: „Тръгвайте да си отиваме!" Те веднага потеглят за „Опълченска" N66. Учителят става много строг и сериозен, затваря се в стаята си и не приема никого. Братята му правят супа, но той се показва на вратата и казва: „Нямам нужда от супа!" Няколко дена никого не приема и с никого не говори. Една сутрин, когато Гръблев влиза в дома на „Опълченска"N66, Учителят се показва на вратата и казва: „Разберете, че Учителят го няма. Аз съм един от най-добрите негови ученици и пазя тялото му." След това затваря вратата. Приятелите се разплакват и изпадат в голям отчаяние. На обед Учителят пак не желае да яде. На другия ден Учителят отваря вратата на стаята, приятелите влизат при него и започват разговор. Той им казва да не плачат и тъжат, защото Учителят има работа. „Отворете една беседа – им казва той. Как ги разбирате тези работи вие?" Започва да им говори: „Горе ние тия неща ги разбираме не както вие ги разбирате на Земята." Започват да му задават въпроси и той отговаря на всичките. Когато става време да си тръгват, приятелите се приближават към него, за да му целунат ръка, но той ги спира като им казва: „Стойте настрана от мен, за да не пострадате. Тялото ми е голям огън."

На следния ден Учителят излиза от стаята си усмихнат, благ, подава им ръка да я целунат и казва на братята и сестрите, че са преживели голяма тъга, но в това време той е присъствал в Съвета на Боговете. При една среща с Учителя Гръблев го пита за бъдещето си и не е ли време да се ожени. Учителят му отговаря: „Има хора женени, но са неоженени. Има хора неоженени, но са оженени." Той нищо не разбира от казаното. Харесва една девойка на име Иванка от Габрово и пита Учителя дали да се ожени за нея. Той му отговаря: „Разбойници ли искаш да раждаш?" Гръблев не се вслушва в съвета и се оженва. Раждат му се двама синове, които в училище започват да правят големи пакости. Често жена му е викана от учителите. Няколко пъти искат да ги изключат. Положението става нетърпимо и Гръблев отива за съвет при Учителя. Той му обяснява: „Това са най-големите пирати в Средиземно море, от които са се страхували английската, френската и испанската флота. Вземи френският „Ла рус" и там ще ги намериш. Гръблев намира тези корсари в енциклопедията, образите на които напълно се покриват с тези на неговите синове. Положението се нормализира и те успяват да завършат гимназия.

Гръблев участва активно в братския живот и подпомага комуните с храна. През ноември 1921 г. Учителят му дава задача да излиза нощем без оръжие и кон и да обикаля постовете, да разчита само на Бога, вълците няма да го изядат. Като началник на охраната на румънската граница смело обикаля постовете, въпреки големи глутници бели вълци. По време на обхода той се моли и живо си представя образа на Учителя пред себе си. Вълците се хвърлят към коня му, но устата им се схващат и не могат да захапят краката му, а само се допират до тях. По същото време войниците се движат по няколко, въоръжени с бомби, и едва се отървават от гладните вълци. През 1929 г. Дунав замръзва и десетократно повече вълци преминават към България. Гръблев продължава да обикаля постовете без оръжие и кон. Той използва най-силното вътрешно оръжие, дадено му от Учителя – молитвата.

Нарядът му е бил: 1. Добрата молитва; 2. Псалом 91; 3. Отче наш; 4. Псалом 23 и 133; 5;

Формулите:

Няма Любов като Божията любов, само Божията любов е Любов. (3 пъти).

Няма Мъдрост като Божията мъдрост, само Божията мъдрост е Мъдрост (3 пъти).

Няма Истина като Божията истина, само Божията истина е Истина (3 пъти).

Няма Правда като Божията правда, само Божията правда е Правда (3 пъти).

Няма Добродетел като Божията добродетел, само Божията добродетел е Добродетел (3 пъти).

Няма Слава като Христовата слава, само Христовата слава е Слава (3 пъти).
Няма сила като силата на Духа, само силата на Духа е сила Божия (3 пъти).

Молитвите е казвал в помещението, а след като излизал – формулите. Ходейки, той чувствал една вътрешна промяна на радост и любов към вълците и желание да ги среща. Минавайки покрай глутница вълци, насядали на снега, те даже не го поглеждат и не отиват към него. Така той побеждава страха. Учителят казва за него: „Брат Гръблев е смел." Гръблев има много случаи в живота си, в които проявява своята храброст. На 9 септември 1944 г. видният комунист – Фердинанд Козовски му предлага да му дадат червената книжка, да го произведат в чин генерал, да поеме командването, на който окръг иска в България. Той отива при Учителя радостен и му казва за направеното му предложение. Учителят го поглежда тъжно и казва: „Ние отдавна сме ти дали бялата книжка на Братството, а ти искаш да я замениш с тази окървавена червена книжка." Гръблев отива при Козовски и се отказва. Взима дейно участие в Отечествената война. При Скопие под напора на германците пехотата отстъпва и Гръблев остава сам със своята батарея на първа линия. Той заповядва на подчинените си ураганен огън, отправен към Скопие, и когато идва попълнение и минава в настъпление, от германците няма и следа. Гръблев е награден с няколко ордена.

След войната отваря малка работилница за поправка на обувки и там често отиват спасените от него 54 комунисти – големци, завършили Висшата партийна школа. Провежда много разговори с тях и им проповядва идеите на Учителя. Големият му син Добромир се разболява тежко и прекъсва следването си. След две години, когато се явява в университета, за да продължи образованието си, отказват да го приемат, не му зачитат двете години, които е учил и го карат отново да кандидатства. Тогава Гръблев написва писмо до ЦК на ВКПБ и БКП за спасените от него руснаци и български комунисти. След няколко дена идват две големи делегации – българска и руска, и му предлагат голяма парична награда. Той се отказва от наградата, но иска синът му да продължи образованието си в университета. Добромир веднага е приет за редовен студент и завършва естествени науки. Гръблев има богат вътрешен духовен живот. Често се излъчва и заедно с ръководителя си работи. Една вечер му казва да си легне веднага. Излиза от тялото си и отива в Америка, където в една блатиста местност е паднал самолет и част от пътниците падат в тресавището. Той се спуща да помага на едно красиво момиче, но ръководителят му посочва друга, от устата на която изважда пръст и кал. Тя въздъхва и идва в съзнание. Чува се говор на спасители и Гръблев и ръководителят му се оттеглят. Гръблев пита защо не му е позволил да помогне на красивото момиче, а го е насочил към друго. „Единственият човек, който при тръгването на самолета направи молитва и се обърна към Бога, беше тази, на която те накарах да помогнеш и тя ще оживее."

По време на процеса срещу Братството Гръблев излиза с писмена декларация, с която защитава братските интереси, но комунистите я отхвърлят. На 24 май 1968 г. той си заминава от този свят.

14. Любомир Лулчев

Друг военен в школата на Учителя е Любомир Лулчев.* Роден в Кнежа на 13 ноември 1896 г. Учи във военно училище и става офицер. По това време министерството решава да изпрати един офицер, който да следва в Англия за авиатор. От явилите се 1000 кандидати избират Лулчев. Той завършва отлично военната школа за летци и става авиатор №319 от английските военновъздушни сили. През свободното си време изучава основно индийската йогическа наука и развива силна мисъл и интуиция. При завършването си Лулчев се отбива в Атина, където имало световна конференция на левитаторите. Той посещава тяхното събрание и сяда отзад в салона. Председателят на левитаторското дружество прави

** Виж « Изгревът» том XX стр. 4-1038; том XXI стр. 4-499.*

сеанси, като мести една ваза от единия край на масата до другия. Вторият излязъл да покаже левитацията прави подобни опити. Лулчев застава отпред до сцената и премества председателя отзад на салона и го връща пак на мястото му. Повтаря няколко пъти опита и с други присъстващи и става център на внимание на левитаторите. Много взимат автографи от него.

Завърнал се в България, взима участие в Балканската война и се сражава при превземането на Одрин. Летял е над Одрин със самолет и е хвърлял ръчни бомби. Участва в Първата световна война, където е раняван няколко пъти. След завършване на войната е назначен за началник на инженерната работилница, където имал чин майор.

През 1919 г. един колега на Лулчев го завел на беседа. Облечен във военната си униформа, застана най-отзад и слуша внимателно. Много добър проповедник, но няма ред и порядък в сказката му. Говори за едно, после за друго – си мисли той. В това време Учителят спира беседата, обръща се към него, поглежда го в очите и казва: „Някой ще каже, че няма логика в това, което говоря. Понеже беседите ми се изграждат от мислените въпроси, които присъстващите ми задават, аз отговарям на първия. Говоря по втория, в това време задават трети, и аз говоря малко по него, връщам се и довършвам първия и втория. Затова в лекцията ми няма такъв ред и порядък, на какъвто военните са свикнали." Лулчев е шокиран от това, че Учителят прочита мисълта му и отговаря. Той разбира, че това е един силен дух и си мисли кой знае какви магии и способности има. Посещава го в дома му и очаква сензации. Учителят разговаря скромно с него и не показва нищо особено. Лулчев си тръгва и си казва: „Че аз стоя по-високо от него." Обаче неговата будна интуиция му подсказва да се върне при този велик дух, който има големи знания. Връща се и казва на Учителя: „Искам да видя миналите си прераждания и пътя, по който съм вървял." Отговаря му: „Една седмица само на хляб и вода." Лулчев козирува и казва: „Слушам!" и си отива. Той е много изпълнителен. След седмица идва доста смирен и Учителят го пита: „Готов ли си?" „Готов съм." „Влизай в стаята!" Учителят заключва вратата, сядат на два стола и отиват да разглеждат миналото му. Той вижда своето развитие през Соломон, Пилат до сегашния му живот. Връщат се в телата си и Лулчев целува ръка на Учителя, започва често да го посещава, като събува обувките си още на входната врата. След продължителните разговори, които провеждали при тръгването му, Учителят го питал по кой път ще си отиде. Той му отговарял, но Учителят посочвал съвсем друг път. Това се повтаряло много пъти и накрая Лулчев научава, че постоянно е бил застрашен от атентат. Хората, които са искали да го ликвидират, докладвали на началниците си, че Лулчев е неуловим и никога не се връща там, където е чакан, а умело заобикаля засадите. Това преустановило преследването му. Той отива при Учителя, целува ръка и горещо благодари, че е спасил много пъти живота му.

Когато учел в Лондон, той срещнал един строг индус, който му направил силно впечатление. През 1920 г. индуса му се явява във видение и казва, че е учителят Мория и добавил: „Ти си една каша, ще видим какво ще излезе от теб." Лулчев поставя портрета на масата си и през целия си живот го уважава. Споделя случая с Учителя, но той нищо не му казва. Той редовно посещава беседите и си взима бележки. При посещенията на Учителя той се събува и винаги му се покланя. Това отношение към Учителя не е подплатено с едно красиво вътрешно отношение. Пред сестра той споделя: „Аз съм свободен дух и не искам да се впрягам в колата на Учителя. Искам да живея като свободен дух." По характер е честен, праволинеен и крайно изпълнителен. Има силна мисъл, владее окултни сили – магията, и лесно се справя с онези, които му пречат или са му противници. Затова мнозина от Братството го избягват и не смеят да произнесат името му дори и след неговата смърт. Учителят обяснява на приятелите, че преди 2000 години той е бил Пилат Понтийски, а неговата жена Пантрефия – Клавдия Прокула, която се застъпва за освобождаването на

Христа е стенографката Елена Андреева. По повод на този случай Учителят казва:

„...Евреите, за които Христос дойде, Го разпнаха. Езичниците пък отидоха да проповядват Неговото Слово; те станаха апостоли и защищаваха Христа. Когато Пилат трябваше да се произнесе за присъдата на Христа, той изми ръцете си и каза: „Ние, езичниците, не намираме никаква вина в този праведник, вследствие на което се отказваме да носим отговорността за Неговата смърт. Вие сами носете тази отговорност. Значи, Римската империя застана на страната на Христа, а еврейският народ каза: „Ние имаме закон, според който този човек трябва да се разпне." Обаче, Мойсей беше предсказал на евреите, че Бог ще издигне пророк между тях, когото те трябва да слушат и да му се подчиняват. Който не Го слуша, ще бъде заличен от лицето на Земята. (*33 б, с. 233)*

Евреите понесоха последствията на своята неразумна постъпка и 2000 години бяха разпръснати по целия свят без отечество и постоянен дом. Според едно ясновидско предсказание съдията Пилат е мъдрият еврейски цар Соломон, който завършва живота си с падение. Той предизвиква неизброими страдания и нещастия на евреите след своето, изпълнено с удоволствия, лакомия и похот, царуване. Благодарение на това, че той като съдия отказва да осъди праведника Христос, кармата на евреите се смекчи и те останаха да съществуват като народ, макар и разпръснати по целия свят.

Когато започва изграждането на Изгрева, Лулчев оставя жена си Гела, дъщеря на генерал Радойков, който като комендант на Търново през 1915 г. разтуря събора на Братството, да живее в апартамента им в София, а той си прави дъсчена барака на Изгрева в съседство с кларнетиста Йордан Симеонов. След като я построява, написва по стените й различни йогически знаци. Учителят веднага извиква сестра Елена Андреева и й нарежда да отиде и да му каже да изтрие всичките знаци, защото те са в сила да разрушат не само неговата барака, но и целия Изгрев. Сестрата отива при него, предава нареждането на Учителя и той веднага премахва знаците. Оставя над вратата си само знака на Слънцето – кръг с точка в средата. Понеже е известен като ясновидец, при него идват много хора, на които той предсказва. Когато някои от посетителите не са доволни от думите му, той ги изпраща при Учителя, като им казва: „Тук има Учител, идете при него, за да ви каже нещата по-точно."

По време на Балканската война българите превземат Одрин, Лулчев влиза в сарая на някакъв бей и взима скъпа черна огърлица. За това той не казва на никого. При един разговор Учителят му казва, че огърлицата, която е взел от Одрин, носи голямо нещастие и трябва незабавно да се освободи от нея. Тогава той я подарява на жена си Ангелина Радойкова. Тази огърлица става причина тя да бъде убита от своята прислужница Марина и майка й Станка Тимеви на 18 май 1930 г. Лулчев е арестуван и обвинен, че е извършил убийството. Вестниците веднага подемат голяма кампания против Братството и Учителя. Преди погребението Лулчев успява да отиде при Учителя да пита какво да прави. Учителят го съветва: „Ще се облечеш във военната си униформа и ще вървиш на погребението след ковчега на жена си." Когато шествието минава Лъвов мост и продължава покрай Дирекцията на полицията, където на четвъртия етаж са затворени Марина и Станка Тимеви и гледат през решетките на прозореца, Учителят им пробужда съзнанието, те започват да викат и си признават, че са извършили престъплението. Така отпада тежкото обвинение срещу Лулчев, Братството и Учителя. Тимеви са осъдени на доживотен затвор. В Братството Лулчев изпълнява задачата на връзка на Учителя с обществото. Той има голяма амбиция да се свърже с цар Борис. Лулчев го посещава и предупреждава, че ще стане атентат и го моли да отиде на погребение на двама загинали авиатори. Така царят се спасява. Лулчев е имал връзка със Стамболийски и заедно с приятеля си генерал Никифор Никифоров му дават идеята за трудовата повинност, която той въведе. Преди преврата на 9 Юни идват негови

подчинени и му предлагат той да вземе властта. Те имат достатъчно оръжие, само да ги поведе. Лулчев отказва. Вечерта срещу преврата небето го задържа да не отиде в дома си, където два пъти го търси приятелят му Никифоров, който на другия ден изчезва безследно. След преврата Лулчев е уволнен. През 1925 г. той иска среща с царя и дръзко му казва: „Ако вие сте цар на българите, вие сте цар и на комунистите. Защо ги убивате?" След разговора връзката им се прекъсва.

През 1936 г. Лулчев обикаля 12 пъти двореца със съответни формули и така успява да възстанови връзката си с цар Борис. Тази връзка се усилва още повече, след като го предупреждава за покушението, което се готви срещу него, в Искърското дефиле. Царят се спасява благодарение на това, че кара колата, а шофьорът седи до него. Похитителите стрелят по предполагаемото място на царя и убиват шофьора. Така Лулчев става постоянен съветник на цар Борис. Изпълнявайки тази служба, той създава много неприятности на Учителя със своето независимо поведение и с невярното предаване на някои нареждания на Учителя. През 1932 г., по време на лагеруването на Учителя на Седемте рилски езера, Лулчев пред всички предсказва, че на Рила ще стане голяма буря и предлага на Учителя да напуснат лагера. Учителят му отговаря: „Аз ще остана." Тогава Лулчев демонстративно заедно с Елена Андреева, Невена Неделчева и някои от неговата „упанишада", напускат езерата. Действително става голяма буря, при която лагерът едва издържа. Падат палатки. Няколко братя отиват при Учителя и го молят да спре бурята. Той излиза от палатката си, прави движение с дясната си ръка, казва нещо и бурята спира. Учителят обяснява: „Тази буря беше предметно учение за учениците, през която те непременно трябваше да минат." Учителят използва много пъти Лулчев да дава различни съвети на царя. Чрез своите познати във ВМРО по нареждане на Учителя, той спасява архимандрит Стефан – върл противник на Учителя, осъден от македонците на разстрел. Той запазва комунистите, които се намират на Изгрева, от постоянните блокади, организирани от правителството. Близките на 42 осъдени на смърт видни комунисти отиват при него и го молят да съдействa за тяхното помилване. Той посещава царя, измолва смекчаване и те остават на доживотен затвор. Участва активно в спасяването на евреите в България. Учителят е много недоволен от създадената от него група „упанишади", защото често пречи на работата му. Лулчев умее да се излъчва със своя астрален двойник и посещава различни места. Веднъж, когато Учителят пребивава в Мърчаево, той се излъчва, отива да го търси там, за да му се покаже, но никъде не може да го намери. Той е германофил, обича германците и като се излъчва нощем, отива да им помага във войната. Една нощ вижда срещу себе си Духа на Учителя, който помага на руснаците. Тогава разбира, че се бори срещу Учителя, и отива в Мърчаево да му иска прошка. Дълго време Учителят не го приема и няколко пъти той стои пред вратата на стаята му и плаче. По-късно Учителят го приема и му казва: „Понеже ти се свързваш с германците, ще имаш тяхната участ и ще понесеш част от тяхната карма." Той излиза от стаята му изпотен и изживява тежко казаното от Учителя. Само в този случай Учителят го осъжда и окончателно определя съдбата му.

Погледнато обективно, ако в неговия живот на 10 добрини, които прави, допусне някаква грешка, нашите приятели веднага забелязват. За връзката на Братството със света той е дясната ръка на Учителя, спасява много комунисти на Изгрева при постоянните блокади, осъдени на смърт и помилвани от царя, осъдения на разстрел от ВМРО архимандрит Стефан, българските евреи и много други. Кой в Братството е свършил толкова работа под ръководството на Учителя, колкото той извърши? Понеже брат Любомир Лулчев в своето развитие върви в трудния път на Мъдростта, прави грешки, но е много честен и веднага се заема да ги коригира. Някои казват, че е особен. Че кои в Братството не са особняци, които Учителя постоянно учи и възпитава?

Животът на Лулчев е под влиянието на Слънцето в Скорпион и протича с

много перипетии. Усилено изучава езотеричните науки и както споменахме, в Гърция прави сензационни левитационни опити. Участва и в трите войни: Балканската, Междусъюзническата и Първата световна. Много пъти е раняван тежко, но оживява. До края на живота носи два куршума в стомаха си. Учителят го обича и му дава широки познания, които Лулчев приписва за свои.

Цола Драгойчева, видна комунистка, е хваната от полицията и осъдена на смърт. Близките й намират Лулчев и искат помощ. Той отива в затвора, кара я да напише писмо до цар Борис и да иска помилване, понеже в момента е бременна, което тя не знае. Лулчев го взема, занася го на царя, смекчава присъдата и я оставя на доживотен затвор. Тя ражда сина си Чавдар. Попада в килия с майката и дъщерята Тимеви. След идването на власт на комунистите Любомир Лулчев като съветник на царя е арестуван и Учителя казва на разтревожената сестра Невенка Неделчева да му занесе едно одеало в мазето на Съдебната палата, където е затворен. При съдебното дирене и след разглеждане на двата дневника на Лулчев съдиите не намират никаква вина у него и искат да го оправдаят. За него се застъпва Еврейския синод и иска освобождаването му. Георги Томалевски и Никола Гръблев също пишат прошение до съда. Оставят го свободно в една стая в Съдебната палата. Йордан Бобев го намира в стаята и Лулчев иска от него да му купи моливи и тетрадки. Йордан веднага ги донася. Тогава в съдебния процес се намесва Цола Драгойчева, първа приятелка на Тимеви, и от „благодарност", че той й спаси живота, извиква руския посланик в Съдебната палата и заявява заедно с него, че щом той е бил съветник на царя, трябва да бъде осъден на смърт.

В мазето заедно с Лулчев са всички министри, княз Кирил и много други арестувани, които не са участвали във властта. Той се обръща към последните - Пиперкови, Паневи, Киндерови и др., и им казва, че в скоро време те ще излязат на свобода, а той, Кирил, Филов и всички други министри са вече в духовния свят. Арестуван и задържан при тях е и служителят от външно министерство Богомил Краснарев. Лулчев преди идването на комунистическата власт му предсказва, че животът му ще е дълъг, но изпълнен с големи страдания.

Вечерта след прочитането на присъдата Лулчев заявява пред Богомил Краснарев, че в 24 часа ще има среща с Учителя в другия свят и каквото той му нареди, това ще изпълни. Срещата става посред нощ и Учителят му казва, че трябва да си замине с тези хора, за да ликвидира кармата си на Земята и да не идва повече тук. Главната му задача е да поддържа духа на задържаните, за да се пробудят за духовния свят. Ако остане още да живее на Земята, ще трябва дълго да се прераждa, за да изплати кармата си. Срещу 2 февруари 1945 г., след полунощ, извеждат осъдените. В коридора на съдебната палата шест от спасените от Лулчев видни комунисти го срещат и му казват: „Кръв за кръв, живот за живот. Ти ни спаси живота и ние ще спасим сега твоя. Имаме готови три коли, с които можем да те закараме, където пожелаеш." Лулчев отговаря: „Моят Учител ми каза да си замина с тези хора и аз ще изпълня неговата воля." Той единствен пред разстрела с картечница говори смело на осъдените и повдига духа им до последния момент. Любомир Лулчев преминава дългия път на развитие, изпълнен с борби, своенравие, но като офицер се отличава с голямо послушание и изпълнение. В края на живота си познава Учителя – познава Бога, и решава да го слуша и му служи всеотдайно. Един от пазачите на гробището от село Симеоново казва с възхищение, че Лулчев е най-смелият от осъдените и говори до последния момент на наредените за разстрел умърлушени бивши министри, че няма смърт, а животът е вечен.

15. Васил Бандерски

През 1943 година наши войски по нареждане на фюрера отиват в Беломорието като окупационен корпус.* В него участва и Васил Бандерски, който е с чин майор. Неговата военна част се настанява покрай Бяло море. След като се

** Виж « Изгревът» том II стр. 384, N122, стр. 386, N128.*

разполагат на местоназначението, при Васил идва един грък, който има близо до тях голяма плодна и зеленчукова градина. Моли го да не я грабят, а той сам ще им дава всичко, каквото поискат. Бандерски, заедно с генерала, отиват да разгледат градината и намират в нея грамадна диня. Васил пита собственика: „Какво е това?" Той му отговаря, че е особен сорт диня, още не е узряла и трябва да се чака поне седмица. Бандерски го пита колко струва динята, плаща му я и поставя военен пост от трима души да пазят градината. Една нощ часовите стрелят и прогонват група крадци. Динята узрява и собственикът я предава на Бандерски. Тя тежи 48 килограма. На другия ден сутринта на развода Васил пита строените войници има ли трима души от София, които желаят да си отидат в отпуск и да занесат голямата диня до София. Веднага излизат трима желаещи. Бандерски написва писмо до Учителя и дава срок на войниците да се върнат след една седмица. Войниците тръгват, като слагат динята в едно голямо платнище. Пътуват с влака и от гарата я занасят на Изгрева на Учителя. Дават му писмото, в което Бандерски моли Учителя да му отговори дали динята е пристигнала здрава. Учителят написва отговор. Кара войниците да внесат динята в килера, дава им писмото и го освобождава. Те си отиват. Учителят отрязва отгоре капака на динята и започва да я яде с лъжица. Почти цял месец Учителя ял от тази голяма хубава диня. Един ден доктор Иван Жеков отива при Учителя, вижда динята и пита: „Учителю, какво търси тази голяма диня при тебе?" Учителят му отговаря: „Нали си доктор, да видим можеш ли да я вдигнеш?" Докторът я хваща с двете си ръце и я вдига. Тя е лека, защото е празна. Учителят е изял цялото ѝ съдържание. В двата килера зад приемната стая Учителят поставя на две маси всичко, каквото приятелите носят, за да има винаги изобилие в България. Братята и сестрите ги наричаха „маси на изобилието". Учителят казва: „Докато има блага на тези маси, в цяла България ще има блага в изобилие и няма да има гладни хора."

По-късно Васил Бандерски служи на границата. Той често прави проверка на постовете, възседнал своя кон. Една вечер по време на обиколката си, конят му се спира, изправя се на задните крака, понеже пред тях се появява светлина. Бандерски скача от коня, изважда пистолета си и иска да стреля срещу светлината, но пистолетът му засича. Постепенно в светлината се появява образът на Учителя, който му казва: „Елате в село Мърчаево и там ще се разберем." Образът се изгубва и Бандерски продължава обиколката. На другия ден взима отпуск, качва се на влака и слиза на Владая, където среща един старшина от Мърчаево и го пита за Учителя. Старшината казва, че го познава и го завежда при Учителя. Когато приближават къщата на Темелко, съобщават на Учителя, че един военен идва при него. Учителят отговаря: „Не бойте се. Той не е страшен, обезвреден е." Бандерски провежда с Учителя дълъг разговор, при който схваща някои от новите идеи и по-късно започва редовно да посещава беседите. Развива силна интуиция и казва на много от нашите братя и сестри, че Учителя ще напусне Земята на 27 декември 1944 г. Разбира се, никой не възприема за истина такава мисъл и почти никой не обръща сериозно внимание на предсказанието му. Бандерски става приятел с Любомир Лулчев и Учителят често го изпраща да съобщава някои работи на управниците в двореца. В момента, когато те водят разговор в двореца, Учителя в Мърчаево се възмущава: „Те не казват това, което им поръчах, а го изменят. Те мислят, че могат да излъжат един велик Учител. Ще видите как ще си платят за това." След заминаването на Учителя Бандерски се подвизава в Братството като ясновидец, участва в общия братски живот и след няколко години си заминава от този свят.

16. Методи Константинов

Друг брат, променил коренно характера си под влиянието на Учителя, е Методи Константинов, роден в Казанлък на 26 февруари 1902 г.* Като младеж той е

** Виж « Изгревът» том IV стр. 362-545; том XIX стр. 5-171, стр. 935- 962; том XVII стр. 659-661.*

с анархически убеждения и при първата си среща с Учителя спори с него и му доказва правотата на анархизма. Учителят го изчаква да се изкаже, поглежда го, усмихва се и му казва, че след 10 години главата му ще узрее. През този период Методи минава много мъчнотии и страдания в живота си. Потърсва и отново намира Учителя и влиза в Братството. Започва да се учи на нов живот. Учителят постоянно му поставя изпитания и го прекарва през строга школа, за да изглади и омекоти характера му. Кара го да учи и той цели 17 години е студент. Накрая защитава докторат в Полша. В този дълъг период на следване Учителя постоянно го поддържа материално. След завършване на образованието, той се завръща в България и заема важни служебни постове в управлението на държавата. Участва дейно в общия братски живот. Учителят го обича и се грижи за него. Той е един от съавторите на книгата „Учителят". Написва и няколко труда под влияние на Учительовите идеи. След заминаването на Учителя от този свят и идването на новата власт започва да учи уроците на търпението и смирението. От високите постове, които е заемал, става строител-мозайкаджия, с който занаят се пенсионира. Под влиянието на Учителя този буен младеж се променя в мек, благороден човек и отдава всичките си сили за поддържане хармонията на братския живот и пропагандиране на идеите. Между многото евакуирани от Изгрева в Мърчаево заедно с Учителя е и Методи Константинов. Веднъж Учителя го извиква, подава му ключа от Горницата си и му нарежда да отиде на Изгрева, да вземе от гардероба му 1000 лв. и да купи новоизлязлата българска енциклопедия. Йорданка Жекова се намесва в разговора: „Учителю, защо ще ходи Методи в София, когато тук, на кревата, има много пари и може да вземе от тях." Всички приятели, които по това време посещават Учителя, оставят пари за общи нужди. На леглото в голямата стая има над 100 000 лв. Учителят се обръща към Йорданка и казва: „Това са братски пари и са за общи цели и аз не мога да разполагам с тях." Методи изпълнява задачата, купува енциклопедията и му я донася. Няколко дена преди да си замине, Учителя казва на Методи, че скоро ще напусне този свят. Тогава Методи казва на Учителя, че желае да живее в Швейцария, понеже е написал няколко книги, за които комунистите ще го преследват. Учителят му предлага: „Качи се горе и влез в стъклената веранда, остави твоя балтон и облечи моя стария. Така духовете не ще могат да те познаят и ще се отървеш."

След арестуването на Любомир Лулчев Петър Киров донася вода на Учителя от село Рударци и вижда в Горницата на Учителя зад вратата на едно малко столче да седи Методи Константинов – свит и уплашен. Викат го за следствие. Тогава той облича балтона на Учителя и отива в Съдебната палата. Вкарват го в мазето, където се среща с Любомир Лулчев, който му казва, че той ще си замине, но Методи ще остане още дълго да живее. Скоро го викат на разпит в една стая от Съдебната палата при една следователка. Като влиза при нея, той я помолва: „Разпитайте ме подробно, за да не става нужда да ме викате пак." Така той се отървава от понататъшни разправии. Оказва се, че следователката е рускиня, не познава отлично политическите ситуации в България и след като го разпитва, го освобождава. Балтонът и благословението на Учителя го пазят дълги години след това. Методи си заминава на 10 февруари 1979 г. Два месеца след това комунистите намират някои от издадените му книги и отиват да го арестуват. Те са закъснели, защото Методи е вече в другия свят.

17. Д-р Иван Жеков

След провала на брат Иван Радославов, при който е отнет братският салон на улица „Оборище" N14 през 1929 г., Учителят повиква доктор Иван Жеков Стойчев и Йорданка Жекова в София.* Възлага на доктора да заеме службата на Радославов и да занимава с имотите на Братството. Доктор Жеков се пенсионира с една малка пенсия – като ветеринарен лекар. Често приятелите му се подиграват и го закачат,

** Виж « Изгревът» том III стр. 121-122; том VII стр. 624-627; том IX стр. 194-196.*

че е взел много малка пенсия. Докторът спокойно отговаря: „Не е важно, че пенсията е малка, важно е колко години човек ще я ползва." Той ползва тази пенсия повече от 45 години.

Някои са недоволни от неговата дейност и го атакуват с мислите си. Той пада и 40 дена лежи на легло. На четиридесетия ден Учителят го посещава и му казва да отиде следващата сутрин на беседа. Той става трудно, тръгва и постепенно се оправя. Отново започва да се движи и работи за Братството до края на живота си.

Доктор Жеков е добър фотограф и отразява много ценни случаи от живота на Учителя на снимки. Има много неприятности и материални разправии със съседа си Петко Епитропов. Посъветван от Учителя, доктор Жеков се примирява с него и му подава ръка. Един ден след неделната беседа в 10 часа Учителят сяда на една от пейките пред салона и казва: „Днес е велик ден, велик празник за Небето и Земята. Двама врагове, които се преследваха повече от 10 000 години, се примириха и си подадоха ръка." Жеков минава през много болезнени състояния и разбира великия закон, че движението е живот. След заминаването на Учителя работи за хармонията в Братството и прокарва идеите на Учителя за мир и разбирателство. До края на живота си той обикаля гората, прави разходки и поддържа здравословното си състояние. Заминава си на 24 февруари 1970 г. на 96 годишна възраст.

18. Йорданка Жекова

Йорданка Жекова* се грижи главно за храната на Учителя и общите братски обеди. Много пъти вечер Учителя отива в дома й и я моли на другия ден да отиде да готви. Тя се отзовава. Учителят казва, че ако искаш да разбереш какво представлява даден човек, накарай го да ти сготви и яж от яденето. Има хора, които са носители на принципите на Любовта, Мъдростта и Истината и когато готвят, те придават нещо хубаво на храната и тя става много вкусна и хранителна. Хората, които не са носители на тези принципи, отнемат от енергията на храната – праната, и тя става без вкус и енергия – все едно, че ядеш слама. Сестра Йорданка притежаваше в себе си трите принципа на Любовта, Мъдростта и Истината и сготвеното от нея ядене беше винаги много вкусно и пълноценно. Затова Учителят желаеше да яде приготвено от нея ядене. Дежурните сестри се карат с нея, тъй като проявяват ревност. Тя им казва, че Учителя я е помолил да дойде да готви. Те отиват при Учителя: „Каква е тази работа, Учителю, все Йорданка да готви и да ни измества от кухнята?" Учителят им отговаря: „Какво да правя, когато Бог така е наредил?" Сестрите се споглеждат, млъкват и отиват да й помагат. Кухнята на Изгрева е изградена на братски начала и всеки, който се храни, трябва да заплати приблизителната цена на обяда. Някои нямат средства и не посещават общите обеди. След свършване на обяда Учителят извиква Йорданка при себе си и пита: „Йорданке, ти сети ли се да оставиш ядене за еди-кои си бедни хора?" „Да" – отговаря тя. Често и нашето семейство е получавало храна, останала след свършване на обяда в кухнята. Така сестра Йорданка се утвърждава като главна готвачка на Изгрева и после в село Мърчаево до заминаването на Учителя. След това тя продължава да работи в братската кухня. На младини учи и завършва акушерство. Живее с бедно момиче. Запознава се с Учителя и Братството и двете решават да постят, да тримирят известно време. Няколко дена не хапват нищо и стигат до положение, че не могат да се движат. Тогава започват да се молят, като издигат ръцете си нагоре като чаша. Те се напълват с миришеща на роза бяла течност. Йорданка веднага отива при Учителя и показва това, което е в ръцете й. Той й казва, че това е миро и трябва да го сипят на чисто място – най-добре в кладенеца. След това я изглежда строго: „Стига сте постили! За да не карате невидимия свят да ви храни отгоре." Йорданка и приятелката й сипват мирото в кладенеца, спират поста и започват да се хранят. Водата се благославя и с нея лекуват много болни. В

** Виж « Изгревът» том VII стр. 584-627.*

разговор с Учителя за професията й – акушерството, той казва: „Ти, като работиш като акушерка, ще поемаш добри хора, но и престъпници, и ще поемаш част от тяхната карма." Сестрата се замисля дълбоко и се отказва от акушерството. Дава всичките си инструменти на своя бедна колежка.

В Мърчаево, в дома на брат Темелко, са на квартира доктор Жеков, Йорданка Жекова, Стойна Кондарева, Боян Боев, Катя Зяпкова, Ангел и Тодора. Последните двама слушат Учителя и всеки ден редовно ходят на Рударци, откъдето му носят вода за миене и пиене. Всички се храня общо, като постоянен главен готвач е Йорданка Жекова. Всеки ден има най-различни гости, които участват в общата трапеза. Когато поднасят храна на Учителя, приготвена от различни сестри, той казва: „В тази храна е вложено нещо." А за друга храна казва: „От тази храна е взето от енергиите й." Така братята и сестрите разбират кои сестри, като готвят на Учителя, влагат нещо хубаво в храната му и кои отнемат енергии от нея. Всеки, който живее с Любовта, Мъдростта и Истината, внася в храната изобилно прана. Който не живее с тия добродетели, той отнема от енергиите на храната. Учителят казва, че когато умът на човека е изпълнен с Божията мъдрост и сърцето – с Божията Любов, той носи изобилно енергии и прана и ги влага във всичко, което работи. Като готви, той придава на храната прана и тя става пълноценна. Малко са тези, които при готвене не отнемат от енергиите на храната, а й придават и я превръщат в жива сила – елексир за ума и сърцето.

В Мърчаево Йорданка Жекова редовно мие краката на Учителя, слага ги на своята престилка и ги бърше. Веднъж го пита: „Учителю, откъде съм заслужила аз това да ви мия краката и да ви услужвам?" Учителят отговаря: „За всичко си има причини и заслуги." В разговор Учителят разкрива пред братята и сестрите, че Йорданка е онази жена – Мария Магдалена, сестра на Марта и Лазар, която преди 2000 години излива мирото, което носи, на главата и краката на Христа.

Йорданка Жекова има будна интуиция и точно предсказва, което ще се случи. Най-силна връзка има с Йотка Младенова, Радка Левордашка, Цветана Петкова. Тя помага на много от своите близки и приятели, когато се намират в трудно положение. Брат Гавраил Величков го викат запас, но той не може да си намери документите. Отива при Учителя в Мърчаево да иска неговата помощ. Учителят му казва: „Иди при Йорданка да ти каже къде са ти документите." Той я пита и тя му казва, че са паднали зад кревата. Намира ги и си свършва работата. Веднъж при един разговор в Мърчаево Учителят й казва: „Йорданке, да имах пет Йорданки като тебе, щях да обърна Земята." Тя се отличава с абсолютно послушание и винаги изпълнява онова, което Учителя й казва.

Йорданка вари сладко от дюли пред кухнята. Покрай нея минават Учителя с Гавраил Величков и Моис Басан и спират да я погледат. Тя е много заета и не ги забелязва. След известно време Учителят се обръща към нея и казва: „Йорданке, няма ли да ни почерпиш с малко сладко?" Тя се обръща, вижда ги, усмихва се, влиза в кухнята, взима голяма чиния и я напълва със сладко. Слага една лъжица в сладкото, поставя чинията на масата и продължава работата си. Дълго време трима стоят, без да кажат дума и без да направят нещо. Най-после Учителят разрешава задачата за сладкото и една лъжица. Взима лъжицата, загребва сладко и я лапва. След това подава една пълна лъжица на Галилей, който я изяжда с радост, и след него подава и на Басан.

Една вечер Йорданка Жекова по вътрешно нареждане излиза от дома си, като казва на близките си, че отива по работа. Тя върви, а пред нея се появява едно голямо бяло куче, което я завежда до къща в Лозенец, където вижда една вързана девойка и младеж, който се опитва да я изнасили. Йорданка влиза с кучето, развиква се и младежът избягва. Отвързва девойката, освобождава я и си тръгва. Момичето благодари и иска адреса й. Баща й е посланик в Япония. След няколко дена той и дъщеря му отиват при Йорданка, поканват я да замине с тях, но тя не иска. Предлагат

да й дадат много неща, но и тях отказва. Накрая им съобщава, че няма печка, и те й купуват нова нафтова печка.

На 27 декември 1971 г., сутринта, Станка Тотева, като се моли, вижда пред себе си образа на Учителя от кръста нагоре в бяла светлина. Той й казва: „Хубаво е, че се приготвяте в мое име да празнувате, но идете при сестра Йорданка д-р Жекова и й кажете да повика на празника и Симо от Мърчаево. Всички ще дойдат на вечерята с краката си, а Симеон ще дойде с главата си. Всички, които дойдат, ще бъдат благословени, дори и ония, които дойдат само за молитвата и си отидат по работата си, но ако не дойде брат Симо, никой няма да бъде благословен." Образът на Учителя се изгубва и Станка Тотева отива при Йорданка Жекова да предаде поръчението на Учителя. Заварва я да готви усилено и приготовлява необходимото за вечерята: боб, тиква, сарми със зеле, баници и други. Тя й съобщава желанието на Учителя, а Йорданка отговаря: „Кой ще се занимава със Симо да го вика, когато имам толкова още работа да свърша?" Станка Тотева си отива вкъщи и на другата сутрин научава, че в къщата на Йорданка дошла милицията и им забранила да се събират. Така вечерята не се провежда. До края на живота си Йорданка събира приятелите на общи вечери по различни поводи в старата и после в новата си къща. Особено тържествено се отпразнува отпостването от житния режим, който тя ръководи. Заминава си нейна съгражданка от Варна – Софито, и Йорданка казва, че е дошъл и нейният ред. Почива скоро след Софито – на Нова година, 1 януари 1978 г.

19. Стойна Кондарева

Интензивният живот на Учителя предизвиква често изпотяване. Трябва някой да пере редовно дрехите му. Той, обаче не ги дава на когото и да е. Първа приятелка на Йорданка Жекова е Стойна Кондарева Христова. При един разговор в дома на Темелко Учителят казва: „Стойна е достойна да ме пере." И тя го пере редовно, чак до заминаването му.

Като мома Стойна преживява нещастна любов и решава да стане монахиня. Влязла в манастира, тя се научава за Учителя, намира го, разговаря с него и се отказва от калугерството. Отлична шивачка е и шие дрехи на братята и сестрите от Изгрева и София. В един разговор Учителя разкрива, че Стойна Кондарева е прероденият Софроний Врачански, виден радетел на българската църква по време на турското робство. Тя проявява в живота си завидна смелост и безстрашие. Докато Учителя пребивава в Мърчаево, Стойна става рано, преди 2 часа, взема дрехите за пране на Учителя, и отива на гьола в село Рударци. Там се изкъпва, изпира дрехите на Учителя и се връща. Една сутрин е изненадана. Когато наближава извора, чува глъчка от момчета, които се къпят посред нощ. Тя спира в гората, изчаква ги да си отидат. Тогава отива при гьола и свършва работата си. Учителят й помага и я пази в живота през големите мъчнотии, през които минава. Нейният скромен и всеотдаен живот за Братството е пример за поучение и подражание. След заминаването на Учителя сестра Стойна живее в малка барака на Изгрева. Тя приютява и учи младите на шивашкия занаят. Постоянно в дома си има по няколко сестри – братски деца на квартира, предимно от Мърчаево или провинцията, които учат в София. Тя много обича Рила и Витоша и до края на живота си ги посещава. Сестра Стойна и сестра. Мария Златева бяха неразделни приятелки и заедно ходеха на екскурзии. В 1936 г., когато Учителят е болен на Рила от удар, двете отиват на езерата и Му занасят плодове. Искат да му целунат десницата, но понеже Той не може да си дигне ръцете, те му я дигат и целуват, като я обливат със сълзи. Участват във всички екскурзии с Учителя. След заминаването на Учителя, често си организираха излети до Рила и Витоша. Сестра Стойна имаше широка душа и любящо сърце. Редовно им строях палатките на лятната школа на езерата. Беше добра приятелка на с. Цвета Ганева и дъщерите й Любка и Златка. Тя постоянно шиеше безплатно на братята и сестрите: Шила ми е и на мен панталон. На това някога й завиждаха и я клеветяха и често я глобяваха, че работи без да плаща данък. Разбира се, ние събирахме средства и й

подпомагахме да се справи със злото, предизвикано от нашите „мили братя и сестри" – разбойници и врагове на Учителя, попаднали на Изгрева, и заплати за безкористното добро, което правеше на много приятели. Това „благодеяние" се повтори няколко пъти. И сега се срещат в братските среди такива „екземпляри" с криво разбрана цивилизация – Словото. Заминава си на 4 Юни 1967 година. Оставя светли спомени в сърцата на младите.

20. Стоянка Христова

Стоянка Георгиева Христова е родена на 30.03.1926 г. в с. Горица Бургаско. Тя има по-големи брат Желязко и сестра Юрданка. Като най-малка я карат да пасе овцете и да ги дои. Имало много кучета, които настървено я лаели. Тя почвала да се моли непрекъснато и кучетата се отдръпвали от нея. Сестра Юрданка имала приятел с когото дълго време другарувала. През войната той отишъл на фронта, където загинал. Стоянка се молила усърдно за брат си Желязко да се върне жив от фронта в дома им. Той се върнал, но не влязъл в Братството. Бил голям материалист и искал всичко, което имало от майка и баща да го вземе за себе си. Началното си образование тя учи в Горица и изкарва 3 клас. Тяхното село било най-голямото и в него идвали деца от всички околни села да се учат в училището им. През 1942 г. полицията и войска правят блокада на селото. Пред тяхната къща в полето имало много цигани, събрани в колиби. Полицаите ги нападнали и почнали жестоко да ги бият. Стоянка виждайки тази картина, започнала горещо да се моли да престанат да бият тези хора и скоро дигнали блокадата и циганите се освободили от побоя. Стоянка учи шивашки курс в Бургас. Там имало голяма младежка група братска и тя редовно посещавала беседите. Преписала си всичките молитви на тетрадка и ги научила наизуст. Групата била повече от 60 души. Тогава във всичките села имало големи братски групи: в Просеник, Бата и др. След 9.09.1944 г. отишла да работи в ТКЗС. След една година отива в Поморие да си прави зъбите и там един съученик на **Георги** я вижда и я харесва, запознава я с **Георги и те скоро се оженват**. Стоянка е вегетарианка повече от 15 години и не може да яде месо, и като я насилвали, тя го повръщала по целият път до нивата, която трябвало да оре. Майка й също не яде месо и баща й. Свекървата плачела със сълзи, че снахата не яде изрядните им яденета на масата, а се задоволява с хляб и лук и лапад. Като сядали да ядат, мъжът й Георги нищо не й казвал, но всеки път се изпотявал от напрежение. Постоянно разговаряли след ядене за нея: „Ти ли си се намерила най-умната, че не ядеш месо?" Целият род се опълчил и воювал срещу нея, а тя само мълчала и се молела.

По това време починала сестра от сестра Бата и мъжът й извикал поп да я опява. Явил им се Учителят във видение и казал: „Защо се връщате назад?"

Мъжът й Георги и майка му извикали нейната майка и баща и се разправяли. Стигнало се до развод. Мъжът на сестрата на Георги се обърнал към всички и ги питал: „Какво лошо намирате в тази жена, че я пъдите. Гледа си добре работата и всичко прави с любов." Разправиите секнали и всички млъкнали. Георги – мъжът й се обърнал към нея и казал: „Стоянке, ти ще се оправиш ли?" Тя отговорила, че не може да яде месо, защото постоянно го повръща и не може да измени на нуждите на тялото си. Георги казал: „Добре", и тя започнала да се храни свободно с вегетарианска храна, която си приготвяла сама. За 3 месеца разправии се разрешил въпроса с храната на Стоянка да си готви отделно и да яде каквото иска. Семейството на Георги било много богато, с много пари и постоянно яделе месо. За тях нямало купонна система. В голямото изобилие, в което живеела сестра Стоянка, тя винаги си намирала изобилно храна за себе си. В семейството хората се увеличават и имат 3 етърви и се отделят на семейства. След 5 години общ живот на Стоянка и Георги със свекърът и свекървата, се отделят и си правят самостоятелна къща. Георги работи като шофьор на камион 18 години и след това кара рейс. Георги услужва много с камиона на съвета и кмета му казва да си избере място и си

построи къща. Той избира второто място в квартала, да е близо до баща си и майка си. Построяват си къща. Баща му почива и майка му Елена мъчно се движи. Като живее 2 години при свекъра и свекървата, Стоянка ражда голямата си дъщеря Мария. Стоянка е свободна и редовно ходела в Горица на беседи. Георги й дава пълна свобода и тя за Петровден и Богородица редовно посещава братската градина до град Айтос. Раждат се **Румяна и Радостина**. Георги получава високо кръвно и се отказва от месото, и започва да яде хубавите вегетариански гозби, които му приготвяла сестра Стоянка. Децата се записват в Икономически техникум в Бургас и се хранели в стола. Без да им каже нещо Стоянка, те сами се отказали от месото и цялото семейство са вегетарианци. Сестра Стоянка работи като контрольор в киното от 1967 г. до 1979 г. Само в неделя не посещава беседите, понеже трябва да е на работа в киното. След това работи в търговията на едро с парфюмерийни изделия. След като завършват Икономическия институт в Бургас Румяна и Радостина, веднага ги назначават на работа. Баща им Георги се ползва с голям авторитет. Той помага с камиона на всички, които го викали за превоз на дърва, покъщнина и др. Също и дъщерите му се ползвали с голям авторитет. Сестра Стоянка постоянно посещава братската градина, заедно с кака Донка, жената на Георги Събев. Посещава често и събранията на братството в Бургас. В една виелица в град Айтос, Стоянка с кака Донка през м. февруари 1960 г. посещават брат Георги Куртев на градината и той остава много доволен от тяхното посещение. На 14.02.1961 г. брат Георги Куртев напусна земният свят. Мъжът на Стоянка си купува кола и ги кара с нея редовно до градината. Понеже Георги – мъжът й е комунист, не идват да ги обискират за беседи. Георги Йорданов занася много свои беседи на съхранение в тях. Сестра Стоянка е от постоянното присъствие на градината за Петровден и Богородица. А техният дом е Аврамов дом. При нея отсядат всички, които идват или отиват към Бургас и Айтос. Много гости ги посещават в дома им, особено в летният сезон, когато посещават морето. Решават да направят къща. Подготвят бригада за събота и неделя, но Донка им казва, че е разсип и я отлагат за понеделник, на новата Луна. Бригадата идва и за 25 дена 7-8 души построяват и измазват къщата. Тя е била най-високата в квартала, построена за една година. По това време свекървата Елена взела от гробищата златни пръстени и ги слага на пръстите на Румяна и Радостина и те почнали да плачат непрекъснато. Майката на Стоянка й казала да ги вземе пръстените и ги хвърли в гробището, което било до читалището и децата престанали да плачат. Освобождават се от кармата на заминалите. На 17 годишна възраст сестра Стоянка отива при брат Влайчо в село Конево. Той я извиква да отиде тя при него, а леля й остава да чака реда си. Заедно със сестра Недялка Карагеоргиева готвят като взимат продукти от градината на Влайчо и прекарват там няколко дена. Стоянка става добър приятел с брат Влайчо. През 1957 г. си заминава майката на Стоянка и последната постоянно плачела за нея, понеже много я обичала. Майка й имала много духовни качества. След известно време тя се явила на Стоянка и й казала да не плаче повече, защото тя се родила във Франция. През пролетта на 1980 г. морето нахлува и залива Поморие. Улиците са с вода и Георги взима на гръб Стоянка и я занася на работата й. Морето бучи силно и продължава да приижда. Сестра Стоянка се затваря в една стая и усилено се моли на Учителя да спре това голямо бедствие. Намалява бученето и след известно време морето спира да залива и започва да се оттегля. Вечерта, като се връща Стоянка в къщи, няма дори и локви по улиците. Понеже с. Стоянка е родена в края на март, тя започва да ръководи нарядите по посрещането на пролетта и братското събиране на края на месеца. Тя с дъщерите си почти всеки месец посещават градината и участват в общия братски живот. В 1991 г. за Богородица се запознахме със сестра Стоянка и дъщерите й на градината. Говорихме по много братски въпроси и станахме приятели. Тя е духовна и има обширни знания, придобити от четенето на беседите. В 1992 г. както винаги отидохме на връх Мусала да посрещнем лятото. То беше на 20.06.1992 г. и на другият

ден 21.06. си тръгнахме от връх Мусала надолу. По пътя срещнахме брат Ангел Гунев и трите сестри от Поморие – Мария, Румяна и Радостина, които отиваха към върхът. Много приятели слизаха надолу и всички им казват, че са закъснели – изпуснали са идването на лятото. Аз им казах: „Вървете нагоре и се качете на връх Мусала. За всеки човек са определени известни блага, благословения и подаръци от невидимият свят, но всеки трябва да отиде на върхът и да си ги получи." Те се зарадваха от моите окуражителни думи и се качили на Мусала и прекарали там много добре. Станахме приятели и започнахме да се виждаме на градината всяка година по няколко пъти. В 1995 г. като се срещнахме със сестра Стоянка и дъщерите й на градината, тя ми каза, че са решили да бутнат старата си къща и да направят нова, по-голяма. Казах й, че всяка нова къща взима жертва и ще си замине мъжът й Георги и за нея има голяма опасност. Тя ми отговори, че са решили и ще я направят с Божията помощ. Събира се бригада главно от приятели от Братството на 3.07.1995 г., в която участваше и синът ми Павел, свалят старата къща, изкопават основите за новата и почват да правят кофраж и да изливат бетон. С братските усилия, къщата бързо растеше нагоре. Както им предсказах на 11.10.1995 г. си заминава мъжът й Георги. С него се срещнахме в тях и бяхме добри приятели. Присъствахме на погребението му, на което дойдоха много хора от града, които го обичаха и почитаха. Сестра Стоянка остана без другаря си да довърши къщата след втора плоча. Слагат и трета плоча, но са порьозни и навън дъжда спира, а вътре непрекъснато тече и мокри стаите отдолу. Средата на плочата е ниска и събира гьол с вода, която непрекъснато прозира през неуплътнените плочи. В 1996 г. след Петровден отидохме в тях, за да им помогнем. Аз си взех хубави мистрии, за да гланцирам покрива, който трябваше да се излее. Кофражът беше готов и на другият ден петък, трябваше да се излива бетона. Навсякъде наоколо в Бургаско валеше дъжд. След обед Радостина ми каза, че арматуристите не искали да дойдат да направят арматурата, защото щяло да вали дъжд. Казах й, че навсякъде наоколо може да вали дъжд, но в Поморие, докато не излеем плочата и тя стегне, няма да капне. Иди и веднага доведи арматуристите. Дойдоха и до вечерта арматурата беше готова. Бетона беше поръчан за петък и сутринта Радостина докара помпа, но се оказа къса и тя отиде в Бургас, където намери помпа, с дължина 24 метра. След обед започнахме полагането на бетона. Аз прегледах кофража и видях, че не беше направен добре и можеше да избие. Наливахме по малко бетон в колоните, но няколко не издържаха, и се пробиха. Веднага ги затегнахме и запушихме. До вечерта наляхме бетона, като с кофи пренесохме този, който беше останал при пробитите колони. Сутринта в събота гланцирах цялата плоча. Наоколо навсякъде валеше в петък, през нощта и в събота. До обед плочата стегна и след обед преваля малко дъжд, за да не я поливаме. Вечерта започна проливен дъжд, но капка вода не течеше надолу – беше добре гланцирана плочата. Постоянното наводнение по етажите престана в домът им. Отворихме колоните и изрязахме бетона, който стърчеше – да не пречи на мазилката. След това те направиха дървената конструкция и покриха къщата с керемиди. Аз им казах, че ще имат голям зор в строежа. Правят мазилката и **Румяна и Радостина** постоянно носят вар и ги заболяват ръцете – изтеглят се сухожилията им. Завършват къщата, измазват я отвътре, обзавеждат я и започват да приемат гости и летовници. От големи притеснения и мъчнотии по изграждането на къщата, сестра Стоянка се разболява тежко от сърце и стига до инфаркт. Тогава сестра Румяна се моли и иска да вземат живота й, половината, да го дадат на майка й, за да продължи да живее. В най-трудното си положение се обаждат на мен, и аз им наредих веднага да спрат да я тровят с лекарства, а да й сварят исландски лишай – да пие отварата. За седмица сърцето й влиза в нормалното русло, изчезва опасността от инфаркт, и тя оздравява. Дъщеря й Радостина като счетоводител често идваше до София – до Министерството на транспорта. За празника на Пролетта, тя беше на Мястото на Учителя и видях в очите й, че има кръвоизливи и

силни болки в половата система повече от 2 години. Предложих й да й помогна, но тя не искаше и дума да става за това нейно болезнено състояние. 1999 г. за празника Богородица на Айтос дойдоха сестра Стоянка с Румяна и Радостина и като никога дойдоха при нас в мазето, и спаха заедно с нас в стаята. Забелязах, че бяха много разтревожени, но нищо не ми казаха. Изкарахме празника и те ни поканиха да им гостуваме в Поморие - Елена и аз. Пътувахме с кола до тях и се настанихме в стая. Разбрах, че за Румяна има смъртна опасност. Преди 4 прераждания в рода на баща й е извършено престъпление и четвъртото поколение трябва да плати - това е кармичният закон. Румяна е 4 поколение, а и при боледуването на майка й, тя поиска да й вземат половината живот, с който да продължат този на майка й. Господарите на кармата искат нейният живот. Научих, че преди празника майка й Стоянка пет вечери поред сънувала дъщеря си Румяна умряла и в ковчег в стаята й. Също и сестра й Радостина 3 пъти. Свързах се с Учителя и Го помолих да отмени тази страшна присъда. Той ми каза, че ще мина през по-малко страдание, което ще отмени смъртната присъда. Сутринта на 31.08. след наряда, направихме с нея едно упражнение за идването на Духът в нея - да я запази и очисти. Тя ме прегърна и моят дух влезе също в нея. Тръгнахме си със с. Еленка за София и Румяна дойде да ни изпрати на влака в Бургас. Видях, че беше предвидено след изпращането да я прегази кола и да си замине. Учителят ми каза пак, че по-малкото страдание, което ще мине, ще отмени по-голямото - смъртта. Невидимият свят никога не дава две страдания едновременно. На гарата я снимах и цялата беше обгърната със светлина и не личи лицето й. Качихме се на влака и седнахме и разговаряхме с Румяна. Променили разписанието на влака. Румяна знае, че тръгва в 11 часа и 30 минути. Елена й предложи да слезе, то тя каза, че има още много време - в 11 часа и 10 минути влака тръгна полека. Попитах Румяна: „Можеш ли да скочиш от влака?" Тя ми отговори, че е скачала много пъти в движение от автобусите. Взех й найлоновият плик с нещата и тя стъпи на стъпалото и скочи добре на перона, но не се пусна от дръжката, влака я повлече и падна под стъпалото. Призовах Учителя и тя не отиде под колелетата и стана, изправи се. Хвърлих найлона с нещата й на перона и тя отиде да си ги вземе. Елена се разстрои силно и до София изживяваше случилото се. Румяна след падането става, взима плика си. Чувства силна болка в десният си крак. Началника на гарата й казал: „За пръв път се случва някой като падне от влака да не отиде под колелата." Закъснява за дома и майка й се тревожи. Тя отишла на болницата на превръзка и се прибрала вечерта. Започнали да я лекуват. След 10 дена Учителят ми каза, веднага да отида при Румяна, понеже е много зле. Тогава ми съобщиха, че ми е излязла книга и трябва да я взема от Сточна гара. От Ямбол искат 40 „Мисли за всеки ден", и ще ме чакат на влака. Веднага се обърнах към брат Николай Николов, който често ми е услужвал с колата си. Той дойде в 7 часа и се сърдеше, че не съм му казал по-рано. Отидохме до печатницата и взехме книгите. Тръгнахме към Изгрева, а влака е в 9 часа и 20 минути на гара Искър. Николай ми заяви, че до Изгрева няма да можем да стигнем до 9 часа от многото светофари, които трябва да преминем. Казах му, че този, който ме изпраща на тази работа има грижа за всичко. Пътувахме към Изгрева и всички светофари пред нас светят зелено и за 15 минути бяхме на Изгрева. Взех мислите, отидохме в нас и 10 минути преди влака бяхме на гарата. В Поморие заварих Румяна на легло. Кракът й - десният бинтован и долу черен. Водят я на превръзки с кола. Нагълтала се с много антибиотици и се отровила от тях, понеже не пила гореща вода. Веднага й дадох да пие гореща вода, чеша след чаша. По краката й имаше отворени рани, и големи синини по гърба, и започнах да я разтривам интензивно и през деня и нощта. Раните я боляха. Намазвах й раните и синините със зехтин и разтривах покрай откритите рани, за да се предизвика силно кръвообращение. Синините ги разкарвах с ръка. Горещата вода, разтривките, за 3 денонощия затвориха откритите рани, а синините изчезнаха и кракът й значително се подобри и започна да ходи пеш на

превръзка. Тогава сестра й Радостина ме помоли да я разтрия и нея. След месец дойде на командировка в София и дойде в дома ни. Посрещнахме я с Павел. Тя ми подаде кутия бонбони, прегърна ме и взе да ме целува. Павел се зачуди на това нейно поведение. Аз разбрах, че от разтривката, кръвоизливите са спрели, болките престанали и функциите й нормални. При посещение в Поморие по-късно я намерих, че лявата й гърда се провиснала надолу и станала двойно по-голяма от дясната. Лекарите прогнозирали, че това е рак, и й предложили да я отрежат. Разтрих я със зехтин повече от час и вечерта лявата й гърда беше в нормален вид. На срещата за Петровден в градината разговарях с тях и им казах веднага да се запишат да следват икономика, да завършат висше образование. Дотогава не са могли да влязат, понеже бележките от дипломите им са ниски. Обясних им, че имат един голям шанс да следват, със създаването на новия университет, и да не го изпуснат. Оказа се, че в Бургас няма университет за изучаване на икономиката и те се записаха във Варна и от септември станаха студенти. Понеже са две сестри, им намалиха таксата наполовина за семестър – да плащат за двете 1000 лева. Румяна работеше в съвета с двайсет жени, настроени крайно враждебно към нея. Тя пожела пред мене да се освободи от това обкръжение. Казах й: „Добре, но ще си натоварена с повече работа." Закриха предприятието и бизнесмените, които го взимат я оставят за счетоводителка. Работи сама без никакви жени. Двете срещнаха много трудности – да работят и учат. По цяла нощ пишат заданията си и редовно си вземат изпитите. Често боледуваха, особено Румяна. Кракът й се оправи. Водих ги няколко години на Мусала и езерата. Кореспондирах с Румяна и Стоянка. След срещите на градината, ги посещавахме и провеждахме хубави духовни разговори. Помагахме им в тежката им работа, зимнината, дървата. Училището им вървеше – взимаха успешно изпитите си. Мъчно събираха средствата за таксата си, но през лятото идваха много приятели на почивка в дома им и всичко се нареждаше. През есента на 2003 г. сестра Стоянка заболя и лежеше на легло. Отслабна, понеже почти не се хранеше, и не можеше да става и се движи. Завеждат я в болницата и я слагат на системи. Учителят ми каза веднага да отида при Стоянка, защото положението й е много опасно. На 12.01.2004 г. с експреса отидох след обед в Поморие. Заедно с Румяна, Радостина и Мария я посетихме в болницата, в интензивното отделение. След 18 часа ни накараха да напуснем болницата. Като ни видя, тя много се зарадва. Беше слаба. Каза ми, че много мълчаливи същества в бели дрехи минават покрай нея. Значи тя постоянно се излъчва в духовният свят и се готви за заминаване. Останала сама, решила да отиде до тоалетната, слязла от леглото, залитнала и си ударила челото силно в стената. Паднала на земята в безсъзнание. Излиза й една голяма краставица на челото. Веднага ни извикаха в болницата. Отиде Мария и Радостина и цяла нощ й слагат лед на главата и тя спада. Сутринта заедно с Румяна отидохме при нея. Разтрих й малко челото и пипах носът й. Сестрата веднага ми се скара, че носът сигурно е счупен, да не го пипам. Казах й, че няма нищо счупено. На другия ден я заведохме в Бургас на скенер, където й направиха снимка. Дебела и здрава глава – няма нищо счупено. Тя не искаше да остане повече в болницата. Лекарите преглеждат снимката и решават да я освободят, но още 3 дена да остане на системи – гликоза. Наложи се да извикат внучката й Светла да й слага гликозата. Болеше я малкият мозък и стомаха. В къщи й даваха вода със сламка. След този страшен удар в стената й изгаря астралното й тяло и Учителят й го замества с ново, но то докато се адаптира към нейното тяло, трябват 6 месеца. Стоянка минава тунела и отива в Духовният свят, където не спят и тя заживява техният живот. Лекарите се виждат в чудо с нея. Дават й най-силните приспивателни лекарства, но не я хващат. Тя е будна и денем и нощем. Затова веднага я пускат от болницата в дома й. Аз си отидох. На третия ден организма й престава да приема гликоза от системата. Тя не може да се храни. Разбрах, че пилора й е запушен. Наредиха ми веднага да отиде пак в Поморие. Взех плик с червен кантарион и заминах. Сварих й

отвара и тя започна да я пие със сламка, отвори й се пилора и започна да яде по малко и храната й тръгна. Взе да има апетит. Горе я вика мъжът й Георги и тя му разказва как минала тунела, явила се светла точка, която я извела на светла поляна, където я посрещнали много наши заминали приятели. Дошъл Учителят и наредил да я върнат, защото децата й Румяна и Радостина имат още голяма нужда от нея. Тя идва на земята, но започнала да живее като съществата от духовният свят и не спи и нощем. Новото й астрално тяло я прави като малко дете, забравило всичко, което Стоянка знае. Не помни молитвите, започва да се храни по-малко и върви от единият креват до другият. Казва ми: „Искам да съм тази Стоянка, която бях." Казах й след 5-6 месеца. В края на април не спи, малко енергия има, но участва във всичките работи на дома. Много е упорита и питам Учителя. Той ми каза: „Тя си е такава, и в този живот няма да се промени." Като й знам слабото място, й купих стотина корени домати. Тя ги взе и започна с Радостина и Елена да ги засажда. Не стигнаха, взехме още. Постепенно този Поморийски инат се примири и Павел я доведе на градината при срещата на края на май 2004 г. Спаха пак при нас, понеже има печка и тя е зиморничава, а аз я запалих. Тя има вътрешно проникновение, от което се ръководи и веднага прави това, което й наредят, точно, прецизно, без да слуша мненията на околните й. Рано сутринта й се казва какво трябва да готви, и тя веднага приготвя яденето. Припомня си молитвите и усилено чете Словото. Има страхотна интуиция, от която не може да се скрие нищо. При повторната ни среща месец май, тя ме помоли да я разтрия и ръката, която я болеше мина. Прекарахме няколко дена в тях. Всичко посадено в градината беше израснало. На 19.06.2004 г. се осъществи мечтата на Румяна и Радостина - отидохме на Мусала, където прекарахме много добре.

След това те започнаха да се готвят за държавният си изпит по икономика, който го взеха. Продължиха да учат и да вземат изпитите си за магистър, които сега - месец януари и февруари 2005 г. ги подготвят.

21. Христо Митев*

Пред салона през 1928 година изорават голямата нива, която е повече от 3 декара. *(Б.р Тази нива от 3 дка. е същата, която д-р Жеков е закупил и след това я разделя на 10-на части, и всеки закупува по 200-300 дка.)* Същата година на Изгрева идват младежи от село Малко Шарково, Елховско, за да се видят с Учителя. В малката група е и Христо Митев Белчев, който се запознава с ученето, чете беседите и желае да се срещне с Учителя. Те застават настрана и чакат Учителя да се освободи от многото хора, които го заобикалят. Няколко пъти той тръгва към тяхната група, но нови сестри и братя го срещат и той се спира на разговор при тях. По едно време при тях идва Боян Боев и пита: „Има ли някой брат тук да се казва Христо?" „Аз съм Христо." Брат Боев му казва: „Учителят те вика да отидеш при него." Братът е смутен, че Учителя го вика само него, но веднага тръгва. Целува му ръката и Учителят го пита: „Какво работиш брат?" „Земеделец съм, обработвам земята" Учителят му казва: „Много хубаво, ами можете ли да насеете с жито тази изорана нива от 3 декара, с това семе?" - и му показва една кофа с жито, пълна почти догоре, и още четвърт чувал. „Мога, разбира се, Учителю, това ми е постоянна работа." Отива, взема кофата и си мисли: „Семето е малко, как ще стигне за тази голяма нива?" Започва от единия край да хвърля бавно, наред, и се старае да няма празни места. Житото намалява, но не се свършва. Той посява цялата нива наред гъсто, а в кофата остава повече от половината. Като свършва работата си, Учителят се приближава до него и пита: „Рекох, брат добре ли насяхте житото, да няма празни места?" Христо отговаря: „Да, Учителю, много добре и наред го насях, но не мога да си обясня, защо житото не се свършва в кофата?" Учителят му отговаря: „Тука работи закона на изобилието." В края на лятото житото узрява, става много

** Виж « Изгревът» том II стр. 370 N81; том III стр. 88-89, N72. Същият брат дойде 1972г. на Салоните на Рила, където лагеруваше Борис Николов и се бяхме събрали мнозина. Тогава се представи тихо « Аз бях този, който изора нивата с една крина жито»*

гъсто и едро и приятелите от Мърчаево го ожънват. От него брат Темелко Стефанов взима едно снопче, занася го в дома си и го сложил в малката стая, в която по-късно Учителя живее 9 месеца, а сега е музей. Това жито и досега съществува там. Брат Христо отива да живее в Стара Загора и участва в живота на Старозагорското братство. Дълго се чуди как може с толкова малко жито да посее голямата нива, да остане от него, без да се използва житото от чувала. След няколко години той си заминава от този свят.

22. Пано Славов

Брат Пано Славов е роден през 1892 г. в Челник, Ямболско.* От малък е принуден да работи, за прехраната си. Живее много бедно, среща непреодолими препятствия в живота си. Отчаян, обезсърчен, решава да сложи край на живота си. Взима въже, тръгва към гората и намира подходящо място. Чува глас: „Не слагай край на живота си." Оглежда се наоколо – никой. След малко пак чува същия глас: „Не слагай край на живота си, работите ти ще се наредят." Тогава прибира въжето и се връща вкъщи. Минава известно време и отново решава да сложи край на живота си – да се удави. Отива край Тунджа, застава на брега. В момента, в който решава да се хвърли в реката, в далечината вижда голямо червено кълбо, което бързо се приближава към него. Чува глас: „Не слагай край на живота си. Животът ти ще се оправи." Кълбото се отдалечава и той се връща в дома си. Постепенно животът му се подобрява и стабилизира. Оженва се, но двете му деца си заминават малки. Втори път се оженва, но детето му постоянно боледува. Не му вървяло в женитбата. Минават години. Пано чува за Учителя и решава да отиде при него с двама съграждани - търговец и адвокат. Пръв влиза търговецът. Учителят му отговаря на всички въпроси и той излиза доволен. След него влиза адвокатът, който след малко излиза усмихнат и доволен. Последен влиза Пано, притеснен и смутен. Учителят го пита за какво е дошъл: „Много години ме измъчва един въпрос, на който не мога да си дам отговор. Ще те моля да ми обясниш, но с прости думи, за да мога да го разбера." Разказва двата случая и пита: „Какъв беше този глас, как се появи това кълбо?" Учителят го поглежда, усмихва се и кротко отговаря: „Това бях аз."

Пано подковавал добитък. Оплакал се на Учителя, че конете често го ритат и желае да остане да живее на Изгрева. Учителят казва: „На село ще те ритат животните, а на Изгрева ще те ритат хората." Научил го да милва животните, да произнася формули, за да ги укротява и тогава да ги подковава. Съветът на Учителя помогнал много в работата му.

Пано се прочува като подковач и на най-трудните животни и по цял ден при него имало много добитък. Той обикнал животните, разбирал характера им, успокоявал ги с милване и молитви и тогава много лесно ги подковавал. Животните и те го обикнали, и при второ подковаване стояли мирно и спокойно.

Пано притежава 10 декара земя, която обработва с любов и засява с жито. Често това, което изкарва, не му стига до следващата реколта, за да се изхрани. Има желание да изпрати на Изгрева 2 чувала с жито за общи нужди, но винаги не му стига. При една среща с Учителя на Изгрева, Пано го пита как да има достатъчно жито, за да се изхранва нормално през цялата година. Учителят се усмихва и му казва да раздаде 9 декара от земята си на бедни, нуждаещи се селяни, да остави за себе си само един декар, който най-много му харесва, и с него да се прехранва. Пано възразява на Учителя, че с 10 декара не може да се изхрани, а как ще може да се изхрани с един декар? Учителят му отговаря, че му е дал правилния метод за решаване на тази задача. Пано отива на село и прилага думите на Учителя. Раздава на 9 бедни селяни по декар. За себе си оставя един, в който извира вода. През есента засява жито, като оставя място и за малка зеленчукова градина. През лятото житото израства едро и гъсто и когато го ожънва, хамбарът не може да го побере.

** Виж « Изгревът» том VI стр. 524-526.*

Чак тогава той изпълнява своето желание да изпрати два чувала жито на Изгрева братско ползване. Така той разбира на дело как работи Законът на изобилието.

При разговор с Учителя с група приятели Пано пита колко дни през годината трябва човек да пости. Учителят отговаря: „На човека е определено да живее 120 години на Земята, от които 40 години трябва да прекара в пост." Всички се споглеждат и казват, че това невъзможно да се изпълни. Пано се замисля дълбоко върху думите на Учителя и си казва: „Аз постя по 2 дена в седмицата, това са 8-9 дена на месец. За една година правят около 100 дена. 20 дена правя житен режим и стават 120 дена. Значи, една трета от годината аз прекарвам в пост. Тъй както 40 години са една трета от живота на човека на Земята, значи напълно реално може да се изпълни тази задача, дадена от Учителя за разумен живот на Земята."

Пано дълго време работи в Ямболското братство и често прави пост до 40 и повече дни. Храни се малко, физически беше слаб, но с много бодър дух. Към края на един дълъг пост при него отива група братя и сестри и започват да го критикуват, че пости твърде много. Той им казва: „Очаквах, като идвате при мене, да ми помогнете с хубавите си мисли и чувства, да изкарам по-лесно задачата, която имам, а вие дойдохте да ме съдите." Малцина разбират духовния му мир и усилията, които прави за хармонизиране и изправяне на братския живот в Ямбол. След един по дълъг пост от около 40 дни той напуска този свят с пречистено и одухотворено тяло, с бодър дух и светла мисъл.

23. Паню Балдъров

През 1952 г. отбивах военната си повинност в гр. Димитровград. С писмо брат Боян Боев ми изпрати адреса на ръководителя на Братството в града - брат Паню Балдъров.* Запознах се с него, жена му и дъщеря му Мария. След известни мъчнотии, прекарани в казармата започнах редовно да посещавам домът му, в който по-голямата му стая се използваше като салон за събиране на братята и сестрите за беседа. В неделя след беседата имаше общ братски обяд и всеки носеше храна, приготвена за обеда и двете дълги маси се изпълваха с баници, тутманици и различни вегетариански ястия. Аз, понеже бях прекарал дълъг пост в казармата, ядях малко и лека храна. Намирах някоя чиния компот, който ме задоволяваше. Идваха около 60 братя и сестри, които живееха много задружно. Брат Паню, брат Динко и Тодю бяха неразделни приятели и център, около който се сплотяваха братята и сестрите. Брат Паню беше директор на предприятието „Вторични суровини". Често го посещавах и в канцеларията му. Той беше изключително гостоприемен, сладкодумен и приятел с всички хора около него. Услужваше на всеки с каквото можеше. Беше висока представителна личност с винаги усмихнато лице. Намираше общ език със всички, които го посещаваха. През есента имаше общо братска среща на братско лозе, което се намираше източно от село Крепост. На нея идваха всичките приятели от различни течения, които имаше в града: лековисти, кръстниковисти, протестанти и други. Събираха се над 500 души и прекарвахме един хармоничен ден. Там се запознах с брат Влайчо и станахме приятели. Запознах се с братята и сестрите от Братството и често ги посещавах. Дъщерята на брат Паню дойде в София на Изгрева и живееше в дома на брат Тодор Стойменов и учеше цигулка в музикалното училище. Аз се грижех да й доставям струни „Томастик", които тогава бяха 4 лева комплекта и други материални пособия. Често посещавах Димитровград и отсядах в дома на брат Паню. Той редовно поддържаше четенето на беседите, Паневритмията и общите братски срещи. На 6.12.1956 г. по нареждане на Партията, Милицията изгони беседите от братята и сестрите в цяла България. Сутринта рано идват и в дома на брат Паню, който като никога взел да чете някакъв вестник. Неговите беседи бяха наредени в кухненският шкаф на два реда, подвързани с бяла книга. Милиционерите влизат и го питат: „Къде са ти беседите?" Той отговаря: „Ето тук." На масата имало

** Виж « Изгревът» том VI стр. 537-538; том XVII стр. 661-662, N28.*

две беседи, които те веднага прибират, без да забележат наредените в шкафа. Тарашуват повече от час и си отиват. Обират беседите на всички приятели в града. След няколко дена Милицията изпраща в чували конфискуваните беседи в предприятието „Вторични суровини" да се изпратят за претопяване. Брат Паню извиква нашите приятели и всеки си познава беседите и ги взима. Чувалите ги напълват с други книги, донесени при брат Паню, като отгоре слагат по 2-3 скъсани беседи. Така беседите остават пак в собствениците им, за обща радост на всички. Дъщеря му Мария завърши музикалното училище и трябваше да продължи образованието си в Академията. Оказа се, че тя много добре рисува и предпочете да се яви в Художествената Академия, където я приеха, и я завърши. Отиде в град Търново, където стана преподавател по художество. По-късно гонението срещу Братството се усили. Брат Паню го уволниха от предприятието и на неговото място поставиха свой човек – комунист. Подобна съдба споделя и брат Динко. Двата с Паню продават къщите си в Димитровград и се преселиха да живеят в село Белащица, Пловдивско. Бяха много доволни от спокойствието и тишината в селото и голямото изобилие на плодове и зеленчуци. Срещахме се на седемте езера на Рила, а и той често посещаваше София, отбиваше се при брат Боев, брат Т. Стоименов и нас. За 22 Юни Еленка, Павел и аз посетихме в. Мусала. Времето не беше много приветливо и валеше често дъжд и суграшка. Стигнахме хижата, където се изсушихме и преспахме. Сутринта рано поехме пътя за Мусала. Беше навалял нов сняг и цялата планина беше бяла и много красива. Ние внимателно се движехме нагоре, понеже пътеката беше доста плъзгава. Призори стигнахме каменният заслон при езерото „Окото" и в него заварихме брат Паню, който дошъл там предния ден и преспал. Беше обут с гьонени половинки, които се плъзгаха много по новият сняг и той се чудеше как ще си слезе надолу. Аз му казах: „Ти си дошъл да се качиш на върхът и след това ще си слезеш. Снега ще се стопи и ще можеш свободно да се движиш." Той ме погледна недоверчиво и остана в Заслона, а ние с Павел и Еленка се качихме на Мусала и посрещнахме слънцето. Облаците се разпръснаха и се установи топло слънчево време. Снега започна да се топи и намалява. Слязохме на Заслона при брат Паню. Аз му казах: „Снега почти напълно се стопи. Тръгвай нагоре с Павел, той ще те изведе догоре." Ние ги чакахме на Заслона с Елена и се греехме на топлите слънчеви лъчи. Като дойдоха, закусихме заедно и после слязохме надолу към хижата и Боровец. От пресният сняг нямаше и следа, само че пътя беше много мокър и течаха по него малки вадички вода. Благополучно стигнахме до Боровец и се прибрахме у дома. Това беше последната екскурзия на брат Паню на Мусала. След известно време той напусна този свят. Остана в мен като скъп спомен, неговото усмихнато лице, любящото му сърце и постоянната му готовност да взима участие и помага във всяко братско дело. Той беше един изключително всеотдаен и благороден, изпълнителен брат, готов на жертви за благото на другите

24. Ради Танчев

Друг, който участва дейно в братската работа на Изгрева, е Ради Танчев.* Като младеж той става борец и е много здрав. Запознава се с учението и Учителя. Оставя семейството си и идва да живее на Изгрева, като пожелава да обработва братската градина. Учителят разкрива, че Ради е прероденият патриарх Евтимий, а сега е душа в почивка, т.е. дошъл е с празна стомничка при Учителя, за да я напълни със знания за новия живот и в бъдеще да проповядва. Главната му задача е да снабдява кухнята с продукти, някои от които изкарва от градината. В нея работи непрекъснато и почти никой не му помага. Много пъти Учителят взима мотика и отива да копае при него. Тогава и приятелите се сещат и набързо прекопават градината. Ради често ходи на пазар в града. Там го среща скулпторът Марко Марков,

** Виж « Изгревът» том I стр. 145-150; том III стр. 94-95; том IX стр. 130-134, стр. 199-201.*

оглежда го добре и го моли да му позира, за да направи паметник на Патриарх Евтимий. Ради знае много добре от Учителя и го пита какво да прави. Учителят отговаря, че този скулптор е негов ученик, когато е бил патриарх Евтимий. Като го вижда, го познава подсъзнателно и затова пожелава той да му позира. Учителят дава съгласието си Ради да стане модел на скулптора. Днес всеки може да види образа на Ради на паметника на патриарх Евтимий, поставен на улица „Граф Игнатиев". Ради отдава целия си съзнателен живот за устройване и подреждане на братската градина. В постоянна услуга е на братския живот около салона и кухнята. Под влиянието на Учителя той става патриарх на земята, обича много работата си, обработва градината с голяма любов и тя отговаря с обилно плодородие. Значи, най-важното в живота е работата, която човек върши, да е с любов.

С брат Ради бяхме приятели и аз често му помагах в работата, особено при ваденето и пренасянето на картофите. Той ми се отплащаше и ми даваше продукти. Имаше мазе под сцената на салона и там бяха туршиите, картофите и плодовете. Той ме пращаше в това топло мазе и ми казваше какво да си взема. Забелязах, че в него имаше много беседи и тетрадки, донесени от близките на заминали братя и сестри. Брат Ради ги даваше на желаещите. Аз имах беседи и не съм взел нищо. В 1938 г. на Изгрева дойде сестра Ганка Бончева и тя се включи в работата по градината и тримата по-лесно се справяхме. По-късно след заминаването на брат Ради, сестра Ганка пое градината и аз й помагах. Насадихме много ягоди и имаше изобилно ягоди за приятелите, които ги купуваха пресни. Ягодите бяха много сладки, едри и вкусни. Давахме и наряд на държавата няколко тона.

В разговор брат пита: „Учителю, къде се намира сега твоят първи ученик и какво прави той?" Учителят се усмихва, поглежда брата и отговаря: „Моят пръв ученик сега оре на нивата с воловете си."

25. Стамат Михайлов.

Стамат Тодоров Михайлов е един от дейните братя, роден на 13 март 1896 г. в Осенец, Варненско. Завършил прогимназия и млад започнал да работи като цветар в Морската градина. По време на Първата световна война попада във фелдшерската група, ръководена от Пеньо Киров. Там се запознава с идеите на Бялото Братство. След края на войната започва да посещава от 1919 г. събориите на Братството в Търново. Отива в София и през 1923 г. Учителят му предлага да се грижи за братските имоти в Търново, които са 26 дка.: три лозя, ниви и овощни градини. Стамат с голяма любов обработва братските имоти и получава добри реколти. Често отива до София и носи от плодовете на градината.

Една сестра разбира за пътуванията му и го моли да попита Учителя как да се справи с ревматизма на крака й. Стамат е добър и отзивчив. Когато си тръгва за Търново той пита Учителя, който му дава необходимия съвет. Сестрата изпълнява съвета и оздравява напълно. След 2-3 дни Стамат получава силни болки в краката - болестта на сестрата се прехвърля върху него и той я носи повече от месец. Често пътува до София. Брат го моли да попита Учителя как да се освободи от кашлицата, която го мъчи няколко месеца. Услужливият Стамат се обръща към Учителя и предава съвета му. Братът бързо оздравява, но кашлицата се прехвърля върху Стамат и той кашля повече от месец. Жена го моли, като се срещне с Учителя, да попита как да се излекува от гастрит. Отново се получава същото - тя се излекува бързо, а той получава силни болки в стомаха в продължение на два месеца. Друг го моли да попита Учителя за неговото болезнено състояние. Стамат е научил добре урока си и му казва: „Идете сам и питайте Учителя."

Вилата на Атанас Бойнов, в която се провеждат събориите, е направена хубаво с улуци и цялата дъждовна вода се събира в една щерна до къщата. Водата се използва за пиене и битови нужди. Стамат използва една пещера в скалите, в която поставя грозде и то се запазва свежо до Петровден. Между другото той сее и метла и прави майсторски метли, с които снабдява приятелите. Има много добро

сърце и услужва на всички с каквото може.

След заминаването на Учителя от 1946 г. той е ръководител на Братството в Търново. През 1964 г. отчуждават братските имоти, за да построят блокове. Викат Стамат в милицията и му нареждат веднага да напусне Търново. Силно разтревожен, той се качва на влака за София, където получава удар и си заминава на 10 декември 1964 г.

Учителят прибра този отличен работник на Братството. Той казваше за него: „Ние го направихме цар в Търново." Той е бил там през богомилският период и на това място богомилите са се събирали да посрещат слънцето. Той е видял недалеч от къщата златна площадка и стълба, по която ръководителя се е качвал заедно с братята и сестрите и от площадката са посрещали изгрева. Той всяка година ни посещаваше и оставаше по един месец в дома на брат Петър. Когато милицията го изгонва от дома му, той тръгва да дойде при нас, но получава инфаркт. От милицията ни съобщиха, че си е заминал и ние се погрижихме за погребението му.

26. Игнат Котаров

Игнат Иванов Котаров е роден в Стара Загора.* Като дете страда от много тежка дизентерия и често изпада в безсъзнание. Лекарите правят много неуспешни опити да го лекуват и накрая го изоставят. Семейството му очаква всеки момент той да си замине. По това време Учителят идва в Стара Загора. Близките на Игнат го поканват да им помогне и той идва в дома им. Поглежда припадналото дете, хваща го за дясното ухо, изтегля го леко, като казва, че на детето му няма нищо и като се събуди, да му дадат да яде трахана. Игнат идва в съзнание и е напълно здрав. Израства голям и силен човек като баща си и след известно време идва да живее на Изгрева. Той често прави бели на Учителя. Има стремеж да се научи да свири на цигулка и да влезе в състава, който свири на Паневритмията. Много е услужлив и помага на всеки, който се обръща към него за услуга. Редовно носи две големи стомни вода по 15 литра за кухнята, а и на много възрастни братя и сестри. По характер е буен и един ден влиза в спор с Учителя. Учителят го изслушва и му казва: „Ти трябва да знаеш, че аз съм гарантирал за тебе и тази е последната клечка, която паля за тебе и ако не се оправиш, ще престана да се грижа за теб." Веднъж Учителят казва на Игнат: „Ти си от тези с Юмруците." – и му показва как ги размахва из въздуха. „Ела с мене на полянката." Игнат му отговаря: „Не смея, че и ти като Лулчев владееш природните сили и действаш много умело с тях."

Игнат моли Учителя: „УчителЮ, искам малко да ми помогнете в живота." „Какво искаш, Игнате?" „Искам да ме научите, УчителЮ, да се концентрирам." Учителят се усмихва широко и му отговаря: „Игнате, ти искаш най-голямото."
При разговор Игнат, който често спори, казва, че редовно ходи при Учителя и му задава много въпроси. Учителят го поглежда строго и му казва: „Досега никой от вас не е дошъл при мен, в моя свят."

Игнат се свързва с комунистите и споделя разбиранията си с Учителя. Учителят му нарежда да помага на комунистите. Неговата барака е явка на нелегални, които той укрива. Една вечер на тавана в бараката му се скрива един важен комунист. Идва полицията да прави обиск в дома му, а Игнат, за да го спаси, започва да ругае и вика силно, че го безпокоят, че той е уморен от тежката си работа. Негодува срещу полицаите, те го арестуват и веднага го закарват в затвора, без обаче да направят обиск. Така този комунист, който чува цялата разправия, след заминаването на полицията напуска бараката и се спасява.

Една вечер Игнат донася архива на комунистическата група от квартала, слага я на масата, веднага ляга и заспива, защото е много уморен. В съня си вижда образа на Учителя, който му казва строго: „Веднага скрий това, което си донесъл!" Той едва отваря очи, но пак заспива. Втори път Учителят го събужда, той се надига

** Виж « Изгревът» том I стр. 44-48, стр. 126-128; том II стр. 292-293.*

от леглото, но умората надделява и пак заспива. Трети път цялото легло се раздрусва силно, той скача, грабва папките с документите, изнася ги навън и ги хвърля в малините. Влиза в стаята си и ляга. В този момент полицаите чукат силно на вратата. Влизат в стаята и започват щателен обиск. Разбира се, не намират нищо. Така Учителят го спасява от провал и явна смърт.

След заминаването на Учителя Игнат дълго време живее на Изгрева, взима уроци по цигулка и свири редовно на Паневритмията. Голям планинар е и посещава всяка седмица Витоша. Дълго време е метеоролог на Рила и я обхожда цялата. Здравото му и издръжливо тяло го поддържа бодър до края на живота. С брат Игнат бяхме много добри приятели. Като малки и двамата с Косю ни возеше с колелото си. С него носеше вода за кухнята. Често ходехме с него на екскурзия на Витоша. Много пъти отивахме през зимата до Черни връх. Той беше много здрав и ходеше добре. Не беше се научил да пие гореща вода. На Черни връх не пиеше вода и се връщаше скоро надолу. Дори и не се преобличаше. С него и още 4 души разнасяхме вещите на Учителя с камион след Неговото заминаване. Винаги участваше и помагаше на приятелите, особено за пренасяне на багажи. Той се отзовава на всяка братска работа, като преместване на квартира, в пренасяне на пиано и други. Заминава си от този свят на 17 ноември 1985 г.

27. Диньо Господинов

В село Каменна река, Хасковско, живее един Диньо Господинов – Железарят. На 19-годишна възраст научава за Учителя и отива при него. Пита го кога да стане вегетарианец – преди казармата или след това. Учителят отговаря: „Веднага!" На Изгрева се абонира за всички издавани беседи и вестник „Братство" и сам се подвизава в затънтеното село. Отива войник и взима със себе си две торби храна, за да може да се справи с вегетарианството. Условията за хранене са много трудни. Старият набор се уволнява заедно с артелчика. За артелчик избират Диньо и той отлично изкарва военната служба. Това е една невидима помощ от Учителя за него и неговото послушание да стане веднага вегетарианец.

Веднъж при среща с Учителя Диньо го моли: „Учителю, моля ти се покажи ми някои от моите минали прераждания." Учителят му отговаря: „Много трудни прераждания имаш. Да не ти стане страшно и да се омъчниш?" Диньо настоява на своето желание и пред него се явява една картина, в която вижда, че е осъден на разчекване: връзват го между четири коня и го разпъват. При това видение той целият се разтърсва, изпотява се и казва на Учителя: „Учителю, благодаря ти, не искам да гледам повече от своите минали прераждания."

В същото село идва като учителка Наталия Чакова и заедно с Диньо и други братя образуват група, която редовно се събира и води интензивен братски живот 17 години. На събранията присъстват към 10 души. Наталия, която е учителка в селото, често ходи до Стара Загора и София през ваканциите. Като се връща, тя им разправя за братския живот в тези градове. Всички я обичат и почитат. В кръжока заедно с Диньо е и Иван – баща на Естирка. Наталия му казва, че едно от неговите деца ще влезе в Братството и ще приеме с любов новия живот. Впоследствие това се сбъдва и дъщеря му Естирка* влиза в Братството. Макар че той не може да се откаже от месото до края на живота си, Естирка става усърдна последователка на Учителя.

След напускането на селото от Наталия Чакова Диньо живее и се подвизава сам, като проповядва и раздава беседи на всички, които се интересуват. Заминава си на 84-годишна възраст през 1991 г. От него много млади хора възприемат новото учение и се включват в новия живот.

28. Олга Славчева

След края на Първата световна война в Братството идва младо момиче от Македония – Олга Славчева. Сприятелява се със стенографката Паша Теодорова и

** Виж « Изгревът» том XIII стр. 595-597 .*

с нейна помощ и поддръжка успява да завърши средно образование.* Олга обича много поезията и ходи на частни уроци по литература при Стоян Михайловски. Той е съвременник на Учителя и възторжен привърженик на доброто. Преводачът Димитър Божков вижда машинациите на поповете и решава да започне да издава просветно списание, с което да разнася истината по духовните въпроси. Отива при Иван Вазов и го пита дали е съгласен да съдейства на тава списание. Вазов приема веднага. След това посещава МИхайловски и иска неговото съдействие. Той също се съгласява. Списанието започва да излиза, подпомогнато от перото на двамата видни писатели, и затъмнява напълно църковния вестник. Поповете, за да поправят положението, отиват при Стоян Михайловски и му предлагат 300 лава, за да пише в техния черковен вестник. На времето това е доста голяма сума. Той се съгласява и започва да сътрудничи на вестника. По тяхно нареждане Михайловски написва няколко остри статии против Петър Дънов и неговото учение, без да го познава, а само въз основа на прочетеното в пресата. Понеже няма никаква литература по този въпрос, той решава да се запознае лично с някои беседи и отива на „Опълченска" N66. Там Михайловски стои прав в двора, слуша беседа, която много му харесва. Казва си: „Чакай да извикам и Вазов, да не би да се заблуждавам от това, което чух." На следващата беседа отиват двамата и слушат внимателно. След като си тръгват, дълго време вървят мълчаливо по улицата. Най-после Вазов отбелязва: „Българите търсят хора за просвещението на българския народ. Ето един голям философ и просветител. Нашите синодални старци са полудели, като пишат толкова много глупости срещу него."

След няколко беседи Михайловски променя мнението си за Дънов. Веднъж, когато Олга Славчева е на урок по литература, идва човек от Синода в стаята на Михайловски. Тя се скрива зад кадифената завеса на прозореца, чува и вижда как представителят на Синода предлага на Михайловски голяма сума, като му казва: „Много статии писахме срещу господин Дънов, но не можахме да го оборим. Ти си човек с огнено перо, напиши една статия и веднъж завинаги да престане да ни пречи и трови българския народ." Стоян Михайловски му отговаря, че в момента е много зает и не може да се занимава с този въпрос - да си вземе парите, а ако се освободи в бъдеще, ще му се обади. Олга Славчева разказва всичко това на Учителя. Един път след свършване на урока, Стоян Михайловски я прегръща и целува. Възмутена, тя отива при Учителя и му се оплаква, като заявява, че няма вече да ходи при него. Учителят й казва да го търпи и да продължава да посещава уроците. Тя се вслушва в съвета и не прекъсва. Скоро Стоян Михайловски става за кратко време министър на вътрешните работи. Първата му работа е да намери и събере всички фалшиви документи и преписки за виканото на Учителя над 45 пъти в полицията. Той изгаря и ликвидира тези лъжливи доноси.

Олга Славчева се записва студентка по литература и отива да живее в мазето на банкера Борис Русев, срещу което слугува - мие чиниите и помага на господарката си. Тя изпълнява добре задълженията си и жената на Русев, Зорница, последователка на Учителя, е много доволна от нея. По това време в България идва изтъкнат италиански пианист Алфред Корто, който изнася няколко концерта в столицата. Обикновено всички видни хора, които идват в София, са канени от банкера Русев на вечеря. Поканват и Корто, а едновременно с него и Учителя, за да каже нещо за него. Приготвят богата вечеря и в средата на масата определят две места - за Учителя и за Корто. Учителят идва в дома на Русев и Зорница го посреща радостно. Той я пита: „Рекох, тук ли е Олга?" „Тук е, Учителю." „Може ли да я повикате да дойде при мен?" „Разбира се." Тя отива в мазето и извиква Олга Славчева. Олга знае, че Учителя ще бъде гост в техния дом, и когато Зорница я поканва, облича се бързо и с голяма радост отива в приемната. Учителят я поканва да седне на стола при него и започва да разправя за нейния минал живот. Как, като

** Виж « Изгревът» том I стр. 210-213; том III стр. 100-106; том IV стр. 575-576; том VI стр. 640-649; том XV стр. 241-244; том XXII стр. 652-653, 692.*

християнка, е хвърлена на лъвовете. По-късно, пак като християнка, е изгорена на клада. Учителят обръща всичкото си внимание към образа на един свой ученик, а за Корто не казва нищо. Корто седи накрая на масата, а Олга е най-щастливият човек в този момент. След свършване на вечерята Корто отива при Учителя и го пита: „Господин Дънов, как да се освободя от жените – повече от 100 ме преследват навсякъде?" Учителят се усмихва и му казва: „Ожени се за една от тях и тя ще те пази от другите жени." Той послушва съвета на Учителя и се отървава от женското обкръжение. След известно време Русеви се скарват с Олга и я изгонват от дома си. Вечерта тя отива на полянката на Изгрева, сяда на пейката и започва да плаче неутешимо. Посред нощ при нея идва Учителя и тихо я пита: „Изгониха ли те, Олге?" „Да, Учителю, изгониха ме." „Ще видиш какво ще стане с тях. От този дом нищо няма да остане." Учителят й дава ключа от малкия салон, за да преспи до сутринта. На другия ден й намират барака до печатницата, в която тя се настанява до завършване на образованието си. Става учителка и работи в Силистра и другаде. При първата бомбардировка през 1943 г. къщата на Борис Русев е разрушена до основи и нищо не остава от нея и скъпата мебелировка. Олга Славчева е от вътрешната школа на Учителя и описва в книгата си „Асавита" едно свое излъчване до планетите и Слънцето. Тя написва и много стихотворения.

Олга Славчева слуша радио „Лондон" на български език. Една вечер чува да предават, че евреите ще създават държава в Палестина. Сутринта тя отива при Учителя и му казва тази новина. Учителят обича да слуша това, което предава радио „Лондон", защото винаги е истина. Той я пита: „Ти, Олге, как мислиш, добре ли е това нещо?" Тя отговаря: „Това е много добре, Учителю, стига са ги топили на сапун, избивали и гонили по целия свят. Нека имат мир и отечество, където да живеят." Учителят обяснява: „Всякъде другаде можеше да е добре, но в Палестина евреите ще минат големи страдания. Докато евреите не приемат християнството, през страшни страдания ще минат. Ще теглят и ще платят."

След заминаването на Учителя Олга Славчева се включва най-активно в братския живот. Постоянно пише стихотворения и записки от преживяното в екскурзиите. Често посещава приятелите от провинцията, където прекарва повече от месец, изнася беседи и споделя някои от многобройните си опитности с Учителя. С нея сме добри приятели и тя желае да я изпращам на гарата. Често провеждаме разговори за борбите в Братството и мъчнотиите на братския съвет. Аз й казвам как ще завърши всичко това – че Борис ще бъде осъден и затворен, след което ще излезе от затвора. Почти всичко се сбъдва, затова тя ме нарича „Пророче". Тя има много роднини и близки в София, които посещава и с някои от тях ме запознава. Тя ме обикна в 1935 г., когато Учителя ни съди за скъсването на една палатка на сестра Елена Андреева. Когато Учителя ме попита: „Ти как се излъга да дойдеш на Земята?" Отговорих Му: „Учителю, аз съм дошъл за Вашето учение, да го уча и прилагам в живота, да бъда ваш ученик." Оставям цялата гръцка философия настрана. Тя не ме интересува." Другата 1936 г., майка ми я ухапа пепелянка и Учителя я спаси. Сестра Олга ме взе на гърба си и ме занесе от Вада на Бивака.

Няколко години след освобождаването на Борис Николов тя си заминава на 2 януари 1967 г. Оставя много тетрадки със записки и спомени от преживяното на Рила и Витоша и случки от братския живот.

29. Лиляна Табакова

На Изгрева идва Лиляна Табакова, оперна певица.* Тя има силно желание да се сдобие със златен пръстен, с който да се представя пред обществото. Веднъж, като отива на посещение при Учителя, той изважда от чекмеджето един златен пръстен, подава й го и й казва да го носи. Тя го взима, благодари му и го поставя на ръката си. След едно представление в операта забелязва с ужас, че пръстена й го няма. Търси го до късно навсякъде в операта, но не го намира. Разстроена, сутринта

** Виж « Изгревът» том I стр. 199-203, 391-392; том V стр.595-600 .*

отива при Учителя. Той я приема, подава й пръстена и казва: „Друг път бъдете по-внимателна." Тя често посещава Учителя и той й дава много мелодии и песни, които тя майсторски изпълнява със своя хубав глас.

Много от неиздадените песни на Учителя са дадени чрез нея. Тя се сприятелява с Кръстю Кръстев и работи с него. Преподава уроци по пеене, изнася концерти пред братята и сестрите и участва в братския живот. Има силно желание да живее на Изгрева и до разваляването на салона пребивава в една барака от източната му страна. След събарянето на салона тя премества бараката си до къщата на Жечо Панайотов. Накрая влиза да живее в апартамент. Тя има няколко незаписани мелодии и песни, които могат да намерят място в бъдещата песнопойка на Учителя. Притежава будна памет и до края на живота си помни всичко. Заминава си на 1 април 1995 г.

30. Мария Христова*

Един ден на полянката след Паневритмията при Учителя идва Мария Христова - **Захарната**. (Приятелите я наричат Захарната, защото от една страна, живее в квартал „Захарна фабрика", а от друга страна, е с добра обхода) Учителят раздава на всички музиканти по едно парченце геврек. В това време Мария, която винаги си носи хляб, подава едно парче на Учителя. Учителя го взима, отчупва от него и започва да го дъвче. Така парченце по парченце изяжда сухия хляб. Учителят обича тази скромна сестра и приема от нея всичко, което тя му поднася с любов. Мария е шивачка и прекарва труден живот. Редовно посещава беседите и има много хубави срещи и опитности с Учителя, братята и сестрите на Изгрева. В края на живота й при нея живее и я гледа **Тодор Арнаутски**. Барачката на сестра Мария Христова е малка, низка, с малък навес пред входната врата. Под този навес е спял брат Тодор Арнаутски. Било късна есен и времето се променя. През нощта вали и натрупва около метър сняг. Спящият Тодор не усеща нищо и целият е затрупан от снега. Сутринта един плъх търси прибежище и минава до лицето му и той се събужда. Целият е схванат. Не може да си мръдне ни ръце ни крака. Казва си: „Господи, това ли е смъртта, не мога да мръдна!" Взел да прави усилия и полека, лека размърдал ръцете си. След това започнал по-мъчното - да размърда и краката си. Успява и идва на себе си - възкръсва за живот. С много усилия се измъква от прегръдката на снега, влиза в барачката, стопля си вода и тогава се почувствал гладен. Сестра Мария лежала и спала тихо на леглото си. След този случай той влязъл в стаята и спял на земята до леглото й. Тя си заминава с будно съзнание, като оставя светъл пример на съзнателен живот, отдаден на Делото Божие на Земята.

31. Кина Тахчиева

По време на ученическите ваканции учителките от Братството, работещи в провинцията, се събират на Изгрева и прекарват времето заедно с Учителя. От него те приемат сили и енергии, за да продължат трудната си работа. На Изгрева идва и Кина Тахчиева от Стара Загора. В една от лекциите Учителят обяснява, че водата трябва да заври, за да умрат микробите, които са в нея, и тогава да се използва за пиене. Обикновено при Учителя ври чайник с вода и от него се прави кафе, чай или друга закуска. Накарват Кина да направи чай. Понеже приятелите бързат, тя не дочаква да заври водата, а когато зашумява, я сваля и започва да разлива по чашите. Това не остава незабелязано от Алфиери Бертоли, който й казва: „Кинче, знаеш ли как се казва „Кинче" на английски език? - „Мис Кинче" - мискинче." Всички започват да се смеят на глас, а Учителят се смее със сълзи на очи. Започва да се смее и Кина. Тя скоро поправя грешката и не я повтаря повече. Като учителка работи и прилага методите на Учителя и има много добри резултати и преподавателската си дейност с децата. Участва дейно в братския живот на групата в Стара Загора. Заедно с Георги Тахчиев ръководи детската колония в Мъглиж през 1945 и 1946 г. и дава своя ценен принос за братското дело в България. Занимава се

**Виж « Изгревът» том IV стр. 269-270, 344 N37; том XV стр.316; том XVII стр. 651-652.*

с изучаване на Словото и понеже успява да си запази беседите, раздава на тези, които нямат. Винаги е отзивчива и готова да помага на приятелите. Почива в Стара Загора.

32. Мария Милева*

Много примери има за непослушание към Волята Божия. Веднъж Учителят помолва Мария Милева да направи няколко палатки, за да могат в тях да се подслоняват приятелите от провинцията, когато идват на съборите. Тя му отговаря, че не може да направи палатки. Лулчев е там и чува разговора, отива при нея и настоява да се върне при Учителя и да му каже, че ще направи всичко, каквото желае. Милева отговаря и на него, че не може да направи това, което Учителя иска от нея. По-късно умира дъщеря й, тя отива при Учителя и му казва: „Господи, възкреси ми я, само една ми е." Тогава Учителят отговаря: „Чак сега ли ме позна, Милева?" Той тръгва, но панталонът му се закачва на една тел. Спира се и казва: „Дъщеря ти не желае да се върне на Земята, затова я оставям. Аз исках да помогна на вашия род, но не ми се даде ход."

Мария Милева е дежурна в кухнята с няколко сестри. Когато започват работа, Учителят идва при нея и я пита какво ще готвят този ден. „Картофена супа, Учителю." Той й предлага да направят супата по следния начин: „Измийте добре картофите, сварете ги заедно с люспите и когато уврат, извадете картофите, обелете ги и ги сложете в същата вода, за да стане супата." „Добре", казва Милева, но понеже е голяма чистница, решава да направи супата по обикновения начин и обелва картофите. Учителят не й казва нищо, но на нея цял живот й тежи, че не е изпълнила молбата му и е проявила непослушание.

Мария живее дълго време на Изгрева и заедно с **Анастасия Янакиева** се грижат за цветята около салона. Редовно е дежурна в работата на братската кухня и помага на съседите си. Със своя скромен и тих живот тя дава приноса си за братския живот на Изгрева.

33. Милка Периклиева.**

Милка Периклиева е родена на 4 януари 1908 г. във Варна. Тя е типичен представител на знака Кози рог със своята самостоятелност, но често проявява непослушание. Отива на посещение при Учителя и иска от него позволение да следва в Америка, за да научи добре английски език. Учителят й отговаря: „Защо ще ходиш в Америка, когато тука има няколко колежа, където можеш добре да научиш английски?" „Но там ще има хора, с които ще мога да говоря." Учителят й казва: „И тука има много хора, които говорят на английски в обществото." „Но там условията за учене ще бъдат по-добри." Учителят й отговаря строго: „Тук условията за учене са най-добри, по-добри не можеш да намериш никъде." Милка продължава: „Учителю, искам непременно да отида в Америка." Учителят мълчи известно време и казва: „А знаеш ли какво ще се случи с парахода, с който ще пътуваш? Той ще потъне и ти ще се намериш на дъното на океана." Чак тогава Милка се отказва от неразумното си намерение и остава в България. Баща й е милионер, но поради някаква счетоводна грешка в банката загубва парите си, не издържа голямото напрежение и си заминава от този свят. На плещите на Милка пада тежката задача да подържа брата и сестра си, докато се изучат.

Тя често идва в салона, обича да слуша пианото и да свири. Започва да взима уроци по пиано, но пианото в салона е все заето, не може да свири. Пожелава да си купи свое пиано. По време на изселването на евреите тя намира евтино пиано, отива при Учителя и му казва, че иска да го купи. Учителят й отговаря: „Не трябва да купуваш сълзите на хората." По-късно тя попада на друго, още по-евтино, отива при Учителя и му казва. Той й препоръчва да бъде прегледано от Димитър Грива. Оказва се с много добър тон и направено от хубав материал. Учителят й казва: „Занесете

** Виж « Изгревът» том XVII стр. 698-709.*

***Виж « Изгревът» том I стр. 494-507, стр. 518-519; том IX стр. 192-193.*

го, рекох, при майка ви." Милка му опонира: „Аз съм образцова учителка в училище „Свети Седмочисленици" и мисля там да го занеса." Учителят повтаря: „Рекох, при майка си го занеси." Това се повтаря пет пъти и на шестия Учителят й казва: „Може и в училище да го занесете." Тя го занася в училището и създава образцова детска градина, в която обучава малките с музика.

На 10 януари 1944 г. Милка изсвирва една много хубава мелодия с мек тон. Благодари на Учителя, че има такова хубаво пиано. През това време сирените засвирват и тя отива при майка си, която е със счупен крак. След бомбардировката майка й трябва да се евакуира. Милка събира багажа и изпраща брат си в училището да измести пианото до стената. Той отива и вижда, че всичко е разрушено, но казва на Милка, че е забравил да отиде. На другия ден тя праща сестра си и когато се връща, й казва, че не е ходила. Качват се на влака и се отправят към Своге. По време на пътуването Милка чува няколко души да се разправят, че училището е унищожено. Тя ги разпитва и разбира, че тяхното училище е ударено от бомбите. Родините й я наблюдават как ще реагира на тази новина. В това време една баба казва, че само тя е останала от семейството. Наблизо ранено дете започва да плаче. Милка разбира, че има и по-големи страдания, отколкото загубата на нейното пиано. След като настанява майка си, тя се връща в София, отива при училището и вижда, че всичко е разрушено. Съзира само един свещник от пианото, паднал на земята. След това отива в Мърчаево при Учителя и му казва: „Учителю, ако бях ви послушала, нямаше да пострада пианото ми." Учителят й отговаря: „Милке, чак сега ли разбра това? Рекох, съберете частите му." Тя си казва наум: „Учителя не знае какво е положението и затова говори така." Втори път, като се вижда с Учителя, той я пита: „Рекох, събрахте ли частите на пианото?" Така няколко пъти Учителя я пита, Милка я досрамява и си казва: „Ще отида да ги събера." Отива при развалините на училището, намира капака, свещниците и на очистеното от войниците място вижда лирата и клавишите. Намира дърводелец, който евтино й ремонтира дървената част, но като опъва струните, се спуква лирата. Тогава Митко Костов я заварява и пианото добива първоначалния си вид, с хубав мек тон.

„Да бих те слушала, Учителю!"

Учителят поканва Милка Переклиева да отиде на разговор при него в 3 часа следобед. В този час най-лесно може да се прави контакт с Бога. Милка отива в уречения час и застава пред стълбата. От София идва една жена, облечена в черно и постоянно плаче. Тя моли Милка да влезе за малко при Учителя. Милка от добро сърце веднага й отстъпва, а непознатата се забавя дълго при него. След като излиза, Милка почуква на вратата на Горницата, Учителят я приема и й казва: „Всичко онова, което беше определено за тебе, го взе тази жена." Милка научава един велик урок: Никога да не отстъпва реда си, когато Бог я вика.

Милка участва най-активно в братския живот. Научава добре Паневритмията и някои упражнения ги преподава на децата от детската градина. През 1942 г. организира нас, изгревските деца, в една младежка група „Светла мисъл", за да изучаваме Паневритмията и песните на Учителя. Този кръжок се събира редовно в бараката на Никола Гръблев в трудните дни на войната, почти до заминаването на Учителя. Два пъти ние, децата, се срещаме с Учителя. Братята и сестрите приготвят сладкиши, с които ни черпят. Учителят е много сериозен и строг. Той отлично вижда и знае, че много малко от тези деца ще останат да работят за Бога в Братството.

Аз бях помощник на сестра Милка и след всяко събиране почиствахме стаята, миехме дъските и слагахме всичко в ред и порядък. Тя много обичаше Димитър Костов и се грижеше за него. Прави му кекс и го занася в тях, но той отишъл някъде. Денят е Петровден и го занася и го подава на Учителя. Той й казва: „Ще го дадеш кекса на този, за когото си го приготвила." Милка се сконфузва. На Митко тя е слугиня – пере го, готви, почиства му зъболекарският кабинет. Този

авантюрист заминава първо за Франция и оттам в САЩ. Там си намира майстора. Оженва се за една гъркиня с апартамент, която му взима пенсията и му дава само по няколко долара. Тази тежка за него школа продължава повече от 15 години, когато гъркинята умира и той се освобождава от нейното робство. Дойде в България и пак се заплесна по жените. Създаде големи неприятности на приятелите в провинцията, като в Айтос и другаде, а и в София.

След заминаването на Учителя Милка проявява сензитивни качества и предава тъй наречените „Частни уроци от Учителя". Тя съхранява много от вещите му. Учителят й се явява във видение и казва, че е време да си замине от този свят. Тя пожелава да остане още няколко години на Земята. Пак проявява непослушание. Разболява се много тежко от паркинсон, четири години е на легло и преминава през големи мъчения.

Милка Периклиева е една светла душа, която свърза своя личен живот с братския. Тя няколко пъти не слуша Учителя и последствията са много тежки. Доста самостоятелна е и иска нещата да станат така, както тя ги разбира. Велико нещо е човек да приеме и приложи онова, което Бог иска от него. Да бъде винаги Волята Божия, а не нашата! Щом се движим по Божиите пътища, нашият живот винаги ще успява. Заминава си на 22 декември 1976 г.

34. Димитър Христов Грива.*

Димитър Христов Грива е роден в Пещера. Той е много самостоятелен и затворен. Завършва Консерваторията, запознава се с Учителя и Братството, започва редовно да посещава беседите и да прилага Словото. Баща му Христо научава, че синът му посещава беседите, отива при Учителя и му казва: „Аз съм военен и командвам цели полкове, но не можах да се справя и да въздействам на своя син, защото е крайно самостоятелен и упорит. Виждам, че той ви слуша и живее добре във вашето общество. На вас го предавам, да го учите и направлявате в живота му." Учителят му отговаря: „Добре." От тази среща най-радостна е сестра му Катя, която го обича и иска той да живее разумно. Като музикант Димитър Грива е подготвен много добре и участва дейно в музикалния живот на Изгрева и Братството. Изпълнява задачи, които Учителя му дава, особено по време на бомбардировките. Понеже е крайно себелюбив, семейният живот не му върви добре и неговата Катя постоянно се моли за него и желае той да използва своите музикални дарби за музиката на Учителя.

Във Франция той прави запис на братски песни и Паневритмията. Написва и една книга за Учителя. Коренно променя характера си и започва да работи за Братството и хармонията в братския живот. Така преобразен, той напуска този свят на 24 февруари 1994 г.

35. Катя Христова Грива.**

Катя Христова Грива е родена в Пещера на 16 септември 1902 г. Отива да учи певческо изкуство в Рим, Италия – Консерваторията „Санта Чечилия". През 1932 г. завършва с отличие и се завръща в България. Запознава се с Учителя и осмисля своя живот, като остава да живее на Изгрева. Под влиянието на Учителя променя всичките си светски маниери. Има много добра постановка на гласа и пее хубаво. Бързо научава братските песни и дадените от Учителя и ги изпълнява много точно. Научава добре Паневритмията и започва да я показва на приятелите, като коригира грешките при изпълнението й. Когато следвала Консерватория в Рим, тя прочела в голямата й библиотека много окултни книги. Обърнала внимание на методите за излъчване. Приложила ги и започнала да излиза извън тялото си, но нямала знание как да се върне пак в него. Изпитала голям страх. При едно преминаване през гората сяда на една пейка и изведнъж се излъчва и се озовава на Изгрева, вижда всичко, което става там и после мъчно се намества в тялото си.

**Виж « Изгревът» том IV стр. 579-582; том VIII стр. 181-302.*

*** Виж « Изгревът» том I стр. 228-232; том. VIII стр. 307-346; том IX стр. 191-192.*

Помолва Учителя да я освободи от това духовно качество, за което още не е готова. Учителят й казва, че е хубаво човек да се разхожда и лети, където желае. Прави й няколко паси и я освобождава от това състояние.

Понеже е неопитна за практичния живот, Учителя отива няколко пъти да й запали печката, за да се стопли. Започва да работи в операта, но скоро я напуска. Няма работа и средства. Става много близка с Паша, при която постоянно пребивава. Храни се в братския стол. Един ден, вдъхновена, тя мете и мие салона, като пее братски песни. До нея се доближава сестра, която й предлага: „Вземи тези 50 лева, те са за теб." Гордата Катя рязко й отказва. Сестрата се натъжава и си отива. На другия ден Катя иска да се приближи до Учителя, но той й обръща гръб. На втория ден същото. Тя отива при Паша и й се оплаква, че Учителя не я поглежда, а тя не знае причината. Паша я разпитва подробно и й казва, че грешката е в нея – не е взела парите, които сестрата й предложила в салона. В този момент тя няма никакви средства, а има нужда от 50 лева. Тогава Катя се смирява, отива в бараката и казва: „Сестра, ако обичате, дайте ми парите, които ми предложихте преди няколко дена." Сестрата се усмихва, изважда ги изпод покривката на масата и й ги подава. Вечерта Учителят я поздравява и започва да разговаря с нея. Така тя научава един велик урок на смирение.

Често Катя застава при стълбите на Горницата и стои там, за да види Учителя. Много приятели й правят забележки, че с постоянното си присъствие пред салона пречи на Учителя. По този повод Катя пита Учителя: „Учителю, не ви ли пречим, като стоим пред стълбата и ви чакаме?" – „Вие не ме смущавате, но онези, които пращат постоянно лоши мисли за вас и за мен." Тя живее безгрижно на Изгрева и се къпе в аурата на Учителя. По едно време се влюбва в Ангел Янушев и решава да се ожени за него. Правят официален годеж. Сватбената бяла рокля е готова и Катя с трепет очаква деня на сватбата. В това време Учителят й променя съдбата. Ангел Янушев се влюбва в друга жена и се оженва за нея. Той отива официално облечен при Катя и й казва, че разваля годежа. Тя излиза от бараката си и отива на чешмата, където й става лошо. Една сестра я взима под ръка и я завежда в дома й. След това тя отива и разказва всичко случило се на Учителя. Той я изслушва загрижен, взима цигулката и за няколко часа създава една песен. И извиква Катя, на която я изсвирва и изпява, като й казва, че благодарение на нейното тежко преживяване се е родила една нова песен – „Бурята" на 15 декември 1935 г. Катя я изпява и състоянието й се променя.

През есента на 1936 г. Братството с Учителя е на екскурзия в Рила, на Седемте езера. Катя е в много тежко вътрешно състояние. Един ден се качва на висока скала и започва да плаче неутешимо. Учителят и приятелите са близо между Четвъртото и Петото езеро. Той гледа Катя, добре разбира вълненията й и започва да пее песента „Да имаш вяра." Увлечени от него, братята и сестрите започват да му пригласят. Създава се една хубава братска хармония, при която състоянието на Катя се променя. Започва и тя да пее, идва при Учителя, целува му ръка и благодари, че й е помогнал да излезе от тежкото състояние. Така е дадена песента „Да имаш вяра" на 9 октомври 1936 г.

Съсед на Катя е Пеньо Ганев. Той се оженва и един ден се скарва с нея, като й казва да си махне бараката, защото му пречи. Катя се намира в чудо. Затваря се и започва усилено да се моли. В това време в къщата на Пеньо Ганев избухва пожар и той променя решението си. Сутринта отива при нея, извинява й се и казва, че може да остане да живее там.

На Катя й става лошо и припада до стълбата пред Горницата. Викат Учителя, който е наблизо. Той идва и казва: „Дядо Благо, не я стискай за гърлото! Катя ще се оправи! Ще я пратим да работи като учителка в провинцията." Катя идва на себе си и скоро я назначават учителка по музика в Трън, където се пенсионира. Като пенсионерка тя живее в един блок към гара Искър и често се тревожи за своя

Димитър Грива. От тревогите и трудния живот й излиза бучка на гърдата. При направения медицински преглед лекарите й предлагат да направят операция. Тя категорично отказва, като иска да си замине, без да нарушава целостта на тялото си – това, което Учителят съветва в Словото си.

Катя с голямо вдъхновение и благодарност си спомня за най-важната част от живота си – присъствието около Учителя на Изгрева и неговото слънчево влияние върху чувствителната й душа. „Всичко, каквото преживях в Италия, в Рим, в Академията „Санта Чечилия" и в Пловдив, е смет пред великия живот, който прекарах при Учителя на Изгрева." Катя си заминава с просветено съзнание и благодарност от Земята.

36. Теофана Савова.*

Пред стаята на Учителя в дома на Темелко Стефанов седят прави Теофана и сестра й Марето. Понеже коридорът е тесен и пречи на движението, веднъж Темелко им казва: „Защо стоите постоянно тук и пречите на Учителя? Идете си във вашата стая." Тогава Теофана влиза при Учителя и се оплаква, че Темелко ги гони. Учителят заключва стаята си и три дена не приема никого. Темелко се сеща за причината, събира семейството си и почуква на вратата на стаята на Учителя. Учителят им отваря и Темелко иска от него прошка за направената погрешка. Учителят им подава дясната си ръка и всички я целуват. След това ги поканва в стаята, където говорят известно време. Темелко си взима строга бележка и повече не се интересува кой идва, кой влиза и излиза при Учителя. Тези сестри изпълняват някаква задача. Един ден Теофана има да разплита някакви чорапи и не отива при вратата на Учителя. На другия ден пак застава на своя пост. Учителят, като слиза от стаята си, минава покрай нея и казва: „Рекох, вчера ви нямаше на мястото ви."

На Изгрева Теофана редовно стои пред приемната на Учителя заедно със сестра си Марето и Катя Грива. Те охраняват външно Учителя и желаят постоянно да виждат неговия светъл образ. Затова приятелите ги наричат „Слънчогледи", защото както слънчогледът постоянно е обърнат към Слънцето, така и те обръщат постоянно погледа си към Слънцето на живота – към Учителя, към Бога. В душите им грее един благоговеен огън и те постоянно са на пост пред неговия дом. Теофана си заминава на пределна възраст, изпълнена с благодарност, че е имала възможност да бъде постоянно пред лицето на Учителя.

37. Донка Кънева Георгиева**

Донка Кънева Георгиева от Казанлък има син на име Атанас, който на 3-годишна възраст получава постоянни припадъци и като го споходи пристъп, дълго време не може да се свести. Един ден той има 13 припадъка до обяд. Сестрата ляга да си почине и тогава вижда насън, че отива в една къща на втория етаж и застава пред една врата. Глас в нея й казва, че тук е Господ. Тя почуква, вратата се отваря и на прага застава един млад човек. Тя му казва: „Господи, излекувай детето ми, което постоянно припада." Той й отговаря, че не е Господ, а Петър Дънов и нека доведе детето си при него. Тя се събужда от видението и разказва всичко на мъжа си. По това време Донка е адвендистка и вегетарианка. Тя разпитва и научава кой е Петър Дънов. След няколко дена тръгва за София и отива при Учителя. Влиза в салона на улица „Опълченска" №66, където Учителя изнася беседа. Когато свършва, към тях се приближава Василка Иванова и те й казват защо са дошли. Василка известява Учителя за тяхното присъствие и той ги поканва в стаята си на втория етаж. Поглежда ги и им казва: „Детето ще оздравее още този ден, ако имате вяра." Застават на молитва и Учителя помилва детето. Донка чувства голямо вътрешно успокояване. След молитвата Учителят се приближава при детето, което има червена шапка на главата, и го пита: „Ти да не си студент?" Детето отговаря: „Аз съм ученик на Христа и изпълнявам неговата воля." Учителят се усмихва, прегръща го и казва:

** Виж « Изгревът» том IV стр. 589-590; том VIII стр. 93-180.*

*** Виж « Изгревът» том VI стр. 556-567.*

„Бъди един добър ученик на Христа и следвай Неговия път." Болестта изчезва, оттогава детето е здраво, разумно и е вегетарианец. Атанас завършва военното училище и поема военната професия.

Краката на Донка са болни. Веднъж при нея идва млад непознат човек. Почуква на вратата, влиза в стаята, в която тя лежи, и я пита: „Кое е най-известното нещо във вашия род?" Тя отговаря, че Васил Левски произхожда от техния род. „Да", казва той и започва да разправя най-интимни случки от живота на Левски и някои родови тайни, които само тя знае и не са разгласявани никъде. По време на разговора я кани да излязат вън, да се поразходят и поприказват. Тя става трудно и бавно тръгва с него. Постепенно болките в краката й минават и започва свободно да се движи. Разговорът продължава върху интимния живот на Левски. Той й разказва за тайното скривалище под техния дом, за различните оръжия, които притежава и крие там, и много други работи, известни само на нея. Тя помни скривалището и няколко пъти е ходила в него. Когато го пита откъде знае такива подробности за техния род, той отговаря: „Аз съм същия Левски, който съм прероден сега в България и помня всичко от миналия си живот и затова познавам отлично рода, в който бях дошъл." След това се разделят и той отива при Учителя.

В разговор прероденият Левски казва, че не иска да се жени, а иска да е свободен, както в миналия живот, защото има една особена работа, която иска да свърши. Учителят му казва да се ожени за еди-коя си сестра, ще има две деца, които в сегашната епоха на ликвидация на века трябва да платят своята карма. Той му казва каква ще бъде съдбата на децата. Момчето в предишния си живот е убило човек и затова трябва да дойде сега, за да плати своя дълг. Ще израсне, ще стане абитуриент и ще загине от ръката на същия човек, който е бил убит от него.
Отива при нашата сестра, майка на момичето и споделя казаното от Учителя да се ожени за дъщеря й. Момичето, което в момента присъства там, като чува разговора, се изсмива и излиза навън. Майката разбира, че го изпраща Учителя, приема това като сериозна задача и съдейства то да стане. След известно време двамата се оженват. Раждат им се момче и момиче. Прероденият Левски вижда напълно предишния си живот и много други прераждания. Често посещава Учителя за разговор.

Той работи дълго време в болницата в Карлово. Преди 9 септември 1944 г. е свързан с фашистите и като идва новата власт, искат да го убият. Той отива при Учителя за съдействие. Учителят му казва: „Ти в миналия си живот си изплати своята карма и сега не могат да те убият." Скоро опасността се разсейва, той остава свободен и никой не го закача повече. Това, което Учителя му предсказва, се сбъдва точно. Момчето пораства и по време на абитуриентския празник е блъснато от една тераса от третия етаж от този, когото в миналото е убил. То пада на земята и си заминава. По-късно си заминава и дъщерята. След това се срещат с Донка и той й разказва за задачата, която Учителя му дава и за предсказанията, които се сбъдват. Тя остава потресена от неговата история и разбира, че действително той е Левски, защото отлично познава техния род. Тя го пита как е преживял последните си минути преди бесилото. Той й отговаря, че в деня, преди да го обесят, удря главата си няколко пъти в стената на килията и загубва съзнание. Двама души го влачат под ръка до бесилката. Той се е изльчил и нищо не помни от този последен епизод от тогавашния си живот. *(64 - Разказ от Ангел Гунев)*

Донка е шивачка и често услужва на приятелите. Има ясновидски дарби и около нея се събират братя и предимно сестри. Организира интензивен братски живот в Стара Загора и София. Познава почти всички възрастни братя и сестри на Изгрева и дружи с много от тях. Известна е с името Мама Донка. До края на живота си тя е при дъщеря си Тинка, която и си заминава преди нея на 17 декември 1993 г., а Донка в деня на Учителя – 27 декември 1993 г.

38. Донка Димитрова-Станкова*

Донка Димитрова е млада, красива и богата мома. Влюбва се в един мъж и пожелава непременно да се ожени. Майка й и баща й не й позволяват, но тя отива да живее при него и се оженват. Взима си зестрата и дрехите, обаче се оказва, че мъжът й е пияница и всичко разпилява. Скоро той продава дрехите й и тя се принуждава да работи – пласира вестници в една будка. Мъжът й е наблизо като обущар. Идва при нея, взима парите, за да пие и почти всеки ден я бие.

Павилиончето, в което предлага вестници, е на един площад. Веднъж от дъното на площада към нея се задава човек в бели дрехи и с бяла брада, приближава и вместо да си купи вестник, й казва: „Тази работа не е за теб. Положението ти е много тежко и затова започни да четеш Библията." Донка му отговаря, че няма Библия. Старецът продължава: „Ти имаш един скрин и на дъното в десния ъгъл има стара мухлясала Библия.** Извади я и всеки ден чети по няколко реда от нея и размишлявай върху прочетеното." Точно на това място Донка е скрила пръстена и обиците си от мъжа си, за да не ги продаде. Тя веднага си помисля: „Този човек сигурно е крадец и е ходил у нас." Излиза на улицата, за да го пита откъде познава дома й, но на площада няма никой. Тогава тя бързо заключва павилиона и изтичва до жилището си, за да види какво е откраднато. Запъхтяна установява, че вратата е заключена, вътре всичко си е наред. Отваря скрина и намира накитите си и Библията. Скоро след този случай мъжът й я набива, взима всичките й пари и тя не може повече да купува вестници. Отчаяна, отива при съседката си и споделя неудачите, които я сполетяват. Донка заявява, че при това положение повече не може да се живее и я пита за някакъв лесен начин да си замине безболезнено. Съседката й, наша сестра, я успокоява и й предлага на другия ден – неделя, да излязат заедно и да се разходят. Донка се съгласява. Когато тръгва и заключва вратата, тя мисли: „Господи Исусе Христе, дали е добре да отида там, където ще ме заведе моята съседка?" Като минават покрай църквата „Света Петка", Донка влиза в нея, запалва свещ и усеща успокоение. Съседката чака отвън и след това отиват до Борисовата градина. Те си приказват и неусетно стигат до едно красиво място с дървета, натежали от зрели плодове, много цветя и голямо бяло здание. Донка харесва градината и пита съседката си: „Каква е тази градина и това здание?" „Това е салон, в който нашият Учител изнася беседи." Донка пожелава да влязат вътре и да го разгледат. Часът е около десет. Влизат вътре и виждат, че салонът е пълен. Сядат и скоро идва на катедрата същият онзи светъл старец, който й поръча да чете Библията, и започва да говори. Донка слага двете си ръце на очите, за да не го гледа. Както държи беседата си, Учителят казва: „Една сестра решила да не ме види кой съм и си турила ръцете пред очите. Като тръгваше от къщи и заключваше вратата, тя си каза: „Господи Исусе Христе, дали е добре да отида там, където ще ме води моята съседка?" Донка се разплаква. Учителят продължава: „Тази сестра, която е дошла сега, много пъти е поливала цветята си и сега пак ги полива." Той я поглежда и започва да разказва целия й живот с всичките несрети, неволи и страдания. Донка продължава да плаче, учудена откъде този човек знае тия подробности за живота й. Олеква й на душата, успокоява се, оглежда се наоколо и разбира, че никой не я гледа и не й се присмива. Беседата свършва, всички запяват песен и казват една молитва. Донка се изпълва с радост, топлина и не й се става. Всички стават и излизат навън. Съседката я пита: „Хареса ли ти беседата, Донке?" Тя отговаря: „Кажи ми – този човек да не е ангел или самият Бог?" „Това е Учителя Дънов, който е ясновидец, чете мислите на присъстващите и отговаря на техните мислени въпроси." От този ден Донка редовно посещава беседите, душата й се изпълва с радост и тя лесно се справя с мъчнотиите.

Големите страдания, през които минава, предизвикват остри болки в стомаха й. Тя

---

* Виж « Изгревът» том XVII стр. 686-689.

*** Виж « Изгревът» том VII стр. 489-490.*

пак се оплаква на съседката си, която й предлага да отидат при Учителя, който е лекар, тя да го пита за болната си майка, а Донка – за стомаха си. Отиват на Изгрева, качват се по стълбата за Горницата и почукват на вратата. Учителят излиза на площадката, целуват му ръка и без да го питат, дава съвет за лекуване на болната майка. След това започва да гледа над главата на Донка и казва: „Сутрин, обед и вечер да пиеш гореща вода за излекуване на стомаха си." Тя чака Учителя да й даде някакво лекарство, но той дава вид, че разговорът е свършен, и се прибира в стаята си. Двете слизат по стълбата в двора и сядат на крайната пейка пред салона. Донка си повтаря със съмнение: „Гореща вода, гореща вода." В това време Учителят излиза на двора, минава покрай тях, отива до бараката на Веса Козарева, където прави молитва към четирите посоки на света, и тръгва обратно. Като ги наближава, Учителят се издига на половин метър над земята и така минава покрай тях. Донка пак закрива очите си с ръце, за да не гледа как Учителят върви по въздуха.* Учителят се връща при тях и казва: „Видя ли кой съм аз? А ти знаеш ли коя си?" Учителят й дава много ценни съвети, които тя започва да прилага и има много добри резултати. След заминаването на Учителя започва да се излъчва редовно, с астралното си тяло посещава планетите и като се връща, записва видяното в тетрадки. При нея идва една лекарка от планетата Венера – нейна духовна приятелка, и я разхожда по планетното царство. Тя живее известно време зад Дианабад, до „Тополите", и при нея се събират сестри да четат беседи. Там ходи и Юлия Борисова, която Донка въвежда в братския живот. По-късно заедно със съпруга си Димитър, обущар по професия, се преместват в Симеоново, където купуват място и строят къща. След известно време Донка си заминава.

39. Катя Кисельова

Катя Кисельова завършва стоматология в Америка. Връща се в България и обзавежда много хубав зъболекарски кабинет в София. Купува вила с място в село Галата – Варненско, и там се запознава с Братството. През лятото е на вилата да почива. Под стрехата има много гнезда на лястовички, които постоянно й цапат тротоара. Един селянин, който идва да коси тревата на двора, й предлага да съборят гнездата на лястовиците, за да не й цапат повече. Тя се съгласява, взимат два пръта и започват да свалят гнездата на лястовиците. Птичките пищят, хвърчат наоколо, но те събарят всичките гнезда. В една беседа Учителят отбелязва: „Който разваля къщите на птичките, разваля и своята къща."

При първата бомбардировка през 1943 г. апартаментът и кабинетът на Катя са улучени от бомбите и изгарят. Така тя заплаща за злото, направено на лястовичките. През пролетта на 1944 г. отива в Галата и със сълзи на очи чака дано някоя лястовица дойде и си направи гнездо на нейната къща. Народът има поверие, че когато птичките правят гнездата си на някоя къща, носят щастие и благословение. Катя се моли усилено и желае да дойдат птички под стрехата й. Чак на втората година една лястовичка идва и си прави гнездо. Постепенно стрехата й се напълва с гнезда. Тя разбира, че в природата всичко е на място си и човек не трябва да нарушава нейния ред.

В 1935 г. като войник бяхме на военен лагер в Галата, където провеждахме стрелби по самолети. Аз няколко пъти посетих Катя Кисельова и майка й Мария. Последната много ме обичаше и понеже казваше, че приличам на момиче. Имах желание да отиде на лозето и се видя с братята и сестрите от Варна. Сутринта имаше рейс от Галата до Варна. Срещу неделя ми се яви Учителя и ми каза да отида със сестра Катя до лозето. Станах рано, излязох от лагера без да ме забележат часовите и отидох при Катя. Качихме се на рейса до Варна и се отправихме към братското лозе. Минахме пред комендантството, но никой не ме спря. На лозето играхме Паневритмия, след това имаше беседа и обед. След обед с Катя си тръгнахме от лозето и се прибрахме в Галата. Аз се вмъкнах в лагера без да ме

** Виж « Изгревът» том II стр. 294-295, N168.*

забележи никой. На другия ден сутринта ни преместиха на нов лагер при хижа „Родни балкани" на 30 км. от Галата. Разбрах защо Учителя ми каза да отида в Братството, защото на следният ден се преместихме и беше невъзможно да отидем там.

След заминаването на Учителя Катя заедно с майка си Мария напуска София и отива да живее в Галата. Редовно посещава беседите във Варна и участва в братския живот. Почива майка й и скоро след нея си заминава и Катя Кисельова.

40. Георги Петров Сотиров*

Георги Петров Сотиров е роден на 4 ноември 1902 година. Той свири добре на китара и участва редовно в оркестъра на Паневритмията.

Германците нахлуват в Гърция, завземат я и Георги отива един съботен ден при Учителя, за да се информира за положението на своите близки, които живеят по това време в град Ксанти. При салона го среща Мария Савова и му казва, че денят е събота и Учителя не приема никого. Той остава при стълбата и седи известно време. Марето отива някъде по работа и наоколо няма никой. Тогава Георги се престрашава, качва се по стълбата и чука на врата на Горницата 3 пъти. Врата се отваря, но пред него няма никой. Той поглежда нагоре и вижда, че Учителя слиза от тавана и застава пред него, като му казва да не се докосва още до него. Учителят влиза в стаята си, връща се след малко и му подава ръка, която той целува. Поканва го, хваща го за ръката и Георги чувства, че се издигна няколко педи над земята и започва да върви във въздуха. Той се уплашва, тогава Учителят пуска ръката му и той пак стъпва на земята. Казва му: „Това е за усилване на твоята вяра. Не разказвай това, което видя, докато съм на физическото поле. Като си замина можеш да го разкажеш. " Учителят, без той да го пита му казва: „Твоите родители са добре, имат много жито за ядене и ти скоро ще отидеш да ги видиш." Скоро той е командирован в Гърция, намира родителите си и вижда, че те действително имат много жито, закупено от германците при изтеглянето им от Гърция.

Веднъж Георги свири на китарата акомпанимента на Паневритмията, в салона, а в двора пред Приемната Учителят разговаря с група приятели. Един от тях – Гавраил Величков го пита: „Учителю, покажи ни някой ангел, който живее между нас!" Учителят се обръща към салона, където Георги свири и казва: „Ето, брат Георги, който свири сега с китарата си, е един ангел."

Когато Учителят пребивава в Мърчаево, Георги решава пак да го пита за положението на родителите си. Той купува една диня и отива в двора на Темелко, където го среща Теофана Савова и му казва: „Все дини ли ще носите на Учителя?" Брата се стъписва и се чуди какво да прави. В това време се показва на врата Учителят – усмихнат, и с любов казва: „Тази диня за мене ли е? Дайте ми я тук!" Взема динята, разрязва я и я раздава по парче на всички присъстващи. След това го поканва в стаята си и му казва: „Първо, аз ще ти кажа, а след това ти ще питаш по въпросите, които те интересуват. Параходът е вдигнал вече котва и който се е качил добре, а който не се е качил, ще чака следващият параход. Радвай се, че и ти си в парахода. Твоите родители са добре и имат достатъчно храна. Не се тревожи за тях."

След заминаването на Учителя Георги редовно посещава беседите и свири на Паневритмията с китарата си. Остава верен на традицията на Младежкия клас и не се оженва. Той живее дълго време в София, изправен е в отношенията си и услужва с каквото може на приятелите си. По-късно се премества в квартал „Младост" 1, където кани за съквартирант Нестор Илиев, който няма квартира. Те живеят заедно до неговото заминаване на 7 януари 1992 година. Съвета не разрешава брат Нестор Илиев да е съквартирант на Георги. Тогава брат Нестор взима неговият приятел Радой Ралин и Георги, отиват при кмета, който веднага разрешава въпроса.

Брат Георги имаше спестени 12 000 лева и искаше да ги даде на Братството.

** Виж « Изгревът» том VI стр. 538-541.*

Брат Илия н Стратев взима нотариус и отиват в квартирата му, но Учителят не позволи да се вземат тези пари. Георги изпада в кома и парите останаха за общината, която предложи да направи тържествено погребение, използвайки му парите.

Както скромно и смирено живя така си замина като пожела най-обикновено погребение без кръст и почести. В незнайния гроб на гробищата в Малашевци го изпращат само трима души: Елена Симеонова, Павел Светозаров и аз.

След 40те дни от заминаването си, брат Георги се освободи от земните си връзки и осезателно ми помогна в много материални и духовни въпроси, изникнали пред моята душа. Така, той ми се отблагодари за погребението, което направихме както той желаеше - като незнаен войн.

41. Гавраил Велев Величков (Галилей)*

Отличен работник на музикалната нива е Гавраил Велев Величков (Галилей). Роден в Пловдив на 21 ноември 1909 година. Още преди раждането му Учителят посещава техния дом, запознава се с майка му, баба му, дядо му и подготвя неговото идване.

Той завършва пловдивската гимназия, като паралелно с това учи усилено цигулка. Оформя се като много добър музикант. В 1929 година идва в София да следва. Среща се с Учителя, харесва му братския живот, приема Словото и започва редовно да посещава беседите. С препоръката на Тодор Стоименов влиза в Младежкия клас. Завършва икономика и става служител в застрахователното дружество „България". Редовно посещава и свири на беседите. Той става цигулар на Младежкия клас. Неговият любознателен дух го кара постоянно да търси отговори на въпросите, които го вълнуват, и да пита за тях Учителя. Той участва на всички екскурзии до Витоша и Рила. По време на бомбардировките, когато Учителят прави около 40 екскурзии до Симеоново, Гавраил заедно със Савка Керемидчиева го придружават всеки ден.

Отрицателните сили правят 2 пъти опити да отклонят новопостъпилият брат Гавраил от школата. Поканват го да следва в Австрия в Консерваторията цигулка. Това за него е много изгодно, понеже той с малката си заплата издържа сестра си да учи немска филология и майка му едва свързва двата края. Така ще се издигне в обществото и ще бъде задоволен добре материално. Той е много съвестен и веднага отива при Учителя, който му казва: „Това, което мислиш ще го имаш. Ще станеш един отличен оркестрант и ще имаш много средства, но по този начин ще изпуснеш благоприятните условия, за които си дошъл и се родил в България. С векове и вечности ще съжаляваш, че си се разминал с Духа, с Божият Промисъл, и с Бога. Ще се разминеш с мен и Школата и с нищо не можеш да върнеш назад времето, да запълниш тази загуба. Избирай!" Гавраил веднага отговаря: „Учителю, оставам в Школата!" Учителят се усмихва доволно, а Галилей си отива в дома си смирен с желание да има пълно послушание към Учителя.

Негови близки му предлагат да следва във Франция цигулка, за да се усъвършенства. Той споделя това с Учителят който му казва: „Малко ли ти е да си цигулар на класа? Твоето ухо е така разширено и отворено горе, че ако излезеш оттук, мъчно ще се върнеш пак. Това знание, което тук ти се дава в Школата малко ли ти е? Достатъчно е да приложиш само един закон от Словото ми, за да изпълниш предназначението си на това прераждане между българите. Това знание е за следващото човечество, което ще просъществува хиляди години. Кога друг път ще срещнеш Великият Учител в тази форма и ще разговаряш с Него? Ти знаеш ли каква голяма привилегия е за теб, че аз те приемем винаги. Милиони същества, завършили еволюцията си искат да се доближат до мене, но аз не ги допускам. Много същества от всичките йерархии биха дали всичко, само и само да могат да се докоснат и доберат до Великият Учител и до Духът Му. Разбираш ли какво ти говоря?" - „Разбирам Господи!" Както винаги Галилей слуша Учителя и се включва

** Виж « Изгревът» том I стр. 5-108; том IV стр.52-241.*

още по-активно в музикалния живот на Братството. Той заявява, че неговия истински живот започва с намирането на Учителя и продължава с работата му върху неговата музика и Словото. Той записва много от спомените, преживени с Учителя, и отдава всичките си сили за преуспяване на делото Божие на Земята.

На Изгрева при разговор Учителят казва:

„Когато се прояви благодатта, тогава кармата изчезва и душата се изчиства от всичките си наслоявания. Така по благодат единият от разбойниците до Христа на кръста, който се разкая, отиде заедно с Него на небето."

Галилей му казва, че облазява апостолите, които са според него много по-напреднали от нас и по-добре поставени духовно, докато ние нищо не представляваме. Учителят го изглежда сериозно и му казва: „Ако смятате, че няма разлика между положението на апостолите и сегашното ваше положение, това значи да отхвърляте съществуването на еволюцията. Вие сега сте няколко пъти по-напреднали, по-будни за възприемане на новото от колкото тях."

На вечеря заедно с Учителя Галилей говори за Христовите ученици: „Всички ние се възхищаваме от образите апостолите, от живота им и като се огледаме ние виждаме, че между нас няма още такива." Учителят му отговаря: „Да, вие не сте като апостолите, но вашето съзнание е много по-високо издигнато от тяхното. Вие стоите много по-високо от тях в разбиранията си."

На Изгрева Галилей отива при Учителя, който го поглежда много строго и казва: „Твоята кръв е отровена." Галилей отговаря: „Аз не зная нищо за това, Учителю." Учителят продължава: „Ти си много скрит, каквото преживееш, с никого не го споделяш и по този начин се подпушваш. Трябва непременно да си намериш приятел, с когото да споделяш своите несгоди и мъчнотии, за да не тровиш кръвта си."

В един период от живота си брат Галилей и Филип Стоицев работят заедно с музиката. Аранжират песни на Учителя и така се разбират и хармонират, че сякаш единият живее в другия. По този повод Галилей пита Учителя: „Защо така хармонично работим и работата ни върви успешно? Лесно се разбираме и каквато мъчнотия единият преживява, другият я чувства болезнено?" Учителят му отговаря: „Вие сега имате един общ ръководител и затова работата ви върви общо, заедно." Гавраил Величков участва в един малък братски оркестър, в който репетират песните на Учителя. В него свири и млад челист, който скоро се оженва за една норвежка. Когато отиват на репетиция у тях, жената ги посреща много мило и всички ги целува наред. Галилей се оплаква на Учителя от нейното поведение, а той му казва: „Северните народи се управляват главно от ангелите и там се раждат предимно ангели. Понеже разумът им е силно развит, те могат да управляват и контролират чувствата си, запазват детинските си отношения към хората през целия си живот." Така тази жена изразява своята най-чиста любов към приятелите.

Гавраил Величков, Димитър Костов и Стефан Дойнов решават да отидат на Рила през зимата. Вечерта в събота, Галилей, облечен туристически, със ски на рамо, среща Марето и Теофана пред салона, които го питат: „Къде ще ходиш в това студено време?" Той им отговаря, че ще ходи на Рила, и се качва горе при Учителя като оставя ските до стълбата. Чука на врата, влиза при Учителя и му казва намерението си отидат на Рила на гости на съществата. Учителят го поглежда много строго и му казва: „Аз ще ви спестя едно ходене, останете тука, защото съществата ще дойдат утре тук. Съблечете се, оставете ските и елате утре в клас. Съществата ще бъдат тук." Тримата остават на Изгрева и отиват на беседа. На следващия ден, понеделник, на Рила се разразява голяма снежна буря, при която нашите приятели сигурно са щели да загинат. Така Учителят ги избавя от смъртна опасност.

По едно време Гавраил харесва една сестра и се опитва да се приближи до нея, но тя тактично се отдалечава. След известно време тя се приближава до него, а той се отдръпва. Това разминаване се повтаря няколко пъти. Галилей отива при

Учителя и му разказва това свое преживяване. Учителят му казва, че няма връзка с тази душа и той е свободен вътрешно. „Аз съм този, който влизам ту в тебе, ту в нея." Значи, любовта, връзките, привличането между душите се дължи на присъствието на Бога в хората. Докато Бог е в тях, те проявяват любовта според степента на своето развитие. Не виждат недъзите и погрешките си и се обичат. Така, чрез любовта, Бог примирява и най-големите врагове. Щом Бог излезе от нас, и любовта ни напуска и ние мислим, че сме се изльгали в любовта си.

През пролетта на 1941 г. Галилей е мобилизиран и облечен във военна униформа, отива при Учителя. Учителят му казва: „Ти сега ще пътуваш с германските ешалони към Турция. Те дойдоха тук, душите им да се поклонят на Господа, който сега е в България, макар и по този брутален начин. Ще дойдат и англичаните, американците и руснаците."

Гавраил Величков отива в окупационния корпус в Сърбия. Веднъж разглежда ръцете на своите подчинени шофьори и намира, че на трима от тях линията на живота се прекъсва точно тази година. Той решава да им помогне да избегнат фаталния край. Като прави нарядите, един от набелязаните шофьори му казва, че сънувал лош сън. Галилей му отговаря, че не може да отмени наряда му, но да бъде много внимателен с колата си през деня. Войникът кара бавно, но като спира вечерта, друга кола го блъсва и ранява леко в ръката. Когато се връща в София, Галилей разказва за случките, които е имал. Учителят му казва: „Забранявам ти най-строго да правиш тези неща. Нямаш право да се месиш в съдбата на хората и да я изменяш."

През 1943 г. Галилей пак е мобилизиран, но не желае да отиде запас. Отива при Учителя и му казва своето желание. Учителят му казва: „Ще отидеш." Поделението тръгва с камиони и стига до едно село, където всички се разквартируват по къщите. Галилей остава в будката на един камион, в средата на подредените паркирани камиони. Той заспива спокойно и на сутринта, когато се събужда, заедно с другарите си виждат много стъпки около камионите и разхвърляни патрони. Те отчитат грешката си, че не са оставили часови при камионите. През нощта идват партизани, които искат да хвърлят бомби върху камионите. Цяла нощ обикалят наоколо, накрая се разколебават и си отиват. След няколко дена Галилей е освободен, отива при Учителя и му разказва за случая. Учителят му отговаря: „Точно затова те изпратих там, за да спасиш тези българи."

Гавраил Величков е близък приятел със сестра Савка Керемидчиева и активно участва във всичките братски прояви. След заминаването на Учителя той отдаде силите си в постоянна работа върху музиката на Учителя. Често заедно с Филип Стоицев изнасят концерти. През останалото време той усилено изучава Словото. Галилей - цигуларят на Младежкия клас, остава верен на принципа на класа и не се оженва. Написва много от своите светли спомени с Учителя и братския живот. Живее в София, а по-късно до хотел „Плиска", заедно със сестра си Веса. Постоянно контактува с приятелите от Изгрева и провинцията.

С Галилей бяхме много добри приятели и аз редовно го посещавах всеки вторник. Той ми свиреше с цигулката и разговаряхме по братските въпроси. Той много ме обичаше и искаше да ми запише на касети неговият цигулков репертоар. Занесох касетофона си, но от незнание, можахме да запишем само една касета. Трябвало да туря на 0 потенциометър, за да не излиза звук от касетофона. Помагах му в ремонтиране на ел. уредите му, тоалетната. Веднъж по канала (шахтата) за водата в тоалетната му влизат 12 мишки, които той хваща и ги занася в гората. Аз веднага запуших дупките и повече мишки не се явиха. Това бяха рибите, които той беше ял преди да стане вегетарианец, които идваха да му пакостят, а той трябваше да ги търпи.

Ние бяхме и много добри приятели, когато живеехме при Петър и ме защитаваше. Когато си счупих кракът, той ме заведе на „Пирогов". Той ми даде

много подвързани беседи, изкарани на ксерокс. Един вторник аз се местех на друг обект и носех торба с инструменти, втора с дрехи и третата за храната. Като отидох при брат Галилей и влязох в кухнята, той отвори вратата на шкафа и на двете лавици бяха наредени една до друга беседи, подвързани в червени корици. „Това е за тебе, взимай ги тия беседи!" Аз му казах, че съм много натоварен и сега не мога да ги взема, а ще ги взема като дойда другият път. На другият ден той изпада в кома. Закарват го в Онкологията и след няколко дена си замина. Научих един жесток урок – никога да не отлагам това, което трябва да направя веднага. Говорих със сестра му, но тя нищо не каза и не ми даде беседите.

Галилей е един от най-любознателните и послушни ученици на Учителя. С постоянното си присъствие около него създава дълбока вътрешна връзка с Учителя и стига до вътрешно разбиране на живота, музиката и Словото. Там той влага всичките си дарби и способности. Работи неуморно за успеха на братския живот и делото.

Замина си на 3 декември 1985 година.

42.Мария Станчева Златева*

Мария Станчева Златева е родена на 2 април 1905 година в Русе. Изкарва тежко и трудно детство в София. Майка й я поддържа с оскъдните си средства и завършва Музикално училище. Запознават се с Учителя и влизат в Братството. След завършване на музикалното образование Мария забелязва, че почти всички нейни колежки започват да се женят. Тя си казва на ум: „Трябва да усъвършенствам музиката. Малко знания имам." Отива при Учителя и го пита какво да прави. Той и казва - „Може да учителстваш, а може и да продължиш образованието си. Иди в Консерваторията и поздрави от мен Сашо Попов." В Консерваторията тя заявява, че иска да учи в Специалния клас за усъвършенстване на цигулка и поздравява Сашо Попов от Учителя. На другия ден й насрочват изпит, на който тя изсвирва един концерт. Комисията й казва: „Ти си много изостанала в техниката." Мария Златева отговаря: „Затова съм дошла, за да се науча да свиря хубаво." Тогава председателят на комисията Сашо Попов казва: „Да я приемем, тя ще се оправи." В комисията присъства и професор Владимир Аврамов. Те се съветват кратко и накрая решават да я приемат. На другия ден тя среща Учителя и без да му каже нещо, Той й казва: „Ти избра най-доброто положение."

Мария Златева е при Учителя и разговарят за музиката. Той я пита: „Кой цигулар ти харесва най-много?" Понеже в този момент тя свирили един от концертите на Тартини, казва, че й харесва Тартини. Учителят се намръщва. В беседа Учителят се обръща към класа: „Всички досега ме занимават с най-обикновени въпроси: как се вари боб, хвърля ли се първата вода, как да се излекува ревматизмът и т. н. Не се намери нито един да ме попита по някой духовен въпрос. Например - как да развие своето духовно тяло, как да развие интуицията си, как да излиза от тялото си с астралния двойник?" Този пасаж прави силно впечатление на Мария Златева и тя решава да се яви пред Учителя и да иска от него съвети за духовното си развитие. Написва си 12 духовни въпроса и отива при него. Целува му ръка, изведнъж пред нея пада бяла пелена и забравя всичко. Не й идва наум нито един от подготвените въпроси. Учителят я гледа известно време, усмихва се и казва: „Сестра, работете, усърдно работете и в бъдеще ще имате добри резултати."

Мария Златева се омъжва набързо за Димитър Сотиров. Отива при Учителя и го пита дали трябва да има дете. Той й отговаря: „Сестра, няма смисъл, защото ти ще родиш едно дете, което на четвъртата си година ще си замине от този свят и ти цял живот ще плачеш за него, и ще чувстваш неговото отсъствие." Тя се вслушва в съвета и скоро след това се развежда с Димитър.

Учителя нямаше нужда да прави хороскоп. Затова се иска много време. Той виждаше направо картините на миналият, настоящият и бъдещият живот. Той

** Виж « Изгревът» том I стр. 341-381 том XI стр. 832-834; том XIII стр. 867-871.*

знаеше всичко, което пожелаеше за дадена душа, и виждаше дали тя ще работи за Бога и й даваше съвет, който, ако се изпълняваше, беше голямо благо за живота й. Мария послушва Учителя и се освободи от тежката карма, която й предстоеше.

Мария живее на Изгрева заедно със сестра си Стефанка и майка си Мария, която има магнетични ръце и умее добре да разтрива и помага на болните приятели. Когато лекува някого, тя казва много пъти думата „Здравка, здравка" и приятелите от Изгрева й слагат прякор Мария-Здравка. Тя почина на 18 декември 1964 година.

Мария Златева е първата и най-добра учителка по цигулка на всичките изгревски деца, много от които намериха своето признание в музикалното поприще - професор Златка Ганева, Благи Жечев, Петър Ганев и други. След заминаването на Учителя, тя постъпва в Двореца на пионерите, където подготвя десетки и стотици даровити деца в усвояване на цигулковото изкуство. Мария много обича децата и те я обичат, учат с любов и постигнат забележителни резултати. След като се пенсионира, тя влива всичките си сили в музикалния живот на Братството. Най-редовно посещава беседите и свири на Паневритмията. Обича много планината и до последно ходи на местността „Зекирица". Добра приятелка й е Стойна Христова, с която ходят из Рила. Когато лагерува на Седемте езера, обикаля всяко езеро и свири подходяща братска песен. До края на живота си - 4 февруари 1996 година с цигулката си е в салона и на Паневритмията.

Тя ми беше много близка и споделяше с мен всичките си мъчнотии, които имаше в живота. При нея се завря един Минчо с жена си, цигулар, който искаше тя да му остави апартамента си след заминаването си. Аз му направих хороскоп и й казах какви качества има, и че избора й не е добър. Всичко, което й описах за него, той го прояви и тя се отказа от него. Често ходех в дома й да поправя вратите, инсталациите й, да й услужвам. Пеехме братските песни и тя ни свиреше с цигулката, или на пианото. Когато ми каза за Лиляна Граматикова, аз одобрих решението й, и те я гледаха до заминаването. Преди да си замине, отидох сутринта. Тя беше паднала и си ударила кракът. Тогава дойде Весела Маркова и я помолих тя да я превърже. По въпроса за кремирането й казах в никакъв случай да не гори тялото си, защото стотици години трябва да работи, за да си създаде ново астрално тяло. Тя ме послуша.

43.Мария Михайлова Тодорова*

Друг ярък представител на Братството, живял в аурата на Учителя е Мария Михайлова Тодорова. Родена в Дупница на 20 февруари 1898 г. От млади години се увлича от идеите на Лев Толстой и често мечтае за общ братски живот. Като гимназистка пожелава да живее и служи на Христа и същия ден нейна приятелка я завежда при Учителя на улица „Опълченска" 66. След интересния разговор, който провеждат, Той я предлага да ходи всяка сряда при него за съвети и упътвания. Учителят й задава различни задачи и след това я изпитва. Така в продължение на 3 години е частна ученичка на Учителя. След това започва редовно да посещава беседите. През 1921 година е на събора в Търново, заедно с голяма група младежи, в която е и Борис Николов. Учителят се обръща към Борис, посочва му Мария и казва: „На теб я поверявам." Така Учителят създава вътрешна връзка между тях. Мария започва да следва философия в Университета и една година преди да го завърши, решава да се прехвърли в Музикалната академия - специалност пиано. Завършва и става добра изпълнителка. В този младежки период на учене тя страда от сърце, а в хороскопа й има точна квадратура на Венера с Уран и Сатурн. В същото време от голямата група студенти, събрани около Учителя, двама от тях - Георги Радев и Борис Николов, ходят редовно по един път в седмицата на Витоша. Учителят насочва Мария да ходи заедно с тях, за да излекува сърцето си. Тя дълго време не приема съвета на Учителя, защото това е вън от моралните разбирания на тогавашното общество. По-късно пречупва характера си, тръгва с тях и се създава

** Виж « Изгревът» том I стр. 109-340; том V стр.4-736.*

добро приятелство между тримата. Мария Тодорова е много възприемчива и чувствителна към външните влияния. В хороскопа на Мария Луната се намира в 12 дом в съвпад със Слънцето, Венера, Меркурий и тригон с Нептун и Плутон. Това й дава силна интуиция и голяма прозорливост за разбиране на отношенията в братския живот и честите вмъквания на отрицателните сили в него.

При всички трудни положения тя отива при Учителя и иска неговото мнение и съвет, докато той е във физическото си тяло на Земята. Тя винаги слуша Учителя и точно изпълнява неговите съвети. През 1933 година Мария оформя връзката си с Борис, като сключва брак с него. Започва да свири редовно на хармониума в Младежкия клас заедно с Гавраил Величков.

През 1927 година Учителят организира една голяма екскурзия до връх Мусала с повече от 300 души. Времето е дъждовно и по пътя непрекъснато вали дъжд, който през нощта се обръща на сняг. Вечерта групата пристига до езерата и прави лагер до второто езеро, където сега е хижата. Братята палят голям огън и цяла нощ се греят и сушат. Учителя е настанен под един войнишки брезент, опънат като палатка на 2 кола, заедно с най-възрастните сестри София Попова и Анастасия Янакиева. Той повиква Мария Тодорова при себе си. Разговарят известно време и й казва: „Сестра, сега Бог е решил ти да бъдеш гонена, хулена, преследвана и неприета от близки и роднини. Готова ли си да издържиш на това изпитание?" Тя отговаря: „Щом Бог е решил да стане това, аз съм готова да изпълня Неговата Воля." След като се омъжва за Борис Николов, нито братята му, нито сестра му, нито пък родът му я приемат и тя остава чужда за тях. Тя е оправна домакиня и умее да готви много хубаво. Често й се налага да се грижи и за храната на Учителя. В Братството е гонена и преследвана от много сестри, заради приятелството си с Борис Николов. Понеже има Марс в 12 дом, който е най-лошото му положение в даден хороскоп, а господар на този дом е Козирог, в който Марс е в екзалтация - проявява най-мощно своите войнствени сили, затова тя непрекъснато воюва в обществото. Отвсякъде я атакуват непрекъснато: за близостта й с Учителя, за дружбата й с Борис и за точните преценки, които прави за всеки един от Братството. Тя се придържа много строго към Словото на Учителя и неговите съвети и не отстъпва никога от истината. Макар че постоянно я критикуват, тя взима дейно участие в издаването на братските песни и в целия музикален живот. Обича много планините и често ходи на Рила и Витоша заедно с Борис. Тя е много сериозен човек, с дълбок философски ум, на когото винаги може да се разчита. Явява се като пръв помощник на Борис Николов в неговия труден живот, особено след заминаването на Учителя. Когато Борис е в затвора - лагера в село Огняново, тя всеки петък му носи храна за цяла седмица, като тръгва в 5 часа сутринта с 2 големи чанти. По този начин тя облекчава донякъде трудния му живот. Борис е в затвора, а на Изгрева борбата продължава непрекъснато. Мария постоянно работи духовно с молитви и музика за освобождаването на Борис. Всеки месец на 27-о число тя прави вечеря в чест на заминаването на Учителя, на която вечеря кани различни близки приятели да присъстват и правят връзка с този велик Дух на Любовта. Този наряд продължава до нейното заминаване. Един ден Учителят е на посещение в нейния дом и казва: „Кажи си едно твое желание." Мария отговаря: „Когато си заминавам от този свят, искам вие да ме вземете и отведете, Учителю. Учителят отговаря: „Добре." Той винаги изпълнява своите обещания. В момента на заминаването на Мария до нейното тяло се докосва една бяла светлина и душата й отлита нагоре. Няколко дена преди да си замине в разговор с мен тя каза: „Светозаре, тези връзки, тези братски отношения които имаме, са от векове за векове. В който свят и да се намираме, ние пак ще сме приятели, ще си помагаме и ще се обичаме." Да, връзките ни с Учителя и приятелите ни са завинаги. За тях Учителят казва: „Отсега нататък между мен и вас няма да има раздяла."

44. Пенка Дякова Георгиева

Пенка Дякова Георгиева е родена на 27.10.1942 г. в Асеновград. Нейното число е 8. То, написано вертикално показва Вселената, в която всичко е затворено. Написано хоризонтално показва вечността, безкрайността. В „Психото" пише, че хората на осмицата са астрални, звездни личности, различни от тия на земята. Пенка е била воден дух и живота е започнал с появата на човеко-рибите, които са излизали от водата при средна Америка. Като станала на няколко години разправяла на баба си за своите видения от миналото и настоящите й пътувания по звездите и другия свят. Баба й имала много знания за невидимият свят и като я слушала за нейните ясновидски виждания и преживявания й казвала: „Пенке, не разправяй това, което виждаш и изживяваш на хората, защото те няма да те разберат".

3-4 годишна, тя споделяла всичките си преживявания с баба си. Раждането й е било трудно и тръгнала да се ражда в 9 часа, но се спряла и се върнала и излязла в 10 часа. Нейният дух ръководител знаел закона, даден от Учителя, че дете родено във вторник в 9 часа малко живее и рано си заминава от този свят. Раждането й било мъчно, понеже тежала 5,5 кг., а майка й била слабичка и на 17 години. Ражда се на Петковден, точно, когато чичо й Петко празнувал именният си ден, когато започнали да бият камбаните на черквата. Майка й искала да я кръсти Бианка, но понеже дошла на Петковден, получила името Пенка. Тя проговорила много рано. Чичо и калеко й били партизани и понеже била много приказлива, а имали скривалище в дома им и баба я затваряла в един гардероб да мълчи, докато стражарите търгували в дома им. Още малка започнала да пее хубаво и когато идват руснаците в България, тя им пеела много хубаво техните руски песни. Но руснаците били въшливи, после трябвало да я чистят Пенка от въшките. Често баща й я водел на кино да гледа руските филми. В Асеновград преди прожектирането на филма пеели песни и често качвали малката Пенка да им пее на сцената. Руснаците я обичали и я возели с каруците си. Както споменах, тя от малка се излъчвала и отивала по съзвездията, Млечният път и знаела имената им. Тя си спомня, че като се връщала, минавала с двойника си през тяхната махала и влизала в тялото си. Баба й, й обяснявала, че наистина е била в пространството с астралния си двойник и се връщала пак в тялото си. Като малка гледала параклисите по околните върхове и казва гласно пред едно по-голямо момче имената им, и когато била голяма ги посещавала и ги познавала много добре. Момчето веднага отишло при баба й и казвало какво говори Пенка и че знае имената на всичките околни десетина параклиси. Баба й отива при нея и я моли да не говори на хората, защото тя не е като тях и те не са като нея, и не могат да я разбират. Пенка медитирала и мислено определяла къде да се построи параклис или манастир и скоро след това се построявали. Тя била първото дете, което се родило в новата им къща. До тях бил параклиса на свети Трифон Зарезан и тя често го посещавала и се молела там. Над къщата им била „анатема", забранена от църквата местност за посещаване – никой да не ходи там. Но Пенка интуитивно разбира, че там е била школата на Орфей. Хората го смятали за свято място и там слагали конци от дрехите си, за да им помагат съществата, които са там в трудностите на живота им. По това време Пенка в молитвите си (към 5 годишна) се обръща към Бога и казва: „Господи, аз искам да изпълня Твоята Воля. Нека моят живот да бъде такъв, какъвто ти желаеш. Да бъда твой служител и полезна на всички хора, които ме заобикалят."

Тяхната къща е била музикален дом с много инструменти, на които свирел баща й. По това време имало пътуващи театри и музикални групи, които спирали в техния дом и 3 дена не се дигала трапезата и не спирала музиката. Предучилищната си възраст била в детската градина, поместена в черквата Свети Георги и Благовещение, на света Богородица. Черквата Свети Георги имала две камбанарии и когато почнели да бият камбаните им, дядо й казвал, че те изчистват цялата околност и прогонват всички отрицателни същества.

Сестра Пенка в хороскопа й изгрява на Асцендента 10 градус на знак Стрелец и Юпитер я управлява. Баща й е бил типичен Юпитерианец. Тя има в МС Нептун точен съвпад със зенита, който й отваря очите да гледа непрекъснато филмите от невидимият свят.(**Прилагаме хороскопа й в Приложение I.**) Нептун е изключително положително аспектиран: Нептун в тригон с Луна, секстил Юпитер, тригон Уран, латитЮд Венера. Това говори, че през своите инкарнации, тя е проявявала винаги Божията любов и Божията Мъдрост (Нептун тригон Уран) и постоянно е свързана с изворите на разумният живот в Божественият свят. Тя проявява гениални познания от миналото и често невидимия свят й отваря очите да вижда филмите на хората, които я заобикалят и щом пожелае веднага разбира кой е бил в миналото съществото, което стои пред нея и на много хора е казала, кои са били в минали инкарнации. Понеже живота е единен и неделим, който има подобни аспекти веднага намира съединителната нишка между сцените в миналите животи и сегашната театрална постановка, която играем. Пенка има изключително благородна душа, изпълнена с Божията любов и Мъдрост (Нептун тригон Луна, Уран съвпад Луна) и тя със своят дух е присъствала като майка на много същества, главно мъченици в развитието на инволюцията и еволюцията на човечеството. Тя, като майка на поп Богомил изживява много тежко жестокото му убиване, хвърлен върху остри колци. Затова имаха много хубава връзка с брат Боев (който е бил поп Богомил). Обичали са се и имали хубави духовни разговори. Била е майка на десетки видни учени и борци, дали живота си за напредъка и развитието на човечеството. Духът й е бил в майката на Левски. Божествената й Любов (Нептун) е неразривно свързана с Бялото Братство, което ръководи живота на Вселената (Нептун съвпад Юпитер). Нептун латитЮд Венера показва, че от Божественият свят към нейната Божествена любов текат постоянни струи от ангелската и човешка любов и тя ги претворява в едно цяло неделимо. Всичко това я прави да е много наивна, вярва на всички, и често я крадат и обират, особено най-близките й. Господаря на хороскопа й Юпитер (Юпитер квадрат Венера, квадрат Марс, полуквадрат Сатурн, съвпад Нептун, паралел Сатурн и Уран, латитЮд Уран) показва, че тя вижда истината и я защищава навсякъде и я казва направо в очите на братята и сестрите, особено младите, които не са готови да я приемат и стават разправии.

За много от хората на Братството, тя е жило, което ги боде, но намества изкривеният им ум. Особено се дразни от човешката неправда, която се шири надлъж и шир около нас (Юпитер полуквадрат и паралел Сатурн). Това й носи оскъден живот – с малко средства (Юпитер паралел и латитЮд Уран) говори, че Божествената Мъдрост постоянно напоява нейната ангелска мъдрост с животворни струи и тя винаги знае какво ще я следва в живота й и отдалеч взима мерки. За всичко я предупреждават, но щом не послуша, минава през големи страдания. Понеже Юпитер й е в 8 дом – на смъртта, а там е и в собственият си дом Плутон, господаря на смъртта, Бялото братство постоянно пази живота й, спасява я от много смъртни опасности, предизвикани главно от Уран съвпад с Луна, съвпад със Сатурн в 6 дом. Опасност от туберкулоза и болки в ръцета й, много неприятности от учените хора. Учителят изпраща брат Данчо да открие местността „Кръстова гора", която е най-големият духовен център на Балканският полуостров, където са се подвизавали повече от 300 монаси и постоянно са се молили и работили за освобождението на България. Турците нападат черквите, разрушават ги, запалват ги и избиват всичките монаси. Казва се „Кръстова гора", понеже на всяко дърво има поставен кръст – символи на големите страдания, през които са минали българите под турско робство. Майката на сестра Пенка е от Наречен и всичките жители оттам имали червени бузи, което говори за силната им връзка с Бога. Майка й отива на „Кръстова гора" и свещеника й казва, че бай Данчо е открил къде е мястото „Кръстова гора". Бог му казал да вземе и пусне 2 бели гълъба и където кацне първият гълъб та да сложат един голям железен кръст, а където кацне вторият гълъб, там да се построи църква

„Света троица" и олтар. Тази местност е свързана с историята на България и там в бъдеще ще се подпише договора за „Европа без граници". В „Кръстова гора" имало едно аязмо, дълбоко езерце в което можело да се видят 6 рибки. Баба й, и леля й ходили там и ги видели. Видяла ги и Пенка, когато отишла там. В София се разболява княгиня Евдокия много тежко и цар Борис изпраща сестра Мария Стоянова да пита Учителя как да я излекуват. Учителят казал: „Със самолет да я закарат на „Кръстова гора" и там да преседи 1 месец и ще оздравее от епилепсията, която има." Генералът, който трябвало да я заведе, казал на Борис, че и неговият син страда от същата болест и вземат и него. И двамата оздравяват. Отиват да благодарят на Учителя и Той им казва двамата да направят кръст, тежък 66 килограма, от бронз и мед и да го занесат и сложат на определеното място за него. Брат Данчо помагал и услужвал на Евдокия и момчето, които оздравели и сложил кръста, където бил кацнал първият гълъб. Когато идват комунистите, за тези прояви на брат Данчо, го арестуват и изпращат на лагер в Белене. Там го заровили жив в земята да търчи само главата му и птиците изкълват главата му и така мъченически напуснал този свят. Той бил дърводелец и правел дървени статуетки, кръстове и дървени икони. Така мъченически си отива брат Данчо, изпратен от Учителя да открие и възстанови най-важният духовен център на Балканите „Кръстова гора", изпълнен с нечовешки страдания.

Пенка учи в Асеновград клас. Баща й отива да работи и живее в Пловдив, където тя продължава образованието си. Още в прогимназията тя е знаела по интуиция какъв въпрос ще й се падне на изпита по листчето, което изтегля. Учила в образцовата гимназия „Георги Димитров" и получава солидни знания. Тя била добра спортистка и я карали навсякъде да представя гимназията във физкултурните прояви на града. Пеела е много хубаво и често гласът й се чувал от радио Пловдив. Тя осезателно чувствала Учителя, който постоянно й помагал в ученето. Завършила добре гимназията и кандидатствала: „Хранително вкусова промишленост" и „Агрономство". Приели я и по двете дисциплини, но тя предпочела „Агрономство" – селекция и семепроизводство н научни институти. Като студентка в 1 курс, отива на бригада в село Голямо Конаре през м. Май.

Обикновено около нея се събирали много нейни колежки и живота й протичал доста оживено. Тя ходила на баня и като се връща, отвън вижда много нейни колежки в стаята й се движат и мърдат главите си и казват: „И на мен, и на мен!" В коридора срещнала една колежка и я попитала: „Какво става тук?" Тя й казва, че дошъл техен колега от 4 курс, хиромант, гледал на ръка и всичко познавал. Тя взела да си подрежда нещата и не усетила кога колежките напуснали стаята й и си отишли. Видяла младият хиромант, който я попитал: "Девойке, на тебе кога ще ти гледам?" Тя му отговорила: „Аз не искам да ми гледат!" Той й казал: „Бог ме е пратил, небето ме е пратило да ти гледам и да ти кажа нещо." Тогава тя си подала ръката да се отърве от него. С няколко изречения хироманта й описал живота, който прекарала дотогава. Казва й: „Ти даде обет на баща си, че няма да се омъжиш, обаче догодина по това време, в началото на Юни, ще се омъжиш. От този брак ще имаш 2 деца: момиче и момче, но семейният ти живот няма да протече леко. Не може да има сравнение с този на твоето семейство, на майка ти и баща ти. Брака ти ще бъде осеян с много обиди, скърби и страдания и на 42 години ще се разведеш. Ще имаш втори брак, но той е друго нещо (ще бъде духовен брак с невидимо същество)." Той отваря вратата и докато Пенка му каже „Благодаря", той изчезнал. Съществото е било с къдрави тъмни коси и правилно лице – такъв, какъвто е бил Учителя като студент в САЩ. Предсказанието се сбъдва абсолютно точно и тя се омъжва на 2.06.1963 г. за Георги Стариредев. Денят на женитбата бил много хубав, слънчев, небето синьо, чисто, ясно. Но следобед, от 14 часа и 30 минути до 16 часа и 20 минути вали проливен дъжд из ведро. Пенка се зачудила защо става този потоп, защо вали този проливен дъжд. Тогава при нея се явили 3 орисници, които

взели да говорят и тя ги чува по телепатия. Първата казала, че вали този обилен дъжд, защото Пенка много обичала да обира до край тенджерите от яденето, сготвено от майка й, особено когато имало крем. Втората казала, че много има да плаче в този семеен живот. Третата казала, че ще плаче и то най-вече от мъжът и дъщеря си, които се мерят на един кантар. Пенка запомнила орисията и най-важното, напълно съвпаднала с живота й. Пенка има в 7 дом Сатурн в знак Близнаци на Десцендента. Сатурн (ретроградeн) е в съвпад с Луна, тригон Меркурий, полуквадрат Юпитер, съвпад Уран, секстил Плутон, паралел Юпитер и Уран. Сатурн в 7 дом говори за мъж със сатурнови качества. По-възрастен от нея, меланхоличен, скържав и обича да ходи, но не се грижи за семейството си. Брака ще е голяма мъка за нея, и ако не се разведат, единият от двамата трябва да си замине. Според плана на небето, те се развеждат и остават и двамата живи. Това говори за тъжовен живот, до невъзможен брачен такъв живот. В 7 дом е и Венера квадрат Меркурий. Много тревоги в живота и предизвикани от неверният й съпруг, който хайманосва с чужди жени. Това я довежда до много болести, предимно хронични: диабет, отслабване на сърцето и др. Неговите родители са от Търново и са били членове на Братството. Тя забременява и ражда на 19.01.1964 г. (Слънце), 13 часа и 30 минути дъщеря си Надежда. Идва мъжът й да я вземе от болницата и тръгват към колата и забравят бебето. В това време акушерката им го донася. Детето се събуждало редовно в 24 часа и плачело дълго време. Пенка учи и има много неприятности със свекървата, която обещала да гледа детето, но го изоставила. Детето е на 2 месеца, но от Университета й дават само 40 дена по майчинство и веднага трябва да отиде и продължи образованието си. Баща й извиква баба й от Смолян, за да гледа детето. Бил паднал дебел сняг и баба й се качила на снегорин и едва се добрала до дома им. Тя го гледала повече от месец и го дали на детски ясли, на които Пенка всеки обед ходела да я кърми. Не й давали стипендия и нямала средства, а и мъжът й не й давал. Всеки ден ядяла по кифла с боза и кърмила детето 10,5 месеца и я отбила. Дават я на седмични ясли и продължава да учи. Детето заболява от уши и й отнемало много грижи, но тя не прекъсва института. От втората година, като влязла в 4 курс й отпуснали стипендия и положението й се подобрило. На мъжът й не дават да учи висше образование, понеже баща му бил фабрикант – Недялко Немски, съден от Народният съд. Той притежавал 3 фабрики за консерви, и затова мъжът й учи в техникум – вечерен и работи. Родителите му и той не й помагат с нищо и Пенка мъчно, сама отгледала детето си. В Университета е било много строго и не са давали да има никакво отсъствие, или дори закъснение.

В 1966 г. жилището, в което живеела под наем трябвало да се разруши, за да строят ново на неговото място. Пенка напуска квартирата, а баща й Юпитерианец й отстъпва неговият апартамент да живеят с дъщеря си и мъжът си. Пенка след 5,5 години учене завършва института и става агроном и започва да работи в предприятието „Пчелни продукти" и е пчеларка повече от 1 година.

Отива в Овощарският институт на временна работа, а след това 3 години в Ново село. На 30.01.1971 г. (Сатурн), й се ражда в 8 ч. 10 мин. синът й Деян. Тогава започва да работи в Пловдив в Станция за растителна защита. Понеже мъжът й много хайманосвал, баща й искал да го изгони и да се разведат. Мъжът й отива в Мадан и извиква Пенка с децата, за да се заздрави семейството, но мъжът й пак тръгва да хайманосва с други жени. Тя работи 4,5 години там в АПК и се връща в Пловдив, а той останал да живее там. Животът на Пенка е много труден, тежък и баща й, който я обича много, не може да издържи на нейните несгоди и в 1983 г. си заминава от този свят. Следващата година Пенка се развежда с мъжът си. Започва да работи в Селско стопанският институт, където се среща с един Николай, който я кани да отиде на беседи. Тя отива и вижда снимката на Учителя и книжката: „Необикновеният живот на Учителя." Тя го е виждала Учителя в духовният свят и го познава на снимката. В Пловдив имат салон – дом на Учителя и всеки четвъртък се

събирали на беседа. Като излязла да си отива, искала да си купи вестник, но една сестра Йоана, която й станала скоро приятелка, взела последният вестник.

В техният институт се събирали на събор екстрасенсите от цяла България и налагали по стените много картини. Пенка, като се качвала по стълбите поставяла ръката си по закачените картини и отчитала каква сила излъчва. Веднага я заобиколили екстрасенсите и тя им казала кои картини какво излъчване имат. Вечерта Николай я поканва на събранието и Пенка си купува окултни книги, седнала на първият ред и започнала да ги разглежда. Там се запознава с много от екстрасенсите.

На 4 етаж в блока й живеела една математичка, нейна приятелка, която я повикала да отиде при нея, защото имала гостенка – да се види с нея. Дошла една жена Александрина да си говорят. Пенка влязла в стаята, обърнала се към Александрина и казала: „Света Марина, какво правиш тук? Добре дошла!" Александрина останала като гръмната. Интуицията й казала, че някой ще я познае в Пловдив и ще й каже коя е била в миналото. Отиват в салона на беседа и Николай Николов, който ръководи беседите говори известно време за Вселената, за Бога и дава думата на брат Георги Семерджиев от Велинград, който бил с брада. Пенка по гласът му познава, че той й е позната близка душа и се запознават. Пенка пеела в хора на института и диригента я викал да отиде при него да се разпява като първи сопран. Николай му казва, че Пенка е дошла за беседата и няма да отиде на втория етаж с нея да се разпява. На катедрата Николай чете беседата. В това време пред нея минава някой и тя си затваря очите и като ги отваря, вижда Учителя, че е до Николай и е с Библията на гърдите си, смее се и я поздравява с ръка. Пенка цялата сияела, че вижда Учителя, който е много доволен, че започва да посещава беседите в салона.

В Странджа планина живеел един брат Дойчин, за когото го питали: „Какво прави сега твоят първи ученик" Учителят казал: „Сега моят първи ученик оре с биволите си на живота."

Учителят обяснява закона на природата, че не разхищава енергиите, а тя затваря големите умове в ниски и малки форми – такъв е бил и внукът на брат Дойчин – Дойчо. Той е бил голям шаман в България. Дойчо апострофирал Николай и му казал, че това, което говори не е така. Учителят казва, че Странджа планина не е била никога дъно на море. В дома на брат Дойчин имало стая за Учителя, в която се помещавали беседите на Учителя и подаръци от него като писалки, тетрадки, книги. Сега тази стая я използвали като молитвена стая, използвана от децата и внуците му. Пенка видяла Дойчо и помислила, че той е циганин, но при дискусиите, той режел всичко, което било неправилно. Той отишъл при Пенка и я поздравил: „Здравей!" В почивката той пушел. Той й казва: „Како Пенке, ти не ме позна, но ще си спомниш какви големи роднини сме с тебе на небето." Когато Пенка имала нужда да разговаря с него, той долавял и скоро пристигал при нея и обратното. Дойчо прочел няколко пъти Словото на Учителя и го познавал много точно. Пенка вижда във филма, че в Дойчо се проявява духът на Мойсей. Пенка вижда картина от миналото. Вижда Синайската планина – един хълм могила, добре заоблена, на върха застанал Мойсей с разтворени ръце, обърнати с длани нагоре, за да приема енергии от Божественият свят. Тя наблюдава, а до нея стоят двама непознати. Една вечер Дойчо я посещава и се разговарят до един часа и половина. Пенка го пита каква е къщата й горе, и той я описва подробно. От това Пенка разбира, че той борави добре с невидимият свят. Пенка сънува сън, че от невидимият свят изпращат автобуси, за да вземат заминалите от земята. По някой път Пенка придружава заминаващите наши братя или сестри до мястото, където им е определено да отидат. Горе няма откъснати цветя, а само хубава зеленина и невиждана красота. Вижда на площада Дойчо и Георги. Георги се дръпва назад, а Дойчо се качва на автобуса. След това вижда Дойчо проснат на земята и умрял. 3 дена след този сън, Дойчо

минавал покрай гребната база и видял, че няколко деца паднали във водата и се давят. Той се хвърля и спасява 3 деца, но удря главата си в кол, в сляпото око и потъва. 3 дена го търсят водолази и тогава го изваждат. На Пенка интуицията й казва кога ще е погребението. Прибира се в дома си и вижда, че външната врата се отваря и влиза Дойчо и мирише на тамян. Тя му се извинява, че не може да отиде на погребението, защото е много уморена. Дойчо изчезва и тя не отива на погребението му. На годишнината, Пенка отива на помен и занася питка. Чува, че малката му сестричка казва на майка си, че тази жена, която донесла питката е обичала много нейният брат Дойчо.

За Великден Учителят й се явява и й казва за празника да отиде в общинска църква, а такава е само църквата на Ванга на Рупите. В 21 часа вечерта Учителят пак се явява и й казва да отиде. Скоро след това й се обажда Елка Софчева от София, дошла в Пловдив и казва, че ще отиват на Рупите и я кани заедно да пътуват. Пенка се чуди тя откъде знае за нейната задача, а и Пенка никога не е ходила там, а тази нейна приятелка ходила на Рупите няколко пъти. Елка я пита за рецепта за козунаци и Пенка й я дава и на другият ден пътуват с нея и Петко. Като слизат от влака в местността Рупите и свалят багажа си, Пенка си затваря очите и вижда картината на изригващ вулкан, който унищожава град Петра и създава Кожух планина. Пенка знае, че е отишла там да свърши някаква работа. Тя занася в църквата на Ванга едно красиво боядисано яйце. Там тя среща секретарката на фондация „Ванга", която чака да дойде председателя. По едно време някой слага ръката си на лявото й рамо. Тя се обръща и вижда мъж, който бил председателя на фондацията. Той й казва: „Както виждам ти си от Бялото братство. Тук често идва едно момче с руси коси – Ангелчо от Петрич." Пенка му казва, че хората на Бялото братство са много добре подготвени духовно и Ванга също е от Бялото братство. Той побледнява и казва: „Не говорете такова нещо, това не е вярно, защото няма да идват хората тук, като научат това." Пенка му отговаря: „Как да не е вярно. Тя е слушала 6 беседи на Учителя и е отишла в село Мърчаево, когато Учителя е събрал ясновидците от България и им е говорил, и на нея е казал някои работи: „Аз ви събрах тук, защото искам, докато сме тук на Земята, вие един на друг да си кажете бъдещето, което ви предстои, защото никой не може да си предскаже за себе си." Първо поканва брат Влайчо да гледа на Ванчето. Той казал, че скоро ще остане сама. От казаното, тя се разтроила. Учителят й казал: „Не се притеснявай, защото всеки има път, определен по който трябва да мине." Скоро след това си заминал мъжът й. Влайчо я успокоил, като й казал, че докато е жива ще я обявят за светица. След това Учителят й казва: „Ти трябва да кажеш на Влайчо какво го чака в скоро време." Ванга му казала: „Ти си добър стопанин и имаш много стока. Скоро ще ти вземат всичко, и ще те пратят на едно много лошо място, заедно с други хора от Братството." И той се притеснява от казаното му. Ванга допълва: „Влайчо, ти ще се върнеш, а другите няма да останат живи."

Пенка казва на председателя, че сега не е време да се мълчи за Братството, защото няма вече Белене, а широко да се говори за Учителя и Неговото дело. Председателят се ядосал и излязъл от църквата. Поповете пеели. Старият поп я попитал какво е говорила с председателя. А Пенка го попитала дали църквата е общинска. – „Да, казал той, но не ни е лесно и на нас и се стремим да я приобщим към Синода." Пенка му отговаря: „Това няма да стане, защото Ванга докато беше жива не я даде черквата. Синода и той не я искаше, защото била неканонична – и иконите й не били като църковните." Попът се разтреперил и излязъл навън да пуши. Пенка излязла и се радвала на зелената трева пред къщата на Ванга и един бял гълъб кацнал пред нея. Той е символ на Духът.

Там имало две българки, живеещи във Финландия и поканват Пенка да отиде да живее при тях. Учителят й казал: „Не напускай България, понеже тук те пазят, а там кой ще те пази?" Пенка им отказала. Пенка седнала на пейката пред къщата и

подскочила. Изгоряха ми краката и ръцете – казала тя. Един, който прислужвал там й казал: „Как няма да гориш? На това място сядаше Ванга и гледаше на хората и нейните влияния са още много силни тук."

Пенка от ВСИ, където работи отива до директора на институт „Марица" и среща нейна приятелка, която я поканила двете да отидат в събота и неделя до Рилският манастир. Пред Пенка минава дебел човек и тя се дръпнала назад и затворила очите си и видяла усмихнат образа на Христос. Разбрала, че има зелена улица за манастира и тръгнала. Взели влака до София и там веднага взели рейса, и на обяд били пред манастира. Влизат в двора, в църквата и гледа, че образа на Иван Рилски не е същият, който тя го познава. Пита един монах какъв е този образ, който тя не познава. Той й отговаря, че скоро е донесен от скриптата на Александър Невски. Заглежда се в образа и той оживява, усмихва се и я поздравява с глава и прави поклон. Отива при иконата и образа му се намръщва, защото тя отива направо при него да му се поклони. Обръща се назад и вижда, че има много икони преди неговата, които трябва да зачете. Вижда, че монах кади пред всяка една – започва с Борис I, Йоан Кръстител, Богородица, Христос, и тогава идва Иван Рилски. Тя тръгва по този ред и като стига до иконата на Иван Рилски, образът му целият сияе от усмивка.

Пенка решава след Бъдни вечер да излезе навън в 24 часа, да види как небето се отваря. Гледа, но небето не се отваря и тя се прибира и ляга да спи и сънува, че е на същата улица, облечена в бели дрехи, коленичила на земята и ръцете й пред гърдите една до друга за молитва, а погледа й отправен нагоре. Вижда, че небето се отваря и невиждани светли сияния идват от него.

Когато има някакво сериозно положение за България, тя виждала Учителя да влиза в стаята, и като минава през секцията с беседите, и я успокоява. Падането на комунистите (Жан Виденов), тя плаче и се тревожи много, как ще се промени властта. Вижда Учителя, облечен в бели дрехи и седнал на маса и разговаря тихо с още двама души. Пенка не чува нищо от разговора, но единият хвърля нещо на масата и тя като с бинокъл приближава предмета и вижда, че това е ключ с ключодържател. Значи комунистите ще предадат властта на СДС. Пенка се обажда на приятеля си Кубрат Томов, че този ден комунистите ще дадат властта на СДС. Излиза навън и вижда Костов, че продължава да говори в центъра на Пловдив, като казва, че който не скача и не дига двата си пръста нагоре е червен. Пенка минава през моста на Марица, казва си формулата: „Господи, махни всяко зло и лукаво помишление от България и Бялото братство, прати ги да вървят по камъни, по води и по гори" (3 пъти). Пред нея се явява образа на Исус в светлина и тя му благодари, че помага на България в този тежък момент. Отива си в къщи и след 10 минути съобщават по радиото, че Никола Добрев (вторият министър на вътрешните работи от кабинета на Жан Виденова) даде властта на СДС. След това тя вижда един символ – очила, сложени на земята плоско и двете й дръжки отзад преплетени, което е йероглиф от епохата на фараоните, което значи: „Аз царувам както на небето, така и на земята."

Учителят постоянно й казва как да се лекува и живее, казва й да яде много портокали и ябълки, за да подобрява здравето си.

На един Великден Пенка излиза в 24 часа на балкона си, и казва 3 пъти: „Христос възкресе!" и като се обръща да влезе в хола й включват Божественият компютър и тя започва да чува коя е била в миналите прераждания, само имената – от Старият завет досега. На другият ден й дават картините – къде е била и какво е била.

При среща с Учителя, тя се излъчва и двамата тръгват да пътуват на изток към Япония. Минавали над Монголия и Учителят я питал: „Какво е това?" Монголия със Сибир. Минават над Китай и Пенка Му казва, че тук тя е родила Конфуций. Виждат течащ поток и Пенка казва, че от него Конфуций е ловил риба. По-нататък

виждат много красиви планини. Пенка поглежда и възкликва: „Това е манастира Шаолин, изграден на най-високият връх!" Отдолу имало подземни проходи за бягане при опасност. Минават морето и Учителят я пита: „Какво е тук?" Тя вижда долу много вишни – свещено дърво за японците. „А нагоре?" – Това е вулкана Фуджи и радостно вика няколко пъти: „Фуджи, Фуджи" и от силните емоции се пробужда и пътешествието свършило.

Друг път лети с космичен кораб със сребрист цвят и се озовават над Алжир и Мароко. Корабът спира и й казват: „Идват трите лъча от Атлантида. Първият ще мине през Пиринеите към Скандинавският полуостров, към изток и тайгата. Вторият ще мине през Франция – към Балканите и заедно с Учителя в Странджа планина ще се оставят най-ценните неща от Атлантида. Третият лъч е под нея и отива към Египет.

Пенка отива в София на първият братски концерт и преспива при Надя Кьосева в село Симеоново. В двора има голям дъб, на който тя се обляга след посрещане на слънцето и връща ръцете си назад. Бай Данчо й се смее и й казва, че под този дъб е седял Учителя и е пишел. Учителят по същият начин като Пенка се облягал на този дъб. Тя присъства на концерта, и когато Ина започва да свири с йониката песента „Махар Бену Аба", Пенка се излъчва и отива някъде горе и се връща, когато концерта свършва.

Отива на Мястото на Учителя и вижда Веса Нестерова с много други хора. Пенка пита коя е тази сестра. Учителят й казва, че е Веса Нестерова. Пенка иска да й целуне ръка, като ученичка на Учителят. Тя се усмихва, хваща я за ръка и й казва: „Ти си благословена жена!" Околните не ги оставят да си говорят насаме. Искат да се снимат двете и това е невъзможно. Казва й, че иска да й разкаже нещо за Учителя.

Една година – 1942 г. Учителят й казва, че очаква да се роди един дух в провинцията. Той го очаква с голямо нетърпение. Един ден през есента Веса го вижда, че е сам и се отправя към него да Му зададе интересуващи я въпроси. Той я спира с ръка – да чака. След малко Учителят започва да стъпва на пръстите си, и казва: „Роди се, роди се." Пенка разбира, че това се отнася за нея. Тя е едно светло същество от висшите ангелски йерархии, която има любящо сърце и е участвала като малка в идването на много велики души, предимно мъченици. Например при раждането на Христос има над 100 велики същества, вселени в Дева Мария. Едно от тях е и Пенка, при поп Богомил, Левски.

Например Паганини е колектив от над 40 светли същества и всеки от тях, когато се въплоти на Земята, може да каже, че е бил Паганини. Формите на хората на земята са фикции, и ако дадат ход Бог да се прояви чрез тях, те стават гениални – колектив от много близки или сродни души, събрани в едно, в името на Божията Любов – да дадат нещо велико на човечеството. Геният – това е Бог, изявен в пълнотата на своята любов, мъдрост и истина.

1990 г. Пенка посещава 7-те езера на Рила. Излиза от болницата, където напълняла много – била над 90 кг. Пенка се помолила на професор Симидчиев да я изпише от болницата, за да отиде на Рила, защото на другият ден приятелите й поемат нагоре. Професорът се усмихнал и я изписал. Пенка не може да ходи нагоре. Взима тояга да се подпира, но Учителят й казва да я остави. Ходи бавно и казва на приятелите да вървят напред, а тя ще дойде полека-лека. Около нея остава Йоана и привечер минават покрай първото езеро и отгоре им се обаждат приятелите й. Отива уморена в палатката и веднага заспива. Сутринта се успива и посреща слънцето при кухнята. Вижда Учителя, че е до слънцето и я поздравява с дигната ръка. Учителят й казва, че в лагера без тояга не може да ходи и Го вижда с много, и най-различни шапки и разбира, че и тя трябва да ходи непременно с шапка. Отива нагоре към Молитвеният връх. Като се качва, иска да види цялото първо езеро и вижда Учителят, усмихнат във водата. Тя си казва: „Пенке, привижда ти се!" И си

обръща главата настрани и след това пак към езерото, но Учителят пак й се усмихва от езерото. Отива на върха и идват още четирима и правят обща молитва. Техният Георги седнал на стола на Учителя и Петър Велинов го изгонва оттам. Вечерта като медитира, вижда Учителя по пътеката за новата хижа на скалата. Вижда, че над тази скала играе една нестинарка. Филма й показва, че на това място великаните са гонили Бога да не направи потопа на Земята и точно тази скала се отваря и Бог с колесницата си влиза в нея и тя се затворила. Вижда, че от новата хижа към лагера идват много същества, облечени в бели дрехи и започнали да играят Паневритмия. Идва при нея Ноен с бебето си и се усмихва. Французойката ражда детето си на второто езеро. Тя ги познава тези същества.

Отива и играе Паневритмията на Чистотата и приема много образи от околната красота. Вечерта сяда на леглото и се моли. Вижда, че Учителят й подава писмо. Тя прочита „Мила майко" и тя си казала, че нейният син Деян се е сетил за нея и й писал. Учителят извъртял писмото и тя не могла да прочете това, което пишело, но на края на писмото вижда свещеният подпис на Учителя. В Божественият свят тя минава като любящата майка на Земята и нейните страдащи деца.

Пенка слиза от езерата и за 28.08.1990 г. – Голяма Богородица отива заедно с Венко и Петкана с колата им на градината в Айтос. Вземат я Пенка от Пловдив и по пътя се отбиват при един ясновидец Коста в село Ягодово, приятел на доктор Теню и Ванга. Дават му подарък, но **часовника на Пенка спира и 2 часа, докато са там - не мърда.** Това показва, че този човек скоро ще си замине. И така става. В градината се настаняват да спят навън – на хлад. Веса от Хасково се намъква и ляга да спи до Пенка. Сутринта я чака да се събуди и веднага я пита: „Коя си ти?" Тя й казва, че е Пенка. Веса й казва: „Всички египетски божества дойдоха при тебе и ти се поклониха и те целуваха, и цяла нощ те пазеха." След 10 часа, към обед Венко и Пепа й казват, че в стаята, в мазето е Светозар и да я заведат при него да й каже нещо, и те да дойдат да чуят. Отиват и тропат на вратата. Светозар отваря вратата и казва: „Пенке, влизай!" и затваря вратата пред носът им. Разправям й целият живот до момента с най-големи подробности, особено за семейството, дъщерята, сина и мъжът й. После ми каза, че й идвало да се разтвори земята и да я погълне в нея от срам. Това е една моя сестра от третият свят, на която й показах погрешките, и й показах изходния път на спасение. Тя отлично ме разбра. Вечерта аз проведох наряда добре. До мен беше брат Ангел цигуларя от Варна и свиреше. При изпълнението на „Химна на великата душа", сестра Пенка цялата настръхва и почна да плаче. Събора свърши и всички се прибрахме по домовете си. През зимата Пенка идва в София по време на житния режим и отива на Бивака и се чувства много добре. Слиза от рейса и тръгва към Бивака и чува гласът на Учителя: „Мир вам, Мир вам!" На Ел Шадай си хапва житото, а сестра Стоянка Драгнева раздава гореща вода на приятелите да пият.

В Пловдив Учителят я праща на концерт в зала „Съединение" на Теодоси и Янка Рупкина. Учителят се явява с цигулката си в ръка и усмихнат обикаля около Теодоси, който свири с кавал и флейта. Теодоси първо облива залата с любов и после почва да свири. Няколко години посещавахме лятната школа на Рила, заедно със сестра Пенка и й помагахме в болезненото й състояние.

В 1999 г. Учителят й казва да не излиза много по време на затъмнението, защото няма да й влияе добре. Учителят й показва в картини затъмнението. След 14 часа във въздуха имаше стрелба повече от 2 часа. Затъмнението има своите последствия и Пенка през пролетта изпаднала в инфарктно положение. Тя иска да дойде до нас, но веднага я откарват в болницата в интензивното, и я чакат да умре. Учителят й казва, че нейното сърце не е като на другите хора. Става обед и тя пита: „Няма ли тук храна да ям?" Гледат я учудено и дават да яде и след като се нахранва, лекарите идват да я преглеждат. Лекарите смятали, че умира от голямата аритмия на сърцето и й сложили апарат над главата й да следи пулса на сърцето й. Пенка им

казала: „Какво гледате, моето сърце е обратно и е от дясната страна." Лекарите я попитали: „Ти откъде знаеш това нещо? То е точно така!" Аз разбирам, че тя не е добре, и веднага заминавам в Пловдив вечерта. Преспивам и сутринта съм на Бунарджика, на Пеневритмия. Беше неделя и имаше повече от 20 души на Паневритмията. След като свърши Паневритмията, аз попитах Влади и Ането: „Къде е сестра Пенка?" Те ми отговориха, че е в Окръжната болница, в интензивното отделение. Помолих Влади да ме заведе до нея и той с охота ме закара със служебната си кола до болницата. Когато я вземат в болницата, я закарват в общата стая, където правели операции, и тя не можела да спи. Помолва да я преместят в друга стая и я преместват. Сутринта става, започва да пее и си оправя леглото. Идва професора и се чуди, че тази жена в това тежко положение може да пее. Преместват я в реанимацията. Аз се качвам и влизам в стаята, която ми посочиха. Там бяха Пенка с майка й. Пенка не вярва на очите си и ги търка. Обърна се на другата страна, завъртя се пак към мене, погледна ме и каза: „Светозаре, ти ли си жив пред мене? Аз колко исках да дойда до вас, а ето ти си дошъл." – „Аз съм Пенка, но трябва бързо да те възстановим и да излезеш от болницата, защото с твоето Божествено сърце и вегетариански режим на хранене, обърквашпонятията на лекарите, които те чакат всеки момент да умреш, а ти възкръсваш. След 3 дена ще те изпишат, и след 2 месеца ще дойдеш на езерата, и то пеш ще ходиш, без кон." В това време се събраха всички лекари да я гледат и ме чуха какво й казвам. Една млада лекарка каза: „Тази туристка от Бялото братство ще види Рила през крив макарон." Тя най-рано след 2-3 месеца ще може да се качи на Альоша. Усмихнах се и казах: „До 3 дена ще я изпишете и след 2 месеца ще бъде на седемте езера." Сърцето й често променя пулса си и ускорява и намалява броя на биенето. Това са светли същества, които влизат в нея и оправят кръвообращението и оросяването й. Вечерта я гледат на скенер и намират ракови клетки и тъкани в черният дроб, а сърцето й е в пред инфарктно положение и всеки момент може да спре. Лекарите записват всичко това и я наблюдават цяла нощ. Тя спи спокойно. Аз помолих моите приятели от центъра на Амрихал да я оправят. Изпращат група, която през нощта слага всичко в ред. Сутринта я преглеждат и виждат, че сърцето й е напълно спокойно. Пулса нормален. На скенера виждат, че тъмните ракови тъкани при черният й дроб са изхвърлени, калцирани и на тяхното място има нова розова тъкан. Лекарите се чудят какво е станало, но всичко записват в тетрадките си. След 3 дена я изписват като напълно здрава, която според техните лекарски знания е трябвало да си замине няколко пъти от този свят. Умиращата Пенка си отива дома и започва редовно, всеки ден да ходи на Паневритмия на Бунарджика. Дойде на езерата, както й казах – пеш, и прекарахме много добре на езерата.

Тя често боледува и ми се обажда по телефона. Страда от диабет, което се дължи на големите тревоги, които изживява и на голямото й любящо сърце, с което иска да помогне, ако е възможно на всички страдащи. Скоро излезе пак от болницата, но умът й се стреми км Рила, към Мусала, към чудните природни красоти в планините.

45. Крум Иванов Няголов*

Баща ми Крум Иванов Няголов е роден на 24 август 1903 година (нов стил) в град Силистра и е най-малкото, дванадесетото дете на голямо семейство. Прекарва трудно детство и когато след Междусъюзническата война Румъния взема Добруджа, той забягва в България и отива да живее в Шумен. Там е един от чичовците му, притежаващ колбасарско предприятие, в което започва да работи. Скоро се отвращава от месото, става вегетарианец по собствено разбиране и започва да чете произведенията на Толстой и други издания за вегетарианството. След войната завършва гимназия и като бежанец от Добруджа има право да следва висше образование без конкурс. Записва право и научава добре английски език.

** Виж « Изгревът» том XXI стр. 585-587.*

Движи се в средата на протестантите, които много го харесват и му предлагат със Зяпков и още двама българи да заминат в Америка да следват богословие. Отпускат им големи стипендии да завършат там за пастори, да се върнат в България и проповядват протестантското християнство. Тогава той се запознава с идеите на братството и се среща с Учителя.

Участва в голямата дъждовна и снежна екскурзия в 1927 година до връх Мусала. След нея отива на Изгрева да по се посъветва как да постъпи с поканата, дадена му от протестантите. Рано сутринта, след беседата, почуква на приемната стая на Учителя, който му отваря и го приема. Предлага му стол. Баща ми го пита дали е добре да отиде в Америка да следва богословие, а Учителят мълчи известно време и му казва: „Няма защо да ходите в Америка. Америка е тук, в България. Вие идвате от Египет и носите нейната култура." Баща ми е тих, мълчалив и приема думите на Учителя. Учителят сяда срещу него и в мълчание прекарват повече от 4 часа (от 7 ч. до 11 ч.) Пред Приемната се събира голяма група приятели, които желаят да посетят Учителя. След 11 ч. те започват да чукат по врата и прозореца. Баща ми нарушава мълчанието и казва: „Учителю, да стана и изляза, за да могат и другите, които чакат да дойдат при Вас?" Учителят отговаря: „Добре." Крум става и излиза. Отива при протестантите и отказва предложението им. Много по-късно, след 9 септември, тези пастори, начело с пастор Зяпков са съдени като американски шпиони, пратени в Белене, където си заминават. Така Крум се отървава от една голяма бъдеща опасност. Той остава на Изгрева и се включва в голямата младежка група, която строи бараките на първите заселници. Учителят постоянно присъства, следи как работят и им дава ценни напътствия. Крум се включва активно и в братския живот. Участва във всички екскурзии, и е в първите групи, които строят лагера на Рила. Запознава се със Стефка Стойчева и се оженва за нея. Построява една барака до Иван Антонов за майка ми Стефка и дядо ми Кънчо. След една година преместват бараката на мястото, на което живяхме до 1976 г. - на улица „Латинка" № 59. Там построява още една голяма барака.

Баба ми Величка Заимова произхожда от богат габровски род - Заимови, които имат няколко фабрики в Габрово и една в София, в която работи дядо ми Костадин Стойчев като пазач. След сватбата и моето раждане Заимовите се съветват помежду си и предлагат на младото семейство да се срещнат и да дадат парите, които се падат като дял на баба ми Величка. Крум веднага отива и пита Учителя. Учителят обяснява: „Тези пари не са спечелени с честен труд и ако ги вземете, няма да ви донесат никакво благословение." Баща ми послушва Учителя и нашето семейство не отива на срещата. Така ние оставаме най-бедното семейство в квартал Изгрев. Крум не можа да завърши образованието си, поради липса на средства и започва да работи каквато работа намери. Главната тежест за издръжката на семейството се пада на дядо Кънчо, който получава през 3 месеца пенсия. С тефтер купувахме продукти от един магазин на улица „Граф Игнатиев", собственост на господин Памукчиев. Когато дядо ми получи пенсията, изплаща всичките задължения по тефтера.

Баща ми има много разговори с Учителя. До 1939 г. е без работа, отива при Учителя с молба да му съдейства да си намери работа. Учителят му отговаря, че трябва да постоянства и въпросът ще се нареди добре. Аз помня, че много пъти ходехме четиримата с брат ми, баща ми и майка ми, пред къщата на кмета Иванов да го молим за работа и най-после той назначи баща ми в кадастралното отделение на общината като чертожник. Така се свърши периодът на безработицата. Понеже е спокоен и работи много точно, скоро баща ми става добър чертожник и се прехвърля в „Пътпроект", а накрая и в „Транспроект", където се пенсионира.

Изпратен по служба в банката да заверява някакъв документ, вижда един възрастен човек, който изтегля голямо количество пари, взима част от тях и си тръгва, а по-голямата част пари остават на гишето. Крум настига човека, връща го

и му дава и останалите пари.

За всички трудни положения, които среща в живота си той се допитва до Учителя. Когато се ражда брат ми Костадин, не може да се отдели плацентата – може да си заминат майката и детето, акушерката иска да вика хирург който с операция да освободи детето. Крум веднага отива при Учителя и иска помощ. Учителят го пита: „Какво има?" Баща ми му казва, че плацентата не може да се отдели. Тогава Учителят го съветва: „Вземете едно малко шише 200 грама и накарайте жена ви Стефка да духне в него." Баща ми намира такова шише, тя едва духва в него и плацентата пада. Така се спасява нейният живот и този на детето.

Когато майка ми Стефка е ухапана от пепелянка в 1936 година, Крум постоянно търси Учителя, който тогава е много болен и иска неговите съвети, благодарение на които майка ми оздравява

След заминаването на Учителя баща ми редовно участва в братския живот, чете Словото и си вади бележки. Често ходи в командировки из цяла България и се среща с наши приятели. Когато проектират обекта „Лъки-Манастир", той се среща и запознава с учителя Васил Радев от Манастир и стават много добри приятели. Пенсионира се и както скромно живя, така и си замина на 22 януари 1976 година.

46. Атанас Колев Минчев*

Атанас Колев Минчев е студент в Музикалната академия и трябва да се запише втория семестър - да внесе такса 250 лева. Като сирак – баща му загива във войната – той трябва да плати една десета от сумата. Неговият професор – Цанко Цанков, му е обиден и решава да го изключи, ако не се запише в определения срок – до края на август. В дома му идва разсилният – негов добър приятел, и съобщава решението на ректора. Атанас търси брат си да вземе пари, но се оказва, че той е в провинцията. Цялото Братство с Учителят е на Рила. Последният ден за записване е и нещо кара Атанас да отиде към салона. Като наближава салона, поглежда нагоре и вижда Учителя, че е на балкона и държи голям плик в ръка. Махва му с ръка, Атанас се затичва по стълбата и го поема. Учителят му обръща внимание, че парите са братски и ако желае, може да ги върне. Атанас му целува ръката, слиза по стълбата и отива до кухнята, където отваря плика. В него има банкнота от 200 лева и монета от 50 лева – толкова, колкото му трябва, за да запише за втория семестър. Той отива в Консерваторията, внася сумата. Връща се на Изгрева, за да благодари на Учителя за навременната помощ. Пита приятелите дали Учителя е на Изгрева. Те му отговарят, че Учителят е на Рила. Когато се връща групата от Рила, той разпитва подробно дали Учителя е слизал до София. Отговорът е, че Учителя е бил постоянно на Рила, заедно с братята и сестрите. За Атанас това е поредното чудо в живота му, направено точно навреме от Учителя. Той завършва Консерваторията и живее на Изгрева заедно с майка си Мария и брат си Гради.

Страда от късогледство – 6 диоптъра и отива при Учителя да иска съвет. Учителят му казва да отиде в планината, да живее там 3 месеца през пролетта и лятото и постоянно да гледа зелената трева и зелените листа. Той взима раницата си и отива на Рилските езера, като оставя очилата си вкъщи. Когато се връща, късогледството му е напълно изчезнало. До края на живота си няма нужда да слага очила.

Той участва в музикалния живот на Братството. Много услужлив, особено по отношение на музиката и поправката на музикалните инструменти. Завършва своя земен живот на 29 май 1993 година.

Брат Атанас много ни обичаше нас - децата на Изгрева и ни учеше да играем шах, когато живееха до къщата на Парлапанов. Добре се научихме още малки да играем шах. Често, като го търсехме, не го намирахме в тях и му измислихме песен: „Бате Атанасе много спиш, много спиш, камбаните бият – бим, бам бум." По-късно много пъти ни поправяше цигулките и той ми даде цигулка на някой от симфоничният

** Виж « Изгревът» том VII стр. 300-332.*

оркестър – не свиреше добре за 100 лв. Аз я огледах и видях, че долната дъска е пукната. Занесох я на Франц Христодоров и той я поправи и има много хубав тон. Сега синът ми Павел свири с нея.

47. Савка Керемидчиева*

Савка Керемидчиева е родена на 27 май 1901 година (нов стил) в град Цариброд. При едно посещение на Учителят в тяхното семейство, малката 4 годишна Савка отива при него и казва: „Учителю, от кога те търся!" Скоро тяхното семейство се премества в София и нейната майка Тереза започва редовно да посещава беседите. 12 годишната Савка отива на разговор при Учителя и той й дава за задача да чете Евангелието. Тя учи в гимназията и започва редовно да посещава беседите на Учителя. Много е любознателна и се интересува от окултните науки. Бързо научава стенография, която й е необходима цял живот за записване беседите на Учителя и разговорите около него. Тя всецяло се движи около Учителя и изпълнява неговите повеления.

Веднъж Савка решава да отиде сама на Витоша. Обажда се на Учителя и той й разрешава да отиде. Тръгва, минава през Симеоново, стига до Ел Шадай и продължава нагоре към горския дом. Пътеката минава през гъста гора и както върви, пада мъгла и тя се обърква. Обръща се с молба към Учителя за помощ. По време на молитвата си в гората чува зад себе си стъпки и вижда Учителя, който се приближава към нея. Тя се затичва и му целува ръка. Той й казва: „Какво стана? Позабърка ли се? Ела след мене." Повървяват малко и излизат на пътеката. Учителят посочва с ръка надолу и казва: „Върви оттука." Тя тръгва надолу, но след малко се обръща и поглежда назад. Учителя го нямало. Връща се в София и влиза в Салона. Там е Учителят, заобиколен от приятели. Той се обръща, поглежда я и се усмихва.

През 1922 година, Савка присъства на Търновския събор и като обикаля града, забелязва, че й няма златния Пентаграм, който тя носи на врата си с верижка. Верижката стои, а Пентаграмът е паднал някъде. Тя се разтревожва много и започва усилено да го търси. Всичките й усилия са напразни. На третия ден сутринта, като си прави молитва, се обръща към Учителя и го помолва сърдечно да намери Пентаграма. След молитвата тя излиза към центъра на Търново и на площада пред пощата, между лаветата, забелязва, че нещо блести. Навежда се и вижда своя Пентаграм. Взема го, разплаква се и отива при Учителя да му благодари за голямата подкрепа. Той й казва: „Друг път бъди по-внимателна."

Понеже майката на Учителя Добра имала голямо желание да учи, той я вселява в Савка и я кара да учи философия. През цялото й следване Учителят се обръща към нея с името Добра. Всъщност той се обръща към своята вселена в Савка майка.

Савка учи и се подготвя за изпитите си в стаята на Учителя, но често я късат, докато другите й колеги учат в бараките и изкарват добре изпитите си. Значи не е физическата близост до Учителя фактор за успеха, а вътрешната връзка, която човек има с този светъл дух. Скъсват я даже и по немски език, който тя говори от дете. Накрая завършва философия.

По характер е много чувствителна и дълбоко изживява неудачите в живота, като плаче продължително и страни от близките си. При едно такова психическо разстройство получава параза на лицето и се скрива в гората. Учителят изпраща хора да я намерят и като идва, три пъти й се кара продължително. На другия ден лицето й има нормален вид. Веднъж тя загубва зрението си и моли стенографките да я заведат до салона. Питат Учителя как да се оправи и той нарежда да се моли всеки час на денонощието с Добрата молитва, като вземе будилник, за да е точна – в продължение на една седмица. Така тя излиза от това тежко състояние и зрението й става нормално.

** Виж « Изгревът» том I стр. 98-103; том III стр. 108-114; том IV стр. 162-164, 166, 222, 325; том V стр. 619-631, 674-681; том IX стр. 96-98; том XIV стр. 479-574.*

Савка има много опитности с Учителя. Веднъж облича панталон и се явява пред него. Той й се скарва и й казва да не слага никога панталон, за да не разваля формата си. Друг път тя облича копринена рокля, малко къса, над коленете, със зашити на нея цветя. Учителят й прави много строга забележка: „Махнете тези астрални цветя." Савка отива в дома си, съблича я и я слага в горящата печка. След известно време отваря врата печката и вижда, че роклята й стои цяла, а огънят е изгорил само цветята. Тя я изважда от печката, размисля, разбира, че не е виновна роклята и затова не е изгоряла, а причината е вътре нея и я отстранява. Савка постоянно се грижи за бита и облеклото на Учителя. Той й нарежда да прочете цялото Слово. На нейното възражение, че няма време, Учителят й казва, че в другия живот може да не попадне в условия, в които да учи Словото и затова сега трябва да има една здрава основа, от която да се ползва и в бъдеще. Той намалява кармата й, но в другия живот ще трябва да я плаща.

Участва е в почти всички екскурзии, които Той прави, и винаги е в негова услуга. При Голготата на Учителя през 1936 година тя, заедно с няколко сестри, неотлъчно се грижи за него. През 1944 година участва във всичките зимни екскурзии на Учителят до Симеоново.

Преди заминаването на Учителя тя чувства близката раздяла и с голяма мъка се грижи за него. Понеже е свързана с германския народ, няколко дена преди капитулацията на Германия тя си заминава на 3 май 1945 година.

48. Неделчо Попов*

Неделчо Попов е роден на 22 декември 1927 година в Пещерско. Там получава основното си образование и завършва гимназия. Отива в София, където започва да учи в полиграфията. Среща се с Георги Събев, който му е съученик. Неделчо през свободното си време работи в едно кафене, където му дават и квартира. През 1925 г. Събев го запознава с новите идеи. Като напредват в обучението започват да работят на половин ден и получават половин заплата. Тогава се събират в обща квартира и работят в Държавната печатница като словослагатели. Управата се нуждаела от оценител и те се спрели на Неделчо, като веднага му увеличили заплатата. Тази длъжност изпълнява до края на живота си.

През 1926 г. Неделчо Попов участва в събора и започва да посещава беседите. Неговият добър, мек характер бързо спечелва обичта на младежите Добрата заплата му позволява да кани Учителя на важни концерти, като осигурява и транспорта. Става близък с Учителя и взема дейно участие в братския живот. Заради хубавото му отношение към братята и сестрите получава прякор „Гълъба". Увлечен от младежките пориви на братята, решава да напусне работата си, да вземе една раница с беседи и да проповядва. Съобщавайки на Учителя намерението си, последният строго му казва: „Тебе яли ли са те въшки? Работи тук, където Бог те е поставил." Той приема съвета на Учителя.

През есента на 1942 г. Учителят решава да посети Витоша с малка група сестри. Идва да ги изпрати и Неделчо, който е болен от жълтеница и станал от леглото. Елена Андреева носи тежка раница и попитала Учителя кой ще я носи. „Неделчо" – казал той. Неделчо обяснява, че е болен и не се е подготвил. Учителят отговаря: „Ние ще те почакаме. Иди се облечи." Дошъл Неделчо и групата тръгнала. Той едва вървял най-отзад. На Сипея задухал силен вятър и на Бивака било невъзможно да се стои, затова предложили да слязат в дерето. В това време идва и Неделчо, целият изпотен, въздъхва високо, сваля раницата и се преоблича. Немирният вятър грабва шапката на Учителя и я понася към дерето. Сестрите питат: „Кой ще отиде за шапката на Учителя?" „Неделчо" – рекъл Учителят. Той догонил шапката и я подал на Учителя. Тъкмо въздъхнал, вятърът пак я грабнал и се наложило втори път да я носи. При третия път помолил Учителя: „Моля ви се Учителю натиснете я на главата си, за да не хвърчи повече." Вятърът постепенно утихнал и приятелите

** Виж « Изгревът» том II стр. 336-337, N4; том III стр. 229-231, N20; том V стр.552-554, N213.*

напуснали дерето. Отишли на Слънчева поляна, където обядват и тръгват обратно към София. От болестта на Неделчо не останало и следа.

На 16 Юни 1941 година Учителят и голяма част от братята и сестрите от Изгрева са на екскурзия на Витоша на бивака Ел Шадай. Закусват, сядат около Учителя и се греят на топлите слънчеви лъчи. Неделчо става прав, обръща се към Учителя и му казва: „Учителю, кажете ни нещо за себе си, което никога не сте ни го казвали." Учителят се изправя, застава в средата на полянката и изпява с мек глас песента „Странник съм в този свят". Приятелите остават възхитени от чудната песен. Неделчо взима активно участие навсякъде в живота на Учителя. След неговото заминаване се включва в борбите, станали в братството на страната на брат Борис Николов. Напечатва книжката „Завета на цветните лъчи" и участва в издаването на книгата „Учителя". След напечатването на „Завета на цветните лъчи" разбира, че милицията ще му направи обиск, и веднага се обръща към свой колега - голям комунист, и го моли да остави при него известни секретни документи, отпечатани в неговия отдел. Колегата му приема книгите и на другия ден когато милицията идва да прави обиск на Неделчо, не намира нищо подозрително. След няколко дена Неделчо Попов извиква брат Иван Иваницов - Каруцаря, който натоварва книгите на каруцата и ги закарва на Изгрева. Неговият красив и всеотдаен живот за Братството завършва на 23 април 1952 година.

По времето на Учителя, брат Неделчо се сприятелява с Николина Балтова, която живееше до кухнята. Той често я посещаваше и тя го ревнуваше от сестрите. Тя поемаше от неговите енергии (вампиризъм) и Неделчо започна да слабее. След заминаването на Учителя, се оказа, че има чернодробно и жлъчно заболяване, с което не можа да се справи и си замина. Не всякога една връзка е еднакво полезна за двамата партньори.

49. Борис Дряновски*

На Изгрева живее брат Борис Дряновски с жена си Мария. Той редовно посещава беседите и участва в братския живот. През 1943 година Учителят му дава 3 листчета, на които е написана по една санскритска дума и му нарежда да ги занесе у трима свои най-близки приятели и да ги скрие в дома им. Понеже той е радио инженер, има много приятели в цяла София. Борис изпълнява точно задачата, дадена му от Учителя. След голямата бомбардировка на 10 януари 1944 година той, заедно с Учителят, се евакуира в Мърчаево. Там си спомня за трите листчета и решава да види какво е станало с жилищата, където ги е оставил. Замисля се дълбоко и разбира, че всъщност Учителят му напомня за това. Отива при него, целува му ръка и му казва, че иска да отиде до София и да види какъв е резултатът от задачата, която той му е дал. Учителят одобрява решението му и той отива при първата къща с поставено листче и вижда, че стърчи здрава, а наоколо всички сгради са разрушени. При втората заварва същото положение. Третата къща също е здрава, а околните сгради - разрушени. Той се връща в Мърчаево, разказва подробно всичко на Учителя и му благодари за помощта, която оказва на неговите приятели. Учителят обяснява, че когато стават земетресения или някакви други бедствия, ангелите гледат отгоре в даден град да видят къде има запалена свещ, т. е. Дом, в който някой се моли на Бога. Те поставят ръката си над тази къща и по този начин тя остава непокътната и стърчи между всички други околни къщи.

След заминаването на Учителя от този свят Дряновски участва в братския живот, но почти не се меси в борбите, станали на Изгрева. Той е интерниран няколко години в лагер от комунистическата власт. Със своя тих и скромен живот, той оставя един добър пример на бъдещото поколение за подражание.

50. Ангел Керемедчиев* (Астрологична карта в Приложение I)

Брат Ангел Керемедчиев е роден на 30.04.1916 г. в град Пазарджик. Презимето му е Керемедчиев, понеже дядо му имал фабрика, в която

** Виж « Изгревът» том II стр. 296-297, N17.*

произвеждал керемиди. Понеже в 5 дом има Плутон съвпад с Лилит и Сатурн в знак Рак, и Уран на Асцендента опозиция Марс, много пъти е имало опасност за живота му, често минава през смъртта и остава жив. Раждането му е било трудно. Още като бебе, по-големите, които го гледали, го изтървали в сух кладенец – два метра дълбок, и той изпаднал в кома. Извикали веднага майка му и други съседи. Дошла най-после и баба му и се сетила, че той си е прехапал езика. Тя бръкнала в устата му с пръста си, и извадила езика и той дошъл на себе си. Така се спасил от това премеждие.

Още от малък той проявил изключителен интерес към техниката и даже го снимали с дрехи, джобовете на които били пълни с болтове и гайки. Понеже Уран е в собственият си знак Водолей на Асцендента, той притежава много силна научна интуиция. Поглежда машина как работи и веднага в умът му се явява как се движи, как се предава движението от едно колело на друго. Луната му е тригон с Марс, образуващ се, което му придава голяма сръчност и той с ръцете си може да направи всичко, каквото пожелае по бърз и много точен начин.

Когато бил на 7 години, видял, че майка му плаче, и той я попитал защо плаче. Тя му казала, че времето е много горещо и зелето, което наложили в кацата се схумило и през зимата нямали да имат зеле за ядене, а и нямало и друго зеле да купят и да напълнят кацата отново. А кацата била голяма – 1000 литра. Брат Ангел се замислили си казал: „Зелето е нападнато от ферменти – микроби, които трябва да се унищожат и така да се оправи зелето." Взел от армеята, която се точела на връв и едва излизала от канелата. Напълнил бакър и заварил армеята. След това я налял в кацата и с дълга пръчка разбъркал, за да отиде тази гореща армея до канелата, за да започне да изтича нормално. След вторият бакър вряла армея, канелата почнала по-добре да тече. След третият котел вряла армея, канелката се отпушила и армеята започнала да тече нормално. Ангел опитал на вкус армеята и разбрал, че армеята станала много хубава за пиене, а зелето се оказало, че е цяло и не се е схумило – занесъл на майка си в чаша да опита армеята и след като я изпила се разплакала. Попитал я защо плаче. „Защото най-малкият ми син направи такова голямо добро на семейството ни и оправи зелето, нашата насъщна храна."

Леля му се омъжила за един много богат земеделец, който имал зеленчукова градина и произвеждал почти всички видове зарзавати. Лелята докарала кола с холандски краставици. Изяли една част от тях, но останала голяма купчина от тези чудни хубави краставици и започнали да гният, да се развалят. Виждайки това, брат Ангел взел няколко тенекии от газ и без да ги мие, ги напълнил с краставиците, които имали. Залял ги с гореща вода и запушил отгоре капаците и ги засмолил. На другия ден отишъл в мазето и видял, че тенекиите се надули – значи добре са запушени. През пролетта леля му докарала кола с марули, но баща му и майка му казали, че е хубаво да има нещо кисело – краставици, защото с марули не може да се пие ракия. Ангел веднага влязъл в мазето, отворил капака на една тенекия и помирисал. Миришело на газ. Взел попивателна хартия и я сложил отгоре. Той знае, че газта е много лека и е изплавала отгоре над водата и след няколко попивателни листа, газта се обрала и миризмата изчезнала. Извадил краставиците, които били променили цвета си и станали жълти. Умил ги, занесъл ги на майка си, която ги опитала и веднага ги нарязала на салата. Предложила ги на лелята, но тя казала, е никога не е яла жълти краставици. Накарали я да опита салатата и толкова й харесали краставиците, че изяла няколко чинии със салата. Тя попитала откъде ги имат тези жълти краставици, толкова вкусни. Ангел й казал, че това са нейните краставици, една каруца, която тя им дала през есента и разправил как ги е запазил в този свеж вид до пролетта.

Баща му бил спиритист и правел сеанси, на които викал духовете на заминали хора. Извикал духът на Наполеон Бонапарт и духовете загасили свещта, която озарявала стаята и започнали да местят масите и столовете. Баща му запазил

спокойствие и веднага запалил свещта – духовете изчезнали и шумотевицата секнала.

Ангел учил основното си образование в родният си град и завършил прогимназията с отличие и влязъл в гимназията. Покрай учението, той много добре подържал търговските сметки на баща си. Баща му бил много строг към него и желаел сина му да стане търговец, а Ангел мислел само за техниката и машините. Той отишъл при един техен роднина, който бил механик и конструирал моторче, което, когато се натоварило много преминавало от 4 тактово в режим на работа в двутактово, когато всеки такт ставал работен. Баща му недоволен от него, го накарал да го извади навън, пред къщата им да го гледат хората. По това време минал директора на банката и големци от общината и се заинтересували от неговото изобретение и решили да го изпратят в Пловдив на панаира, който се откривал след няколко дена. Ангел взел моторчето и отишъл в град Пловдив, но се разминал с тези, които трябвало да го посрещнат. Той отишъл в центъра на панаира и там го намерили и го накарали да монтира моторчето. Дали му едно хубаво голямо бюро, върху което той монтирал мотора си, като предварително го покрил с вестници, за да не изцапа. Началниците го наблюдавали и отбелязвали всичко, което той правел. Тогава бил на 17 години и имал силно желание да учи в Карловският техникум. На панаира дошъл цар Борис с министрите си и го обикалял. Борис дошъл до масата, на която бил монтиран мотора на брат Ангел и поискал да узнае за какво може да се използва. Той му отговорил – за самолети, които попадат в трудни метеорологични условия, да превключат от 4 такта на два, които всичките стават работни и самолета може бързо да излезе до трудната си ситуация. Царя му предложил да отиде в София и той му осигурява издръжка да учи. Ангел не се съгласил с това предложение, а останало силното му желание – техникума в Карлово. Директора на панаира разговарял с него и разбрал, че той иска да отиде да учи в Карлово. Той му казал, че е много добър приятел с директора на техникума, написал едно писмо до него на машина и му го дал да го занесе на директора. Ангел тайно от родителите си отишъл в Карлово и се явил при директора на техникума да го приемат да учи. Последният му отговорил, че няма свободни места и да си върви в къщи. Излязъл отчаян от думите на директора и седнал на пейка и се замислил. Сетил се, че доктор Тодоров – директора на панаира му дал писмо. Влиза пак в кабинета на директора на техникума и му казал, че носи писмо до него и му го подал. Последният му казал, че не се интересува от писмото му. Тогава Ангел му казал, че писмото е от доктор Тодоров от град Пловдив и последният веднага го прочел, погледнал го и му наредил да си даде документите и да отиде да учи в който отдел желае. Той, разбира се веднага отишъл при струговете – в ковачницата, където се подготвят материалите за струговете и започнал да се издържа сам и да учи. Започнал да поправя радиоапарати и си изкарвал пари за храненето.

В Карлово са трима наши родолюбци, родом от там – Евлоги и Христо Георгиеви, като първият бил голяма финансова личност в света и най-големият дарител в и извън България. Дал 7 милиона златни за строежа на Софийският университет, направили в Карлово едно голямо водно колело, което се въртяло непрекъснато от водата и движело машините на няколко фабрики със станове за платове. На това колело турците завързали майката на Левски – Гина, за да им каже къде е синът й. Тя постоянно се потапяла от въртенето в студената вода. Левски веднага научил за това злодеяние и от билото на планината с една дъска се спуснал и стигнал до колелото, около което имало много турци, които гледали сеир. Скочил срещу тях с два пистолета и нож в устата си, и почнал да стреля. Турците изчезнали. Той отвързал въжетата, с които турците били вързали майка му за колелото, освободил я и пак забягнал нагоре в планината.

Ангел взел да поправя радиоапарати, на които обикновено изгаряли бушоните и някои други евтини части. Той поправил радиото на един човек, който го

носил преди това на друг, който му взел 30 лв., а Ангел му взел 2 лева. Той отишъл в кръчмата и разказал за този радиотехник и квартирата на Ангел се пълнела с радиоапарати. Направили усилвателна уредба, която гърмяла и след 24 часа. Ангел я оправил така с прекъсвач и след 22 часа тази уредба спирала и на другия ден той я поправял. На третата година директора разбрал, че Ангел се издържа и понеже в стола ставали много злоупотребления, той насрочил общо събрание на всичките ученици и предложил брат Ангел да стане отговорник на стола и да води сметките и всички го избрали. Директорът като младеж също се издържал сам, и знаел, че Ангел ще държи за интересите на учениците и това напълно се оправдало, като се намалила цената на храната. Ангел отлично подържал сметките, и следял да не се развалят продуктите. Той учел и проявил изключителни способности. В края на учението, под неговото ръководство построили един голям универсален струг. Завършил отлично техникума и взел да работи. Разбрал, че техническото знание в България е доста ограничено и решил да отиде в Германия, за да научи нещо ново по техниката и електроуредите. При него като вземе някое решение, то е неотменно, понеже той се е ръководел от едно вътрешно проникновение. Води се жестока война и всички, които го изпращали – родините му плачели, а майка му, която много го обичала, казала спокойно: „Той ще се върне жив и здрав." Напълнили му 2 куфара с цигари и разни суджуци и други месни продукти, макар, че той е вегетарианец, понеже знаели, че при купонната система ще може да си изкарва с тях пари. Той отишъл в град Дрезден със 100 марки. Записал се в университета и започнал да учи. Той искал през свободното си време да работи нещо, за да се издържа. Яденето му като вегетарианец било за 1 марка и 100те му марки можели да стигнат за около 3 месеца. Отишъл в „Трудови резерви" при немкиня, която знаела малко руски и често й пращали руснаци, дошли да работят платено в Германия. Ангел знаел добре руски и започнал да разговаря с тях, и разбрал кой какво искал да работи, каква специалност имал и превеждал на германката, която веднага ги изпращала в съответните заводи, където желаели да работят. Тя благодарила на Ангел и го помолила, ако има пак руска група, да дойде, да й помогне. – „Разбира се" – казал й Ангел. Тя го попитала къде иска да работи. Той й отговорил, че иска да отиде някъде, където правят поправки, ремонти на електромотори. Тя се усмихнала и му казала: „Намерих ти такова място" и го пратила в един универсален завод за поправка на всички видове машини. Завела го лично, запознала го с директора на предприятието и го представила добре пред него. Той го приел, като казал „Добре" и му посочил една купчина с около 50 повредени електромотори, на които с чук и шкарпела да свали намотките, да ги разглоби, нареди на лавици с надпис за всеки. Той изчукал 2 мотора и се спрял, замислил се и си казал: „Как може в тази високо механизирана страна да се работи по примитивен начин – да се чука с ръце?" Трябвало да изчуква по 4 мотора, за което му плащали 80 пфенинга. Той се огледал наоколо и видял наблизо една преса. Наточил едно подходящо парче желязо като нож, заварил го за пресата и слагал мотора под ножа, пускал пресата, ножа отрязвал горната част, след това обръщал долната и за няколко часа се справил с всичките 50 мотора. Наредил ги изрядно на голям шкаф с надпис за броя на намотките, дебелината на жиците и системата му. Дошъл началника му и погледнал работата му. Ангел му казал „Финиш". На другия ден веднага му дал друга работа – да оправи едни шкафове с нахвърляни различни четки и скоби за мотори с различни размери, които били много дефицитни и никъде ги нямало и тези, които работели там преди него, често ги крадели. Ангел веднага забелязал, че четките и скобите били с различни размери и поискал шуплир и започнал да ги отделя по еднакви видове и да ги слага в отделни чекмеджета. Ангел забелязал, че началника го наблюдавал под око какво прави. За няколко часа Ангел наредил всичките четки и скоби по размери изрядно и докладвал на началника си, че работата е свършена. Германецът се чудел как този млад българин не краде тези дефицитни части и на другия ден го

извикал в канцеларията си и му подал затворен плик. Като го отворил, видял, че има в него 100 марки за свършената работа и благодарност, че не крадял частите. До него работело момиче, което навивало бобини с изолирани медни жици, но не можела точно да спре диска като се върти и често навивала повече намотки, за което я глобявали и я предупредили, че ще я уволнят и тя често плачела. Ангел, който притежава силно развит практичен ум, с интуиция (Меркурий полусекстил Венера, секстил Нептун, паралел Сатурн, Нептун латитют Марс) се спрял при момичето и веднага конструирал приспособление, с което диска, който се въртял спирал на точно определените му намотки и момичето престанало да плаче постоянно. На другият ден минал началника и попитал: „Кой направи това изобретение?" Момичето посочило брат Ангел. Началникът пак го извикал в канцеларията и му дал плик с други 100 марки.

Дошли двама полковника и почнали да се карат с директора, защото искали да се изправи оста на един голям тежък ротор, изкривена при работа с повече от 20 милиметра. Директорът отишъл в централният им склад в Берлин да търси стомана със същите размери, понеже при тях нямало, а и в Берлин нямало. Ангел чул разправията и отишъл при един българин негов приятел и го попитал защо се карат, каква е тази гюрултия? Приятелят му показал ротора и му казал, че директора отишъл чак в Берлин да намери стомана за ос с такива размери, но сигурно нямало да намери. Ангел погледнал големият изкривен ротор и неговият ръководител му казал: „Ще го направиш!" Извикал приятеля си Павел да му помогне да качат ротора на един голям струг и да го застопорят. Закрепили го здраво и Ангел пуснал струга да се върти на бавни обороти. Взел оксижен и 2 бутилки с кислород и една с водород – които нагрява много по-силно, но е крайно избухлив и започнал с водорода да нагрява оста. Германците – работници за секунди изчезнали от завода, като казвали, че този българин е луд и ще вдигне завода във въздуха, ако стане взрив. Ангел освободил приятеля си Павел и започнал с горелката с водород да нагрява изкривената ос, като турил – опрял до нея желязна ролка, която постепенно се движи бавно напред и изправя оста. Оста станала червена от водородното нагряване и се изправила отлично до десети от милиметъра. От ролката се образували малки стружки, които той изшлайфал – струга бил изрядно окомплектован с всичко. Ангел спрял оксижена и премерил точно оста. Тя била абсолютно права и лагера, който изпробвал, влизал в леглото си само с набиване. Германците съобщили на директора за лудият българин, който току що се бил върнал от Берлин и отишъл в завода и почнал грубо да се кара на Ангел, че взел без позволение да работи със струга, да нагрява оста с водород. Поуспокоил се и го попитал колко време е работил. Ангел му отговорил: „Един час." В същия момент дошли полковниците и видели правата ос, монтирана на струга и 4 пъти горещо му благодарили за отлично и много бързо свършената им важна работа. Свалили ротора от струга, благодарили пак и я откарали с колата си. Ангел решил да напусне завода заради грубото отношение на директора към него. Директорът омекнал и му казал да отиде на другият ден в канцеларията му. Ангел отишъл и директора му подал затворен плик, но Ангел му казал, че не е за него, понеже не е адресиран за него. Тогава той му го сложил в джоба. Взел подробно да го разпитва какво е учил, инженер ли е, а той отговорил, че е студент и сега учи, но когато бил в град Карлово и учел в техникума, заедно със съучениците му направили най-големият универсален струг в България. Като си отишъл, отворил плика и в него имало 500 марки. На другият ден директорът му дал електромотор, външно напълно изправен, но не работел. Ангел взел омметър и измерил съпротивлението на намотките и посочил една намотка, която била вътрешно изгоряла, а външно нямало никакъв признак. Неговата силна интуиция му подсказала дефекта и той упорито държал на своето пред директора. Тогава директора го накарал да разбие електромотора с чук и шкарпела. Оказало се, че намотката, която посочил Ангел се била изкривила надолу, опряла се в другата и се

заварила. Показал го на директора и той се чудел на този българин, който така упорито държал на своето, което било изключително точно. Веднага го оставя да оправя уредите и дефектните машини и мотори.

Все пак Ангел напуска и отива в друг завод, където имало пълна автоматика. Приели го като конструктор. Видял една автоматична линия и запитал за какво производство е. „За цигари" - му отговорил директора. Той отишъл при машината, която била в движение. В нея се слагало всичко необходимо за производство: тютюн, хартия за цигарите, картон за кутиите и т.н. Машината била много чувствителна и когато се окажело например, че картона е по-широк с 1 мм., линията спирала и трябвало работника да отиде напред, да завърти един лост и тя пак тръгвала. Ангел начертал на лист едно приспособление, с което този лост да се завърта от моторче, което се задвижва с натискане на копче от мястото на работника. Няма да ходи да премества лоста. Извикал отговорника си, и му дал плана. Последният го разгледал и след малко довел директора на завода, един дебел германец, който поразгледал чертежа и казал: „Гут!" Веднага приложили предложението, дадено от Ангел, и той получил голяма награда за изобретението си. Директорът го извикал в канцеларията си и взел да го разпитва какво е учил и т.н. Поканил го в дома си. Неговият приятел Павел му дал един свой черен хубав костюм, с който той отишъл на гости в един небивало разкошен апартамент. Запознал се с дебеличката му дъщеря. Като тръгвал за Германия, му казали, че там няма мъже и жените се хвърлят на всеки, който се яви пред тях и той решил да няма никаква връзка с жените. Като си тръгнал за квартирата, видял, че възрастни германци копаят пред прозорците на мазето на ръка, което му било непонятно, защо е така в тази толкова напреднала техническа страна. Имало и големи бетонни блокове, които поставяли пред прозорците в изкопа. Попитал ги: „Защо копаете така усилено?" А те му отговорили, че се очакват големи бомбардировки. Ангел имал много пари и можел да си купи самолет, с който да отиде в България. Изкарал курсове за авиатор - въртели го завързан в една сфера и го карали да върви по една дъска, без да залита. Издържал този изпит и имал право да кара самолет. Приятеля му Павел му казал, че в България не може да лети и според законите й веднага ще му вземат самолета. Лесно можели да купят бензин. Имало малки самолетчета, които кацали навсякъде и развивали скорост 120 км. в час. Ангел се отказал от самолета. При картината, която видял неговата будна интуиция му казала: „Ти какво правиш още тук?" Той веднага решава да напусне Дрезден. Отишъл в университета да си взема документите. Срещнал възрастен едър германец и го попитал за документите си. Той бил ректора и му отговорил, че е забранено да се дават документите и веднага влязъл в съседна стая. Ангел смаян от отговора останал неподвижен и се чудел какво да прави. В дъното на коридора имало едно високо слабо момиче, което се приближило до него и му казало: „В 13 часа в градината!" Тогава имало германски полицаи, които щом забележели нещо нередно, веднага стреляли. Взел в плик от телесните продукти суджуци, които имал и цигари, които много се ценели тогава в Германия. Редели се с часове, за да получат по 4 цигари. Отишъл на срещата в градината. В 13 часа момичето минало покрай него, пуснала един голям плик и без да го погледне, продължила пътя си. Ангел веднага сложил плика под палтото си, и когато тя излязла от градината, станал, настигнал я в улицата и й подал плика с храната и цигарите. Отишъл на гарата при полицаймастера да му подпечата документите да напусне Германия. Подал паспорта и студентската си книжка, но чиновникът му казал, че е абсолютно забранено и бутнал документите назад. Ангел като никога взел в джоба си кутия с цигари, а другите ги оставил на хазяйката си. Извадил запалил една цигара и подал кутията на дебелият немец. Той взел една цигара, запушил, но я угасил и оставил в пепелника, за да може после пак да запуши. Ангел му подал кутията и му казал: „Това е за вас!" Германецът взел кутията, огледал се наоколо, извадил отдолу печата и го ударил на двата документа. Ангел се качил на влака, и той тръгнал. Той

си казал: „Отървах се".

Като работел, минавал край книжарница, където продавали техническа енциклопедия на електромоторите и над нея имало надпис: „Само за германци!" Ангел проучил кога отварят книжарницата, влязъл вътре и с висок точен немски поискал енциклопедията и книжарката му я продала.

В Австрия трябвало да минат от западната гара на източната и да пътува с друг влак. Застанал на трамвайната спирка, качил тежкият си куфар и балтона на трамвая, и той затворил вратата и тръгнал, а Ангел останал на спирката с другият куфар и цигулката си. Започнал да се моли. Чудел се какво да прави. Но след малко видял, че трамвая върви бързо назад и спрял пред него. Кондукторката му поела багажа, и той се качил и трамвая тръгнал. Тя му се извинила, че не го забелязали навреме. Тръгва с друг влак и пристига в Скопие, където трябва да смени влака. Отива при готовият да тръгне влак, но един дебелак го изгонва и му казва, че няма място. Ангел има много пари и отива назад към спалните вагони да пътува в тях. Но дебелака минал през коридорите, пълни с хора и когато Ангел отваря вратата си, и слага куфара, дебелака го ритва и той пада на земята и пак му казва: „Няма място!" Ангел застанал до куфарите си и се чудел какво да прави. Чува глас: „Ангеле, какво правиш тук?" Това било един негов съученик, който се оженил за сръбкиня и живеел там. Обяснил му положението, и приятеля му отишъл веднага при началника на гарата, който спира влака (приятеля му знаел отлично езика). Влакът се върнал назад и закачил два български вагона, оставени в глуха линия отзад. Влакът тръгва и чуват, че вика момиче, отварят вратата, хващат я за ръцете и яката на палтото, и я качват горе. Покрай техният влак преминал друг, натоварен с немски младежи, дошли от Африка, след разбиването на генерал Ромел. Качват се в последният вагон и десетина военни. Скоро станало тъмно, а техните вагони били без светлина. Момичето, което било преподавателка, отивала в училището, а много пъти закъснявала поради влаковете. Благодарила им и пожелала да остане с Ангел в купето, а приятеля му легнал в съседното купе. По едно време чуват картечен огън и силен гърмеж. Светлините на влака угасват и той спира. Чули гласове: „Грешка, грешка!" Партизаните мислили, че този влак кара германските младежи към фронта и искали да ги избият. Ангел и приятеля му слизат от вагона и виждат локомотива обърнат, релсите от взрива стърчат нагоре във въздуха, а вагоните един върху друг. Ангел и приятеля му отиват да помагат. Чували се много викове за помощ. Изваждат всички живи навън от вагоните, на полето, повечето от които без ръце и крака. Изваждат всички, които били живи и ръцете им се изпоцапали с кръв. Ангел имал в куфара си 2 термоса, дадени му от хазяйката: единият с мляко, а другият с кафе. Момичето им поляло и с тях си измили ръцете. През нощта дошъл немски авариен влак. В два вагона пред локомотива имало вързани сърби: жени и деца, и ако има взрив ще измрат първо те. Те бързо правят линията и следващият влак, който идва, ги откарва за София. 3 дена след напущането от брат Ангел на град Дрезден, той е бомбардиран жестоко от англичаните със запалителни и разрушителни бомби. Имало една площ, която не горяла и самолетите се върнали и я засипали с бомби. От 800 000 жители останали около 150 000. Точно тогава брат Ангел слиза от влака в София. Виждаме любящата ръка Божия, която пази и напътства своите любими деца. Виждаме и голямата му и точна интуиция във всички насоки.

Дошъл в София, Ангел си потърсил работа в университета „Климент Охридски", където веднага го назначили като началник на групата по поддръжка на университета, понеже бил завършил Механотехникума в Карлово и учил в Германия. Той веднага вкарал ред и порядък в работата си и неговите подчинени, които гледали с недоверие на него, започнали да го уважават и слушат, макар че бил най-младият от тях – към 30 годишен. В химическият факултет ги викали по няколко пъти в седмицата да поправят каналите, понеже химикалите разяждали бързо железните тръби. Тогава брат Ангел направил канала с глинени тръби, които измазал добре

отвътре с лепило за гума и започнали да го търсят през 3-4 месеца. Купил си моторетка, с която обикалял обектите. Към тяхната група се числяла и Александровата болница. Той живеел с брат си в една квартира.

Научил за Учителя, и отива на Изгрева в неделя в 10 часа на беседа. Закъснял и салона бил пълен, а той застанал прав до вратата. Една сестра станала да му направи място да седне, но той си сложил ръката на рамото й и я накарал да си седне. Брат Ангел се концентрирал да разбере онова, което говорил Учителя. Той не поглеждал към него, а си говорил беседата. Както стоял така в захлас, изведнъж му се прояснило съзнанието и той чул ясно: „Ако имаш силни болки в стомаха си, изпий няколко чаши гореща вода и си легни на лявата страна." Беседата свършила и Ангел си отишъл доволен от малкото, което разбрал. След като свършила беседата и Учителят излязъл от салона, брат Ангел се приближил до Него, застанал на стълбата към Горницата, и го попитал на какъв инструмент да свири. Учителят му отговорил: „На какъвто искаш." И той започнал да свири на физармоника. На другият ден работил целият ден и вечерта усетил силна болка в стомаха си. Той има Плутон съвпад Лилит, съвпад Сатурн в пети дом в знак Рак, което дава много чревни и стомашни разстройства и любовните отношения с жените са табу за него. Излязъл на двора да намери колата на ректора, но я нямало и другите две коли били някъде по работа. Вкарал моторетката вътре в университета, но стомаха още по-силно го заболял – качил се на трамвая и отишъл в квартирата си, като си мислел, че там ще намери хазяйката си, която била аптекарка и обслужвала като лекар цялата махала. Позвънил, но никой не се обадил, ударил с юмрук по вратата, но и двете хазяйки ги нямало. Влязъл в стаята си и се замислил. Спомнил си думите на Учителя. Имал електрически чайник, в който брат му всяка сутрин си варял чай и го пиел преди да отиде на работа. Напълнил чайника и го включил. Изпил горещата вода от чайника и се почувствал малко по-добре. Спомнил си думите на Учителя, че трябва да легне – легнал на лявата си страна и веднага заспал. Брат му не се върнал вечерта, а на другият ден вечерта. Ангел се събудил и го попитал колко е часът. „Осемнайсет" – отговорил брат му. Значи той спал непрекъснато, непробудно нощта и целият ден. Казал на брата си, че е трябвало да отиде сутринта на работа, но го болял много стомаха и се успал. Разправил му за Учителя, който му предсказал какво има да му се случи и му казал и начин, как да се справи. Като погледнал до себе си, видял, че се е образувал цял гьол от потта, която изтекла от него, но той бил напълно здрав. Брат му казал: „Искам и мен да ме заведеш при Учителя."

Ангел започнал редовно да посещава беседите. Купил си томчета и започнал усилено да чете Словото. Разбрал, че Учителят вижда всичко в настоящето, миналото и бъдещето, и винаги помага. И след заминаването на Учителя, той посещавал беседите. Запознал се с **Трендафилка*(Астрологична карта в Приложение I)** и попитал ръководителя си дали може да живеят с нея заедно братски живот. Отгоре одобрили решението му. Те живеели в София. Бащата на Филка имал фабрика, която национализирали. Филка била учителка. Извикали ги в милицията, за да ги изселят в северна България. Ангел имал големи знания по машините и предложил на полковника, който ги изселвал, да ги изселят в Пазарджик, където ще са много полезни като преподаватели в училището. Полковникът се съгласил, и те отишли в родният си град да работят като изселени. Веднага ги извикали да работят като конструктори в един завод. Попаднали на хора без образование. Техните помощници били завършили техникум, но нищо не разбирали от чертежи и математика. Трендафилка взела да ги учи и ограмотява, като същевременно трябвало да дават чертежи за нови типове машини, които завода да произвежда. Плащали им месечно по 5 000 лв., а на пазача 6 000лв. и те напуснали завода и отишли в града. Там веднага подгонили Ангел да работи в Промкомбината, но нямало материали за производството, което искали да се осъществи. Той не

**Трендафилка Благоева Балдевска е родена на 20 Август 1926 г., петък в 3ч. 45мин. през нощта в гр. Пазарджик.*

подписал заповедта за назначение. Тогава го помолили да оправи над сто водни помпи, върнати от цяла България като дефектни. Ангел им поискал 100 работни часа за мотор. Отначало нормировчика искал да го наблюдава и да му определи нормата. Ангел казал на ръководството да си ги правят те. Тогава се съгласили. Ангел разглобил един мотор и видял къде е грешката. Ангел взел двама ученици от техникума, в който преди това той и Филка преподавали. Момчетата били много честни и умни и виждали всичките дефекти в майсторите, и им ги казвали направо в очите. Затова никой от тях не искал да работи с тях. Ангел поискал стая, да му направят тезгях за работа и му дадат необходимите инструменти, и той започнал работа с двамата си помощници. Двата диска на помпата се допирали под известен ъгъл и тя не можела да засмуква вода. Ангел взимал на струг горната част на диска, докато двата прилепвали плътно и пуснал една помпа да изпомпва вода 200 литра от един варел 200 литра в друг. Помпата за няколко минути изпомпвала водата, докато преди това с часове използвали 200 литра. Поправил помпите и ги изпратили в местата, от където били върнати. Платили му и го накарали да оправи хлебопроизводството. Машините закъсали и щели скоро да спрат и да няма хляб за града. Отишъл и разбрал причината за излизането на машините от строя – нередовното смазване на лагерите. Бъркалката за тестото била най-отгоре и бързо се изнасяли лагерите й. Ангел сложил на нея двойни, но ролкови лагери. При всеки лагер монтирал кутия с масло да капе по малко и постоянно да го смазва. До тогава слагали грес в гресьорни, но тя скоро се втвърдявала, нямало смазване и лагерите работели на сухо. Фурната имала осветление, което блестяло в очите на майсторите и те не можели да видят дали хляба е опечен. От голямата топлина постоянно горели крушките – по 100 на ден. Ангел направил тяло с рефлектор, в което крушките не се загрявали от голямата горещина на фурната и светлината осветявала хляба във фурната, а не очите на майстора. Започнали да сменят по 3-4 крушки на месец и снабдяването ги запитало да не би да вземат от другаде крушки. Нямало сита и често в брашното примесването се явявали мишълци и се дигал голям въпрос. Ангел направил сито на такова ниво, че направо се слага чувала , а ситото вибрира и веднага се пресява брашното. Фурнаджийте били изключително доволни от него, постоянно му давали хляб, кифли, козунаци и му се покланяли. Той почти не работел, но всички машини за повредата, на които директорът глобявал работниците, сега работели безаварийно и безотказно.

Ангел имал в центъра на града място от 2 декара и един дял от него му вземали някакви селяни, комунисти – 1/3, уж да строят съвет. Трябвало непременно да си построи жилище на два етажа, за да си запази мястото. По интуиция той знаел, че това ще стане. Имал вноска от 1500 лв. за кола „Трабант". Сестра му дала нейните лихвоточки и се събрало банката да им отпусне заем. С голям зор взел разрешение за строежа. Викнал един майстор да му изкопае мазето. Едновременно той го пазарил от изкопаната пръст да му направи над 25 000 тухли – необходими за къщата. Оценили направата на тухлите на 13 стотинки и всичката изкопана пръст ставала на тухли, които се сушели по големият двор. Събрали се доста тухли и майстора взел да ги гради на куптор, но му казал веднага да му достави въглища, защото ако почнат есенните дъждове, целият им труд отивал на вятъра. Ангел веднага отишъл в Топливо, но складовете били изметени и му казали, че въглища ще има най-рано след месец. Минал през училището и срещнал една от прислужничките, която му се оплакала, че като влязат в мазето, постоянно удрят главите си, понеже пода е засипан със стари въглища, които през зимата не могат да горят в печките, понеже били много ситни и прах. Ангел взел един плик от въглищата и ги занесъл на майстора, който ги харесал. Ангел отишъл при цигани, които живеели наблизо и имали кола и кон. Попитал едно слабо момиче – на кого е тази кола. „Че на баща ми!" – „А къде е той?" Отговорила, че работи на гарата и сега пие в кръчмата. Дошла жената да направят уговорка за прекарване на въглищата. Колата се клатела и едва се движела, понеже била с разбити колела. Уговорили се с циганката и четирите

й деца – „Кой ще кара колата?" – попитал Ангел. Ами тази моята голяма дъщеря. Определили колко ще им плаща и на другата сутрин впрегнали коня в каруцата и дошли всичките деца. Малките пълнели няколко кофи с въглища и ги подавали, тя ги сипвала в колата, прекарана плътно до него. При вторият курс Ангел свалил задните колелета, отрязал шината, заварил отгоре парче с винт и натегнал колелото така, че спиците се прилепили и затегнали. След това заварил парче и колелетата станали отлични и никак не се клатели. След това направил по същият начин и предните колела и децата за няколко дена му прекарали над 25 тона въглища и мазето станало високо. Положението било спасено и тухлите се изпекли. Директорката искала да му плати за изчистването на мазето и му дала 40 лева, колкото имала в касата, но Ангел отказал и искал той да й плати. Намерил и друг, който напълно очистил мазето от старите изостанали въглища. Платил добре на циганчетата за работата и им купили нови дрехи. Така той построил къщата и запазил мястото си.

И двамата работили в техникума като учители и децата много ги обичали и учели при тях много добре материала. Дошло време да се пенсионират и направили една среща в почивна станция в планината с всичките преподаватели от града и накарали брат Ангел да сподели своят педагогически опит. Той им говорил за правилното възпитание на младежите и накрая им казал: „Сега ще ви кажа най-важното." Всички млъкнали и заслушали. – „Да обичате децата с цялото си сърце, да влизате в положението им." – казал Ангел.

Той си спомнил, че прочел в беседа, че новите хора трябва да живеят на чисти места, близо до планината. Интуицията му го насочила в село Симеоново. Споделил с Трендафилка и си купили място, обърнато на изток – към изгрева на слънцето и започнали да си строят там къща. Едновременно участват в братският живот. Купили си кола и от Пазарджик от приятели си купували по-евтини строителни материали – цимент, вар и др. и ги прекарвали в Симеоново с колата. Събота и неделя усилено работели, но идвали големи групи младежи от Крум Въжаровата група – Гришата, като между тях имало много агенти от ДС. Веднъж си направили гювеч в тава и за обяд изяли половината от яденето. Вечерта дошли повече от десет младежи и седнали в стаята. Филка и Ангел се помолили и взели да им сипват от малкото ядене, което имали. Тогава се проявил закона на изобилието – сипали на всички от вкусният гювеч, но яденето в тавата останало толкова, колкото било от началото – половин тава. Постепенно те се освободили от това „обкръжение на добри приятели" – търтеи, готованковци и агенти – над 10 души. Покрили къщата и взели да работят двора. Посели домати, но шопите им казали, че на техният климат не стават домати. Ангел покрил разсада с найлони. Времето застудяло и паднало сняг и доматите почти загинали. След няколко дена снега се стопил и Ангел дигнал найлоните и доматите се развили от топлото слънце и дали богата реколта. На другата година селяните започнали и те да сеят домати и зеленчуци.

Двамата написаха малки книжки за пробуждане на съзнанието на хората и запознаването им с Братството и братският живот. Аз им дадох моите стенографски записки, събирани 40 години по физиогномия, хиромантия и др. Извадих на лист подробно от коя беседа, от кой ред и абзац започва даден цитат и до къде, и го дадох на сестра Трендафилка, понеже имаха беседи.

Те вкараха данните в компютъра и като отлични педагози, ги подредиха по теми и набраха книгата **„Себе си познай"**, за което сърдечно им благодаря. Отначало се издаде на 3 отделни части, а после подвързана в том. Към 2000 година двамата изграждат втори етаж, с цел да се използва за подготовка и печатане на беседи. Извикаха ме и мен да участвам в направата на бетоновият покрив. Аз му предложих да гланцирам бетона и няма да има нужда от керемиди или други покривни материали. Заедно с бригада бетонджии и няколко наши приятели, изляхме бетона и след обед взех да гланцирам с най-хубавите си мистрии, които

имах. И досега покрива не е пуснал вода. Те оправиха горният етаж. Ангел изолира стените със стериопор и сега живеят там на светлина и без влага. Постоянно работят и брат Ангел измисля нови въведения за отопление.

Трендафилка е художник и прави няколко изложби на картини и от плетива. Те редовно посещаваха лагера на Зекирица и седемте езера. Често се срещаме с тях и водим ползотворни разговори. Макар и на преклонна възраст, те работят непрестанно духовно и физически. Брат Ангел цял живот е работил в заводи и предприятия и благодарение на будната му интуиция, винаги е намирал изход от трудните си положения.

51. Владимир Балючев

Владимир Балючев е роден в Пловдив през 1912 г. в многолюдно семейство. Там получава основното и средното си образование и след завършване на гимназията идва в София и започва да работи като журналист предимно във вестниците на Земеделския съюз, в който членува. Открива братските среди, среща се с Учителя и започва да посещава беседите. Намира приятна обстановка сред младите братя и сестри и се сприятелява с много от тях на Изгрева.

След преврата на 19 май 1934 г. се образува „Дирекция на обновата", в която влиза и Владимир Балючев, като отговорник за печатни произведения и той пуска свободно да излизат всички беседи. В Дирекцията се получава писмо от Светия Синод, в което се настоява да поставят свой човек със задача да следи съдържанието на издаваните духовни книги. Целта на Синода е да спре издаването на беседите. Балючев отива при своя началник Петър Попзлатев, бивш военен министър, и му докладва за съдържанието на писмото, като му заявява, че ако Синодът постави свой човек в „Обновата", той ще пречи на тяхната работа и постоянно ще си имат разправии. Тогава те двамата заедно написват едно писмо, с което отказват категорично да приемат човек от Синода, който да следи издателствата. След известно време един полковник, под давлението на Синода, спира издаването на беседите на Учителя. Владимир Балючев, заедно с Петко Епитропов и Михаил Стоицев – ръководители на София и Пловдив, отиват при Петър Попзлатев и му докладват за нареждането на полковника и разрешава Учителя свободно да изнася своите беседи и те да се издават, без да им се пречи. Отиват при Учителя и му докладват това, което са направили. Учителят поглежда мило Балючев и му благодари.

С позволение на Учителя Владимир започва да живее на Изгрева, където се оженва за Недялка Калпакчиева, с която имат хубав живот. Много пъти той е в услуга на Братството, особено при печатането на беседите. След 9 септември 1944 г. и заминаването на Учителя Балючев е преследван от комунистите, понеже не влиза в техния комунистически Земеделски съюз и е изключен от Съюза на журналистите в България. Започва да работи в бригадата на Борис Николов, предимно в провинцията: Русе, Варна и другаде. След привършване на работата на бригадата в провинцията той се завръща в София и постъпва на работа в „Паркове и градини" в мозаечния цех на Гради Минчев. В тази бригада работят много наши приятели. Оттам получава пенсия и започва пак да се занимава с журналистическа дейност. Той е много отзивчив и услужлив – грижи се за Мариола Калпакчиева и други възрастни приятели. Ненадейно в Пловдив си заминава сестра му и няколко дена след нея и той напуска този свят на 17 април 1996 г.

52. Райна Райкова Калпакчиева

Райна Райкова Калпакчиева е родена на 26 юни 1907 г. нов стил в град Търново. Баща й Райко е търговец. Запознава се отначало с Кръстников в Бургас, но скоро намира Учителя и се включва в братския живот. Семейството има още 3 деца: Недялка, Мария и най-малкият е Петър. Майката не споделя новите идеи и си заминава през 1916 г. Децата са отгледани от баба им Райна, понеже през време на войната баща им е на фронта. През 1919 г. Райна вижда за пръв път Учителя, научава

от баща си, че той не яде месо и риба; и тя, и брат й Петър стават вегетарианци. Тогава семейството им се премества да живее в долния етаж на братската колиба, заедно с баба им Мариола. Две години по-късно двете сестри Недялка и Мария застават до голямото дърво пред колибата, където Учителят държи своите беседи, обръщат се на изток и се заклеват, че няма да ядат повече месо. Всичките им роднини вдигат голям шум, но баща им Райко ги поддържа и казва на родините си да оставят децата свободни.

Райна присъства на съборите, завършва средното си образование в Търново и когато Учителят препоръчва на младите ученици да следват, тя се записва в Математическия факултет в София и го завършва. Семейството им идва да живее на Изгрева. Там тя се запознава и се сприятелява с Найден Найденов, роден на 24 септември 1904 г. (нов стил). Той завършва Морското училище и става капитан за далечно плаване. При всичките негови пътувания Райна се моли за него и с нетърпение очаква писмата му, на които отговаря. През 1932 г., срещу Нова година, Найден пътува със стар български параход, който точно в 24 ч. в Средиземно море в мъглива нощ е ударен и разцепен на две от гръцки параход. Найден спи в каютата си, скача при удара и вижда, че гръцкият параход разцепва техния и се прехвърля на другия. Една голяма вълна го залива. Спасяват се само четирима българи, които гърците искат да убият, за да няма свидетели за случая. Учителят ги запазва и гърците ги закарват в Цариград в българското посолство, почти напълно схванати от студа. Оттам с параход ги прекарват в болницата на Варна. Найден на никого не се обажда. Райна нетърпеливо чака вест от него. Минава повече от месец, а вест няма. Отива при Учителя и го пита за Найден, но той мълчи. Втори път отива, той пак мълчи. Отива трети път с думите: „Учителю, кажи ми къде е Найден?" Той й отговаря, че е във Варна в еди коя си болница на четвъртия етаж. Тя се качва на влака, заминава за Варна и намира Найден целия схванат. Той я пита: „Кой ти каза, че съм тук?" Тя отговаря: „Учителя." Учителят й дава съвет как да го лекува, тя го довежда на Изгрева и започва постоянно да се грижи за него. Приятелите от Изгрева пускат приказки по техен адрес и правят бележка на Райна защо го гледа така, като не е женена за него. По този повод в разговор Учителят казва: „Ако знаеха изгревчани каква хубава любов и връзка са имали в миналото, нямаше да кажат и една дума по техен адрес." Постепенно Найден оздравява и почва да ходи с бастун. На Петровден през 1939 г. Учителят им предлага да отидат на езерата. Райна се подготвя и двамата отиват на Рила. Често пъти Паневритмията се играе на Третото езеро. След изиграването й Райна и Найден остават и бавно се прибират към лагера през баира за Второто езеро. В това време приятелите са се прибрали и закусили. Когато приближават до моста, където изтича водата на Второто езеро, срещат Учителят, който ги спира и казва: „Рекох, ако искате, можете да хвърлите бастуна." Найден веднага хвърля бастуна и се освобождава напълно от куцането. Двамата с Райна започват редовно да ходят на Витоша и Рила.

През есента на тази златна за Братството 1939 г. на брат Найден и Райна докарали 2 тона въглища, стоварени на улицата и трябваше да се пренесат до двора на дома на Митко Сотиров, където имаше няколко сандъка обковани с черна мушама и капак за складиране на въглищата на живущите наоколо семейства. Имаше и сандък на Райна, в който с две кофи се пазарих да им пренеса стоварените въглища. Бях доста слабичък, но жилав и веднага започнах работата. Пренесох половината от въглищата и се уморих много и не можех да си свърша работата. Обърнах се към Учителя да ми даде сили да довърша започнатото. Не се минаха и няколко минути както почивах, пристигна брат Ради Танчев с голяма количка без заден капак и голяма кюмюрджийска лопата. Без да каже дума, взе да товари въглищата. С 6-7 лопати напълваше количката и я закарваше при сандъка и с лопатата ги хвърляше вътре. Докато се осъзная той пренесе въглищата, сложи лопатата в количката и си тръгна. Веднага го настигнах, хванах го за палтото и го помолих да почака да си

разделим парите. Той ми отговори: „Парите са за тебе!" и си отиде. Това беше първата ми печалба, подпомогната от Учителя.

През 1943 г. сключват брак. Изпращат Найден да следва морско строителство в Мюнхен, Германия. При сбогуването си Учителят им дава книгата „Учителят говори", едни вълнени чорапи и свой портрет. С много перипетии те пристигат в Мюнхен, където точно по това време започват интензивни бомбардировки на съюзниците над Германия. При всяка въздушна тревога Райна и Найден слагат багажа си на някоя площадка в жилището, отгоре поставят книгата, портрета на Учителя и чорапите и бягат в скривалището. След края на бомбардировката намират всичко наоколо разрушено, а собственият им багаж и стълбата до него стоят здрави. Германците виждат това и към техния багаж започват да прибавят и свой багаж. Други българи, които научават как се запазва багажът от бомбардировките, взимат единия от чорапите и той действа също така силно и запазва всичко оставено. Райна и Найден много пъти се спасяват така, след което отиват в едно село в планината, над град Дрезден, където Найден подготвя изпитите си и завършва образованието. Завръщат се в България. Навсякъде в живота те чувстват осезателно любящата ръка на Учителя, която ги пази.

След заминаването на Учителя те участват в братския живот. Райна е много близка с Боян Боев и често му ходи на гости. Те са редовни посетители на рилския лагер и през най-трудните години за Братството.

Обикновено аз отивам с работната група и след построяването на кухнята и магазина, понеже зная кой къде строи палатките си, пренасям багажите, построявам палатките и слагам вътре в тях денковете. Когато след седмица приятелите пристигат на езерата, те отварят палатките, развързват денковете си и започват лагеруването. Райна ме кръщава с името „Светлата заря". На Изгрева предимно Райна участва в братския живот, а Найден повечето време е на работа. След пенсионирането им често се събираме у тях и у Петър Филипов на братски вечери. Найден Георгиев си заминава на 20 ноември 1988 г., а две години по-късно и Райна – на 19 юни 1990 г.

53. Асен Арнаудов*

Асен Арнаудов е добър цигулар и свири в Царския симфоничен оркестър, дирижиран от Сашо Попов. Всяка година Културният отдел на немската легация отпуска по две стипендии за следване на даровити българи в Германия. Асен пожелава да отиде да учи там. Помолва диригента да му издейства една стипендия и той му осигурява да следва арфа. Това той споделя със своя приятел Методи Константинов, който рязко се противопоставя на неговото желание, защото точно тогава започват най-големите бомбардировки в Германия. Заедно отиват да говорят по този въпрос с Учителя. Той им казва да се явят при него след седмица – петък, 15 часа. Двамата отиват при Учителя на посочения ден и час и той ги поканва в приемната си. Методи започва да говори и казва на Учителя, че неговият приятел Асен не е с всичкия си ум, защото иска да следва в Германия, където има постоянни бомбардировки. След неговото изказване Учителят се обръща към двамата и казва: „Асен Арнаудов записа почти всички братски песни безкористно – без да е взел нито един лев. Той записа и Паневритмията. Може да отиде! Аз съм зад него.

" Асен заминава да следва в Мюнхен. По време на интензивните бомбардировки той не бяга в скривалището, а се разхожда по улиците на града. Пред него, зад него, вляво и вдясно се разрушават сгради, чуват се писъци, охкания, умират хора, но него една треска дори не го одраства. Хазяйката – възрастна германка, много се плаши за него. Той й заявява, че докато живее в нейния дом, няма да падне бомба. Арнаудов завършва Консерваторията, завръща се в София и става професор по арфа.

В един хубав пролетен ден след свършване на Паневритмията на полянката

** Виж « Изгревът» том I стр. 135-137.*

остават на разговор Учителя и Галилей. След известно време, от другата страна на полянката идват Асен Арнаудов и младата сестра – Весела Несторова. Те не забелязват Учителя и Галилей, и Асен започва да я прегръща и целува. Учителят се обръща към Галилей и му казва: „Ако Асен знаеше, че целува прабабата на сестрата, която в този момент се е вселила в нея, и изживява своите неизживени чувства от миналото, веднага щеше да избяга от нея и нямаше изобщо да я целува."

След заминаването на Учителя Асен е професор в Консерваторията и опитва всичките сладости в живота. По-късно е поканен от персийския шах да заеме длъжността придворен арфист, където дълго време свири. Заминава си от този свят с пробудено съзнание.

54. Весела Тодорова Нестерова*

Между младите приятели, евакуирани заедно с Учителя в Мърчаево, е и Весела Тодорова Несторова. Отлична певица, интелигентна, владее английски език и много общителна. Отива при Учителя и го пита какво да прави в живота си, понеже има съвпад на Марс с Венера в седми дом на хороскопа си, който дава много любовни авантюри. Учителят я поглежда и казва: „Много просто, прескочи седми дом и мини направо в осми." Това е много добър съвет от Учителя, но мъчно приложим в живота от един млад, изпълнен с чувства човек. В Мърчаево тя има много близка дружба с Владо Сергеевич. Те постоянно ходят заедно, украсяват Извора на доброто с камъни. Весела се влюбва в него и пожелава да се оженят. Отива при Учителя и го пита дали да реализира това свое желание. Учителят я поглежда строго и казва, че такава опитност е имала в предишното си прераждане и няма никакъв смисъл да повтаря нещата. В този живот й предстои да върши съвсем друга работа. При разговор с Йорданка Жекова за нейната връзка Учителят казва, че тя е кармична и ще заведе Владо до дъното на ада. Наистина след 9 септември Владо става директор на един месокомбинат, живее няколко години и си заминава от този свят. Той е много близък приятел с Темелко и няколко пъти му се явява насън и го моли да му съдейства пред Учителя, да го освободи от това страшно място, от този ад, в който е попаднал.

Веса Несторова освен с Владо, има любовни отношения с 40 млади братя, които също попадат в ада, според разказа на брат Кирил Стоянов (Лъвчето). Тя постоянно се движи от своите силни чувства и страсти до заминаването на Учителя. Тези й прояви продължават и след заминаването на Учителя. Беше горделива и не се сприятеляваше с всички приятели, а с отделни личности, издигнати в Братството. Аз няколко пъти съм й носил помощи – пари и храна в Лозенец. Тя ме е посрещала сдържано, хладно. Замина си на 6.03.2002 г. в град Бургас.

След заминаването на Учителя Весела посещава Америка, където работи за Братството, превежда беседи, запознава розенкройцерите с песни на Учителя. След завръщането си в България тя работи самостоятелно. Написва автобиографията си „Път към светлината", посещава приятели, изнася концерти, главно в провинцията. Сега живее в Лозенец и работи усилено върху Словото и музиката на Учителя. Пише стихове и ги издава в стихосбирки.

55. Петър Филипов**

Петър Филипов Николов е роден на 25 Юни 1913 г. в София. Той е един от най-ярките представители на братската група от Русе. Там живее до заминаването на Учителя.

Като младеж преживява много болести (има в хороскопа си Сатурн в първи дом, квадрат с Луната). Той е много слаб и затова отрано става вегетарианец и започва да се лекува по природосъобразен начин. Запознава се с Учителя, възприема новите идеи и започва неотклонно да работи с тях. Брат му Стефан често му се подиграва, че е сложил два кола в гащите и със своя идеализъм в скоро

** Виж « Изгревът» том IX стр. 305-309*
*** Виж « Изгревът» том VI стр. 636-640, N12, N13; том VIII стр.538-541; том XIX стр. 492-512, стр. 971-974.*

време ще си замине. В живота, обаче, става обратното. След няколко години си заминава пълният Стефан, а Петър оздравява и се изправя на крака. Учи и изкарва изпит за майстор-сладкар и заедно с братята си, също сладкари, от Горна Оряховица отиват да живеят и работят в Русе. Техните хубави произведения намират широк пазар в града. Петър се свързва с Никола Ватев и цялото русенско общество. Организира младежки клас, който той ръководи. От преживените болезнени състояния той придобива опитности и започва да лекува болни. Когато го викат при някой болен, той се моли и ако му се яви образът на Учителя, отива да го лекува. Така помага на много пострадали хора. При една среща с Учителя на Изгрева, той му казва повече да не лекува болните, защото болестите са изпратени от природата, за да изправят живота на хората и техните недъзи. Като ги лекува, поема от кармата им и изменя плана на природата.

Главната задача на учениците е да учат и се занимават със Словото.

Петър често прави и изпраща на Учителя козунаци, сладки и кафе, държано дълго време в кутии от ванилия, което се напоява с миризмата на ванилията и става много ароматно. Учителят много харесва това кафе. На брата, който му донася подаръците от Петър, Учителят казва: „Значи, този брат иска да му се дава, защото, който дава за Господа, непременно и на него ще му се даде."

Заминава си Борис Малджиев, който има печатница в Русе и печата беседите. Петър отива в склада за беседи, който се намира при Ватев, и намира една стая, пълна с беседи от общия, младежкия клас и неделни. Съобщава веднага на Учителя, с молба да му каже как да постъпят с беседите. Учителят му нарежда всичките беседи, дори и отделните листчета, да се опаковат и веднага да се изпратят в София. Мобилизира се цялото русенско братство. Тодор Маринчевски, който работи там, взима най-дейно участие в работата. След две седмици всичко е опаковано, натоварено в два вагона и изпратено в София. Учителят е много доволен и благодари на русенското братство. Тези беседи (малките отделни книжки) липсват в книжарницата и те попълват няколко годишнини от класовете, за да могат да ги четат приятелите.

Стефан, големият брат на Петър, решава да купи машини и хладилници за фабрично производство на пасти и други сладкарски изделия. Дава капаро 100 000 лева в една немска фирма. Петър веднага отива при Учителя и иска неговото мнение. Учителят му отговаря: „Няма да стане нужда да използвате тези машини." Петър изтегля капарото от фирмата и се отказва да купува машини. Братята му се сърдят и карат, но той изпълнява съвета на Учителя. След 9 септември комунистическата власт национализира работилницата за сладкарски изделия, която имат. Ако тя беше превърната на фабрика, щяха да бъдат подведени като фабриканти и изпратени по лагери и затвори. Така съветът на Учителя ги спасява от тези излишни страдания.

При разговор с Учителя, той му казва да не идва да живее в София, а да си остане да работи в Братството в Русе. Учителят отлично знае, че тук ще се оплоди и развие бързо кармата му от миналото и ще плаща жестоко. При новата власт, той става директор на сладкарските цехове. Понеже иска да е свободен в неделя, когато има най-голяма продажба на сладкарски изделия, не се подчинява на ръководството и го уволняват дисциплинарно. След 9 септември 1944 г. Петър остава без работа, отива в София и започва да работи в строителството в бригадата на Борис Николов. През 1952 г. бригадата е командирована в Русе, Варна и други градове. След завръщането си в София Петър, като строител, става софийски жител. През 1956 г. купува място от Васил Славов и построява къща. По характер е много гостоприемен и при него постоянно има гости, а всяка събота се провеждат духовни вечери. Ние с Елена Симеонова участваме навсякъде в този братски живот, особено след заминаването на брат му Илия и моето отиване да живея при него. Всяка неделя посещаваме големия Купен, където прекарваме целия ден. Зимно време ходим до

Белия извор. Милицията постоянно ни следи. Много вечери на шосето до къщата ни идва военна кола с пеленгатори, за да следи да не би да имаме радиостанция и да предаваме шпионски сведения. Четирима полковници от Държавна сигурност правят срещу къщата на Петър блок на 4 етажа и постоянно следят кой влиза и излиза при него. На запад съсед му е Кралю, голям комунист – дипломат, който постоянно му прави бели.

При тази обстановка Петър решава да осинови племенника си Филип, който в бъдеще да продължи неговата духовна работа. Аз му обръщам внимание, че в наталния хороскоп той има Уран във знака Водолей, квадрат с Марс. Това показва неговия свободолюбив дух и много разправии и обиски от страна на милицията. За тези думи той ми се разсърдва много, но по-късно му правят шест обиска и той разбира точно влиянието на този аспект. Обръщам му внимание, че племенникът му Филип има Уран съвпад със Слънце в знака Лъв, квадрат с Марс, където Уран е в заточение и той няма да е толкова свободолюбив като него – лесно може да изпадне под влиянието на милицията. Това е една горчива истина, която той разбира по-късно и тя съкращава живота му. През 1972 г. Петър ни изпъжда от дома си и последствията на това деяние не закъсняват. Около него започват да се събират най-различни хора, които го шпионират и му пречат.

С Петър най-активно участваме във всички летни екскурзии на Рилските езера. Поправяме стъпалата на пътеката на Езерото на Чистотата и участваме във всички братски прояви. Поради гонението на Братството от комунистите при езерата ние направихме лагер под Салоните – при извора Адунай, където лагерувахме много години. Милицията идваше до езерата, прогонваха приятелите, но ги мързеше да дойдат до нашия лагер и ние изкарвахме необезпокоявани там повече от месец. След нашето напускане на дома му той си счупва крака. Изкара трудовия си стаж в „Паркстрой", където се и пенсионира. Работейки в стаята си, той усеща, че от запад идва някакво облъчване от съседа му Кралю. Една вечер положението става нетърпимо и заедно с Марийка Марашлиева заминават за село Миндя, където живее брат му Нойо. Здравословното му състояние се влошава и той отива в Русе, където почива на 20 април 1984 г. Той остава верен на принципите на Младежкия окултен клас и не се оженва.

56. Димитрина Антонова*

Димитрина Антонова се запознава с Учителя и влиза в Братството. Тя сънува ясен сън. Намира се в стая пред един шкаф, където трима братя спорят по въпроса кой е Учителя. По време на спора пред тях се появява една ръка, която след малко се превръща на Христос. Той стои малко пред тях, изчезва и на негово място се явява Учителя. Така тя си отговаря на въпроса кой е Учителя.

Сестра Димитрина Антонова беше поетеса и сътрудничеше в списание „Житно зърно", където често се появяваха нейни стихотворения, свързани с братския живот. Тя имаше много добра обхода с приятелите и посещаваше редовно Младежкият клас. Мария Христова – Захарната, е една от най-бедните сестри в Братството. Един ден отива на Изгрева, носи 50 лева и по интуиция ги подава на младата Димитрина Антонова. В този момент тя има належаща нужда от 50 лева. Мария й предлага да си услужи с тези пари. Димитрина от голяма гордост категорично отказва да ги вземе. Тогава Мария й казва: „Извинявай, значи Духът не ми е посочил точно на кого да ги дам." Отива при Учителя, дава му един геврек и му казва: „Това е за тебе." След това му подава 5 лева и казва: „Това е за Господа." Учителят слага парите в джоба си, разчупва геврека, раздава на всички около него по едно парче и започва и той да яде. Димитрина се приближава към него, но Учителят застава с гръб към нея. Както и да се върти, той все й обръща гърба си. Тя се запитва: „Защо Учителят постъпва така с мене?" Дълбоко се замисля и разбира, че не е постъпила разумно, като е отказала грубо парите, давани й от Мария.

** Виж « Изгревът» том IV стр. 594-595; том VIII стр. 356-410.*

Смирява се, отива при Мария Захарната и взима парите. Учителят веднага й обръща внимание и започва с усмивка да разговаря с нея. Значи, той е внушил на Мария Христова да услужи на Димитрина в този труден за нея момент, а тя отхвърля Божието благословение.

Димитрина остава да живее на Изгрева, завършва висшето си образование, започва да работи, пише стихове и разкази. Написва много стихотворения за деца, които издава в отделни книжки. Включва се в Младежкия окултен клас и активно участва в братските мероприятия. Тя е тиха, скромна, мълчалива, но работи с душа и сърце. Влюбва се в Асен Арнаудов и от големия изблик на своите чувства му написва стихотворението „Нишки" – за невидимите връзки, които свързват душите. Асен получава писмото й и остава като замаян до вечерта. Взима арфата и цяла нощ по текста на полученото стихотворение пише симфония. Сутринта отива с арфата си при Учителя и му изсвирва произведението си. Учителят му казва, че трябва да работи още и той години наред усъвършенства тази симфония. След заминаването на Учителя Димитрина отива да живее в един блок до село Горубляне, където след известно време почива. Тя остава вярна на Младежкия клас и не се омъжва. Замина си на 24.09.1970 г.

57. Руси Събев*

Учителят купува два билета за концерт на виден музикант и казва на Мария Милева да обиколи Изгрева и намери някой брат, който да го придружава на концерта. Тя търси Неделчо Попов, Георги Радев, Борис Николов, но не намира никого. Връща се при Учителя и казва, че не може да намери брат, който да го придружава на концерта. Тогава Учителят я пита: „Поканихте ли, рекох, Руси?" Руси Събев е гърбавичък и много от нашите братя го гледат с пренебрежение. Това е причина той да се свие и скромно да живее. Мария Милева отива при Руси и му казва, че Учителят го кани да отидат заедно на концерт. От вълнение той пребледнява, облича новия си костюм, намират му хубава риза и отива с Учителя на концерт. Бог обича всичките си деца и се грижи за тях.

По-късно Руси Събев и Анка Динова си заминават в един ден. Учителят обяснява: „Те отидоха като делегати на Бялото братство, за да могат румънците да дадат Добруджа без война на България." Това стана на 6.09.1940 г., когато Румъния даде Добруджа на България. За пръв път при присъствието на Учителя, българите придобиват територия без военен конфликт.

58. Илия Узунов**

Илия Узунов е роден на 18 ноември 1905 г. в Търново. Там той получава средното си образование и отива на един от събориите на Братството. Запознава се с Учителя, приема с любов новите идеи и започва да работи за тях. Идва да живее на Изгрева, сприятелява се със Стоянка Илиева и живеят братски до нейното заминаване. Той следва електроинженерство в Австрия и след завръщането си в България, работи в подстанция, където се и пенсионира. Участва активно в братския живот, посещава редовно Рила и Витоша. Има много идеи, които почти никога не довършва, а други ги използват. Веднъж, когато е в своя роден град Търново, му се внушава мисълта да напише писмо до цар Борис III – да се откаже от престола си доброволно. Това щяло да бъде един уникален случай в света – цар сам да се откаже от царството си. Той философства, разсъждава и накрая не написва писмото. Когато отива на Изгрева, Учителят го среща и го пита: „Илия, защо не написа писмото до царя?"

След заминаването на Учителя Илия Узунов работи известно време в бригадата на Борис Николов. Участва дейно в братския живот и борбите, които се провеждат в братството. Той има много опитности с Учителя, които не написва. След заминаването на Стоянка Илиева на 25 септември 1981 г. живее сам, но много братя и сестри му помагат. Илия Узунов си заминава на 10 юли 1996 г. Остава верен на принципите на Младежкия клас и не се оженва.

**Виж « Изгревът» том I стр. 404; том VII стр. 71*

*** Виж « Изгревът» том IV стр. 286-307, стр. 582-584.*

Като разбрахме от приятелите, че брат Илия е много болен, сготвихме ядене и отидохме с Елена да го посетим. Той беше много отслабнал, не се хранил няколко дена и се подготвил да си замине. Аз го разтрих, взех да му говоря и го склоних да си хапне от яденето, което сестра Елена беше приготвила. Яденето му се услади и той се нахрани добре и започна редовно да се храни. Живя след това още няколко години.

59. Петър Камбуров*

Петър Камбуров е роден на 1 декември 1899 г. в Стара Загора. Идва в София и се записва да следва право. Запознава се с Учителя и Братството и редовно посещава беседите. През 1920 г. месец февруари Петър отива в София да си завери семестъра. Температурата е -20 градуса, влакът закъснява и пристига след полунощ. Петър слиза и се отправя към дома на Учителя да се приюти. Спира пред вратата, но никъде не свети и остава да чака. Започва да замръзва и бутва леко с пръст вратата. Лампата в стаята на Учителя светва и той излиза наметнат с пелерина. Изтичва, отваря вратата и казва: „Рекох, не бива да стоите вън, ще се простудите." Въвежда го вътре, събужда сестрите да му направят чай и го затоплят. Денят е неделя и има беседа. След нея и обеда Петър пита Учителя: „Учителю, тази нощ, като бях вън замръзнал, защо не ми отворихте вратата преди да я бутна?" - „Законът на невидимия свят е докато не почукаш, не ти отварят."

Един ден в салона при него идва София Попова, поглежда го и му казва: „При сегашното ви развитие вие нямате нужда да учите право." Петър послушва Учителя и се заема да работи духовно. Петър работи в печатницата на Лазар Котев като словослагател и живее в таванска стая в дома му без прозорец и врата. Един неделен ден той разбира, че след беседа Учителят е поканен в дома им. Правят се големи приготовления. Петър отива на беседата, веднага се връща и влиза в стаята си, от която вижда, че след 20-ина минути с файтон идва Учителят. Изчаква да спре шумът в хола – когато казват молитва и той си казва. Има едно парче хляб и няколко маслинки. Изпитва голяма вътрешна радост и изяжда малко хляб и две маслинки. Благодари за всичко. След като Учителят си отива, той чува разговор между хазайката и дъщерите й, които изнасят блюда с гозби: „Язък за масрафа! Толкова хубави яденета бяхме приготвили и всички ядоха до пресищане, а господин Дънов мълча и накрая изяде парче хляб с две маслинки."

Учителят го изпраща в село Арбанаси, където правят опит за създаване на братска комуна. Комуната не успява. Петър е много добър цигулар и свири отлично „Идилията", с която мелодия ангелите посрещат нашите издигнати духовни приятели в невидимия свят.

Петър активно участва в печатането на Словото, във всички начинания, свързани с комуните и братския живот. Има много интересни опитности с Учителя. След заминаването на Учителя тяхното голямо семейство отива да живее в село Прослав, Пловдивско, където образуват комуна заедно с толстоистите. Той си заминава на 20 Юли 1969 г.

60. Панталей Карапетров

Един от учениците на Боев от гимназията в Панагюрище е Панталей Карапетров, дърводелец по професия.** Той идва в София, запознава се с Учителя и ученето и остава да живее на Изгрева. Като наблюдава колко е сериозен Учителя на беседите, той не смее да се приближи до него. Когато започват да правят бараките на Изгрева, Учителят е постоянно при строежите, усмихнат и разположен. Панталей се престрашава един ден и му казва: „Учителю, аз искам да си сменя занаята." Учителят изведнъж става много сериозен, поглежда го строго и му казва: „Христос беше дърводелец, а ти какъв искаш да бъдеш? Дърводелството е един от най-хубавите занаяти." След този разговор Панталей остава дърводелец до края на живота си.

** Виж « Изгревът» том I стр. 71-72, стр. 405-408; том II стр.334; том VI стр. 181-222.*
*** Виж « Изгревът» том XIII стр. 579-584.*

Като правят бараките на Изгрева, на Панталей често му се дояжда нещо сладко, но на Изгрева няма никой познат, от когото да си поиска. На другата сутрин, като минава покрай салона, Учителят го вика с лявата си ръка, а в другата държи един буркан със сладко и лъжица, подава му ги и казва: „Идете в гората и си похапнете сладко, колкото искате." Учителят е крайно чувствителен и схваща състоянията, през които минава всяка душа. Отгатва желанието на Панталей и веднага го задоволява с широта и свобода. За него няма маловажни желания и постъпки, а всичко облича в красивата дреха на Любовта, носителка на живота.

Панталей остава да живее на Изгрева и след заминаването на Учителя, заедно с другарката си Петранка активно участва в трудния братски живот. Той е паркетчия и работи в „Софстрой". Често се срещахме по обектите и заедно ги завършвахме и предавахме. Той се пенсионира преди мене и се включи в общият братски живот. С него и Боянчо и други приятели участвахме в укриването и пренасянето на останалите беседи след обира на 6.12.1956 г. на сигурно място. Посред нощ пренасяхме, като няколко души вървяха напред да гледат дали има хора по пътя. След пенсионирането си живее известно време и си замина на 19 март 1990 г. Жена му е машинописка и постоянно взима участие в издаването на беседите. На 20 октомври 1993 г. си замина от този свят.

61. Гради Минчев*

Един от добрите работници, който влива своите свежи сили в братския живот е Гради Колев Минчев. Роден е в село Габерево, Елховско, на 5 юли 1912 г. В съновидение той вижда, че в предишния си живот е американец и работи в групата, която Учителят създава при пребиваването си в Америка. Заминава си за другия свят, след известно време намира Учителя и се ражда в България. Като израства, той се запознава с идеите на Братството и Учителя и идва с майка си Мария да живее на Изгрева. Със своя откровен и детински характер и постоянната си готовност да помага на всекиго спечелва любовта и уважението на приятелите. Понеже работи като строител, на Изгрева той се включва в строежа на бараките. Запознава се с Алфиери Бертоли, при когото научава мозайкаджийския занаят и става майстор. С този занаят обикаля из цяла България.

Участва активно в почти всички екскурзии на Рила, в общата работа за подържане на лагера и устройване на магазина. След заминаването на Учителя той става домакин на Братството и стола и се грижи за неговото снабдяване и правилно функциониране. Приема редовно всички приятели, които идват от провинцията, и ги настанява да преспят в братските стаи. Под влиянието на Учителят Гради променя своя характер и с готовност участва във всяко общо братско начинание. Той на дело прилага идеите на Учителя и оставя светъл спомен в душите на братята и сестрите със своята безкористна и всеотдайна работа.

Гради отива при Каназирева в Стара Загора. Разговарят известно време, тя му предлага да отидат при митрополита на разговор. Взимат една беседа и се отправят към Аязмото, където се помещава митрополитът. В проведения разговор Каназирева се оплаква, че в едно старозагорско село по донос на попа милицията разгонва братята и сестрите от беседа. След това тя подава беседата, която носи. Той я взима, усмихва се и казва: „Виждаш ли тази библиотека с остъклените врати, в нея има всички беседи, излезли досега, от господин Дънов. За случая, с който ме запознахте, аз не зная нищо и разгонването на братята и сестрите не е наредено отгоре, а е работа на местна почва." След това той извиква попа и му се скарва, че постъпва лошо с хората на Братството.

След освобождаването ми от казармата, аз отидох да работя при брат Гради, който се беше наел да направи бюст на Георги Димитров в двоен размер от мозайка по гипсов макет, изработен от скулптора Фицов. С нас беше Асен Каназирев, който имаше фабрика за сапун и го пратиха в Белене. Понеже помагал в живота много на

** Виж « Изгревът» том VII стр. 183-299.*

брата на Георги Димитров, лежа една година в лагера и го освободиха. Заедно с него и Гради правихме клинови кълпи от бетон и рабецова мрежа по формите на статуята. Те станаха сто. Сглобихме ги, поставихме арматура и отляхме статуята с мозайка и цимент. Стигнахме до главата и се оказа, че няма едно кълпче. Намерихме го в напрежението и наляхме разтвора до горе. Брат Гради остана цяла нощ да долива, защото мозайката спадаше. Стана фигурата. После я изтъркахме. Брат Гради взе карци и с кран сложиха фигурата и я закараха на гарата, натовариха я във вагон за Ардино. Там отляхме пиедестал и монтирахме статуята. Фицов ни изигра – не плати на Гради и той не можа да плати и на нас. Аз не си развалих отношенията си с него и работехме и други обекти. Брат Гради имаше машина за търкане и полиране на мозайки, но брат Борис му я поискал, и той му я дал да си услужи, но Борис не му я връщаше. Гради искаше да ми я даде на мене за компенсация на парите, които ни задигна Фицов. Борис мина на години и върна машината и Гради ми я даде веднага. Тя е още у нас.

След заминаването на Учителя Гради живее дълго време в тъй наречените „пловдивски бараки" заедно с майка си Мария. Посреща братята и сестрите, и работи като домакин. След спирането на стола на Изгрева, брат Гради създаде бригада за производство на фонтанки и други градински украшения към предприятието „Паркстрой". Беше бригадир и привлече много приятели да работят при него. Аз работех на Министерството на транспорта и почти всяка вечер минавах до тях и разговарях с майка му Мария. Той ми се изповядаше за всичко, което преживява и ми се оплакваше от изгревяните, които работеха при него. Разбираше се по-добре със светските хора, които ги учеше на занаят, а нашите не го слушаха и му създаваха неприятности. По-късно се пенсионира и се освободи от изпитанията през които преминаваше. Остана в дома си и по цял ден пееше братските песни и четеше Словото.

След разрушаването на Изгрева, отива да живее в апартамент в квартал „Младост – 1", заедно с брат си Атанас и майка си Мария. Тя си заминава на 25 Юни 1974 г.

Гради живее сам труден живот, но при тежкото боледуване много приятели му помагат – носят храна, обгръщат го с голяма любов. Разболя се от паркинсон, трепереха му ръцете от голямата работа, която беше минала през него. Трепереха му ръцете и той се хранеше с широка фуния, с която смучеше главно течна храна и супи. Много се грижеха за него брат Стойно Марков и сестра Стоянка Колева Драгнева, и често се срещахме при него. Брат му Атанас живя малко при него и напусна жилището. Аз му помагах с каквото можех в апартамента. Аз отидох на Рила на Седемте езера и не можах да го изпратя. Замина си на 12 август 1992 г., като остана верен на принципите на Младежкия клас и не се ожени.

62. Цеко Матов Етугов*

Много братя работят усърдно и помагат в общото дело, особено в лагерите на Рила. Такъв е и Цеко Матов Етугов. Завършва електротехникум и работи в мореплаването. На Рила той често вози Учителя с лодката. Крайно услужлив е и помага на всеки, който го вика на помощ. Пее братските песни, прави опити да пише стихове и всякога гледа да ги римува. Приятелите се подиграват на неговото пеене и на стихотворенията му, но той не се отчайва, а работи усърдно. Постепенно Цеко започва да пее добре песните и да пише хубави стихотворения. При един разговор Учителят го пита: „Цеко, ти какъв искаш да станеш в другия живот?" Цеко веднага отговаря с рима: „Учителю, искам да стана поет и да измета от света всичката смет." След малко, като се позамисля, казва: „Учителю, ученик искам да стана." Учителят отговаря: „Тя свърши вече. Ще станеш това, което първо пожела." Цеко живее в барака на Изгрева. Понеже няма малък часовник, постоянно носи в пазвата си будилник с две камбани. Когато някой го попита колко е часът, той

** Виж « Изгревът» том V стр. 674-676; том VII стр.373-374; том XVI стр. 107, N93.*

изважда будилника и дава точно време. За да се събуди сутрин навреме за беседа, слага будилника в голяма тенджера, курдисва го, захлупва тенджерата с капака и сутринта, когато започва да дрънка, се събужда цялата махала. Когато Учителят дава задачата всеки да се нахрани с 10 хапки хляб, Цеко решава задачата по своему. Взима един топъл самун от 1 кг., разчупва го на 10 части и започва да се мъчи да вкара всяка една в устата си, за да изпълни задачата. Учителят казва, че трябва да вечеряме преди залез слънце. За да изпълни и тази задача, Цеко се качва на върха на черешата, яде, докато вижда Слънцето, и щом то залезе, спира яденето. В Мърчаево Учителят му казва: „Цеко, приготвяме ти нов апартамент." Цеко отговаря: „Учителю, на мен ми е много добре в бараката на Изгрева. Не искам никакъв апартамент." (Учителят му говори за духовното жилище, което се подготвя.)

В Цеко се влюбва жена, която желае да се омъжи за него. Цеко е наивен като дете и не мисли за последствията. Тя му е била враг в миналото и е искала да го отклони от духовният му път. Учителят вижда и знае всичко. Веднага взима мерки да го предпази от падението, което го очаква.

След няколко дена, Цеко е ударен от ток и си заминава от този свят. Той поправя тока на брат Пеньо Ганев и държи единият проводник с ръка. В това време духва вятър и дългата му коса се опира до другия проводник и си заминава, както е на стълбата, опряна на стълба. В момента на заминаването му на Изгрева, Учителят казва в Мърчаево: „Сега Цеко е при нас с духовното си тяло и отива в духовния свят при по-добри условия." Той остава верен на Младежкия клас и не се оженва.

63. Цочо Диков Ракитски*

Цочо Диков Ракитски е роден през 1883 г. в с. Ракита, когато изригва вулканът на остров Кракатуа и причинява големи пакости. Той казва, че има същия вулканически характер – бърз и крайно избухлив. След завършване на средното си образование идва да живее в София.

Запознава се с идеите на Учителя и ги приема. Работи като лаборант при професор Стефан Консулов, който написва една малка книжка срещу Учителя, след което му се схваща дясната ръка. При разговор с него Цочо му казва, че това е Божията правда, която му въздава, според това, което заслужава. Консулов си взима бележка, събира всички непродадени книги и престава да ги подарява на приятелите си. Подготвената втора книга срещу Учителя се отказва да я издава. Ръката му постепенно се раздвижва и той започва да си служи с нея.
След 9 септември комунистическата власт го уволнява и той става строителен работник. Тогава Консулов се обръща към Словото на Учителя и до заминаването си се занимава с него.

Цочо се интересува от астрономия, от Луната и нейното движение и при всяко отиване при Учителя му задава въпроси, отговорите на които записва на една тетрадка. Той написва една научна теза за Луната и я изпраща в Англия, но английските астрономи не я възприемат, понеже не е издържана математически. Активно участва във вътрешния живот на братството. Веднъж четат пред Учителя 133 Псалом и всички присъстващи започват да се смеят на Аароновата брада, която два пъти се споменава в Псалома. Учителят много строго казва, че за да има единомислие, непременно трябва да участва разумната човешка воля и затова в Псалома два пъти се повтаря за Аароновата брада. Той се интересува от строежа на атома и в тетрадка си записва всичко, казано от Учителя, по въпроса.

Имаше тема в Младежкия клас и аз изнесох малък доклад по темата „Строеж на атома" в класа. След беседата брат Цочо Диков идва при мене и ме помоли да му дам темата, която бях написал да си я препише. Наложи се да му продиктувам стенограмата. Станахме много близки приятели и често го посещавах и му носех по нещо за ядене. Той ме запозна с „психическото упражнение", изпълнявано от веригата на колене. В него се намира най-мистичната молитва,

** Виж « Изгревът» том III стр. 118-120; том VII стр.376-380; том XVII стр. 666-667.*

дадена в Братството:

„Милостиви, Святи, Благи Господи, покажи ми виделината на Твоето лице, за да изпълня Твоята Воля на Земята."

През зимата на брат Цочо му е студено и той увивал с вестници тялото си и след това обличал дрехите си, за да му е топло. Като се движел и пътувал в трамвая, вестниците шумели и един агент го арестувал и завел в участъка, като мислел, че той пренася позиви срещу властта. Съблекли го, видели вестниците и му се скарали, че се е увил с вестници, но той им отговорил, че така му е по-топло.

Брат Цочо се беше запознал с една цветарка – Мария Арсениева и дружеше с нея. Покрай него тя се сприятели и с мене. Имаше син на моите години и страдаше от болест повече от 7 години – кръвоизлив, и й помогнах. Мъжът й беше избягал в Америка, понеже го преследваха като фашист. Той успя да измъкне сина си като идва в Югославия. Извиква го и оттам заминават за САЩ. Мария отиде в Сърбия, където се омъжила за втори път и там остана да живее. Идва след няколко години на Изгрева с повече от 10 сръбкини при мене, и ме питаха по много здравни и житейски въпроси от живота им. Макар че не е музикант, пожелава да се създаде музикално упражнение с движения, което да изявява и носи силите на Пентаграма. Споделя тази идея с Учителя, който я реализира през 1938 г.

След заминаването на Учителя той се пенсионира и живее в бараката си на Изгрева, където накрая е наглеждан от братя и сестри. Краката му отичат, не може да ходи, понеже са му направили по-продължителни нагревки, и се атрофират.

Заминава си през 1968 г. Остава верен на принципите на Младежкия клас и не се оженва.

64. Веса Козарева*

Веса Козарева е предена последователка на Учителя. По професия учителка, тя прилага идеите на Братството с децата и има много хубави резултати. Често пъти Учителят я праща в някои села и градове да разнася беседи и изнася сказки за новия живот. Тя изпълнява точно дадените задачи от Учителя и след свършване на работата му разказва подробно за направеното. След като се пенсионира, тя живее на Изгрева в малка барака, покрай която е алеята на кремовете. Води много скромен и беден живот. Учителят отива при нея на гости, а тя има само половин хляб и се чуди как да го нагости. Той схваща нейното вътрешно състояние и й казва да вземе една чиния и да отиде да поиска от Ради Танчев малко зелева чорба. Той й дава зеле с чорба и така тя нагостява Учителя. По време на бомбардировките Веса Козарева отива заедно с Учителя в Мърчаево. Тя се настанява в къщата на Търса, заедно с Анастасия Янакиева. Решава да си изпере дрехите. В двора няма вода, затова тя ги слага в корито и отива да ги пере в дома на Темелко. Доктор Иван Жеков я вижда, ритва й коритото, дрехите се разпиляват. Той казва: „Тази коза – и тя дошла да пречи тук, а колко много хора се събират сега." Веса се натъжава много, разплаква се, отива и сяда при Извора на доброто. Учителят забелязва тази сцена, веднага отива при нея и й казва: „Не се тревожи и измъчвай. Тук са се събрали много и различни хора, които мятат само опашките си и се цапат. Ти иди на Изгрева и аз ще съм с теб." Сестрата събира багажа си, връща се в бараката на Изгрева, където няма никой – всички са го напуснали. Няколко непознати минават през Изгрева покрай нейната барака и казват, че София ще загине от бомбардировките и нищо няма да остане от нея. На 30 март 1944 г. над София прелитат много самолети да бомбардират, но тя вижда във видение, че пред тях лети Учителят и им показва къде да хвърлят бомбите. Веса размахва бяла кърпичка и поздравява Учителя. При тези бомбардировки бомбите падат на слатинските ливади и зад село Дървеница. Самолетите пускат над 3000 разрушителни и 30 000 запалителни бомби.

След заминаването на Учителя Веса живее известно време на Изгрева и

** Виж « Изгревът» том VII стр. 688-689; том XVII стр.663-664, стр. 753.*

когато започва събарянето на бараките, тя отива да живее в Мърчаево при Радка Герова и мъжа й Геро. Те й дават най-хубавата си стая и постоянно се грижат за нейното отопление и храната й. С мъчнотии и премеждия тя живее до 6 август 1968 г., когато си заминава от този свят. Остава вярна на Младежкия клас и не се омъжва.

65. Лидия Аладжем*

Когато е на 5 годинки, Лидия Аладжем пътува с майка си и баща си във влака от София за Варна. В същия влак пътува Учителят и влиза в тяхното купе. Започва непринуден разговор. Учителят изважда своята лупа и разглежда лицето на Лидия, а тя се оглежда в лупата. Той й казва: „Не си толкова грозна, колкото си мислиш." След тази среща минават 20 години и Лидия идва в Братството. Тя боледува от силно стягане и тежест в главата и често забравя. Отива на разговор при Учителя и той й казва, че един от техния род се е самоубил и отвреме-навреме влиза в нея и нарушава душевното й равновесие. Тя пита как да се справи с това болезнено състояние. Учителят й отговаря, че трябва да търпи, да мълчи и за всичко да благодари. Това болезнено състояние, което се проявява периодически у нея, й омръзва. Като гледа усмихнатите лица на братята и сестрите около Учителя в Мърчаево, тя сърдито казва на Учителя: „Аз искам да имам радост." Учителят се обръща към нея, изглежда я строго и казва: „Как ще се радваш, когато не си работила още. Нямаш капитал."

След заминаването на Учителя тя живее на Изгрева, където се сприятелява с Васил Георгиев (Вуйчото), който продава беседи в салона. Често те ходят заедно на екскурзии на Витоша, а лятно време посещават рилския лагер. Брат Васил отива в Южна България с беседи да проповядва новото. Без да знае, попада в граничната зона, където граничарите го хващат и го мислят, че е шпионин и го бият много. Пускат го, но той е много изтерзан и скоро след това почива. Учителят не беше доволен от това, че не продаваше беседите честно, а по-скъпо и взимаше пари за себе си, независимо, че Братството му даваше като на разпространител на Словото. Тя се занимава активно със Словото и музиката на Учителя. Имаше хубаво пиано, свири и пее братските песни. Превежда много беседи на еврейски и ги занася в Израел, където Цион Елиазер е образувал Братство. Лидия живееше в блок близо до нас и ние често й ходехме на гости. Тя ни свиреше на пианото братски песни. Аз й носех редовно от храните, които получавахме в Братството. Тя получаваше постоянно ежемесечно помощ от еврейското дружество в България. Когато се почувства не добре, подари цигулката си на Павел, а тя отиде да живее в гр. Видин. Живя при племенницата си в град Видин и си замина на 22 септември 1998 г.

66. Красимира Николова

Красимира Аркадиева Николова е родена в София на 8 декември 1930 г. Заедно с брат си Петър израства на Изгрева в групата на изгревските деца. Чрез хубавия живот около Учителя – беседите, Паневритмията, събориите, екскурзиите до Витоша и Рила, тя възприема новите идеи и започва да работи за тях. Родителите й са книжари и продават литература в София. Тя завършва средно образование и учи кинорежисура. Дълго време работи в киноцентъра и успява да си направи апартамент на улица „Патриарх Евтимий".

Отиват с майка си Мария на разговор при Учителя. В края на разговора Учителят й казва: „Красимира, ти можеш с всичко сама да се справиш. И в ада да влезеш, ще се качиш на рогата на дявола и пак ще излезеш на свобода."

По едно време майка й Мария се разболява и няма кой да я гледа през деня, понеже Красимира отива на работа. Тогава в ума й идва една светла мисъл. Тя написва на един нотен лист два реда от нотите на песента „На Учителя", слага го под възглавницата на майка си и отива на работа. Като се връща вечерта, тя заварва майка си, че спи и е в много добро състояние. Много пъти тя използва този метод на лекуване и винаги има добри резултати. Така дълго време тя поддържа живота на майка си.

** Виж « Изгревът» том XIII стр. 514-548.*

Печата различни братски издания – молитви, беседи и други необходими братски помагала. В нейния дом са съхранявани много от личните вещи на Учителя. Тя има много приятелки и познати, на които раздава беседи и ги запознава с новите идеи. Красимира се омъжи за Тодор Боянов Ковачев, дошъл от Русе да живее в София. Оказа се, че съпруга й е много нервен и изисква пълно подчинение от нея и майка й. Като не може да постигне това свое желание, той купува големи ножове и ги плаши с тях. Те се обаждат на властите и го изгонват от дома си. Така се разтрогва бракът им. На погребението на брат Боев, заминал от този свят на 21.07.1963 г. се срещнах с Красимира и тя ми се оплака от проявите на Тодор, с когото се беше развела. Предложи ми да се оженя за нея, тя не е имала полови сношения с мъжът си. Аз й отговорих, че нямам намерение да се женя, и се разделихме приятелски. Десетина години след това аз се ожених за Елена, но Красимира ме обичаше и не си прекъсна връзката си с мене и ми даваше и услужваше с печатните материали, които приготвяше от Словото на Учителя. В нея се влюби братът на Елена – Димитър Симеонов, на когото тя отказа да се ожени и той се отчайва и отива в горите на Рила. Намират го роднините и го прибират. Отиват и разговарят с Димитър и Красимира го приема да живеят като приятели. Той е майстор мозайкаджия и прави ремонт на апартамента й и живее при нея и майка й. Същевременно купи стара къща в Княжево, събори и почна да строи нова.

Братът на Красимира – Петър отиде в Русия, където се ожени и има двама сина – големият Камен и малкият Огнян. Той не може да живее с рускинята и се развежда. Майка му Мария го обича много и му праща колети с храна. Нямаше сирене, но тя намира овче сирене 1 кг. и му го изпраща. Той пише в писмо, че в техният град е пълно с българско овче сирене и няма смисъл тя да му изпраща. Дойде в София и се разговаряхме с него. Той е два дена по-малък от мене – роден на 23.07.1932 г. Питах го: „Какъв хляб ядете в Русия?" Отговори ми: „Чер, по-чер и най-черен."

Красимира се пенсионира, обикна и жена ми Елена, и за да може по-често да се виждаме, тя отиде да работи като метачка заедно с Елена в ТЕЦ „Земляне", макар че имаше две висши образования. Красимира страдаше от тромбофлебит и едно парченце тръгнало по кръвоносните й съдове и запушило аортата и тя си замина на 14.09.1990 г. Беше красива с розово лице. Наложи се да й правят аутопсия. След нея лицето й беше изкривено от страдание и почерняло. Брат й Петър имаше приятелка от България, която искаше да се омъжи за него. Понеже Димитър не е сключил брак с Красимира, апартамента остана за брат й Петър. Пред мене и приятелката му каза, че всичко сега е негово и ще прави каквото си иска. Казах му, че в най-скоро време ще си замине, и то стана след около 6 месеца. Приятелката му ме намрази за предсказанието, което скоро се сбъдна и тя не можа да се омъжи за него и вземе този хубав апартамент на ул. „Патриарх Евтимий". Наследници станаха синовете му и големият Камен продаде апартамента на Лили Иванова и разпиля парите.

67. Ганка Бончева, Ружа Чернева, Лалка Кръстева и Стоянка Драгнева

В 1938 г. на Изгрева идват да живеят Ганка Бончева, Ружа Чернева, Лалка Кръстева и Стоянка Драгнева. Лалка и Ганка се сприятеляват и живеят заедно. Ганка е смела и отива при Учителя да го пита дали може да е негова ученичка и да остане да живее на Изгрева. Учителят й отговаря, че може да бъде негова ученичка. Лалка не смее да го пита, понеже е много стеснителна, но по-късно отива на разговор при Учителя. След известно време Ганка среща на Изгрева Ружа Чернева, която иска да продължи своето образование, но за целта й трябват 800 лева. Ганка решава да й помогне, да й даде тези пари. Тя отива да се посъветва с Учителя. Той й казва: „Няма ли да ти дотрябват тези пари? Ти сега имаш доста нужди?" Ганка отговаря, че ще работи и ще изкара. „Добре." – съгласява се с нея Учителя. Ганка отива в бараката си, където са получените по пощата 200 лева от родителите й. Събира

всичките си пари и те стават 800 лева. Намира Ружа и й ги предлага, но тя категорично отказва да ги вземе. Тогава Ганка й казва, че Учителят е разрешил да й даде тези пари, за да учи, и тя ги приема с благодарност. В края на следващата беседа, изнесена от Учителят, той казва: „Една сестра решила да помогне материално на друга, да учи. Следвайте нейния пример."

Лалка и Стоянка са потопени в хубавата братска среда и се включват в общия живот. Живеят доста оскъдно, но приятелите им помагат, настаняват се в бараки и започват да работят.

Ганка става помощник на Ради Танчев в земеделските работи при обработването на градината. След неговото заминаване на 12 май 1955 г. тя продължава неговото дело и обработва братските места до 1970 г., когато ги национализират за направа на съветска легация. Ганка насади много ягоди там, където сега е руската легация и около Мястото на Учителя. Тя се грижеше добре за тях и имаха изобилно плод. Аз, сестра Йотка и дъщерите й Виолета и Мими й помагахме особено в брането на ягодите в щайги. Ганка постоянно продаваше хубави, сладки ягоди на наши приятели, които идваха на Изгрева да си купят. Давахме и няколко тона 5-6-7 - наряд в Дианабад, където имаше пункт за събирането на ягодите и ги карахме с голяма каруца, впрегната с 2 коня. Ганка беше неуморна в работата и поддържаше пълен ред в градината. Тя заедно с Ружа Чернева живееше в бараката на брат Георги Йорданов, под Райна Калпакчиева и до брат Игнат. Веднъж отивам рано и чукам на вратата и Ганка излезе веднага гола, понеже малко преди това излязла Ружа и помислила, че не е добре и тя й чука. Извини ми се, че е гола и си влезе вътре

На братската нива до Любен Барбов закарахме платформа с тор и я наторихме добре и засяхме картофи, които дадоха много плод – почти един тон. След това там сложиха бараката на сестра Конова, където след заминаването й живя Марчето Петрова. За празника на просветителите – 24 май, отидох на Мусала, като Ганка ми набра една кофа с ягоди и взех един хляб и с тях изкарах 3 дена на Мусала. Отидох на Маричините езера – Горното „Олтаря", преспах в пещерата, която има там, увит в найлони. Беше хладно и наоколо всичко е преспи. Цяла нощ козите на стада минаваха покрай краката ми, устремени към връх Манчо. На другият ден посрещнах изгрева, и след това слязох надолу по река Марица. Изкарах ягодов режим три дена. Често ходехме през пролетта с нея да берем коприва над водната камера много пъти, на връщане от Присоите. Имаше много коприва и ние се увлякохме и набрахме по един чувал. Взе да мръква и метнахме чувалите на гърбовете си и тръгнахме. Ганка е по-ниска от мене и чувала й стърчеше половин метър над главата. Видяхме трима, които слизаха надолу, обърнаха се назад и като ни видяха, извикаха: „Мечка!" и побягнахме надолу. Тази коприва на другия ден я раздавахме по целият Изгрев. Което останеше, го слагах в корито, в килера, поръсвах я с вода и цяла седмица копривата беше прясна и свежа. Често ходехме с нея на Малкият Резен, където имахме лагер с чайници, имаше и малък извор, от който си вземахме вода за пиене и готвене. Ганка беше изтрепана от работа, лягаше на слънце върху дреха и веднага заспиваше. Аз не я събуждах, но времето напредваше, и към 17 часа я дигах и с бързо темпо се отправяхме към Симеоново, което беше доста далеч от Резена. Веднъж срещнахме брат Гавраил Величков, който ни каза, че добре се обичаме и можем да се съберем да живеем заедно. Аз му отговорих, че и на ум не ми е идвало за такова нещо, нямам знание за такъв живот. – „Тя, Ганка ще те научи." Ганка се сконфузи и взе да отбягва да ходи с мене Тя е с 18 години по-голяма от мене.

На Рила бяхме заедно, обикновено отивахме с първата група и строяхме лагера. Ганка водеше кучето Стоянчо постоянно със себе си. Аз си бях пуснал брада. Тръгнахме една сутрин за Страшното езеро в 2 часа - Ганка, сестра ми Величка и аз. Минаваме покрай Харамията, билото и по лифта на поляната пред Дамга. Ходехме бързо и изгрева го посрещнахме на връх Мальовица. Минахме

Еленините върхове, Иглите, Орловец, Злият зъб и се качихме на него – имаше тетрадка да се впишеш като си се качил. Стоянчо постоянно тичаше пред нас, и щом видеше някое езеро долу, се затичваше, стигаше до някъде под билото, спираше и изскимтяваше – разбираше, че водата е много далече. Ганка му сипваше в устата от манерка. Минахме Ловница, Купена, който е 1 метър по-висок от Мальовица, и се спуснахме по шията на Великана и стигнахме до Страшното езеро и Заслона. Кучето й Стоянчо се хвърли цялото в езерото и ненаситно пи вода няколко минути. Излезе от езерото и взе да почива. Понеже Величка беше уморена, останахме да преспим в Заслона. Сутринта поехме обратният път към езерата – Орловец този път го минахме от северната страна и се спуснахме по камъните право към пътеката. По нея минаваше група туристи и извикаха: „Гледайте, гледайте един смел поп се спуща по най-стръмното, заедно с попадийката и дъщеря си." Слязохме на пътеката и се върнахме на второто езеро до вечерта.
Друг път Ганка носеше една котка, която живееше в кошница до палатката на Ганка. Събрахме лагера и слязохме надолу на хижа Вада, където бай Янко беше стоварил багажа. Ганка беше турила котката в торба, но като я извади от торбата вечерта, тя избяга нагоре. През нощта Ганка отиде на бивака, за да я търси. Намерила я легнала на мястото на палатката и я сложила в торбата. Преспала малко и тръгнала надолу, и дойде точно навреме, когато дойдоха двата камиона за откарване на багажа ни в София. Ганка не извади котката от торбата, а я пусна чак в София.

Тя живее заедно с Ружа Чернева и постоянно й помага като родна сестра до нейното заминаване на 8 февруари 1988 г.

През зимата една година с Ганка отидохме да чистим покрива на художественото ателие на Стаменов от големият сняг, който беше паднал, много трудна и сложна работа. Понеже бях по-лек – 48 кг., с метла и със снегорин успяхме да очистим стъклата и в ателието му имаше пак хубаво, естествено осветление. Той беше много доволен от това и понеже беше лауреат на Димитровска награда, съдейства на сестра Ганка да отиде на Черни връх при Гошо, да раздава чай на туристите, което изпълняваше много години. Там отиваше и приятелката й Ружа.
Преди това, към 1960 г. Ганка и Ружа станаха хижари на хижа „Седемте езера". Ружа беше есперантистка и получаваше много писма и ме помолиха да ги взимам и им ги занасям на хижата. С рейс отидох до село Говедарци, оттам нагоре със ските и въжета отдолу, до езерата. Взех един вестник като тръгвах от будката. Към 15 часа и 40 минути стигнах първото езеро и взех да се качвам по водопада към хижата. Кучето й Стоянчо подуши, взе да лае и дойде при мене и понеже ме познаваше, взе да се гали и скимти. Отидох на хижата и групата туристи, които бяха отишли предният ден не вярваха, че съм отишъл толкова бързо до хижата същия ден. Те преспали на хижа Вада. Извадих и им дадох да четат вестника, който си бях купил и чак тогава повярваха, че съм дошъл толкова бързо. Предадох пощата и легнах да почивам. На другия ден (беше месец февруари – Водолей), излезе силен южен вятър - фьон и хижата се клатеше и скърцаше като кибритена кутийка. Разбрах, че хижата е построена точно на фунията, която се образуваше от Острец към второто езеро. Със ските лесно се придвижих до село Говедарци и оттам до София. След 2 години Самоковското дружество сложи свои местни хора за хижари, а Ганка и Ружа трябваше да слязат през есента. Трудното беше, че всичкият братски багаж: чайници, казани, колци и др. бяха в мазето. Отидохме на помощ, но едновременно дойдоха и новите хижари. Ганка се занимаваше с тях, а ние – няколко братя й измъкнахме всичкия багаж, и го скрихме в пещерите на Молитвеният връх.

След това Ганка работи на Черни връх и раздава чай на туристите. Всяка есен й докарваха въглища на Черни връх с камион и с помощта на брат Георги Георгиев и синовете му ги прибираха в мазето за зимата. Докарваха и дърва, които пак Георги ги цепеше и нареждаше. Ганка беше сменена от метеоролога Чавдар,

който продължи да прави чай на туристите.

След кратко боледуване на 12 януари 1998 г. си замина **Лалка Кръстева***. По-късно, след продължително боледуване, на 25 ноември 1999 г. ни напусна и **Стоянка Колева Драгнева****. Те оставиха красив спомен в братския живот със своята безкористна работа за благото на хората.

68. Васил Раджев Гарджев

На времето в Братството се подвизава един учител по литература на име Васил Радев Гаржев. Като студент в Университета негов колега го завежда до салона на Изгрева. Предлага му да влезе вътре да слуша беседата, която Учителя държи в момента. Приятелят му има някаква работа и си отива. Васил отваря вратата на салона, но Иван Антонов, който стои на вратата, не го пуска. Учителят от катедрата се обръща към него и казва: „Един египтянин е дошъл да ни види. Пуснете го да влезе!" Иван Антонов го пуска в салона, където слуша беседата. Васил започва редовно да посещава всички беседи на Учителя.

След завършване на университета той отива на разговор при Учителя и го моли да остане на Изгрева и да работи за Братството. В проведения дълъг разговор Учителя му разкрива, че той идва от Египет и е прероденият Йосиф, син на Яков, после Йоан, любимият ученик на Христа, който изнесе най-мистичните слова, написани в Евангелието и Откровението. През средните векове Бялото Братство го изпраща в Европа като Данте Алигиери. В онова прераждане той дава външен израз на своята голяма любов и написва лирични стихове за своята любима Беатриче. Учителят му обръща внимание, че при онази негова инкарнация той написва книга за ада, но много неща в нея не са точни. Затова той му дава задача да напише нова книга, в която да обрисува живота в рая. Васил Радев обещава на Учителя да изпълни тази задача, но досега ние не знаем дали е написал подобна книга.

По повод неговото желание да остане да работи за Братството на Изгрева, Учителят му обръща внимание, че преди 2000 години е работел само с евреите, а сега е необходимо да работи с мохамеданите в Родопите. Той отива в училището на село Манастир, в което е изпратен по разпределение, но се оказва, че местата са заети и там нямат нужда от преподавател по литература. Васил стои няколко дена и моли директора да го назначи за прислужник в училището. Удовлетворяват молбата му и той започва усърдно да почиства училището. Наскоро селото е посетено от окръжния училищен инспектор, който се оказва, че е негов състудент и го познава добре. Като го вижда, че мете, го пита защо е метач в училището. Васил отговаря, че няма щат за него – местата са заети от други учители. Тогава инспекторът събира целия персонал на училището и го назначава за директор. Васил въвежда голям ред в училището. При следващата проверка инспекторът остава много доволен от неговата прецизна работа.

По характер той е мек и снизходителен, но много наивен – често го лъжат, особено в сметките. Свири на мандолина, цигулка и балалайка. Има много добър глас и точно изпълнява братските песни. На учениците си никога не пише двойки, а ги предразполага да учат и става добър приятел с тях. Те постоянно споделят с него всичките си мъчнотии в живота. Владее съвършено говоримия и писмения турски език и отлично познава местните нрави и обичаи. Умее да си променя лицето – от възрастен да става млад, като 20-годишно момче. Може да се излъчва с астралния си двойник и много пъти се явява на сестра си и други наши приятели в различни градове. Той подема и започва добре да изпълнява задачата, дадена му от Учителя. Разнася неговото Слово навсякъде, където работи. Притежава дар-слово, събира и лесно се сприятелява с бедните души. Васил създава много братски групи и кръжоци, главно сред младежите от Димитровград, Пловдив, Варна, Кърджалийски окръг, Наречен и другаде.

** Виж « Изгревът» том III стр. 199, стр. 202-203, стр. 398-399; том XI стр.773-783, стр. 785-789; том XIII стр. 851, т.15 буква „Д".*

*** Виж « Изгревът» том VII стр. 168-182.*

При една среща Учителят му обръща внимание да бъде отзивчив и да услужва на всички хора, които отиват за помощ при него. По едно време при него идва една жена, много окъсана, но красива и очите й светят като звезди. Тя го помолва да й даде нещо за ядене. Като вижда в какво окаяно състояние са дрехите й, дава й едно свое старо палто, като й се извинява, че няма възможност да й даде женско облекло. Тя му благодари и казва, че и това палто, което й дал, може да го носи. След това се обръща към него, изглежда го и казва: „В живота си ти ще срещнеш една млада сестра от твоето общество и тя ще се грижи за теб до края на живота ти. Тя се казва Естирка." Той се учудва на това, което казва, защото не познава жена с подобно име. Жената обяснява, че Естирка е много добра и разумна, но трябва да внимава да не я сърди и да не кара с нея. След този разговор тя си отива. Васил посещава Димитровград и там среща тази Естирка на Паневритмията в парка. Той й казва ясновидски много неща за дъщеря й Мариана и семейството й. Попитал я може ли да отсяда в дома й, да говори за Учителя. Естирка го приема и научава как да развива интуицията си с упражнения за очите, ушите и веждите.

Васил имал способността да се излъчва и да се материализира другаде. Веднъж бил в Момчилград, Естирка говорила по телефона с него и след малко го видяла в Димитровград. По невнимание Васил паднал от 8 м. височина и си разбил зъбите, от което понякога изпадал в депресия. Създава братска група и в нейния дом започват редовно да се събират младежи за четене на беседи и разговори. Понеже проявява ясновидство, отвсякъде идват посетители в дома на Естирка. Тя готви и ги посреща. Макар че между тях разликата е повече от 20 години, те започват взаимно да си помагат. Естирка забелязва, че сестра му Вера не го гледа добре и повече от дрехите му са скъсани. Купува му фланелки и долно бельо. Гледа го като свое дете. Васил има силен дух и внася импулс в младежите и те стават последователи на новото. В Димитровград групата се разраства и сега продължава своята дейност. По време на сън Васил редовно среща в невидимия свят жената, която му прави предсказанието. Тя работи заедно с Учителя и тогава той разбира каква душа има тя.

Като преподавател той обикаля много градове и села. Накрая отива в Момчилград, където си прави къща, и там се пенсионира. Сприятелява се с попа, който му става добър приятел. Една вечер го вижда, че целият свети, и му казва: „Разбрах те от кои си." Васил го запознава с идеите на Учителя, попът му помага много, като скрива всичките беседи в дома си. Така Васил запазва беседите. В разговор с Естирка Васил й описва едно свое посещение, което прави в ада. Той стига до центъра му, където го посреща тарторът на ада, заобиколен с няколко рогати същества, които му козируват. Васил отговаря на техния поздрав. Обяснява на Естирка, че там е много горещо и съществата работят при много строг контрол, без никаква свобода. Те поддържат живота под Земята – вулканите, термалните извори и промените на земната кора – земетресенията. Васил обяснява, че там е много страшно и човек трябва да бъде герой, за да може да отиде да разгледа ада и да се върне обратно.

Вуйчо от рода на Естирка, на име Недко, обича много да пие и веднъж го намират обесен в дома му. Неговите близки започват да се подозират един друг и да се обвиняват за неговата неестествена смърт. Естирка разказва случая на Васил и двамата отиват в къщата на заминалия. Васил обяснява на роднините му, че той сам се е обесил – когато е бил много пиян, е сложил въжето сам на врата си. Понеже обесеният често ги безпокои, тропа, явява им се насън и иска някои неща, Васил взема една пръчка и двамата с Естирка отиват в стаята, където се е обесил. Той махва с пръчката три пъти на мястото, където висяло въжето, казва някаква формула и освобождава душата. От този ден заминалият престава да ги безпокои. Момчилград, където Васил се настанява да живее, е място с много силно турско

влияние и голямо количество отрицателни духове. По едно време той се разболява тежко и извиква Естирка да го гледа и да му помага. Когато влиза в дома му, отварят се вътрешните й очи. Тя вижда стотици черни духове с чалми, които прескачат през оградата и прозорците и влизат в стаята на Васил, като казват: „Сега ще се справим с този Васил." Тогава Естирка казва три пъти формулата: „В името на Христа, вън, вън, вън!" Тя вижда, че духовете се обръщат назад и през глава избягват от стаята, а на другия ден Васил оздравява. Сестрите му са против приятелството му с Естирка и му правят магии, за да ги разделят. Той им казва, че никой досега не го е гледал така, както тя. „Вие какво сте направили за мен?" През 1988 г. Васил заболява тежко и цяло лято боледува, като става кожа и кости. Той лежи в леглото си с глава, обърната на север. Естирка вижда над главата му един черен кръст и веднага събира братята и сестрите от Димитровград на обща молитва за неговия живот и неговото здраве. Купува шишета със зехтин, в които слага жълт кантарион, държи ги 40 дена на слънце и ги дава на Васил, който изпива три шишета. В молитвата си Естирка пожелава да даде от своя живот, за да може да живее Васил и да роботи за Бога. Постепенно той се оправя. Една седмица след тази акция кръстът над главата му се сменя с една жълта линия, която се простира от главата до краката му, и той оздравява.

В Момчилград стават разправии в семейството им за къщата, в която живеят. Васил получава инсулт и влиза в болница, където Естирка го гледа 50 дена. Тя постоянно го разтрива, понеже тялото го боли навсякъде. Вижда над главата му една дъга, която след няколко дена се сменя с втора, наполовина по големина от първата. Тогава Васил й казва, че ще си замине, и Учителят ще дойде да вземе душата му да я заведе в другия свят. В момента, преди да си замине, Естирка вижда образа на Учителя над него и на дясната ръка, пръстите събрани над предната част над главата му, откъдето той изтегля нещо нагоре. Това е неговата душа. Васил изхърква и си заминава на 11 ноември 1995 г. Той живя за делото на Учителя и навсякъде пропагандира и разнася Словото му за будните души. Отлично изпълнява задачата си в този живот. Три месеца след заминаването си се явява в сън на Естирка и я кани да отиде на мястото, където пребивава. Повежда я към един висок, светъл връх. Обяснява й, че майка му го е търсила, но била много ниско и не могла да отиде при него. От върха се откривала чудна гледка. Тя се събужда, но не запомня името на върха.

69. Естирка Иванова*

Естирка Иванова е родена в село Каменна река на 27 март 1932 г. Като малка е била палаво дете и обичала да се храни с плодове. Омъжва се, но не живее дълго време със съпруга си и се развежда. Решава повече да не се жени. По настояване на родителите си тя сключва втори брак. Оказва се, че мъжът й пие и постоянно я тормози и бие. Тя често плачела и се молила да разбере защо е такъв. На сън й показват, че е бил нейно дете преди четири прераждания и тя го е изоставила на 5-годишна възраст. Сега дошъл да й отмъщава за злото, което му сторила някога. Мъжът й починал и сама отгледала децата си.

Отива да живее в Димитровград и работи като кранистка в Химкомбината. Един ден по време на работа, когато е в кабината на крана, тя се излъчва за 2 часа. Един ангел я хваща за ръка и я завежда в менталния свят, където около голяма маса седят 24 старци и четат дебели книги, написани със златни букви, а Учителят е зад тях. Той поздравява Естирка с вдигната ръка и старците се надигат, поглеждат я, покланят се и Учителят им дава знак да продължат да работят. След това Учителят пак поздравява Естирка и тя си тръгва назад, към Земята. Навсякъде, където минават, съществата, които срещат, пеят и се покланят на нейния придружител. Дърветата са златни, а в реките тече жълта златна вода. Като идва в съзнание, вижда, че всичко около нея свети. Часът е 16 и тя слиза от крана. Цяла седмица не

** Виж « Изгревът» том XIII стр. 595-597.*

може да яде хляб, защото, като посегне да го вземе, той свети и тя пие само вода. Във всички хора тя вижда, че излъчват светлина. Като отива в салона, където стават събранията на братската група в дома на Ангел Гочев, тя вижда Учителят, застанал до прозореца, изправен в целия си ръст.

Тя събира редовно приятели, четат беседи и правят общи беседи. След заминаването на Васил работи духовно, организира срещи със съидейници от провинцията. Естирка живее и преодолява трудностите, които я съпътстват. Естира страда от херния, която често се подува и й пречи на живота.

Синът й, който слиза на Земята да й помогне да се освободи от мъжете, се обърка по жените. Ожени се и има син Георги. Баба му много го обича. Синът й е дърводелец и музикант, певец - свири на електрическо пиано – синтезатор, но не може да си изкарва средства, а жените му правят магии и му ограбват всичко, което изкара. Живеят при Естира, навъртат много ток и вода и я оставят тя да плаща с малката си пенсия. Тя взима пари на заем, плаща си задълженията и после ги връща като често гладува и по цяла седмица, докато си вземе пенсията. Като я посетя – няма нищо за ядене: нито хляб, захар, олио, маргарин, варива - боб, леща. Така кара напоследък няколко години. Ходи и взима кашони от приятели и с тях се топли в студа. Често има големи трудности със здравето – високо кръвно и болки в стомаха и червата.

Синът му Георги порасна и почна да го строява: „Толкова ли си глупав, че не можеш да си намериш една разумна жена?" Сега е в 3 клас. Има силно развита интуиция и за всичко пита своето вътрешно ръководство. Синът й Димо попадна на една Елена, която постоянно му прави магии. Синът му Георги я изгонва и тя отива при мъжа си, да гледа дъщеря си и домът им почва да се очиства от магиите, които прави. На Димо дошъл акъла и не ще да я види. Всичките разправии засягат пряко Естира, която изживява всичко много трудно. Женско сърце, което е като трепетлика от всичко се засяга и тревожи. Тя има група приятели от Братството, и често я посещават и помагат.

70. Николай Дойнов*

Николай Николов Дойнов, брат на Борис Николов, е роден в Габрово на 18 декември 1904 г. Като младеж заедно с майка ми Стефка Няголова поддържат Младежкия клас и се събират да четат беседи. Николай е типичен габровски представител с всичките техни качества. Отива в София, учи и завършва математика. В разговор Учителят му казва, че не трябва да се жени, но той среща Дора Карастоянова и набързо се оженва за нея. От едно изказване на Учителят научаваме, че той е прероденият Наполеон Бонапарт – първият антихрист, дошъл на Земята, който казва, че парите са най-важното в живота. Отначало работите на Николай вървят трудно, но постепенно наследствените му габровски качества се проявяват и започва да успява в търговията. Скоро става вторият милионер след Славчо Печеников на Изгрева. Участва активно в организиране и провеждане на рилските лагери, като се занимава главно с транспорта и снабдяването на лагера с храна. Той е практичен и лесно се справя с многобройните трудности при тази дейност.

Учителят го обича и полага специални грижи за този първи антихрист, като му разкрива много закони и правила на живота. Подарява му астрологията на Саабей, която Николай впоследствие издава като своя астрология, попълнена с извадки от Учителя по физиономия, френология и хиромантия, направени от сестра му Цанка и други наши приятели. При една екскурзия от Изгрева до Витоша по пътя за село Симеоново Николай казва гласно едно свое желание пред Учителя: „Искам да стана Крез на двеста милионен народ." Учителят се спира, поглежда го и казва: „Какво, какво искаш?" От този момент работите на Николай тръгват назад. По време на войната за отопление и готвене в кухнята и салона се използват като гориво каменни

** Виж « Изгревът» том I стр. 490-510, ; том IV стр 577-579; том XV стр. 195-569; том XIX стр. 487-491, стр 963-967.*

въглища. През 1943 г. Учителят извиква Ради Танчев, дава му пари и поръчва да намери Начо Петров или Николай Дойнов да закупят и докарат въглища, необходими за отопление през наближаващата зима. Ради тръгва из Изгрева, среща Николай Дойнов и му предава поръчката на Учителя. Той веднага се съгласява, приема задачата, отива на гарата, купува един вагон въглища, наема няколко каруци и ги прекарва пред бараката за въглища до „Парахода". Обед е и всички са насядали да се хранят. Николай минава пред пейката, на която седи Учителят, който се изправя, обръща се към него и му казва: „Николай, ти ще останеш, защото можеш да работиш!" Николай нищо не разбира от думите на Учителя. По това време правителството взима решение да хване някой черноборсаджия, да го накаже най-строго за назидание на всички останали търговци, повечето от които са черноборсаджии. Два дена след прекарване на въглищата Николай отива в Габрово, сутринта рано експедира всичката си стока, намираща се в склада му, натоварва я на голям камион, който заминава за София. Малко след това, към 10 часа, при него идват група агенти, които правят обиск, но не намират почти нищо в склада. Въпреки това те го арестуват и подвеждат под отговорност. Насрочва се дело срещу него в Търново. Прокурорът подвежда делото по най-тежките членове на наказателния закон, които предвиждат смъртно наказание. Силно разтревожена, сестра му Цанка отива при Учителя и го моли да помогне на Николай. Учителят й отговаря: „Не се безпокой, всичко ще се нареди добре." За процеса в Търново пресата дава голяма гласност. Николай има доста противници в околията, които се радват, че ще се отърват от него. Няколко дена преди започване на процеса, главният прокурор, който движи всичко и иска смъртното му наказание, си заминава от този свят. Тогава делото е прехвърлено в Сливенския съд, където е подведен под съвсем друг параграф. Накрая не го осъждат, а го карат да плати една малка глоба и го освобождават. Така Учителят го спасява от явна смърт. След 9 септември, при идването на комунистическата власт, един ден Учителят го извиква и му подава своя златен джобен часовник, като му казва: „Николай, вземи часовника ми и го занеси на някой часовникар за поправка." Николай мушва машинално часовника в джоба си и слиза бързо в София да гони своите търговски работи. Полицията го среща, арестува и го затваря сам в една килия. При направения обиск не взимат златния часовник, за да не изчезне, а го оставят да стои в него. Три денонощия Николай прекарва в килията и тогава се сеща за задачата, поставена му от Учителя. Изважда от джоба си часовника на Учителя, поглежда го и вижда, че той работи нормално. Часовникът е напълно здрав. Малко след това дежурният милиционер отваря вратата на килията и го пуска на свобода.

След заминаването на Учителя Борис и Николай влизат в Братския съвет и Николай се занимава с финансовите въпроси на Братството. По предложение на Боян Боев домакин на Братството става Гради Колев. За да може да получава купони за хляб, се налага да го назначат като домакин със заплата от 9000 лева месечно. Тогава най-малката заплата е 8000 лева. По едно време Николай обвинява Гради, че е откраднал някакви братски пружини, и му спира три месечни заплати, без да има някакво доказателство за това деяние. Гради протестира пред Братския съвет, но Николай му казва: „Ако не си доволен, вземи си багажа и напусни Изгрева." По същото време на Изгрева стават големи разправии. Една сутрин, преди започване на беседата на Общия клас, Николай и брат му Стефан застават на вратата на салона и не пускат Никола Антов да влезе. Той се ядосва много и казва, че ще им покаже кой е той. Няколко дена след тази случка в дома на Николай идва милиция, прави му обиск и му конфискува 120 милиона лева, които се намират в дома му. Незабавно го изпращат на изправителен лагер в Белене. Интернираните са голяма група. Като слизат от влака, ги посреща конна милиция, която с камшици и бой ги закарва в лагера. Там всеки лагерист трябва да изкопава определено количество пръст на ден. Николай много мъчно се справя с тежките условия. Благодарение на

габровците, които му дават пари, той заплаща на здрави затворници, които изпълняват неговата норма. Така накрая се връща от Белене жив и здрав.

Под благотворното влияние на Учителя Николай успява да промени малко своя характер и да подобри отношенията с братята и сестрите. Известно време той изнася лекции по астрология в провинцията и София. Издава няколко книги. В напреднала възраст рядко се срещаше с приятелите. След кратко боледуване той си замина на 2.10.1998 г.

71. Темелко Стефанов*

Ще ви предам разказа на Темелко Стефанов Гьорев, направен на 23 август 1978 г. и стенографиран от мен. В Мърчаево има петима неразделни приятели, отявлени пияници и пушачи: Темелко Стефанов Гьорев, Симеон Стоянов Костов, Владо Сергеевич Вазагин, Петър Киров Николов и Николай Радев Георгиев. След свършване на работния ден те се събират заедно и пиянстват до късно в кръчмата, като не мислят за децата си, които нямат дрехи и често си лягат гладни. Една вечер Темелко вижда дъщеря си Косена, като отива в мазето на къщата, за да спи с баба си, да носи едно столче. Той я пита: „Защо носиш това столче?" – „Татко, всяка вечер при мен идва един старец с бяла брада и ми говори много хубави работи. За да не сяда на леглото, аз му нося това столче, да сяда на него, а сутринта пак го връщам в кухнята." Темелко, който е малко пийнал, казва: „Какъв старец може да идва при теб? Това е някой дявол." Но Косена всяка вечер редовно носи столчето и слуша този старец, който я посещава.

Постепенно петимата приятели разбират, че работите им с пиене отиват много на зле. Решават да се откажат от пиенето. За да се откажат от пиенето, подписват една полица и който от тях се хване, че пие, да плати полицата от 25 000 лева. На другия ден Темелко има някаква работа в София и отива на битпазар до Централна баня, където сега се намира ЦУМ. Влиза в една забутана кръчма, в която никой не може да го види, и се напива хубаво. Вечерта, като се връща в Мърчаево, той отива направо в кръчмата и там заварва и четиримата си приятели, които пият. Така опитът с полицата пропада. Те не спират дотук. Съветват се и решават да създадат въздържателно дружество, срещу което се обявява кръчмарят, който по този начин ще загуби своите постоянни клиенти. Това дружество просъществува късо време и приятелите започват пак здраво да пият.

През 1924 г. в селото идва нова начална учителка на име Елена Хаджигригорова. Тя е сестра от Младежкия клас на Учителя и от Класа на добродетелите. Още с идването си в Мърчаево пожелава от сърце и душа да пробуди хората му за новия живот и постоянно се моли за това. Квартирата й е в дома на **Симеон Костов**. Скоро той забелязва, че новата учителка е малко особена. След свършване на училище тя бързо се прибира и затваря в стаята си, където чете някакви книги. В неделя става много рано и отива в София, а когато се връща вечерта, е много радостна, разположена и усмихната. Това нейно поведение заинтригува Симеон. Един ден, когато учителката е на работа в училището, той прави шперц, отключва вратата и влиза в стаята й. На масата вижда книгата „Тайната философия на индусите". Взима я и я прочита. Така той няколко пъти влиза в стаята й, когато тя е на работа и взима книги, които чете с голям интерес. Забелязва, че всичко, което прочита, му изглежда много близко и познато, сякаш десетки пъти го е чел и учил. Решава да проследи къде ходи Елена Григорова в неделния ден. Една неделя той става много рано и когато тя излиза от дома, той тръгва след нея и я проследява по пътя. Стига Княжево, взима трамвая, слиза на една спирка, минава по улица „Опълченска" и влиза в един малък салон на N66.

Между приятелите Симеон Костов е най-богатият, той ги ръководи и обикновено той плаща пиенето. Другарите му го считат за свой водач и го слушат за всичко. Следващата събота, след като са пили в кръчмата, Симеон казва на

** Виж « Изгревът» том VII стр. 406-451.*

приятелите си, че иска да ги заведе сутринта рано в София. Те мислят, че ще отидат в някоя кръчма на пиене. Той определя да се съберат в 3 ч. при черквата и оттам да тръгнат към София. Всички са точни и тръгват пеш за Княжево. По пътя ги завалява пороен дъжд. Един от приятелите му се обажда. „Симо, и в Мърчаево имаме хубави кръчми, защо да ходим по тоя дъжд в София?" В отговор Симеон им казва да вървят, за да не закъснеят, и така те стигат Княжево. Вода тече от дрехите им. Качват се на трамвая, слизат на ул. „Опълченска" и Симеон ги завежда на площадчето срещу салона на □66. Приятелите от салона ги виждат, една сестра отива при тях и им казва: „Ако сте дошли при нас, влезте вътре, защото сте мокри, а ако не сте за при нас, приютете се някъде, защото може да настинете." Симеон се обръща към приятелите си и казва: „Нека да послушаме жената, която ни покани, да влезем и да видим какво става в този салон." Те влизат и сядат най-отпред на пейката до катедрата. Присъстващите там мъже и жени запяват някаква песен. Скоро след това на катедрата застава един светъл човек, с бяла брада, облечен в бял костюм. Казват няколко молитви, изпяват още една песен и проповедникът започва да говори за голямото зло, което носят пиянството и пушенето, как страдат семействата и децата им - остават голи, боси, гладни, и какви лоши последствия носи това за здравето и живота на всеки човек. Една топла вълна облива петимата приятели. Докато им говори тези неща, които се отнасят точно за техния живот, изпитват голямо вълнение и напрежение и мокрите дрехи на гърба им изсъхват. След това въведение възрастният човек започва беседата си. Накрая събранието завършва с песен и молитва. Всички стават и тръгват да си отиват, а също така и петимата се отправят за Мърчаево. Те са развълнувани и дълбоко замислени. Качват се на трамвая, слизат на Княжево и тръгват за Мърчаево. Като вървят известно време, Симеон казва: „Който има цигари, да ги хвърли и от днес нататък ще ходим да слушаме този човек на това, което ни учи, и повече няма да пием и пушим."

Това, което е невъзможно за човека, е възможно за Бога. Учителят само с една среща ги освобождава от отрицателните пиянски духове и ги призовава към нов разумен живот. Петимата приятели започват редовно, всяка неделя, да посещават беседите на улица „Опълченска" N66. По пътя на отиване и връщане те пеят и заучават песните, които чуват в салона, а за пиене и пушене и на ум не им идва. Един възрастен брат от събранието подарява на Темелко портрет на Учителя. Той го занася вкъщи и го слага на масата, облегнат на една книга. Косена, малката му дъщеря, която си играе навън на двора, по едно време влиза в стаята и като вижда портрета, подскача. Темелко я пита: „Защо се уплаши толкова много от този портрет?" Вместо да му отговори, тя го запитва: „Татко, откъде си взел този портрет?" Той не й казва истината, а казва, че го е купил отнякъде. Тогава Косена му открива: „Това е онзи старец, който всяка вечер идваше при мен да ми говори толкова хубави работи." Като пораства, Косена започва да пее много хубаво. Среща Учителя и го пита дали да се омъжи. Той я съветва да остане свободна, да не се омъжва. Тя не се вслушва в съвета на Учителя и загубва ясновидството, което има дотогава.

Големият син на Темелко, **Костадин**, през 1943 г. отбива военната си повинност в с. Божурище.* Една вечер пред къщата на Темелко Стефанов идва кола със закован ковчег, в който се намира синът му. Войниците нареждат веднага да се погребе и обясняват, че се е хвърлил под влака заради любовна история. Те си тръгват, а Темелко взима теслата, отваря ковчега и вижда, че под ноктите на пръстите му са набити игли, а вратът му е стегнат с тел. Той съобщава това на приятеля си Симеон Костов и заедно отиват в София при Учителя. Разказват му всичко. Учителят казва: „Той е умрял като войник на фронта и скоро ще дойде във вашето семейство и ще ви разкаже подробно всичко, което е станало с него. Ще дойде време, когато ще искат да ти дадат награда и пари заради неговата смърт, но ти нищо не трябва да взимаш." На 9 септември 1944 г. сутринта се ражда внук на

** Виж « Изгревът» том VII стр. 433-434.*

Темелко от втория му син Велин, когото кръщават Петър. Той пораства и става на 6 години. Понеже другарката на Темелко – Софиянка постоянно плаче за убития си син Костадин, взимат и преместват дрехите и обувките му в плевнята, за да не ги гледа. Окачват ги високо на една греда. Когато малкият Петър си играе при плевнята, отгоре пада една от обувките на Костадин. Петър я взима, занася я при дядо си Темелко и му казва: „Дядо, защо сте ми хвърлили тук обувката?" Темелко му отговаря, че обувката не е негова, а на чичо му Костадин. Детето казва: „Аз съм същият този Костадин и ще ти разправя всичко, което се случи с мене в казармата, но едно не съм доволен, че ми променихте името на **Петър**. В казармата ние бяхме 18 души ремсисти. Един ден дойде нареждане от партията – да хвърлим чоп и двама, на които се падне, да разбият склада на казармата, да вземат оръжие и да го занесат на определено място, където ще дойдат партизани, за да го вземат. Чопът се падна на мен и на Владимир Бонев от Кюстендил и ние трябваше да изпълним тази задача. Разбихме склада, взехме оръжие и отидохме да чакаме партизаните на определеното място. Заедно с тях трябваше да отидем в гората, но те не дойдоха в уговорения час. Постояхме доста време и аз предложих на Бонев, понеже никой не ни беше забелязал в казармата, да се върна и да взема още оръжие. Върнах се и когато влязох в склада, ме хванаха и започнаха да ме изтезават. Искаха да кажа кои са ми другарите, с които съм свързан. На разпита аз отговорих, че всичко сам съм направил и нямам никакви другари. След големите изтезания ме изведоха на стрелбището и стреляха върху мен, но не бях вече в тялото си. Тогава се издигнах нагоре и отидох при Бога, където стоях известно време. Казаха ми, че трябва да сляза пак на Земята, защото майка ми и баща ми постоянно плачели за мене. Тогава аз се въплътих и се родих като твой внук Петър." *

Петър често разказва този случай на съседите, но майка му се скарва, набива го и му забранява да говори, защото хората ще помислят, че е луд. Темелко се радва много от разказа на своя внук, защото вижда, че всичко, което Учителят предсказва, се сбъдва. Костадин е комунист, идеалист, който желае всички хора да живеят добре и се е пожертвал за тази идея. При нечовешките изтезания, през които минава, той не издава никого от своите другари. По същото време Темелко Стефанов е най-големият комунист в Пернишки окръг. Два пъти идва заповед от полицията до секретар-бирника на селото Темелко да бъде разстрелян. Секретар-бирникът е негов приятел, казва му да се пази и изгаря двете заповеди. На 9 септември Темелко пък го освобождава от комунистите, които са го арестували и искат да го разстрелят. Той не позволява да бъде убит нито един човек от селото. Темелко ясно вижда голямата разлика между приложението на комунистическите идеи с насилие и новия живот, даден от Учителя, който трябва да се прилага с любов. В един разговор с Учителя по време на неговото пребиваване в дома му той го пита как да се освободи от Партията. Учителят му отговаря, че скоро ще има условия да я напусне.

В Мърчаево комунистите често правят събрания. На едно събрание като представител на градския комитет на партията идва един младеж от селото на име Петър Динов и казва: „Защо търпите Темелко между вас, този фашист? Той не пожела да получи стоте хиляди лева награда за убития му син, защо го търпите на събранието?" Темелко това и чака. Веднага става, хвърля партийната си книжка на масата и казва: „Щом аз съм фашист, сбогом, другари. Ето ми книжката и няма да ме видите повече тук." Всички го молят да остане, но той напуска събранието и партията. Така Учителят го освобождава безболезнено от комунистите.

През 1943 г. малката дъщеря на Темелко – **Косена**,** започва често да го предупреждава да опразни южната стая на къщата си, защото в нея ще дойде да живее Учителя. Темелко й възразява, че това е невъзможно – Учителят да живее в тяхната стара къща: „Втори път да не съм те чул да казваш такова нещо. Ние не сме

** Виж « Изгревът» том VII стр. 417-418.*

** Виж « Изгревът» том VII стр. 432-433.*

достойни хора да посрещнем един велик Учител." Косена настоява на своето, като казва да очисти и подготви стаята, защото, когато дойде Учителя, ще му се наложи набързо да я опразва и приготвя пред него. Той ще се засрами от него, че не му е подготвил стаята за живеене.

Синът на Темелко, Велин е войник и го пускат в отпуск на 14 януари 1944 г. Той влиза в голямата стая, където семейството му обядва, и им казва: „Наздраве, татко, добре, че обядвате. Ама какви гости ви идват?" „Какви гости, бе?" „Вашият Учител иде и по него има върволица от 50 души." Темелко се стряска и скача. В това време Учителят вече слиза по стълбата, заедно с придружаващите го приятели, влиза в голямата стая и сяда на стол. Темелко и жена му Софиянка отиват в южната стая и започват да я разтребват. Изхвърлят старото легло и печката през прозореца, поставят хубаво легло, нова малка печка и подреждат стаята. Когато свършват работата си, Учителят става и без да го поканят, сам влиза в готовата стая.

В разговор в Мърчаево, в присъствието на Йорданка Жекова, Учителят открива, че Темелко е същият онзи евреин, който преди 2000 години дава своята горница на Христос, за да направи в нея Тайната вечеря. Тогава Темелко дава дома си за една вечер, а сега за повече от девет месеца.

Много от опитностите, които приятелите имат в Мърчаево, са описани. Темелко участва активно в живота на братската група и след отиването на Учителя в София събранията на мърчаевските братя и сестри се провеждат в стаята, в която е пребивавал Учителя. Присъства на погребването на Учителя. По-късно стаята на Учителя става музей и се посещава от много наши приятели, особено в неделя.

Учителят поставя Темелко на пост да посреща и изпраща приятелите от София, провинцията и чужбина, да създава условия за четене на Словото. Тази задача той изпълнява с чест до последния си дъх. След заминаването на неговия най-близък приятел Симеон Стоянов Костов, на 12 декември 1979 г., той се разболява много тежко, не може да се движи, непрекъснато лежи. Вечерно време заключват стаята му. Това продължава почти до изтичането на 40 дена от смъртта на неговия приятел. На 14 януари 1980 г. – годишнината от идването на Учителя в неговия дом, ние с Елена Симеонова, го посещаваме и в разговор му казваме, че има още много работа, която трябва да свърши на Земята. Той много ни обича и иска редовно да ходим при него, когато сме в Мърчаево. Ние задоволяваме това негово желание и всяка седмица го посещаваме. Вечерта на 14 януари, след като излизаме, както лежи, чува глас, който му казва: „Стани!" Той се опитва да стане, но не може. След известно време втори път чува същия глас. Той се надига, сяда на леглото и пак ляга. Минава още малко време и чува за трети път гласа. Той скача, като си мисли, че и да счупи главата си, трябва да стане. Сяда на леглото и опира краката си на земята. През заключената врата в стаята му влиза Учителят, облян в бяла светлина в целия си ръст, поглежда на изток и излиза през прозореца навън. На душата му олеква и положението му се подобрява. Ляга и заспива. Сутринта отиваме при него и той разказва за видението. Аз му казвам, че Учителя лично е дошъл при него, за да му продължи живота. След няколко дена той е напълно здрав. През пролетта, когато времето се затопли, заедно с него и група приятели от Мърчаево правим екскурзия до връх Острец. След всяка беседа, в сряда, петък и неделя се качваме по стръмния баир над дома му и ходим на Паневритмия на една полянка в гората, наречена Бачище, на която Учителят играе Паневритмия през 1944 г. По това време правят регулация в селото – оправят улиците и зелените площи. Кметът отива при Темелко и го пита дали иска да направят на това място стълба. Всички от селото го обичат и особено управниците. Той отговаря положително и те правят една стълба с 50 стъпала, по които и сега може лесно да се качва стръмнината.

Всяка неделя от София в село Мърчаево идва една група братя и сестри, зиме и лете, за да участват в беседата в 10 часа. След свършване на беседата зимно време правим общ обяд в голямата стая, а лятно време – на пейките в двора. Всеки носи по нещо за хапване и слага на общата трапеза, а и любезните домакини

готвят някакво ядене. В нашето съзнание остават много хубави спомени от тези общи срещи, проведени на тишина и чист въздух. Повечето от възрастните приятели в Мърчаево си заминават и Темелко започва да се тревожи и споделя с мен – кой ще го замести. Казвам му, че Учителя има грижа за всичко. През 1991 г. започват да се подуват краката му. На беседата на 17 март 1991 г. той не присъства. Лежи в стаята си болен и след свършване на беседата ни казва: „Който иска да ме види на живо, да дойде следващата неделя – 24 март, за да се видим." На този ден се събираме 16 души, прекарваме много хубаво и се сбогуваме с него. След една седмица – на 1 април 1991 г., Темелко напуска своя пост и си заминава от този свят.

72. Велин Темелков *

След 9 септември 1944 г. синът на Темелко Велин е изпратен на фронта. Ротата му се съсредоточава на гара Владая и докато чакат композирането на влака, за да ги извози на запад, той предлага на своя командир да го пусне да отиде до Мърчаево, за да се сбогува с майка си и баща си. Тръгват заедно с командира и отиват в дома му. Майка му Софиянка го пита: „Къде отивате, синко?" Офицерът отговаря: „Отиваме да бием немците." Майка му казва: „Отивате да биете немците, но тук има един Учител, отбийте се при него, може да ви каже нещо важно за живота и за работата, която имате да вършите." Те влизат в стаята при Учителя и провеждат дълъг разговор. Учителят им говори за войната и задачата, която имат да свършат. Накрая той ги благославя и те заминават на фронта. Дежа, жената на Велин, кърми детето си и плаче, понеже нямала никакво известие. Учителят я вижда, спира се при нея и я пита: „Защо плачеш? И косъм няма да падне от главата му. Ще с дойде жив и здрав. Понеже е много нетърпелив, сега аз го уча на търпение." Действително след войната той се връща жив и здрав. На шинела му има 8 дупки от куршуми, но тялото му не е засегнато. Само палецът, с който натискал спуска на картечницата, забира, надува се и го лекуват няколко месеца.

След посещението, което правят при Учителя, ротата на Велин заминава на фронта. Войната се води на територията на Югославия. В Мърчаево се чуват изстрелите и вечер се виждат светлините от залповете на оръдията. Темелко се тревожи за единствения си останал жив син и решава да отиде на фронта – да го види къде е. Неговата умна другарка Софиянка му казва: „Къде ще ходиш на фронта? Тук е Учителя, дай да го попитаме и той ще ни каже какво трябва да направим." Те чукат на вратата, Учителят ги приема. Двамата плачат и Темелко му казва: „Единия син загубих в казармата. Вторият е на фронта и искам да отида да го видя какво прави." Учителят се усмихва и казва: „Ти и да отидеш да го търсиш, никъде не можеш да го намериш, Той сега е обграден от немците и от време навреме му пускат храна със самолет. Когато храната падне в окопа му, той си хапва, а когато вятърът издуха парашута настрани, той гладува. Покрай окопа има много киселици – диви ябълки, и той яде главно тях. Той е много нетърпелив и сега учи търпение. Бройте от днес 10 дена и той на десетия ден ще дойде и ще ви разкаже всичко, каквото е преживял." Темелко и Софиянка целуват ръка на Учителя, благодарят за хубавия съвет и излизат от стаята му. Започват да броят дните. На десетия ден, в 11 часа преди обед, Велин си идва у дома и баща му го пита: „Ти да не си беглец, че идваш сам?" Велин отговаря, че са го пуснали в отпуска като награда за неговото геройство. Той е картечар и са завладели един силно укрепен немски окоп. Немците непрекъснато стрелят и избиват всичките му другари, а той остава сам с една немска картечница и много патрони. Стреля често, като мени посоките, и германците предполагат, че в окопа има много хора. Така изкарва 10 дена, като яде киселици, които растат до окопа. На десетия ден българите настъпват и го освобождават. Той остава в дома си до вечерта и пак заминава за фронта. От ротата, в която се числи, остават живи само той и командирът, с когото преди заминаването за фронта са на разговор при Учителя. След завръщането от войната Велин работи в „Каменна промишленост", грижи се за баща си Темелко и за музея на Учителя. На мен

** Виж « Изгревът» том VII стр. 434-435.*

(Светозар) като строител, често ми даваха задачи от разни министри да им правя облицовки, цокли и поводи настилки, стъпала от мрамор. Размервах парчетата какви размери трябва да са. Даваха ми кола, закарвах ги в каменна промишленост при директора, на който министърът се е обадил по телефона. Той ме пращаше при отговорника на цеха Велин, с когото се познавахме отлично. Той веднага ми даваше престилка гумирана, ръкавици, и аз на диамантината си нарязвах на необходимите размери парчета мрамор. След това направо отивах при Велин и си свършвах работата. Бях много близък с баща му Темелко и Велин с радост ми услужваше каквото можеше. Той е много благодарен на Учителя, че му е спасил живота и изразява благодарността си с хубавото си отношение към братята и сестрите, които посещават дома им.

След заминаването на брат Темелко, беседите спират, понеже и другите негови връстници от селото заминават. Велин посреща всички, които посещават музея на Учителя, с голямо разположение. Няколко години след заминаването на баща му, на 3 март 1995 г. си замина и той от този свят.

73. Петър Киров Николов

Петър Киров Николов е роден в Мърчаево. В четвърти клас сънува, че небето се отваря на запад от селото и от отвора слиза Христос при него. В този момент той се намира в центъра на селото при фурната. Христос спира за малко при него и след това се отправя към къщата на Темелко. Петър отива нагоре към старата си къща. През 1944 г. този сън се сбъдва. На същото място той среща Учителя, който след проведения кратък разговор отива към къщата на Темелко. Петър се прибира у дома си. Не му идва наум да покани Учителя да посети неговия дом.

Когато се образува Братство в Мърчаево, Петър Киров работи като Юрганджия. Редовно посещава беседите на улица „Опълченска" N66 и там се запознава с Владо Сергеевич – руснака, с когото стават добри приятели. Веднъж той отива на беседа в петък, когато има занимание на Специалния клас. Владо, който е от този клас, му казва, че трябва да пита Учителя може ли да посещава Младежкия клас. Петър отговаря: „Да, Учителю." Докато Школата е на улица „Опълченска" N66 и на улица „Оборище" N14, той е много редовен, но когато Школата се премества на Изгрева и започва сутрин рано, Петър тръгва през нощта, но понеже няма часовник, често подранява или закъснява. Една сутрин влиза в една хлебарница, от която го изгонва един полицай, но той пак отива на беседа. Друг път, като отива на беседа, вижда на моста на улица „Граф Игнатиев" няколко полицаи, събрани на куп. Той завива надясно и минава през гората. Там попада на друга изненада. В гората го заобикалят няколко ловджийски кучета и ловци, които си казват помежду си: „Сигурно е направил някакво престъпление и иска да се беси в гората." Петър продължава през гората, сутринта рано пристига на Изгрева и застава на полянката при кошерите. След малко на полянката до него идва Учителят, много сериозен и строг, поглежда на изток, стои известно време и се прибира пак в стаята си. След беседата Учителят вика Йорданка Жекова и й нарежда да каже на Петър Киров да започнат да се събират сутрин в Мърчаево. Тогава ръководител на групата става Владо Вазягин и започват беседите в неговия дом до идването на Учителя в Мърчаево.

Учителят влиза в положението на всяка душа. Той вижда големите мъчнотии, на които се натъква Петър при придвижването му от Мърчаево до Изгрева, които ще се увеличат още повече с настъпващата зима, затова нарежда да образуват братска група в селото и там да четат беседи.

През 1925 година, след беседа в салона на ул. „Оборище" □14 Петър Киров провежда дълъг разговор с Учителя, който се интересува подробно от Мърчаево – за пътя до там, дали е добър, какви са хората и условията за провеждане на братски живот в това село. Учителят от много далеч проучва условията за бъдещото си пребиваване определено в плана на небето.

По време на престоя на Учителя в Мърчаево в дома на Петър отиват да живеят Балтова, Неделчо Попов, Мариус и Кинчето Попови, Димитрина Захариева, Елена Вълчанова. В малката стая долу, в мазето, живее Савка заедно с една коза. От София идва Димитринка Захариева и като вижда, че Вълчанова е в къщата на Петър, се нахвърля върху нея и я изгонва. Методи Константинов, който по това време е в дома му, го моли да я настигне и да я върне, но Петър отказва.

Той започва редовно да носи вода на Учителя от извора в Рударци вместо Ангел и Тодора. На следващия ден, след разправията в дома му, той занася вода на Учителя. Като отваря вратата на стаята му, вижда, че косата му е настръхнала и изправена нагоре. Той се уплашва, оставя водата и избягва. Йорданка Жекова му казва, че Учителя много се тревожи за изгонването на Елена Вълчанова от дома му. Петър се престрашава и кани Учителя да му гостува. На 16 април 1944 г. – Великден, Учителят с група братя и сестри посещава дома му и изнася беседата „Най-красивият ден", отпечатана в томчето „Заветът на любовта". След беседата в неговата стая става общ обяд. Балтова прави палачинки, някой донася кисело мляко, друг купува сладко вино от кръчмата. Учителят казва, че киселото мляко не е хармонично с виното, затова се отказват от млякото и ядат палачинки с вино. При свършване на обяда на посещение при Учителя идва **Долапчиев**, директор на Държавната печатница. Съобщават за неговото идване на Учителя. Той казва да го почака малко, но Долапчиев влиза направо в стаята на Петър и сяда до Учителя. Всички стават и отиват в дома на Темелко, а Учителят провежда дълъг разговор с Долапчиев. След 9 септември Далапчиев не е преследван от комунистите, макар че е заемал такъв важен пост.

Братята и сестрите, живеещи в дома на Петър Киров, решават да направят комуна – да се хранят заедно. Тя просъществува много малко – сестрите се скарват, понеже една от тях се отказва да мие чиниите. Често на вечеря при тях идва от София Любомир Лулчев и им разправя за самолетите и опасностите на войната. Една бременна жена го пита какво дете ще роди. Той й казва, че ще роди момченце, и тя действително ражда момченце. Братът на Петър Киров – Павел, е блъснат от влака в една виелица. Боледува повече от месец и когато оздравява и отива на работа, началникът му го уволнява. Той се оплаква на Лулчев, който нарежда да го назначат веднага пак на същата работа. Лулчев казва: „Ще знаете, че аз съм чиракът, а майсторът в живота е Учителя."

Понеже Петър е без работа, Савка му подава един затворен плик. Той го взима, отваря и вижда, че вътре има хиляда лева и на лист написан 91-ви Псалом. Задържа парите за себе си. В разговор с Йорданка Жекова разбира, че Учителя е много недоволен, че е взел парите от Савка – тя ги заела от него, за да свърши някаква работа. След известно време тя пак му подава затворен плик, но този път той категорично отказва да го вземе.

Петър Киров носи всеки ден вода за пиене и миене. В сряда и петък Учителят се къпе. Един петък Учителят го извиква и му казва да излее водата, в която се е къпал, върху плодните дървета в градината на Темелко. Поглежда Петър коритото и вижда, че е пълно догоре с вода. Започва да мисли как Учителя е влязъл в коритото, без да изплиска водата. Дошло му на ум, че Учителя не се потапя във водата, а стои отгоре над нея, без да потъва. Петър едва успява да изнесе пълното корито, без да го разлее, и го изсипва на ябълковите дървета. Учителят винаги се къпе сам.

Петър Киров получава повиквателна, с която го викат запас. Недоволен от това, той отива при Учителя да му се оплаче. Учителят му казва: „Рекох, ще отидете. Там ще придобиете хубава опитност." Той съобщава на приятелите, които живеят при него, да напуснат квартирата му, защото го мобилизират. Балтова, като чува това, му казва, че ще го освободи от запаса. Тя отива при познат военен, но се оказва, че е командирован някъде из България. Търси втори, но и него не намира. Най-после тя го завежда при Учителя. Като приближават двора на Темелко, Петър

вижда, че косите на Учителя са изправени нагоре. Петър се обръща и избягва. Отива запас, поставят го на пост на една височина в лозята, където изкарва като на курорт около 6 месеца. Когато си тръгва за село, той среща младите запасни, които отиват на фронта да се бият в Унгария. Така Учителят го отървава да не участва във войната.

Когато Петър Киров се връща в Мърчаево от запаса, Учителя се е прибрал в София и той отново започва да му носи вода от извора в Рударци. Един ден, като върви с дамаджаната в ръка, си мисли и казва: „Аз нося вода на Учителя, не работя, а всички хора ходят на работа. Как ще живея така, без да имам работа? Трябва да си намеря някаква работа." Така той си размишлява до Изгрева. Учителят го посреща на вратата на горницата и му казва: „Толкова тежко ли е да носи човек вода? Още малко и няма да има нужда да носиш повече вода." Петър Киров разбира, че Учителя е прочел всичките му мисли, които го вълнуват. Малко преди заминаването на Учителя той пак донася вода. Учителят е в горницата, завит с одеяло и обърнат към балкона. Съобщават му, че е дошъл Пешо със сестра си и той ги поканва да влязат при него. Те влизат при Учителя бързо, без даже да си събуят обущата. Петър го пита: „Учителю, ще дойдете ли пак в Мърчаево?" „Да, ще дойда в най-големия студ през зимата." – отговаря Учителя. След заминаването на Учителя от този свят една сряда сутрин, в голям студ, Петър чува стъпки над себе си – някой ходи по тавана. Сеща се за думите на Учителя и разбира, че той го е посетил.

След заминаването на Учителя Петър постъпва в една юрганджийница и се успокоява, че си е намерил работа. На много приятели от Изгрева и София той прави отлични дюшеци и юргани с различни окултни знаци: пентаграми, кръгове, триъгълници и други. Той поема ръководството на братската група в Мърчаево и се събират редовно в сряда, петък и неделя до неговото заминаване. Свири добре на цигулка братските песни. Всяка неделя чете беседата от 10 ч. и след това правим общ братски обяд. Приятелите от Мърчаево са изключително гостоприемни. След сутрешните беседи отиваме на полянката, където се е играела Паневритмията с Учителя, и с касетофон играем и ние. Полянката сега е малка и заобиколена с големи борове. Всяка година по традиция братята и сестрите ходят по стъпките на Учителя от Мърчаево до връх Острец. Там през пролетта прекарваме много приятно. Всички поляни са изпълнени с хубави цветя – омайничета, теменужки, незабравки. Пристигаме на върха към обяд, почиваме малко, прочитаме една беседа от Учителя, събираме се на общ обяд и вечерта се връщаме в селото, обновени и отпочинали. Хубавите картини, които виждаме по пътя за Острец и обратно, оставят незабравими спомени в нашите души. Петър заболява и аз с Елена Симеонова го посещаваме в неделята преди заминаването му. Разговаряме приятелски. Той знае точно часа на заминаването си. В понеделник сутринта в 5 ч. без 5 минути на 27 октомври 1986 г. той напуска този свят. Остава верен на принципите на Младежкия клас и не се оженва.

Постоянно ни викаше на разговор при него. Оплака ми се, че неговите хора, особено Търса го карат насила да яде, но понеже скоро ще си отиде, иска да пречисти тялото си, да не яде поне 6 дена, както сестра Савка преди заминаването й. В неделя – 26 октомври 1986 г. бяхме няколко часа при него и разговаряхме по братските въпроси. Той ме помоли да отидем със с. Еленка при него сутринта в 5 часа. Аз му отговорих, че трябва да си отидем в София, понеже в понеделник сме на работа. Той отговори: „Добре, идете си на работа." В понеделник – 27.10.1986 г. в 5 часа без 5 минути той напусна този свят.

Брат Петър Киров беше един от ангелите в Братството, който без шум и глас работеше за Бялото братство. По характер беше много мек и благ, крайно услужлив и изключително гостоприемен. Той имаше идея да се построи салон за Братството в с. Мърчаево. Десятъка си, той го слагал в беседите, които имал. Съседите младежи влизат в стаята му и намират парите в беседите и ги задигат. От

това той беше много огорчен.

С Елена редовно ходехме при дядо Симо и сутринта в неделя в 5 часа ходехме на беседата. Имаше много сняг. Веднъж брат Петър се плъзва отгоре от пътя и се изтъркулва в улея на рекичката, която тече отляво на пътеката. Той свиреше с цигулка няколко песни, казвахме молитва, и той четеше беседата. За 10 часа от София идваха много гости – около 20. След беседата правехме общ обяд в голямата стая на дома на брат Темелко. Най-големите му врагове са били близките му, които искали непременно да се ожени. Майка му намерила добра мома, но брат Петър отказал да се жени. След заминаването й, достойно я заместваше сестра му Търса, която искаше да го командва. До края на живота му, тя все ходеше при него.

Когато бяха болни, ходеха заедно да искат съвет от доктор Димков, с когото бяха приятели. След 22.03. играехме редовно Паневритмия на местността „Вагище", където Учителят е играл Паневритмия в 1944 г. с приятелите. Аз носех касетофон и играехме между високите борове, които бяха израснали. Отивахме след беседата и се катерехме по стръмнината, докато стигнем полянката.

74. Петър Костадинов Христов

Петър Костадинов Христов е роден на 19 Юни 1930 г. в село Мърчаево. Той има по-голям брат Стоян, роден на 13.02.1922 г. След него имало още едно момче, което починало. Детството му преминава при много мъчни и мизерни условия. Баща му Костадин е бил каменоделец. Той бил много музикален и свирел на кимане – гъдулка с 3 струни. Участвал във всички сватби, кръщенета и други празници и в неделя на хорото. Така зиме изкарвал по някой лев. Той бил и хореограф и учел младите как да играят хоро, защото, ако някой не знаел да играе хоро, не можел да се ожени – да се хване до момата, която обича. Свирел и пеел хубаво народни песни по седенките. Петър от малък започнал да пасе тяхната крава и още 5-6 чужди, за да изкара някой лев. От 3 години взел да свири на окарина. Пеел много хубаво и в училището го карали при всяко тържество да се проявява. - „Под нашата стреха лястовичка в гнездо си живее и всяка сутрин слушам аз как чурулика – пее." В минал живот е бил голям оперен певец в Италия и носи музикалните си качества и ги проявява и в този си живот.

Вуйчо му Петър Киров Николов по-късно ръководител на Братството в с. Мърчаево е Юрганджия и живеел в двора на малка барака на ул. „Опълченска" 66 при Учителя. Там работил и шиел. Малкият Петър Костадинов често ходил при него и живеел по няколко седмици там. На улицата пред дома на Учителя всеки ден идвал продавач на пуканки, слепени със захар във вид на топка и ги продавал. Веднага изпращат малкият Петър да свири с окарината си. С музиката, той привличал хората и пуканките много бързо се продавали. Петър получавал две топки пуканки, отивал при вуйчо си и чакал пак да дойде продавача и да свири. В село Владая завършва прогимназия. Там учи с брата на Еленка – Димитър, който бил от богато семейство и ядял бял хляб и давал на Петър, който го имал като сирене към черният нехранителен хляб, който получавахме по 200 грама. В него имаше всичко: шлупки от картофи, брашно от кочаните на царевицата и др., само жито нямаше в него. Петър отива да учи в 4 мъжка гимназия на ул. „Стара планина" до мъжка, в която учех и аз. После тази гимназия стана руско училище. Петър веднага отива при Учителя по музика и той го изпитва, като му чука с пръсти и веднага му дава да свири на кларнет. Учителят им Момджиев, организирвал концерти, участвали в забави. Съучениците музиканти си правят група и свирят по сватби и забави, като изкарват по някой лев за храна. Живеели на 4-я етаж на ул. „Будапеща", но се скарват с хазяите и отиват да живеят в Княжево в мазе. Брат му Стоян учи в V мъжка и се прехвърля в Музикалното училище при Кочев. Завършва го и отива в Консерваторията, завършва Теоретичният отдел и става учител – преподавател по музика в град Перник. Петър прекъсва гимназията и отива да работи в печатницата на Стойно Марков, за да се изхранва. Работи до есента и пак продължава

гимназията, като продължава да свири с групата им. Завършва гимназията и отива в село Мърчаево, където става секретар на читалището и подготвя и провежда вечеринки, сцени по селата. Изпращат го да учи в Станке Димитров, където да учи за диригент на хор и оркестър на самодейни състави. Петър го завършва, но за да може да си свири партитурите, му трябва акордеон. Братовчед му го поканва да работи в Рудозем, където ще си спести и купи акордеон.

Става счетоводител на автобаза. Там шофьорите го карат да пие с тях; или да плаща цялата сметка. Той почва да пие – с каквито се събереш, такъв ставаш. Удря си палеца (не проявява волята си да не пие) и първата фланга виси. Лекарят искал да го отреже, но той му казал, че с този пръст си държи окарината, за да свири. Превързват му го добре и пръста зараснал. Пуснали го отпуска 15 дена и той си взел душаме и го сложил в къщата на Мърчаево. Там изкарал курс за моторист и шофьор. Брат му казал, че в Перник има много хубави немски мотори и той си купил мотор, вместо акордеон. Решил да се махне от пияниците – шофьори.

В София неговите приятели го виждат и го викат да свири с тях. Купуват му акордеон и той започва да свири в Студентският дом. Групата им обикаля цяла България и в чужбина по концерти и забави. Комунистите със закон забраниха да се празнува 3 март – деня на освобождението от турците, защото „свободата" била дошла на 9 септември 1944 г. На 3 март 1961 г. ансамбъла им отива в Букурещ, където дават концерт на живеещите българи там, които празнуват празника на Освобождението. След това отиват на Студентски фестивал във Франция, град Поатие и вземат всичките първи награди. Водил ги редактора на в. „Работническо дело". Било много горещо, а нямало чешма от която да пият вода, а в кръчмата я плащали като бира. Един българин, който бил собственик на няколко големи аптеки научил за тях и докарал камион с разхладителни напитки и им ги раздал безплатно: оранжада, лимонада, кола и др. След свършването на фестивала той поканил българската група, заедно със своите над 70 работника в най-хубавия ресторант и ги нагостил богато.

Ръководителят им ги завежда в Париж да свирят на концерт по случай 100 годишнината от техният комунистически вестник „Юманите". Не им дали пари и няколко дена гладували и като се върнал в София оставил кларнета си върху гардероба, отказва се от самодейният колектив и започва да работи във „Фармахим", като шофьор. В свободното си време той свири по пазара в София. Чува го негов колега, който ръководел танцовият състав „София" и го извикал да свири при него. Там свири 6 години на дудук, окарина и кларнет.

Закриват ансамбъла и Петър отива в Бояна в читалището и прави колектив от боянските баби да пеят и танцуват. Ръководи ги 13 години и с тях обикаля цяла България и отиват и в Хърватско. Получават много награди и медали. Правителството на Желев в лицето на Елка Константинова ликвидират читалищата и Петър напуска и този колектив. Окарината му е винаги в джоба и свири за свое удоволствие и на приятелите си.

В 1963 г. среща една бедна мома, съжалява я за трудният й живот и се оженва за нея и му се ражда дъщеря Росица. Петър работи 28 години във „Фармахим". Жена му е много капризна и отива да работи в „Комуна" и не се интересува от дъщеря си. Петър довежда майка си да гледа малката му дъщеря на Драгалевско шосе, където са живели. Веднъж Петър чува как майката на жена му я кара да го остави, понеже бил прост селянин. Той влиза в стаята и казва: „Да, аз съм прост селянин. Това съм аз." Жена му води дела и се развеждат като детето го дават на нея, да го отгледа, но Петровата майка я отглежда и възрастява. Петър гледа да няма разправии с нея, защото той чрез нея станал софийски жител и постоянно отлагал делото. След развода, Петър отива да живее в Мърчаево. Там са при много трудни условия. Баща му дава на майка му петстотин лева да ги внесе в банката и да изтегли след това 2500 лв., за да оправи част от къщата им. Но чиновника

в банката като разбира, че има двама сина й казва да не тегли пари, а да ги остави да се капитализират. Скоро след това ги викат да се включат в апартамент, и понеже Петър има софийско жителство го прехвърлят на неговото име и взима апартамент на Бъкстон. От 1968 г. той почва да го изплаща. Като пораства дъщерята, той отива на Бъкстон, където е удобно да учи през зимата, докато в Мърчаево е много трудно. Тя учи в техникума „Киров" електротехника при сестра ми Величка, където отначало преподавали на френски език. Завършва „Киров" и започва да работи при Делчо Георгиев. След това отива на практика в Кремиковци, където се запознава с един Стоян и се омъжва за него. Ражда й се момиченце Албена. След 2 години се развеждат, понеже той я биел често, а и хайманосвал по други жени. Росица отива да работи в цех за луминесцентно осветление, и се омъжва за отговорника на цеха и ражда момче – Георги.

Понеже Петър Костадинов пил много и този ген го внесъл в дъщеря си Росица. От нея преминава в дъщеря й Албена и се проявява като разстроени чувства. Баща й Стоян, понеже тя върви по негова линия й предава своите неорганизирани чувства и тя започва след 10 годишна възраст да се люби с всеки срещнат мъж. Петър прави всичко възможно да я оправи: леят й куршум, баят й, развалят магия, но резултата нямат. Освен това тя изобщо не учи. Идва при мене и ми каза: „Срам ме е да ти кажа, но внучката ми е тръгнала по много крив път." И ми разправи подробно. Дадох му молитва, подобна на тази, която се казва в 3 часа сутринта. Продиктувах му я и казах всеки ден редовно да става преди 3 часа и да я казва и след 2-3 месеца ще има резултат. След 3 месеца момичето се оправи. Остави мъжете и взе да учи в училище и стана отличничка и завърши отлично гимназията. Много е умна и научава английски, португалски и италиански. Работи една година и разбира думите на дядо си Петър, че трябва да има висше образование и почва да учи.

Петър се пенсионира 1990 г. Посещава редовно беседите. По време на пребиваването на Учителя 9 месеца в с. Мърчаево, Петър с майка си Варда редовно слушат беседите на Учителя. Той участва в направата на изворите, най-вече на извора на здравето. Преди 2000 години по времето на Христа, той е бил невернинят Тома, който е искал да сложи пръста си в раната на Христос, за да повярва, че е възкръснал. Оттогава минава през много инкарнации. Петър съжалява, че не можал да учи и завърши Консерваторията. Едно същество му се явява на сън и му казва, че няма смисъл природата да харчи средства, за да повтаря това, което той го знае от миналите си животи. Той е бил един оперен певец в Италия и сега е дошъл в България да учи търпение, смирение, и да усили волята си. Женитбата е голямо отклонение в живота му и табу за него. Трябвало е да се ожени за музиката и да е работил усилено за нея. Чете непрекъснато Словото и понеже има философски ум, взима поука от всичко, което се случва в живота му. Той е голям приятел с брат **Димитър Шуманов** от гр. Стамболийски. Приятелството им е от миналото. Димитър преди няколко прераждания е бил патриарх, а Петър е бил владика, заедно и сега пак работят заедно. Димитър има силна интуиция и магнетизъм с които лекува хората. От целият техен край се стичаха при него много хора да ги лекува. Казах му да не лекува всякакви хора, защото болестите са дадени от Бога хората да коригират живота си. Като им помага, той отива срещу волята Божия и може скоро да закъса и се разболее, както и стана. Тогава веднага ме послуша, престана да приема изобщо хора и скоро се оправи от силното психическо разстройство в което беше изпаднал. Като добър ясновидец, той вижда кой му прави магии, и кои работят срещу него, най-вече снаха му, но няма знание как да се бори срещу тази напаст. Аз му дадох формули, с които ще излезе от батака. Една нощ иззвъня телефона ми. Вдигнах го, обажда ми се жена му Невена и ми казва: „Светозаре, много съм зле, помогни ми!" – „Добре" й казах аз. Сутринта в 6 часа ми каза, че вече е добре. Скоро дойде на Мястото на Учителя, донесе ми подаръци и ми

благодари. Каза ми, че имала преплитане на червата от голяма тревога и паднала в кома. Щом дошла в съзнание, веднага набрала телефона ми и се обадила. След отговора ми, тя ме видяла, че съм над нея с астралният си двойник и й правя паси над тялото й. Сутринта е напълно здрава. Брат Петър много пъти идва до нас и иска съвет за проблемите си. Казах му да свири и пее братските песни. Страдаше от сърце, но щом дойде до нас му мина. Сега е добре и често свири с окарината и дудука си народни песни и хора. Преди да си замине вуйчо му Петър Киров пожелава да отиде до връх Острец. Той много е обичал Петър Костадинов. Качва ги на колата си и ги закарва с майка си горе. Той държи и води вуйчо си, а Димитър Шуманов – майка му и се качват на върхът и се прощават с него и Витоша.

Петър Киров е един представител на ангелската йерархия в Братството и притежаваше много силна интуиция. Той беше ангел, отговорник за Братството в с. Мърчаево, а и сега продължава да се грижи за хората от Братството, които живеят там. Бяхме в офиса и брат Петър по предложение на една сестра извади окарината и засвири едно бързо хоро. Веднага се намеси Галя Герасимова - този музикален - инвалид и го спря да свири, защото сме щели да безпокоим хората наоколо. Петър нищо не й каза. Скоро той отива на Мястото на Учителя и седнал на пейка и пред погледа му се явява картина с невиждана красота, показваща му съвършеният живот в невидимият свят. Той има и много сънища и чести срещи с брат Петър Киров, Темелко и други видни работници на живота на Братството в с. Мърчаево. Брат Петър често посещава Мястото на Учителя и свири на приятелите щом го помолят. Целият си живот посвещава на музиката за преуспяване на Делото Божие на Земята.

75. Сава Симеонов Костов

Сава Симеонов Костов е най-големият син на Симеон Костов, роден на 30 ноември 1922 г. в Мърчаево. Основно образование завършва в с. Владая. Рано се включва в обработването на земята заедно с цялото си семейство. По време на пребиваването на Учителя в тяхното село той е войник – отслужва военната си повинност. Поделението му се намира в квартал Лозенец. Дават тревога, започва бомбардировка, той напуска казармата и избягва в полето, като оставя поста си. Като свършва тревогата, той се връща в казармата и застава на поста си. Идва командирът и му се скарва, че е напуснал поста си. След няколко дена – в неделя, той отива в Мърчаево при Учителя, но не му казва нищо за случилото се. Учителя се обръща към него и го пита: „Ти защо избяга от казармата при тревогата? Не знаеш ли, че отгоре те пазят?" Като излиза от стаята на Учителя, Йорданка Жекова го вижда и пита Учителя: „Учителю, кой е този млад войник?" Учителят й отговаря: „Като дойде на Изгрева да живее, тогава ще го познаеш." По-късно, при честите посещения при Учителя, Савата споделя своя идея – да си направи барака в с. Мърчаево. В нея да чете беседи и да се подвизава като отшелник. Учителят му възразява: „Тук ще ти одерат кожата. Ти ще отидеш на Изгрева и там ще си направиш къща, в която ще живееш и ще работиш в София." Скоро след това Учителя го сприятелява с Йорданка и доктор Жеков. Той отива да живее при тях като техен син. След заминаването на Учителя Савата започва да работи в строителството, завършва средното си образование във вечерна гимназия. Включва се в бригадата на Борис Николов и след 1950 г. работи в Русе, Варна и други градове на провинцията. По това време Вълко Червенков нарежда да се дава наряд – жито, царевица, мас, вълна и други селскостопански произведения за всеки притежаван декар земя. Сава Симеонов е принуден постоянно да купува продукти от провинцията и да ги изпраща на баща си, за да не му вземат земите. След завръщането си в София той постъпва на работа в „Паркове и градини". В края на 1960 г. си построява триетажна къща в квартал „Изгрев". Напуска „Паркстрой" и започва да работи в почивните станции и домове на Рила до с. Говедарци. Той е крайно услужлив и се отзовава веднага на всяка мъчнотия, за която му известяват приятелите. Участва при

преместване на приятели от една квартира в друга, пренасяне на пиана и много други услуги. Той е голям планинар и посещава редовно Витоша и Рила, обикновено сам. Сега е на завидна възраст, все още работи и се чувства като младеж.

Савата работи мозайките на видни комунисти от ЦК и всяка сутрин идва кола на ЦК и го взима за работа. Когато той започна да строи къщата си, местните комунисти не му пречеха. Елена, сестра й Вера и аз всяка сутрин ходехме да приготвяме материалите и ги дигахме на етажите. Бетоновите плочи събираха много познати от Мърчаево и до обед се отливаше плочата. Помагахме му до покриването и измазването, а мозайката той си я направи сам. В с. Мърчаево го беше блъснала кола и получава фрактура на кракът и ръката си. Постепенно оздравя. Много пъти сме работили заедно на обекти: Министерство на транспорта, къщата на Петър Павлов Киров, плочите и замазките на братският офис, ремонта от начало почти до края и другаде.

76. Иван Антонов*

Друг представител на братските среди е Иван Антонов. Роден е на 1.09.1899 г. Остава пълен сирак на 6 години. Не може да яде месна храна, а се хранел със сварен ориз. В миналото е живял в Китай. Не намира условия да живее на село и пеш отива в София, където става скитник. Навърта се около халите и пазара и носи багаж на граждани в продължение на 5-6 години. Една жена му дала да носи някакъв багаж до Руски паметник и когато поискала да му плати, се сетила, че няма хляб и го помолила да й купи от близката фурна. Дала му една по-едра банкнота и той тръгнал. На фурната нямало хляб и Иван тичешком отишъл на друга, до Орлов мост. Върнал се след един час. Жената помислила, че той задигнал парите и останала учудена, когато й подал топлия хляб и рестото. Тя започнала да го вика всеки ден за услуги. Жената била роднина на Паша Тодорова, която търсела такъв млад помощник. Завела го при Паша и тя го приема в дома си да пази овощната градина от кварталните деца и да пазарува.

Иван имал силна памет и като отивал към пазара, видял една обява, която един човек прочел на глас. Запомнил я и я казал на Паша. Тя се учудила и отишла да се убеди. Като прочела обявата, видяла, че момчето я е запомнило точно. Веднага му предлага да учи и той приема. За една година взима четирите отделения. Влиза в гимназията и се изравнява с връстниците си. Понеже бил много свободолюбив, не можел да си създаде хубави отношения със съучениците си и завършва като частен ученик.

Паша завежда Иван при Учителя. Той разглежда ръката му и казва много работи. Иван запомня само следното: „Ти, момче, се стегни за големи страдания." Това предсказание не закъснява. Иван пожелава да стане авиатор и Паша му съдейства да влезе във Военното училище. Той не е свикнал на ограничения, започва да бяга от казармата, за да посещава беседите. Това се повтаря няколко пъти. Арестуват го и двама войници го конвоират. Иван пожелава да се обади на Паша, но те не го пускат. В джоба си той винаги носел лют червен пипер, с който се храни. Хвърля в очите на двамата войници пипера и избягва. Съди го Военен съд и попада в затвора с голяма присъда като опасен. Идва на власт Стамболийски и го амнистира. Записва в Университета литература и завършва. Работи като журналист. Четейки история, той се възмущава от живота на Наполеон и подготвя остра статия срещу него. Учителят го среща и му казва, че Наполеон е изпратен от Бялото братство да премахне феодализма в Европа и грешката му е, че е тръгнал да воюва срещу Русия. Иван не публикува статията.

Той е много силен, строг и крайно изпълнителен човек към нарежданията, които му дава Учителя. Член е на Младежкия клас и изпълнява неговия закон – не се оженва до края на живота си. В разговор с братята и сестрите Учителят открива, че той е бил 11 пъти китайски император. При друг случай, възмутен от поведението

** Виж « Изгревът» том I стр. 39-42; том VII стр. 333-405; том IX стр. 171-172; том XVIII стр. 512-797, стр. 847-888..*

на Любомир Лулчев, той взима една брадва и няколко часа го чака да излезе от приемната на Учителя. Вместо него излиза Учителят и го праща да купи два килограма пирони от магазина. Иван веднага изпълнява нареждането на Учителя. В това време Лулчев си отива. Иван донася пироните на Учителя, който му казва: „Илия, Илия, това са старите методи, които не носят нищо добро." Значи, той е бил пророк Илия.

Занимава се усилено с астрология, има силна памет и помни наизуст цели пасажи от беседите, които Учителя изнася. Изпълнява всички задачи, давани му от Учителя – да охранява салона, Изгрева, градината и други. В братския живот той участва, като провежда курсове по астрология на Изгрева и Рила. Навсякъде взима дейно участие – в съборите, екскурзиите и братските прояви. На края на живота си се разболява от простатит. Отказва да направи предложената му операция и прилага закона, даден от Учителя, да не се нарушава целостта на тялото. Но Учителят допуска, при липса на друг метод за лекуване, да се прибегне към операция. Всеки, който осакатява своето физическо тяло, дълго време трябва да работи в духовния свят, за да възстанови изгубения си орган. Под влиянието на любовта, която изтича от Учителя до всички души, той омекотява своя характер и изправя отношенията си към всички живеещи на Изгрева. От едно улично дете той се просвещава и става духовен и високо културен човек, носител и изпълнител на новите идеи.

Учителят дава задача в Младежкия клас всеки ученик да спи на прясно рендосани чамови дъски 10 дена. А Иван Антонов все отлага задачата. Един ден го арестуват по погрешка – приличал много на някакъв анархист, търсен дълго от полицията, вкарват го в затвора в една килия с нар, постлан с голи чамови дъски. Държат го в затвора без никаква причина и на десетия ден го пускат на свобода. Така той насила изпълнява задачата, дадена от Учителя.

Иван работи тежка работа. Занимава се с железарство, но всяка вечер провежда курсове по астрология, като събира много младежи около себе си, предимно комунисти. Една вечер, през 1933 г., като се връща от работа, вижда пред бараката си двама агенти, които го чакат, за да го арестуват. Той заобикаля през гората, отива при Учителя и му казва, че го заплашва затвор. Учителят отговаря: „ти можеш да избегнеш затвора, ако постиш 10 дена." Иван веднага започва пост и всяка вечер вижда, че двама агенти го чакат пред бараката му. На десетия ден след свършване на поста, като минава покрай бараката си, вижда, че ги няма агентите. Полицията не го търси повече. Така той се освобождава от грозящата го опасност да попадне в затвора. Да, когато човек е в трудно положение, тогава почти винаги слуша Бога.

Привечер някоя сестра нахално надниква през прозореца на приемната да види какво прави Учителя. Иван Антонов, който е наблизо, я хваща, разтърсва я и я изгонва да си отиде вкъщи. На другия ден Учителят казва: „Вие всички сте любопитни и искате да знаете какво правя аз, но само сестрата е искрена и реши да се изяви. Тя дава израз на вашите мисли, чувства и желания, които храните към мене."

При редовните посещения на Витоша братските групи минават през Драгалевци, където едно голямо черно куче често се нахвърля, главно по сестрите. Иван Антонов, който е един от най-здравите и смели братя от школата, казва на две сестри да вървят пред него и да привлекат лошото куче. То се появява и се затичва към тях. В това време здравите ръце на Иван го хващат за опашката. Той го завъртва няколко пъти над главата си и го хвърля в един двор с няколко кучета, които веднага се нахвърлят върху чуждото новодошло куче и започват да го хапят. Оттогава това лошо куче не се явява повече да безпокои отиващите на екскурзия приятели.

Ранна пролет е, капчуците капят, снегът се топи. София е покрита с повече от половин метър сняг и хората се движат по тесни пътеки, направени в дълбокия сняг. Иван застава при вратата на черквата „Александър Невски" и вижда, че към

него се приближава някакво куче. Той взима от земята шепа от топящия се сняг и прави една заледена топка. Когато кучето наближава близо до него, той я хвърля и го удря в главата. То побягва по близката пътека, като събаря над 50-60 души и ги обръща в снега. Оказва се, че това не е куче, а вълк.

След построяването на салона в квартал „Изгрев" Учителят започва редовно да изнася своите беседи, но няма ред за влизането в салона. Много приятели закъсняват, постоянно вратата се отваря и затваря, скърца и отвлича вниманието на учениците. Това е голяма спънка за правилното провеждане на беседите. След свършване на една беседа през 1928 г. Учителят се обръща към учениците и казва: „Няма ли кой да сложи ред при влизането за беседите?" Иван Антонов казва: „Учителю, аз ще сложа ред при влизането за беседите." Той слага нова брава на вратата и ключ. След влизането на Учителя в 5 ч. заключва вратата и така всички започват да отиват в салона преди 5 ч., за да слушат беседата. Тогава му излиза прякорът „Иван Салонски". Той поддържа и реда в салона на ул. „Оборище" □14. Иван участва навсякъде в братския живот. Пръв е в общите екскурзии, подрежда и пали огъня, приготвя чай или супа.

Заминава си на 29.10.1964 г. сред приятели, които го обичат и уважават.

77. Влад Пашов*

Друг типичен представител от Братството е Влад Пашов, роден на 11 септември 1902 г. Баща му загива във войната. Цар Борис посещава голямото им семейство и нарежда да им направят къща, като дава голяма сума на майка му, а децата изпраща в пансион за сираци. Там той приема комунистическите идеи и му нареждат да убие царя, който се връщал през Араба конак с лека кола. Влад Пашов застава с два пистолета пред колата и я спира. Царят слиза, гледа го спокойно. В този момент той чува тих глас отвътре: „Хвърли оръжието! Дай път на колата!" Заработва съвестта му и той си спомня всички добрини, които царят е направил за семейството му. Хвърля оръжието на земята и дава път на колата.

Скоро негов познат го завежда на беседа при Петър Дънов и Влад познава гласа – същия, който му проговаря отвътре при срещата с царя. Това повлиява силно на съзнанието му и става негов последовател. Скоро царят го поканва в двореца и му казва: „Млади момко, какво зло съм ти направил, че искаше да ме убиеш?" След това го пуска да си отиде свободно. Под влиянието на Боян Боев – негов учител от гимназията в Панагюрище, той се включва в издаването и печатането на беседите. Тази дейност продължава почти до края на живота му. През неговите ръце минават почти всички беседи, печатани по времето на Учителя и след неговото заминаване.

Влад Пашов е тих, скромен и образован брат. Постоянната работа със Словото създава условия да направи много извадки от беседите на Учителя. Владее отлично стенография и записва всички беседи, на които присъства.

Той е отличен астролог и издава пръв в България астрология. След закриване на братската печатница той постоянно се занимава със Словото. Изнася лекции и посещава много градове в провинцията. Макар че му правят шест обиска и му взимат беседите, той продължава да работи и разнася идеите на Учителя.
Влад е голям любител на планината и редовно посещава Витоша – Ел Шадай и лагера на Седемте езера. По-късно организира с по-възрастните приятели лагер на Рила в местността Вада. Неговият благ характер, голяма отзивчивост и внимателно отношение към приятелите е пример за подражание.

С Влад бяхме отлични приятели. Стотици пъти сме ходили заедно на Витоша и Рила. Той ми беше първият учител по астрология. Той ме учеше, докато другите десетина астролози само ме изпитваха, и ми възлагаха сложни астрологични задачи. Когато на 1 декември 1957 г. при отиване на Витоша, бяхме спрели под сипея до започнатата да се строи хижа на строителите и аз ги предупредих, че финансовите

** Виж « Изгревът» том III стр. 61-63; том IX стр. 193-194; том XVIII стр.256-511, стр. 842-846.*

инспектори са дошли да проучат каква литература имаме и да ни я конфискуват. Тогава всички около 30 приятели се нахвърлиха срещу мене: „Кой дявол е влязъл в тебе и казва това?" Само брат Влад на другия ден донесе с раница най-важните му астрологични учебници и аз ги скрих. В петък на 6.12.1957 г. конфискуваха и откараха на претопяване 22 камиона с беседи. Аз бях скрил всичко в мазето под бараките високо половин метър и само аз можех да влизам в него покрай подпорните колци. Влад си взе книгите и сърдечно ми благодари.

На Рила той ръководеше духовният живот на Братството: молитвите и беседите, а аз му бях помощник и четях беседи. Често го посещавах в тях и имахме много полезни братски разговори. Заедно с него години наред посещавахме Ел Шадай през зимата, заедно с много още приятели, като използвахме колибата, построена от брат Димитър Стоянов, докато комунистите я разрушиха. Той беше добър приятел със сестра Юлия Борисова и Мария Шопова. Той постоянно се потеше и си слагаше вестници под ризата на гърба. Разболя се и влезе в болница. Не може да се преоблича, изстина и си замина от бронхопневмония. При погребението му идват двамата му братя – генерали, с мерцедесите си – блестящо облечени, а брат Влад нямаше дрехи за погребението му. Наложи се брат Кирил Стоянов да отиде и му донесе и тогава го погребаха. Той остава верен на закона на Младежкия клас – не се оженва. Смисъл на живота му става постоянната работа със Словото на Учителя. То го облагородява, издига и го прави вдъхновен проповедник на идеите на новия живот. Влад Пашов ни завеща духовност, всеотдайност и безкористие, в работата за делото на Учителя – делото на Бялото братство в България. Почива на 4.02.1974 г. в София.

Стотици братя и сестри, потопени в аурата на Учителя – в неговите благотворни вибрации и всеобемна Любов, променят своя обикновен живот, намират вътрешния смисъл на Словото му и отдават всецяло силите си за общия братски живот. Всички обикват работата, която им е определена да вършат, изпълняват я с любов и стават образци в своята професия. Така всеки се изгражда като нов човек и дава своя малък принос за живота на Любовта.

Бог е предвидил друг сценарий, друго развитие за учениците на Земята. Поради нашето непослушание и липса на будност ние изпускаме важни моменти от Божието благословение, отправено към нас.

През 1939 г. не се хармонираме, за да създадем истински братски отношения помежду си – тази хармония да се разлее по цяла България, а от нея по цяла Европа, за да се избегне готвещата се Втора световна война. Вследствие на това загубваме благоприятните духовни условия за цели 60 години.

Втори път Бог ни протяга ръка в 1944 г. – след завръщане на изгревчани и Учителя от Мърчаево. Той ни предлага чрез Учителя да се изгради един образцов квартал на Изгрева с еднакви красиви къщи, построени на парцели от 1 декар, с цветни и овощни градини – условия за спокоен, хармоничен, братски и духовен живот. Това външно единство на формите дава богато вътрешно разнообразие на методите и начините за прилагане на Словото Божие на Земята. Ако това беше изпълнено, комунистите никога нямаше да разрушат Изгрева и ние щяхме да изпълним мисията си като ученици, нямаше да стигнем до ненужни материални разправии и спорове. В разговор Учителят казва, че от Изгрева в този му вид нищо няма да остане, всичко ще се разруши, а нас ще ни пръснат из целия град, за да приложим това, което сме научили. Ще ни преследват и ограничават.

„По-късно ще дойде друго управление, което ще бъде много благосклонно към вас. Ще ви върне двойно всичко, което ви е взето. Ще построя Изгрев, какъвто аз желаех: Салон с библиотека над него, Трапезария с кухня и стаи за възрастни братя над нея. Къщите ще бъдат с 4 стаи и кухня, мазе и таван. Всеки дом ще има 1 декар място и ще се отделят с 12 радиални улици, подобно на градовете, строени по времето на Ноя. Но кой ще живее в този Изгрев, когато аз ще ви взема горе при

мене, на планетата Вулкан?"

Това, което Бог е определил, непременно ще стане, но при съответните условия, които ще се създадат в бъдеще на Земята. Учителят обяснява, че много промени ще станат на Земята, но те ще бъдат в зависимост от пробуждането на свръхсъзнанието на хората. Старото ще си отиде. Ще изтече тази материалистична мътилка, задръстила душите, умовете, сърцата и живота на хората. От този порядък на нещата и помен няма да остане. Учителя извърши огромна работа, като подготви много светли души – основа за преминаването на човечеството от Петата към Шестата раса. Небето е взело всички мерки да пробуди готовите души за великия живот на Любовта, който Бог е определил за жителите на Земята. Със своята всестранна дейност и изчерпателно Слово Учителят желае да подготви душите и да ги насочи към един велик живот на Любов, определен на Земята от невидимия свят. Неговите идеи проникват в земята, изпълват въздуха, който е най-добрият проводник на новото. Всеки пробуден човек, до когото се докосват, веднага ги възприема и прилага. Учителя казва, че астралният свят е очистен от всички зли, лукави духове и те са изгонени на Земята. Дошли тук, те ще се проявят толкова лошо, че дори и косите на децата ще побелеят от тях. Сега ще се очисти и Земята от мътната вода, от всички престъпници и хора, които ще заемат своето място, под кората на Земята, където има голяма нужда от работници. На Земята ще останат да живеят само кротките хора, които ще образуват Шестата – светеща – раса на Любовта, която по подобие на ангелския свят, ще възстанови мира и хармонията – Царството Божие на Земята.

VIII. Учението на Учителя - предвестник на новия живот и идването на Шестата светеща раса

Из Словото на Учителя

1. Краят - ликвидацията на века.

„Днес светът страда от толкова много бедствия, хората са обхванати от дух на безпокойство, страх от живота, разкъсани от вражди и ако нямат търпение са загубени. Хората да изпитват до дъно, всички свои теории, всички свои вярвания, системи, методи, примамливи пътеки. Търпение е потребно за да се заловят сред тази привидна разпокъсаност на нещата и явленията, онази вътрешна целокупност, в която са свързани всички прояви на живота. Думите Любов, Мъдрост и Истина, са в състояние да изразят тази съвкупност." *(70, с.33)*

„Сега е краят на века, свършили се този век, хората ще вдигнат бели знамена, ще дойдат до границата на Царството Божие и ще кажат: Да живее любовта! да живее Мъдростта! Да живее Истината! Всички хора ще си подадат ръка и ще заживеят в мир и любов, в братство и свобода." (55, с. 205)

„Докато има учители, които работят за пари, докато има проповедници, които проповядват за пари, докато има съдии, които служат за пари, докато всичко става с пари, ние ще имаме свят като сегашния."

„Тъй щото, ако хората питат как ще се оправи светът, казвам: Светът ще се оправи когато всички хора - учители, свещеници, проповедници, майки и бащи започнат да работят без пари. Всеки трябва да работи даром, от любов." *(22, с. 67)*

„Не мислете, че вие ще се избавите от това, което аз ви уча, или пък ще ви оставя да изопачавате моите думи. Ще ви накарам и търпението да научите, и милосърдието, и добрите обноски и надеждата да влезе у вас и прощаването и волята и всичко ще дойде. Този, който е взел нещо от мене, току така той няма да мине."

„Аз изпълних пространството със своите думи и нито вие, нито светът може

да се отърве от тях." *(71, с. 40; с. 54)*

„Имайте предвид, че вие нямате много време да си играете, вие вече сте на края на тази епоха. Каквото направите сега, направено ще бъде. Всички да имате вяра, да знаете, че във вашия живот Бог действа." (32, с. 19 – беседа 34)

Още през 1912 г. Учителят предупреждава човечеството за идването на религията на труда:

„Дошло е време, когато християнските народи трябва да се побратимят и да се приготвят за бъдещата религия, която иде. След 1945 г. тя ще дойде, ще се наложи на човечеството и ще го преобрази. Тя е религия на труда. След нея ще дойде новото учение - учението на живота. Докато живеят в религията на труда, хората все още ще се карат, ще се бият, но влязат ли в учението на живота, всичко това ще изчезне. - Защо? Защото Любовта ражда живота. Следователно всеки трябва да си даде отчет в която религия живее: в религията на труда или в религията на Любовта. Обаче живейте, трудете се и очаквайте новата религия, т. е. новото учение на живота, на работата и Любовта." *(24, с. 88)*

„Съвременните хора се стремят към нещо ново, без да подозират, че за да придобият новото, те трябва да минат през християнството. То е предговор към новата култура, която иде сега в света. Новата култура изисква хора, които живеят в пълно единство помежду си. „ *(21, с. 66)*

„Една и съща кръв тече в жилите на всички хора. Схванем ли ние този факт, това е новото учение, така трябва да се реформира религията. Ако бъдещата религия не схване този велик закон, тя е осъдена в 100 години отгоре да й пишат Бог да я прости!" *(48, с. 43)*

„Целият свят е във военно положение. След това казват: Така е писано, така казал Господ. Това било християнското учение! Това били християни! Не, това са утайките от старата култура, която е пред своя край. Това, което преживяваме днес и усещаме, че тежи над главите ни, е кармата на цялото човечество. Това е дълг, който трябва да изплатим. Всички ще бъдем засегнати от общата карма на човечеството. Всеки ще понесе нещо от нея." *(27, с. 255)*

„Днес кармата на цялото човечество е назряла и водата прелива бент. Днес кармата се проявява чрез болести, страдания, нещастия. Болестите са признак на назрялата карма на цялото човечество." *(26, с. 186)*

„Израждането на петата, на бялата раса, е признак, за идване на друга раса, която ще използва условията, които Петата раса не може да използва. Тя ще спаси Петата раса, но ще вземе всичко в ръцете си. Тогава Бялата раса ще се намери в особено положение. В какво ще се заключава това особено положение? - Всички членове на Бялата раса ще станат слуги." *(18, с. 32)*

„Казвам, страшно нещо идва сега за света, не само за България, но и за целия свят. То ще дойде до главите и на праведните и религиозните и на светските хора. Затова нещо може да се каже, че човек нито е сънувал, нито на ум му е дохождало това, което ще се случи. Всички хора ще познаят, че има правда в света. Никому не се позволява да лъже, нито да заблуждава в Името Божие. Това нещо ще се провери най-много в продължение на 10 години от днес. Съдбата ще бъде безпощадна." *(8, с. 22 - б. 11)*

Учителят казва, че числото 10 е Божествено, а 1000 човешко, и затова Той замества човешкото число 1000 с Божественото 10, което внася хармония в живота. Когато Учителя говори в беседите си, че дадено събитие ще стане след 10 години, ние трябва да разбираме, че то ще се реализира след 1000 години.

„Съвременните хора се намират в края на една епоха и трябва да държат изпит за завършено образование. Дните на този изпит за изброени. Още малко време остава, докато дойде изпитната комисия." *(41, с. 317)*

„ Днес провидението поставя цялото човечество, цялата съвременна култура на изпити. Ние сме в последната фаза на тази култура. Всички народи, всички

хора, у които съзнанието е пробудено, са поставени на един вътрешен духовен изпит. И всеки, който има любов в душата си, ще има мир в себе си, няма да се смущава от условията, но ще се намира под великия Божий Промисъл." *(15, с. 20-б. 1)*

„Това, което добрите хора вършат в света, то е за благото на цялото човечество. Този е начинът, по който човечеството може да се избави от голямата катастрофа, която виси над главата му, както и над цялата Земя." *(18, с. 117)*
„Живейте по новия начин, за да имате нови резултати. Живейте добре на Земята, за да бъдете добре и на небето. Ако не живеете добре, постоянно ще питате за онзи свят, но никога няма да разберете, какво представлява той." *(21, с. 352)*
„Днес Бог чертае картата на Европа, на него се дава отчет за делата на човечеството. Той преглежда сметките на всички народи и въздава на всеки народ заслуженото. Ще станат големи промени в света." *(23, с. 414)*

„Сега цялата Земя минава през голямо преобразование, атомите се преустройват. Това ще продължи, докато силите на Земята се уравновесят. Земята ще мине през големи сътресения. Има начини за познаване в коя област на Земята ще станат най-големите сътресения. Това на вас не може да се каже, защото ще се уплашите." *(26, с. 207)*

„Целият свят се бълника и лъкатуши. Не се плашете. В тия трудни времена ще познаем Бога, ще разберем, че Той е велика, разумна сила, която превръща всичко на добро. Само така хората ще разберат, че съществува жив математически закон, в изчисленията, на който нищо не е пропуснато." *(26, с. 207)*

„Пред вас стоят велики проблеми за разрешаване. Земята ще се преустрои. Нови елементи, нови слънца, нови планети, ще се явят. Всички градове и села, всички черкви и училища ще бъдат пометени. Навсякъде ще виждате само остатъци от миналото. След вас ще дойде новата велика наука и култура, които ще превърнат всичко старо в стройно хармонично цяло." *(27, с. 18)*

„Идат благоприятни условия за цялото човечество. Това са големите страдания, през които ще минат всички хора, всички народи. На ония, които са трупали милиони, косите им ще настръхнат от ужас, когато банките почнат една по една да пропадат. Ония, които са градили къщи и трупали имоти, ще се видят в чудо, когато всичко изгубят и се намерят на пътя. Ония, които са имали стопанство и са отглеждали добитък, кокошки, патици, горчиво ще съжаляват, когато мор дойде върху добитъка и птиците им и останат с празни обори и кокошарници." *(26, с. 199)*

„Човечеството се намира в навечерието на една нова епоха, но докато светът не се пречисти, не мине през огън, тази епоха няма да дойде. И докато Божественият огън не дойде в човека, той не може да започне новия живот. Този закон е верен единично, индивидуално и колективно." *(12, с. 37)*

„Земята трябва да се пречисти. Пречистването й ще стане с огън. Иде огън в света. Ако хората не приемат учението на Любовта, огънят ще дойде и ще помете всичко онова, което от хиляди години се е съграждало. Старата култура ще изчезне, помен няма да остане от нея. Греховете, престъпленията на хората ще изгорят." *(34, с. 61)*

„Казано е, че Земята ще бъде наследена от праведните. Това не подразбира грешната Земя. Земята, на която сега живеем, ще мине през огън - да се пречисти. Като се пречисти, тя ще се прости с хората и ще им каже: „Вие сгрешихте и аз сгреших. Вместо мене ще дойде нова Земя, която ще се насели с праведни хора." *(17, с. 61)*

„Иде огънят! Който няма любов, нищо няма да остане от него. Нищо няма да остане от европейските държави. Няма да мине дълго време, ще проверите това, което ви казвам. Само любовта ще ви спаси... Нищо няма да остане от сегашните религии и църкви. Камък на камък няма да остане! Любовта ще разруши всичко старо. След това ще започнем да градим." *(27, с. 103)*

„Иде нашата партия отгоре! Всичко ще превърнем на вода. Като дойдат комунистите, ще вземат къщите, имотите ви, всичко, което имате. Като дойдем ние, ще превърнем света във вода. Ще изчистим и попове, и владици и комунисти, ще турим всичко под общ знаменател. След това ще създадем нови риби, птици, млекопитаещи. Най-после ще създадем новия човек и ще го поставим отново в рая. Велика програма имаме ние! Сегашните бради, мустаци, кости, мускули, стомах, дробове, всичко ще се превърне на вода. Ние сме опасни хора. Най-опасните хора на света сме ние. Получихме вече последната телеграма от Слънцето. Там са насочили своята артилерия към Земята. Това коренно ще преобрази умовете на хората. Няма да остане глава на Земята, която да не узрее." *(27, с. 98)*

„Казано е в Писанието, че когато Бог проговори на хората, цялата Земя ще изгори, а те ще се превърнат на прах и дим. Това значи: всичко непостоянно, всичко променливо ще изгори, а мислите и чувствата на човека ще се видоизменят. Под свършване или изгаряне на света се разбира ликвидиране на всички криви мисли, с всички измами и заблуждения. Ще изгори всичко нереално, а ще остане само истинското, реалното. Тогава всички ще разберат, че са братя, а Бог - техен баща. Тогава всички ще разберат, че Земята е създадена за благото на живите същества, а Вселената - за научни изследвания." *(16, с. 141)*

„Всичките култури на миналото, както и сегашната, са приготовление за бъдещето.Няма да мине много време и от сегашната култура, няма да остане помен. От сегашната култура и наука няма да остане нито една прашинка." *(17, с. 37)*

„Всички грешки, всички недостатъци на миналото трябва да изгорят като сухи дървета. За в бъдеще на Земята няма да има паразити, няма да има тунеядци, нито грешници. Те прекарват последните дни на своя живот. Те са в положението на стария човек, който е в последните дни на живота си и затова казва: Дайте ми да си хапна от това, от онова, дайте ми да пийна, че да си замина със затворени очи от този свят. Той ще си отиде, ще си замине и няма повече да дохожда на Земята. Това е решението на невидимия свят." *(12, с. 69)*

„Като влезете в астралния свят, ще се намерите в положението на блудния син: ще ходите окъсани и боси, гладни и жадни и ще търсите път отново да се върнете на Земята. Не е добро положението на грешника на Земята. Не е добро положението на грешника на Земята, но още по-лошо е в астралния свят. Докато е бил на Земята, той си е хапвал повечко, но в астралния свят е осъден на вечен глад. Пред него стоят трапези с богати ястия. Щом се приближи до тях, те веднага се дигат от местата си. Той ги гони, тича след тях, но не може да ги достигне. Гладът му се усилва, но не може да го задоволи." *(23, с. 114)*

„Новото подразбира разумния съзнателен живот, който носи радост и веселие за човека. Новото изключва смъртта от себе си. Смъртта е случайно явление в живота. Така трябва да разбирате новия и стария живот."

„Старият живот се отличава по това, че човек търси своето право... Новият живот, обаче, се отличава по това, че и при законно право да иска парите си, човек казва: „От мене да мине. Не искам и не търся правото си."

„Ще дойде ден, когато Слънчевата система ще се намира на друга система, която коренно ще измени живота на Земята - в положителен смисъл. При новите условия на живота злото съвършено ще изчезне."

„Между старото и новото няма никакви противоречия. Старото е изиграло ролята си. То се оттегля от сцената, да дойде новото и да заеме неговото място... Новото, което сега иде, представлява златото - носител на живота. Който се откаже от новото, той ще фалира." *(35, с. 78; с.109; с. 166; с. 191)*

„Голяма война се води за превземането на Слънчевата система. Някога, в далечното минало, Земята е била пак обсаждана, следствие на което е изкривила оста си на 23 градуса. Днес става бавно изправяне на земната ос. Това изправяне е почти незабелязано, благодарение на което се избягват, катастрофи, които биха

унищожили целия свят. Вие не можете да си представите какво би станало с Европа, ако ледовете на Северния полюс биха се стопили изведнъж. Цялата европейска култура би била пометена." *(34, с. 52)*

През 1918 г. Учителят казва, че Първата световна война свършва, а след нея ще дойде още по-опустошителна война, след която, ако не се вразуми човечеството, ще има трета опустошителна война, която ще разреди значително населението на Земята. През 1933 г. Учителят казва: „Христос дойде, но какво уреди? Тъй, както хората разбират уреждането на нещата, той нищо не уреди. Той дойде и Римската империя го разпна. После Христос дойде в 1914 г., но шест хиляди души измряха. Той им каза: „Не се бийте", а те не го послушаха. Той ще дойде и в следващата война. Хората сега се приготовляват и ако се отвори една война, ще измрат около 50 милиона души. Ако и тогава не поумнеят, ще се отвори нова война, още по-ожесточена, в която ще умрат 550 милиона души. Това не го искам аз, но казвам, че човешките мисли, чувства и постъпки определят тази война, в която ще измрат по-малко от 50 милиона души. Ако и тогава не поумнеят, ще дойде по-страшна война. След нея вече няма да воюват, защото ще стане такова чудо, каквото хората никога не са очаквали. Тогава ще се прекъснат всички съобщения, железниците, телеграфите, телефоните и ще минат най-малко сто години, за да могат да се възстановят отношенията на един народ с друг. До това време те ще бъдат съвършено изолирани." *(77, с. 142)*

През 1943 г. Учителят казва:

„Тази война ще се прекрати, но след тази ще дойде друга война, по-голяма в далечното бъдеще. Ако сега вие не се научите да носите с радост страданията, в тази война ще бъдете на фронта и никой няма да може да ви избави." *(73, с. 206)* Поради безумието на хората, в резултат на лошите им мисли и чувства ще стане тази Трета расова война, която ще продължи повече от 20 години. Ще се води главно по въздух и вода, като и малки атомни бомби. Ще пострадат Ню Йорк и Вашингтон от самолети, а по-късно Ню Йорк от ракети с атомен заряд, а Вашингтон от съчмени бомби. Ще им помогнат французите, които ще ударят с ракети стартовите площадки на арабите. Когато последните тръгнат да завладяват Швейцария, ще бъдат залети от повдигащите се води, и арабинът 666, който сега живее в Сирия, ще загине с армията си и войната ще свърши. След нея ще настане епоха на мирно развитие на останалите живи хора.

Хората ще залочнат да разумно да използват природните и слънчеви енергии. Една от тези животворни, кондензирани, потенциални слънчеви сили е атомната енергия, която човечеството започва да използва напоследък. Учителят обяснява, че не е атомната енергия, която ще се използва сега, в тази епоха, но електричеството. Хората са още малки деца и не могат да се справят правилно с нея. За атомната енергия ще дойде друга епоха на Земята. Ако хората използват в ограничени количества атомната енергия за военни цели – до пет обикновени атомни бомби, ще се наруши енергийния баланс на Земята и около нея ще се образува дебел слой от облаци, които няма да пропускат слънчевата светлина и топлина. Това ще доведе до постоянна зима на Земята. Хората ще започнат да умират от студ и глад, понеже няма да има и селскостопанско производство на храни.

Според ясновидски предсказания оста на Земята ще започне да се изправя постепенно от 2002 година. По-чувствително изправяне на оста ще стане през 2029 г., в резултат на което ще се стопят белите шапки на Северния и Южния полюс и Земята в ниските си части ще бъде залята от голямо количеството вода. От Европа, Африка, Америка, Австралия и Азия ще останат като острови, най-високите и непристъпни сега планински вериги като Алпите, Кордилерите, планините в Норвегия, Швеция и други. Най-голям ще е континентът - островът в Азия, където се намира сега високото Тибетско плато. Англия ще остане като малък остров. Водата, ще залее и остави само 1/10 част от сушата на Земята. Населението на Земята от 5-

6 милиарда в 2080 г. ще бъде около 120 милиона. Това са големите бедствия, които предстоят за хората от Земята.

„Казвам ви да вземете мерки, защото Земята ще претърпи голяма промяна. Ако не вярвате, ще дойде ден, когато ще проверите думите ми. Слънцето ще започне по-силно грее и ще стопи ледовете. Къщите ви ще се разпукат, ледовете ще се стопят и вие ще започнете да потъвате. Казвате: „Каква съдба ни сполетя!" Никаква съдба не е това, но Земята е изменила своя път на движение, слънчевите лъчи падат под прав ъгъл и топят ледовете (оста на Земята се изправя). Вие живеете върху ледено море, закъснеете ли да промените живота си, в скоро време ще се намерите върху дъното на морето. Сега и на вас казвам: Ако не изправите живота си, същото ви очаква. Това не е заплашване, това е естествено положение на живота. Великата вълна, която иде сега в света, руши ледовете и ги превръща във вода. След 1000 години, не само хората ще се изменят, но и вълците ще престанат да ядат овце. Те ще се отвратят от местото и ще употребяват растителна и плодова храна."

„Тоя, непознатият, говори на целият свят, говори и на вас. Той ще разтопи къщите ви и основата, на която седите ще изчезне. Ще се намерите върху водна повърхност. Затова постройте си кораб, като Ноевия или поне малки и големи лодки. Като влезете в кораба или лодката, няма да имате нужда от никакви животни. За всекиго ще има по една малка лодка и малко храна, колкото за един човек." *(26, с. 162; с. 175)*

Понеже цялата Земя е оцапана и по нея няма и една педя, на която да не се е проляла човешка или животинска кръв, а и ние живеем върху костите и остатъците на миналите култури преди нас, за идващата Шеста – светеща – раса, се създава нов континент с абсолютно чиста земя и вода. Новият континент ще се образува между Азия и Америка и ще се издигне от водите на Великия океан. Островите, на които сега живеят японците, ще бъдат върховете на планините на новия континент, които ще достигнат повече от 9000 метра височина – толкова, колкото сега е дълбок Великият океан на това място – Марианската падина, дълбока 11 200 метра.

„Водата на Великия океан например, ще залее някой от съвременните континенти, а голяма част от сега живущите хора на Земята ще се преселят на неговата почва. Възможно ли е Господ да ни извади от Европа и да ни постави на почвата на Великия океан при съвсем нови условия за нас? В това няма нищо невъзможно. Както сте напуснали небето и сте слезли на Земята, така ще се изселите и от Европа. Това не е нищо друго освен преселване. Едно време бяхте на небето, веселяхте се със синовете Божии, но след това напуснахте небето и тръгнахте да странствате. Едно време хората живееха в Обетованата Земя, но после я напуснаха и от хиляди години насам, те непрекъснато странстват. Значи, хората са излезли от една грамадна земя в Космоса и са дошли на Земята, да работят, да учат." *(13, с. 91)*

„Съвременното човечество се намира в преддверието на новата епоха, понеже Слънчевата система е влязла в пътя на Божественото зазоряване. Дойде ли това време, за лошите хора няма да има условия за живот. Един след друг те ще измрат и Земята ще се освободи от тях. Новите условия, които идват, не търпят злото. Те сами ще го разрушат. Тъмнината ще дигне своите завеси и ще отиде на друго място. Злото ще вдигне своите капитали и ще отиде на друго място, дето ще основе своите банки и кантори. Достатъчно е да четете Свещените книги, за да се убедите сами, че бъдещата епоха не е далече от вас." *(55, с. 393)*

„Новата култура е велика, защото не търпи нищо отрицателно, никакви лоши мисли, чувства и действия. За да се приготви човек за тая култура, човек ще мине 77 пъти през огъня. Като те проверят и изпитат, ще кажат: „Тоя човек е чист, може да влезе в новата култура." Казвате: „Като поплачем пред Христа, ще ни се простят греховете. Не е нужно само плач и разкаяние, но и чистене трябва." *(27, с. 33)*

„Днес се вършат кражби, престъпления, понеже безлюбието се е разпространило много. То е обхванало големи области. То е обхванало човешкото сърце." *(19, с. 172)*

„Обаче, Бог е решил да подложи човечеството на голямо пречистване, да не остане в света нито един лъжец и крадец. Единственото спасение за тях е покаянието. Те трябва да се обърнат към Бога и да искат повече светлина, да видят погрешките си и да ги изправят." *(23, с. 52)*

„Вратата на Новата епоха се отваря вече и душите на хората трябва да се разширят. Човек ще вземе със себе си, само красивото, възвишеното, което е вложено в неговата душа. Нима мъдрецът не носи навсякъде своята мъдрост, своите добродетели? И тъй, всички трябва да знаят, че за лошите хора в света настъпва черен период, т. е. катастрофи. Времето, което сега иде ще им покаже, че те са изгубили добрите условия и няма да намерят това, което търсят. Който не разбира моите думи, той мисли, че светът ще се разруши, ще изчезне. Не, светът няма да се разруши, но човешкият живот ще се обнови изцяло." *(16, с. 51)*

„Някои казват: „Ще се върнем на Земята." Не, на тази Земя повече няма да се върнете. Туй ви живеене на Земята е за последен път. Тия условия, при които живеете, тази обстановка, която имате, всичко това е за последен път. Тия връзки, които имате сега са за последен път. Всички ония души, които са по-напреднали ще ги оставят да живеят в астралния свят, в по-рядка материя, по-чиста, необезпокоявани от никакви апаши, крадци, разбойници, убийци, лъжци – изобщо, ще ги поставят при по-благоприятни условия. Ония пък, които спъват човечеството, ще останат на Земята. Тъй щото, учениците на окултната школа трябва да знаят, че сега е последното им прераждане. За тях ще започне един нов етап, затова трябва да бъдете сериозни с живота си." *(32, с. 29 - б. 5)*

„Мислете, както искате, но няма да минат 10 години, и сами ще разберете има ли правда в света, има ли Божествени закони. В близко бъдеще няма да остане човек в света, на когото главата да не узрее. Това чета аз в Божествената книга. Така ми е казано. Няма да остане глава в света, която да не разбере, че Законът на Бога е всякога един и същ и неизменен." *(26, с. 283)*

„Когато новият живот проникне във вас, старият живот ще му отстъпи мястото и вие ще слезете от мистическия кръст на страданието. След това ще слезе ангел от небето, ще отвали каменната плоча от гроба ви и вие ще влезете в свободата на новия живот – във възкресението." *(35, с. 46)*

„Да благодарим, че сме на Земята. Пръв Бог беше на Земята. След него дойде Христос. Да благодарим, че сме дошли на Земята, защото от нея ще научим много неща." *(60, с. 113)*

„Нова епоха иде, нова култура, нови условия. Новата епоха се ознаменува с това, че Бог иде в света да тури ред и порядък, да отдели смъртните от безсмъртните, грешните от праведните. Всеки сам ще определи категорията, в която ще живее." *(22, с. 14)*

„Как ще се познае свършването на света? Бог ще слезе на Земята и ще го посрещнат тържествено със салюти. Свършването на света ще бъде велико събитие. Реките ще придойдат, и ще излязат от коритата си. Земята ще се разтърси и ще се зарадва на Господа. Вулканите ще изригнат и със силен гръм ще поздравят Господа. Интересно е да се следи колко салюта и поздрави ще се отправят към Господа. Земята като млада мома, ще заиграе пред Него." „Всичко, което схващате като дисхармония, се дължи на голямото проветряване и пречистване, което става сега. Господ иде да оправи света. Няма да остане човек на Земята, който да не види Господа. В дъното на Земята да е, пак ще го види. Живите същества, ще излязат от дъното на морето и пак ще видят Бога. Никой не може да се скрие от Неговия поглед. Той ще ни привлече към себе си. Ще ни съди ли? Бог никого не съди. Той иде да помогне на всички болни, страдащи, немощни." *(26, с. 200; с. 216)*

2. Методи за оправяне на човечеството

„Външният ред е определен вече, остава само да се приложи. Той представя сбор от опитностите на съществата, които са живели преди нас. Божественият план ще се прилага по-малко, според това - докъде са достигнали хората в развитието си. Степента на развитието, до което човечеството е дошло, определя и бъдещите промени. Значи, много промени ще станат, но те трябва да бъдат разумни." (21, с. 334)

„Питате: „Какво ще стане с нас в бъдеще?" В бъдеще няма да лъжете, няма да крадете. Каквото направите, ще се изпише на лицето ви - нищо няма да остане скрито. Направите ли една малка погрешка, веднага ще дойде последствието."
„В бъдеще, когато одухотворим всичките си органи - дробовете, сърцето, стомаха, няма да страдаме. Тогава ще бъдем истински културни хора и ще разбираме великите Божий закони. Тогава ще дойде истинският комунизъм - не чрез насилие, а по общ избор, чрез закона на Любовта. Тоя комунизъм съществува вътре в нас. Клетките на нашия организъм живеят по Закона на Любовта." *(26, с. 150; с. 151)*

„Когато се освободите от всичките свои недъзи и добиете ония велики добродетели, които са били първоначално вложени във вашите души, във вашите духове, вие ще бъдете свободни от законите на света, от законите на смъртта." *(32, с. 19 - б. 22)*

„Остават две неща, с които човек трябва да се справи: с животното, което обича да яде и човешкото, което обича да се смущава. И тогава остава идеалът за него – Божественото, към което човек трябва да се стреми." *(74, с. 151)*

„Сам човек - бил той цар, княз или какъвто и да е, не е в състояние да изправи човечеството. Всички хора на Земята могат да изправят човечеството. Светът може да се оправи, само когато всички хора поотделно се проникнат от съзнанието, че трябва да служат на Бога. Каквито закони и да съществуват на Земята, писани или неписани, те не са в състояние да оправят света." *(19, с. 124)*

„Следователно, обикновеният човек никога не може да оправи света. Защо? Защото температурата му е едва 100 градуса. За да се оправят нещата, светът се нуждае от гениални учители, гениални свещеници, гениални майки и бащи, които живеят за Бога, а не за себе си. На първо място те имат предвид благото на другите хора, а после своето. Ако днес се яви един гениален човек в света, веднага ще го турят в затвор, ще го обвинят, че е носител на злото, че иде да руши." За да облагороди ума си, за да прояви своята любов, човек трябва да има една свещена идея в себе си, или да даде път на Божественото начало в душата си. За да даде ход на Божественото начало в себе си, човек трябва да гледа на всички хора като на свои приятели, както Бог гледа на тях." *(21, с. 294; с. 295)*

„Няма какво да критикувате света и да искате да го оправите. Достатъчно е всеки един от вас да оправи себе си. Вие като изправите себе си, ще подействате на много други да се оправят, понеже един човек не е сам, а колектив от 100 000 – 300 000, пък и повече души, с които е свързан. Понякога ставате лоши, а не подозирате, колко още души повличате със себе си." *(68, с. 39)*

„Кога ще се оправи светът? Как ще се оправи този свят? По 2 начина. Първият начин е да се приспят всички войници и да се обезоръжат. Като се събудят, ще видят, че нямат никакво оръжие в ръката си. Как ще воюват без оръжие? Вторият начин е да се запали въздухът и всичко да се стопи и изгори." *(25, с. 172)*

„Днес всички хора са производители и се стремят към изобилие. Не, хората трябва да се върнат към първоначалната култура, на която девизът е бил: Малко, но хубаво. Малко говори, но хубаво място да хване. Малко направи, но хубаво, всеки да остане доволен." *(33 а, с. 30)*

„Едно от качествата на новият живот е, че той не търпи никакъв излишък, никакъв недоимък... Тия излишни енергии в природата създават злото. Никога не дружете с човек, който има излишък – нищо повече.

„Всички недоволни хора имат недоимък, а всички хора, които са радостни, които скачат насам-натам, имат излишък."

„Умните хора, търсят някой недоволен човек да вземе от тях техния излишък." *(32, с. 15-б. 6; с. 16- б. 6; с. 17 - б. 6)*

„Да носи човек новото в себе си и да му служи, това значи да се е освободил от всякакво користолюбие. Докато служи на користолюбието, човек ще бъде вън от пределите на новия живот, вън от границите на Царството Божие." *(20, с. 85)*

„Да си помагате взаимно, да обменяте благата си, това е задача на новото учение. Това учение води хората към нов живот, към условията на духовния четири или пет петизмерен свят. Влезете ли в този свят, всички противоречия изчезват."

„Приложете новото, което иде в света. Новото се заключава в отхвърляне на егоизма и в прилагане на общия живот. Не задържайте благата само за себе си, но ги споделяйте с ближните си като им покажете как трябва да обичат Бога." *(39, с. 49; с. 165)*

„Едно може да радва съвременните хора - идването на новото. Ако не се стремяха към новото, нямаше да имат никакво отношение към ангелите, светиите и добрите хора в света." *(42, с. 109)*

„Кога ще дойде новото в света? Когато човешката любов стане служителка на Божествената. Това трябва да стане доброволно, а не с насилие. Човек сам трябва да застави своята любов да служи на Божествената. Само така ще се махнат противоречията ви и ще влезете в новия живот." *(45, с. 132)*

„Какво ще донесе Любовта в света? Тя ще донесе соковете на новата култура. Тя ще донесе материал, който да отговаря на новите форми, т. е. формите на бъдещия строй. Днес старите форми се рушат, нови се създават." *(26, с. 121)*

„Новото подразбира идването на Божественото на света. Бъдещето е в ръцете на онези, които носят новото, а не на онези, които подържат стария ред и порядък, в който царува насилието и тъмнината. Ние сме за новото, за реда и порядъка на Божественото, което синовете на светлината носят. Ние сме за новият, за вечния живот. Следователно, на младите ще покажем пътя към този живот, а на старите ще покажем начин как да се подмладят." *(21, с. 115)*

„Когато очистите ума си от всякакви заблуждения и сърцето си от всички пороци, само тогава новото ще може да влезе във вас. Туй трябва да знаете!" *(33, с. 9 - б. 21)*

„И тъй, работете съзнателно върху себе си, да приемете новата култура. Новата култура изисква от човека едно - да обича Бога. Къде ще намерите Бога? Във всеки човек. Какъвто човек срещнете - добър или лош, прост или учен, той носи някакво благо."

„Новото се заключава в примиряване на хората. Новото примирява всички противоречия. Как ще стане примиряването между хората? Много лесно. Който има да взима, да прости дълга на брат си. Който има да дава, да бъде готов да си плати дълга." (55, с. 260; с. 400)

„Такива хора са нужни на света: да пръскат своите светли мисли и топли чувства, да очистят Земята. Атмосферата трябва да се пречисти и освежи. Различните болести и епидемии, се дължат на човешките ежби, раздори и недоразумения. Те ще изгорят и върху пепелта им и ще израснат добрините на онези хора, които ще станат братя, а не врагове. Иде това време и скоро е. Лошото се свърши, доброто иде. Тъй казва Господ. Вижда се вече краят на старото, иде началото на новото. Ще блесне красотата на новия свят, която Бог е приготвил за онези, които Го любят." *(23, с. 47)*

„Новата култура, която иде, иска хора с нови разбирания. Влязат ли със старите си възгледи и навици, господарят на света ще дойде и ще ги изпъди вън. Новата култура не приема хора със стари дрехи, със стари разбирания и със стари навици. Всеки трябва да се облече с нови дрехи и така да влезе в новата култура.

Той трябва да има някаква опитност за това какво представя Първата Причина и как действа в света."

„Какви трябва да бъдат новите социални възгледи и закони? Новите възгледи изискват нови хора, които са готови да се откажат от насилието, от лъжата, от лицемерието, от користолюбието. Щом се освободят от тия отрицателни прояви, хората ще пожелаят естествено да приложат Божиите закони в света. Това е задача на човешката душа." *(21, с. 62; с. 102)*

„И тъй, търсете новото. Търсете новия живот. За да влезете в този живот, вие трябва да намирате във всеки човек по една добра черта, заради която да го обичате. Умният човек трябва да обича всички хора, без те да подозират за това." „Да помогнеш на човека, когато се намира в нужда, без да му кажеш една дума, без дадеш вид, че го обичаш, в това седи новото в света." *(54, с. 85)*

„И тъй, духовният живот подразбира обединяването на цялото човечество в едно. Съзнанията на всички добри хора по лицето на Земята, трябва да бъдат свързани в едно цяло. Те трябва да представляват апарат, подобен на радиото. Достатъчно е един от тях да се намира в затруднение за да даде сигнал чрез апарата, да му дойдат всички на помощ. Бъдещата държава ще представя учреждение за разрешаване мъчнотиите в живота. Днес всеки трябва да се грижи за себе си. За в бъдеще всички ще се грижат едни за други. Тогава хората ще имат нови разбирания, нова наука, нов морал, нови отношения." *(20, с. 158)*

„Когато всички хора се обединят в името на Любовта, те ще влязат в изобилието на живота."

„Докато всички хора не се обединят в един човек, докато всички народи не станат един народ, страданията няма да изчезнат от Земята. Личния живот трябва да отстъпи на Божествения. Докато всички учени, свещеници, проповедници, майки, бащи, слуги и господари не се проникнат от идеята да служат на човечеството в името на Любовта, света няма да се оправи. Радвайте се, че светът върви вече към изправяне. Има хора в света, които служат на Любовта, на Мъдростта и на Истината." (21, с. 386; с. 391)

„Сега цялото човечество се намира пред една велика епоха на промени, която ще донесе новото. Затова, именно, всички хора трябва да се пазят да не падат духом, да не обезсмислят живота си. По-добри времена от сегашните няма. Всички пробудени души от четирите краища на света, трябва да се обединят, да си подадат ръка за взаимна работа - за поставяне основата на новата култура, за идване Царството Божие на Земята. Отгоре ще дойдат няколко милиона души, ще впрегнат всички хора на работа и заедно с тях ще въведат ред и порядък на Земята. След свършване на своята работа те ще си заминат, а хората на Земята ще останат след тях да живеят и работят. По този начин ще се възстанови съобщението между видимия и невидимия свят. Вие ще бъдете свидетели на това и ще кажете: Туй се каза едно време и така стана." *(9, с. 59)*

„Днес синовете на светлината канят всички хора на работа. Те дойдоха във времето на Христа, но видяха, че хората не бяха готови още за работа. Сега пак идват да ви поканят, като съработници на общото дело. Щом чуете песните им, станете веднага и идете да ги посрещнете. Те идат да турят ред и порядък в света." *(21, с. 123)*

„Когато влезете в тясна връзка с духовния свят, тогава ще се обновите и ще станете силни. Това в Евангелието се нарича ново раждане, за което какви ли не определения се дават. Новото раждане значи обновление - да можете да живеете едновременно и в този и в онзи свят, или другояче казано, да знаете да трансформирате енергията от физическия свят в духовният и обратно. Работете върху кротостта и смирението, защото няма по-хубаво нещо от това, да сте в едно общество на смирени и кротки хора." *(57, с. 20)*

„Докато Духът Господен не е между хората, те ще се делят на близки и на

далечни, на хора от различни народности и вери. Щом Духът Господен дойде, между тях всички народности, всички вери изчезват пред лицето им и те се чувстват като братя. Тогава всички противоречия между хората изчезват." *(19, с. 110)*

„Повдигането на човечеството ще стане когато дойдат истинските философи, поети, учени и религиозни, които ще обединят хората по дух, а не по форма." *(21, с. 303)*

„Ако всички хора на Земята работят и мислят едни за други, животът ще се подобри и хората ще се познаят, ще заживеят братски. Който дава, и на него се дава. Няма случай в живота, когато човек да е давал от любов и да е пропаднал." *(19, с. 129)*

„Братството се основава на пълно безкористие. Дето има корист, никакво братство не съществува. Това е принципиален въпрос." *27-30*

„Да отидем да работим всички заедно за успеха на Царството Божие на Земята и да видим последното сражение и разгрома на цялата черна ложа, да видим пардесЮтата хоризонтално обърнати, всичко туй да изчезне в един ден и цялото бойно сражение да остане наше. Тогава ще изпеем новата песен: Фир фюр фен тау би аумен. " (50, с. 281)

„Единственото нещо, което от сега нататък ще живее, това е Братството. То ще владее над всичко. Който не може да живее като брат и сестра, той не може да бъде гражданин на Новото Царство на Земята." *(27, с. 129)*

3. Новата епоха и идването на Шестата раса.

„Денят господен е на нашият праг. Братя, първият звънец е ударил и остават още два! И като ударят последните 2 звънеца, всичките царства на Земята ще бъдат царства на Бялото Братство. И ще има само едно царство на Земята, царство, а не република. Царство ще има! Всички хора тогава ще бъдат царе и свещеници на Бога. Тия са великите мисли, великите идеи, които бъдещето носи в себе си." *(31, с. 43 - б. 30)*

„Отде ще дойде новото? Новото ще дойде от Бога. Казано е в Писанието: „Ние живеем и се движим в Бога." Следователно, щом живеем и се движим в Бога, ние можем всичко да придобием направо от Него." *(54, с. 81)*

„Новото небе и новата земя, са нашите души, в които ще се възстанови Царството Божие." *(8, с. 22 - б. 1)*

„Пръв Бог е слязъл на Земята, когато е създал човека по образ и подобие свое. Втори път предстои да слезе сега, когато хората са създали много грехове и престъпления на Земята. Понеже няма кой да ги избави, Той се нает с тази грижа. А това е период от 365 милиона години. Щом слезе на Земята, Бог тъй ще огрее света, че всички грехове ще се стопят и ще изчезнат. Всички хора ще се стопят и моментално ще се създаде нов обществен строй, какъвто никога не е съществувал. Тогава между хората ще се създаде такава любов, такава наука и хармония, каквито никога не са съществували. Когато Божественото работи в света, всичко става моментално, а не както при закона на еволюцията. Обаче, всичко, което става днес в света е приготовляване за идването на Бога на Земята." *(14, с. 213)*

„Царството Божие е идвало на Земята много пъти, но само за ония, които са били готови. И днес Царството Божие иде Земята, но пак за ония, които са готови, които могат да използват неговите блага. За ония, които не са готови, Царството Божие ще мине и замине, без да им остави нещо." *(20, с. 80)*

„Ще дойде ден, когато човек ще стане господар на Земята и ще каже: „Дошло е вече Царството Божие." Тогава хората ще бъдат истински братя помежду си. Ще живеят в пълно разбирателство и любов. Всичко старо, всичко отрицателно ще изчезне и ще се замести с новото и положителното." *(21, с. 155)*

„Първата и най-важна задача на съвременния човек не седи в придобиване на богатство и щастие. Тази задача е последна. Той ще е постигне само след като завърши своето развитие на Земята. Завърши ли човек развитието си на Земята,

живата природа, която владее всички слънца и системи, ще го вдигне на крилата си и ще го занесе в друга система, на друго някое Слънце, дето ще може да постигне всички блага и богатства, каквито душата му желае. Той ще се храни там само с плодове. Осмели ли се да убие най-малката мушица, отново ще се намери на Земята." *(8, с. 8 - б. 7)*

„От две хиляди години насам Христос царува и на небето, и на Земята. Това, че много народи очакват Христа втори път да дойде на Земята, показва, че старият ред и порядък в света ще се замести с нов. Светът ще се преустрои по разумен начин. Всички напреднали хора от Бялата раса ще станат носители на новата култура, ще вземат участие в създаването й. Пръв Христос ще вземе участие във въвеждане на нов ред и порядък в света. Тия, които работят за идване на новата култура, ще имат големи постижения. Те ще посещават различните планети, както богатите хора на Земята имат възможност да пътуват от една държава в друга. Бедните, обикновените хора не могат да пътуват по света и затова живеят с надеждата, че като умрат, тогава ще имат възможност да посетят рая, място на блаженство и покой. Те и тук се заблуждават. Раят е място за ония, които са завършили своето развитие на Земята." *(20, с. 170)*

„Време е вече всички хора да започнат съзнателна работа върху себе си, да влязат в новата култура, в новия живот. Съзнателно ли ще работят, или несъзнателно, новата култура ще се наложи. Старото ще се заличи, помен няма да остане от него." *(38, с. 90)*

„Мнозина питат: „Как ще дойде новият живот на Земята?" - Ще дойде пролетта на човешкият живот, ще дойде и лятото на човешкия живот, но усилена работа се изисква от всинца ни. Като очакваме добрите условия на живота, не трябва да бездействаме и да казваме: „Добър е Господ, той всичко ще ни даде." Така правят мързеливите хора, а ние трябва да работим. Дойде ли пролетта, всички трябва да работим, да придобием необходимите блага за вечния живот, който изключва страданията, а включва щастието на цялото човечество и на всички души." „Казвам, няма да минат и десет години, и моите думи ще се сбъднат. И учените хора казват, че в продължение на десет години ще станат големи преобразования в света. Старото ще изчезне, ново нещо ще се яви на сцената: и в религията и в науката, и в обществения живот. Всички хора ще започнат да мислят по нов начин. Тогава между европейските държави ще създадат здрави връзки, които ще почиват на нова, модерна конфедерация; съобщенията между държавите ще бъдат свободни, без паспорти, без ограничения." *(8, с. 24 - б. 4; с. 28 - б. 5)*

„Казвам: след десет години ще настане нов живот на Земята в който ще опитате всичко онова, което сте желали. В тези десет години във вас ще станат големи вътрешни промени, при които ще ви се придаде нещо ново към вашата разумност, към вашия живот и към любовта ви. Новите хора - хората на бъдещето, ще се освободят от всякакво недоволство, от всички противоречия на живота." *(18, с. 98)*

„Писано е в Свещената книга, че след 2000 години, Божиите ангели ще слизат и възлизат, ще работят върху хората. Това време е наближило вече. Вярно ли е това? Не само, че е вярно, но и факт. Какво мислят хората, това е друг въпрос." *(22, с. 92)*

„Сега мнозина от вас очакват да дойде нещо хубаво. И еврейските пророци са писали, че ще дойде време, когато хората ще живеят по-добре. Преди 2500 години са го предсказали. Те са живели много преди нас. Сега ние сме по-близо до това време. Според мене до тази епоха ни остават още 2100 години. Това ви предсказвам аз. До тази епоха, за която аз ви говоря, ни остават точно още 2100 години... Европа ще бъде изменена. Там – на Средиземно море, Гърция, ниските места ще бъдат под морето. Ниските места в Западна Европа ще бъдат под морето. И българинът няма да носи калпак, англичанинът няма да е англичанин. Ще има една нова раса

хора, не като сегашните, но като ги погледнете, светли ще бъдат." Тогава ще започне епохата на Козирога.

„Но след 2100 години на Земята ще има ред и порядък, Земята ще се измени във всяко едно отношение – климатическо, органическо. Земята в пространството наближава вече да дойде в съприкосновение с една нова Слънчева система, която ще упражни грамадно влияние върху цялата наша Слънчева система... След 2100 години на Месечината ще има растителност."

„След 2100 години хората ще говорят другояче. След 2100 години ще има един общ език в света, с който хората ще се разбират. След 2100 години хората ще пътуват по цялата Земя, от единия край до другия, но не със сегашните средства. Земята ще бъде райска градина. Който от вас дойде след 2100 години, той ще каже: „Око не е видяло и ухо не е чуло туй, което виждам сега." Туй ще бъде след 2100 години." *(75, с. 149; с. 150; с. 157)*

„Ще минат стотици хиляди години, но човечеството ще се обедини. Тогава няма да има бедни и грешни хора, няма да има наши и ваши, всички ще бъдат братя и сестри. Днес Земята е пълна с мъртъвци. Тогава няма да има гробища и паметници. Умрелите ще изпращат на Луната, а на Земята ще останат живите, които могат да изпълняват Божия закон и Неговата воля." *(21, с. 412)*

„Христовото учение ще се приложи в новата култура, която иде вече. Хората не са готови още за това учение. Наблюдавайте колко мъчно хората понасят обидите. Те не са в състояние да понесат и най-малката обида." *(60, с. 154)*

„Бъдещият живот ще дойде. Сега ние сме в последната фаза на живот, който е желязната епоха. Бъдещата епоха, за която говоря, бъдещата нова раса, тя ще бъде златната епоха, за която всички трябва да се готвим. Тогава ще дойдат всички онези велики хора, онези предци, които са живели някога. Те ще дойдат със своето знание, със своята сила и ще турят ред и порядък. Тези хора са множество, те са живели някога на Земята и сега пак ще дойдат. Ще има тогава увеселения – те ще донесат правото. И тогава всички живи и мъртви ще излязат от гробовете. Всички хора ще се променят: грозните ще станат хубави и хубавите ще станат още по-хубави. Глупавите умни ще станат, а умните още по-умни ще станат, за хиляди години ще има веселие на Земята! Земята ще бъде като райска градина. Ще ядем и ще пием соковете на природата, няма да ходим да вкусваме от стария начин на познаването. Съберете си багажите от железния век, раздайте всичко и се гответе за новия век, за златния век. Това е новото, това е възвишеното, това е благородното – когато всяка омраза изчезне от земята и хората заживеят тъй, както Христос искаше." *(77, с. 339)*

„Когато Царството Божие дойде на Земята в пълнота и сила, хората ще бъдат носители на новото, на Божественото учение. Само така ще се реализират Христовите идеи. Който възприеме Христовите идеи и ги реализира, той ще бъде пълноправен гражданин на Царството Божие. Има хора в света, готови за тези идеи." *(21, с. 143)*

„Комунизмът е религия, защото има мъченици. Християнският комунизъм ще управлява още 5000 години." „Истинска комуна ще се осъществи на Земята, след 300 години, когато първата група от Шестата раса слезе на Земята. Не след дълго хората ще напуснат градовете и ще заживеят сред природата, на групи от по няколко семейства, в зависимост от хармонията, която имат помежду си." *(64)*

„Христос ще дойде на Земята само когато раните Му съвършено изчезнат. Това ще стане във времето на Шестата раса. Значи, докато хората не изправят живота си, Христос няма да слезе на Земята. Със слизането на Христа Земята ще се запали и изгори. Огън ще слезе на Земята, да изгори всички нечистотии. Всички лоши и нечисти мисли и чувства на хората ще изгорят и ще остане само идейното, красивото в тях. Те ще започнат нов живот – живот на любов и знание, на истинска свобода." *(37, с. 223 - б. 4)*

„Бог е приготвил една голяма реторта за българския народ. И вас ще туря там... Това може да бъде след 10 години, след 100, след 1000, след 2000; не, 1000 години няма да се минат, и всичко това ще се провери. Най-много 1000 години давам срок, да се проверят моите думи. От днешните саби, нищо няма да остане. Ще се превърнат на рала и с тях ще се оре Земята. В бъдеще само със земята ще се воюва. От затворите няма да остане нищо. Тук-таме ще остане някой паметник от тях и хората ще ходят да гледат, както днес обикалят музеите да гледат старините. И от съдилищата ще останат по някои такива паметници." *(44, с. 30)*

„Казвам сега: Шестата раса, която иде, ще отпуши този голям кран (на енергиите на Петата раса), ще даде материал напред, назад, в широчина и в дълбочина, за да може човек да се развива симетрично и правилно във всички направления. Следователно в тозичовек ще има стремеж към Бога, или реализиране на висшия идеал на неговия дух." *(33, с. 10 - б. 20)*

„Сега иде нова епоха, която носи велика наука за човечеството. Тази наука не търпи никакво невежество, затова трябва да започнете от малките микроскопически опити, постепенно да вървите към големите, към великите опити. Този метод се спазва и в науката, и в лекуването: от малките към големите резултати. Ако не върви по този път, човек изпада в съмнения, в колебания." *(12, с. 66)*

„Новата култура, която иде сега, ще постави основа за изпълнение на Божията воля. Когато се приложи тази култура, тогава хората ще разберат какво е представлявала сегашната култура. Те сами ще се чудят, как са живели, как са допущали войните и самоизтреблението помежду си. Обаче при сегашното развитие на човечеството войните се явяват като неизбежен процес." *(22, с. 109)*

„Иде новата култура на света, която ще съедини двата принципа - на мисълта и живота. Тя е културата на милосърдието, или културата на Любовта. Първата култура е била на Мъдростта, втората - на Правдата, а третата – културата на Любовта. Тая култура ще съедини мъжа и жената в едно цяло." *(26, с. 53)*

„В новата раса, която ще дойде в следващата епоха ние ще минем в числото две. Досега ние слизахме отгоре надолу, а от сега нататък отиваме от ляво към дясно. С това движение ще започне новата култура - културата на сърцето. И тогава ние трябва да пожертваме всичко." *(32, с. 13 - б. 30)*

„Истинското знание едва сега се открива на човечеството. Това, което учените досега са казвали, е предисловие на онова, което в бъдеще предстои да се открие. Ще дойдат истинските учени на Земята - да донесат положителното знание за живота. Умовете и сърцата на хората се подготвят вече, за да разберат великите проблеми на живота, скрити в самото Битие. Ако умът и сърцето на човека не са подготвени за възприемане на великото знание, те ще се пръснат." *(21, с. 92)*

„Най-хубавите неща, които човечеството е създало от своето начало досега, се пазят в тайна. Когато дойде шестата раса на Земята, всичките тия велики неща ще се изнесат и тогава хората ще кажат: „Миналите страдания не могат да се сравнят с настоящите блага." Казвате: „Ще помним ли това?" Всичко ще си припомните. У вас ще се пробуди друго съзнание, което ще обхваща и самосъзнанието и подсъзнанието, и свръхсъзнанието. Всички тия съзнания ще се обединят в едно и тогава вие ще видите Божественото начало и човешкия край, както и човешкото начало и Божествения край. Тези две начала ще се съединят в едно." *(9, с. 119)*

„Обаче, наближава времето, когато праведните хора ще дойдат на Земята. Те ще вземат властта в ръцете си и ще поставят една разумна програма в училищата, и в църквите и в обществения строй - навсякъде. Тогава всички въпроси ще се решават по един магически начин. Ние ще се намерим пред една епоха, в която затвори няма да има, болници няма да има, а от всички сегашни институти ще останат само образци, в които ще се представлява на новото поколение как са се съдели едновремешните съдии, как са проповядвали едновремешните

проповедници, как са учели едновремешни учители, как са възпитавали едновремешните майки своите деца, как са търгували едновремешните търговци и т. н. Всичко това ще представлява едно голямо разнообразие от миналата култура, т. е. останки от културата на XX век. Сега, обаче, аз ви говоря, за онова, което предстои да стане след 10 000 години." *(7, 36 - б. 31)*

„В невидимия свят учителите са крайно взискателни: 1000 години ще държат ученика в първо отделение, докато го научат както трябва. Не се влиза лесно в Царството Божие! Някой ученик работил много, приготвил се добре, и мисли, че всичко знае и не могат да го скъсат, но остава изненадан, когато попадне на изпита. В невидимия свят ученика не минава по благоволение. Там се изисква знание - нищо повече! Няма по-красиво състояние за ученика от това, да се яви на изпит в невидимия свят. Сега всички трябва да се готвят, защото за всеки едного ще дойде денят, когато трябва да се яви на изпит пред тази велика комисия. Какво ще бъде положението ви, когато застанете пред масата, около която са наредени 24 почетни старци, пълни със знание и любов? Вие цял ще потреперите пред погледа на тия светли старци, които ви чакат да отговорите на зададените от тях въпроси. Те ви поглеждат и си казват: „Да видим сега дали този млад човек е достоен за това знание." Те са строги, но не са жестоки. Когато видят, че някой иска да мине по-повърхностно, както е било на Земята, тогава те са строги. Но когато видят, че ученикът е благороден, справедлив, те се отнасят с него много внимателно. Тези почтени старци са прозорливи, виждат всички скрити неща в учениците. Нищо не може да избегне от очите им." *(16, с. 110)*

„Ще дойде ден когато няма да съществува нито наука, нито религия, нито законите. Те съществуват днес, понеже индивидите както и семействата, обществата и народите, имат нужда и от външни условия за развитие. Когато човек, носи в себе си религията, науката и законите, защо са му те отвън? Законите са само за онези, които имат нужда от тях, които не могат да живеят без външни ръководни начала." (21, с. 333

„Ще дойде ден, когато къщите ни ще се осветяват от светлината на нашите умове. Тогава няма да има нужда от електричество." *(27, с. 22)*

„Човекът на Шестата раса свети. И като дойде вечерно време при мене, ще свети и ще може да чете от моята книга. Не свети ли вечерно време, за да може да чете от моята книга, този човек не е от Шестата раса." „Та в човека от Шестата раса, в идейния човек, всички движения, мисли , желания, действия ще бъдат отмерени, а не механически. Във всичко у него трябва да има живот и красота." *(33, с. 22 - б. 22; с. 28 - б. 22)*

„Едно време хората се осветляваха с газени лампи, в които имаше фитил. Днес се осветляват с електрически лампи без фитил, но електричеството тече по жици. В бъдеще електричеството ще се пренася и без жици. Тогава всеки човек ще има своя собствена лампа. Коя е тая лампа? Човешкият мозък. Когато човек мисли, главата му ще свети и той ще може да чете на тази светлина. Престане ли да мисли, и лампата му ще изгасва. Има ли такава лампа човек, той ще може да ходи с нея навсякъде в тъмнината. Когато иска, той ще я запали, когато иска, ще я загаси. При това, той няма да плаща нищо за това осветление, както днес плащаме за електричество. Ще кажете: „Кога ще дойде това време?" - След хиляда години. Значи след 1000 години хората ще се осветяват от енергията на своята мисъл, домовете им ще бъдат по друг, нов начин построявани, отношенията между хората ще бъдат разумни, движенията ще бъдат хармонични и т. н. Мнозина от вас след 1000 години може би ще бъдат в друга някоя земя, по-хубава от тази, на която живеят. Нашата Земя ще претърпи голямо вътрешно преустройство. Това и в Писанието е казано: „Бог създава ново небе и нова Земя." Всичко, което сега виждаме на Земята, ще изгори, ще се претопи и от него ще се създаде нов свят." *(9, с. 58)*

1. Петър Дънов в с. Хотанца, 24 ноември 1887 г.

3. Петър Дънов и Величко Граблашев в САЩ

4. Петър Дънов, около 1904 г.

5. Петър Дънов с приятели, около 1907 г.

6. Величко Граблашев като млад.

7. Д-р Георги Миркович

8. Пеню Киров

10. Пеню Киров и Тодор Стоименов

9. Тодор Стоименов

11. Мария Казакова с осиновената си дъщеря, 2.X.1905 г.

12. Гина Гумнерова на събора в гр. Търново - втората отляво

13. Учителят с приятели в гр. Русе

14. Учителят в гр. Русе със съмишленици

15. Петимата братя Маркови от гр. Русе

а

б

16. Никола Ватев от гр. Русе

55. Емануил Манолов, Петко Епитропов, Люба Иванова

17. Петко Епитропов и жена му Мариам

56. Веселина Козарева в братска група в гр. Попово

29. Учителят, Весела Несторова, Кръстю Христов на Изгрева

57 а. Веса Козарева

57 б. Веса Козарева

57 в. Веса Козарева в село Мърчаево

30. Олга Славчева, Кръстю Христов, гърба на Учителя, Люба Аламанчева

32. Боян Боев и Учителят

31. Лиляна - Цветана Табакова

33. Боян Боев, Учителят и Янка Шопова

34. Весела Несторова и Боян Боев, 1938 г., пред Салона на Изгрева

35. Мария Тодорова и Борис Николов пред бараката на Мария

36. Борис Николов и Мария Тодорова пред бараката на Борис

37. Станка Янчева и Мария Тодорова

38. Мария Тодорова с дъщерята на Васко Искренов - Стела

39. Петър и Марин Камбурови - Айтос, 10 Юли 1966 г.

41. Стефан Камбуров със семейството си, гр. Казанлък, 3.X.1941 г.

40. Петър и Марин Камбурови в Айтос

42. Петър Камбуров с кавала, баща му Стефан с цигулката
и жена му Екатерина, гр. Казанлък, 1939 г.

43. Савка Керемедчиева, Бертоли, Учителят, Милка Аламанчева, Рила, 1939 г.

18. Димитър Звездински и Борис Димитров пред салона на Изгрева

19. Димитър Звездински пред Учителя на Рила

а

б

20. Георги Йорданов на Изгрева

21 а. Юрданка Жекова

21 б. Юрданка Жекова

а.

б.

22. Юрданка Жекова и Стойна Христова

24 а. Д-р Иван Жеков

24 б. Д-р Иван Жеков

25. Юрданка и Иван Жеков с Борис Дряновски и жена му Мария

26. Д-р Иван Жеков на поляната на Изгрева с младежта

а

б

27. Старата Попова /София/ на Изгрева с приятелки

28. Асен Арнаудов, Учителят, Кръстю Христов на Изгрева

23. Юрданка Жекова носи камъни за строежа на „Спиралата“

44. Елена Сотирова, Димитър Сотиров, Мария Златева и Минчо Сотиров на Рила, 1938 г.

а

б

45. Неделчо Попов с Учителя

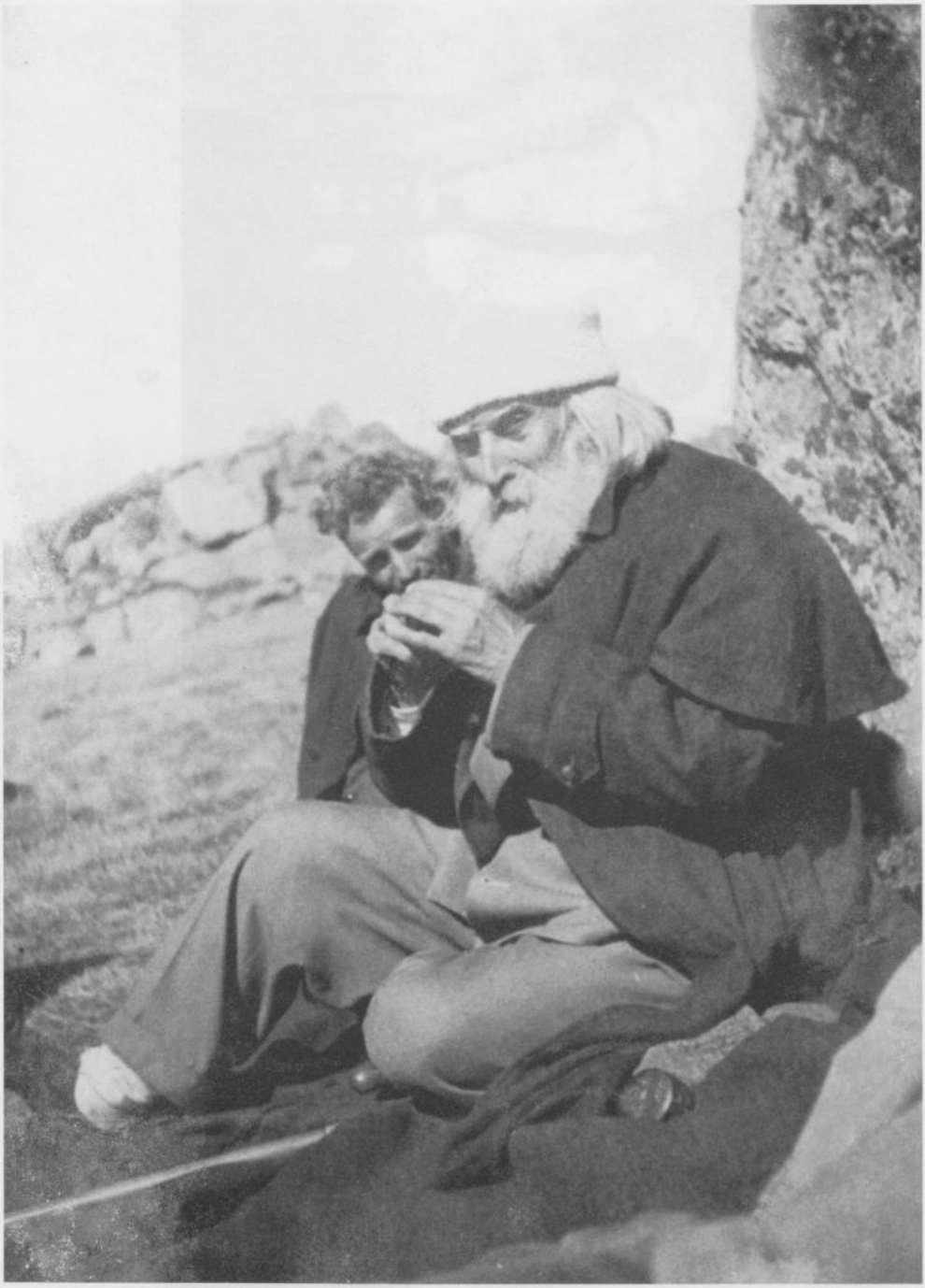

46. Ангел Вълков с Учителя на Витоша, 1943 г.

а

б

47. Стоянка Драгнева

48. Боян Боев, Учителят, Мария Граблашева

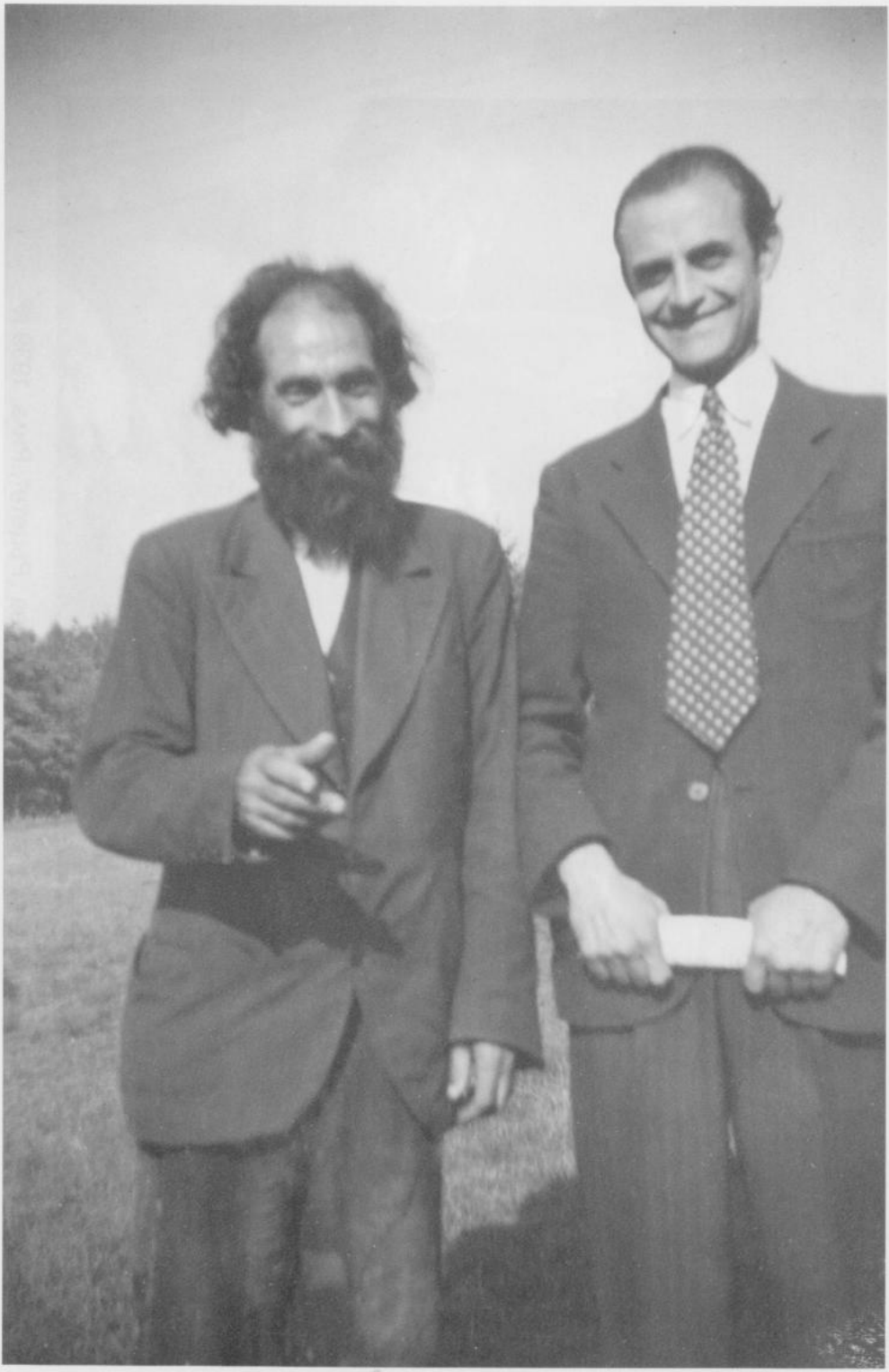

49. Христо Христов - бояджията и Панталей Карапетров

50. Стоянка Илиева с Учителя пред извора „Ръцете“, Рила, 1939 г.

52. Славчо Печеников /Славянски/, 25 август 1932 г.

51 а. Стоянка Илиева

51 б. Илия Узунов

53. Васил Карагеоргиев - Вуйчото, с бъчвата за вода, 26.V.1940 г.

а

б

в

г

58. а) Драга, б) Люба, в) Цвета, г) Надя Михайлови

60. Мария Златева, в средата, с приятели

59 а. Дядо Ради /Ради Танчев/

59 б. Дядо Ради /Ради Танчев/, Юрданка и Иван Жекови

62. Мария Златева, с шапката, с приятелки

61. Мария Златева - права, седнали Таня и Кирил Икономови

63. Стефана, Екатерина и Димитър Грива

64. Георги Тахчиев и Димитър Грива на Рила

65. Галилей Величков и Николай Шиваров на Рила

66 а. Галилей Величков свири на събор на Изгрева

66 б. Галилей Величков свири на събор на Изгрева

67. Кирчо Лъвчето целува ръка на Учителя след Паневритмия

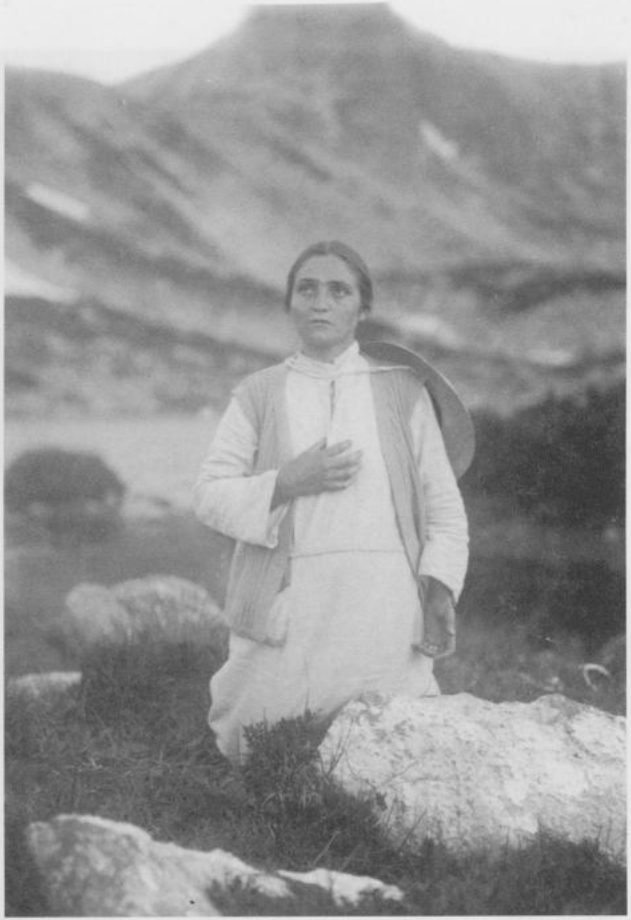

а

б

68. Катя Зяпкова като девица на Рила и като вдовица в село Мърчаево

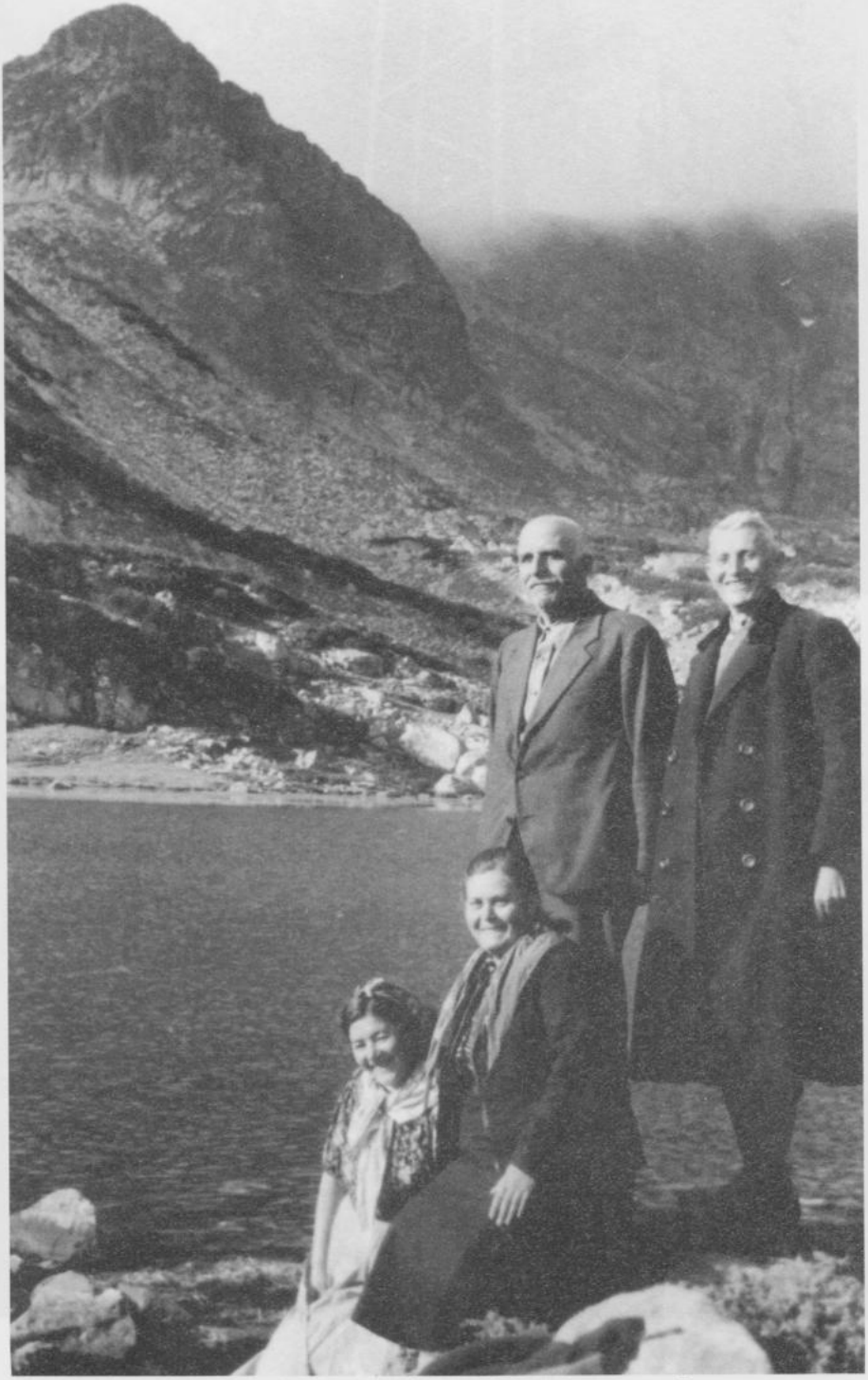

69. Начо Петров и Тодор Стоименов на Рила

а

б

70. Милка, Цветана, Люба Аламанчева с майка им Сийка

72 а. Йорданка Кисьова с майка си Ирина

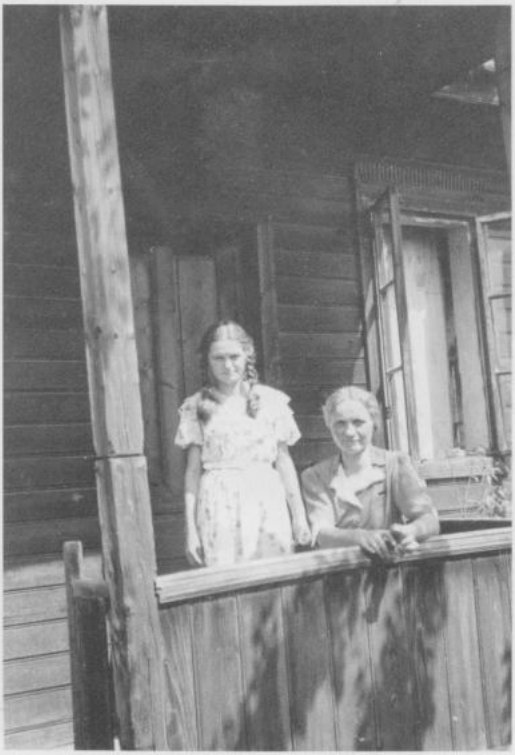

72 б. Руженка Кисьова с майка си Ирина

71 а. Ирина Кисьова

71 б. Ирина Кисьова

73. Димитри Стоянов, вляво, с приятели

74. Димитринка Захариева, Димитри Стоянов и Виола Йорданова

75. Недялка, Мариола и Райна Калпакчиеви

76. Боян Златарев с веслото в лодката

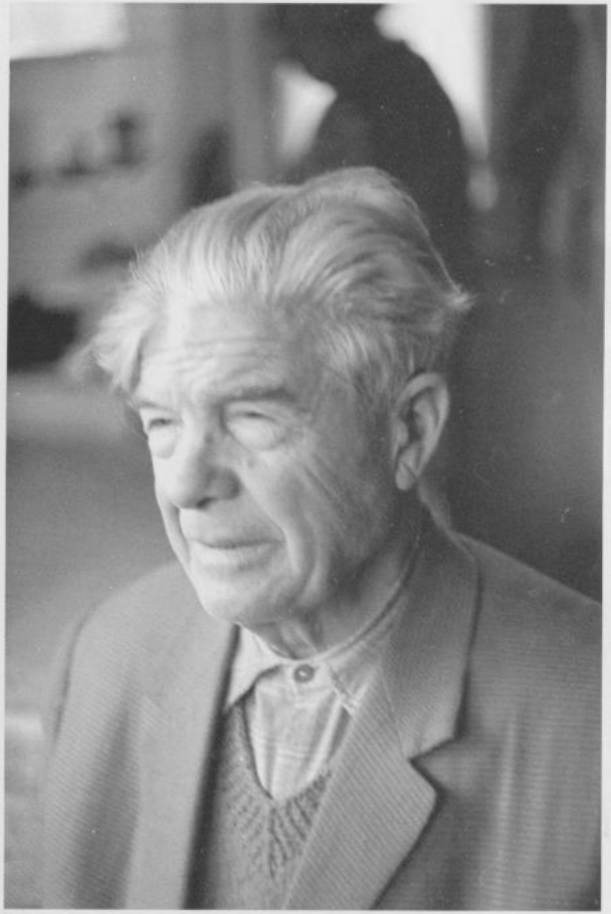

77 а. Методи Шивачев

77 б. Ричка Георгиева Маринова

78. Христо Митев Белчев - отсреща на салоните, 1972 г.

80 а. Бандерски

80 б. Лалка Кръстева

80 в. Георги Сотиров

80 г. Красимира Аркадиева

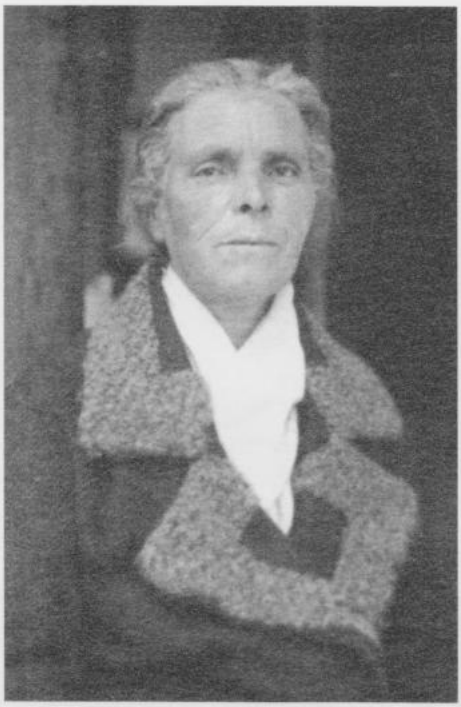

а.

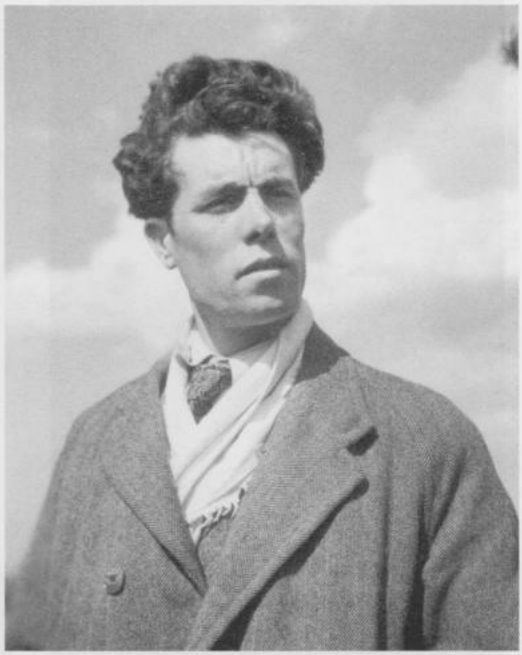

б.

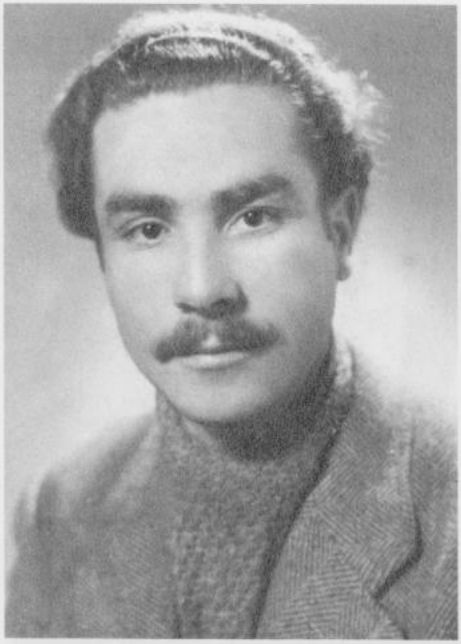

в.

г.

79. а) Мария Минчева - майката, б, г) Гради и в) Атанас Минчеви - синове

82. Райка Маркова, Светозар и Елена Няголови и Захари Василев

81 а. Райка Маркова

81 б. Райка Маркова и Елена Симеонова

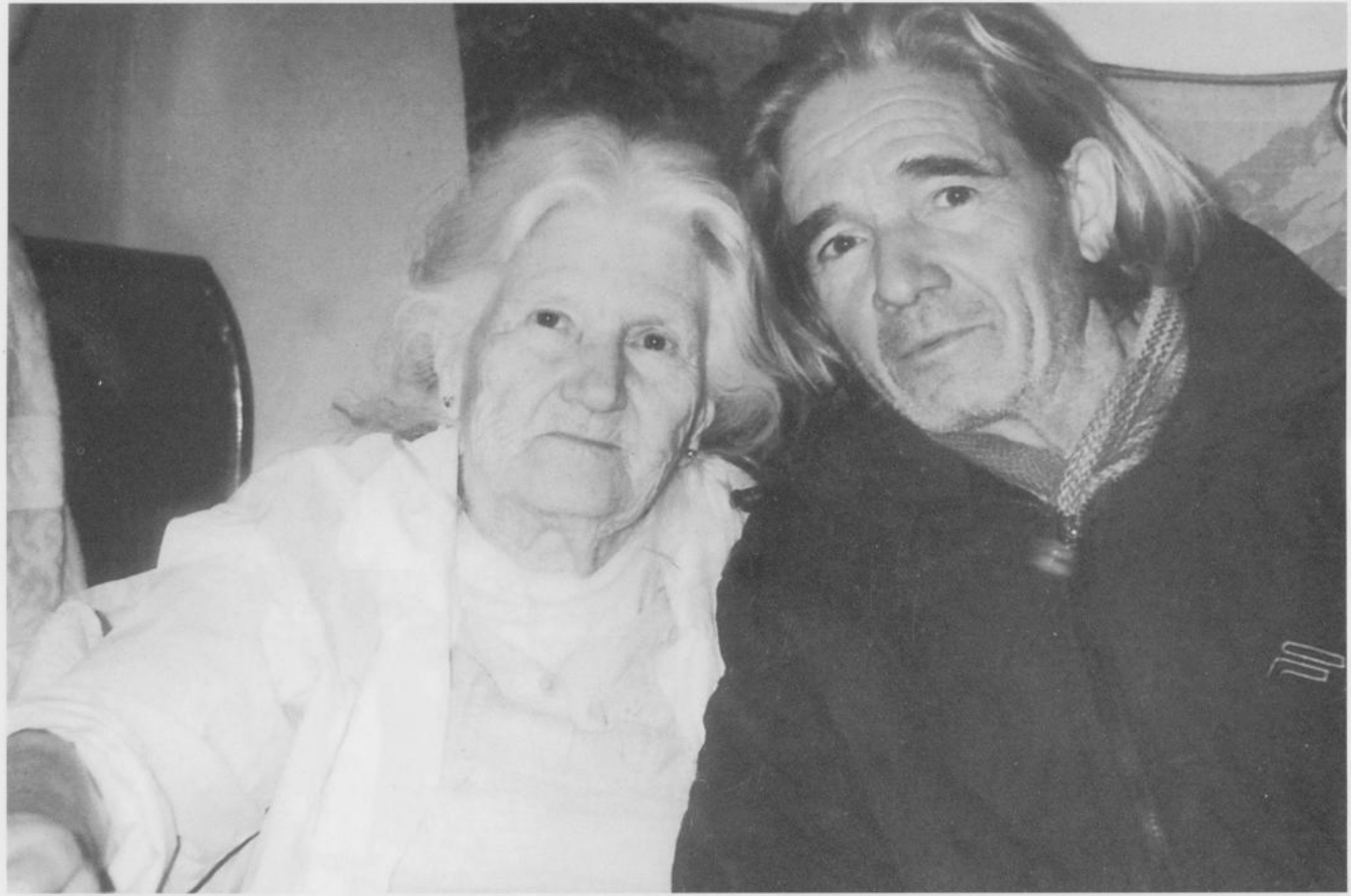

84. Мария Шопова и Светозар Няголов

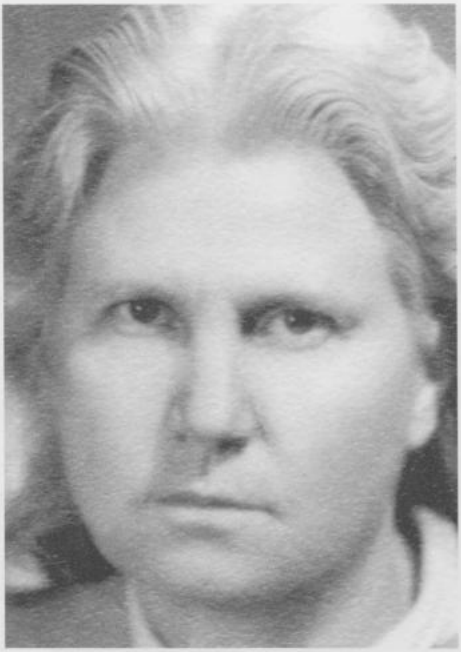

83 а. Мария Шопова

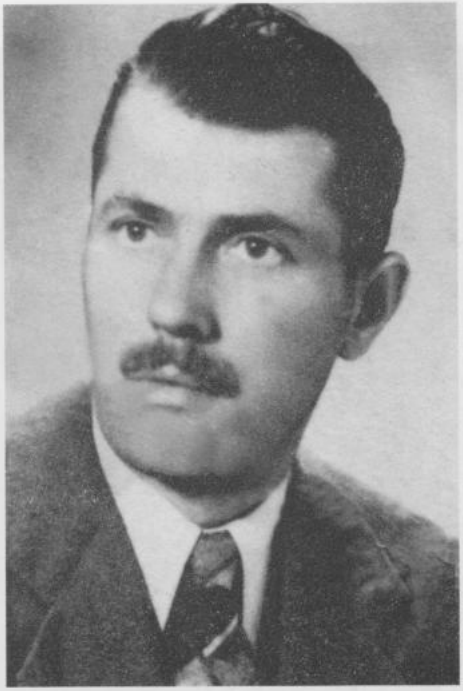

83 б. Стефан Шопов

83 в. Мария Шопова и Стефан Шопов

а.

б.

в.

г.

86. Пенка Дякова

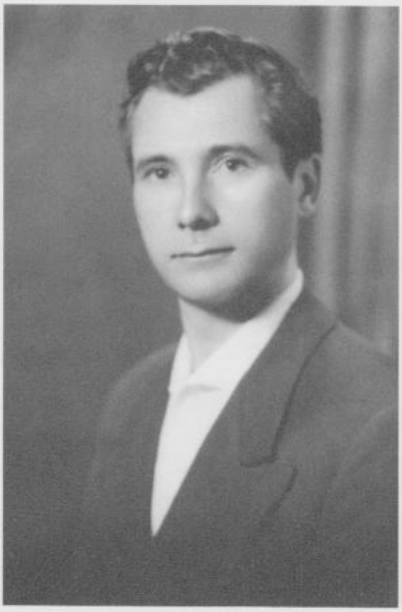

85 а. Ангел Керемидчиев

85б. Филка Керемидчиева

85 в. Ангел Керемидчиев

85 г. Филка Керемидчиева

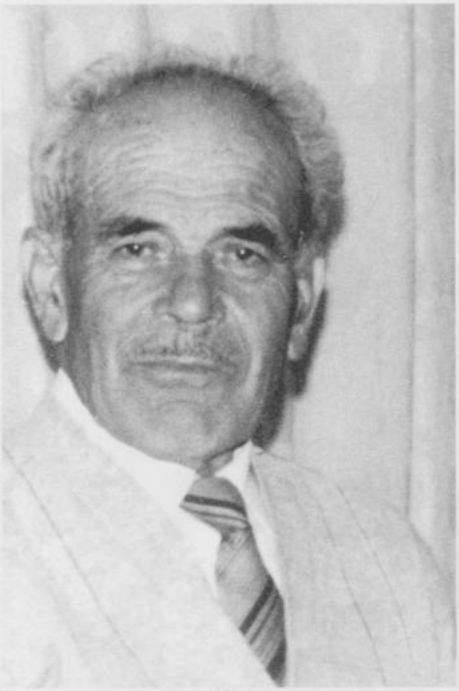

87 а. Георги Христов

87 б. Стоянка Христова

87 в. Радостина

87 г. Румяна

88. Радостина, Стоянка, Георги и Румяна Христови

а.

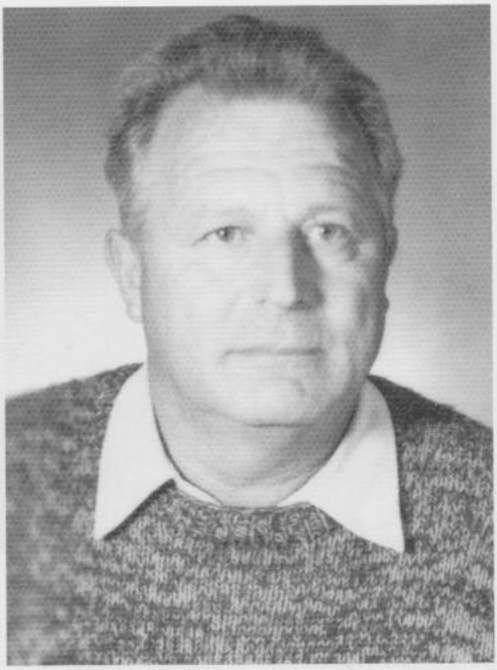

б.

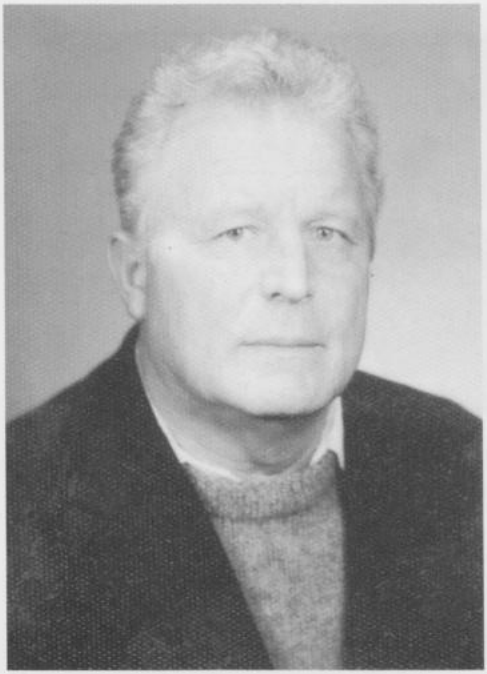

в.

г.

90. Христо Христов от Айтос

89 а. Естирка Иванова

89 б. Елена Стефанова

92. Симеон Стоянов Костов от с. Мърчаево

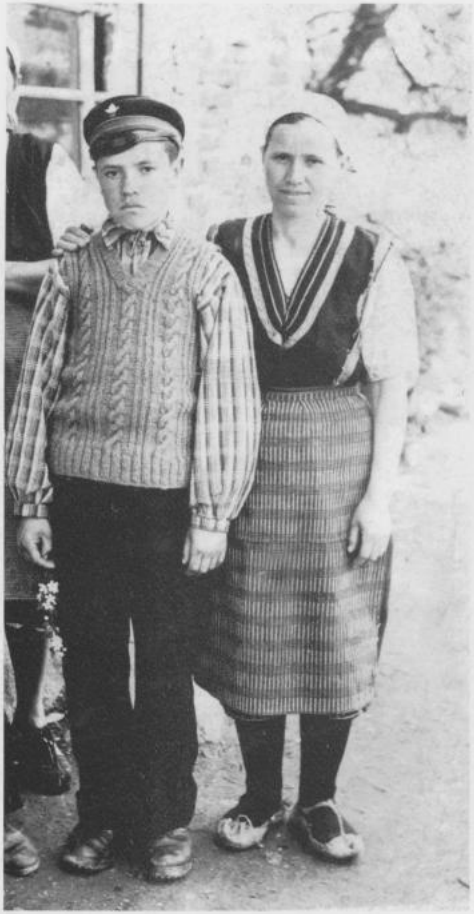

91 а. Петър Христов и майка му Варда

91 б. Петър Христов

94. Велин Стефанов и жена му Дежа

93. Симеон Костов с приятели 1931 г.

96. Косена - дъщерята на Темелко

95. Темелко Стефанов и жена му Софиянка

98. Темелко със семейството си

97. Темелко със семейството си

99. Темелко със семейството си пред къщата си

100 а. Велин Темелков Стефанов

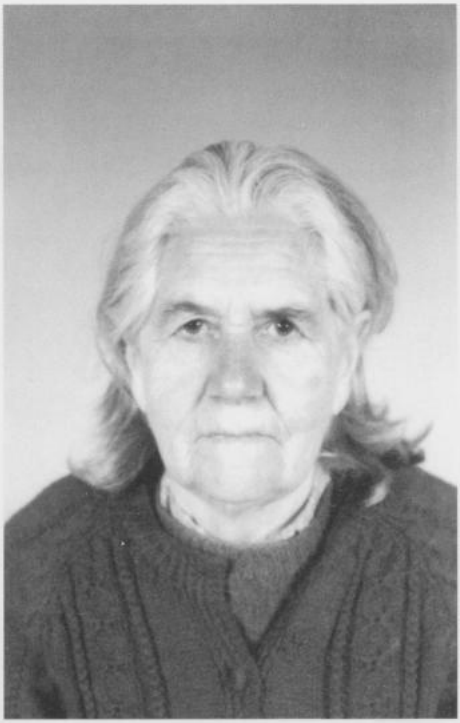

100 б. Надежда Темелкова Лозанова

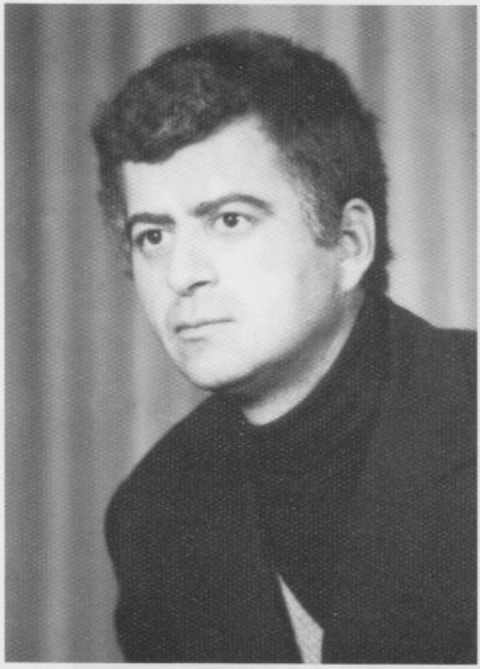

100 в. Петър Велинов - син

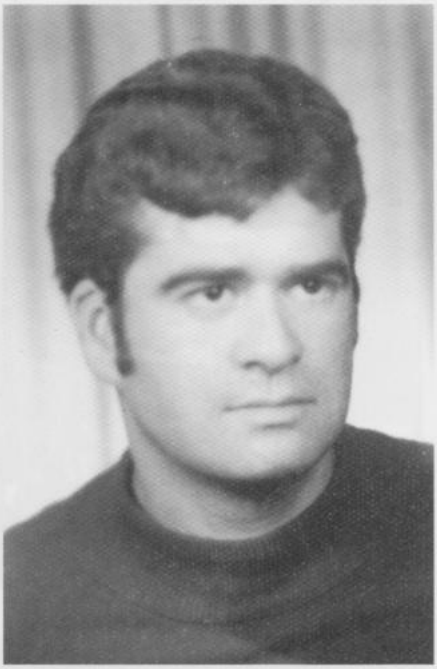

100 г. Димитър Велинов - син

102. Весела Несторова и Владо Николов /руснака/
пред „Изворът на Доброто“ в с. Мърчаево

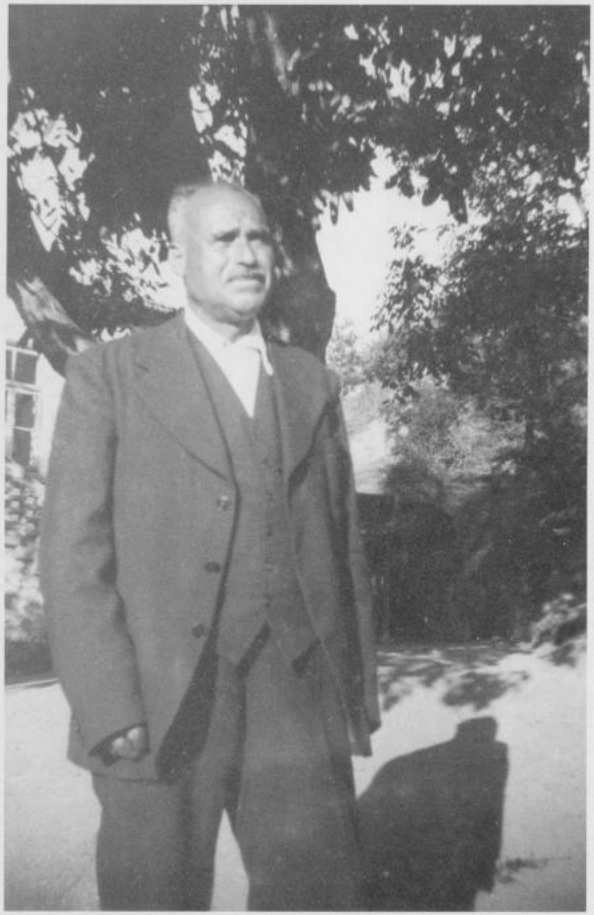

101 а. Петър Стоянов, кмет в с. Мърчаево до 1945 г.

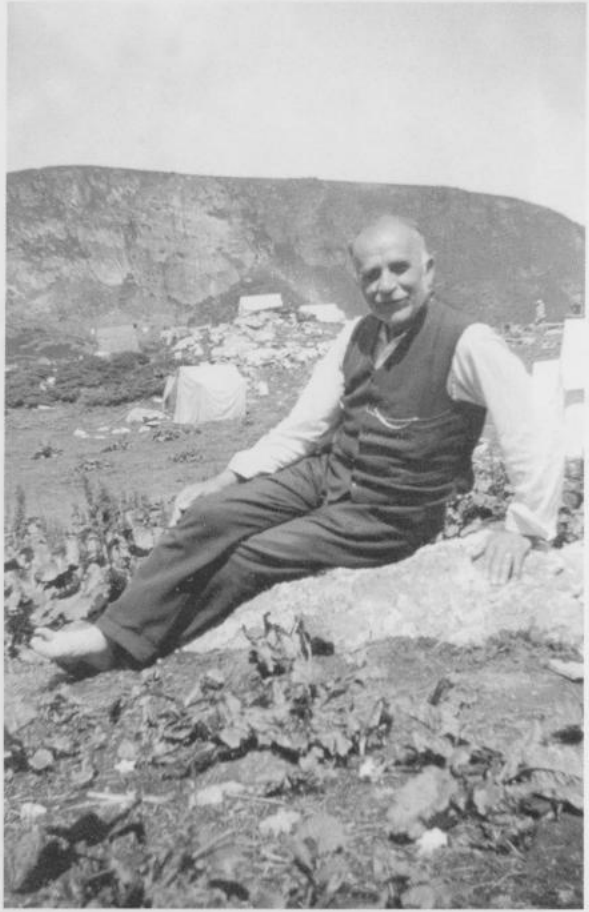

101 б. Петър Стоянов, кмет в с. Мърчаево до 1945 г.

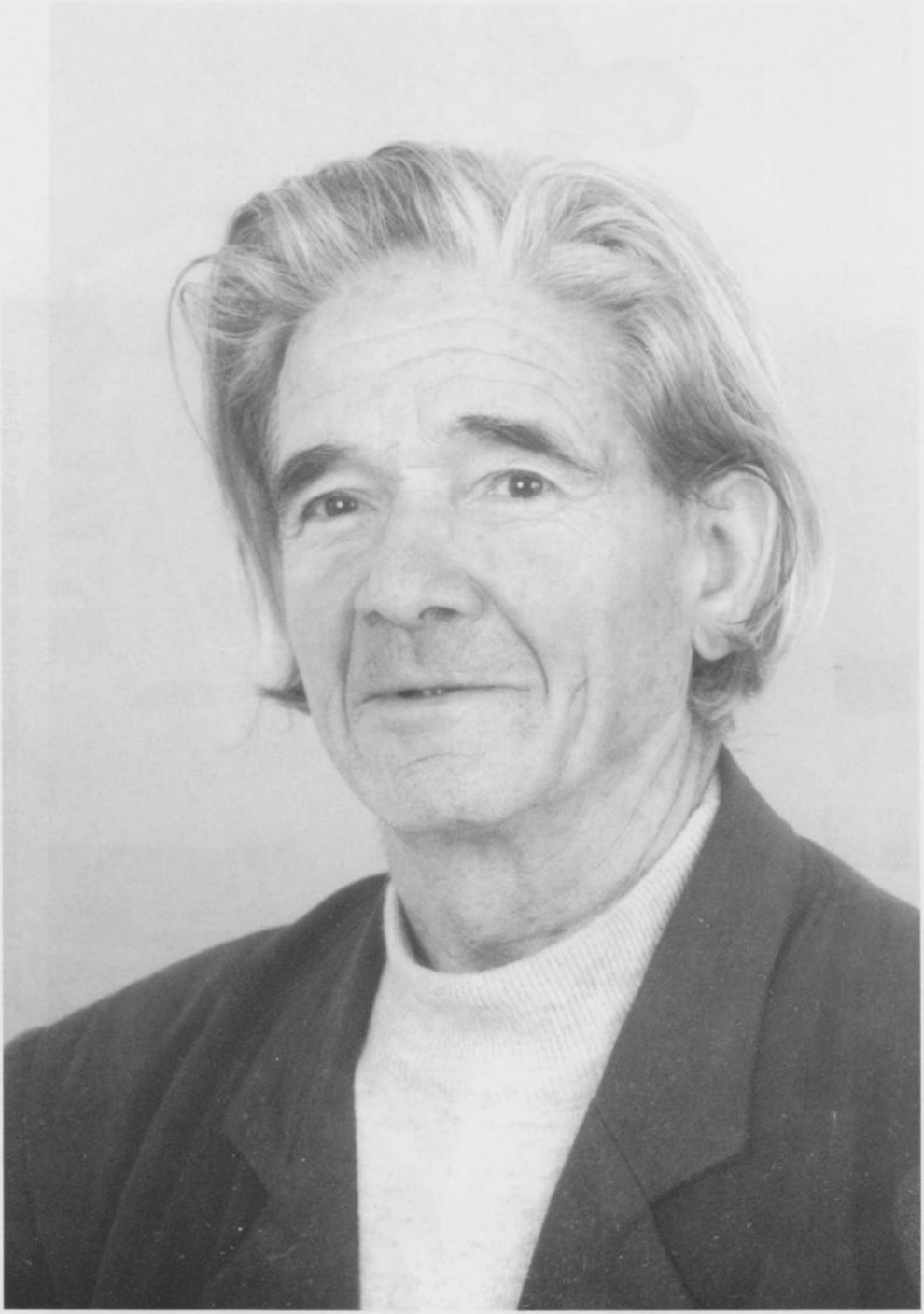

104. Поздрав от Светозар Няголов.
До нови срещи в следващите ни прераждания на Земята!

103. Последните съвременници на Учителя Дънов

130. Пред входа на Агарта при езерото „Близнаците“, с Учителя

129. Рила Седемте рилски езера - Езерото Близнакът“

131. Пред входа на Агарта при езерото „Близнаците“ с Учителя, 21 август 1939 г.

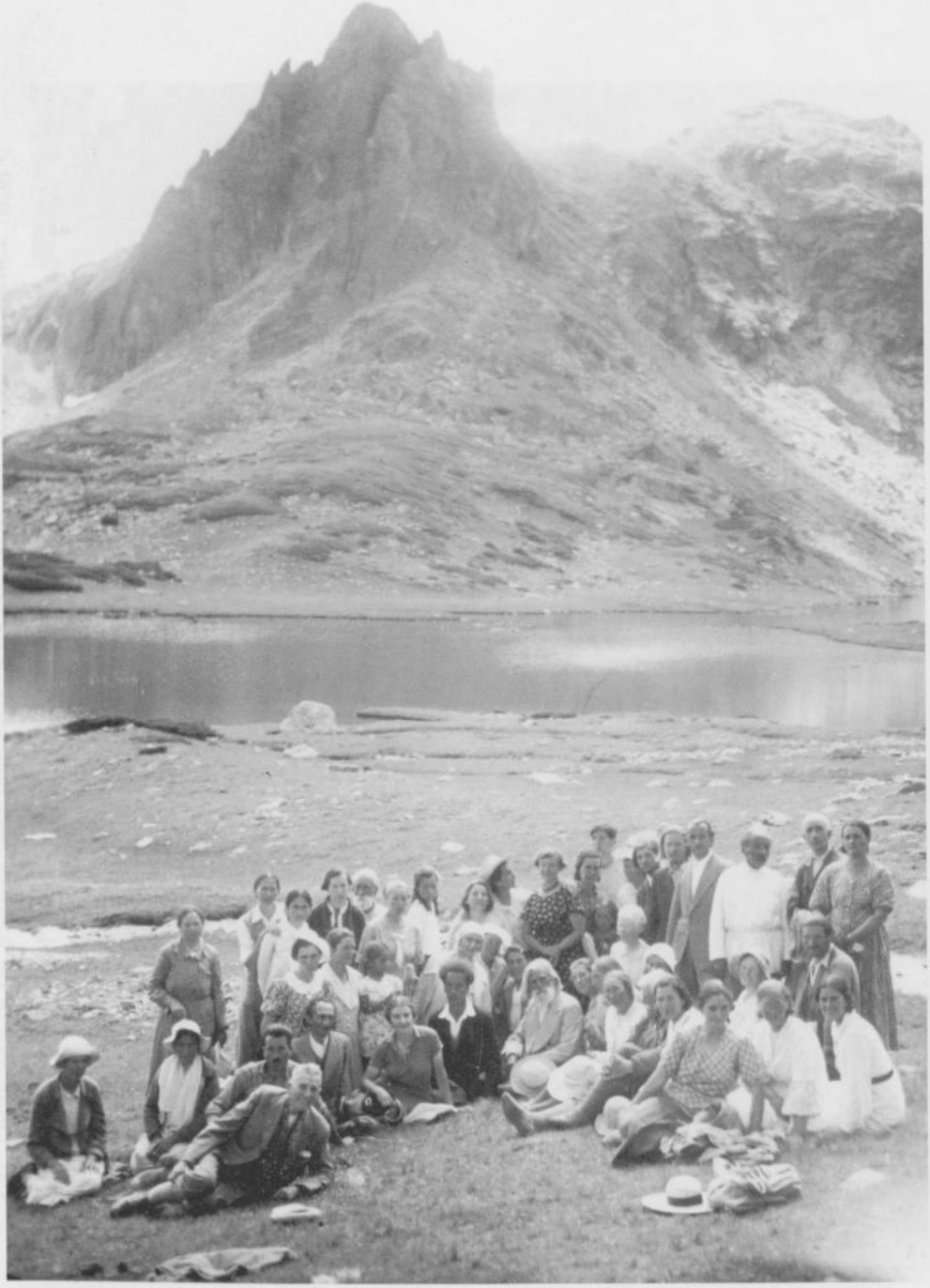

132. Пред входа на Агарта при езерото „Близнаците“ с Учителя, месец Юли 1937 г.

114. Паневритмия на I езеро - „Махарзи“

113. Паневритмия от I езеро - „Махарзи - Голямата почивка“,
Учителят е в средата с бяла шапка и бяло палто, август 1936 г.

115. Паневритмия на II езеро - „Елбур - Бог е силният“, август 1939 г.

116. Паневритмия на II езеро - „Елбур“.
Учителят играе в средта на кръга.

118. Паневритмия на III езеро - „Балдер-Дару“.
Учителят играе в средата на кръга, август 1939 г,

117. Паневритмия на III езеро - „Балдер-Дару - Онзи, който дава благата“, август 1939 г.

141. Пред входа на Аргарта на Витоша, Бивакът „Ел Шадай“ с Учителя до склата в дясно

142. Пред входа на Агарта на Витоша, Бивакът „Ел Шадай“ с Учителя до скалата в дясно

139. Пред входа на Агарта при езерото „Сърцето“ с Учителя седнали върху главата на лъва, 5 август 1931 год.

140. Пред входа на Агарта при езерото „Сърцето“.
Мария Златева свири на цигулка при главата на лъва, август 1932 год.

137. Пред входа на Агарта при езерото „Бъбрекът“ с Учителя, 21 август 1939 год.

138. Езерото „Сърцето“ в дясно долу се вижда скала, отблизо наподобява главата на лъв

135. Пред входа на Агарта при езерото „Бъбрекът“ с Учителя, 30 август 1932 год.

136. Пред входа на Агарта при езерото „Бъбрекът“ с Учителя, Юли 1937 год.

133. Езерото „Махабур“ - Бъбрекът. В лявата част до скалите на езерото е входа на Агарта

134. Пред входа на Агарта при езерото „Бъбрекът“ с Учителя, 5 август 1931год.

120. Паневритмия над „Езерото на Чистотата“, август 1939 г.

119. Паневритмия над „Езерото на Чистотата“ с Учителя, август 1939 г.

54. Владимир Балючев поднася храна на Учителя

„Когато дойдат бъдещите хора, от главите на които ще излиза светлина, светът няма да се нуждае от никакво друго осветление. Светлината, която ще излиза от главите им, ще бъде по-силна от дневната. Така ще действа и музикантът със своята музика... И колкото повече този музикант свири, толкова повече и светлината в пространството ще се увеличава... От ъковете на бъдещите музиканти и от перото на бъдещите поети и писатели ще излиза светлина, която ще осветява цялото пространство. Днес е векът на електричеството. Бъдещето е векът на човешкото сърце. Енергията, която ще излиза от човешкото сърце, ще осветява и отоплява света. Божествената Правда, която иде сега в света, тя ще стопли човешките сърца. Само така можете да се повдигнете. Само така можете да постигнете истинското знание. Това е идеалът на човешката душа." *(10, с. 23)*

„Приятно е на човека да срещне хора, на които главите, лицата и сърцата светят. Това значи култура! Аз бих желал и вие така светите. Щом светите, няма да имате нужда от никаква лампа. Такива братя и сестри, такава публика, на които главите, очите, ушите, устата, сърцата и мозъците светят, са всякога добре дошли. Това значи хора на новата култура! Не е достатъчно само да се говори за новата култура, но трябва да се знае, че хората на новата култура светят. Когато всички хора придобият тази светлина, те ще си подадат ръка и всички заедно ще светят, ще показват пътя на ония, които са се отклонили от него. Само по този начин ще се създаде Великото братство в света." *(13, с. 132)*

„Вие нямате представа какво велико бъдеще ви чака! В бъдеще вие ще разполагате с билет за всички планети, за всички слънца и системи. Но сега, каквото и да се говори, съвременните хора не могат да се ползват от такива билети. Техните тела не са пригодени за такива пътешествия. Не е лесно на съвременния човек да отиде днес до Месечината." *(17, с. 84)*

„Приготвлявайте се за бъдещата култура! Тази култура има свои органи, свои инструменти, които все повече и повече се развиват. С тия органи, с тия инструменти, нещата ще могат вече да се проверяват и по такъв начин всякакво съмнение от умовете на хората ще изчезне. Един ден, когато вашите деца постъпят в новите училища и университети да се учат, при видни професори, щом се заемат да изучават астрономия например, професорите ще кажат: „Хайде сега да направим една екскурзия до Слънцето." Познатите ще излязат да ги изпращат, да им пожелаят добър път и т. н. Ще запитате: „Възможно ли е това?" Възможно е, но не с този организъм, който имате сега. За в бъдеще, когато изработите новия си организъм, с него ще отидете до Слънцето, до Месечината, дето ще направите своите точни изчисления и ще се върнете назад с нови знания и придобивки." *(8, с. 23 - б. 3)*

„Ще дойде ден, когато човек ще пътува свободно от една планета в друга, но не със сегашното си тяло. Ново тяло трябва да си създадете, което да може да се разглобява и отново създава, за да го пренасяте от едно място на друго. Ще дойде ден, когато човек ще пътува по Земята без тренове, без автомобили и аероплани. Той ще има ново тяло, устроено по нов начин. Сам той ще разполага с нова светлина и знания; ще познава законите на Всемира и ще ги прилага. Тогава той няма да оре и копае земята както днес прави, но ще се храни по особен начин, който днес и най-учените не познават." *(22, с. 16)*

„Ще дойде ден, когато хората ще се хранят със светлина, всичко е в светлината. Ако ти можеш да сгъстиш светлината, ще имаш храна, каквато пожелаеш." *(67, с. 176)*

Това хората ще го постигат след 365 хиляди години, когато на Земята дойде Седмата раса на Мъдростта. Тогава хората ще станат безсмъртни.

„Бъдещите здания, бъдещите храмове ще се строят по нов начин. Прозорците ще бъдат така направени, че светлината няма да пада под прави линии, да образува ъгли на падането и ъгли на отразяването, но ще пада по криви линии. Бъдещите храмове, дето хората ще се молят, ще са откритото небе: вечер, когато

Луната и звездите светят, и сутрин, когато Слънцето изгрява. В този храм, ще има безброй картини, които ще се отнасят към по-широк, по възвишен свят от физическия. В този храм всеки ще се интересува от великите картини, които ще се разкриват пред неговия поглед." *(14, с. 189)*

„Сега, в Шестата раса, ще трябва да се създаде един свещен храм на сълзите. И когато някой иска да си поплаче, нека отиде в това свещено място и там да се изплаче. А сега хората плачат там, дето трябва и не трябва; сеят там, дето трябва и не трябва."

„В шестата раса хората ще имат изобилно хляб. Когато дойде шестата раса на Земята, хората, както и всеки човек отделно ще си има къщица от етаж и половина, с 4 стаи и една кухня. Пред къщата си ще има градинка, насадена само с плодове. В шестата раса хората ще имат общи съобщения и то от най-хубавите; също така ще имат и общо осветление. Дето и да минеш тогава, през градове или села, всички ще се надпреварват да им отидеш на гости. Като си отиваш, ще си кажат: „Дано не ни забрави, да дойде и втори път." Библиотеките, училищата, ще бъдат навсякъде отворени. И тогава отношенията между ученици и учители няма да бъдат такива, каквито са днес. Между служителите на църквата и свещениците няма да има такива отношения, каквито днес. Когато дойде шестата раса, тя идва вече, Царството Божие ще се всели в миниатюр на Земята. Тогава всеки от вас ще живее 120 години, за да се насити от живота и ще каже: „Слава Богу, предоволен съм, сега вече мога свободно да си замина от Земята! Пък, ако искате да живеете още 120 години, могат да ви се дадат." *(7, с. 23 - б. 21; с. 29 - б. 18)*

„Бъдещите хора, ще донесат нови мерки. Те ще фотографират човешките мисли и желания. Всичко е явно - не мислете, че това, което става в мозъка, може да се скрие. Затова мислите на човека трябва да бъдат чисти. В новата култура няма да има нищо скрито-покрито. Всички мисли и желания, ще бъдат явни. Всеки, който върши престъпления, ще бъде открит.„ *(26, с. 225)*

„И тогава, ето какво ще бъде през времето на шестата раса. Засега само някой хора имат градина, а за в бъдеще цялата Земя ще се превърне в градина. Всеки ще ходи свободно из тях и което дърво си хареса, от него ще си откъсне. А сега, ако влезеш в градината на човек от петата раса, ще намериш затвора. Туй е подпушване на енергията. Разликата между хората от шестата и тези от петата раса е тази, че, човек от шестата раса ще се качи на дървото, ще си откъсне само един най-хубав плод и ще слезе, а този от петата раса, ще си напълни една торба с плодове. Единственото нещо, което спъва сегашната раса, това е голямата лакомия във всяко отношение... В шестата раса, която ще дойде, няма да има лакомство." *(33, с. 11 - б. 20)*

„В бъдеще, когато животът на хората се подобри, всички ще вземат участие във физическата работа. Тогава времето ще бъде така разпределено, че ще се застъпят всички сили: физически, сърдечни и умствени. Човек ще употребява 3 часа за физическа работа, 3 часа работа върху сърцето, 3 часа умствена работа, 3 часа за хранене, 7 часа за сън, т. е. за разходка от физическия в духовния свят. Останалите 5 часа са за благотворителни дела: садене на плодове, отглеждане на цветя, посещения на болни и др." *(23, с. 300)*

„Хората от новата култура ще си служат със златни или поне със сребърни тенджери, вилици, лъжици и ножове. Желязото ще бъде заместено със злато или със сребро. Само ралата ще бъдат железни. Когато ще дойде това време? Когато хората направят завет с Господа. Не е въпросът, че вилиците и ножовете трябва да бъдат златни, но това подразбира, че в човека трябва да се внесат нови чувства, които да имат устойчивостта на златото и на среброто." *(13, с. 188)*

„Светът ще се оправи, когато богатите хора започнат да работят било в сърдечно, в умствено, или в материално отношение. В бъдеще на нивите, трябва да виждаме учени, философи, поети, музиканти с мотики в ръка да копаят. Тяхната

мотика ще бъде златна с абаносова дръжка, за отличие от мотиките, с които копаят сегашните работници, повечето бедни сиромаси хора. Какво е допринесло желязото за хората? Само пакости, мъчнотии и страдания. Когато нивата се копае и оре със златна мотика и със златно рало, тя ще донесе толкова злато, че ще осигури господаря си за много години. Идеите, с които съвременните хора орат и сеят, постоянно ръждясват, понеже са от желязо." *(19, с. 256)*

„Като дойде новото време, всички разумни хора ще бъдат готови да поемат живота отново. Тогава всички ще бъдат млади. Стари хора между тях няма да има. Хората на новата култура няма да остаряват. Щом някой стане на 120 години, той ще извика приятелите си, ще им даде угощение и ще каже: „Аз заминавам." В новата култура няма да има никакви гробища." *(14, с. 198)*

„Човекът на шестата раса, ако е момък, трябва да подигне момата, ако е мома, трябва да подигне момъка. Който обича, неговата любов трябва да внесе Божествен елемент в душата на своя любим или любима. Който иска да бъде щастлив, трябва да обича по всичките правила на Любовта. Да обичаме и да ни обичат, това е задачата на новата култура." „Наистина съвременната наука разрешава един велик въпрос - социалния, но разрешението на този въпрос е в ръцете на най-благородните хора - хората на шестата раса. И в сегашната наука има ядро от учени, които работят върху разрешаването на този въпрос, но и техните ученици трябва да го подемат." *(15, с. 22 - б. 6)*

„Днес иде новата раса - шестата раса, в която мъжът и жената ще се разбират. Колкото повече промени претъпяват, толкова по-добре ще се разбират. Идеите на хората трябва коренно да се изменят. В сърцата им пък трябва да влезе Любовта. Влезе ли Любовта в сърцата им, тя ще изхвърли навън всякакво користолюбие." „Какъв ще бъде моралът на хората от шестата раса? Като носи кошница с череши, новият човек ще ги занесе на определеното лице, без да хапне из пътя от тях. Бъдещият морал изключва всякакво изкушение." *(40, с. 243; с. 245)*

Изкуство е човек да пренася Божиите блага, без да се изкушава.

„Хубавото в шестата раса ще бъде още и това, че хората ще имат доверие един към друг. В Бялата раса хората нямат доверие помежду си. Те имат вярване, но доверие нямат. Те имат доверие само на думи. В шестата раса, обаче доверието ще бъде една от благородните черти – пълно доверие."

„Или пък, ако вървиш с жената на някого, той ще прати подире им да ги следят, какви ще бъдат техните отношения. В шестата раса за тези неща и въпрос няма да става, те ще имат вяра. Там всеки ще се пази. Няма да ходят детективи да следят хората отвънка, защото всеки сам ще пази себе си отвътре. После, в шестата раса хората ще имат една характерна черта, а именно: като срещнеш един човек от тази раса, той ще внесе в тебе едно разширение на сърцето, едно просветление на ума, и ще се вдъхновиш от един велик идеал. Той може да не ти говори нищо, но ще се вдъхновиш от нещо възвишено и благородно. Само като го срещнеш, той ще ти предаде своята мисъл, без да ти говори нещо.„ (33, с. 13 – б. 20; с. 14 – б. 20)

„Хората от шестата раса, ще имат пълно доверие помежду си. Който и да влезе в дома им, те ще се радват, че ги е посетил. А той, както да намери къщата, отворена или затворена, еднакво ще се радва. Той посещава един дом с цел да внесе нещо ново, красиво в него, а не да изнесе." *(40, с. 246)*

Новият живот изисква жертва. Човекът от шестата раса живее повече за другите, отколкото за себе си.

„След 1000 години ще има начатъци на Божествена Наука, след 350 хиляди години тя ще заеме широки размери, а след 150 милиона години ще бъде приета навсякъде като официално наука. Казвате: "Да се говори за толкова далечни времена, това ни обезсърчава." Аз се радвам на дългите срокове, на далечните времена. Когато ми се говори за къси срокове, аз затварям ушите си. Когато се говори за големи пространства и далечни времена, имаме предвид Божествените закони. Те работят там." *(27, с. 22)*

Голяма работа и велико бъдеще се отваря за душите на учениците, носители на Словото Божие. Тя започва още отсега, от този живот. Всяко малко усилие, приложено правилно, с любов, е важно условие за изграждането на новото ни съзнание и включването ни в многобройните школи на Бялото братство в невидимия свят - носители на Божественото знание. Всичките школи се ръководят от Учителя на Духа на Истината, Беинса Дуно.

Той казва: „Истината говори със слънцата, Мъдростта говори с планетите, а Любовта е толкова снизходителна, че е слязла на Земята да говори с хората и с най-дребните същества. Понеже Истината говори със слънцата, далечна и висока е нейната цел." *(70, 33)*

Тя обхваща живота на цялата Вселена.

Докато Учителя присъства на Земята във физическото тяло на Петър Дънов, той е един неизчерпаем източник на знания, правила и закони, валидни за тоя и другите светове. Той ни обяснява, че всички планети и слънца са населени със същества, с тела пригодени за условията, съществуващи на даденото небесно тяло - планета или Слънце, но коренно различни от нашите тежки земни форми. Запознава ни с техния живот, с културата на Слънцето, на Сириус с милионите планети, които ще посетим в бъдещето. При един такъв разговор с група братя и сестри на Изгрева, за величието на Космоса, който ни заобикаля, за законите по които се движи и развива, един от присъстващите братя го пита: „Учителю, кой управлява тази необятна Вселена с милиардите звезди и планети, които я изпълват?" Учителят оглежда присъстващите, заобиколили го в кръг ученици и отговаря: „Вселената се управлява от Бога, който се е вселил в тялото на Петър Дънов и сега се проявява чрез Великия Учител –Беинса Дуно, който в момента стои пред вас."

Та казвам сега: „Всички трябва да се застъпите за Любовта, която живее във вас. Заради нея да бъдете готови вие да живеете тъй, не както аз мога да ви говоря отвънка. Защото, ако искате вие да знаете, не каквото ви говоря е вярно, но това, което аз правя и това, което аз правя и то още не е вярно. Но не и това. Понякой път вие трябва да ме наблюдавате когато съм сам, никой няма наоколо ми. Когато съм между хората, както постъпва човек, тогава все ще се докарва малко. Както виждате, сега съм докаран малко. Та като се намирам в стаята си, облечен съм само за себе си, тогава. Та аз, когато съм сам, си имам едни обуща, които обувам – отвън никога не ги нося. Имам едни други – никога не ги изнасям отвънка. Така официално се обличам с дрехи, които никога не сте виждали. Тогава аз се обличам в една дреха на истината – една дреха имам, която представлява истината. Имам една дреха, която представлява мъдростта. Ще се облека официално – тогава на целия свят заповядвам. Аз съм един голям господар и един голям слуга. Най-силният човек съм. И на себе си заповядвам. И най-слабият човек съм, защото слаб и силен е все едно. Никого не съдя. Нито съдя истината. Никога не се карам. Казвам: „Целият свят ще се оправи!" *(78, с. 211)*

Този, който управлява Вселената, е предвидил всичко. Взел е необходимите мерки Земята да се превърне в рай и ние да станем разумни послушни деца - носители на любовта. Да живеем постоянно с девиза на Бялото братство: „Любов към Бога", който представлява всичко за нашето правилно развитие - за еволюцията ни.

„Моето учение е учение на Любовта, на братството и сестринството, на абсолютната свобода в която всеки зачита правата на другите. Но не опорочавайте Любовта, не говорете много за нея. Ама ще кажете, че аз много съм говорил за Любовта. Не, аз не съм говорил нито една дума за Любовта. Аз за Любовта въобще не съм казал дума. Ако аз произнеса за Любовта само една дума, целият свят ще изчезне, няма да остане от него нищо, на дим и прах ще стане. Понеже тази дума е толкова силна." *(75, с. 200)*

И тъй, колко пъти досега произнесена думата „Любов"? Ами, че тя е най-силната дума! Когато Господ произнесъл за пръв път в света думата „Любов", Той създал с това целия Космос, образували се всички слънца, които се разделили и тръгнали по своите орбити. Като произнесъл втори път думата „Любов", всички велики същества, всички Богове се събудили от своя дълбок сън. Когато произнесъл десетия път думата „Любов", родил се човекът. Тъй, че Господ е произнесъл досега само 10 пъти думата „Любов". Тази мощна сила - Любовта, ще тури ред и порядък в света."

Бог е любов!

Библиография*

* Цитираната литература е с изцяло преработено описание, но е запазена номерацията от самостоятелното издание (Няголов, Светозар. Светъл лъч към човешките души. София, ИК Виделина, 430 с. ISBN 954-8925-04-4)

1. **Дънов, Петър Константинов.** Призвание към народа ми - български синове на семейството славянско. Дадено чрез Учителя Дънов на 8 окт. 1898 г. София, Бяло братство, 1994, 16 с. ISBN 954-8091-16-X
2. **Дънов, Петър Константинов.** Хио-ели-мели-месаил. Глас Божий Еманоил. Ст. Загора, 1912, 35 с.
3. **Дънов, Петър Константинов.** Протоколи от годишната среща на Веригата 1906-1911, 1913, Варна, Търново, София. [185] с. раздробена паг. Машинопис. ; Протоколи на събора от 1912, 1914-1915. Търново. 60, 77, 48 с. Машинопис.
4. **Дънов, Петър Константинов.** Сила и живот. Беседи държани от Дънов, [1914 г.], сер. 1. По стеногр. бел. София, 1924, 200 с.
5. **Дънов, Петър Константинов.** Двата природни метода. Беседи, сер. VI. София, [1924], 514 с.
6. **Дънов, Петър Константинов.** Настанало е Царството Божие. Русе, [1927], 25 с.
7. **Дънов, Петър Константинов.** Заведоха Исуса. Русе, 1926, 24 с.
8. **Дънов, Петър Константинов.** Затова се родих. София, 1929, 27 с.
9. **Дънов, Петър Константинов.** За съдба дойдох. София, 1929, [214] с. раздробена паг.
10. **Дънов, Петър Константинов.** Влизане. София, 1930, 168 с.
11. **Дънов, Петър Константинов.** Праведният. София, 1930, 167 с.
12. **Дънов, Петър Константинов.** Вехтото премина. София, 1931, 315 с.
13. **Дънов, Петър Константинов.** Мнозина казваха : Беседи, сер. X, т. 1. София, 1933, 226 с.
14. **Дънов, Петър Константинов.** Ни мъж, ни жена : Беседи, сер. X, т. 2. София, 1933, 221 с.
15. **Дънов, Петър Константинов.** Синове на възкресението. Беседи, сер. X, т. 3. София, 1934, 237 с.
16. **Дънов, Петър Константинов.** Учителю благи!. Беседи, сер. XII, т. 1. София, 1934, 142 с.
17. **Дънов, Петър Константинов.** Който има невестата, сер. XII, т. 2. София, 1935, 194 с.
18. **Дънов, Петър Константинов.** Голямото благо. Беседи, сер. XII, т. 3. София, 1936, 208 с.
19. **Дънов, Петър Константинов.** Крадецът и пастирът. София, 1937, 330 с.
20. **Дънов, Петър Константинов.** Да ви даде. София, 1938, 175 с.
21. **Дънов, Петър Константинов.** Делата Божии. София, 1942, 414 с.
22. **Дънов, Петър Константинов.** Все що е писано. София, 1942, 206 с.

23. Дънов, Петър Константинов. Дали може. София, 1942, 206 с.
24. Дънов, Петър Константинов. Великите условия на живота. Беседи от Учителя. София, 1944, 166 с.
25. Дънов, Петър Константинов. Вечно подмладяване. Беседи от Учителя. София, 1944, 111 с.
26. Дънов, Петър Константинов. Да възлюбиш Господа. София, 1946, 296 с. ; 20 см
27. Дънов, Петър Константинов. Новият човек. София, 1947, 317 с.
28. Дънов, Петър Константинов. Ще управлява всички народи. София, 1948, 200 с.
29. Дънов, Петър Константинов. Петимата братя. Беседи от Учителя. София, 1949, 271 с.
30. Дънов, Петър Константинов. Трите живота. Лекции от Учителя на Общия окултен клас, Г. I, 1922. София, 1942, 393 с.
31. Дънов, Петър Константинов. Правила за окултната школа. Беседа държана в гр. Русе, 1 окт. 1922 г., 8 ч. в. Русе, 1928, 22 с.
32. Дънов, Петър Константинов. Високият идеал. Беседа от Учителя, държана на 11 септ. 1923 г. Русе, 1928, 16 с.
33. Дънов, Петър Константинов. Абсолютна справедливост. Русе, [1924], 31 с.
33а. Дънов, Петър Константинов. Отношение на простите истини към човека. Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство, Г. VI, 1926–1927 г., т. 1. София, 1933, 280 с.
33б. Дънов, Петър Константинов. Условия за разумния човек. Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство, Г. V, 1925–1926 г., т. 3. София, 1930, 238 с.
34. Дънов, Петър Константинов. Добри и лоши условия. Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство, Г. VII, 1927–1928 г., т. 3. София, 1937, 297 с.
35. Дънов, Петър Константинов. Ключът на живота. Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство, Г. VIII, 1928–1929, т. 1. София, 1937, 336 с.
36. Дънов, Петър Константинов. Смени в природата. Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство, Г. VIII, 1928–1929 г., т. 2. София, 1938, 332 с.
37. Дънов, Петър Константинов. Форми в природата. Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство, Г. VIII, 1928–1929 г., т. 3. София, 1938, 228 с.
38. Дънов, Петър Константинов. Определени движения. Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство, Г. VIII, 1928–1929 г., т. 4. София, 1938, 253 с.
39. Дънов, Петър Константинов. Естествен ред на нещата. Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство, Г. IX, 1929–1930 г., т. 1. София, 1939, 310 с.
40. Дънов, Петър Константинов. Степени на съзнанието. Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство, Г. IX, 1929–1930 г., т. 2. София, 1939, 338 с.
41. Дънов, Петър Константинов. Божият глас. Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство, Г. X, 1930–1931 г., т. 1. София, 1940, 325 с.
42. Дънов, Петър Константинов. Събуждане. Лекции от Учителя на Общия окултен клас, Г. XI, 1931–1932, т. 1. София, 1944, 329 с.
43. Дънов, Петър Константинов. Начало на мъдростта. Лекции от Учителя на Общия окултен клас, Г. XI, 1931–1932, т. 3. София, 1946, 375 с.

44. Дънов, Петър Константинов. И обхождаше Исус всичка Галилея. Беседа държана от Учителя на 5.07.1925 г. в гр. София. - В: III младежки събор на учениците от Всемирното Бяло Братство, 5-8.07.1925 г., София. София, Просветен к-т, 1940, с. 1-43
45. Дънов, Петър Константинов. Той създава. Утринни слова. Т. 1 [1936-1937]. София, 1947, 325 с.
46. Дънов, Петър Константинов. Старото отмина. Утринни слова. Т. 2 [1937]. София, 1947, 324 с.
47. Дънов, Петър Константинов. Абсолютна истина. Утринни слова, Г. I, 1930-1932. София, 1949, 360 с.
48. Дънов, Петър Константинов. Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното бяло Братство при срещата им в гр. Търново, през лятото 1921 г. София, 1921, 307 с.
49. Дънов, Петър Константинов. Новият живот. Беседа държана на 19 авг. 1922 г. в ч-щето Надежда в гр. Търново. По стеногр. бел. София, 1922, 25 с.
50. Дънов, Петър Константинов. Беседи, обяснение и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло Братство при срещата им в гр. Търново, през лятото 1922 г. [София, 1923], 365 с.
51. Дънов, Петър Константинов. Съборни беседи от Учителя, дадени на учениците на Всемирното Бяло Братство при срещата им в гр. София, на „Изгрева", през лятото 1926 година. София, Просветния к-т, [1926], 240 с.
52. Дънов, Петър Константинов. Пътят на ученика. Съборни беседи от Учителя дадени на учениците на Всемирното Бяло Братство при срещата им в гр. София, на Изгрева, през лятото 1927 г. София, Просветен к-т, [1928], 467 с.
53. Дънов, Петър Константинов. Царският път на душата. Беседи от Учителя държани при 7-те Рилски езера през лятото на 1935 г. София, 1935, 339 с.
54. Дънов, Петър Константинов. Да им дам живот. Беседи от Учителя [19.08-22.09.1936, София]. София, 1936, 212 с.
55. Дънов, Петър Константинов. Двигатели в живота. Беседи от Учителя държани при 7-те Рилски езера през лятото на 1938 г. София, 1938, 420 с.
56. Дънов; Петър Константинов. Божественият и човешки свят. Рилски беседи от Учителя, държани на Мусала, седемте Рилски езера и София. София, 1940, 524 с.
57. Дънов, Петър Константинов. Беседи от Учителя, държани в Окултната школа на Всемирното Бяло Братство. Стеногр. бел. Кротостта и смирението. Беседа държана на ученичките 22.01.1920 г. четв.; Електричеството и магнетизмът. Беседа държана на учениците 22.01.1920 г. четв.; Мъчението. Беседа държана на учениците и ученичките на 5.02.1920 г., четв. [София, 1920], 64 с.
58. Дънов, Петър Константинов. Заветът на Любовта. [Т. 1]. Беседи от Учителя държани [19.03-24.09.1944] в с. Мърчаево и Витоша. София, 1944, 194 с.
59. Дънов, Петър Константинов. Заветът на Любовта. Т. 2 . Беседи от Учителя държани [22.10-17.11.1944] в София-Изгрев. София, 1944, 273 с.
60. Дънов, Петър Константинов. Заветът на Любовта. Т. 3. Беседи от Учителя държани [18.11-20.12.1944] в София-Изгрев. София, 1944, 176 с.
61. Боев, Боян Димитров. Мисията на богомилството в свръзка с мисията на славянството. По най-нови изследвания. София, 1937, 129 с.
62. Дънов, Петър Константинов. Учителят говори. София, [1939], 166 с.
63. Дъновски, Константин. Едно откровение в Солунската черква Св. Димитрий (Кассъма-Джамиси). Дадено на отца Константин Дъновски, през юношеството му в гр. Солун на 10.04.1854 г. [София, П. Дънов, 1905], 8 с.
64. Дънов, Петър Константинов. Разговори на Учителя с Б. Боев, Г. Величков и др. Стенограми.
65. Дънов, Петър Константинов. Мисли за всеки ден 1977-1978 г. [София], 39 с. Машинопис

66. Дънов, Петър Константинов. Думи на живот за всеки ден 1984–1985 година. [София], 158 с. Машинопис
67. Дънов, Петър Константинов. Мисли за всеки ден 1985–1986 година. [София], 180 с. Машинопис
68. Дънов, Петър Константинов. Слово за всеки ден 1986–1987 година. [София], 145 с. Машинопис.
69. Дънов, Петър Константинов. Мисли от Учителя за всеки ден 1988–1989. [София], 109 с. Машинопис.
70. Дънов, Петър Константинов. Свещени думи на живота за всеки ден 1989–1990. Думи на живот вечен. [София], 104 с. Машинопис
71. Дънов, Петър Константинов. Мисли за всеки ден 1990–1991. [София], 102 с. Машинопис.
72. Дънов, Петър Константинов. Кротките. Извънредни беседи от Учителя в периода 1921–1923 г. София, Всемир, 1996, 208 с. ISBN 954–8447–08–8
73. Дънов, Петър Константинов. Важни и належащи неща. Утринни слова 1942–1943 г. София, Бяло Братство, Урания, 1997, 279 с. ISBN 954–8091–74–7
74. Дънов, Петър Константинов. Младият, възрастният и старият. Утринни слова, Г. III, т. 2, 1934 г. София, Бяло братство, 1996, 254 с. ISBN 954–8091–51–8
75. Дънов, Петър Константинов. Думи на правда. Неделни беседи, сер. XVI, т. 1, 1932 г. Бургас, Сила и живот, 1996, 304 с. ISBN 954–8146–19–3
76. Дънов, Петър Константинов. Вземи детето. Неделни беседи, сер. XV, т. 2, 1931–1932. Бургас, Сила и живот, 1993, 318 с. ISBN 954–8146–03–7
77. Дънов, Петър Константинов. Живият хлаб. Неделни беседи, сер. XVI, т. 2, 1932–1933 г. Бургас, Сила и живот, 1997, 359 с. ISBN 954–8146–22–3
78. Дънов, Петър Константинов. Излитът на любовта. Утринни слова, Г. VIII, 1938–1939 г., т. 2. София. АСК 93, Урания, 1998, 301 с. ISBN 954–9589–08–8

Ефросина А. Ангелова-Пенкова
30.11.2005

Светозар Няголов

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО ЗА РИЛА И ЕКСКУРЗИИТЕ ПО ПЛАНИНИТЕ

Ново, допълнено и преработено издание на книга със същото заглавие от 1999 г.

I. Планината – извор на сила

В своето развитие, до което е достигнал човек в сегашната епоха, за да хармонизира и използва правилно силите на своето тяло, трябва да се движи, да ходи. Движението е живот. Според мнението на Учителя човек, за да е здрав и да има правилни функции на организма, всеки ден трябва да изминава по 20 км. пеш. Така всички излишъци ще се премахнат и организмът постоянно ще се обновява. През предните векове хората са се движили много повече от сега и са били значително по-здрави и издръжливи. Хората на сегашния век са свикнали на удобства и използват непрекъснато превозните средства. По този начин се атрофират краката и органите им. Болшинството американци страдат от неврастения, понеже избягват да ходят пеш, а дори и да си купят вестник, отиват с колата си. Когато органите на човешкото тяло са в застой, те се атрофират и някои дори се парализират. В противовес на американците, в Индия и Тибет има цели народи, които живеят високо по Тибетското плато и всеки ден изминават повече от 20 км. и се радват на завидно здраве, голяма подвижност и издръжливост. Самите условия на живот ги карат да се движат и намират прехраната си. В топлите места по екватора, където има изобилие на блага, хората са мързеливи и повече лежат и не се движат много. В северните страни, където условията са сурови и трудни, хората са много подвижни и постоянно техните умове и тела са в движение.

По време на бомбардировките над София Учителят прави около 40 екскурзии – всеки ден до Витоша – над село Симеоново. Той казва: „Аз ходя вече 35 деня на Витоша, всеки ден изминавам по 18-20 км. Питат ме: Защо ходя? – Калявам волята си. Не е лесно всеки ден да вървиш по 18-20 км., да се върнеш уморен и на другия ден пак да тръгнеш. С това аз давам пример на хората и казвам: Ако всеки ден не извървявате до Господа по 18 км. и не се връщате назад, не можете да станете човеци. Ще отивате при Господа и ще се връщате, докато разрешите въпросите си." /„Новият светилник", с. 295/

Още в началото на развитието на братския живот в България, Учителят обръща сериозно внимание на приятелите от Веригата и по-късно на съборите във Велико Търново върху голямото значение, което имат физическите упражнения за нашето правилно духовно развитие. Той е дал много упражнения за тониране и трансформиране състоянията на учениците. Учителят 11 години обикаля България, като минава през почти всички планини и се ползва от енергиите, които възприема от тях.

След свършването на Първата световна война, след завръщането си от Варна, където е бил интерниран в хотел "Лондон", Учителят започва сам да посещава най-близката планина до София – Витоша, и да проучва нейните хубави местности. Постепенно извежда групи – главно от млади братя и сестри, през лятото и зимата, минавайки покрай с. Драгалевци.

Това е един непознат за учениците свят, пълен с красота, чист въздух и доста трудни задачи за решаване. Така започват редовните екскурзии на Братството на Витоша.

Посещаването на планината при трудните условия е една строга и сериозна школа за развиване качествата на учениците. Учителят желае да ни запознае с природата и нейните сили при всичките й проявления. Най-важно е да не се плашим от честите промени, които стават в планината. Дъждът, бурите и снегът не трябва да спират нашия ход към определената цел.

Учителят ни учи: „При всичките условия на живота не губи своя мир."

Той ни заведе на Бивака на Витоша – Ел Шадай /Вратата на Рая/, който стана любимо място за отдих и изпълнение на различни задачи. Много пъти в дъжд, сняг и студ малки и големи групи са прекарвали по цял ден в планината и приятелите не са изстивали и не са се разболявали.

В беседата „Новият живот" Учителят казва:

„Извеждам повече от 200 души на Витоша в най-големия сняг и се качваме на 1500-1600 м. височина. През целия ден прекарваме на снега и никой не се разболява. Направихме 1, 2, 3 опита, искам да покажа на тия ученици, че в природата има известни закони, които трябва да се знаят."

/"Обяснения и упътвания", 1922 , с. 25/

Има едно свято име, което внася трепет и светлина в нашите души, при неговото произнасяне. Това е свещената за нас планина Рила, със своята неповторима красота и чистота, в която ни въведе Учителя.

Започва посещението на връх Мусала – което преведено означава близо до Бога, място на Бога или носът на Бога. Той е най-високият връх на Рила и в целия Балкански полуостров. На Рила има още 12 върха, които са високи над 2700 метра. На Рила, Мусала и езерата Учителя е изнесъл най-хубавите си беседи и е имал най-плодотворните си разговори с приятелите.

„Това, което се говори на Месала, другаде не може да се каже. Значи, за всяко нещо се изисква специална обстановка, специални условия."

/"Определени движения", с. 126/

Всяко отиване на това свято място е празник за нашите души, светлина за ума ни и топлина за сърцата ни. Учителят казва:

„Новият живот изисква нови форми. Този разумен живот трябва да се обуслови. Аз направих следния опит на Мусала: изведох на Мусала 104 души, като се започне от 18-годишни юноши до 70-годишни хора, имаше и една сестра – София Попова, на около 80 годишна възраст на височина 3000 метра, без да се разболее никой, всички се върнаха здрави и на другия ден усещаха енергия и подем в своята мисъл."

/"Новият живот", с. 20/

Рила е най-високата планина на Балканския полуостров, който е заливан 3 пъти от вода, а тя е стърчала в морето като неголям остров. В нейното развитие са станали много тектонични промени в релефа и състава й. Преди повече от 13 000 години преди Христа, още преди потопа на Земята, Рила заедно с Родопите и днешния Олимп са представлявали древния Олимп висок около 12 000 метра – място на Боговете, на вечните снегове, където човешки крак не е могъл да пристъпи.

„Историята на Земята е записана и запазена. Един ден ще я представят на филм. Олимп, който са обитавали Боговете, не е сегашният Олимп, а Рилският масив – големият Олимп. Някога той е бил най-високият връх на Европа, после се е снишил. Сегашният Олимп се е оформил по-късно."

/"Мисли за всеки ден, 1988-1989 г.", с. 97/

След потопа под натиска на Черната ложа Мусала спада на 6000 метра височина. Тогава Рила е била покрита с вечни снегове и ледници, които при второто понижение на Мусала до към 3000 метра и значителното затопляне на климата започват да се разтопяват и образуват 189-те, предимно глациални езера – сините красиви очи на планината. Сега Бялото братство задържа и повдига височината на Мусала, която през 1940 г., според думите на Учителя е била 3033 метра и всяка година се издига с един-два сантиметра. Учителят определя височината на върховете според идеите, които изпълват съзнанието му, когато ги посещава.

„В духовния свят един нисък връх може да бъде висок, а високият връх може да бъде нисък. Това зависи от интензивността на силите, които действат там. Тогава право е, дето казват, че най-високият връх е Голгота, защото там се изживяха най-интензивните страдания. На времето си там Христос е разрешил една от най-важните задачи."

/"Петимата братя", с. 250/

По време на една от лекциите на ООК – Общия окултен клас, Учителят задава въпроса: „Кой е най-високият връх на Земята? Учениците отговарят: „Монт Еверест". Тогава Учителят обяснява: „Най-високият връх на Земята е там, където всички разумни същества се събират заедно и отправят ума си към Бога."

Този връх беше Изгрева в южната част на София.

Учителят казва: „Един ден отидохме с един мой познат на Мусала. Като се качихме на върха, видях на една табела означена височината на Мусала. Там пише 2925 метра. Казах на приятеля си, че изчислението не е вярно. Мусала има височина над 3000 метра. „Отде знаеш?" Не му казах отде зная, но му отговорих: „Има идеи и чувства, които се проявяват само на височина над 3000 метра*. Други идеи се проявяват на височина 3200-3500 метра. Следователно, ако тази идея се роди в ума на човека при дадена височина, значи тя е от 3200 до 3500 метра. Например един месоядец се качва на една планина. По едно време у него се явява мисълта за вегетарианството. Това показва, че сте стигнал на такава височина, на която се ражда мисълта за вегетарианството. Тази височина е 8000 метра. Като стигне височина 9000 метра, човек забравя своята националност."

/"Условия за растене", с. 57/.

Името Рила, или на славянски език Дункас означава Планина на много води, за разлика например от нейната северна предпланина Верила, която е безводна.

По строеж Рила няма голямо разнообразие от скални формации. Тя е изградена от най-старите скали, срещани в България – метаморфните, които имат предкамбрийска, или архайска възраст. Метаморфните скали се изграждат от различни видове гнайси и шисти, амфиболити, прослойки от мрамор и серпанити. Други скални съставки са палеозойските гранити – по високите части, и гранитогнайсите в по-ниските. Най-младите скали са от кватернерния период и се оформят като гланциални наслаги – скали, слабо споени, образувани от ледниковата дейност и натрупани на големи и малки морени, и делувиални наслаги, във вид на сипеи, насипи и пясъчно-глинести материали. Срещат се и някои полускъпоценни камъни, рубини и др. Намира се и природно злато на жилки, много кристали и бял опушен кварц.

Структурата на Рила има много тектонически особености. Има много разломи, пропадане на известни котловини като Говедарската и др. Има заравнености и главно планински пасища от 1200 до 2600 метра височина. От глациалната дейност на ледниците са се образували много циркуси, коритни долини, прагове, скални гърбици и др. образувания. Обикновено коритните долини са със загладени корита и доста стръмни скатове. Най-красивият циркус е този при 7-те Рилски езера. Други подобни са Урдините езера, Бистришките езера, езерата при Мусала, Рибните езера и други. Те придават на планината типичен алпийски характер. През последните 10 000 години на Рила е протекла интензивна мразова дейност, в резултат на която са се образували много скални венци и плочници, каменни ивици, подкови и др. Появили са се и буйни потоци, които образуват много реки, като Марица, Искър, Джумайска Бистрица, Джерман, Рилска река, Елийна и др. Постепенно снежната граница на Рила спада и се установява на 2100 метра. Сега по-големи промени стават по високите била на планината, главно от лавините, които изкъртват и пренасят големи скални маси към долините и често унищожават дървесната растителност. Топенето на снеговете често се забавя и снежната покривка присъства по планината до средата на май и най-топлото време не е през месец Юли, а по средата на август и първата половина на септември. Броят на дните със снежна покривка на билата над 1800 метра е 250. Обикновено снегът се топи бързо под въздействието на фьона – бурните южни ветрове и обилните пролетни дъждове.

Географски Рила се разделя на четири дяла: Северозападен, Централен, Югозападен и Мусаленски. Всеки един от тях има специфична красота и влияние. Най-представителният е Мусаленският дял с връх Мусала.

**Вж Изгревът т. XX, с. 555-557 N 8, с. 557 N 9*

Учителят разделя Рила на 3 части:

1. Мусала е главата на Рила, откъдето идват идеите и всички енергии за България и целия свят;

2. Скакавците и Рупите са гърдите на Рила. На Скакавците и Рупите има места, които са чисти и свети. Там живеят възвишени същества. Започнат ли хората да посещават много тези места, съществата се оттеглят. Те не обичат да ги безпокоят хората. Ако там отиде човек, който не е духовен, може да пострада от тези силни вибрации, които съществуват там. Природата прави свещените места пусти, без растения, без животни." */"Мисли за всеки ден 1988-1989 г.", с 27/*

„Няма нито една страна в света сега, освен България, която да има гръбнак и глава. Гръбнакът на България е Стара планина – Балканът, а главата е Рила с Мусала." */"Разговори с Учителя"/*

Рила съществува на Земята повече от 9 милиона години. Тя е най-старият духовен център на Бялото братство. Понеже в нейните гънки и недра в Акаша е записана цялата история на Земята от създаването й до сега, тя е била притегателен център за всички разумни възвишени същества, които са я посещавали.

Учителят казва: „Аз чета какво казва Природата и зная за всеки един от вас какво е написала. Навсякъде Природата всичко пише. И в България има Акашеви записи и аз ги чета... Аз ходя по планините да чета какво е написано по тях, в техния архив." */"Мисли за всеки ден 1986-1987 г.", с. 74/*

Рила е посещавана от много велики същества и адепти, които са се учили в нейните школи. Тяхното присъствие се е ознаменувало с това, че те са оставили своята светлина и благословение в нея. Затова Рила е благословена планина, център на светли мисли и възвишени чувства.

"В Рила е най-старата окултна школа, в която съществата, които я съставляват са в етерни тела. Там е складирано знанието за Египет, Индия и другите страни по света. Все от Рила е тръгвала културата на човечеството и се е разпространявала по целия свят." */"Разговори с Учителя"/*

Рила е център на мистични духовни течения, които са се създали в подножието й. Тя е люлка на орфизма, школа на древния тракийски певец Орфей, който се е подвизавал в 6 век пр. Христа в околностите на връх Мусала, където със своите песни и вдъхновена музика е омайвал хората и животните*. Те не са се нападали и не се гонели както обикновено.

По-късно, през X век след Христа, около полите на Рила се създава Богомилското учение, които поради своята социална основа – премахването на феодализма и робството, бързо се разпространява по цяла България. Богомилството е един опит на Бялото братство за насочване на народите към един нов общ братски живот в цяла Европа. То подготвя Ренесанса и дава тласък в развитието на културата. Богомилството е най-светлата духовна страница от средновековната история на българския народ. Богомилството със своите общочовешки велики идеи, някои от които и досега не са приложени от хората, подготвя и идването на Учителя и неговото учение на Любовта, основа за развитието на Шестата раса на Земята. Пак около Рила се съсредоточава дейността на Бялото братство в нашите дни. Учителят казва: „Витоша е планина на знанието и самоусъвършенстването, а Мусала и Рила – на самоотричането."

** Вж Изгревът, т. III, с. 142-143, N 9*

II. Мусалла!

„Един си ти, мой Мусала, свещено място, Божий връх."

Така започва песента, дадена от Учителя за този свят връх. Мусала е център на енергии, съсредоточие на сили и светли идеи.

В беседите си Учителят уточнява: „Мусала е едно духало, хем тъй на общо основание духало. Човек, като дойде тук, трябва да се издуха хубаво."

/"Тихият глас", с. 18/

Връх Мусала е отворен на север и планините около него образуват подкова, обърната към Северния полюс, откъдето изтичат всичките земни енергии и се насочват към Южния полюс. Западното рамо на подковата се образува от Маркуджиците, Незнайния връх /АБ-БА/, който според Учителят стои много по-високо в духовно отношение от Мусала, Алековия връх и Безименния връх. Източното рамо се състои от върховете Малка Мусала, Иречек, Сфинкса, Дено и Средния чукар. Мусала се намира в центъра и поради това съсредоточава всички физически и духовни енергии, които протичат по Земята от северния към Южния полюс. Върхът е силен магнит, който привлича всички божествени и духовни енергии, трансформира ги и ги разпределя по Земята в зависимост от тяхното предназначение.

„Високите планински върхове са възприемели на най-хубавата част от слънчевата енергия. Тя се складира там. Планините са складове на Божествена енергия, място на една разумна работа." */„Мисли за всеки ден 1986-1987 г.", с. 108/*

„На най-високите планински върхове турят хора, облечени в плът, но гениални умове, които помагат на човечеството. Те се намират там, защото по високите планини се съдържат ония сили, които подържат благородното, възвишеното в човешките души. Равните места изопачават човека."

/"Мисли за всеки ден 1989-1990 г.", с. 65/

„Сега вие сте дошли на Мусала да прекарате няколко дни. Как ще използвате времето си? Ще кажете, че ще дишате чист планински въздух и ще правите разходки. За да се ползвате от планината, вие трябва да възприемете слънчевата светлина чрез ума си, слънчевата топлина чрез сърцето си и въздуха чрез дробовете си. И това не е достатъчно. Трябва да знаете в кой момент през деня да възприемате светлината и топлината, за да се ползвате разумно от тях. Това значи, да възприемете специфична светлина и топлина от слънцето. Който може да възприеме слънчевата светлина и топлина чрез ума и сърцето си, той се чувства радостен, свободен и разположен." */"Отворени форми", с. 150/*

Връх Мусала има олтари – при езерото Окото и при Маричините езера*, които са събирателни фокуси на Божествената енергия, нейни трансформатори и станции за насочване по предназначението им. Затова още от древни времена всички будни души съзнателно са се стремели към този жив център на сила и знание. Много от древните римски и други завоеватели са посещавали Мусала, за да придобият мистични знания, например Александър Македонски, Тит и др.

1. Законите на планината

При първите посещения на връх Мусала Учителят казва: „Значи отсега ще изучавате закона да бъдете добри към Господа. Това е най-великото нещо. Когато научите и приложите този закон, животът ви ще се осмисли, живата природа ще ви заговори и от всичко това вие ще извадите поука. Ако тези камъни проговорят, какво ще стане? Косите ви ще настръхнат от ужас и тази красива местност няма да ви побере. Знаете ли какви страшни работи бихте чули и видели? Това ще бъде ад за вас! Ако тия планини ви разкажат своята история, цяла София не би ви побрала.

** Вж Изгревът т. II, с. 243-244, N 118*

Тук може да видите двама гиганта, хора на миналото как се убиват. Какво бихте научили от това? Само ще се ужасите, нищо повече. Нужни са хиляди години, докато тези герои на миналото се повдигнат. Всичко около вас са кости на мъртви герои, на богове, живели в миналото. И сега слънцето трябва хиляди и милиони години да грее, много дъждове да валят, за да се измият греховете на хората и да научат закона за служене на Бога. Те са служили на себе си, служили са на ближните си, но не са работили за Бога." */"Петимата братя", с. 219/*

„Всички тия камъни, които виждате по височините, това са все развалини, останки. Това приятно настроение, което изпитвате, кота се качвате нагоре, се дължи на това, че вие изживявате останките от миналото величие, което е царяло тук. И днес тия разрушения са дадени на децата за радост. Вие можете да изследвате тия неща, но трябва да знаете, че всеки, който иска да изследва Божиите работи, трябва да бъде абсолютно чист, абсолютно безкористен. Щом у тебе се зароди и най-малкото желание да вземеш нещо от мястото, което изследвате, ти ще причиниш вреда на себе си и другите. Нищо не трябва да пожелаваш. Това е чистота! От всичко можеш да се ползваш, но само след като се обърнеш към Бога и поискаш разрешение за това. Някои мислят, че като са наследници на известен имот, те всичко могат да бутат. Не е тъй, наследникът ще бута нещата разумно, а не неразумно. Когато ви казвам, че не трябва да кършите цветята, то не значи, че е грях да откъснеш едно цвете, но създаваш в себе си една лоша привичка... Често съм ви казвал, че и боговете воюват, но като се казва война между боговете, то не се разбира онази глупава война, която ние знаем. Това е война за идеи, в която боговете творят. В тази война става поляризиране и в това поляризиране се образува материята. Едните са поляризирали материята в едно направление, другите – в друго направление и веднага се започва разделянето. Така са се образували тия развалини. Значи, за да станат тия развалини, част от енергията е била извадена нагоре, а част от енергията надолу. Тази част, която е взета нагоре, е образувала върховете, а тази част, която е взета надолу е образувала долините. Има една материя, която постоянно слиза, а друга остава като върхове. Един ден Земята ще претърпи голямо изменение. Ниските места ще се повдигнат и ще образуват върхове, високи до 10 000 метра, но все пак някои от тези върхове ще си останат – няма съвсем да се обезличат. Като се образуват тия върхове, какво ще стане с хората по тия места? Ще пропаднат. Когато боговете строят велики неща, ние, малките хора, трябва да бъдем надалеч от тях, та като си свършат работата, ние ще дойдем да видим какво са направили." */"Тихият глас", с. 11/*

Учителят казва: „Затуй ние сме дошли на Мусала, да се учим от нея. Тя ви казва тъй: „Ако вие не слушате Бога и не изпълнявате Волята Божия, ще бъдете като мен. Едно време и аз бях много велика, и в мен живееха богове, но понеже не послушах Бога, ето какво станах и ако вие не послушате Бога, ето какво ще станете." /Учителят посочва разхвърляните грамади камъни наоколо./ Като дойдохме при тези клекове, те какво говорят? Те казват: „Едно време ние бяхме големи великани, но понеже дойдоха големите ветрове и не можахме да устоим, то се смалихме, смирихме се, за да можем да израснем по-яки, да оправим живота си." Клекът се е смирил. Ти ще се обърнеш към клека и ще му кажеш: „Много ти благодаря, че ми даде един такъв хубав урок на смирение. И аз ще бъда като тебе тъй смирен. Виждате тия клекове как се простират по земята! Корените им извличат всичката влага от земята. Ако не бяха те, всичката вода щеше да потъне надолу в земята и земята щеше да бъде суха, пуста. А така тези клекове привличат водата и я задържат на повърхността ѝ. Тези местности, в които дърветата са изкоренени, съдържат всички нещастия. Те са безводни, сухи. */"Тихият глас", с. 17/*

2. Екскурзии в планината - новият начин на работа

При екскурзиите в планината има известни правила, които, ако се спазват, човек преминава през всички изпитания, на които го подлага природата, и всички изчиствания, които прави на неговия ум, сърце и тяло. Екскурзията в планината е една от най-хубавите традиции на Бялото братство. Тя спомага за усилване на волята на човека и вярата му във Великия, който винаги помага.

„Често при екскурзии много екскурзианти загубват пътя и се забъркват по тази причина, че не се допитват до Божественото в себе си... Това става, когато човек не се вслушва в своя вътрешен глас. Обаче, провидението действа така, че всяка неприятност превръща в приятност, всяко зло – в добро."

/"По Бога направени", с. 38/

„Докато не изучите силите, които действат в природата, вие винаги ще се намирате в противоречие от вятъра, движението на мъглите, дъжда... Всеки човек може да развие в себе си това чувство /интуиция/, посредством което да влиза във връзка със силите на природата и да ги разбира. Имате ли това чувство, то няма нужда от никакви външни инструменти. Една от задачите на всички хора е да образуват връзка с разумността на природата."

/"Благословена между жените", с. 10/

При общите екскурзии става правилна вътрешна обмяна между душите, хората взаимно си помагат и помиряват. Разликата между половете се загубва, отношенията се олекотяват и ние се побратимяваме – ставаме братя и сестри. Предизвиканите от природата мъчнотии, които изникват по пътя – сплотяват нашите души. В нас се пробуждат скрити непознати възможности на тялото ни и постигаме целта си – изкачването на върха.

Обикновено когато отиваме в планината на Мусала, тя ни пречиства с дъжда, с вятър, със сняг и след това ни се усмихва и ни приема благосклонно в своите красиви местности. Ние винаги трябва да бъдем нащрек, защото всеки момент времето може да се промени. Достатъчно е само един човек с лоши мисли или чувства да развали времето, а друг човек с молитва и хубави мисли и чувства, които носи – да оправи времето и то да стане слънчево.

„Понеже всички центрове в природата се менят всеки час, човек трябва да бъде винаги буден, готов на поста си, като капитан на своя параход, всеки ден да прави нови изчисления, всеки ден да се приготовлява за нови условия."

/"По Бога направени", с. 34/

„Сутрин, когато наблюдавате изгрева на слънцето, а вечер звездите, пак трябва да бъдем внимателни /стават много промени в природата/. Такива промени стават не само на Земята, но и в атмосферата – във въздуха."

/"По Бога направени", с. 33/

3. Задачи и правила в планината

Учителят ни учи, че най-важната задача при всяка екскурзия е да се изпотим, като изхвърлим по този начин всички отрови от организма си, т.е. да отпушим седемте милиона пори на кожата, запушени от отрови и мръсотии, които има в града. Чрез порите диша душата. По този начин – като се изпотяваме, ние облекчаваме отделителната система и помагаме на бъбреците си в непосилната им работа. Така ще избегнем много болестни състояния на бъбреците. Това правило се изпълняваше много точно от учениците, понеже във всяка екскурзия двама-трима по-здрави братя носят на гърбовете си самовари, които имат отдолу малка печка, която гори и водата се затопля и завира. Отгоре на самовара има свирка, която при завирането на водата започва да свири. Братът сваля самовара и всички заедно с Учителя си наливат гореща вода в чаши и пият. По този начин, докато се стигне до връх Мусала, приятелите се изпотяват 4-5 пъти и стават свежи и бодри.

Правило в планината е да пием винаги гореща вода, никога студена! Студената вода блокира стомаха, нарушава кръвообращението и се подкосяват краката. През 70-те години водих една група младежи, начело с Гита и Йоанна Стратеви, Благи Жечев, Тодор Ковачев и др. до Рупите, Страшното езеро и обратно – до Седемте езера. По пътя към Рупите пред нас имаше мъгла и облаци, които святкаха и гърмяха и там валеше дъжд. С приближаването ни към Страшното езеро и дъждът се измести на изток и не ни намокри. Стигнахме Страшното езеро, обядвахме и на връщане аз предупредих всички да не лият студена вода. Минахме от северната страна на връх Мальовица, спуснахме се по тясната пътека надолу и слязохме в Урдината река. Там повечето от приятелите се налокали със студена вода скришом и когато тръгнахме към Зеления рид – Салоните, по баира краката им се подкосяваха и те едва пълзяха нагоре. В същото време дъждът от изток се приближаваше към нас и ни подканяше да бързаме, да се прибираме. Това помогна доста на тия, които бяха закъсали, и в 21 ч. се прибрахме в бивака. Щом влязохме в палатките, изля се проливният дъжд, който през целия ден ни заплашваше.

Само в краен случай човек може да вземе в шепата си малко студена вода, да я поеме в устата си и да я задържи известно време, за да се стопли, и едва тогава да я глътне. Винаги, когато ходим на екскурзия, ние палим огньове и топлим чайници с вода и приятелите постоянно се ползват от нея.

Важно правило е щом някой се изпоти, трябва веднага да се преоблече в сухи дрехи.

Учителят подчертава: „Не забравяйте следното правило: щом се изпотите, веднага трябва да се преоблечете. Никога не оставяйте потната риза да засъхне на гърба ви." */"Закони на доброто", с. 379/*

И в друга беседа: „Като се изпотявате, веднага се преоблечете. Никога не оставяйте с потната риза на тялото си." */"Петимата братя", с. 207/*

Човешката пот представлява силна отрова, която, ако изпотеният не се преоблече, се поема отново от организма и го отравя още повече. В науката са правени опити – инжектирана мишка с човешка пот за 2 минути умира, а куче – за 5 минути. Затова за лечение се препоръчват потни бани, които най-естествено стават в планината.

Важно правило е да се движим бавно и спокойно в планината.

Учителят ни учи: „Като ходите по планините, вървете бавно, спокойно без бързане. На всеки сто метра спирайте за малка почивка на крак, около 30 секунди. Във време на почивка ще придобивате енергия. Колкото по-високо се качвате, по-бавно ще вървите. По този начин ще се приспособите към силите на природата и ще ги използвате правилно. Иначе те ще ви противодействат... Следователно като се качвате по планинските върхове, мислете за службата, която те изпълняват в природата, за да се свържете с разумността в нея. Всяка планина, всеки връх, всяко езеро има свое велико предназначение." */"Царският път на душата", с. 63/*

„Като се качвате на планината, случва се някой да падне между камъните. Не бързайте да го вдигнете. Ако той пожелае да му помогнете, това е друго нещо. Обаче, не иска ли помощта ви, оставете го сам да стане. Някога аз си правя опити, нарочно се спъна, правя специално упражнение. Вие бързате, искате да ми помогнете. Почакайте малко и вие да видите упражнението, което правя."

/"Петима братя", с. 207/

Правило е, когато човек ходи по планината да не мисли за хора, които имат отрицателни качества и правят погрешки. Ако мислиш за такива хора, ти падаш и научаваш в коя област е направена погрешката. Ако паднеш по очи, този, за когото мислиш в момента, е направил грешка в материалния живот, ако паднеш на гръб – в духовния живот, ако паднеш надясно – в мислите, ако паднеш наляво – в чувствата. Хубаво е човек да не прави такива експерименти, за да не пострада.

Правило е: когато ходим в планината, да дишаме дълбоко чистия въздух. Планината е велико училище, в което и да не искаш да дишаш дълбоко, тя ще те застави, особено, когато се изкачваш по върховете, най-вече връх Мусала.

Учителят пояснява: „За пример, ако вие се качите на Мусала и видите вашия високомер, ще видите, че някой път ще измерите на 300 метра по-високо, път някой път на 300 метра по-ниско. Някой път височината на Мусала според вашия високомер се увеличава с 300 метра, друг път се е намалила с 300 метра... Тогава според закона, когато височината на Мусала се намалява, времето се подобрява, когато височината на Мусала се увеличава – времето се разваля. Тогава ако някой се качи на Мусала и гледа височината на високомера, ще каже, че Мусала е с 300 метра по-ниска. Не, да знае, че времето се подобрява. Затова Мусала смирена станала." */"Възможности в живота", с. 18/*

Често пъти при изкачване на Мусала има буря и въздухът е рядък – отговаря на въздуха на 5-6-7 хиляди метра височина. Тогава ходенето е мъчно, трудно се диша, на всеки 10-15 крачки трябва да се спира и да се урегулира пулсът на сърцето, което може да „изхвърькне". Щом сърцето започне да бие като барабан, човек трябва да спре за 30-60 секунди, да регулира пулса си и едва тогава бавно да продължи, за да не получи инфаркт. Много от заминалите в планината не са спазвали това важно правило. По време на такива трудни положения много помага молитвата – връзката с Бога. Когато човек попадне сам в природна стихия, той може да уповава само на Бога и тогава той си спомня всички молитви, които знае, и ги казва непрекъснато, докато стигне върха.

Веднъж се качвах към върха, както обикновено сам, през зимата и цялата долина на подковата бе в заледен сняг. Движех се с котки на краката при пълна тишина. Оглеждах големите побелели масиви наоколо, покрити с дебел сняг, а аз по средата като малка мравчица в огромния кулоар. Тогава осъзнах величието на Бога и съществата, които присъстват на Рила, и колко малки и слаби сме ние пред тях, но и колко силни можем да сме, когато сме едно с тях.

„Не е лесно да се качва човек по високите планински места с голяма раница на гърба си!... Който се качва по планините, той трябва да носи малко багаж на гърба си." */"Нашето място", с 16/*

„Вие се качвате по високите планински върхове, но се запъхтявате. Краката ви се пресекват /подкосяват/, не можете да ходите. Защо? Защото бързате, надпреварвате се, искате да покажете, че сте добър турист. Искате ли да се качвате по върховете, ще бъдете тих и спокоен, първо ще си направите молитва, ще закусите и ще благодарите, че ви се дава възможност да се разходите. След това ще тръгнете бавно и постепенно ще ускорявате хода си. Светският човек се качва на планинските върхове и ако стигне пръв, извиква всички да видят, че е стигнал вече. Религиозният пък, като стигне на върха, казва: „При Бога съм. Видях Го вече. И едното, и другото е тщеславие... Който види Бога, става съвършен. Щом не е съвършен, нищо не е видял." */"Отворени форми", с. 178/*

„Колкото по-правилно вървите в пътя, толкова повече души ще ви помагат. Най-малко девет души идват на помощ на онзи, който изпълнява Волята Божия... Той /човекът/ вижда вече как неусетно работите му се нареждат една след друга." */"Добри и лоши условия", с. 250/*

„Казвам: Ако вървите по Божия път, порои и наводнения няма да има, циклони и разрушения няма да има. Един ден вие ще бъдете свидетели на всичко, което ви говоря. Тогава ще видите как Бог оправя работите."

/"По Бога направени", с. 40/

„Бъдете доволни и благодарни, че сте дошли на планината. Знайте, че тук всичко е в порядък, понеже Бог нарежда и оправя работите в Космоса. Щом оправи работите на целия Космос, и нашите ще оправи." */"Отворени форми", с. 176/*

„Сега като сте дошли на Рила при тази хубава обстановка, пак можете да се оплачете от нещо. От какво ще се оплачете? Че не сте спали. – Защо не спахте? – Студено беше. – Как е възможно при толкова ясна, светла нощ, при толкова свеж въздух и силен огън да не спите? – Кога можете да спите? – Ако е облачно, ще кажете, че има голяма влага, не може да се спи. Ако нощта е ясна, светла, пак не

може да спите – студено било. Значи, все ще се намери някаква причина, която да попречи на желанието ви да си поспите... Тук на Рила, ще изучавате Закона за смяна на енергиите. Той гласи: „След всяка любов иде омраза. След студеното време иде топло, а след топлото – студено." Този закон е главно за физическия свят. Същият закон се отнася и към духовния свят. Той има отношение не само към хората, но и към всички живи същества – растения и животни... Когато става известна промяна в природата, едновременно става промяна във всички живи същества."

/"Петимата братя", с. 202/

Много същества има в планината, които виждат всичко и отбелязват и съответно постъпват към нас.

„Онези от вас, които са дошли на планината, мислят, че са сами, че няма никой около тях. Те се заблуждават, много същества има около тях: Слънцето, въздухът, водите, камъните... Всичко, което ви обикаля, е живо."

/"Опорни точки в живота", с. 14/

Най-важната цел на нашето отиване в планината е да направим връзка с невидимите разумни същества, да възприемем техния живот и да оправим така нашия.

„Сега целта на нашето пребиваване тук е да направим връзка с невидимия, с реалния свят. Вие мислите, че освен вас никой друг няма тук, вие мислите, че планината е празна. Не, безброй очи има в планината, които следят всичко и ви изпитват."

/"Любов към Бога", с. 112/

„Друга задача за нас е да възприемем чистите мисли, които пребивават по върховете, и да пазим чистота. Сега, като се качвате и слизате всеки ден по върховете, вие трябва да възприемете по една нова мисъл, върху която да работите през деня... Едно нещо трябва да имате предвид: Щом сте дошли в планината, вие трябва да пазите абсолютна чистота. Ако не пазите правилата на чистотата, ще ви бият на общо основание. Дойдете ли на планината, не мислете, че можете да живеете, както искате. Не, вие трябва напълно да се съобразявате с условията на планината. Дето мръднете, каквото направите, считайте, че много очи ви следят, наблюдават и преценяват. И сами да сте, знайте, че около вас има много същества, които виждат всичко."

/"Ценното из книгата на великия живот", с. 111/

Когато ходим в планината, особено в трудни условия, ние трябва да вярваме в невидимите същества, които ни заобикалят и точно да изпълняваме това, което ни казват. Там се учим на послушание. При многобройните, особено зимни екскурзии до Мусала, още с тръгването ми от двореца на Царска Бистрица по пътеката в гората винаги осезателно съм чувствал две същества отляво и отдясно, които по целия път ми казват от къде да мина в мъглата и бурите, които често ме съпътстват. Същото става и на връщане. При непослушание веднага пропадам до гърди в снега. Съществата ми показват под снега утъпканата пътека, по която ако вървя, затъвам само до колене.

Учителят дава следното обяснение: „Трябва ни вяра в Божествения промисъл! Ние ходим из тези меса и много същества идват с нас, водят ни, помагат ни. Но като ви говоря тия неща, може да ви се виждат фантастични. Тия същества ни водят навсякъде, упътват ни, пазят ни и ние се връщаме здрави и читави. Толкова мерки се вземат от тяхна страна! Толкова внимателни са те! После, в тези местности има отровни насекоми, ще отровят живота ви. Но тия същества отиват при тях, внушават им да не дохождат при вас. Образуват вятър и ги разгонват. Чрез вятъра, те се отстраняват. Снощи беше студеничко, но комари и мухи се разгониха. Ако нямаше вятър, комарите щяха да ни нахапят много. Студът по-умно хапе и казва: „Вие мен ще търпите, защото иначе комарите ще хапят." Тъй щото да благодарим на Бога. Сега всички сме на курорт, платили са други заради нас. Иначе всинца вие не може да излезете на курорт, скъпо струва. Ще си свършите работата, ще се върнете обогатени, а от излишъка ще занесете и на другите. Няма по-хубаво нещо в света от това, човек да храни хубави чувства към душите на всички хора изобщо."

/"Тихият глас", с. 16/

Правило е да гледаме къде стъпваме, да не газим цветята по поляни и пътеки, защото те са деца на ангелите. Те са техни красиви картини, изложба на голямата им и неуморна работа върху чистота и красотата.

„Ще гледате да не тъпчете цветята. И най-малкото цветенце да стъпчете, вие разваляте работата на някой художник. Както постъпвате с картините на художниците, така ще постъпват и с вас... Колкото е по-добър човек, толкова по-внимателно стъпва. Той знае къде да стъпи. Той спазва законите на общността и единството... Ще се качваш по планинските върхове, но внимателно, с будно съзнание, да не стъпчеш нито едно цвете." */"Единство и общност", с. 249/*

„Който спазва реда и порядъка по високите планински места, той може да възпитава съзнанието си. Като пазите цветята, вие се свързвате с онези разумни същества, които са работили върху тях – ангелите, които са ги създали."

/"Добри и лоши условия", с. 248/

„Например ако отидете в някоя планинска местност, населена от нимфи, и се опитате да развалите техните градинки, ще влезете в стълкновение с този закон на природата, който регулира явленията и вие непременно ще пострадате... Та когато минаваме през такива планински местности, трябва да бъдем много внимателни." */"По Бога направени", с. 32/*

„Мнозина излизат сред природата, но не обръщат внимание на нищо, заета е мисълта им с техните работи. Казват: „Минахме през там и не обърнахме внимание на изворите, пеперудите и цветята. Пък и те не ме интересуват." Какво може да стане от този човек, който така говори?" */"Мисли за всеки ден 1990-1991 г.", с.20/*

„За пример някой казват: Защо трябва човек да ходи по планините, да се удря в камъните, да дивее по горите? По-добре да седи в къщи на спокойствие... Следователно в планината човек има 100 пъти по-голяма възможност да намери истината, отколкото в долината. Ако планините нямаха никакво предназначение, те не биха съществували. Планините не са създадени за снеговете и ветровете, те са създадени за хората, да се учат, да се ползват от тях. Както небето сега се замъглява, така и човек е в сила да помрачи живота си. Как може човек да помрачи живота си? – Чрез отрицателните мисли и чувства."

/"Ценното от книгата на великия живот", с. 156/

„Всяко високо място, от което човек може да падне е планина. Всяко дълбоко място, в което човек може да се удави, е долина... Планините са места, дето човешкият ум се възпитава. Долините са места, дето човешкото сърце се възпитава." */Лъчи на живота", с.134/*

„Под думата „планина", „висок връх" разбираме разумното начало в живота. И тогава, ако се качваме на планината, за да разберем какво иска Бог от нас, това качване има смисъл. И ако слезем в долината, за да занесем от онова, което сме взели от планината, това слизане има смисъл." */"Любов към Бога", с. 22/*

„През целия си живот човек ще се качва по планинските върхове и ще слиза, за да се научи правилно да ходи... Вие дойдохте на планината сами, не ви предупредиха, че ще носите сами книгата, молитвеника, хляба. Като знаете това, вие трябва да разчитате на себе си." */"Езикът на любовта", с. 331/*

„Следователно всички хора, които слизат от планинския връх представляват течност. Те са хора на чувствата... Ония пък, които се качват на планинския връх, те са хора на мисълта." */"По Бога направени", с. 109/*

„И тъй, изкачването нагоре представлява младостта, слизането надолу – старостта... Слизането надолу е остаряването на човека." */"Нашето място", с. 244/*

„Екскурзиите, които правите из планините, представляват външната страна на живота. Нима изпитанията на човека не са екскурзии?... Нима беднотията, болестите, несгодите и несполуките в живота на хората не внасят в тях също такъв ужас и страх, както опасните стръмни места в планината?"

/"Любов към Бога", с 110/

„И вие лесно се обезсърчавате. Щом се намерите пред някой висок планински връх, вие веднага се обезсърчавате и се страхувате да не паднете от тази височина и да не се осакатите. Не се страхувайте. Колкото и каквито страшни и неприятни неща да преживеете, в края на краищата все ще придобиете някакво благо." */"Лъчи на живота", с. 18/*

„Планината е място за проява на Любовта. За онзи, който не разбира нещата, планината е опасно място. Но за онзи, който разбира, планината крие всички блага в себе си." */"Лъчи на живота", с. 190/*

„Който се страхува от високите места, той е извън Любовта. Любовта е пробният камък за добрия живот, за добродетелите на човека. Всички добродетели се изпитват чрез Любовта... Човек се качва по високите върхове, за да усили Любовта си." */"Лъчи на живота", с. 16/*

„Планинските върхове, които ни обикалят, представят възможност за проява на Божията Любов... Планинските вериги представят ребуси, задачи за разрешаване. Те са свързани една с друга, тъй щото, който се наеме да ги обходи, той трябва да знае отде да започне и накъде да върви. Онзи, който е строил планините, той е поставил врати за преминаване от една планина в друга, от един връх на друг. Следователно човек всякога може да черпи сила, енергия от планината, посредством която да трансформира състоянията си."

/"Добри и лоши условия", с. 239/

Щом сте дошли на планината, вие имате условия да проявите доброто у себе си... Като ходите по планините, бъдете благодарни за всичко, което виждате. Планината със своята растителност представя дело на велики работници, които са работили с векове. Всичко, което са направили, има свой смисъл и значение."

/"Доброто оръжие", с. 268/

Учителят обяснява какво представлява истинската екскурзия за нас:

„Не, вие не знаете още какво нещо е истинската екскурзия, какво богатство е да се качите на висок връх... За нас денят има смисъл дотолкова, доколкото през този ден ние сме могли да видим Бога, скрит някъде в необятната природа. Този е смисълът на живота." */"Любов към Бога", с. 165/*

„Когато правим екскурзии, ние не се интересуваме толкова от външната форма на планините, канарите, изворите и реките, колкото от въпроса какви разумни същества са минали през тия места и какво са оставили. От външния вид на тия места се определя степента на развитието на разумните същества, които са минали покрай тях. Ние се интересуваме само от тия разумни същества, които стоят на по-високо стъпало в развитието си от нас и затова наблюдаваме и изучаваме картините, които те са изложили в природата." „За да се разберат техните картини, трябва да се гледат отдалеч, на разстояние 10-15 километра." */"По Бога направени", с. 7/*

Такава красива картина представлява Великана на Рупите, който добре се вижда от билото пред Първото езеро и Молитвения връх. Разстоянието до Купена е около 20 километра.

„Виждате, че някой човек се качва на един висок планински връх. Защо се качва? Като гледате усилията, които този човек прави, намирате, че това изкачване на върха е безпредметно. Не, всяко изкачване на планините има свой вътрешен смисъл, своя добра страна. Когато някой се качва по планинските върхове, в това той вижда нещо добро, към което се стреми. Тъй щото, когато човек се качва по планинските върхове, той живее добре, стреми се към доброто. Той е добър човек. Добрите хора са планинци, те се катерят по планинските върхове. Лошите хора ходят по утъпканите, по огладените пътища. Огладените, утъпканите пътища се отличават с много прах, а планинските с простор." */Лъчи на живота", с. 14/*

„Да се качва човек по високите върхове, това значи да се обменя със силите на природата. Както човек отива на гостилница да се нахрани физически, така той се качва на планините, да се нахрани духовно... Колкото по-духовен е той, колкото по-будно е съзнанието му, толкова и обмяната между него и природата е

по-правилна. Както човек се свързва с природата, за да се обнови, така той трябва да се свърже и със съзнанията на възвишените същества, за да се поучи от тях."

/"Божествен и човешки свят", с. 10/

„Изкачвате ли се по високите върхове, вие се освобождавате и повдигате мислите и чувствата си." */"Мисли за всеки ден 1990-1991 г.", с. 22/*

Учителят ни учи, че на планината трябва да ходим само когато имаме вътрешно разположение и силен импулс да посетим съществата на върха. Тогава те уреждат и оправят всичките ни проблеми, свързани с екскурзията.

„Какво ще спечели човек, ако отиде на Мусала при неблагоприятни стечения на обстоятелствата за него? Не само, че няма да спечели, но характерът му може да се изопачи. Човек трябва да ходи по планинските върхове само тогава, когато му липсва нещо, за да се обогати, да има някаква придобивка..."

/"По Бога направени", с. 103/

„В стремежа си да стигне върха човек придобива много от елементите на знанието, но ако не може да свърже тия елементи, вместо полза, той си причинява вреда." */"Закони на доброто", с. 370/*

„Какво означава числото 6? Който владее числото 6, той може да се качва по планините между снеговете, той може да слиза в долините при плодовете. Той знае как и кога да работи и кога да почива. Числото 6 наричаме „Закон на прилежание". */"Божествен и човешки свят", с. 319/*

Числото 6 е числото на Венера, на Любовта. Във Венера са скрити всички възможности на Любовта, от най-ниското й стъпало – омразата, до любовта към Бога. Който владее Любовта, е маг и планината със съществата си го познава и приема винаги с разположение.

„Като сте дошли на Мусала, задачата ви е да се свържете с всички добри хора, които желаят подобрението на човечеството. После трябва да се свържете с всички същества от духовния и Божественото свят, които работят за повдигане на човечеството. Като се свържете с добрите хора на физическия свят, с разумните и възвишени същества от духовния и от Божественото свят, вие ще започнете да мислите и да работите като тях. По този начин ще станете проводници на Божиите блага. Когато човек е свързан с добрите същества от трите свята – физически, духовен и Божествен, той става маг." */"Божествен и човешки свят", с. 8/*

„Сега, като сте се качили на върха, имате слънце, но и вятърът ви придружава, иска да каже нещо. Слънцето се провира и през най-малките дупки на хоризонта, иска да ви види, да ви даде нещо от себе си. Защо? Защото ви обича... Вятърът ви казва, че трябва да бъдете справедливи, да излезете от материалния живот и да влезете в духовния, т.е. в живота на Свободата."

/"Божествен и човешки свят", с. 6/

„Изкачването по високите планински върхове подразбира влизане в един висш свят. Следователно изкачването на връх Мусала не е нищо друго, освен отиване при Бога, т.е. изкачване на някое духовно място. Човек може да намери красивото и великото в света само по високите места... Животът по високите върхове е живот на истинска музика и поезия. Само оттам човек може да възприеме нещо възвишено и велико. Гениалните музиканти са възприемали музиката от високите места и после я сваляли в низините между хората." */"Божествен и човешки свят", с.34/*

„Всеки планински връх отразява светлината по особен начин. Отразената по този начин светлина влияе благотворно върху хората, върху всички живи същества. Това влияние се отразява върху мислите и чувствата на човека."

/"Царският път на душата", с. 61/

Учителят препоръчва, когато се качваме по високите върхове, да ходим концентрирано и вътрешно вглъбени с една силна мисъл, отправена към задачата в нашата екскурзия, за да облекчим пътя си. Планината е велика школа, в която ние придобиваме много ценни качества: търпение, самообладание, издръжливост, усилване вярата и любовта към Бога. Всяко изкачване е един велик урок за пробуждане на нашето свръхсъзнание.

„Сега вие сте дошли на планината да научите великите Божии закони. Много неща са научили хората, но още много имат да учат."

/"Лъчи на живота", с. 191/

През 1937 г. Учителят прави едно предсказание за условията в планината и великия подем, който ще обхване всички хора, възприели неговите светли идеи за отиване в природата и свързване с нейните живи сили.

„Планината дава на човека, а не взима от него. Тя го учи на безкористие... Ще дойде ден, когато и болни, и слаби ще ходят на планината. И до най-високите върхове хората ще отидат с автомобили, с аероплани. Докато сте здрави, ползвайте се от планината, без да очаквате някакви превозни средства."

/"Лъчи на живота", с. 258/

Учителят ни обяснява как трябва да подходим при всички трудни ситуации в планината, като се свържем със съществата, които ръководят процесите на природата и ги помолим да бъдат снизходителни към нас, ако заслужаваме.

„Новият начин на работа – екскурзия, се заключава в абсолютно спазване законите на разумната природа. Например, когато правим екскурзии, понякога вали дъжд, вятър вее и някои казват: Защо Учителя не разсее облаците, да не вали дъжд? Защо не спре вятъра и не заповяда на слънцето да грее? – Не, аз съм много внимателен спрямо природата. Аз не променям нито ветровете, нито дъжда спирам, но се нагаждам с тях. Като срещна приятелите, които създават ветровете и дъждовете, поразговарям се малко с тях и им казвам: Виждам, че искате да ни окъпете и да ни проветрите малко, но гледайте да не ни изкъпете и проветрите повече, отколкото трябва. Аз никога не им заповядвам, искам те сами да се сетят какво трябва да направят... Обръщам се към тях внимателно, като им казвам: Ще бъдете така добри, да задържите поливането си за още няколко часа /докато се приберем/.

/"По Бога направени", с. 31/

4. Условията в планината и отношенията между хората

Учителят обръща много голямо внимание на нашите взаимни отношения по време на екскурзиите, които създават и съответни условия. Хармонията между нас създава и хармония в природата.

„Казвам: В отношенията ни се изисква пълно съобразяване с онова, което живата природа върши. Обаче в природата има известни прояви, които не са божествени – циклони, порои, наводнения. Причините за тези стихийни явления сме ние, хората, които с нашия неправилен живот създаваме един неестествен ред на явленията в природата. Всяка планинска местност, в която владее чистота и святост, може да изпрати срещу нас бури и ветрове, ако се опитаме да нарушим нейните правила и закони. Съществата, които населяват тия места, могат да ни изгонят и ние ще се принудим да слезем на по-ниските места."

/"По Бога направени", с. 32/

През 1929 г. за пръв път Братството и Учителят отиват на Едигъол и откриват лятната школа на Братството при Седемте езера. Там прекарват повече от 2 седмици при изключително хубаво и ясно слънчево време. Вечер, разбира се, е доста студено. Един ден след посрещане на изгрева на Слънцето при върха на Третото езеро и свършване на беседата Учителят казва: „Веднага си стягайте багажа, за де слезем надолу в Сапарева баня." Никой не иска да си тръгне от тази прекрасна местност, но думата на Учителя е закон. Веднага двама млади братя отиват до Сапарева баня да осигурят два камиона, а братята и сестрите тръгват надолу покрай Скакавица. По средата на пътя те чуват, че горе по билата нещо тропа, сякаш препуска конница. Приятелите разбират, че горе вали град и ускоряват хода си. Скоро стигат в Сапарева баня, където ги чакат двата камиона. Учителят веднага сяда в първия камион, който се напълва с приятели и тръгва веднага. Останалите братя и сестри, съблазнени от хубавото кисело мляко при близката мандра, вземат

и изяждат по няколко паници. След това се качват на камиона и той потегля след първия. Когато камионът с Учителя минава през ниската част на пътя, при селата Горна и Долна Диканя, от планината с грохот идва една стена от вода, камъни и дървета, висока няколко метра. Камионът преминава през ниското и само задните колелета се намокрят от стихията. Учителят отбелязва: „Изпреварихме само с 1 минута." Когато пристига вторият камион, се спира пред грамадната бучаща река, запълнила целия дол на ширина повече от 100 метра. Приятелите се принуждават да се върнат обратно с камиона и да минат през Самоков. На другия ден се прибират на Изгрева.*

„Защо се качихме на Мусала? Защо ни посрещнаха гръмотевици, дъжд, сняг? – Това е езикът на небето. Господ казва: Кажи на тези хора, че ако вършат волята Ми, аз ще излея всичкото си благословение върху тях. Ако те вървят с тебе и се качват нагоре, чисти трябва да бъдат. С техните хилави желания, с техните хилави мисли, с техния егоизъм, колкото и малко да е останал, не могат да Ми служат."... Вие днес сте по-добри от другите хора, но в сравнение с ангелите, които вършат Волята Божия, вие сте слаби, не можете да Му служите."

/"Петимата братя", с. 215/

„Кажете: Мога да служа на Бога през всичките времена и при всички условия. Ще станеш истински служител, когато преодолееш всички препятствия в живота си. И вие преодоляхте едно голямо препятствие – качихте се на Мусала в дъжд, сняг и град. Който знае това, ще се чуди на ума ни, как сме тръгнали по това време, в този ранен час, по тъмно на Мусала. Казват, че сме налудничави. Ние пък мислим другояче по този въпрос. В хубаво време всеки може да се качи на Мусала. Важно е в лошо време да се качиш. Ако ви питат толкова ли е нужно да се качвате по това време на Мусала, ще кажете: Това е предметно учение. Аз искам да задържите тази екскурзия в ума си като редките моменти за вас. Искам първо да станете. Ставането е възрастване, т.е. процес „на растеж". После да оживеете и най-после да възкръснете. Като ви заведа още един път на Мусала, ще оживеете. Като се върнете в София и ви питат какво научихте на Мусала, кажете: Научихме как да станем и оживеем." Ако ви питат от кои сте, ще кажете: „От тези, които са станали."

/"Петимата братя", с. 225/

На 11 Юли 1925 г. братята и сестрите отиват на Мусала да празнуват именния и рожден ден на Учителя – 12 Юли по нов стил. Всички се надяват, че времето ще е хубаво. Вечерта на 11 Юли започва да вали проливен дъжд и всички те обикалят големия огън, запален до езерото, където е сега хижата, да се топлят и сушат, като обръщат лицето и гърба си към огъня. В 3 часа сутринта на 12 Юли тръгват в дъжд за Мусала. Дъждът постепенно преминава в сняг и когато минават покрай езерото Окото и стигат подножието на върха, по него има прясно навалял сняг, повече от половин метър. Братята се спират и не искат да се качват по-нагоре. Тогава сестрите, вдъхновявани вътрешно от Учителя, тръгват смело напред, а след тях, разбира се, и братята, и се качват всички на върха.

Тогава Учителят дава едно мото за качване на Мусала: „Кажете: Можем да се качим горе на Мусала. Турете го като мото и го повтаряйте. Тъй да остане по нещо от всяка екскурзия... Днес по особен начин ни посрещна планината. И тази година мислихте, че ще имате хубаво, ясно време, тъй бяхте уверени, че никакви палта не взехте със себе си. Казах ще си вземете хубави фланели. Не знаете какво ще бъде времето. Хубави, по-хубави работи има за в бъдеще. Ще се образува още по-голяма задушевност между вас – при езерото на Окото" */„Тихият глас", с. 45/*

„Като слизате сега от Мусала, забравете всичко старо и кажете: „Господи, днес аз изваждам един нов лист и забравям всичко старо!" */"Тихият глас", с. 21/*

**Вж Изгревът т. II, с. 364-366, N 71*

„Горе на Мусала беше студено, облачно и атмосферата бе пълна с електричество, което предизвикваше треперене. Забележете тук /при езерото Окото/ направихме цяла трансформация на електричеството*. Горе влагата пълнеше по земята. Там и двете електричества, това на облаците и това на Земята, бяха положителни. Като дойдохме тук, близо до езерото, едното електричество направихме положително, другото отрицателно, и веднага влагата се вдигна нагоре и слънцето изгря. Всеки ден ти носи урок. Като научиш урока си, и денят си отива, като ти остава един лист, написан вътре в тебе." */"Тихият глас", с. 10/*

Тук Учителя ни обяснява как може да се трансформира времето с мисълта чрез промяна на електричните пълнежи. Учителят ги променя и оправя дъждовното време в слънчево за няколко минути. Той казва, че приятелите не са будни за разумния живот, който постоянно тече в природата, и обяснява:

„Вие ще кажете: Ние не сме спящи същества /като камъните/, ние сме оживели. Вие, които сте оживели, защо ви доведох на Мусала? – Да познаете Господа. Той ви говори отгоре, но вие не разбирате езика Му... Той ви казва: „Трябва да се обичате!" „Как трябва да се обичаме, Господи?"... „Да си прощавате всички грешки и обиди." */"Петимата братя", с. 217/*

„На тази екскурзия дойдохте, за да се качите горе на Мусала. Като се върнете от туй посещение на Мусала, какво ще остане във вашия ум? Забележете, топлината издържате, а студа не можете. То е външната страна."

/"Тихият глас", с. 42/

„Днес ние се качихме на Мусала. Това е хубаво, но това е само външен подвиг. Неколцина се върнаха назад. Това показва, че във всички няма още пълна готовност. Ако не знаем как да изкачим горе онези, които се върнаха, те ще ви спънат. – Кога един човек може да ни спъне? – Ако този, който се качва на Мусала, има много добродетели, но същевременно и един голям недъг, той ще парализира неговата дейност към добро, както и стремежа му към Бога. Следователно този недъг трябва да се превърне в добродетел, за да не спъва нито себе си, нито другите."

/"Петимата братя", с. 218 /

"И тъй, високият връх, който виждате оттук е Мусала/ езерото при хижата/ . Работете съзнателно, за да разберете доброто, което е вложено във вас. Ако изучавате великата божествена наука, ще напреднете в развитието си, ще научите много работи, необходими за вас и ще завършите така, както е определено за всеки едного, още от началото на неговото битие. " */"Петимата братя", с. 221/*

„Учителят откъсва едно стръкче тревица и казва: Ще израстете нагоре, като тази тревица**.. Еди ден тази тревица ще ви срещне при Бога и ще каже: Аз ще свидетелствувам за тези хора." – За какво ще бъде свидетеля? Че ви е говорено за Бога и великата Божия наука." */"Петимата братя", с. 221/*

Учителят ни обяснява, че има много изостанали души, затворени от векове, които често ни спъват в развитието ни. Сега ще помните Мусала. Ще знаете, че тук и в целия Балкански полуостров има души, затворени от векове, които чакат своето освобождение. Те ви правят пакости." */"Петимата братя", с. 222/*

„Сега вие целувате ръката ми. Защо я целувате? Това е договор, че ще служите на Бога... Да бъдем смирени като децата. Тази беседа не може да се държи на Месала. Краката ми бяха изстинали. Щом слязохме долу /при езерото Окото/, даде се беседата. Доброто у вас е в това, че имате смелостта да вървите и в лошо време. Щом можахте да се качите на Мусала в такова лошо време, това показва, че ще можете и в духовно отношение да преодолявате всякакви мъчнотии и препятствия. Този ваш подвиг ме радва. От гледището на Божия закон, който дава, винаги придобива нещо. Каквото решите, всичко става. Важно е умът и сърцето ви да бъдат отворени. Решихме да се качим на върха – качихме се. Колкото лошо да

**Вж Изгревът, т. III, с. 145-146, N 12*
***Вж Изгревът, т. III, с. 140-141, N 7*

беше времето, можахме да се качим. Колкото по-нагоре се качвахме, толкова гръмотевиците се оттегляха - постепенно намаляха. Те казваха: Който се качва горе, трябва да бъде чист като снега! Ето, на върха има вече слънце. Трябва да се качим горе още един път, да видим Слънцето." */"Петимата Братя", с. 227/*

„Като се качвахме на върха, някои се уплашиха да не изстинат и се върнаха назад. Други пък искаха да слязат в Чамкория, страхуваха се да останат още малко с нас. Питат ме: Да се върнем ли назад, или да останем тук? Понеже съм за свободата, казвам: Щом се страхувате да не изстинете, по-добре си идете. Аз можех да им кажа: Останете всички тук, утре ще има беседа. Понеже не им казах това, те си отидоха. Аз постъпих според Закона на свободата. В Бога няма обратни решения. Каквото Той обещае, става. Бог е единственото същество, на което думите нямат обратни решения. Той никога не изменя на своите обещания. Той не знае какво е „Не може". Ако Бог не проявява своята милост, то е, защото чака момента, когато всички могат да Го разберат... Казвате: „Колко би било добре да сме всякога с вас!" - Не е било време да съм бил извън вас. Както виждате, времето започна да се оправя. Времето се засмя и вие се зарадвахте. Щом вие сте радостни, и времето е радостно. Щом вие плачете и времето е мрачно и плаче... Някои се оплакват, че краката им са мокри. Какво означават мокрите крака? Докато не се намокрят краката на хората, не може да се придобие Божественото. Мокрите крака са неблагоприятните условия на живота. Желаеш да постигнеш нещо, но се появяват ред препятствия - това са все мокри крака." */"Петимата братя", с. 228/*

„И тъй онези от вас, които се качиха на Мусала добре направиха. И които не се качиха, и те направиха добре. В края на краищата, всички ще слезем долу. - Колко е хубаво да останем тук! „Тук", значи при Бога, а при Бога ще бъдем всякога." */"Петимата братя", с. 229/*

При многобройните екскурзии в планината ние често изстиваме и не можем да издържим на студа. Той ни въздейства тотално, защото ни е страх от него. Учителят ни дава метод как да се справим с това природно явление, особено когато той е с нас.

„Човек трябва да се научи на мъчнотиите. Де седи силата? Ако бях ви пратил сами, щяхте ли да се качите на Мусала? Нямаше. Искам да изведа закона, това нещо е Божествената любов. Днес ви изкачих, дъжд, сняг, отивате, вървите. Като дойде Божествената Любов, мъчнотиите, страданията, всичко това върви нагоре, нищо не може да ви спре, няма нещо в света, което може да ви спъне. Който се е качил на Мусала в дъжд, качва се и когато е ясно, да няма дъжд. Но опасен е дъждът, идват малки пътеки /ручеи/, хлъзгаво става, може да падне някой в езерото, може да се намокри някой. (Защо не можем да издържаме студа?) - От страх. Ще концентрираш ума си в тялото, в краката, ще кажеш: „Мога!" Щом човек започне да концентрира ума си, той обръща своето тяло, тогава има повече топлина. Някои хора издържат, носят товар." */"Тихият глас", с. 44/*

На Мусала има специфични условия, които в първите години са били доста голяма спънка за нейното масово посещение. Няма хижа и подслон и човек трябва да разчита само на Бога - на хубаво време, което много рядко се случва.

„Казват, че тук на Мусала, мъчно може човек да мисли, че той трябва да заспи, за да може да слуша. Тук, на планината, само вятърът и снегът плашат хората. А тук ветровете са постоянни. Тук е толкова високо място, та мечките и вълците не се качват, разбойниците не идват - те са много мързеливи хора. И бурите тук са толкова големи, че понякога не може да се върви. Навън не може да се излезе." */"Младият, възрастният, старият", с. 248/*

„Сега сме се качили на Мусала. Тук всинца имате много хубаво разположение, но долу в София, не сте такива. Там имате лоши, неприязнени чувства един към друг." */"За слава Божия", с. 8/*

Мусала в хубаво време, което рядко се случва, е една батерия, която трансформира нашите неразположения, очиства съзнанието ни от материалните

наслоявания и ни омайва със своята чистота, красота и сила. Учителя ни учи, че всички адепти и светии са посещавали Мусала и са я обхождали нощем в тъмнината, за да развият своето духовно зрение, което там се пробужда много лесно." Тази местност (на Мусала) е една от най-хубавите тук – за мистици. Има известни течения, явления, които стават само на 3000 метра. (Един от туристите казва, че според последните изчисления Мусала е 3058 метра.) Да, Мусала е над 3000 метра. Нервни хора на Мусала да идват да се лекуват. Мусала има грамадна електрическа енергия. Батерия е тя. За лекуване. Тази местност е добра, всеки да вземе мястото, което трябва да вземе и което му се падне."

/"Младият, възрастният, старият", с. 253/

„Като наблюдавате местностите около езерата (Бистришките), виждате, че има особен строеж, особена архитектура, която никой обикновен човек не може да изработи. Тук са работили съвършени, възвишени същества, пред които и най-учените хора на Земята са деца от забавачницата или от първо отделение. Тези местности са едни от най-красивите места на Рила. Като се движите около езерата, изучавайте флората и фауната на Рила, както и разположението, строежа и състава на скалите и на земните пластове. Да се движи човек по планините съзнателно, това значи да изпитва истинска Божествена радост."

/"Божествен и човешки свят", с. 149/

Северната подкова към Мусала и Южните Маричини езера с Маричин чал, връх Манчо и Близнаците представляват една голяма Божествена книга, м която е записано знанието на бъдещето. Всяка отделна област, езеро и връх имат специфични влияния и неземна красота. В този велик университет на природата човек може да научи много неща, ако съзнанието му е пробудено.

„Пък като отидете в другия свят, и там ще отидете на Мусала, само че там ще видите Мусала в друга форма. Главното е, че ние правим тази екскурзия, понеже имаме известни задачи на Земята, които трябва да разрешим. Ние сме на такава височина, дето черната ложа е безсилна, тя не може нищо да направи, навсякъде ще си пробием път." */"За слава Божия", с. 13/*

Брат Боян Боев бил на легло, много болен – кракът му имал възпаление и не можел да се движи, но постоянно мислел за планините и Мусала. При един разговор той казал: "Знаеш какво, щом си замина от този свят, първата ми работа е да отиде и посетя Мусала. Сега, с това магаре – това болно тяло, не мога да отида физически, но с духовното веднага ще я посетя и ще се поклоня на Бога, който обитава там."

„Като сте дошли на планината, изучавайте линиите на огъванията, да видите тяхната красота. Някои линии са от миналото, други – от настоящето, а трети – сега се чертаят, те са линии на бъдещето." */"Царският път на душата", с. 61/*

Хубаво е човек да мине през западния венец на Мусаленската подкова: Маркуджиците, Незнайния връх, Алековия връх, Безименния и Мусала. Пътят е най-труден при Алековия връх, но проходим. Много красив е Източния венец на покковата: Малка Мусала през Трионите, Иречек, Дено със Сфинкса и Средния чукар. Най-забележителният от всички тези върхове в духовно отношение е Незнайния връх /АБ-БА/. В първите години много наши приятели са го посещавали и са спали на него. Палили са огньове и са устройвали бивак. Учителят държи и една беседа там. Той казва:

„Това място, на което сме сега /Незнайния връх/ е хубаво, теченията вървят правилно, надолу. Тук едната страна е магнетична, другата – електрична. Като дойдат тук светските хора, по някой път те имат по-добро разположение, отколкото онези, които тръгват в духовния път." */"Тихият глас", с. 18/*

Поради незнание аз съм го посетил само няколко пъти. Отгоре той е като полянка с хубаво източно разположение.

Всяка екскурзия до Мусала в първите години е велика школа за изпотяване и пречистване на телата на приятелите, събуждане тяхното съзнание и съзнателно

или несъзнателно възприемане на големите енергии, които текат по високите части на Рила. Понеже в планината няма хижа или някакъв подслон, обикновените хора са смятали, че братята и сестрите отиват на явна смърт. Към 1928 г. се построява дървената малка хижа, а на връх Мусала – една стая, започнала да функционира през октомври 1932 г.

Учителят препоръчва на високите места метеоролозите да бъдат идейни хора с пробудено съзнание, които от това високо място да отправят своите светли мисли и чувства към цялото човечество и постоянно да се молят за оправяне живота на хората. Първият доброволен и неплатен метеоролог на връх Мусала през 1932-1933 г. за шест месеца е брат Борис Николов. Той сам се грижи за храната си, за отоплението на малката стаичка, и то главно от топлите слънчеви лъчи. Постепенно се подобряват условията на метеорологичната станция на връх Мусала, разширява се постройката и се стига до настоящето положение, когато на върха за пролетта на 22 март 1998 г. преспахме над 50 приятели.

Учителят казва, че в бъдеще на всички хижи и заслони управителите ще бъдат хора на Братството и ще поддържат гостоприемството и преспиването на туристите. Първите екскурзии на Братството с Учителя на Рила са много добре организирани, но нашите приятели не са добре екипирани – със стари, често скъсани обувки и вехти тънки дрехи. След няколко посещения на връх Мусала всички разбират, че в планината човек трябва да се облича добре. На върха човек трябва да отива с най-хубавите си нови дрехи и обувки, разбира се, подходящи за сезона в планината, защото той там се явява пред лицето на Бога. През чистите и нови дрехи лесно се възприемат вибрациите и силите, които излъчват невидимите същества, присъстващи така осезателно, особено на връх Мусала.

При посрещане на пролетта на 22 март 1998 г. понеже точният час беше около 22.00 ч., ние излязохме навън, където непрекъснатата мъгла до този момент се разпръсна и над нас блесна чудното небе с грамадни, приказни звезди. Един брат от Шумен ни направи със светкавица снимка в тъмнината. След проявяването на филма ние видяхме на снимката, че сме заобиколени с десетки бели кълбета – идеалната форма на възвишените същества, които чувствителната фотографска плака е отразила, а ние не можем да ги видим с нашите очи, а само ги чувствувахме.

5. Първите екскурзии до Мусала

При първите екскурзии обикновено се е ходило пеш до Самоков, до Боровец и след това до Мусала. Не са съществували почти никакви превозни средства. В една от екскурзиите, например през 1927 г., братята и сестрите, подредени в голяма група от около 300 души, минават през Чамкория, пеейки песните „Братство, единство", „Напред да ходим" и др., не обръщайки никакво внимание на проливния дъжд, който се излива в този момент върху тях. Почиващите там фабриканти и милионери казват: „Къде отиват тези луди дъновисти?* В планината няма хижа, вали дъжд, а горе може да се превърне и на сняг. Те ще изстинат, ще се разболеят и ще измрат." Колко хубаво е било, докато само ние сме били „лудите" по планините и никой не ни е пречил в нашите духовни прояви!... Ами сега, като „полудяха" всички, и ние не можем да си намерим даже и място за пренощуване по хижите и заслоните... И зиме, и лете, при всички метеорологични условия хората посещават планините и приемат своя дял от благословението, което се крие в тях. При тази екскурзия в 1927 г. Учителят заявява на приятелите, че ако някой се разболее, спазвайки правилата, които той е дал за пребиваването по високите места, той ще плати за лечението му. Разбира се, никой не се разболява, напротив – всички придобиват голяма енергия и подем на духа. Приятелите стигат при езерото, където е сега хижа „Мусала", запалват голям огън и всички го

*Вж Изгревът, т. III, с. 134-135, N 2

заобикалят. Цяла нощ проливният дъжд не спира и те се сушат на огъня. Даже брат Борис Николов, който постоянно носи дърва, като застава до огъня прав, за един момент заспива от умора и пада в огъня. Приятелите веднага го издърпват*. Учителят със сестра София Попова и Анастасия Янакиева – най-възрастните сестри, са подслонени под едно опънато на два кола войнишко платнище. В 3 часа сутринта Учителят нарежда да се тръгне към върха. Дъждът се превръща в сняг. Най-отпред на веригата вървят няколко здрави, млади братя, които пробиват път в снега. А отзад – друга младежка група, която подпомага изоставащите и закъсващи приятели. Учителят е в средата на групата, откъдето с един голям фенер осветява пътя. С големи, непосилни усилия, цялата група се качва на Мусала. Там посрещат Слънцето, облаците се разпръскват и снегът се стопява. Приятелите, мокри от дъжда, започват да треперят от студ и Учителят нарежда да слязат при езерото Окото, където запалват огън, заваряват гореща вода. Изсушават дрехите си и се стоплят с пиене на гореща вода. В помощ им е и топлото юлско слънце.

Това е един голям подвиг и сериозен изпит за Братството. Всички екскурзии, направени до връх Мусала, са придружени винаги със сериозна духовна работа – молитви и упражнения.

В беседата „За слава Божия", държана от Учителя на 11 юли 1926 г., той дава следното упражнение:

„Сега ще направим едно упражнение. Ще се разпределите надалеч, на разстояние най-малко 1 метър един от друг. Ще се обърнете на юг и ще произнесете формулата: „Да се възцари Добродетелта и да се разпръснат всички лоши мисли в света!" Ще се обърнете на изток и ще произнесете формулата: „Да се възцари Божията Правда в света и да изчезне всяка неправда в живота ни!" Ще се обърнете на север и ще произнесете формулата: „Да се възцари Божията Истина в живота ни и да изчезне всяко робство от душата ни!" Ще се обърнете на запад и ще произнесете формулата: „Да се възцари Божията Мъдрост във всичките прояви на живота ни и да изчезне злото от нашия път!" Ще се обърнете пак на изток и ще произнесете формулата: „Да царува Господ и да се слави Господ във всичката Своя Любов, Мъдрост и Истина!" „Да се възцари Господ в Своята Любов, в Своята Мъдрост, в Своята Истина!" „И да свършим всичко за славата Божия на Земята!" „Амин!"

/"За слава Божия", с. 19/

На 28 юли 1928 г. на връх Мусала Учителят дава няколко упражнения и формулите: „Уповавай на Господа с всичкото си сърце. Уповавай на Господа с всичкия си ум. Във всичките си пътища познавай само Него и Той ще оправи стъпките ти." След това, седнали на земята с левия крак, подгънат под десния, и дясната ръка на коляното се прочита "Добрата молитва" и „91 псалом".**

Под връх Мусала на север, има седем езера, наречени Бистришки /понеже водите им са много чисти и прозрачни за гледане/. Те са свързани с континентите по нашата земя и оказват съответно влияние върху страните, които се намират по тези континенти. Всичко около Мусала е символи и влияния на сили в различните области на живота.

Учителят казва: „Както виждате, докато стигнете до върха Мусала, вие минавате край езера. Всяко езеро може да се уподоби на един от материците на света. Крайното езеро, в дъното на хижата /Каракашевото езеро, намиращо се южно от хижа Мусала/ представлява Австралия. Някога тя е била по-голям континент, отколкото го виждаме днес. Голяма част от нея е потънала. Двете езера при хижата /Северното, което лятно време пресъхва, и Южното – пред хижата/ са двете потънали земи от Австралия. При изкачването по-нагоре двете езера над хижата представляват Азия /Алековото и Безименното езеро/. Езерото Окото под самия връх Мусала представя Европа. Двете езера, които се виждат от върха в посока на югоизток, Маричините езера, представляват Америка и Африка."

/"Добри и лоши условия", с. 238/

** Вж Изгревът, т. III, с. 141-142, N 8*

** *Вж Изгревът, т. III, с. 140, N 6, с. 143*

Горното езеро под връх Мусала – Леденото или **Окото***, както го наричаме ние, е свързано и с България. Обикновено около Петровден в езерото под Мусала остава нестопено неголямо парче лед в средата и много прилича на око със зеница и оттам носи името си Окото. Учителят обръща много сериозно внимание на това езеро и на чистотата, която трябва да се поддържа около него. „Аз бих желал българите да чистят тия извори /в планината/. Ако всяка година българите биха ходили да чистят горното езеро на Мусала, знаете ли какво щеше да стане с тях? Няма да кажа какво биха придобили те. Вие ще кажете: „Малко ли работа имаме да чистим, че ще трябва да се занимаваме с тия неща?" Аз доколкото виждам, работите на българите са оправени само наполовина. Доколкото е очистено онова езеро на Мусала, дотолкова са очистени и техните работи. Това може да е някакво съвпадение, но доколкото съм наблюдавал, така седи работата. Колкото ледовете се стопяват на това езеро, толкова ще се оправят и работите на българския народ."

/"Дава плод", Осма серия, 21-а беседа, с. 16/

Учителят отбелязва, че на Петровден на Мусала има специфични духовни течения и влияния, които само в този ден – 12 Юли, се проявяват и всеки чувствителен човек може да ги възприеме и да се зареди с енергия за цялата година. Когато на Петровден в езерото Окото няма никакъв лед, работите в България са напълно оправени. При досегашните ми многобройни отивания за Петровден почти 2/3 от повърхността на езерото е покрита с лед. По време на строежа на заслона „Хималаи" аз и сестра Елена Симеонова отидохме за Петровден на връх Мусала и следобед, като слязохме при езерото, решихме да очистим боклуците около него. В помощ ни дойде Кънчо – отговорникът на строежа, който ни даде 10 найлонови чувала. Обикаляйки цялото езеро с дълга арматурна кука в ръка, ние по брега и вътре в езерото събрахме 8 чувала боклуци. Кънчо ни предложи да ги сложим в една дупка в скалите, северно от заслона, което ние направихме. Вярвам, че сега може да се съберат много повече боклуци.

Водата, която изтича от езерото под заслона Хималаи, е много чиста и може да лекува очите. При една екскурзия до Мусала, когато Учителят минава покрай този отток на езерото Окото, взима една чиста бяла носна кърпа, натопява я във водата и напръсква всички приятели, които минават един по един покрай него. След това Учителят дава следното упражнение: умиваме ръцете, лицето и главата си, като казваме, когато се мием, три пъти следната формула:

„Умивам ръцете си, умивам лицето си, умивам главата си. Господи, изпълни ме с чистота, нежност, вяра и другите добродетели."

Най-хубавата вода, която може да лекува всяка болест, е тази при изворите на река Марица, намираща се в местността Маричин чал**. Учителят препоръчва да се възварява водата, да се пият най-малко 6 чаши за излекуване на дадена болест. Разбира се, в лекуването трябва активно да участва и правата мисъл на болния.

Под самия извор има едно малко езерце, с форма, подобна на тази на картата на България. Учителят нарече това езеро **Олтаря**. Там има голямо присъствие на същества, като най-често идват тия от Сириус. През есента, при маловодие, езерото пресъхва.

При Олтаря съм ходил много пъти, преспивал съм в една малка пещера, която зная. Няколко пъти съм бил там за 24 май – Деня на Свети Кирил и Методий. Легнал в пещерата, чувах как цяла нощ козите минават край мене и бързо отидат към връх Манчо. Времето бе облачно, мъгливо и топло, което ми помогна много да понеса студения полъх на преспите. Пребивавал съм и на палатка по 2 седмици с брат Петър Филипов, Мария Тодорова и Надежда Тихолова, когато брат Борис Николов бе в затвора. ***

** Вж Изгревът, т. III, с. 142-143, N 9*
*** Вж Изгревът, т. III, с. 143, N 9*
** **Вж Изгревът, т. III, с. 218, N 16*

Преди тази екскурзия сестра Мария Тодорова и Борис Николов са посещавали няколко пъти това свещено място с палатка. През 1957 г., след свършване на лагеруването си, те събират багажа и го пренасят към първото южно Маричино езеро. Най-големият денк, направен от тях се търкулва надолу с голяма скорост към езерото. Двамата изтръпват от ужас и казват молитва. Денкът стига до брега на езерото и сам спира за голяма радост и на двамата. Това е знак за съдбата на Борис Николов, който същата година попада в затвора. На 6 декември 1957 г./петък/, милицията иззе братска литература, натоварена на 22 камиона от Изгрева, и от цяла България. На 1 януари 1963 г. Борис Николов и Жечо Панайотов бяха освободени от затвора.

Много случаи има в живота на Братството, свързани с посещението на връх Мусала. При една такава екскурзия хлябът свършва и Учителят изпраща Крум Въжаров с още един брат до Боровец да донесат 2 раници с хляб. Двамата отиват там, купуват хляба, но вместо да минат по редовния път – покрай река Царска Бистрица, те минават през Ситняково и за по-направо, пресичат през Средния чукар, където срещат две мечки. Уплашени, те хвърлят раниците с хляба и побягват към лагера. Тогава Учителят праща други двама, които донасят хляб. На следващия ден една група от десетина братя отива на злополучното място, но от хляба и раниците помен няма – мечките ги отнесли някъде.

Братска група с Учителя отива на Олтаря и всички лягат на полянката пред езерото да си починат. Слънцето е много силно, а майка ми, като ляга, заспива и лицето й, обърнато към слънцето, почервенява силно и започва да я боли. Веднага тя отива при Учителя и иска помощ. Той нарежда на сестра Мария Златева да я намаже със зехтин. Болката преминава и скоро кожата се обелва и постепенно раната заздравява.

Учителят винаги зорко следи хода на приятелите по Мусаленските масиви, като ги предупреждава да му се обаждат, когато тръгват за някъде. Няма случай в многобройните екскурзии, направени до връх Мусала от Братството, някой да е пострадал сериозно. Всички са спазвали съзнателно правилата, дадени от Учителя за ходенето, пиенето на гореща вода, преобличането при изпотяване и дълбокото дишане. Няма случай на разболели се приятели, макар че много пъти летните екскурзии са ставали в зимна обстановка – в сняг, лед и бури. Най-важното качество, което са придобили приятелите, е смелостта, безстрашието, с което са посрещали различните промени на времето и постоянните изненади в планината.

Учителят, който е критикуван и атакуван постоянно от духовенството, ги поканва на връх Мусала – близо до Бога, където да разрешат въпроса за православното духовенство. И сегашните разногласия и разправии, които стават в българската църква, най-правилно може да се разрешат на връх Мусала.

Учителят казва: „Аз съм готов със съвременното духовенство, с нашите братя, владици и свещеници, да обменя мисли. Ще се качим с тях на Мусала, аз ще ги поканя на една братска разходка, от всичките ще има – дякони, свещеници, архимандрити. Ще излезем на Мусала, първо ще отидем към Бистрица, ще вървим полека, ще си говорим по братски, после ще минем по долината на река Марица през Рилската пустиня. Ще вземем южния край.

/Учителят тук говори за отиване на Мусала по Кайзеровия път, който е вляво от обикновения и минава по долината на Марица – Долината на безмълвието. От нея става изкачването на Мусала от южната й страна, която е заоблена, магнетична. Учителят предпочиташе този път на изкачване пред северния откъм езерото Окото, където Мусала е много стръмна, скалиста и опасна./

И като се качим горе на Мусала, там на 3000 метра височина ще обмислим и решим въпроса какво да бъде православното духовенство. Този въпрос само на Мусала ще можем да го разрешим, а не тук долу, в Търново. На Мусала съм готов братски да се разговарям с тях, няма да им се смея. Ще им кажа: „Братко, само тук, на тоя чист въздух, колкото сме по-близо до Бога, толкова по-добре ще можем да разсъждаваме здраво, смислено по тия въпроси за Бога."

/"Обяснения и упътвания", 1922 г., с. 35/

Учителят редовно води братята и сестрите на Мусала по случай 12 юли – Петровден, от 1921 г. нататък Мусала е посрещала приятелите със студена и дори зимна обстановка. През 1922 г. времето е хубаво и Учителят извежда 104 души на екскурзия на Мусала. На върха прекарват много добре, посрещат изгрева на слънцето, слушат беседата на Учителя,, преспиват при долното езеро и слизат в Боровец.

На 14 юли 1922 г., в 11 часа, в Чамкория в Учителя Петър Дънов се вселява Господният Дух на Силите и Той става космичен Учител на цялата Вселена. Така той обединява и хармонира Космоса с мировата любов и космичната обич. Космичният Учител е носител на силите на Троицата: Отец, Син и Дух, които дадоха Словото за новия живот на Земята.

При едно посещение на Мусала времето е слънчево и топло и Учителят предлага на приятелите да полегнат на върха, като си постелят палтата, и да преспят там, ако могат половин час." Тогава вие ще научите 10 пъти повече неща, отколкото, ако ви държа една беседа от 1 час."

6. Паневритмия на небето на връх Мусала

Учителят работи усилено върху създаването и пренасянето на **Паневритмията** от духовния в нашия, физическия свят. При честите посещения на Рила някои наши приятели с отворени духовни очи виждат, че възвишените същества играят някакви особени упражнения в ранните зори преди изгрев слънце.

Учителят прави специална екскурзия с голяма група приятели, които достигат до новопостроената малка хижа „Мусала" и преспиват там. На сутринта всички стават рано и тръгват към върха, за да го изкачат и да посрещнат изгрева на слънцето. Учителят нарежда на брат Методи Шивачев да остане в хижата да пази багажа и подържа огъня, за да има гореща вода и чай, когато групата се върне*. Братята и сестрите се качват на Мусала и посрещат един хубав изгрев. Учителят изнася кратка беседа, закусват, почиват си известно време и тръгват надолу. Следобед те стигат до хижата, където Методи ги посреща с приготвен чай и гореща вода. Учителят предлага на Методи да си легне веднага, за да си почине, защото на другата сутрин трябва сам да отиде на Мусала и да посрещне изгрева на слънцето. Обяснява му, че трябва да тръгне много рано, за да стигне горе преди изгрева на слънцето. На Методи му се вижда трудна задачата, но щом Учителят му я дава, той е готов да я изпълни. Ляга и бързо заспива, а през нощта някой го събужда. Той става, оглежда се наоколо и вижда, че всички спят и няма друг станал като него. Идва му на ум да потърси фенер, с който да си свети по пътя, но решава да не вдига шум и излиза навън. Очите му постепенно свикват с тъмнината и той намира пътеката. Вървейки бавно нагоре над него се появява една светлина, която му осветява пътя. Той се оглежда нагоре, надолу – няма никой, и не разбира, кой му свети. Понеже в живота си има много вътрешни опитности с Учителя, по интуиция разбира, че това е негова работа, за да му помогне да върви по-бързо и леко. Когато се уморява, светлината спира да се движи и той си отпочива. Така за няколко часа той успява да се качи на върха в тъмно. Светлината го довежда до южната страна на върха и угасва. Методи остава известно време в тъмнината и тишината, вглъбен в себе си. По едно време абсолютната тишина се нарушава и той чува над себе си песни и особена музика. Повдига главата си и вижда една голяма светла елипса, в която различава човешки фигури да танцуват по двама в кръг един особен танц. Движат ръцете и краката си, обикаляйки в кръг, съпровождани от небесна музика и песни.

Повече от час Методи е захласнат от това чудно видение. Танцът свършва и цялото видение се превръща в едно светло блестящо кълбо, което бързо се

** Вж Изгревът, т. I, с. 204-206, 208*

отдалечава на изток в пространството. Зазорява се. Методи посреща хубавия изгрев, но музиката продължава да звучи ясно в ушите му. Той започва да вижда във всеки лъч от изгряващото слънце по едно същество, което продължава да играе видяния от него особен танц. След изгрева и наряда, който изпълнява, той отива към наблюдателницата и влиза в нея. Вътре няма никой, но на масата има чайник с гореща вода и храна. По интуиция Методи разбира, че тази закуска е за него. Сяда, нахранва се и тръгва надолу, към хижата. Следобед той пристига до хижата, поздравява Учителя и му целува ръка. Учителят го пита: „Е, Методи, какво видя горе?" Шивачев подробно и вдъхновено разказва през събралите се братя и сестри за особения танц, който е видял на върха. След разказа му настава пълно мълчание.

Учителят повдига дясната си ръка нагоре и казва: „Всичко това, което ти си видял в небето на Мусала, ние ще го свалим тук, долу, на Земята. Ще го свалим, за да бъде както горе на небето, така и долу на Земята."

Група ученици от Младежкия клас решават да направят едно геройство – през февруари да отидат на Мусала*. Те нямат представа за условията горе на планината и са слабо и неподходящо екипирани. Решават и отиват при Учителя да споделят своето желание. Той им казва: „Вие тази екскурзия не бива да правите сами. И аз ще дойда." На 25 февруари 1925 г. групата с камион пристига в Чамкория. Една шейна ги превозва до двореца Царска Бистрица и в колона по един тръгват нагоре. Войниците, които пазят двореца, ги гледат уплашено. Нагоре снегът е дълбок до колене, като постепенно стига до кръста и гърдите. Времето е студено. Сестрите са облечени с рокли и снегът полепва по чорапите и роклите. Братята правят пъртина напред, като утъпкват добре пътеката, за да могат да минат след тях сестрите. Групата напредва бавно, стъпка по стъпка, и късно следобед достига до Михайлов камък. Учителят, недоволен и сърдит от неразумното младежко увлечение, спира и казва: „Дотук." Братята изчистват снега около големия няколко метра висок камък и опъват покрай него единственото платнище, което са взели със себе си, и така се образува нещо като палатка. Запалват огън, стоплят вода и всички пият по няколко чаши. Наредени един до друг покрай огъня, те изкарват нощта. Сутринта стават, раздвижват се, закусват. Подемат разговор с Учителя. Към 10 часа те виждат, че по пътеката от Чамкория идват 10 коня, водени от двама войници. Най-отпред върви цар Борис. Войниците му докладвали, че вечерта група хора тръгнали нагоре в дълбокия сняг. Той веднага нарежда на другия ден да отидат с десет коня и да намерят и спасят закъсалите в планината. Царят вижда хубавия лагер на братята и сестрите и се усмихва: „Вие сте били много опитни екскурзианти, имате ли нужда нещо да ви помогнем?" Братята и сестрите отговарят, че са добре и нямат нужда от нищо. Те заобикалят царя и започват да му задават най-различни въпроси. Учителят остава сам от другата страна на огъня и мълчаливо присъства на дългия разговор. След приключване на разговора Борис и неговият адютант изваждат от раниците си по един чифт снегоходки, обуват ги и тръгват към хижа „Ястребец". Брат Борис Николов и брат Г. Радев като виждат това, след завръщането на групата в София отиват в града и си купуват снегоходки. Следващата неделя двамата отиват със снегоходките до връх Мусала и се връщат.

7. Моите спомени за Мусала с Учителя

Всяка екскурзия на Мусала е особена и никога не се повтаря – нито условията, нито времето и картините, които виждаме, изгрева на слънцето и промените на времето през деня. Божественото никога не повтаря нещата. Това е красивото и великото, което обуславя Божествения свят. Всяка екскурзия крие в себе си своя специфична черта. Щом тръгна от Боровец за Мусала, върхът ме привлича със своята сила като силен магнит и аз не усещам нито тежестта на раницата, нито умората, нито капризите на времето. Вървя с пълен устрем и

** Вж Изгревът, т. III, с. 136-138, N 4; т. V, с. 422-423, N 160*

разположение. В един период от живота си аз посещавах Мусала всяка седмица – зиме и лете. Имаше един автобус, който тръгваше в 17.00 часа от автогарата при Орлов мост за Боровец. В събота ние работехме до 13.00 часа, след което се приготвях, качвах се рейса и в 19.30 бях в Боровец. Минавах покрай двореца Царска Бистрица, потеглях по тясната пътека към върха и потъвах в гъстата гора. Много пъти небето бе сиво, някога имаше мъгла и в гората нищо не можеше да се види. Тогава разбрах, че краката имат очи и те сами намират пътя безпогрешно. Когато минавах под хижа „Ястребец", много пъти чувах ръмженето на мечките, които обитаваха там. Веднъж, след като преминах Велчовото мостче и тръгнах по Голготата, през нощта, в 22.00 часа, чух силно охкане вляво от мене по посока на Средния чукар. То се повтори няколко пъти. Студени тръпки полазиха по гърба ми. Спрях, помолих се и като се концентрирах, ми обясниха, че това е духът на един убит преди време на това място човек, и неговият дух постоянно витае тук. Помолих се и му пожелах да се освободи от това робство. След това при преминаването ми покрай това място никога повече не чух подобни стенания. Духът беше освободен.

Често, особено през зимата, моят ръководител ме пращаше да отиде на Мусала, където трябва да свърша някаква работа. Аз винаги изпълнявах това, което ми се нареждаше. Майка ми ми казваше: „Къде ще ходиш, синко, в този сняг, в това студено и бурно време на Мусала? Ще паднеш някъде, ще загинеш и няма да те открият под дебелия сняг." Аз й отговарях: „Майко, ако е рекъл Бог, ще отида и ще се върна благополучно." И това ставаше точно така. Много пъти на хижата не намирах хижаря, но печката беше заредена, кибритът – върху нея, шише газ – долу, и дърва – да може човек да се затопли и обслужи. Няколко пъти и на върха нямаше метеоролог, и станцията беше заключена. Аз знаех къде е скрит ключът на заслона при езерото Окото, който много пъти ме е спасявал при такива трудни ситуации. При една екскурзия метеорологът беше на хижата и заместваше слезлия в Боровец хижар. Той ме предупреди, че станцията горе е заключена и няма къде да се подслоня, но аз отидох на върха, слязох и спах на заслона. Рила и Мусала са ми като рожден дом и най-любимо място за отдих и духовна работа. Там постоянните трудности са ме карали да науча отлично почти всички молитви и явно съм виждал любящата ръка Божия, която е превръщала всичките ми несгоди и мъчнотии в добро. Рила и Мусала живеят в сърцето и ума ми и аз постоянно пребъдвам в този велик неземен свят на хармония и чистота.

Ще разкажа за първата ми екскурзия до връх Мусала и последната обща екскурзия с Учителя, станала на 22, 23, и 24 юли 1940 г., по време на моя рожден ден. При големите политически напрежения в Европа, дали силно отражение в нашата малка страна, опасността от война, която тегнеше над всички, създаде една нестабилност и уплаха за хората. Учителят решава да отиде с една малка група братя и сестри на Мусала – да свърши една малка работа за благото на човечеството. За пръв път Учителят възлага организирането и ръководството на екскурзията на младите братя – Гавраил Величков и Неделчо Попов*. Дотогава всички екскурзии, правени до езерата и върха, са били организирани от други приятели и винаги са завършвали все с дефицит до 5 – 6 000 лева, които Учителят е плащал. Брат Гавраил, по професия финансист, и с Неделчо Попов поемат присърце задачата. Веднага се свързват с братя Начеви от Самоков, които имаха 2 автобуса и често обслужваха Братството. До обед един автобус идва и групата се настанява в него. Вестта, че Учителят отива на Мусала, се разнася с мълниеносна бързина из целия Изгрев и всички приятели се събират при салона със силно желание да участват в екскурзията. Събират се желаещи за още един автобус, който Начеви обещават да докарат. Учителя с първата група тръгва и автобусът благополучно пристига в Боровец – Чамкория. Братята веднага намират няколко коня, на които слагат багажа – раници, торби, мрежи и поемат нагоре след 15.00 часа. Те пристигат по светло на

** Вж Изгревът, т. IV, с. 52-61, N 2, с. 176-177, N 72*

хижа „Мусала" и се настаняват. Вторият автобус пристига в 17.00 часа, качва останалите желаещи за екскурзията, в това число и нашето семейство, и се отправя към Боровец.

По целия път в автобуса се носеха мелодиите на песните на Учителя – „Братство, единство", „Напред да ходим смело", „Време е да вървим", „Светъл лъч", „Славейчето горски", „Мусала" и много други. Пътят до Самоков е много тесен и големият автобус мъчно вземеше някои остри завои. Неусетно, с песни на уста, в 20.00 часа пристигнахме в Чамкория. Братята намериха 10-ина коня, на които натовариха багажа ни и веднага потеглихме нагоре. Конярите бяха взели 2 ветроупорни фенера, които скоро засвяткаха отпред и отзад на колоната. Пътят беше много труден, с дупки, лепкава кал, образувана от валелия предния ден дъжд, и като се прибави тъмнината, едва ли други туристи биха тръгнали нагоре при тези условия. На нас, малчуганите, ни беше най-трудно. Често ни водиха за ръка, било родителите или други братя и сестри. Ние добре знаехме, че отиваме на Мусала за която бяхме слушали толкова хубави неща и пели песента й „Мусала" – дадена от Учителя на 3 декември 1922 г. Ние не издадохме нито един стон и не проявихме недоволство. Вървяхме и си тананикахме нашите песни, най-вече „Сладко медено", като често залитахме по неравния път. Настигна ни малка група туристи, които строго се скараха на майка ми и баща ми – къде са повели тези малки деца по този труден път, и то през нощта. Те стигат хижата значително преди нас и съобщават на хижаря, че идва голяма група хора с коне и малки деца. Веднага се организира една група, която с няколко фенера идва да ни посрещне.

И наистина, след като преминахме половината път, Велчовото мостче, и поехме по Голготата, групата от хижата ни посрещна. Светлината се увеличи и при шума на реката Царска Бистрица и нейните многобройни водопади бодро и неусетно стигнахме така желаната от нас хижа. Беше 24.00 часа. Учителят ни посрещна с бащинска любов и благост. Тихо нареди нещо и скоро се настанихме на таванското помещение, на наровете. Учителят беше отседнал заедно с брат Неделчо Попов, Галилей и няколко сестри в малката северна стая, на която имаше надпис: „Петър Мусала". Докато ние се приближаваме към хижата, Учителят лежи в леглото и провежда дълъг разговор с духа на болния от туберкулоза по това време Георги Радев, който беше в с. Куртово и си заминаваше от този свят. Скоро хижата утихна и всички се унесоха в блажена почивка. Само Учителят не спи и често пита сестра Савка, която е срещу него – колко е часът. Тя е донесла един будилник от София. Брат Галилей се настанява близо до леглото на Учителя, зорко пазено от сестра Теофана Савова, сестра й Марето и Савка Керемедчиева, и решава да не спи, а да следи сънния живот на Учителя*. В 2.00 часа сутринта Учителят сяда в леглото и започва да говори на непознат език с някакви същества, които брат Галилей не може да види. Всички наоколо спят. Сеансът продължава повече от 10 минути. Преди 3.00 часа Учителят става, облиза се, намята гълъбовата си пелерина, излиза пред хижата, където са се събрали всички приятели, готови за тръгване към върха.

Изведоха ме и мен с брат ми Костадин. Беше студена, тъмна, ветровита нощ. Вятърът беше много силен и на импулси минаваше покрай нас, като раздвижваше косите ни и напълно ни събуди от дрямката, която все още ни държеше поради краткия сън. Ние бяхме готови за тръгване нагоре. Майка ни се двоумеше – да ни вземе ли нагоре, или да ни остави в хижата. Съдбата ни се реше от двама излезли навън туристи, събудени от нашето ранно ставане, макар че ние пазехме голяма тишина – да видят какво става. Те се обърнаха към родителите ни с думите: „Къде ще водите тези деца в тази тъмнина и този силен вятър? Те едва са спали няколко часа, времето е студено и ще се разболеят. Оставете ги в хижата, а вие ходете, където искате." Тези техни думи ни подействаха като студен душ и веднага се събудихме напълно. Учителят рече нещо тихо и голямата група тръгна и изчезна

** Вж Изгревът, т. IV, с. 56*

в непрогледната тъмнина. В нея беше и нашата съседка Лиляна – дъщеря на Веса Колева. Майка ни ни върна по стълбите в таванското помещение, зави ни с няколко одеяла и тръгна, като ни обеща сутринта да дойде да ни вземе и заведе на върха. Двамата с брат ми започнахме да си говорим – защо може Лиляна да отиде нагоре, а ние да останем, каква е тази голяма несправедливост? Изобщо сън не ни хваща. Станахме, излязохме навън пред хижата.

Посрещнаха ни студеният източен вятър, непрогледната тъмнина, допълнени с рядка мъгла, а от групата няма и помен. Върнахме се пак в хижата и понеже сме били големи философи в миналото /Учителят ни го каза това при един случай/, започнахме да умуваме – как да отидем на Мусала, на която никога не сме ходили и не знаем пътя, дори посоката, в която тя се намира. Аз предложих да изчакаме да се съмне и щом някои туристи излязат от хижата и тръгнат нагоре, да ги проследим и видим накъде отиват и ние веднага да тръгнем след тях.

Приготвихме всичкия багаж, напълнихме торбите и зачакахме. Не идва лесно денят. Започна да просветва на тавана от зората, но никой от спящите не се сещаше, че две деца чакат някой турист да стане и тръгне към върха, така мечтан от тях. Най-после абсолютната тишина се наруши от скърцането на врата на долния етаж. Разбрахме, че спасението ни е дошло. Някой станаха и ние веднага слязохме долу, като се пазехме да не ни забележат. Видяхме трима младежи с раници на гърба, които се готвеха за изкачване на върха. Потеглиха надясно, покрай езерото, и заизкачваха баира на запад от хижата. Застанали до ъгъла на сградата, ние ги проследихме с поглед и видяхме накъде отидат, веднага влязохме в хижата, смъкнахме багажа, натоварихме се и потеглихме полека нагоре. По пътеката отляво и дясно на завоите бяха завити малки разноцветни книжни знаменца – червени, зелени, сини, поставени вероятно да показват пътя към върха. На нас ни харесаха много и макар че бяхме натоварени здраво, събрахме доста от тях, за да ги носим на Мусала. Скоро се сетихме, че те показват пътя и като ни настигнат хора, тръгнали след нас, ще ни се скарат. Веднага ги скрихме под един камък с желание да ги вземем, когато се връщаме от върха. Вървяхме бавно и мъчно. Изкачихме баира над езерото и хижата. Първото малко езеро, което видяхме отдясно, настрани от пътя, го помислихме, че е езерото Окото и напълнихме дамаджаните с вода, за да я занесем на мама и татко на върха. Някаква невидима сила ни теглеше нагоре и ни изпълваше с енергия. Горе са Учителя с много приятели и родителите ни. Тази мисъл ни вдъхновяваше и ние стъпвахме по-уверено и бързо. Настигна ни една група от 10-ина туристи, които, като видяха положението ни, се скараха. „Къде сте тръгнали сами в планината с този багаж, който не е по силите ви да го носите?" Отговорих: „При мама и татко, които отидоха сутринта на Мусала." „Веднага се връщайте назад, в хижата!"

Ние тръгнахме неохотно назад, в това време туристите се скриха зад завоя и пак потеглихме нагоре. От тази среща ние разбрахме, че сме в правия път, който води към Мусала. Вятърът духаше и разхлаждаше и ни даваше импулс да ходим. По околните върхове се стелеше мъгла, която от време на време се вдигаше и откриваше омайни картини, ту падаше ниско и забулваше всичко. На изток – изпод връх Дено, слънцето се проврях между мъглите и огря пътя ни. То бързо повиши температурата и неутрализира хладния полъх на вятъра. Стана горещо. Брат ми Косьо се умори и отказа да носи повече багажа. Наложи се аз сам да го нося. Взех 2 парчета, занесох ги на 100 метра, оставях ги и се връщах на няколко пъти, докато пренеса всичко. След това пак наново. Веднага изпразних дамаджаните и бавно се придвижвах напред. На всичко отгоре брат ми огладня и седна да яде при първите изнесени напред торби. Ядосах се – не иска да носи багажа, а яде! Всяко зло за добро. Той по този начин намаляваше тежестта на багажа и ми облекчаваше работата. Нямах време и излишни сили да му се карам. Във въздуха около нас се носеше омайната песен на Бистришката река и езерата. Настигнаха ни други групи туристи, но ние не им обръщахме вече внимание, макар че пак ни се караха.

Минахме покрай Алековото езеро, изкачихме Палеца и стана много горещо. След Палеца, брат ми се нахрани, отпочина и започна пак да ми помага с носенето на багажа. Вървяхме бавно към езерото Окото. От време на време вятърът хубаво ни разхлаждаше и ни напомняше, че тук е около 3000 метра.

Първите екскурзианти, които ни настигнаха и ни се караха, се изкачват на Мусала, намират майка ми и баща ми и им казват, че двете им палави момчета са помъкнали целия багаж и идват на Мусала. Майка ми се отделя от групата и тръгва надолу да ни посрещне.

Сутринта Учителят с братята и сестрите отиват на Мусала за изгрев слънце в доста студено време и мъгла. Слънцето се показва за малко и се скрива. Правят обща молитва и приятелите сядат покрай скалите на завет и слушат кратката беседа на Учителя „Божествен и човешки свят"

„Днешният ден е начало на нещо ново, предисловие на нова епоха. Да се качва човек по високите върхове, това значи да се обменя със силите на природата."

/Божествен и човешки свят", с. 10/

На върха е доста студено, ветровито и слънцето се опитва да се покаже през облаците и мъглите. След беседата Учителят тихо нарежда да се слезе долу, на полянката до езерото Окото. Братята запалват огън от оскъдния клек и се стоплят. В 10 часа Учителят държи втора беседа – „Правила на Любовта". На върха остават няколко братя със Славчо Печеников. Майка ми напуща беседата и тръгва надолу да ни посрещне. На полянката при Окото е по-топло и тихо, а и беседата дозатопля сърцата и телата на братята и сестрите.

„Който обича безкористно, никога не се съмнява. Той е доволен от всичко. Чистата безкористна любов подразбира любов към всички. Като обичаш едного, в неговото лице ти обичаш всички... Любовта е единствената сила, която никога не губи."

/"Божествен и човешки свят", с. 12/

Ние с брат ми бавно и уморено пълзехме по стръмната пътека към заслона. Пренасяхме по няколко пъти багажа нагоре и изведнъж майка ни изникна пред нас. Като видя, че носим всичкия багаж, се хвана за главата и взе да мисли какво да прави с него. Аз погледнах наоколо и видях една малка пещера на 100-тина метра вляво от пътеката, и й предложих там да скрием багажа. Предложението ми се прие веднага и бързо наместихме багажа в пещерата. Лесно изкачихме последната малка височинка до заслона и се озовахме на полянката при Учителя, между братята и сестрите. Беседата не беше свършила и всички слушаха с голямо внимание Словото на Учителя: „Не разливайте любовта си по кални, нечисти места" беше последната мисъл от беседата. Изпя се песен и се каза молитва. Приятелите започнаха да разговарят. От върха слезе брат Славчо Печеников и съобщи нещо на Учителя. Той остана известно време замислен и след това нареди Братството да слезе веднага надолу. По телефона бяха съобщили от Куртово, че брат Георги Радев си е заминал. Приятелите започнаха на групи да слизат надолу. Тръгна и Учителя. Понеже багажът ни беше наблизо, майка ни и баща ни решиха да останем и преспим на заслона. Бързо пренесохме багажа и се настанихме.

В заслона дойдоха да преспят брат Пеньо Ганев и сестра Елена Григорова, които на другия ден се готвеха да тръгнат за Седемте езера. Ние се намирахме в рая. Веднага се качихме с родителите ни на върха и слязохме. След това се качихме още два пъти с баща ни. Бяхме много радостни и възбудени. Привечер стана студено и падна гъста, непрогледна мъгла. Взехме да се обличаме, но се оказа, че ни няма вълнените шалове и шапки. Аз се сетих, че сме ги забравили на таванската стая в хижата, където бяхме спали вечерта. Без много да му мисля и без да се обадя на родителите си, аз се затичах надолу в мъглата. От тичането се затоплих и не усещах вече студения вятър, който се докосваше до тялото ми. Стигнах хижата, качих се на таванския етаж и под възглавниците, на които бяхме спали, намерих шаловете, шапките, лъжиците и др. дребни неща, които наслагах в пазвата си.

Огледах цялата хижа и не видях никого от Братството – нямаше ги. Без да се обадя на някого, аз тръгнах обратно към заслона. Не виждах нищо пред себе си

и плувах в мъглата, но краката ми налипваха пътеката. Бях радостен и чувствах, че Учителя беше с мен – малкото глупаво непослушно дете. Това ми даде криле и смелост да извървя бързо целия труден път. Не зная за колко време тичешком съм отишъл до хижата и съм се върнал до заслона, но родителите ми не бяха забелязали моето отсъствие. Влязох в заслона и те се учудиха, като им казах, че съм ходил до хижата и съм донесъл оттам забравените нещо. Отначало те не вярваха, но като извадих от пазвата си вещите, взеха да се ядосват и да ме питат: „Как не си се загубил в тази гъста мъгла?" Да, това беше първото ми кръщене на послушание и смелост. Онзи, който ме водеше и пазеше, обича смелите и послушни хора. През нощта в заслона спахме като къпани. Сутринта станахме рано и се приготвихме за слизане. Брат Пеньо Ганев и сестра Елена Григорова, сложили тежките си раници на гърба, запъплиха нагоре към връх Мусала. Ние стегнахме багажа и поехме надолу към хижата. Покрай хижата минахме транзит и продължихме надолу, понеже от вечерта аз знаех, че Учителя и приятелите не са в нея. Учителят слязъл с Братството до началото на Голготата и спрял на височината над Велчовото мостче, където на една малка полянка му построяват палатка, а приятелите преспиват около два огъня.

Сутринта на 24 Юли всички стават, правят наряд и Учителят държи третата беседа – „Закон за частите и за цялото".

„Да възлюбиш Бога, това е задачата, дадена на цялото човечество. Ако хората страдат днес, причината за това се крие в тяхното непослушание."

/"Божествен и човешки свят", с. 22/

Беседата завършва с мисълта: „ Нека остане в ума ви основната мисъл: Обичайте цялото и живейте заради Него. Щом обичате Цялото, ще обичате и частите, които влизат в него." */„Божествен и човешки свят", с. 28/*

След беседата всички закусват и се приготвят за слизане към Чамкория. Осведомяват Учителя, че са готови, но той им казва, че ще почака да дойдат последните отгоре. Към обяд ние пристигнахме в лагера. Вляво на пътя, в скромна палатка, бе Учителят и ни чакаше. Братята и сестрите се бяха разположили, седнали около клековете. Горяха 2 огъня и чайниците вряха. Някои приятели пиеха чай. Стана чудо. Братята и сестрите ни заобиколиха като ни предложиха чай и закуска. „Защо се забавихте толкова време?" – беше първият им въпрос. „Учителят каза, че няма да тръгне надолу, докато не дойдете и вие." Да, нашият благ баща чакаше своите най-малки деца. Закусихме, починахме и Учителят нареди да тръгнем надолу. Този, който има грижа за целия свят, за Космоса, спря вниманието си и на най-малките, обикновени същества в Братството, и даде един добър пример на благост и любов. Слизането надолу беше по-леко. Пътят беше сух и през деня всичко се виждаше добре. Ние с брат ми тичахме на свобода надолу и пеехме някои от нашите песни. Така, радостни, ние неусетно се отклонихме наляво от главния път, по някаква тясна пътека, водеща към Иконостаса. Учителят беше предвидил всичко. Най-отзад вървеше група от няколко братя, които подпомага изоставащите. Те ни забелязаха, извикаха ни, дойдоха до нас и ни върнаха в правия път. Скоро стигнахме Чамкория, където автобусите ни чакаха. Насядахме по удобните скамейки и с песента „Братство, единство" потеглихме за Изгрева. По целия път се пееше и коментираше преживяното в хубавата екскурзия. Учителят беше много сериозен и мълчалив. На Изгрева с песни ни посрещнаха братята и сестрите, които не бяха дошли на екскурзията. Очакваха ни два казана с гореща картофена супа. Вечеряхме на масите под лешниците. Учителят се прибра в приемната си стая, след като тихо и без шум бе уредил всичко за тази светла екскурзия в планината. Той направи нещо важно за цялото човечество и промени в добро някои кармични възли от съдбата на България. Вечерта брат Гавраил Величков и брат Неделчо Попов приключват сметките и дават точен отчет на Учителя. Той поглежда изчисленията и казва: „За пръв път сметката излезе точна и няма никаква загуба, която аз трябва да плащам. Благодаря ви!"*

** Вж Изгревът, т. IV, с. 176-177, N 71*

8. Сериозните уроци на връх Мусала

Почти всички екскурзии до Мусала са били съпроводени със сериозни уроци, които е добре да се знаят. Ще изнеса няколко случки, свързани с отиването на Мусала. На 4 май 1956 г. /петък/ след беседата в Младежкия клас аз и сестра ми Величка тръгнахме за Мусала. Раниците ги бяхме заредили от вечерта. Пристигнахме в Боровец и вместо по редовния път, минахме покрай горското училище и отидохме при Сарьгьол. Пожелахме да преспим в хижата, но пазачите грубо ни отказаха, понеже била почивна станция на Пенчо Кубадински и ни насочиха да минем покрай Чадър тепе, връх Дено и да отидем на хижа „Мусала". Късно следобед ние тръгнахме нагоре. Аз носех моята раница и тази на сестра ми, за да може да върви по-лесно. Тя беше доста слаба и мъчно понасяше дългия път. За подкрепа й дадох да изпие всичката вода от термоса. По пътя за Дено видяхме на една пряспа пепелянка, останала върху нея. Към края на деня, ние стъпихме на пътеката, която води от Ситняково за Мусала, и от горния й край видяхме хижата. Оставаше ни да минем през 7-8 продълговати преспи, които пресичаха пътеката, широки около 5-6 метра и дълги над 100 метра.

Накрая те завършваха с камъни от морената. Понеже пътеката върви надолу, свалих раницата на сестра ми и й я дадох да си я носи. Строго я предупредих да внимава, като върви по преспите. Аз минавах напред и правех стъпки по пряспата, а тя минаваше след мен. Минахме първата и втората пряспа. На третата пряспа към средата, сестра ми се подхлъзна и полетя надолу. Можах само да извикам: „Учителю, помогни й!" Както се хлъзгаше стремително надолу, по средата на пряспата презрамката на раницата се закачи на един клек и тя увисна във въздуха, като лист на дърво. Благодарих на Учителя, свалих си раницата, отидох до нея и я изтеглих от пряспата, като взех раницата й. Излязохме на пътеката и продължихме внимателно да преминаваме по другите пет преспи. Влязохме в хижата по тъмно и там преспахме. Сутринта станахме рано и тръгнахме за Мусала, на която святкаше, гърмеше и валеше дъжд. В момента по Рила минаваше силен смърч, който изкорени много дървета на Витоша и Рила и направи много пакости.

Отивайки към върха, дъждът се измести на изток, зави наляво и когато стигнахме върха, валеше при хижата, от която бяхме излезли. Посрещнахме слънцето, което се показа между облаците, закусихме и тръгнахме от Мусала за хижа „Грънчар". Там, зад Близнаците, святкаше, гърмеше и валеше силен дъжд. С нашето придвижване към „Грънчар", бурята и дъждът се преместиха на изток. По земята около Песъклива Вада имаше едър град. В хижата имаше няколко души с пукнати глави от едрия град. Обядвахме и тръгнахме обратно от хижа „Грънчар" за Мусала. Слънцето силно печеше. На пътя, по който вървяхме, видях една голяма пепелянка, върху която сестра ми (тя вървеше пред мен) щеше да стъпи. Мигновено направих връзка и й казах: „Прескочи я!" Тя я прескочи и понеже слънцето блестеше от зенита право в очите й, змията не я забеляза и не я ухапа. Това беше предсказание за мъчнотиите, които душата на сестра ми имаше да мине в бъдещия си живот.

9. Кълбовидни мълнии на връх Мусала

През 1956 г. аз и брат ми Любомир тръгнахме за Мусала. На 11 Юли по обяд стигнахме до заслона при езерото Окото. Времето беше много горещо и слънцето пареше. Докато се хранехме, от север задуха студен вятър. Времето внезапно се промени и след 10-ина минути започна да вали обилен мокър сняг, какъвто не ме е валял никога, даже и през зимата. Образува се силно електрично поле. Тръгнахме нагоре, от косите ни излизаха искри, а от въжето и колците хвърчаха светкавици. Започнаха да гърмят кълбовидни мълнии. Под нас или над нас се чува пукот, появява се бяло кълбо и от това място ни облива силна горещина. Мълнията

започва да се движи из въздуха и щом се удари в някоя скала, се пуква и изчезва. Нямаше време да се страхуваме от този природен феномен, защото бързахме за върха. Пред самия връх видяхме изоставен чувал с картофи. Ние го взехме и занесохме до вратата на наблюдателницата. Почукахме, но Мария – жената на Захари, и Станка на Ильо (метеоролози на Мусала) не ни познаха и не ни отвориха. Наложи се да слезем обратно да заслона. Аз добре знаех, че ако го удари такава кълбовидна мълния, човек може да изгори. Без много премеждия между мълниите слязохме на заслона.

Знаех къде е скрит ключът, отворих и влязохме вътре. Заслонът беше отлично оборудван с печка, дърва, шейна, ски, чайник и др. принадлежности на Планинската спасителна служба. Подадох чайника на Любомир да донесе вода от езерото, да я стоплим на печката, която запалихме. Като излезе пред заслона, пред него гръмнаха две кълбовидни мълнии, той се уплаши и не пожела да излезе повече навън. Това бяха последните мълнии, които гръмнаха. Снегът спря. Налях вода и я стоплихме на печката. Изсушихме дрехите си и спахме като къпани. Сутринта станахме рано, взехме си раниците, качихме се на върха и посрещнахме хубавия изгрев на слънцето. Закусихме и се срещнахме с Мария и Станка, които се извиниха, че не ни приеха в бурята, защото не ни познали, а били сами. Решихме да отидем до Маричините езера.

10. Мечката от Маричините езера

Слязохме надолу, отклонихме се наляво от пътеката за „Грънчар" и по стръмнината отидохме при долното Маричино езеро. Наляхме вода във войнишкото алуминиево канче, което носехме, и го сложихме на импровизирано огнище. Но от големия снеговалеж в предния ден всички дърва бяха напоени с вода и не горяха. След половинчосови усилия водата завря и ние наляхме в канчета да пием. В това време на отсрещния бряг на езерото се появи една голяма мечка и започна силно да реве. Брат ми предложи да бягаме нагоре, по близнаците. Аз му възразих, че мечката бяга по-бързо от кон и човек не може да избяга от нея, особено по нанагорнище. Мечката се скри в близките клекове. Ние изпихме набързо водата, стегнахме раниците и тръгнахме по тясната пътека надолу по Маричината долина. Започна да вали проливен дъжд. Разбрахме защо е ревала така мечката – викала е мечето си, защото идва буря. Дъждът се усили и започна да не се вижда и на 1 метър пред нас. Скоро изгубихме пътеката и попаднахме в едни високи клекове. Вървяхме под него повече от два часа. Спомних си, че в същото време братята и сестрите, събрани в салона, честват Петровден. Най-после излязохме от тази джунгла на една поляна, намираща се някъде източно от връх Манчо. На поляната имаше купчина кости, а зад тях в скалите, пещера – леговището на мечката. Трябваше веднага да се махнем оттам. Определих посоката север и тръгнахме направо през локвите. Стигнахме до р. Марица, която беше придошла много и водата достигна до кръста ни, когато я прегазихме. Излязохме в края на Маричината долина и стъпихме на Кайзеровия път. Както внезапно започна, така внезапно и спря дъждът. Огря слънце, а от дрехите ни течаха ручейчета вода. Бяхме целите мокри. Спасиха ни непромокаемите раници, които не бяха пропуснали никаква вода. Преоблякохме се и тръгнахме по пътя, водещ от Заврачица за Боровец. Стигнахме до един навес, под който се бяха приютили десетина дървари и бяха наклали буен огън. Останахме при тях и поизсушихме дрехите си. На другия ден преди обяд Любомир трябваше да си вземе свидетелството за завършен клас от гимназията. Затова трябваше да слезем в Боровец и да вземем в 5 часа първия автобус за София. След полунощ ние напуснахме гостоприемните дървари и се отправихме към Боровец, където сварихме автобуса и се прибрахме в София. В съзнанието ни остана дълго време това интересно преживяване.

Много пъти съм преспивал в Югозападната стая – сега метеорологична, по време на гръмотевични бури. През цялата нощ по жиците минаваха гръмотевици и гърмяха в стаята. Най-после махнаха жиците и метеоролозите се освободиха от тази гръмотевична бомбардировка.

При една екскурзия на връх Мусала следобед на изток от върха имаше мъгла, на запад огря слънцето. Ние видяхме нашите образи, отразени в мъглата, с ореола на дъгата наоколо. Това бе така наречено Броклерово явление.

11. Прожекторът от небето

През 1970 г. отидохме в хижа „Мусала", където заварихме Стефан Дойнов – Тената, и две млади сестри от Стара Загора, по професия шивачки, които искаха да отидат на другия ден на връх Мусала. Докато вечеряхме, те дойдоха на нашата маса и ни помолиха да пътуват заедно с нас към върха. Съгласихме се и сутринта в 3 часа тръгнахме по летния път, вдясно от езерото. Момичетата носеха фенер, с който си осветяваха пътя, но той светеше слабо. Като излязохме на билото на височината на Алековото езеро, фенерът им угасна и те започнаха много мъчно да се движат по пътеката. Пуснахме ги да вървят пред нас, но те постоянно падаха и понеже не се виждаше, ние на няколко пъти ги настъпвахме. Чудех се как ще отидем на връх Мусала за изгрева като се движим така бавно. Продължихме да пъплим нагоре и взех да се моля да излезем от това трудно положение. След известно време видях, че по средата на връх Иречек светна една силна светлина, като прожектор. Скоро тази светлина дойде над нас и започна да ни осветява пътя. Виждаше се добре и ние петимата мълчаливо вървяхме бързо. На изток взе да побелява. При заслона на езерото Окото фенерът изгасна и ние навреме се изкачихме на върха и посрещнахме слънцето. Оттогава тези души не съм ги срещал в средите на Братството.

Десетина години наред брат ми Любомир води майка ми Стефка на Мусала, стигат до езерото и тя не смее да се изкачи на върха. Най-после ми казаха да я заведа аз. Заедно с Елена Симеонова стигнахме при езерото Окото. Аз хванах за ръка майка си и я водих до върха. Тя беше над 70 годишна. Страхуваше се от стръмните пътеки към върха. Аз й казах да не гледа надолу към стръмнините, а да гледа в краката си и да върви напред. Всички на върха й се радваха, че на такава възраст се е качила горе. След това я хванах пак за ръка и слязохме надолу. Така тя успя да се качи на върха. Това беше нейната последна екскурзия, през 1974 г.

През същата година през пролетта отидехме със сестра Елена Симеонова на хижа „Мусала", където заварихме сестра Мария Шопова, Ваня Иванова и още една сестра, които на другия ден пожелаха да отидат на върха. Ние се съгласихме да тръгнем заедно. Преспахме в дървените бараки, през нощта падна сняг и на сутринта всичко беше побеляло. Сестра Мария и приятелките й се отказаха да се качат. Аз хванах Мария Шопова за ръка и я заведох на върха. Там прекарахме хубаво и на връщане, пак за ръка, слязохме до хижата. Това беше от сестра Мария Шопова последна екскурзия направена до Мусала.

Една друга сестра я беше страх да се качи на върха и пожела да тръгне с мене нагоре. В подножието на върха аз я хванах за ръка и се изкачихме до горе. Следобед ние се върнахме до хижата, където спяхме. На другия ден тя не дойде с мен, а тръгнала по-късно и като стигнала до подножието на върха, не посмяла да се качи по-нагоре. Разказа ми за неуспеха си и на следващия ден, пак заедно за ръка, се качихме до върха. Много важно е човек с кого отива в планината и каква хармония има между тях.

12. Ильо метеоролога на връх Мусала

За един 7-и ноември отидох вечерта на хижа „Мусала", за да се кача на другия ден на върха и до вечерта да се върна в София. В хижата заварих Димитър Костов, Илия Узунов и Крум Въжаров, които бяха дошли преди мене с колата на Димитър. Те имаха също желание да се качат на другия ден на върха. Решихме заедно да пътуваме нагоре – да станем в 3 часа сутринта и да тръгнем. Преди да си легнем, в хижата дойдоха трима спасители, за да свалят Ильо метеоролога от върха, който имал силна бъбречна криза. Те останаха да преспят в хижата. Станах в 3 часа и събудих приятелите. Навън имаше силна буря със северозападен вятър и обилен снеговалеж. Беше наваляло повече от половин метър навсякъде. Брат Илия Узунов се отказа да тръгне с нас. Крум Въжаров каза, че не е екипиран за такова време. Тогава аз им казах, че тръгвам. Митко Костов заяви: „Къде ще ходиш сам? И аз ще дойда с теб!" Излязохме от хижата и се потопихме в снежната хала. Поехме по зимния маршрут, по телефонните стълбове, които не се виждаха в гъстата мъгла. Като минавахме през рекичката, изтичаща от езерото, Митко хлътна във водата и намокри десния си крак, но пак продължи да ходи. Предложи той да води. Скоро аз му заявих, че не върви по правия път, а завива наляво. /Понеже сърцето на човека е в лявата страна на тялото, когато се движи – той винаги завива все наляво./ Дълбочината на снега, който беше до колене, започна да са увеличава и стигна до кръста и накрая до гърдите. Ние спряхме. Не се чувахме от шума на бурята.

Обърнах се назад и видях, че в халата нещо светва и угасва. Помислих, че това са планински огньове, които се образуват от излизането на газ пропан-бутан от недрата на планината и в съприкосновение с въздуха се запалват. Решихме да видим каква е тази светлина. Тръгнахме към нея и след известно време се намерихме на нашите стъпки, по които бяхме тръгнали, а светлината била от запалената лампа пред хижата, която от виелицата ту се виждаше, ту изчезваше. Митко веднага предложи да се приберем. Аз му казах, че отивам нагоре. Той започна да ме убеждава, че когато човек не успее в нещо, трябва да се откаже. Аз му казах, че и три пъти да се опитвам и да не успея, пак ще продължа. Тръгнах нагоре сам и се концентрирах. Започнах да намирам стълбовете един след друг. Минах улея, Алековото езеро, Палеца. Времето беше доста студено. Ходех бавно и с най-големи подробности си припомнях всеки участък от пътя, който знаех почти наизуст. Много мъчително и бавно напредвах нагоре. При езерото Окото се зазори и успях за изгрева да се кача на върха. Слънцето изгря във виолетова светлина. По това време се строеше космичната станция от група трудови войници, ръководени от един капитан.

(Същата година с брат Петър Филипов бях на връх Мусала за Петровден и помолихме да ни позволят да се подслоним в новата сграда. Те ни разрешиха, но на сутринта по нареждане на капитана стреляха над главите ни няколко пъти. Ние не се уплашихме, станахме и отидохме на Маричините езера.)

Като се качвах на върха, същият капитан с Ильо метеоролога и жена му Станка са в кухнята и говорят, че в такова време никой не може да дойде на Мусала, дори и спасителите, тръгнали в помощ на Ильо, са останали в хижата. Аз бях замръзнал отвън от студа и дрехите ми скърцаха, а отвътре бях целият мокър и точно по време на разговора им влязох в кухнята. Ильо каза: „В това време само Светозар може да дойде. Той казва, че Учителят е с него и от нищо не го е страх." Преоблякох се, напих се с гореща вода и закусих. На Ильо му беше минала кризата и нямаше болки. След като си поотпочинах, се сбогувах с домакините и заслизах надолу, към хижата. Срещнах тримата спасители и им казах: „Защо не се качихте веднага да помогнете на Ильо, човекът можеше да умре, но сега е добре и няма да има нужда да го сваляте надолу." При Палеца срещнах тримата братя, които отиваха към Мусала, и им пожелах приятно прекарване на деня. Слязох в Боровец и се прибрах в София.

Дълги години ходихме на Мусала, като използвахме стария заслон, в който имаше печка, и до него много дърва. В зимните условия, които се случваха, ние бяхме на топло и сутрин отивахме на върха и посрещахме изгрева. Срещахме се с групата от Казанлък на Кирил Господинов, Гергана и двете им деца и много други. Някой път се събирахме до 40 души и изкарваме нощта прави един до друг. Дори и след построяването на заслона „Еверест" ние пак използвахме стария заслон за преспиване. Обикновено спяхме в хижата и сутрин рано тръгвахме за върха. При зимните условия, които често се случваха през пролетта, този път беше дълъг и много мъчен. Заслонът се явяваше като едно отлично помагало. Там бяхме свободни да четем беседи, да пеем нашите песни, докато в хижата това беше почти невъзможно. Много пъти се налагаше да водя групи приятели от хижата до върха.

13. Подпечатване на туристически книжки на връх Мусала

На 5 май 1972 г. Елена Симеонова, сестра ми Величка и аз тръгнахме за Мусала. По пътя от Боровец нагоре снегът по пътеката беше 30-40 см. и вървяхме леко. Скоро ни настигна една голяма група ентусиазирани курсанти млади хора по къси гащета и гуменки, водени от екскурзовод на име Светла. Това бяха курсанти от Техникума по обществено хранене – Бургас, и идваха от морето, където е много топло, без да подозират какво е времето на Мусала. Отиваха на върха, за да подпечатат туристическите си книжки. Те вървяха бързо и ни задминаха, но скоро снегът увеличи дълбочината си и като минахме Петровото мостче и тръгнахме по Голготата, снегът беше над 2 метра и покрил стълбовете и клека. Най-малкото отклонение от пътеката, по която са минавали преди – сега засипана със сняг, сбъркалия веднага пропада до врата в снега. Доста време ни отнемаше, докато го извадим. Много трудни бяха няколкото по-пълни ученици, които постоянно пропадаха в снега. Аз минах отпред и им предложих да очертавам пътеката, като им наредих точно да вървят по моите стъпки. Така по-лесно и безболезнено стигнахме хижа „Мусала".

Там починахме и ръководителката Светла дойде при мен и ме помоли да ги заведа до върха на другия ден. Аз й отговорих: Ако времето позволи. Сутринта валеше сняг и гъста мъгла покриваше планината. Пред хижата снегът беше изчистен и за да влезеш в нея, трябваше да слезеш по отвесния сняг от 2 метра, който я обикаляше отвсякъде. Нагоре снегът беше над 3 метра. Няколко пъти бургазлиите идваха при мене да тръгнем нагоре. Към 10 часа ми казаха, че можем да тръгнем и аз, Елена и Величка, без да се обадим на учениците тръгнахме. Когато стигнахме до Палеца, чухме силен вик от хижата – младежите бяха забелязали стъпките ни и веднага бяха тръгнали по тях. Настигнаха ни и заедно продължихме нагоре. Вървяхме мълчаливо, защото снегът на няколко места се разпука и имаше опасност от лавини. Пробивахме път в сняг до гърдите, като постоянно първите се сменяха. Това мъчително изкачване продължи цели 8 часа. Когато стигнахме до въжето, извадих от раницата всички чорапи и ръкавици и ги раздадох на учениците, за да се качат по въжето. В 18 часа влязохме в хола на космичната станция, който беше затоплен, пихме чай, подпечатаха книжките си, отпочинахме малко и тръгнахме надолу. Младежите на бегом, за половин час, бяха на хижата. Бяха много доволни, че заедно се качихме на върха и подпечатахме книжките си. Те научиха един добър урок, че през пролетта понякога Рила е по-зимна, отколкото и през самата зима.

Друга година със сестра Елена отидохме на хижата, за да посрещнем на Мусала празника 22 Юни. Сутринта в 3 часа времето беше бурно, със силна виелица и видимост 2 метра. Тръгнахме по зимната пътека, но не можехме да видим стълбовете. Скоро разбрахме, че сме се отклонили наляво по пътеката за Дено и Ситняково. Върнахме се обратно и тръгнахме вдясно по лятната пътека. Стигнахме на Мусала, където мъглата се разпръсна и видяхме слънцето. Времето стана топло и снегът започна да се топи.

14. Срещнеш ли мечка - ставаш безстрашен

През 1977 г. заведохме Павел Светославов на връх Мусала. Тогава той беше на 2 години. Не искаше да ходи и ние постоянно му давахме фъстъци. Уморени, стигнахме до подножието на Мусала, при въжето. Тогава той се затича нагоре, по лятната пътека, и ние едва го стигнахме и заедно се качихме на върха. Времето беше хубаво, тихо и топло.

Друг път на заслона ни хвана силна буря и сутринта със съпругата ми Елена тръгнахме за върха, като оставихме сина ни Павел, Кирил Господинов, Гергана и децата им да спят в заслона. По едно време Павел се събужда, вижда, че ни няма, нахлузва на бос крак обувките и пристигна на наблюдателницата с изстинали крака. Свалихме от нашите чорапи, обухме го и го затоплихме.

Една година посетих Мусала за Нова година. Хижата беше пълна с хора и до късно пяха и се веселиха. Аз не издържах, станах и тръгнах за върха. Успях да стигна навреме, преди изгрева. Зората беше чудно оцветена с виолетов цвят. Прехвърчаха снежинки и слънцето изгря виолетово. Това е вторият случай, при който видях слънцето да изгрява виолетово.

През 1974 г. със сестра Елена посетихме връх Мусала. Преспахме на хижата и сутринта посрещнахме изгрева. Закусихме, починахме и се върнахме на хижата, за да слизаме надолу. Там заварихме двама овчари, донесли мляко на хижарката, които се оплакаха, че мачка стръвница изяла няколко от агнетата им. Следобед с Елена тръгнахме по пътеката за Ситняково, понеже там работеше лифтът. Минахме по пътеката край Дено, завихме покрай Чадър тепе и някъде по средата от северната страна на върха срещнахме една голяма мечка на 30-40 метра от нас. Елена беше бременна с Павел и аз, за да не се уплаши, й казах: „Еленка, един кон се е заблудил в планината." А тя ми отговори: „Това не е никакъв кон, а една голяма мечка." Мечката ни забеляза и веднага зави надясно по баира, като чупеше клека. Пътят беше свободен и ние продължихме надолу, към Боровец. Понеже Елена не се уплаши от мечката, Павел като порасна, стана много безстрашен. Бяхме отишли на село при едни познати, които имали много лошо куче и само чорбаджията смеел да ходи при него. Ние не знаехме това нещо, а Павел се изплъзна от нас и отишъл до кучето и започнал да го гали. Господарят му се ужаси, като видя детето при кучето, но не се случи нищо лошо.

Една година се качвахме на Мусала с приятели от Димитровград. Когато стигнахме края на въжето, спряхме да починем и отправяхме погледите си към Скакавците. На небето се очертаваше едно голямо бяло знаме, около което имаше същества.

15. На екскурзия при Слънце квадрат Уран

При почти всички пролетни изкачвания на Мусала сме имали дълбок сняг, в който сме потъвали. Човек трябва много точно да намира пътеката, по която преди него са минавали хора, за да не пропада. На 1 април 1992 г. отидохме на Мусала с Павел. Аз го предупредих, че ще има силна буря в планината, но той имаше ваканция и искаше сам да отиде. Аз му казах, че може да загине в планината и затова тръгнах с него. Астрологически Слънцето приближаваше квадрат с Уран. Това означава поява на силни ветрове и буря. Стигнахме до заслона, оставихме си раниците и се качихме на върха, който беше затрупан със сняг, и влязохме през покрива. Починахме си и се върнахме пак на заслона. Моето предупреждение се сбъдна и през нощта започна да духа силен южен вятър. Сутринта тръгнахме отново за върха по въжето, което на няколко места беше затрупано със сняг. Стигнахме до края на въжето, но беше невъзможно да се пуснем от него. Вятърът беше толкова силен, че като лист можеше да ни отнесе. Помолихме се и тръгнахме обратно като се държахме здраво за въжето. Взехме раниците от заслона и продължихме надолу.

Стълбовете бяха затрупани от снега, който беше замръзнал. Ние се движехме с „котки". Когато стигнахме фунията между Иречек и Палеца, вятърът се усили много и започна да духа на вълни. Легнахме на земята и започнахме да пълзим. Духна много силен вятър, повдигна ме и ме хвърли на 5-6 метра върху някакъв камък, от което се получи разтягане на сухожилието и рана с болки.

Повел предложи да отиде до хижата и да доведе спасителите. Аз му казах, че трябва да вървим заедно надолу. Той ме хвана под ръка и в това време падна гъста мъгла и без видимост успяхме бавно да стигнем до хижата. Хижарят ни беше приятел и ми даде една стая, за да легна. Дежурният спасител ме намаза с „виетнамсто чудо" и ми сложи една вълнена наколенка. Съобщиха на спасителната служба. Чак на другия ден около обяд вятърът поутихна и можа да дойде снегоходът. Един едър спасител ме взе на ръце и ме занесе в кабината, а Павел ни последва с двете раници. Снегоходът ни закара при началника на Планинска спасителна служба, който ме познаваше добре, и веднага предложи да ме изпрати в болницата в Самоков. Аз благодарих и го помолих само да сляза до Боровец с лифта и от лифта да ме свали кола до автобусната спирка. Той се съгласи и снегоходът ни закара в задната част на лифтовата станция. Спасителят ме качи в една кабинка, гарнирана в страничната линия, влезе и Павел и потеглихме надолу. Когато слязохме от лифта, ни чакаше колата на Планинската спасителна служба, която веднага ни закара на спирката. Качихме се на автобуса и се прибрахме в София. След 2 месеца бях здрав, можех да ходя и отидох на езерата.

16. Двете светещи Слънца

Няколко години играхме Паневритмия за 22 март най-напред при заслона и после 3 пъти на връх Мусала.

За 22 март 1998 г. се събрахме една група от 12 души. В Боровец се качихме на лифта и от Ястребец се опитахме да минем по лятната пътека. Оказа се, че снегът е дълбок до гърдите. Веднага се върнахме и тръгнахме по зимния път. Казаха ми, че имаме зелена улица за изкачване нагоре. Когато минахме третия влек и трябваше да се отбием вляво, по пътеката за хижата, ни настигна хижарят с един малък снегоход, натоварен с продукти, и мина пред нас. Той ни направи отлична пътека до хижата. По време на пътуването на мъгливото небе се появи един особен феномен. Появиха се две еднакво силно светещи слънца, като две големи очи. Тези две слънца ни съпътстваха повече от един час. Всички наблюдавахме и запомнихме това красиво явление.

Почти всяка година за Петровден отивахме на Мусала за един ден. Обикновено минавахме по западния гребен, където най-мъчното място за преминаване е Алековият връх. На Мусала отивахме на обяд, прекарвахме там до 15 часа и тръгвахме бързо обратно към лифта. Друг път с Павел минахме през източния венец: Ситняково, Дено, Сфинкса, Иречек – от който има много красив изглед към Мусала, Малка Мусала и връх Мусала. Този път е доста дълъг и труден и по него не може за един ден да отидеш и да се върнеш. И двата венеца от подковата на Мусала са изпълнени с неземна красота. Те са най-доброто убежище на дивите кози, които постоянно срещаме на стада. Чувства се и присъствието на много възвишени същества, които обитават там.

17. Сънят, който се сбъдна на връх Мусала

При едно есенно равноденствие – 22 септември, аз тръгнах сам за Мусала.

Учителят обяснява, че падението на човечеството – Адам и Ева, е станало в есенното равноденствие, а човекът е създаден в пролетното равноденствие – 22 март, или 9 март по стар стил. За това Учителят препоръчва на учениците на всяко 9 число от месеца да се ядат само плодове, за да може съзнанието ни да се върне

към първичния живот, който сме водили някога в рая. Билата на планината бяха покрити със сняг. След като минах Палеца, срещнах сестра Кичка от Хасково, която слизаше от върха. Беше облечена лятно, с шлифер и гуменки. Тя, като ме видя, каза: „Аз искам да дойда и с теб да се кача на върха."

Аз й възразих, че не е добре екипирана и е по-добре да слезе на хижата, но тя упорито тръгна с мене. По-нагоре срещнахме Кирчо Господинов и жена му Маргарита от Казанлък. Те ми казаха, че отиват на хижата да вземат двете си деца и да преспят на заслона. Кичка ми разправи, че се скарала със сина и всичките си близки и не знае къде да отиде и е дошла на Мусала, за да разреши въпросите си. Каза ми, че има силно желание да си замине на Рила, на Мусала. Стигнахме заслона, където оставих багажа си, и се качихме на върха. Тя започна да слага на няколко места по върха жито, като помен за заминали. В наблюдателницата ми показа свои стенографски записки, за които говорихме. Видях, че написаното беше много изкривено и неясно за разчитане. След това тя започна да говори с двама германци, които бяха там, и им даде част от храната си, която носеше. Беше неспокойна и напрегната. Слязохме на заслона, където бяха дошли Кирил, жена му с децата и Емилия Марева. Решихме сутринта рано да се качим на върха. Станах в 4 часа и събудих групата. Предложих на Кичка да не тръгва нагоре, а да остане в заслона да наглежда децата, които спяха. Тя навлече всичките си дрехи, които имаше и първа тръгна за Мусала. Навсякъде беше наваляло няколко сантиметра пресен сняг и пътеката беше хлъзгава. През нощта Кичка сънувала един сън, който разказала на Маргарита, а тя после го разказа и на мен. Кичка сънувала, че й се падат 1 милион лева от Държавната лотария и с билета отива да ги вземе при една жена, която била облечена цялата в черно. Тя й подала билета, последната го разгледала, написала на него числото 13 и й казала, че нищо не й се пада. Кичка се събудила. Ако знаех това нещо, непременно щях да я оставя в заслона.

Понеже пътят беше хлъзгав, аз и Кирчо останахме най-отзад, че, ако някой се подхлъзне, да можем да го хванем и да му помогнем. Вървяхме по лятната пътека и благополучно стигнахме върха. Посрещнахме изгрева на слънцето. След това влязохме в наблюдателницата, където пихме гореща вода. Кирчо и Гергана пожелаха да слезем веднага, за да видят децата си, които бяха останали сами. Аз им предложих да изчакаме още малко, за да се стопи снегът, и тогава да тръгнем. Те не приеха моето предложение и тръгнахме надолу в обратен ред. Отпред вървях аз с Кирчо Господинов, зад нас – Емилия Марева и Гергана с Кичка. Като минахме Дяволския улей и завихме наляво, където сега има една надгробна плоча, Кичка, вместо да завие по пътеката, пред очите на Гергана продължава наляво, хлъзва се и пада на стотина метра, надолу към езерото. Слязохме надолу по хоризонтала и отидохме до нея. Обувките й бяха паднали, раницата й – на една страна, а тя си беше заминала. Емилия отиде на върха и съобщи за случая на спасителите от хижата. Тя дойдоха бързо при заслона, взехме няколко одеала и отидохме при Кичка. Обвихме я в одеялата, сложихме я на носилката и я изнесохме на върха, като се сменяхме в носенето. Поставиха я на платформата на въжената линия и я пуснаха в с. Бели Искър, а оттам с линейка я закарват в Самоков в болницата. Викаха ни в милицията и дадохме показания. Така се изпълни желанието на сестра Кичка да си замине на Мусала. Това е единственият случай в живота ми да си замине някой от групата.

18. Екскурзии на Мусала за 22 Юни

Една година малка група от няколко души се качихме на Мусала на 22 Юни да посрещнем изгрева на слънцето. Беше доста студено. Вратата на наблюдателницата беше заключена и ние отидохме на мястото за посрещане на изгрева. На приятелите им стана много студено и започнаха да треперят. Аз се преоблякох и ги накарах да започнем да клякаме. Скоро всички се затоплиха и

даже някои се изпотиха. Една от сестрите, участвала в екскурзията, ми каза, че сме клекнали повече от 100 пъти. Понеже въздухът е много чист, когато правим тотални движения с тялото, то поема нечистотиите и усилва кръвообращението ни и ние се затопляме.

Под нас се появиха две стада от кози, които тичаха по снега.

За 22 Юни 1987 г. Павел, Елена и аз отидохме на заслона при Окото. Там заварихме брат Паньо Балдъров от Димитровград. Беше паднал пресен сняг и беше много хлъзгаво. Брат Паньо беше дошъл с половинки обувки и преспал на заслона, но на сутринта не можал да се качи на върха и мислеше как ще слезе надолу. Аз му казах: „Ти си дошъл да се качиш на Мусала, а не си се качил. Ще се качиш на върха и тогава ще слезеш надолу, за да си отидеш в Димитровград." Той ми отговори, че това е невъзможно, защото пътят е много хлъзгав, времето – ветровито и облачно, и затова изобщо не мисли за върха, а само за слизането си надолу. Казах му, че непременно ще се качи на върха. Ние тримата отидохме на върха и посрещнахме изгрева. Направихме молитва и времето се разведри. Слънцето се усили и започна да топи снега. Ние се върнахме пак на заслона и снегът почти се стопи. Казах на брат Паньо да тръгва веднага за върха заедно с Павел. Павел го хвана за ръка и го заведе на върха. Там прекарват известно време, радват се на хубавата гледка, която се открива пред очите им, и слизат на заслона. Заедно слязохме надолу към Боровец. Това беше последната екскурзия, направена от брат Паньо на Мусала. На 15 януари 1988 г., той си замина от този свят.

Една година за 22 Юни в заслона „Еверест" се събрахме голяма група желаещи да посрещнем изгрева. Сутринта всички станахме рано, но бяхме неприятно изненадани от проливния дъжд, който се изливаше по планината. Всички чакаха и ме питаха кога ще тръгнем нагоре. Аз чаках да ми се каже отвътре. Отговорих им, че след малко ще тръгнем. В 5 без 10 излязохме навън с Елена и тръгнахме нагоре. Все още валеше слаб дъжд. Всички – около 60 братя и сестри ни последваха, покрити с найлони. Скоро дъждът напълно спря. Качихме се на върха, проведохме наряда за празника. Слънцето не се показа от облаците. Направихме първите упражнения и аз предложих веднага да слезем на заслона. Едва се прибрахме в „Еверест" и дъждът започна с още по-голяма сила. Някои, които не побързаха, се намокриха хубаво. Останахме в заслона, изсушихме се и на другия ден се прибрахме.

19. Дъртият козел ме предупреждава

При друго посещение на връх Мусала през зимата бях сам и един голям козел застана до мен и стоя доста време, докато се молих, без да се плаши. На връщане от върха, под заслона, едно голямо стадо от кози застана над мен до пътеката и ме гледаше учудено, без да бяха. По това време малко хора посещаваха Мусала. Аз продължих пътя си надолу, а те се качиха към Иречек, където имат най-хубави естествени условия за своето развитие.

За 20 декември 1987 г. тръгнахме за Мусала с Елена, Павел и Соня Иванова. В Боровец се качихме на лифта и бързо стигнахме до хижа „Ястребец". Имаше гъста мъгла и валеше слаб сняг. Освен нас, с лифта дойде и хижарката със своя малък син и ние се събрахме и заедно потеглихме по зимния път към хижата. Бурята се усили и след третия влек видимостта стана до един метър. Водеше ни хижарката, но скоро обърка пътя и аз предложих аз да водя групата. По интуиция намерих стълбовете и бавно във виелицата, късно следобед се озовахме на дървената хижа. Тя беше пълна с туристи, които стояха прави в приемната. Нямаше места за спане. Хижарката от благодарност към нас, че благополучно стигнахме хижата, ни даде най-топлата стая до печката. Соня взе Павел и стопли премръзналите му ръце, като ги сложи в пазвата си. Преспахме добре, но на сутринта продължаваше да вали едър мокър сняг, който се беше натрупал повече от 1 метър.

Отказахме да се качваме на Мусала и се върнахме в Боровец и София. Имам само два случая да не мога да се кача на върха поради лошо време.

20. Премеждия на планината

За пролетта на 1999 г. отидохме на Мусала група, в която беше Емилия Марева и Валентина Кіоприйска, която живя в нас 6 месеца. След житният режим през февруари тя го повтаря и през март си носеше жито, за да довърши режима на Мусала. Беше слаба и бавно ходеше. След Палеца едва ходеше, стана й лошо от липса на вода и умора и припадна. Разтрих я, дойде в съзнание, хванах я за ръка и я водих до Заслона Еверест, като й придавах енергия. В заслона поръчах чай и й дадох да изпие 16 чая и тя дойде на себе си. Липсата на вода в организма води до липса на сили. На другият ден отлично се изкачи на Мусала, където посрещнахме пролетта и се върнахме в София.

За 22 юни 1999 г. отидохме на Мусала. Павел работеше с кола, в която бяхме Елена, Емилия, Валентина, Павел и аз. В другата кола Николай, Албена и Мариана Видрарска. Тя страдаше от задух, понеже много пушила в миналото, и чистият планински въздух предизвикваше кашлица и силен задух. Нямаше лифт и доста трудно се качихме до хижата. Често спираше и вървеше бавно. Доста бавно и мъчно се качихме на върхът. Тя беше идвала на с. Мърчаево да ни помага – да копаем картофите и припадна. Разтрих я и дойде на себе си. Посрещнахме идването на лятото, което беше към 17 часа и веднага тръгнахме надолу, за да стигнем Боровец в по-светло, понеже имаше доста сняг по пътя. Слязохме на заслон Хималай, пихме чай и тръгнахме. Мариана припадна и мъчно я върнах. Хванах я за ръка, а краката й стъпваха като в паници. От другата страна я хвана и Павел, и така почти я влачехме по снега. След 20 часа стигнахме Боровец. Казах на Албена какво да направи и на другия ден Мариана беше добре. Прибрахме се благополучно в дома.

За пролетта на 2000 година отидохме на Мусала група с Елена, Валентина, Емилия и аз. Като се качвахме при – 25 градуса студ, на последната, най-стръмна част, Валентина се хлъзна и падна с главата надолу върху камък над малката пропаст там. Свалих раницата и я издърпах, изправих и продължихме по фирновият сняг, станал на лед. Бяхме изтръпнали от грозната картина, която видяхме и от смъртната опасност, от която се избави Валентина. Посрещнахме добре пролетта и на връщане, като слязохме от въжето, аз паднах по очи – да не отивам.

Тази 2000 година ме предупредиха на езерата – имаше опасност за живота ми. Аз послушах – имаше много дъжд и борците не можаха да направят злото на Братството, което бяха намислили.

За 22 септември 2000 г. есента отидохме на Мусала Емилия, Валентина и аз. Емилия не беше психически добре и аз й казах да дойде на Мусала, за да оздравее. Качихме се с лифта до Ястребец и минахме по пътя за Мусала през Макурджиците: Незнайният връх, Алековия и Безименният. На Алековия се разделихме. Емилия мина през полянките от изток на върха, а аз отидох при Валентина и минахме по стръмното – самия връх и слязохме надолу. Емилия я нямаше и седнахме да починем. Казах на Валентина да седи и аз ще отида да я посрещна, но я беше страх и тръгна с мене. Точно оттам, където се насочих, се появи Емилия. Събрахме се и пак тръгнахме заедно. Трябваше да посрещнем равноденствието в 15 часа, и с Валентина тръгнахме напред – Емилия остана назад 1 километър. Казах на Валентина, че тя не отстъпва и ще дойде. На върхът намерихме голяма група приятели и заедно посрещнахме есента. Емилия се оправи – стана бодра и започна бързо да се движи, а от психическото й разстройство и помен нямаше.

За 21.07.2001 г. отидохме на Мусала с близначките от Поморие – Румяна и Радостина. Преспахме на метеорологичната станция и на другият ден посетихме

Олтаря - езеро над двете Маричини езера. Там направихме упражнение за идването на Духът в нас. Имаше голямо присъствие на същества предимно от Сириус. Като се връщахме по баира към туристическата пътека, Емилия вървеше най-отзад, в дясно. Отгоре изхвръкна камък, който отиваше право в главата на Емилия. Извиках й да се наведе и камъка профуча над главата й.

На Елена й стана много лошо на стомаха. На върхът в стаята я разтривах, но хълцането и оригванията й не преставаха. Сестрите донесоха сняг да я охладя - и това не помогна. Тогава я накарах да се обърне на гръб, да разтвори двете си ръце настрани и легнах отгоре й, и поех болезненото й състояние. След пет минути беше напълно здрава, без оригвания и хълцания. Слязохме добре и се прибрахме по домовете си.

21. Планината не бе гостоприемна

В 2002 г. ходихме за посрещане на пролетта и с Красимира Иванова. Много пъти по пътя й става лошо. Особено опасен за нея беше улея по зимната пътека след хижата. Стана й лошо, припадна. Върнахме я, но не може да ходи и да си носи раницата. В това време ни настигна младеж, който не носеше раница и го помолихме да вземе нейната. Той я взе и я занесе на заслона Хималай. Красимира се окопити и до върха си носеше раницата. Посрещнахме пролетта и се върнахме в дома си.

В 2002 г. се подготвихме да отидем на езерата. Оказа се, че в групата ни беше и англичанката Даниел. Тя боледуваше от схващане на кръста. Ударили й инжекция и напълно се схванала. Повика ме по телефона да й помогна. Отидох с брат ми Коcю, сестра ми Величка, мъжът й Истиан и Красимира. Лежеше на леглото. Накарах я да се съблече и я разтрих основно. Казах й да стане. Слезе от леглото, клекна няколко пъти, нямаше болки, прегърна ме и каза: аз възкръснах. Облече се и ни гощава на масата си. Понеже малко ям, всичко, което остана ми го даде.

На другият ден с пикап пътувахме за езерата през Сапарева баня до „Горна земя" и от там с джип, заедно с Даниел, Георги Брънчев, Елена, аз и още няколко сестри ни закараха на х. „Рилски езера" от която отидохме на „Седемте езера" и чакахме багажа. Конете закъсняха много и когато дойдоха, заваля силен дъжд и в най-големия дъжд си пренесохме багажа и го сложихме в строящата се кухня. Дъждът продължи и около мен се събраха над 20 души и проведохме разговор за Учителя. Не можехме да си направим палатка и в това време дойде Даниел и ни покани в нейната втора оборудвана палатка, където преспахме. Така тя ми се отблагодари за разтривката, която й направих.

На другият ден си построихме палатката и се подредихме. Няколко дена след това заваля силен дъжд с град, стана студено и градът заледяваше. Има едно народно поверие: ако най-малкият, или най-големият вземе няколко зърна град и ги глътне, градът спира. Аз взех няколко, глътнах ги и градът спря. Навсякъде беше локви и замръзнал град по покривите на палатките. Обаче, леденият град изстуди зъбите ми и един се поду и ме болеше много. Екстрасенсите ми дадоха веднага лекарства. Елена ми вареше картофи и врели ги слагаше на подутото място. Доброто, което направих за приятелите, ми струваше много скъпо. Накрая реших да пробия абцеса. Обгорих игла и го пробих. Изтече много гной, олекна ми и след няколко дена зъбът оздравя. Не бях ял повече от седмица и започнах нормално да се храня. Зъбът ми остана и сега е здрав в устата ми.

На езерата се запознах с Иванка и дъщеря й Снежина. Бяха се настанили в една палатка на Ина Дойнова. Иванка ми каза: „Откога съм те търсила и най-после те намерих." Каза ми, че не може да се освобождава и ме помоли да й помогна, да я разтрия. Един ден почти всички отидоха на екскурзия и аз отидох при нея да я разтривам. Оказа се, че на стомаха й имаше един твърд кръг като тава и перисталтиката й изобщо не работеше и тя няколко дена не беше яла. Разтрих я

здраво, а тя охкаше. Раздвижи се стомаха. Накарах я да изкара режим само на вода и тя го изпълни добре.

Доведе тя при мене една нейна приятелка, която си навехнала кракът и не може да ходи и да отиде до новата хижа. Разтрих я, щракна и тя тръгна без болки и си отиде на хижата. Бог веднага я излекува, и на другият ден дойде пак на лагера и ми целуваше ръцете.

Снежина започнала да учи медицина, но няма мензис – има голямо напрежение и не може да учи. Дойде с майка си и ме помоли до я разтрия. Аз я разтрих здраво и казах, че до един месец ще се оправи. Така и стана. Каза ми: „Не ме е срам от тебе, но много ме боли като ме разтриваш." Има Плутон съвпад Марс и съвпад Сатурн в знак Скорпион.

22. Изгонени от връх Мусала

За пролетта на 2003 г. отидохме на Мусала Павел, Красимира, аз и Емилия. Косьо ни закара до Боровец и от хижа Ястребец по зимният път бавно пътувахме към върхът. Аз и Емилия вървяхме напред, а зад нас едва ходеха Павел с Красимира. Исках да му взема раницата, но той не я даде. До вечерта успяхме да стигнем до върхът и се настанихме. Прекарахме добре, но на връщане имаше навалял нов сняг и Павел и Красимира затъваха в него. Аз застанах отпред и им показвах пътя и стигнахме към 13 часа на хижата. От нея трябваше да стигнем най-късно в 15 часа и 30 минути на лифта, за да вземем последните вагонетки. Павел взе и моята раница, бях много уморен от това, че им правех пътека. Той вървеше напред по пътеката от летният път, за него се държеше Красимира, а аз за нея. Така успяхме след 15 часа да стигнем до лифта. Оказа се, че няма лифт и вероятно ще има другият ден. Отидохме в хижа Ястребец и там ни настаниха в стая с две легла големи, парно, топла вода, баня и тоалетна. През нощта духаше силен вятър, при който лифта не работи. Сутринта вятъра утихна и чухме лифта, че работи. Слязохме долу и се прибрахме в къщи.

За 22 Юни 2003 г. отидохме на Мусала. Метеоролог беше Димитър Белоканов, който не искаше да ни приеме, но времето беше много бурно с виелица и вятър, и останахме. Той ни каза да слезем на заслона Хималай. Помолихме го да останем до 21 часа и 10 минути, когато идваше лятото. Останахме и посрещнахме лятото и той ни изгони в 22 часа от станцията в буря, фортуна, с видимост до 1 метър. Добре, че имах фенерче и с него намирахме въжето. Бяхме 8 души и започнахме спускането надолу. Аз светех без почти да се виждаме. След въжето минахме по стълбовете, но ги загубихме и аз прецених, че отиваме в езерото. Спрях ги и ги накарах да отидем на ляво и се блъснахме в ъгъла на Заслона. Вятъра беше ураганен. Аз и някои други паднахме от напора на вятъра. С големи усилия влязохме в Заслона и се стоплихме. В себе си благодарих на Димитър, че ни накара да опитаме силата на природата в буря. Преспахме и тръгнахме надолу в метелицата. Младежите се бяха отклонили под Иречек на дясно и аз излязох отпред да водя. Прибрахме се добре у дома.

23. Планината не ни приема като туристи

2003 г. реших да не ходя на езерата, понеже щеше да вали много дъжд. Дойде сестра ми с мъжът си от Франция и аз реших да ги заведа на Мусала. Попитах кога да тръгна – на 9 август. Тръгнахме голяма група – Величка, Истиян, Росица Янчева, Елена, Красимира, Христина и аз. От Ястребец към хижата вървяхме по лятната пътека и цялата беше изровена от проливният дъжд. Срещнахме група екскурзианти, които бяха мокри и бързаха да се приберат. Казаха ни: „Вчера на 8 август беше ад. Дъжда се изливаше сякаш с кофи." Христина остана на хижата, а ние се настанихме в метеорологичната. Навсякъде святкаше и валеше, а при нас

беше топло слънце. Дъщерите на Христина й се обаждат по телефона: „Мамо, какво правиш в този проливен дъжд?" Тя им отговорила: „Тук няма дъжд, а грее топло слънце." Росица ми каза, че обичала много вятъра. Казах й: „Добре, ще имаш и вятър." Но на Мусала вятъра е много силен, над 40 метра в секунда. Посрещнахме слънцето до наблюдателницата от изток, защото там беше завет. Прекарахме да 15 август, когато като слизахме, вятъра намаля и спокойно слязохме надолу, и се прибрахме.

За 22 септември 2003 г. отидохме на Мусала с Емилия, Елена, Красимира и аз. От Ястребец до хижата вървяхме бодро. По предложение на Красимира да не закъсва в улея, минахме по пътеката над езерото и след обяд стигнахме до края на въжето. Аз взех да си оставя косите в камъните и Красимира ми даде нейните, които турих не с нашите, а в друга дупка. Повървяхме няколко крачки и Красимира припадна, легна на един голям камък и не мърда. От върхът слизат групи от туристи и от долу идват и минават покрай нас. Аз й разтрих малкият мозък, но не можа да излезе от безсъзнанието. Тогава взех, че хванах насът й, и го дръпнах силно няколко пъти и тя се събуди и стана. Попитах я: „Само твоите коси ли ми даде?" А тя ми каза, че в тях били и тези на дъщеря й. Понеже дъщеря й не живее духовен живот, а светски, а на Мусала не приемат нашите боклуци, веднага припадна. Настанихме се в станцията и прекарахме добре. Бяхме доста братя и сестри и аз ги заведох до Малка Мусала. Като стигнахме върхът, той беше пълен с хора и метеорологът Георги ми каза, че вечерта ще ни настани. Ние седнахме на полянката между хората. При нас дойде Дарина и Снежина, която беше болна – имаше висока температура и силно главоболие. Казах й да се разсъблече, да я разтрия, ако не я е срам от двестата души, които бяха около нас. Тя веднага се съблече и я разтрих здраво и особено стомаха да се освободи. Температурата й спадна, главоболието й мина и тя стана здрава. Вечерта Георги ни настани в голямата стая и аз събрах там нашите приятели. Разтрих я пак Снежина и напълно оздравя. Сутринта видях, че е зачервена – черният дроб не е в ред. Казах й, че има приятел за когото мисли и той й черпи енергиите – вампиризъм. Веднага да престане да мисли за него, иначе, ще е много зле. Тя се разплака, но изпълни и лицето й придоби нормален вид. Разбрах, че всеки, който отива на Мусала, която е голяма лечебница, минава през голямо чистене.

24. Защо планината е сурова към случайните гости

За 22 март 2004 г. отидохме на Мусала Емилия, Красимира, Павел и аз. Косьо ни закара до Боровец с колата си. Качихме се нагоре след Ястребец и минахме по летният път над езерото по желание на Красимира. Имаше много сняг, но бяха минали и хора. Изкачихме се трудно до върхът. На Красимира пак й призля, но бързо я възстановихме. Метеоролог беше Георги, но нямаше тоалетна и трябваше да ходим навън. С Павел решихме и главно той, направихме стъпала към вратата, зарината от многото сняг, та вратата можеше да се отваря – иначе влизахме през прозореца. Там бяха и други приятели: един скиор от Сливен, Евгения от Созопол с приятелката си Петя от Русе. Те бяха в кухнята и до късно си говореха, главно срещу мене, понеже не отидох при тях. Сутринта излязохме с Емилия и Красимира в 5 часа да видим звездите. В това време от вън се връщаха Евгения и приятелката й Петя от тоалетната. На Евгения пред стълбите точно й стана лошо, припадна, хлъзна се по стълбите и се просна пред краката ми. Накарах Красимира и Емилия да я сложат на стълбата. Разтрих й малкият мозък и предизвиках движение на сърцето и дишането, и отваряне на очите. Въздъхна и дойде в съзнание. Веднага забелязах, че е обезводнена, за да не излиза навън да се освобождава, не е пила вода. Накарах Емилия да направят с бързовара 2-3 литра вода, която изпи. Приятелката й Петя ме попита: „Ти как ги правиш тия работи, как я връщаш в съзнание?" Отговорих й, че тя няма моите магнетични ръце, и ако разтрива някои

да го събуди, още по-зле ще му стане. След изпиването на водата, Евгения се окопити и ми благодари, че съм й помогнал. Слязохме си добре от върхът и се прибрахме.

За 22 Юни, идването на лятото бяхме с Румяна и Радостина, Емилия, Еленка, Павел и аз. Павел предложи да минем по билата, по Маркуджиците. Казах му - при едно условие – да вземе раницата на Румяна. Потеглихме по пътя към влековете. Румяна нямаше раница и леко ходеше, но беше с фланелка с къси ръкави, а духаше студен северен вятър. Към Незнайният връх пипнах ръцете й – бяха студени. Накарах я веднага да сложи дреха с дълъг ръкав. Ходеше бавно, често почиваше. Бавно напредвахме и след обяд бяхме на върхът. Георги ни настани в западната стая мен, Елена и близначките. Предложих на Румяна да я разтрия, но тя отказа. Легнах си веднага. Към 0 часа ме събуди сестра й, че Румяна е много зле. Беше много изстинала от ходенето и имаше висока температура. Челото й гореше, освен това болки в стомаха. Не даваше да я разтривам, понеже я боляло. Разтрих я добре и сърцето й, което биеше инфарктно: тупа няколко пъти, спира и пак така започна да бие нормално. Това е опасно за живота. Сгорещихме вода и с две фланелки й слагахме със сестра й горещи компреси на стомаха. Температурата спадна, и тя заспа. Сутринта пак я разтрих и беше почти добре. Дойдоха и Дарина и Снежина и имаха гъбички по стомаха. Помогнах им и им казах да отидат при гинеколог да им даде крем срещу тези гъбички. Те оздравяха. Трябваше да слязат Румяна, Радостина, Дарина и Снежина да отидат в понеделник на работа. С тях тръгнаха Косьо и Павел. Лифта работеше до междинна станция. Много трудно слезли, понеже минали по стръмният път, а Павел беше взел туба от 20 литра с вода от Окото. Казах им, че в понеделник – 21 Юни ще има лифт. На 21 слязохме надолу. Горе казаха, че нямало лифт, но моето ръководство ми каза, че ще има. Към 10 часа стигнахме хижата. Спряхме и закусихме. Две групи туристи и брат Кирил със сестра тръгнаха пеша. Ние си приготвихме раниците 15 минути след тръгването им и хижаря се обади на жена си, че лифта е тръгнал. Слязохме с лифта. На Павел наредих да дойде в Боровец към 12 часа и 30 минути. Прибрахме се благополучно в София, като напълнихме съдовете, които Павел носеше от Бистришката река.

25. На връх Мусала е цялото семейство Няголови

Сестра ми Величка се обади по телефона и ми каза, че едва ли ще дойде в България и да отиде на Мусала. Казах й, че ще дойде и направо ще ги кача на върхът. Съпругът й Истиян беше в опасност за живота и аз взех, че поправих часовника, който ми беше подарил и взех да нося 2 часовника. На 4.08.2004 г. сестра ми дойде в България. Казаха ми да отидем на Мусала на 8 август. Ние с Павел взехме продукти 30 кг. в една раница и 10 хляба в друга. Сутринта на 8.08. тръгнахме: Косьо с Величка, Истиян и Емилия в колата на Косьо, а Павел, Еленка, Любомир и аз в нашата. Пристигнахме в Боровец към 8 часа и 30 минути. Оказа се, че този ден бил празника на Рила и Мусала. Пред лифта беше пълно с групи. В това време дойдоха Дарина и Снежина. Отидох до касата и веднага тръгнахме напред и се качихме на лифта. След 9 часа бяхме на Ястребец и потеглихме към хижата. При хижата беше пълно с хора. Хор пееше песни, чаят се раздаваше безплатно, присъствал и министър председателя. Закусихме. Павел веднага тръгна с двете раници, едната отзад, а другата с хляба отпред. Минахме по летният път. Косьо, прекарал инсулт се плашеше как ще се качи горе, но тръгна добре и вървеше напред без раница. Емилия освен раницата, носеше пластмасова кофа над 10 кг. домати. Придвижвахме се бавно и с почивки във великолепното време. Младите Дарина и Снежина тръгнаха по-бързо и стигнали на Заслона и веднага Дарина се връща да помага. Аз настигнах Павел и исках да му взема хляба, но той не ми я даде, а бавно вървеше напред. Аз го задминах и по-нагоре срещнах Дарина и я помолих да вземе втората раница с хляба от Павел и я взела. Стигнах на Заслона, оставих раницата,

като им казах да чакат да се съберем всички и отидох да помогна на Емилия, която беше най-назад и взех кофата с доматите. Събрахме се на Заслона Хималай, разпределихме багажа. Оставих най-уморената – Емилия да остане в Заслона и да пази багажа, който беше за около 4 души. Качихме се всички заедно на върхът. Там ни прие метеоролога Георги и ни настани в двете големи стаи. Веднага Дарина, Снежина и Павел слязоха до Заслона и донесоха останалият багаж. Времето беше великолепно. За пръв път на Мусала се събрахме заедно цялото наше семейство: тримата братя и сестра ми Величка. Прекарахме великолепно горе цяла седмица. Имахме чудесни изгреви, слънчеви дни и светли звездни нощи. На върхът дойде и доктор Емил Йорданов. Ходихме на Малка Мусала, като Величка и Истиян останаха на върхът. След това посетихме Олтаря над Маричините езера и благополучно се прибрахме след обяд. Придобихме сили и на 15.08.2004 г. спокойно слязохме и се прибрахме.

26. Планината вече е благосклонна към нас

През месец септември поканих сестра Ирина и Златка, Румяна и Радостина да отидем през празничните дни – 4, 5 и 6 септември до Мусала. Дойде и Мария Ганева. Всички се събрахме в нас и тръгнахме с нашата кола и тази на Николай, мъжът на Мария Ганева, който караше Румяна, Радостина, Мария и Емилия, а Павел – Златка, Ирина, Елена и мен. На лифта дойдоха Дарина и Снежина. Качихме се на лифта и тръгнахме бавно по летният път. На хижата пихме чай, хапнахме и тръгнахме по летният път, над езерото. На Заслона починахме и ядохме и на върхът пристигнахме след 16 часа. Георги ни настани и изкарахме добре. Румяна беше пак изстинала и след като я разтрих повърна и се оправи. Дарина и Снежина, които бяха в мазето минаха през болезнено състояние. Казаха, че в понеделник – 6.09. лифта няма да работи. Аз казах, че тогава е празника – Обединението на България и лифта ще работи. За пръв път трите сестри Румяна, Радостина и Мария бяха заедно на Мусала. На 5.09. посетихме всичките Малка Мусала. Водех Румяна за ръка и почна да не се страхува. Слязохме благополучно надолу. Лифта работеше и в 12 часа бяхме в Боровец. Павел ни закара с Елена и Мария да пълним тубите с вода, а той откара в Костенец Румяна, Радостина, Златка и Ирина, които се качили на влака. Дарина и Снежина си отидоха на 5.09., неделя и слязоха пеш до Боровец. Емилия хвана рейса за Пловдив. Павел се върна, натоварихме водата и си отидохме в София с Мария Ганева.

На 12, 13 и 14 ноември 2004 г. отидохме с Емилия на Мусала поради нейни здравословни проблеми. Павел ни закара нагоре до вторият мост и ние слязохме с Емилия и тръгнахме нагоре. Оправихме си багажа на пейките и преминахме реката при вторият влак и продължихме нагоре по зимният път. Околните върхове бяха бели в сняг, а Мусала в мъгла. Към 15 часа стигнахме на хижата. Нямаше го хижаря. Продължихме нагоре по улея и по козята пътека газихме сняг. Към 17 часа бяхме при заслона Хималай и слънцето залезе в мъглите на запад. Имаше стъпки по лятната пътека (направени преди нас от метеоролога Димитър). По средата на пътя затъмня и ние мъчно виждахме стъпките. Светнах с фенер, но той не ни помогна много. След 18 часа влязохме в станцията. Метеорологът го нямаше в стаята и влязохме навътре в стаята, където спеше Стоян. Той ни настани в съседната западна стая, пусна 2 печки и ние се стоплихме. Преспахме и на другия ден задуха силен южен вятър – до 40 метра в секунда. Посрещнахме изгрева пред станцията. Имахме хубави разговори със Стоян. Като тръгвахме на 14 надолу, вятърът намаля, докато преминем до въжето и пак започна да духа силно. Слязохме по въжето и си правехме пътека по снега – стъпките бяха засипани. Към 10 часа бяхме на хижата, преоблякохме се и тръгнахме по влековете – зимният път. При първият влек заваля дъжд с град и вятър. Турихме найлоните. Дъждът ни намокри, но бързахме, защото казах на Павел да ни посрещне в 12 часа и 30 минути. Стигнахме до двореца в 12

часа и 15 минути, а Павел го нямаше. Дъждът продължаваше да вали. Дойде Павел и отидохме нагоре на реката и наляхме шишетата и тубите, които Павел беше взел в колата. Дъждът ни донамокри. Тръгнахме към София и се прибрахме благополучно. Емилия взе влака от гара Искър и си отиде в Пловдив.

III. Скакавците и Рупите

Местността Скакавците е вододайна зона за язовир Бели Искър, от който водата по тръби отива в София. Тя е забранена зона и там обитават множество разумни същества в етерни тела, необезпокоявани от човешкото присъствие. Скатовете на Големия и Малък Скакавец са стръмни и стремително слизат надолу, към река Бели Искър. Обрасли са в клек, в който се вдъят много мечки. По протежение на билата, над Кобилино Бранище, те са свързани с Попова шапка и Купена, който е най-високият връх в Мальовишкият дял. Той е 2730 метра, а Мальовица – 2729 метра. Купеньт е най-важният център на Бялото братство в тази част на Рила.

Тук при разгрома на Септемврийското въстание през 1923 г. се криела група комунисти, които си изкопали окопи, от които има видимост по цялата планина. Купеньт – това е челото на великана, който се вижда добре от езерата. За Рупите от 7-те езера се тръгва рано – в два часа, по пътя за езерото на Чистотата, минава се южно покрай Харамията и по лифта се отида на билото и връх Дамга. След това се минава Додов връх, Голям и Малък Мермер и при изгрев слънце се стига на връх Мальовица. Завива се надясно през Елениите върхове, Иглите и се стига до връх Орловец. Той може да се заобиколи отдясно и да се излезе на превала между Орловец и Злия зъб, може и отляво по морената, а и през самия връх, където има поставено въже. Под Орловец и Злия зъб е заслонът Български алпийски клуб. Оттук има два пътя за Страшното езеро. Надясно се минава по полегати и южни поляни, които ни завеждат на Купена, Носа, Брадата и Шията на Великана. По Шията се спускаме и отиваме при Страшното езеро, където има малък заслон. То е наречено така, понеже, когато има буря с гръмотевици, ехото се повтаря десетки пъти и се получава грохот, подобен на артилерийска канонада. Всъщност то е прекрасно езеро с красива околност. Другият път минава през Камилата, отляво на Купена, и върви по Морените, образувани на северните склонове на Великана. Морените са хубави и равни и представляват школи, в които работят много невидими за нас същества в етерни тела. Тук е най-мистичното място на Рупите. Човек може да спре, да съзерцава концентрирано, да добие вътрешно знание по много въпроси, които го вълнуват и от които живо се интересува. Съществата са много строги и изискват ред, порядък и чистота от посетителите и тяхното присъствие тук не се чувства така осезателно, както на Мусала и Скакавците, където почти не минават хора.

Рупите са слънчево място за развиване на ума и пробуждане на висшето съзнание.

На Мусала ние правим връзка с Бога и най-висшата ангелска йерархия, която направлява и урежда живота на хората – серафимите. Те са „Братята на Любовта" или Духовете на „Божия венец".

На Рупите и Скакавците, които имат отношение към гърдите и дишането ни, ние сме свързани с Херувимите, които са „Братята на Хармонията" и носят мъдростта. На 7-те езера, които са сърцето на Рила, ние сме свързани с трета йерархия ангели – Престолите, които са „Братя на Волята" и същества на Божествения разум.

На Рупите се работи най-трудно, понеже не сме хармонични и не сме се научили да дишаме дълбоко – да задържаме въздуха поне 1-2 минути и така с

усилия да придобием мъдростта.

На Мусала, ако ние не разбираме съществата от най-висшата ангелска йерархия – Серафимите, те, без много да се церемонят, ни изгонват, като променят рязко времето в буря, мъгла и гръмотевици. Не са по-далече от тях и съществата от 7-те езера – Престолите, които, щом не сме изправни в чистота, ред и порядък, бързо ни отправят, като често събарят и палатките ни.

На Рупите съществата са много строги и там може да се отива само с молитва и чистота. Едно отиване с баща ми до Рупите, когато слизахме по улея между Орловец и Злия зъб, зад нас се откърти една голяма скала, по-висока от 2 човешки боя, тежаща няколко тона, и се търкулна надолу. Аз извиках на баща ми да мине веднага вляво към скалите, а аз се отклоних надясно. Скалата профуча край нас, без да ни засегне, и се спря в подножието на върховете на морената. Там черната ложа е много силна и будността трябва да бъде изключително голяма.

Най-мъчителният връх, който се използва от алпинистите за зимни и летни траверси е Злия зъб. На него човек може да се качи не много мъчно, но най-опасно е слизането, защото тогава човек вижда под себе си зейнала пропаст от около 600 метра до Кирилова поляна и неизбежно чувства страх. На този връх преди повече от 20 години имаше тетрадка с молив, поставени в кутия и затиснати с голям камък, в която всеки, качил се, написваше името си. Това се смяташе за геройство. Най-голямото геройство е човек да се свърже с ангелската йерархия на Херувимите и да придобие частица от тяхната велика мъдрост.

IV. Седемте езера

Това е най-красивият циркус в Рила от седем езера, намиращи се в северозападната й част, над курорта Паничище, над Сапарева баня, и местността Горна Вада, над с. Говедарци. Езерата са разположени амфитеатрално едно над друго и дават начало на р. Джерман – приток на р. Струма. Денивелацията от най-горното езеро, намиращо се на 2535 метра надморска височина, и най-долното – на 2095 метра, е 440 метра. В тази местност са събрани най-красивите картини, които могат да се видят по цялата Рила планина. Тук се намират много хубави цветни градини от различни планински цветя. До средата на циркуса има горички от клек и смрика (хвойна). Текат рекички, отвеждащи водите от горните езера в по-долните.

Езерата са красивите сини очи на планината. Същевременно те са и пулсът на времето и метеорологичните условия в планината. Щом те са спокойни – нямат вълни – и планината е спокойна и в бистрите им води се оглеждат околните височини и синьото небе. И най-слабият вятър нарушава спокойствието на езерата. Тук духат често пъти ветрове, главно западни, а през пролетта – и силни южни. На тази височина много често се сменят посоките на ветровете и когато човек забележи това нещо, трябва да се подготви за някаква депресия: дъждовна, гръмотевична или снежна. Всичко в планината говори и ние сме длъжни да знаем и разбираме езика й – езика на природата.

Местността Седемте езера, както е красива през лятото, така е неповторима и зимно време. Зимата тук гостува повече от 6 месеца. Тогава всичко е покрито с дебел сняг и езерата мъчно се различават от общия ландшафт. Планинарят може да познае дали е върху езеро, като застане със ските си там, където предполага, че е то, и ските не тръгват в никоя посока. Там снегът е хоризонтален. Зимата сковава езерата с лед, който при първото езеро достига 1 метър дебелина, а на най-торното – над 3 метра. През пролетта при топенето на снеговете навсякъде текат буйни води и е много мъчно проходимо, даже и с гумени ботуши. Снегът и преспите остават до средата на май, а някои заварват и новия сняг. Тогава през деня може лесно да се ходи по твърдия замръзнал сняг на големи

разстояния. Следобед, обаче той се разтопява, става мокър и започва да се затъва.

Когато Ганка Бончева беше хижарка на хижа „Седемте езера", няколко души – Гита Стратева, Ярмила Менцелова, аз и др. я посетихме покрай Седемте езера и от връх Дамга отидохме на Мальовица и следобед се върнахме пак на хижата. По време на късото лято човек може най-добре да се наслади на красотите на този феномен на природата. Тяхната омайна гледка, чистота и красота оставят в душата на всеки посетител дълбоки следи. Всеки, който веднъж е минал през този земен рай, желае и втори път пак да го посети. Ние цяла година носим спомените си от хубавите преживявания там и с нетърпение чакаме времето, за да направим ново посещение на съществата.

1. Началото

Всичко на Седемте езера е специфично, своеобразно, неповторимо и говори със своя разбираем език за величието на нашия Творец и милионите светли същества, които са участвали в изграждането на този неръкотворен дом за учене и възпитание на хората.

Учителят, който не е посещавал с физическото си тяло тези места, отлично ги познава. След многобройните излети до връх Мусала през 1928 г. той изпраща една малка група, ръководена от брат Симеон Симеонов, да разгледа и проучи условията за отиване и лагеруване на братята и сестрите по тези места*. Групата отива нагоре през Сапарева баня, едновременно с нея отива и друга, по-малка, с братята Митко Костов, Крум Въжаров и Славчо Печеников. След 10-ина дена и двете групи се завръщат на Изгрева и с възторг и вдъхновение разказват за невижданите красоти и хубавите условия, които има около първото и второто езеро за лагеруване. По това време почти никой не посещава езерата, а овчарите са пасели стадата си по ниските поляни. Пътят нагоре е мъчно проходим и доста трудно се достига до Едигьол от Сапарева баня по стръмната Валявица.

2. Рилската школа на Бялото братство

През 1929 г. Учителят организира и провежда първото посещение на езерата от неголяма група братя и сестри. Там той открива лятната планинска школа на Бялото братство. В Сапарева баня наемат коне, които изкарват багажа догоре**. Братята и сестрите си построяват палатков лагер, доста примитивен, предимно от войнишки платнища, опънати на два кола, по билото на баира между второто и третото езеро. Всяка сутрин всички стават рано и отиват да посрещат изгрева при скалите над второто езеро, което е служело за Молитвен връх. Там Учителя е изнасял своите беседи, седнал на един естествен каменен стол. Той отбелязва, че този стол е приготвен от съществата преди 4 милиона години, когато те са знаели, че по тези места ще идват духовни същества и Учителя ще им изнася беседи. Нашите приятели са били зле екипирани с тънки дрехи, скъсани обувки и през примитивните им палатки вятърът свободно преминава. Нощите били студени, а дните – много топли. Само чистият въздух, неповторимата красота и присъствието на Учителя стоплят душите на приятелите и те търпеливо понасят несгодите. Лагеруването продължава повече от 10 дена.

Една сутрин след молитвата и беседата Учителят нарежда на братята и сестрите бързо да съберат багажа си и да тръгнат надолу. Никой не иска да напусне това чудно място. Отрицателните сили подготвят изненада за братята и сестрите – силна гръмотевична буря с градушка. Учителят отървава приятелите от тази неприятна изненада и те се прибират благополучно на Изгрева. Случаят е описан по-напред.

** Вж Изгревът, т. III, с. 143-144, N 10*
*** Вж Изгревът, т. III, с. 160-161, N 24*

Започва всяка година посещение на езерата все по-организирано, с малки палатки и подходящи дрехи. Школата се превръща във всекидневна и обхваща всички области на живота. Приятелите посещават всички езера и красиви местности, запознават се със заобикалящата ги растителност и организират кухня за гореща вода и храна.

Планинският живот протича по традициите на Бялото братство, които са:

1. Живеем като братя и сестри;
2. Живеем общ живот в общежития, каквото е било напр. Изгрева;
3. Храним се общо сутрин, на обяд и вечер;
4. Излизаме общо в планините на екскурзии;
5. Организираме палатков лагер за общ живот;
6. Празнуваме общо годишните събори;
7. Посрещаме заедно изгрева на слънцето;
8. Играем заедно Паневритмия;
9. Празнуваме заедно празниците на природата:
   1 януари – Нова година – физическа;
   22 март – Пролетното равноденствие – Новата духовна година;
   19 август – посрещане на Новата Божествена година;
   22 юни – посрещане на лятото;
   22 септември – есенното равноденствие, ден на труда и започване на Новата учебна година;
   22 декември – началото на зимата и вглъбяване на ученика в себе си с цел влизане във вътрешната школа;
10. Празнуване празника на Учителя – 12 Юли по нов стил Петровден, имен и рожден ден на Учителя;
11. 27 декември – деня на заминаването на Учителя от този свят;
12. Общо отпразнуване на именни рождени дни на приятели;
13. Общо изпращане на заминали братя или сестри, „за да не ги изпращат хората от света";
14. Даване на общи обеди и вечери по дежурство – в Айтоското братство от различни братя и сестри.

До 1935 г. вкл. всички посещения на Седемте езера ставаха по пътя от Сапарева баня. Няколко млади братя по идея на Учителя проучват пътя през Самоков и Говедарци и правят просека по стръмнините над Горна Вада.

От 1936 г. досега главният път за езерата минава през Самоков, Говедарци и хижа „Вада".* Пътуването на братята и сестрите от края на гората до езерата е продължавало почти цял ден. Когато са стигнали на първото езеро, те са правили продължителна почивка, пиели са чай и са се хранили.

3. Учителят за Седемте рилски езера

Учителят дава името **Махарзи** на първото езеро, което означава **„Голямата почивка"**. Първото езеро представлява физическият живот, стомахът, от което Учителя ни изтегли и ни качи на бивак при второто езеро. Първото езеро е разположено на 2095 метра надморска височина, то е обрасло с тревна растителност, хвойна и клек. Около него има хубави полянки, на една от които – източната, често играем Паневритмия и се снабдяваме с дърва за кухнята. Най-голямата дълбочина в него е 11 метра.**

На второто езеро Учителят дава името **Елбур**, което означава **„Бог е силният"**, или **„Езерото на изпитанията"**. То е свързано с низшата област на астралния свят и всички изживявания на чувствата. Представлява важният орган от тялото, свързан пряко с българите – черният дроб. Елбур е разположен на 2184

** Вж Изгревът, т. III, с. 161-162, N 25*

*** Вж Изгревът, т. III, с. 162-163, N 26*

метра /Учителят казва, че е 2230 метра/ надморска височина. Има площ 35 дка, но е най-плиткото, почти кръгло езеро, с. Дълбочина 2,5 метра. Отвсякъде заобиколено с пътеки и по повърхността му цъфтят много бели лилии. Туристите го наричат Рибното езеро*.

Третото езеро се нарича **Балдер Дару**, което преведено, означава **„Онзи, който дава благата"**. Свързано е с висшата област на астралния свят и представлява старото седалище на душата „plexus solaris" – слънчевият възел. Разположено е западно от второто езеро на 2216 метра надморска височина. То има 3 разклона и се нарича от туристите Трилистника. Дълбочината му е 6,5 метра. За разлика от другите 6 езера то изтича от две места: на изток - с голям отток към второто езеро, и на северозапад – с малък към р. Джерман. На места бреговата линия се губи поради разлети поточета, които създават мочури. Много пъти с Учителя сме играли Панивритмия на южната му страна, но сега югозападната му страна представлява мочурище и там не може да се играе. За да се запазва водата при сушави години, от северната страна е изградена бетонна стена и оттичането става сам от изток.**

Четвъртото езеро го наричаме **Близнаците** и е свързано с умствения свят и дробовете в човешкото тяло. То е разположено югозападно от третото езеро на 2243 метра надморска височина и е съставено от две части /две езера/, съвсем различни по характер и вид, съединени с тесен процеп. Вътрешният Близнак е едно от най-мистичните места на езерата. Той има пряка връзка с местността Рупите. Оградено е отвсякъде с тъмни, някъде почти отвесни скали, и на североизток от вр. Харамията, докато външната северна част на Близнака е с полегати брегове, обрасли с трева и хвойна. То е най-дългото езеро – 790 метра, и е с най-голяма площ – 91 дка. Във вътрешния Близнак е измерена дълбочина 27,5 метра. В него втичането на водата става от 3 езера: от 5-тото, 6-тото и 7-мото езеро. Северната половина обикновено е покрита с цъфтящи бели лютичета, докато южната част е чиста. При безводие, получено от малко сняг през пролетта в някои години, връзката между двете езера се прекъсва.***

Учителят нарече петото езеро **Махабур**, което означава **„Големият и силният"**, **„Мястото на Духа"**. Свързано е с причинния свят и бъбреците от човешкото тяло. То уравновесява нещата в живота, прилича на голямо бобено зърно или бъбрек. Разположено е на запад от 4-тото езеро, на 2282 метра надморска височина. То е най-голямо по обем, със средна дълбочина 14 метра, а най-голяма – 28 метра. Площта му е 85 дка. Западните му брегове са скалисти и стръмни с неголеми сипеи, а източните брегове са полегати, с голяма поляна, на която се събираме до 1000 души, за да играем Паневритмия на 19 август.

Учителят казва за тази поляна, че в бъдеще на нея ще кацнат самолети, от които ще слизат хора да лагеруват по езерата. На югоизток езерото се оттича в четвъртото езеро.****

На шестото езеро Учителят даде името **Сърцето**. То е свързано с Нирвана, или Будическия свят, и представлява от тялото на човека сърцето му. То има формата на човешко сърце и е разположено на юг от 5-тото езеро, на височина 2440 метра. То е най-дълбокото ледниково езеро в България. Има площ 68 дка, дълго е 380 метра и широко 240 метра. Почти през цялото лято в южния му край има голяма пряспа, от която често се откъсват парчета и плават като айсберги по повърхността му. На североизток изтичат водите на това езеро и се вливат в четвъртото.*****

Седмото езеро Учителят нарече **Шемхаа**, което означава **„Място на мъдростта"**. То е свързано със света на светлините, а в човешкото тяло

** Вж Изгревът, т. III, с. 163-164, N 27*
** *Вж Изгревът, т. III, с. 179, N 42*
** **Вж Изгревът, т. III, с. 181, N 46*
***** Вж Изгревът, т. III, с. 179-180, N 43*
** ****Вж Изгревът, т. III, с. 182-183, N 48*

представлява главата. То е най-малкото езеро по площ и обем,разположено на 2535 метра надморска височина, със средна дълбочина 4,5 метра и най-голяма 9 метра. Подхранва се от снеговете и дъждовете и от един малък извор, разположен на южната му страна. Изтича на север по голямата отвесна стена, висока 292 метра, във Вътрешния Близнак на четвъртото езеро. Бреговете на северозапад и: запад са скалисти, а останалите са затревени.*

Около тези седем очи, и специално при второто езеро се организира, развиваи продължава да съществува лятната школа на Братството.

4. Учителят за живота в планината Рила

„И планината дава, но полето дава по-изобилно. Що е планина и що е поле? Планината е сиромахкиня, полето е богат човек. В планината има чист въздух, чиста вода, но тя носи и големи опасности."

„Сега вие сте дошли на планината, но мнозина не знаят защо са дошли. Ние сме дошли тук да разберем волята Божия и да я изпълним."

/"Ценното от книгата на великия живот", с. 49, 50/

„Сега вие сте дошли на Рила на разходка, за почивка, но колко от вас са дошли да видят Господа, не знаят." */"Нашето място", с. 23/*

„Казвам, ние сме дошли тук да изучаваме Божиите дела, да видим какво Бог е направил. После ще се срещнем с Него и ще си поприказваме малко."

/"Любов към Бога", с. 119/

„Като сте дошли тук, вие постоянно черпите от въздуха, от водата, от енергиите и от силите, които се крият в самите върхове. Има върхове, които излъчват магнетична енергия, има върхове, които излъчват електричество. Като се качвате по върховете, вие се възхищавате от красотата на природата и започвате да мислите за Онзи, който е създал цялата Вселена." */"Отворени форми", с. 189/*

„Някои ще кажат: Защо дойдохме на тази планина да дивеем? Не, вие дойдохте тук да разгледате имениятa на Баща си. Толкова години вече как живеете, и не знаете какви богатства има Баща ви. Тъй щото ний сме дошли в света да видим какво Бог е направил, да влезем във връзка с Него, да вземем участие в Неговата работа. Това значи: да мислим, да чувстваме и да работим като Бога."

„Мнозина от вас са дошли тук неразположени, отпаднали духом, понеже мислите, че Бог не ви обича, не мисли и не се интересува за вас. Това е голямо заблуждение, голяма самоизмама. В любовта на Бога няма никакво изключение."

/"Любов към Бога", с. 151, 239/

„Ние сме дошли на това високо планинско място /езерата/, на този чист въздух, за да възприемем свещените мисли от Него. Всеки може да възприеме тези мисли, но той трябва да бъде отворена душа със силна вяра, без съмнение и подозрение." */"Благословена между жените", с. 58/*

„Сега вие сте дошли на планината, но и говедарят извел говедата си нависоко. Това може да ви послужи като предметно учение, да се замислите малко върху физическия си живот, да го издигнете по-високо, отколкото е сега."

/"Отворени форми", с. 175/

„Ние сме дошли тук, на височина 2230 метра /второто езеро/, за да се освободим малко от своите обикновени мисли, както и тия на останалите хора. В ниските места, дето живеят много хора и животни, въздухът е пълен с обикновени, с низши мисли, от които трябва да се освободим... От няколко дена насам работниците от невидимия свят туриха в ход своите чистачки: бури, ветрове, дъжд, сняг, депресии. По този начин те пречистиха въздуха на далечно разстояние. Те запушиха всички канали, от дето биха могли да дойдат нечисти мисли. Благодарение на техните грижи днес вие се радвате на ясен, слънчев ден, на чист и здрав въздух".

/"Благословена между жените", с. 60/

** Вж Изгревът, т. III, с. 181-182, N 47*

„Казвам, който е дошъл сега на Рила, той непременно трябва да се освободи от някакъв недъг или от някакъв лош навик... Щом сте дошли тук, никаква гърбица, никаква болка, никакъв недъг не трябва да имате. Всички болки, всички недъзи трябва да оставите във водата и да отидете в дома си свободни. Всички можете да се лекувате с чистия въздух на планината. Ще дишате чист въздух и ще се молите по няколко пъти на ден."

„Някой казва: Колко евтино прекарваме на Рила! Досега сме изхарчили много малко пари. Не е въпросът в парите дали малко или много сте изхарчили, но важно е да използвате времето, както трябва. Ако седите тук и не изпълнявате волята Божия, дохождането ви е безсмислено. Вие дойдохте за чистия въздух, но трябва да изразите любовта си към Бога." */"Любов към Бога", с. 134/*

„И тъй, като дохождаме на езерата, ние имаме предвид да изпълним волята Божия. Щом изпълним волята Божия, и природата ще бъде по-разположена към нас. Щом вършим волята Божия, и Бог се интересува от нас и ни благославя."

/"Нашето място", с. 49/

„Сега вие не сте дошли на планината за удоволствие, но да научите нещо. Тук вие сте на училище. Ще изучавате растенията, както ботаникът ги изучава... От друга страна, вие трябва да изучавате минералите, както минерологът ги изучава. Ако не можете да изучавате външния свят, как ще изучавате вътрешния?"

/"Лъчи на живота", с. 131/

„Сега вие сте дошли на планината да се учите. Това, което научите на планината, другаде не можете да го научите." */"Двигатели в живота", с. 28/*

„Сега вие сте дошли на планината да изучавате нейната история. Всички планински върхове, всички скали са свидетели на епохи, когато слънцето е изгрявало не само от изток, както днес, но и от запад, от север и от юг. Те са свидетели на епохи, когато оста на земята е била перпендикулярна."

/"Езикът на Любовта", с. 122/

„Вие сте дошли на планината да придобиете известни опитности. Ако от опитностите, които имате, запазите в съзнанието си поне няколко образа, които можете да поставите в хармония и във вътрешна връзка помежду им, вие ще бъдете доволни и радостни." */"Закони на доброто", с. 369/*

„Вие сте дошли на планината да разрешите някоя задача. Както търкаляте камъните /които ви пречат на пътя/, така трябва да търкаляте мъчнотията, която седи на пътя ви, и да се освободите от нея. Искате да знаете как ще търкаляте мъчнотиите си, нека всеки от вас търколи по десет камъка, да видите какво ще стане. Не е лесно да търколите десет големи камъка, които седят на пътя ви."

/"Двигатели в живота", с.69/

„Сега, като сте дошли на планината, хранете се с плодовете на Любовта, за да се обновите." */"Езикът на Любовта", с. 208/*

На езерата Учителят дава много правила и методи, чрез които ние трябва да се подвизаваме в лятната школа и които трябва точно да изпълняваме, за да станем истински ученици на Бялото братство.

„Сега всички планини на Балканския полуостров претърпяват едно снишаване и след няколко хиляди години ще се превърнат в долини, в полета... Това подразбира: високите места у нас, на които нищо досега не е расло, ще се снишат, ще станат долини и полета, на които растат жито, царевица и разни плодове. Тогава животът на хората ще се подобри."

„Казвам: на много места из Рила, дето човешки крак не е стъпвал, се намира този първичен, жизнен елемент, който още старите алхимици са търсили. Достатъчно е човек да стъпи на мястото, дето е този елемент, за да се подмлади моментално." */"Любов към Бога", с. 127, 120/*

„Всичко в природата е на място. Цветята, изворите, камъните представляват писмо, от което всеки може да чете. Ако разбирате написаното на тях, вие ще създадете цяла поема." */"Двигатели в живота", с. 70/*

„Сега ние се намираме при една благоприятна обстановка, при чист въздух, на голяма височина, от дето слизат идеите, които само тук можем да възприемем... Колкото по-високо е издигнат човек, толкова по-фина материя може да възприема. От материята, която човек възприема, зависи неговото състояние и разположение."

/"Езикът на Любовта", с. 58/

„Ние сме дошли на планината по Божие благоволение и се ползваме от въздуха, от водата, от светлината заради доброто в нас. Тогава дайте ход на доброто в себе си, изявете го навън. Без това велико благословение ние не бихме могли един ден да останем на планината. Щом се обхождате добре, щом цените нещата, грехът и злото ще изчезнат от вас."

/"Царският път на душата", с. 124/

„Като сте дошли на планината, задачата ви е да се опознаете отблизо, да сте готови едни на други да си помагате. Кой какво казал, каква погрешка направил, не го съдете. Ако не можете да се помолите за него и не можете да му дадете един добър съвет, поне не го критикувайте. По този начин само се създават здрави приятелски отношения."

/"Закони на доброто", с. 357/

„Сега, като сте дошли на планината, вие трябва да се сближите по душа, по дух, да не мислите, че сте чужди. Вие сте излезли от едно и също Начало, но сте се пръснали по разни части на света. Днес трябва отново да се запознаете. Тук имате възможност да създадете добри отношения помежду си и взаимно да си помагате."

„Сега, като сте дошли на планината, стремете се да създавате помежду си красиви отношения. Всяка правилна или неправилна обхода се пише. Каквото правите на Земята, пише се на небето. Живейте добре, за да бъде животът ви написан със светли букви на небето."

/"Двигатели в живота", с. 256, 141/

„Обхождайте добре към ближните си, към всички растения и животни, към цялата природа. Ценете всичко, което ви обикаля. Придобиете ли тези неща, вие ще бъдете човек на новото, на Любовта."

/"Царският път на душата", с. 125/

„Любящият е съвършен човек. Той постоянно дава от себе си, както планината."

/"Отворени форми", с. 189/

„Когато са свободни, хората живеят в пълна хармония и любов. Дето и да отидат, в планината или в градовете, навсякъде виждат работата на Великия Божий Дух. В нареждането на камъните, във водите, които извират, във ветровете – навсякъде те виждат Божия пръст. Не са ли свободни, те не виждат великата хармония в живота и казват: и тука, и там, навсякъде оставаме неразбрани."

/"Закони на доброто", с. 357/

„Някой иска да покаже, че много знае. Защо се показваш пред хората? – Искам да покажа, че зная много неща, че съм обиколил всички върхове. Ако си се качил на Харамията /наречен от Учителя „Харно ми е"/ какво си придобил? Този връх е забележителен по това, че в старо време харамиите се качвали на него и оттам наблюдавали пътниците, за да ги обират. Има смисъл да се качиш на един връх, но ако можеш да се помолиш там, да оставиш нещо добро от себе си."

/"Отворени форми", с. 177/

„Сега за пример сте дошли на планината да получите нещо от нея: да се обновите, да си починете, да трансформирате състоянията си. Искате да ви се даде нещо – право е това. Но давате ли и вие?... Едно трябва да знаете: само онзи получава от природата онова, за което е дошъл, който изпълнява закона на даването."

/"Царският път на душата", с. 149/

„Ако ние излизаме сутрин да се помолим на Бога и мислим само да вземем нещо, а не и да дадем, при слизането от височината кафеджията ще ни хване и ще каже: „Платете сега!" Студът, който имате днес, не е нищо друго освен този кафеджия, който казва: платете сега!"

„Както и да е, дали още сега ще платите, или не, за всички е важно да освободите съзнанието си от ненужния товар."

„Сега, като ви излагам на вятъра и говоря, вие ще кажете: „Учителя ни

изпитва доколко можем да издържим на вятъра." Казвам: ако аз изпитвам вас, и мене изпитвам... И тъй, първото нещо, за което излизаме сутрин рано, е да се освободим от ненужния багаж." */"Нашето място", с. 11, 16, 14/*

„Като сме дошли на планината, ние ставаме рано да се помолим, да благодарим на Бога за всички блага. На някои не им се става рано, искат да си полежат и намират ред оправдания /смятат се свободни/... Вие мислите, че на планината няма господари, и тук има господари и какви при това! Знаете ли какво могат да направят тези господари, като се разгневят? Те веднага ще изпратят гръмотевици, светкавици, дъжд, град, ще се чудите какво да правите, де да се скриете. Дъждът ще ви намокри хубаво, а градът може да изпокъса палатките ви. Тези господари ще ви кажат: „Хайде, дигайте се оттук! Такива слуги /като вас/ не искаме." Братята, които бяха дошли тук, опитаха какво могат да направят господарите на планината... Тези господари казваха: Като дойдат вашите братя и сестри тук, вие ще ги предупредите да бъдат внимателни към задълженията си, защото и тях ще измокрим." */"Любов към Бога", с. 98/*

Учителят дава едно златно правило за справяне с извънредните ситуации, които често настават по високите планини, като дъжд, буря, град, сняг. Той дава метода на светиите, които са пребивавали дълго време в планините сами.

„Като сте дошли на планината, вие трябва да бъдете готови за всякакви изненади. Вятърът и бурята не закъсняха да ви поздравят, дъждът - също. Атмосферното налягане е силно понижено, което показва, че далече някъде е станало голямо земетресение. Вие платихте малко - палатките ви се събориха от вятъра, а няколко колци се счупиха и прекарахте безсънна нощ. Не е лесно да се хармонира човек с течението на силите в природата. При такъв случай светиите са прекарвали в молитва и в дълбоко съзерцание. Така те се нагласявали със силите на природата и са минали благополучно през големи изпитания. Сега и на вас казвам: не се страхувайте, но изучавайте природата. На каквито изненади да се изложите, работете с мисълта си, да се хармонирате с планината и със силите, които действат в нея... Като трансформирате енергиите, които сте приели от планината, всичко ще мине. Планината иска герои, които я разбират и изучават."

/"Закони на доброто", с. 375/

„Сега, които са недоволни от вятъра /студа/, нека направят опит да го спрат. Ако състоянието ви се измени, стане идеално и ако любовта ви към Бога стане безупречна, вятърът моментално би спрял."

„Следователно, природата отговаря на човека. Какъвто е човекът, такава ще бъде и тя по отношение към него. Външният живот на човека отговаря на неговото вътрешно състояние." */"Нашето място", с. 4, 5/*

5. Молитвеният връх на Седемте рилски езера

До август 1931 г. Братството е посещавало като Молитвен връх този между второто и третото езеро*. Приятелите изсичат гъстия клек, който обгръщал сегашния Молитвен връх, и прокарват малка стръмна пътека. От 6 август 1931 г. започва да функционира сегашният Молитвен връх, който продължава и досега.

„Утре сутринта ще се качим на новия Молитвен връх, дето изчистихме пътя. Там да се помолим и благодарим на Бога. След това ще отидем на Бъбрека (V езеро), за да измием ръцете и краката си от дългия път."

/"Нашето място", с. 155/

Новият Молитвен връх се намира на вододела между Бяло и Черно море: водите от езерата по река Джерман и Струма отиват в Бяло море, а тези на Чанаците - Чистотата и Съзерцанието, по река Черни Искър - в Черно море. Молитвеният връх е важен център в тази местност, на който присъстват светли разумни същества,

---

** Вж Изгревът, т. III, с. 176-178, N 38; т. IX, с. 386-387*

които работят за доброто не само на България, но и за целия свят. Там има дежурни същества, които работят постоянно и се сменят през два часа и като по радиопредавател изпращат светли мисли, чувства и висши идеи за изправяне живота на човечеството. Над него винаги има едно светло сияние. Друг важен център е Вътрешният Близнак, където човек може да направи връзка с възвишените същества и да види множество картини от миналите си инкарнации /прераждания/. Друг духовен център е върхът Острец – Върхът на светиите. Там силно се чувства тяхното присъствие. Почти всички, които са го посетили, са усетили това присъствие, а някои са видели и съществата, които работят там. От Молитвения връх отлично се виждат Рупите и Мусала и лесно може да се прави връзка със съществата там.

„Сега всички трябва да знаят, че този час /5 часа сутринта/, в който сме се събрали на Молитвения връх, е часът, в който всички същества отправят ума си към Бога. Щом всеки приеме това, което му е необходимо, небето се покрива с леки облаци. Облаците са необходими за предпазване от разпиляване на това, което е придобито... Този хубав ден, единствен в живота ви, трябва да носите навсякъде... Този ден включва всичко в себе си. Каквото придобием този ден, всичко трябва да занесем със себе си, да го пръснем между хората."

/"Нашето място", с. 157/

6. Упражнения при Езерото на чистотата

При едно посещение на Езерото на Чистотата Учителят дава следното упражнение:

„Сега ще измием ръцете, лицето и краката си в езерото в името на великия закон, който управлява и регулира всички работи на Земята."

/"Нашето място", с. 200/

Събуваме се боси, нагазваме във водите на Езерото на Чистотата и правим следното: измиваме ръцете, главата и нозете си, като произнасяме 3 формули по 3 пъти.

1. „В името на Божията Любов мия ръцете, главата и нозете си" – 3 пъти;
2. „В името на Божията Мъдрост мия ръцете, главата и нозете си" – 3 пъти;
3. „В името на Божията Истина мия ръцете, главата и нозете си" – 3 пъти.

След това се навеждаме и плискаме с двете си ръце водата навътре в езерото 6 пъти. Числото 6 е на Венера – на Любовта. Мислено си казваме: „В името на Любовта аз изхвърлям всичките си неправди и болести във водите на Чистотата и така очиствам тялото си. Очиствам ума и сърцето си от всичкия ненужен багаж, който ми тежи."

7. Упражнения при езерото Махабур

Учителят дава подобни упражнения за измиване и на петото езеро **Махабур**. Събуваме се боси, нагазваме във водите на езерото и започваме да се миеем, като казваме:

„Господи, измий ръцете ми, измий лицето ми, измий нозете ми, очисти сърцето ми, избели душата ми, за да съм чист и свят пред Тебе. Благословен си ти, Господи Боже мой." – 3 пъти.

След това се навеждаме и плискаме с двете си ръце 6 пъти водата навътре в езерото.

Учителят дава и второ упражнение:

1. Измиваме нозете си и казваме: „Чистотата носи живот" – 3 пъти;
2. Измиваме главата си и казваме: „Божията светлина да озари лицата ни" – 3 пъти.

След това се навеждаме и плискаме водата 6 пъти навътре в езерото.

След направяне на упражнението Учителят казва: „Струва си трудът човек да дойде тук, за да се измие поне веднъж в годината по този начин."

„И на вас казвам: искате ли да ви говоря за Истината, първо трябва да отидете на езерото да се измиете, после да се нахраните добре и тогава само мога да ви говоря. Иначе, седи някой, слуша да му се говори, а мисълта му тежи, спява го." */"Ценното от книгата на Великия живот.", с. 259/*

8. Методи за духовна работа в планината дадени от Учителя

„Сега и на вас ще дам един метод за изправяне на работите ви, който можете да приложите още сега, докато сте на планината. Вземете си по едно шишенце от сто грама и го напълнете с вода. Всеки ден пийте по 1 грам от тази вода, сутрин, на обяд и вечер, като си казвате: „Всичките ми работи ще се оправят." Няма да мине много време, ще видите, че работите ви започват да се оправят. Който вярва, само той може да се заеме с опита... Ще сипвате най-много до девет капки – три, шест или девет. Повече от девет капки не може. - Дали ще ни помогне този опит? – Ако го изпълните, ще ви помогне. Ако не го изпълните, пак ще се наредят работите ви, но след сто години... Опитът, който ви давам с водата, има отношение към чувствата ви. Значи, ще вземете една капка вода за чувствата, втора – за мислите, а трета – за вашите постъпки. */"Лъчи на живота", с. 91/*

„Ако вън духа силен вятър, колкото клечки запалиш, всички ще изгаснат, без да накладеш огън. Затова ще намериш някое закътано място, дето няма вятър, и там ще запалиш огън. Щом се разгори огънят, може да го изнесеш вън – при силния вятър. Огънят ще гори, вятърът ще го раздухва и ти ще свършиш работата си. Значи, не е достатъчно човек само да се качва и да слиза, но да свърши някаква работа, т.е. да придобие енергия за ума, за сърцето, за тялото си.

/"Отворени форми", с. 182/

Учителят обръща голямо внимание и на самообразованието на всяка душа, намирането на съответни книги за четене и изваждане на поуки и закони за приложение в живота.

„Един важен въпрос, който трябва да се разгледа, е въпросът за четивата, които ви се дават всеки ден. От всяко четиво човек трябва да извади поне едно основно правило или един основен закон, понеже между него и това, което той е прочел, има известна връзка." */"Нашето място", с. 41/*

„Като сте дошли на планината, ползвайте се от нейните блага. За пример – ако ви боли стомах, сварете си малко равнец. Против кашлица, сварете си малко синя тинтява и пийте от тази вода. Ако някой от вас е простуден, нека се качи два-три пъти на някой връх, да се изпоти добре. След това да изпие две-три чаши гореща вода и да се преоблече. Качвайте се по върхове, да предизвикате дълбоко дишане. Това е особено добре за онези, които страдат от астма, както и за ония, които са предразположени към затлъстяване. Планината крие в себе си всички условия за лекуване и придобиване на знания... За да не се простудява, човек трябва да пази топлината на тялото си. Между външната температура и температурата на тялото трябва да има равновесие. Ако тия температури са рязки, човек лесно се простудява." */"Закони на доброто", с. 379/*

9. Хармония в планината

„Направете днес следния опит: постарайте се да прекарате този ден спокойно, тихо, да се пазите от гняв, от спор. Прекарайте този ден така, че на никого да не кипне млякото – на ваш език казано... Не е лесно да се прекара цял ден в хармония: в обхода, в поглед, в думи, в мисли, в чувства и в постъпки. Не е въпрос да се плашите, но всеки трябва да живее, както живеят на небето."

/"Царският път на душата", с. 45/

„Планината търпи само ония хора, които живеят хармонично. Не живеят ли хармонично, тя изпраща дъжд, вятър, гръм, светкавици и ги заставя да слязат долу. Планината не търпи никакво недоволство. Недоволен е само онзи, който не разбира Божиите пътища." */"Двигатели в живота", с. 77/*

„Сега, като сте дошли тук, вие трябва да бъдете добре разположени, да използвате всичките условия, които природата предлага."

/"Любов към Бога", с. 190/

„Благодарете на планината, на въздуха, на водата за благата, които ви дадоха. Благодарете за енергията, която придобихте тук. Сега трябва разумно да използвате всичко, което сте придобили." */"Отворени форми", с. 193/*

„Сега ще благодарим на Бога, че сме на планината, при чистия въздух, при чистата вода и при изгряващото слънце. Ако искате да се ползвате от чистия въздух, качвайте се по върховете. Ако искате да се ползвате от чистата вода, ходете при изворите и оттам я носете. Водата е като дете, тя обича да я носят."

/"Ценното от книгата на великия живот", с. 249/

„Сега заемете се да очистите мястото около палатките си, да ги окопаете добре, да махнете всички клечки около тях. После, излейте 3 кофи вода върху палатките си, да изчистите праха, който е полепнал по тях. Не чакайте да завали дъжд, че той да свърши тази работа. Водата е благословена в живота."

/"Любов към Бога", с. 137/

През 1938 г. Учителят препоръчва на приятелите да очистят около палатките си, но никой не иска да чуе и не чисти. След около половин час започва силен дъжд с гръмотевици. Всички изкачат около палатките си и започват да чистят усилено. След като събират всичките боклуци, дъждът спира. Братята и сестрите, макар и мокри, са много доволни, че градът, който приближаваше към лагера и се изпипваше в езерата, се отклонява и отива към Урдината долина*. Облаците се пръскат и огрява топлото слънце, което ги изсушава. Учителят пита: „Защо не изпълнихте навреме това, което ви казах, но предизвикахте съществата да ви поливат? Тук всичко трябва да се прави веднага и на своето време." И продължава по-нататък:

„Понеже братята и сестрите отдавна не бяха мили палатките си от праха, Господ им изпрати малко дъжд да ги измият добре. Този дъжд ги изми не само отвън, но и подовете им отвътре. По този начин всеки провери доколко палатката му е солидна."

„В такъв случай, когато сте скръбни, обременени от нещо, направете следния опит: вземете една кофа и полейте с нея десет пъти вода върху някой голям камък, като си кажете: „Както водата измива камъка, така нека измие, нека отнесе и моята скръб." */"Любов към Бога", с. 165, 138/*

10. Дисхармония в планината

„Сега, като сте дошли тук, аз ви считам за добри хора. Защо? Вие сте оставили удобствата си, нарушили сте всекидневното си спокойствие и сте дошли тук да ви вали дъжд, да ви брули вятър и т. н. Мнозина могат да мислят за вас, че сте глупави, дето се излагате на такива трудни условия. Други пък ви съжаляват. Благодарете и на едните, и на другите. Нека мислят както искат, а вие бъдете доволни и радостни, че се ползвате от благата, които планината ви предлага, със своя чист въздух, честа вода и красиви, величествени изгледи. Помнете едно нещо: планината, високите места не търпят лоши мисли, чувства и желания. Атмосферата, както и всички условия на планината, са толкова чувствителни, че не могат да

** Вж Изгревът, т. IV, с. 418, N 26*

понасят никаква дисхармония. Най-малката погрешка, най-малкото престъпление се отразява върху нея... Дойдат ли лоши условия на планината – бури, гръмотевици, ще знаете, че те са резултата на лошия живот, на погрешките на хората, които се намират там. Силните гръмотевици, които стават на планината, са предметно учение. Те показват какво нещо е истината. Силно нещо е истината! С нея не може де се играе. Истината изисква от човека абсолютно чист живот."

/"Двигатели в живота", с. 135/

През 1992 г. при лагеруването на езерата с една малка група бяхме на езерото на Съзерцанието. Времето беше слънчево, топло и приятно. Към обяд на бивака взе да гърми. Аз казах на приятелите: „Пак някои са се скарали в лагера." Веднага тръгнахме и пристигнахме в лагера. Там бяха дошли един мъж Виктор и приятелката му Марика от Белгия и си построили палатка. Една сестра, като ги видяла, ги попитала кои са и откъде идват. Те й отговорили на френски, че са посетили Братството на Михаил Иванов във Франция, където научили, че всяка година на Рила има лятна школа. Като разбрала това, сестрата им казала строго веднага да напуснат лагера, понеже били михайловисти. Чужденците останали като попарени, били гладни и нямали хляб. Аз веднага отидох при тях и колкото можах, разговарях с тях на френски. Веднага им занесох хляб и ядене и им помогнах да си окопаят палатката. Те се нахраниха и се развеселиха. Облаците се разпръснаха, без да завали дъжд. Следващите години те редовно посещаваха лагера на езерата. Нямаха нищо общо с Михайловисткото братство.

„Сега, като сте дошли на планината, вие трябва да живеете добре, да не опетнявате природата, която е част от цялото Битие. От всички се искат чисти мисли и чувства, за да не нарушавате хармонията на природата. Най-малкото нарушение води след себе си голямо наказание." */"Двигатели на живота", с. 45/*

„Сега, като сте дошли на планината, трябва да се учите. Планината иска от вас чиста мисъл. Ако мисълта ви не е чиста, ще дойдат бури, ветрове, дъжд, гръмотевици. Планината не търпи нечисти мисли и чувства. Тя не търпи никакъв нечист живот. Лошият живот на хората, които посещават планините, разваля времето. Щом времето се развали, те напускат планината. По този начин тя се освобождава от тях. Планината е единственото място, дето хората могат да научат какво нещо е чистотата." */"Лъчи на живота", с. 257/*

„Ако искате да познаете доколко даден човек е чист, ще го видите на планината. Ако пази чистотата на планината, може да се каже, че е чист. Като дохождате на планината, всеки трябва да си носи лопатка, да заравя боклуците и нечистотиите си. Планината не обича нечисти хора. Ако нарушите чистотата й, тя ще ви изпъди с дъжд, сняг, гръмотевици. Навсякъде можете да се разхождате, но ще пазите реда и порядъка, който съществува в природата. Бъдете доволни и благодарни, че сте дошли на планината." */"Отворени форми", с. 176/*

„Марс е свързан с този ден /вторник/, затова трябва да воюваате. С какво ще воюваате? С работа около палатките си, с чистене, с пране на дрехите си... Тъй щото, каквото са резултатите във физическия свят, такива ще бъдат и в духовния... Без чистота – лична и обща, никакво развитие не може да има. Чистотата е първото и необходимо условие за правилно развитие на човека." */"Любов към Бога", с. 206/*

„И тъй лагерът ви трябва да бъде чист. Вие трябва да бъдете чисти. Мис. лте, чувствата и постъпките ви трябва да бъдат сортирани."

/"Ценното от книгата на великия живот", с. 118/

„Първото нещо, което се изисква от всички, които са дошли на екскурзия в Рила, е абсолютна чистота: чистота физическа, чистота сърдечна и чистота умствена. Второто необходимо нещо за всинца ви е да ставате рано, да не се облинявате. Щом сте дошли тук, всички ще пеете заедно, ще работите заедно, ще се молите заедно и т. н. Не мислете, че като се уедините, много работа ще свършите."

/"Любов към Бога", с. 125/

11. Чистотата на планината

„Днес от всеки човек се иска физическа, сърдечна и умствена чистота. Дето ходи, той трябва да пази абсолютна чистота. По улиците, в дома си или на планината човек трябва да пази абсолютна чистота. Трябва ли след него да вървят слуги и да чистят?... Когато планината се възмущава от нечистотата на човека, тя праща бури и ветрове, гръмотевици, светкавици и дъжд, да се чисти и да покаже на хората, че мястото им не е там."

„Кога можем да кажем, че животът на човека е чист? Когато има висок идеал, когато живее съзнателно, когато е здрав."

/"Определени движения", с. 228, 221/

„Питам: какво придобихте, като дойдохте на този планински въздух? Външно, скъсахте обущата си, скъсахте тук-там дрехата си, но все придобихте нещо. На планината човек придобива само чистота. Планината е кредитор, който дава на своите клиенти... Дойдете ли на планината, вие трябва да изтеглите нещо от нея. Не изтеглите ли нужното, не сте се ползвали от планината. Щом сте дошли на планината, ще изтеглите всички, което ви е определено. И после като се върнете в света, в полето, там ще обработвате онова, което сте приели."

/"Ценното от книгата на великия живот", с. 55/

„Чистота и святост са синоними. След светостта ще дойде служенето. Който не е чист и свят, той не може да служи. Най-после след служенето ще дойде Любовта." */"Определени движения", с. 252/*

„И тъй, като ходите по планинските върхове, пазете чистота. Това е най-простият израз, с който можете да покажете, че цените това, което разумната природа е създала. По този начин вие ще се свържете с напредналите същества в невидимия свят, които ще ви помагат. Иначе, те ще се откажат от вас."

/"Царският път на душата", с. 123/

„И тъй, ако искате да се ползвате от благата на природата, всеки ден трябва да си миете краката до коленете, и то поне по три пъти: Сутрин се мийте с топла вода, на обяд можете да се измивате в езерото и вечерта – пак с топла вода. Мийте си краката и не се страхувайте." */"Любов към Бога", с. 113/*

„Сега искам да обърна внимание на баните, които правите в езерата. Ако искате да направите студена баня, потопете се във водата и бързо излезте вън. **Не стойте много време в студената вода**. Можете и десет пъти да се гмурнете /потопите/ на обяд във водата, но веднага да излезете на брега."

/"Любов към Бога", с. 215/

Освен, че се къпем в езерата, някои приятели се забавляват, като хвърлят плочести камъни по повърхността им и правят много кръгове върху водата. Това не е позволено. Учителят казва: „Водата не обича да я задяват с камъни. Ако искаш да поставиш някой камък във водата, ще вземеш да го измиеш настрани и внимателно, полека ще го поставиш във водата. Вие трябва да знаете, че водата крие в себе си разумна сила." */"Пътят на ученика" с. 84/*

„Сега, когато сте дошли на езерата, вие искате да използвате планината, с всичките нейни блага. Някои правят студени бани, а други – топли. Студените бани са за героите, обаче за предпочитане са топлите бани... Който пристъпва към къпането с топла вода без страх и със съзнание, той не може да се простуди."

/"Закони на доброто", с. 345/

12. Задачи, които планината възлага

„Пазете следното правило: Каквото правите, правете го съзнателно и с любов.

Като ви накарах да пренасяте камъни, аз имам предвид ползата от това упражнение. Ще работите половин час, но като вдигате и слагате камъните, вие

възприемате електричеството и магнетизма, които те съдържат. Когато сте неразположени, хвърлете няколко камъни надолу. Като ги хвърляте, вие възприемате енергията им и сменяте състоянието си."

„За пример като сте дошли тук, мнозина мислят, че са на курорт и трябва да си починат. Всъщност, те започнаха да пренасят камъни, да правят мостове. Това е задача, която природата им възлага... Всички имат в себе си извори, поточета, които са буренясали и тинести. За да се ползвате от водата им, трябва да ги изчистите. С чистенето на изворите в природата и строенето на мостове, вие подобрявате своя вътрешен живот. Всичко, което става в природата, става и у човека. Затова именно ви дадох задачата да изчистите изворите, които срещате на планината, и да построите мостове." */"Закони на доброто", с. 356, 355/*

„Като се освобождавате постепенно от накитите си /болестите/, вие ги хвърляте настрани от вас, и оставате само с Божественото, което ви следва навсякъде... Щом човек започне някаква работа /на Рила/, състоянието му се изменя. Тук имате благоприятни условия за работа, за служене, както на себе си, така и на другите. Ще разпределите времето си така, че да поработите за себе си, за ближните си и за Бога."

„Днешния ден ще наречем Ден на Божествената работа. Този ден ще посветите за работа около лагера: навсякъде, където има криви пътеки, ще се оправят, дето има пътеки обрасли с трева, клекове, ще се изчистят. Каквито промени направите отвън, каквото очистите отвън, това става и вътре във вас."

/"Любов към Бога", с. 98, 133/

„Човешката ръка не може да направи това, което природата е наредила. Ако планинският път трябва да се изглади, първо природата ще направи това. Човешките сили не са в състояние да оправят пътищата на природата. Там други сили работят." */"Доброто оръжие", с. 261/*

„Днес /Рила, 1939 г./ ние се радваме на всички приятели, които са дошли от далечни страни, защото са се отзовали на поканата на Божествения свят. Ние се радваме, че и те стават проводници на новата Любов, която иде вече в света (французи, англичани, латвийци, руснаци, италианци, германци, финландци, шведи, гърци, Югославяни). Всички народи, на които сега не споменавам имената, ще ги споменем в бъдеще, когато имат възможност да се отзоват на великата покана на Възвишения свят." */"Езикът на любовта", с. 322/*

„Тази сутрин времето ви благоприятстваше да се качите на върха, да слушате Словото. Сега сте на брой около 72 души. Числото 72 представлява броя на Христовите ученици, които Го напуснаха и се пръснаха по света да си поживеят. Днес, тези ученици се обръщат отново към Христа, да свършат учението и да приложат Любовта в живота си." */"Двигатели на живота", с. 5/*

През 1937 г. палатката на Учителя се премести на сегашното място и братята направиха една стълба до нея със 72 стъпала – всички разпръснати по света ученици да отидат при него. Тази стълба и сега води към Христа, към Учителя на новия живот.*

13. Посещения на напредналите възвишени същества

„Като наблюдавате времето днес, вие считате, че в реда на нещата е този ден /19 август 1930 г./ да бъде ясен, хубав, какъвто е в действителност. Този ден е едно изключение от другите дни. Като този ден подобен не е имало: атмосферата е особено пречистена със специфични вибрации, съзнанието на ангелите, които взимат участие заедно с нас, е също така специфично. Никога ангелите не са мислили така, както днес. Техните умове и сърца са широко отворени днес: те изпращат своето благословение към нас... От вас зависи да го приемете навреме

** Вж Изгревът, т. III, с. 174, N 36*

или не... Днес ние правим нашата Божествена среща със светиите и ангелите, които също така се срещат."

Учителят тук ни разкрива великата картина, образувана при посрещането на новата Божествена година на 19 август 1930 г., 5 ч. сутринта, на Рила. Цялото небе участва в този велик празник, като същевременно на Слънцето става събор от най-издигнатите същества в Слънчевата система. Природата сияе и всичко говори за голямото присъствие на светлите същества на езерата.

„В сегашната среща вашите напреднали братя имат за цел да ви предадат своето завещание в следния смисъл: ако искате да имате успех във всяко добро начинание на живота си, не изпущайте случай да приложите всяка Божествена мисъл, която е дошла до вас, не изпускайте да реализирате всяко Божествено желание, което е дошло до вас! Бъдете като нас. Ние всякога сме прилагали Божествените мисли и реализирали Божествените желания. Не се плашете, ние сме с вас."

„Тъй, щото днешната светлина е израз на ангелите, които присъстват между нас и носят радост, която вие чувствате."

„Казвам: напредналите възвишени същества, които днес присъстват тук, уреждат вашия живот. Днес ангелите влагат нещо във вашите каси. За вас е важно да знаете дали това, което те влагат, ще израсте. Ще израсте, разбира се. И вие трябва да вложите нещо в техните каси. Какво трябва да вложите? Вашата благодарност към тях. Няма по-велика поезия в живота на човека от тази, да може той да благодари." */"Благословена между жените", с. 34, 37, 39, 40/*

„Когато е тъжен, скръбен, недоволен, човек се затваря в себе си. Той не иска да се среща с хора, с никого не иска да говори. Той прекарва в пълно мълчание. Щом работите му се наредят добре, той се облича хубаво и излиза навън. Когото срещне, поздравява го и започва да се разговаря с него. Той се отваря за всички. Щом отвътре му е добре, и отвън му е добре. Днес небето е отворено, изобилно излива любов. Днес всичко говори за любовта на Бога към хората. И хората, от своя страна, трябва да отговорят на Бога с любов." */"Лъчи на живота", с. 283/*

14. Защо се появяват облаците на Седемте рилски езера

„Като наблюдавате небето, вие виждате малки облачета по него. Те показват, че има нещо в човека, което трябва да се изчисти. Кой ще му помогне? Вятърът. Той духа днес зад гърба ви, с което ви подканва да вървите напред, без да мислите за земята. Изобщо небето е чисто, с приятен син цвят. Погледнете ли към него, вие изпитвате радост. Такова трябва да бъде небето на вашата душа. То трябва да бъде огряно от Любовта. За да постигнете това, стремете се да обичате хората, без да очаквате те да ви обичат." */"Езикът на любовта", с. 14/*

„Вятърът, който духа сега, е продължение на снощния. Всички опитахте силата му. Той разтури палатките ви, не ви остави да спите. Кога не спи човек? Когато има да решава някакви въпроси. Следователно, вятърът подразбира мисъл. Той иска да ви каже, че трябва да мислите, за да разрешите правилно въпросите си." */"Закони на доброто", с. 364/*

„Вятърът подтиква човека към мисъл, кара го да мисли за благословението, което всеки ден получава. Кара го да мисли, да търси начин как по-разумно да употреби благословението, което е получил."

„Днес времето е облачно. Това показва какво е разбирането на сегашните хора. Каквото е разбирането им, такава е и светлината им. Който има правилни разбирания, той ще види, че в противоречията има красота. Когато Божествените ветрове духат и разнасят облаците, тогава само човек разбира с каква любов е обкръжен." */"Лъчи на живота", с. 60, 195/*

„Виждате облаците на небето. Как са образувани големите облаци? От малките облаци. Когато малки облаци се събират на едно място, те образуват

голям облак, който закрива слънцето. Така и вашите малки погрешки, мъчнотии и страдания образуват голяма завеса, която скрива Божественото. Ето защо като направите една малка погрешка, обърнете се към Божественото в себе си, то да я изправи. Кажи си: Господи, съгреших. Сам не мога да изправя погрешката си; научи ме как да постъпя." */"Петимата братя", с. 212/*

„Сега, като седите на този връх и наблюдавате небето, виждате, че облаците са под вас... Облаците са под нас, понеже преобладаващите енергии на Земята и на небето са положителни. Вследствие на това в атмосферата има голямо налягане. Облаците служат като граница между двата свята: горния и долния. Горният свят оказва голямо влияние върху долният, но и долният от своя страна му противодейства. Тази е причината, поради която при толкова наситени облаци не може да вали дъжд." */"Двигатели в живота", с. 75/*

„Защо днес вали дъжд? Защото човек има големи недъзи, той е голям егоист. Лош ли е човек? Не, той е добър, но само за себе си."

„Може да попитате: „Защо седим на този дъжд?" Той е предметно учение. Когато нивата е посята, дъждът е благословение; когато нивата не е посята, дъждът е нещастие. Когато нивата е посята и вали дъжд върху нея, житото ще израсте; когато нивата не е посята и дъжд пада, само бодилите ще израстат. Следователно, когато във вашия живот дойде Божественото благословение, а вие нищо не сте посели, бодили и тръни ще израстат и нещастията ще вървят едно подир друго, както сянката тича подир колелото. Не се самоизлъгвайте. Животът не седи във външните прояви." */"Петимата братя", с. 218, 214/*

15. Мъглите в човешкия живот и на Рила

„Мъглата, която днес ви обикаля, е дошла, за да изпита вътрешната ви сила. В това отношение този ден за вас е пробен. Днес искат да ви изпитат какво можете да направите." */"Лъчи на живота", с. 212/*

„Какво представляват мъглите в човешкия живот? Те не са нищо друго, освен противоречия. Щом слънцето изгрее, мъглите се разпръскват. Щом Бог живее в човека, противоречията изчезват."

„Мъглата, която ни обикаляше няколко дни /17.08.1940 г./, представя човешкото вино. Днес мъглата започва да се вдига. Значи ние влизаме в процеса на пробуждането, което се дължи на пиенето на живата вода. Като влезе в процеса на събуждането си, човек стъпва на своето място... Това място наричаме Божествено." */"Божествен и човешки свят", с. 9, 180/*

„Какво ще кажете за мъглата, която ви обикаля? Защо не можете да се освободите от нея? Защото любовта й е по-голяма от вашата. Вие се подчинявате на мъглата, защото любовта й е силна. Човек се подчинява на всеки, който има по-голяма любов от неговата. Мъглата ви обикаля, защото иска да вземе нещо от вас, но вие не сте доволни. Защо? Намирате, че има нещо користолюбиво в нея. Вие искате да се освободите от користолюбието на мъглата и да го заместите с нещо по-високо." */"Божествен и човешки свят", с. 206/*

„Както виждате, ние сме заобиколени с мъгла. Какво означава тази мъгла? Когато Мойсей се качи на Синайската гора, гъст облак го закри, гръмотевици се чуваха, но никой не виждаше какво става там. Така беше по-добре. И сега Господ казва: Външният свят не е готов още да види моето лице, нито да вижда какво става тук. Затова днес мъглата се разстила пред нас. Дълго време трябва да работи Божественото рало върху вас, за да възприемете Божествената светлина." */"Петимата братя", с. 226/*

„Лекцията, която тази сутрин ви държах, остана малко неразбрана за вас, понеже мъглата не се дигна през всичкото време. Това показва, че разбирането ви е малко." */"Нашето място", с. 38/*

„Когато човек започне да разбира, и мъглата постепенно ще се оттегли от неговото съзнание. Този процес става постепенно, последователно, обаче действието между частите на този процес става моментално."

/"Ценното из книгата на великия живот", с. 162/

„Някои се оплакват, че са се наквасили от тази мъгла. Няма защо да се оплаквате. Това са нежни целувки, които крият в себе си известно благословение. Без тях няма растене, няма живот. Слабият ветрец, който сега полъхва, също така носи своята любов. Той ви завива със своята мека магнетична дреха... Мъглата, влагата, чистият въздух, в който сте потопени днес, не могат да се сравнят с най-топлия слънчев ден. Те носят велики блага за човешката душа."

„Днес вече сте свободни от мъглата. Тя ви арестува цели шест дена. Аз намирам, че любовта на водните капки в мъглата е още много егоистична. Такава любов уморява хората." */"Лъчи на живота", с. 223, 248/*

„Сега, като гледате мъглите пред вас, вие си казвате: защо дойдоха тези мъгли да ни попречат да видим изгряването на слънцето? Колко пъти досега сте виждали изгрева на слънцето? */"Ценното от книгата на великия живот", с. 122/*

16. Слънцето и неговия изгрев е живота на човека

„Някой казва: Защо трябва да посрещаме слънцето? Ако не посрещаш слънцето, живот няма да имаш. Нямаш ли живот, от тебе нищо не може да стане. Още преди изгрева на слънцето човек трябва да бъде на крак, да получи дажбата си."

„Слънцето изгря ясно, хубаво, без облаци, но е малко студено, слана е паднала. Всичко това е хубаво, защото днес ние сме във всемирния университет, дето се учат хора от разни възрасти на разни науки и професии."

/"Ценното от книгата на великия живот", с. 231, 189/

„Сега, като излизате сутрин, вие казвате: Дано изгрее слънцето! Казвам, не е само физическото слънце, което трябва да изгрее. Освен него има още две слънце /духовното и Божественото/, които също така трябва да изгреят."

/"Нашето място", с. 186/

„И тъй, след като посрещне човек изгрева на физическото слънце, той трябва да посрещне изгрева на духовното и Божественото слънца. Те изгряват едно след друго, но човек трябва да знае точно часа и посоката на изгряването им."

/"Ценното от книгата на великия живот", с. 227/

„Значи при изгрева на слънцето човек учи, а при залеза той вече е научил урока си и го повтаря, за да не го забрави." */"Любов към Бога", с. 168/*

„Поздравявам ви с приятната сутрин, с чистото небе и с красивия изгрев. Хубавото време днес показва, че през тази година /1937 г./ големите страдания могат да се избегнат. Слънцето носи своето благословение."

/"Лъчи на живота", с. 7/

„Наистина слънцето е мъдро, защото широко простира светлината и топлината си. То е умно, защото кара хората да мислят. То е добро, защото болни лекува. То е велика книга на Божествения свят. Сутрин, като излиза да посреща слънцето, човек може да определи за себе си как ще прекара деня. През деня човек ще мине онова, за което съзнанието му се е пробудило в момента на изгряване на слънцето. Всяка светла мисъл или всяко възвишено чувство, които човек е преживял в този момент, ще внесат радост в душата му, понеже няма сила в света, която може да се противопостави на Божественото."

„Сега при изгрева на слънцето някои станаха прави, а други продължиха да седят на местата си, докато аз не станах. Първите станаха прави по свое разбиране, а останалите – по подражание... Следователно, когато слънцето изгрява и гледам на него като на запалена свещ, аз няма да стана. Защо? Защото аз седя по-високо от тази свещ. Обаче, ако зад свещта зад слънцето виждам Бога, Който

държи в ръката си тази запалена свещ, аз непременно ще стана. И тъй, когато се намираш пред Великото, стани прав. Когато се намираш пред малкото, отдай му своето внимание... В това отношение слънцето е благо за човека - велик извор на благословения." */"Лъчи на живота", с. 28, 29/*

„Казвам: ако погледнете на живота през очите на Любовта, вие ще разберете смисъла, който Бог е вложил в него. Без Любов животът няма смисъл. За пример камъните, с които тук сме заобиколени, имат смисъл само при Любовта. Без нея те представляват развалини." */"Любов към Бога", с. 20/*

„За пример, който стъпва внимателно по камъните, ще се ползва от тяхната енергия и ще бъде щастлив. Който стъпва невнимателно, той може да падне, да се осакати по някакъв начин и да се чувства нещастен... Сутрин и вечер не сядайте на голите камъни. На обяд, когато слънцето грее силно, можете да сядате направо на камъните. Те са приели много слънчева енергия и действат лечебно върху човека." */"Лъчи на живота", с. 33/*

„Скържави са канарите. Много трябва да работиш върху тях, за да получиш малко. Сега знаете ли защо аз проповядвам на канарите? За да не станете скържави, като тях... Слънчевата топлина, която са погълнали през деня, те я дават, всеки може да се ползва от нея... Значи гишето на камъните е отворено сам от 10 ч. преди обяд до 2 ч. следобед. По всяко друго време те взимат." */"Ценното от книгата на великия живот", с. 244/*

17. Излет до Калинините върхове с Учителя

Учителят е крайно отзивчив към разумните желания на братята и сестрите. През 1935 г. по време на лагеруването на езерата брат Стефан Дойнов и Пеньо Ганев правят излет до Калинините върхове и като се връщат в лагера, разказват на всички приятели за невижданите красоти, които има там. Цялото братство се импулсира от техния разказ и всички пожелават да отидат на Калинините върхове. Учителят пита двамата младежи за колко време може да се отиде дотам. Те отговарят - за два-три часа. Всички приятели от лагера се подготвят за дългата екскурзия. Учителят предлага на възрастните братя и сестри да останат в лагера, но никой не иска да изпусне хубавата екскурзия. На 19 август сутринта всички тръгват за Калинитете върхове. Групата напредва бавно нагоре, като прави чести почивки. Във въздуха над нея кръжат големи ята от орли, които по това време, необезпокоявани от никого, са се развъдили много. Едва привечер групата стига целта, качва се на един от върховете и при залез слънце тръгва обратно за лагера. По нареждане на Учителя към всеки възрастен брат или сестра се прикрепва по един младеж, който да ги води в тъмнината. На връщане се минава по ръба над Урдините езера, слиза се покрай езерото на Чистотата и в 2 часа сутринта се прибират благополучно в лагера. Храната, сготвена от дежурните за съборния ден - 19 август, остава за следващия ден, когато Учителят не държи сутринта беседа*.

Така Учителят задоволява едно голямо желание на приятелите да посетят едно от най-красивите места на Рила. В беседата си преди обяд той отбелязва: „Вчера направихме една разходка до Калинините върхове. Някои от приятелите пожелаха да обиколят всичките върхове. Според мене, това желание говори за човешкото тщеславие. Безпредметно е да се качва човек от един връх на друг. Когато стигне до един от върховете, нека разглежда другите отдалеч. Така ще има повече време да чете онова, което Божия Дух е писал по върховете. Някои запитват защо тези върхове се наричат Калинини. Има едно старо предание за тия върхове. Наричат ги Калинини, защото някога си живяла една работна, спретната мома Калина, която постоянно чепкала, прела и тъкала вълна. Като нямало пазар за нейната вълна, тя я разстилала на тези места, от което впоследствие се образували

** Вж Изгревът, т. XVI, с. 57-59*

Калинините върхове. Двете езера, пък наречени *Караъол*, са двете очи на Калина, които всъщност не са черни, но светли, почти сини. На тъмно изглеждат черни, а на слънце са бели, до синкави. Канарите, които обикалят тези езера, им придават тъмен цвят. Калинините върхове са отворена книга, по които може да се чете всичко, което Божият Дух е писал." */"Царският път на душата", с. 122/*

V. Построяване на лагера и пребиваване на Второто езеро

Голямо щастие е за всички братя и сестри, които са посещавали Рила с Учителя. Той е бил винаги баща и майка, брат, сестра, благ, мил и отзивчив към мъчнотиите на всеки един. Мълчаливо участва във всички мероприятия и понякога дава тихи съвети за свършване на някоя работа. С мисъл и поглед той насочваше работата в нейното най-правилно русло. Първата грижа на Учителя бе да създаде нормални битови условия за правилното лагеруване на братята и сестрите. Под неговото вещо ръководство се организира лагерът, прави се временен навес за възвиране на гореща вода и готвене. Започва оформяне и прокарване на пътеки в непроходимия клек, оправя се и пътеката за конете, които ежедневно доставят храна и носят багажите. Прави се мост при оттока на второто езеро, та конете и хората да могат да преминават лесно тази понякога доста широта река. Този мост функционира и досега.

1. Мостът на будалите

По първоначалния път за х. „Скакавица", който се използва до 1935 г. непрекъснато, на един от завоите има малка рекичка, която образува мочурище. То пречи на нас и на туристите, на стадата, които минават оттам. Учителя предлага да се направи мост на това мочурливо място. Една голяма група от братя под негово *ръководство отива рано сутринта и до обяд построява моста. Един брат пита как да* се кръсти мостът. Учителя отговаря: Ще го кръстим „Моста на будалите".* Той пояснява защо: „Ето защо: някои, като минават оттук, ще питат: Колко платиха на тия, които направиха моста? Ще им кажат, че те са работили безплатно. Тогава пътниците ще кажат: „Те са будали." Ние ще преведем тази дума така: „Будала" значи: Буден е Аллах в тях. Новото работене е да работим без пари, от Любов."

/"Разговори при Седемте езера", с. 152/

2. Чешмата „Ръцете, които дават"

Навсякъде Учителят намира хубава вода, която е символ на живота, за да се ползваме от нея. При първите посещения на езерата се е ползвала езерната вода на Елбур за пиене, миене и готвене. При една обиколка с група приятели около езерото Учителят спира пред една голяма скала, южно от езерото, почуква с бастуна си земята и казва, че на това място има вода. Братята започват веднага да копаят и оптод скалата започва да тече буйна вода. Учителят обяснява, че тази вода идва от Езерото на Чистотата, където денем се затопля, минава през златоносни пластове и е отлична за пиене. Приятелите, радостни и доволни от хубавата вода, започват да правят чешма.

** Вж Изгревът, т. XVI, с. 74, N 60, сн. N 22-23*

Най-напред правят едно корито за водата, дъното на което покриват с бял опушен кварц. На предния край монтират две ръце, издялани от мрамор, през който да изтича водата. Около коритото правят ограда от бял опушен кварц, като най-отпред слагат един голям камък, за който Учителят казва, че е царят, и друг до него – царицата, а по-късно /след 16 Юни 1937 г./ и един малък, представляващ сина им.

Цялата голяма работа около извора „Ръцете, които дават" завършва на 25 Юли 1930 г., в 12 часа на обяд. Оттогава чешмата започва да функционира – да дава своите чисти води на братята и сестрите и всички, приходящи на това място.

На северната страна на камъка, под който изтича водата, е изсечена котва с въже и петолиние, символ на вярата и непрестанната връзка на душите с Бога.

От южната страна е изсечен следният надпис:

„Братя и сестри, майки и бащи, приятели и странници, учители и ученици, слуги и господари, вие служители на живота, отворете сърцата си за Доброто и бъдете като този извор."*

Вдясно от този надпис са изсечени на първия ред знакът на слънцето /кръг с точка в средата/ и две успоредни линии, завършващи с ъгли, на горната линия левият ъгъл е нагоре, а десният надолу, на долната линия – обратно: левият надолу, а десният нагоре. Вдясно от линиите е изсечен един равностранен триъгълник. Слънцето е източник на живота и знакът му показва пълната хармония, която царува в Божествения свят. Двете линии с ъглите показват разумните движения, които стават в този свят, и са насочени нагоре към Бога, с когото всички същества имат непрекъсната връзка, и надолу да помагат постоянно за хармониране на духовния и физическия свят. Равностранният триъгълник е символ на качествата на съществата от Божествения свят, които имат и проявяват абсолютно хармоничен ум, сърце и воля. На такива същества винаги може да се разчита.

На втория ред кръгът е пресечен с един хоризонтален диаметър, който отговаря на Духовния свят, където силите и възможностите са два пъти по-малки от тези в Божествения. Това показва и големите промени, които стават там. Вдясно има две взаимно перпендикулярни линии с ъгли, насочени надолу и нагоре, които показват силната изява на положителните и негативните сили, от която се раждат и големите противоречия. До тях е издълбан един квадрат, който е символ на противоречия в живота. Проектиран на земята, квадратът представлява семейството: бащата, майката, синът и дъщерята, които трябва да хармонират своя живот – да разрешат правилно въпроса за доброто и злото в себе си.

На третия ред кръгът е пресечен от два взаимно перпендикулярни диаметъра, което отговаря на физическия свят, в който силите и възможностите са 4 пъти по-малки от тези в Божествения и 2 пъти по-малки от Духовния свят. Този символ показва големите противоречия, които съществуват на Земята. Вдясно от него има един полукръг, нагоре, хоризонтална линия и полукръг надолу. Този знак показва, че обикновено човек започва живота си с издигане до най-висока точка и слизане надолу, изкарване на един период на равновесие и слизане надолу до най-ниското стъпало на живота. С други думи казано, човек започва с богатство /хубави условия/ постепенно го загубва, живее един период на обикновен среден живот и влиза в сиромашията /големите страдания/. Случва се и обратният процес, който е за предпочитане – човек започне с мъчнотиите и страданията, за да се кали и научи, а накрая придобива богатство, власт и мъдрост. Когато човек в младежкия период живее охолно, при много благоприятни условия, той не може да се закали и при първата криза или болест, която се изпречи на пътя му, той може да замине рано от този свят.

Под тези три реда, на четвъртия ред са написани на санскритски годината, датата, месецът и часът на откриването на чешмичката /1930 г. 25.7.12/. Пред чешмичката на голям хоризонтален камък е изрисуван пак знакът на слънцето – голям кръг с точка.

** Вж Изгревът, т. III, с. 166-168, N 30; т. VI, с. 107-108; т. VII, с. 150-151, N 24; т. IX, с. 47-48, с. 381-382*

3. Строежът на кухнята

Честите превалявания от дъжд по времето на лагеруването на приятелите ги кара да се замислят – да направят един постоянен навес. Учителят нарежда да се започне строеж на северната страна на езерото вдясно от оттока на езерото, където има много камъни. Братята събират дървета от изгорялата гора под първото езеро за гредоред на покрива, донасят хубави плочи за покриване от 5-о и 6-о езеро. Така без шум и без заповеди всеки извършва необходимата работа и се подготвят условията за строежа. Започват да градят стените. Един брат пита: Учителю, какво правим? Учителят слага показалеца си на устните и казва: „Тихо!" В това време над Харамията се събират черни облаци, започва да святка и гърми и братята разбират, че приближава буря. Всички започват да работят още по-интензивно – издигат стените, слагат гредите за покрива и върху тях нареждат донесените плочи. Щом слагат последните плочи и завършват покрива, над лагера се излива пороен дъжд с град. Всички приятели са при строежа и се приютяват под направения навес. Тогава Учителят се обръща към питащия брат и му казва: „Кухня правим. Ако бях казал това по-рано, когато ме питаше, тъмните сили щяха да ни нападнат с град и дъжд и ние нямаше да можем да я покрием. Сега сме под покрива на Всевишнаго."*

От тази буря много палатки са надупчени от градушката, но приятелите остават невредими под покрива на новата кухня. Учителят обяснява, че в природата има един велик закон, според който всичко, което се прави, трябва да става в тайна, без да се говори за него, защото отрицателните същества са слухари и щом чуят, че се прави нещо хубаво, веднага се активизират и всячески се стремят да спрат и да развалят работата. Когато човек реши да направи нещо и никой не знае за това му намерение, той успява напълно. Ако само един знае за работата му, тя ще се реализира наполовина. Ако повече хора знаят за твоите намерения, то почти нищо няма да се реализира от тях. Трябва постоянно да се учим от природата, която винаги работи в абсолютна тайна и накрая, като завърши работата си, излага своето произведение пред всички същества, за да си кажат мнението.

4. Спиралата

Следващата дейност, която братята подемат, е разчистване на камъните на полянката пред кухнята, за да може тя да се използва за Паневритмията. По време на разчистването приятелите решават да съберат всички излишни камъни в средата и да направят една спирала, на която на обяд да се сяда**. Постепенно братята се добират до един голям камък, който се търкулва от мястото си и застава точно на пътеката. Правят много усилия да го преместят, но безуспешно. Идва Учителят и мълчаливо следи тяхната работа. Един брат от групата решава с удари с лоста да го разцепи на две и така по-лесно да го махне от пътя. Учителят веднага се намръщва и отива настрани от работното място. Братът удря много пъти с лоста, но камъкът не се дава. Той забелязва, че Учителят е недоволен от неговата дейност, спира да удря с лоста, отива при Учителя и му предлага да използват пейките, построени от греди за сядане, и така да преместят камъка от пътеката.

При тези думи лицето на Учителят се прояснява, светва и той казва: „Може, може." Започва една обмислена, планомерна работа. Камъкът е подхванат с лостовете и пейките, изправен на една страна и подпрян с по-малки камъни. След това с дружни усилия братята успяват да го обърнат няколко пъти. Учителят следи с жив интерес работата им и посочва къде да се постави този голям камък: накрая на наредените камъни, като завършек на спиралата. Той посочва как да легне

** Вж Изгревът, т. III, с. 165-166, N 29; т. VII, с. 204-205, N 10*

*** Вж Изгревът, т. III, с. 170-172, N 33, том II, снимка N 10 и N 11*

камъкът и накъде да се ориентира. Братята, придобили опитност изпълняват точно неговите съвети. Учителят е усмихнат и много доволен. Нарежда на един брат да издълбае една стрелка, ориентирана по компаса и сочеща точно посоката север-юг и буквите N-S. Друг брат написва отстрани, отдолу на камъка, датата и часа, когато е поставен на това място. За връх върху големия камък Учителят посочва да се постави един по-малък камък, който има естествена конична спираловидна форма. Така завършва работата по спиралата.

Тогава Учителят казва:

„Север символизира Истината. Истината е крайната цел на човешката еволюция. Тя сваля всички окови и човек влиза в Свободата. Тогава той проявява онова, което Бог първоначално е вложил в неговата душа. Големите камъни ще се вдигнат от пътя ви. Големите мъчнотии се дигнаха снощи. Има закон в природата: „Каквото правим долу, е направено горе, направено вътре в нас, в света на нашите мисли и чувства. Всичко, каквото правите тук, има отражение и в социалния живот. Всичко, каквото правим тук, има отражение във всеобщия живот."

/"Разговори при Седемте езера", с. 254/

Този камък е свързан с мъчнотиите и кармата на България и от неговото запазване зависи бъдещия живот на българите и разчистването на пътя им към новия живот - към Шестата раса. Когато през 1956 г. започна строежът на хижата при второто езеро, за да не го разцепят и използват като материал за строеж, брат Борис Николов с група братя изтърколиха този хубав бял камък и го заровиха до близката морена. Конусовидният връх на спиралата сега се намира на мястото на палатката на Учителя.

5. Времето в планината и послушанието на учениците

Всичко в планината е символи и има значение, но ние трябва да ги знаем и да ги пазим. Често приятелите са ходили на първото езеро, където са играли Паневритмия, и след свършването й са вземали дърва от изгорялата гора. Учителят, и той взима голямо дърво и го носи до кухнята. Навсякъде макар и значително по-възрастен от нас той ни даваше личен пример на работа и постоянство. Той обикновено на никого не нареждаше да свърши някаква работа, но пращаше мисъл и братът сам се залавяше за работа, като смяташе, че това е негова идея.

Духът на Учителя насочваше живота на школата на Рила по най-правия път за учениците, необходим за тяхното духовно развитие. Всяка работа на Рила се благославя и всеки, който върши нещо за общото, чувства в себе си една лекота, едно разположение и любов към всички присъстващи в лагера. Често най-скромните и слаби физически на вид братя и сестри вършеха чудеса на геройство в изпълнение на трудни задачи. Зад всички беше той - Духът Беинса Дуно, който ни ръководеше и вдъхновяваше.

През 1930 г. след устройването на лагера при Седемте езера, приятелите се радват една седмица на хубаво слънчево време. Те не са добре екипирани: с тънки дрехи и палатки, повечето от които направени от войнишки брезент, опънат на два кола. Внезапно времето се променя, небето се заоблачава и започва да вали сняг, който скоро достига 10 см. Приятелите, неподготвени за такава изненада, се умърлушват и отправят умоляващите си погледи към Учителя, който в това време стои до палатката си. Той отлично чувства тяхната уплаха и безпомощност пред природната стихия. Бързо отива зад палатката си, казва няколко неразбираеми за приятелите думи и махва с дясната си ръка. Снегът, както внезапно е завалял, така и спира. Облаците се пръскат и огрява топлото слънце, снегът бързо се стопява и по лицата на всички братя и сестри заиграва благодарствена усмивка, отправена към Учителя.

Много такава случаи има, когато Учителят променя времето, но само когато всички приятели отправят мисълта си към него и очакват помощта му.*

На 20 Юли 1932 г. в рилския лагер брат Любомир Лулчев отива при Учителя и му казва, че на другия ден в планината ще стане голяма буря и затова му предлага да слязат с братята и сестрите надолу.** Учителят му отговаря: „Аз ще остана тук, няма да сляза." Брат Лулчев с няколко души от неговата упанишада: Невена Неделчева, Йордан Бобев, Елена Андреева и др. бързо напуска лагера. На 21 Юли сутринта става голяма буря, която събаря много палатки. Вятърът се усилва, братята и сестрите отиват при Учителя и го молят да спре тази хала, защото, ако продължи още малко, ще помете целия лагер. Учителят излиза от палатката си, обръща се с лице на запад, откъдето идва бурята, и тя започва да намалява, утихва и скоро вятърът спира напълно. Показва се и топлото слънце. Първият въпрос, който поставят братята и сестрите на Учителя, виждайки това чудо, е: „Учителю, защо не спряхте по-рано бурята, а оставихте вятъра да събори повече от половината ни палатки в лагера?" А Учителят отговаря усмихнато, че тази буря е била предвидена за тях, в пътя на тяхното развитие. Те трябва да придобият смелост, да не се плашат от бурите. Такава буря ще имат и в живота си долу, но като я преживеят тук, в планината, лесно ще разрешат въпросите си долу.

Братята и сестрите бързо оправят повредите на лагера, зашиват скъсаните палатки и на следващия ден не остават никакви следи от щетите, нанесени от бурята. Понеже стенографката Елена Андреева напуска лагера, Учителят я изпраща в провинцията да работи две години като учителка. Една от причините за тази буря е опозицията на Сатурн със Слънцето на 21 Юли, след която буря съм дошъл и аз на тази земя.

През 1937 г. Учителят премества палатката си от долната площадка на по-горната, където е сега. До нея братята правят 72 стъпала.

В лагера идват Ангел Вълков и Тодора Тодорова от братството и започват да строят своята палатка над тази на Учителя. Започва голяма буря, която събаря няколко палатки и непрекъснато се усилва. Пред лагера стои голяма опасност да бъде пометен от бурята. Веднага при Учителя отиват брат Гради Колев, брат Иван Антонов, брат Цеко Матов и др. с молба да спре бурята. Той им казва, че трябва да свалят веднага палатката на Ангел и Тодора, за да не пострада лагерът***. Веднага братята с Учителя отиват и свалят за минута палатката. Учителят се приближава до Ангел Вълков, хваща го за гърлото и казва: „Хванах ли те, дяволе!" Братята предлагат на Учителя веднага да ги изхвърлят от лагера в посока към Вада. Учителят ги спира и им казва да ги оставят. Бурята спира и всички се събират около големия огън, запален пред кухнята, за да се стоплят и изсушат дрехите, намокрени от дъжда. Там Учителят се среща с Ангел и Тодора и започва спокойно да разговаря с тях, след като вече е хванал, вързал и изпратил на мястото му дявола, който обсебил Ангел Вълков.

6. Гости в лагера

Отначало около езерата не идват никакви чужди хора. Два пъти братята срещат глутница вълци, която минава край второто езеро бързо, без да нападне никого. Тя върви по пътеката и се отправя надолу, към първото езеро.

Появяват се рибари, които започват да ловят риба във 2-рото и в 3-тото езеро.**** Един ден рибарите успяват да уловят една голяма риба във 2-рото езеро и я слагат в кофа с вода, която носят. Учителят забелязва всичко и веднага изпраща двама братя да купят рибата и я донесат при него. След малък пазарлък братята

** Вж Изгревът, т. IV, с. 418, N 26*
*** Вж Изгревът, т. V, с. 430-433, N 166*
**** Вж Изгревът, т. IV, с. 182-183, N 78*
***** Вж Изгревът, т. III, с. 146-147, N 14*

донасят кофата с рибата при Учителя. Той се приближава близо до нея и известно време й говори нещо, след това нарежда на братята да я пуснат в езерото. Когато братята го питат защо е постъпил така, той обяснява, че тази риба е царят на рибите в езерото и Учителят му казал как да се пазят от въдиците на рибарите, за да не страдат. След този случай рибарите не могат повече да уловят никаква риба във второто езеро. Те престават да досаждат и се преместват около 3-тото езеро.

През 1939 г. играехме Паневритмия при третото езеро, а оркестърът беше застанал на малкото баирче до пътеката, по която сега вървим, а ние обикаляхме в кръг наоколо. Нямаше го тресавището, което сега се е образувало в Южната част на езерото. Няколко рибари заложиха въдиците в езерото и застанаха настрани да гледат Паневритмията. Ние, няколко малки палавници, без да ни видят, взехме въдиците с пръчките им и ги хвърлихме между скалите, в една морена.

Няколко пъти от Долината на Съзерзанието в лагера проникваха мечки и обикаляха край палатката на брат Борис Николов - в ниската част, след палатката на Учителя. Те не направиха пакост на никого.

В лагера имаше много змии – пепелянки, които постоянно се навъртаха около палатките ни. Учителят ни научи да слагаме обелени скилидки чесън около палатките ни, от които змиите бягат. Първоначално змиите бяха много и братята ги ловяха с ръкавици, слагаха ги в торби и ги хвърляха в стръмнината към първото езеро. Ние, младежите знаехме, че първото езеро е змийско езеро. По този начин змиите значително намаляха. Те са много умни и обикновено отиват да спят под възглавниците на хората, за да черпят енергия.

Една година сестра Елена Андреева с група нейни приятелки си бяха построили палатките до второто езеро, някъде, където е сега конярят Михал. При тръгването им ние отидохме да свалим палатките и да ги опаковаме като багаж за конете. Палатките бяха с подове и под всяка палатка излязоха по 3-4 змии пепелянки.

Мишките бяха чести посетители и ортаци на нашата храна. Те бяха много чисти и спокойно влизаха в палатките ни. Не се плашеха от нас, защото и ние не се отнасяхме зле с тях, а чакаха да им дадем по нещо.

Когато бяхме на лагер под Зелени рид, при нас дойдоха на гости две невестулки, които постоянно обикаляха лагера, а нощем играеха по покрива на малката палатка на Елена Симеонова и Донка Стоянова. Ние разбирахме, че много обичат пушено сирене, и им оставяхме до палатките. Те редовно го изяждаха. Щом имаше невестулки, нямаше никакви мишки – те ги изтребваха.

Когато работехме при конете, сваляхме или качвахме багажа, често ни нападаха бълхи, които се въдеха в тяхната козина, и ни хапаха много силно. Спасението беше да съблечем дрехите си, да ги оставим навън на студа и да облечем други. Бълхите умираха от студа – обикновено температурата нощем е под нулата, и ние се отървавахме от това зло.

Орлите, които кръжаха над лагера в 1938 г., се загубиха. Понеже правили много пакости на овчарите – задигали малки агънца, последните заложили на няколко места месо с отрова, от което почти всички орли се отровили.

През 1939 г. нямаше орли на езерата. Сега тук-там се среща по някое малко семейство от този вид. Има доста планински черни гарги, които понякога ни служат като барометър. Когато времето ще се развали, те идват и кацат около хижата, където знаят, че могат да намерят храна. Не минават 1-2 дена, идва депресия с дъжд, сняг, буря. Често се срещат калинки и пъстроцветни пеперуди. Тази година имаше много скакалци по поляните, особено около езерото Махабур. Езерата до петото са украсени с много бели водни лилии – лютичета, които по времето на Учителя почти липсваха. Навсякъде се среща каменоломчето – едно бяло цвете, което расте върху скалите и около тях. Срещат се дори и петров кръст, и диви рози, които имат много хубав аромат. Има много червени и черни боровинки, а по-ниско,

към Вада е пълно с малини. Много хора идват с колите си на Вада и берат с кофи малини.

7. Организирано качване до лагера*

Отначало първите години братята и сестрите са пазарили коне и магарета за прекарване на багажа си от село Сапарева баня. Селяните се оказали нечестни и много лакоми и на втората и третата година започнали да искат невъзможни цени за превоз. Тогава Учителят нареждa на братята да не вземат повече коне от тях. Запознават се с бай Янко от Сапарева баня, който става наш постоянен и много стабилен коняр със своите 16 коня, а и с тези на роднините му стигаха до 30.** Беше много честен в сметките и с много хубаво отношение към нас. Сутрин, още по тъмно, той е на Вада, и чака да дойде камионът с багажа. Щом пристигне багажът, той натоварва конете и тръгва нагоре. Редовно правеше по 3 курса на ден. Така успяваше да извози багажа и продуктите на многото приятели, които посещаваха Рила.

Учителят ни разказа, че по времето, когато сме били в робство на египтяните като евреи, и сме правили кирпичи със слама, бай Янко редовно ни превозвал кирпичите до приемните складове. И сега беше дошъл пак да ни помага в рилския живот.

През 1934 г. ние отидохме през Сапарева баня за езерата. Мен и брат ми Косьо ни поставиха в един кош от круши от едната страна на магарето, а в другата страна в коша беше Иван – син на Симаня Андреева, който беше значително по-тежък от нас. На следващата година баща ни ни носеше в раницата. Като наближихме лагера, се мръкна и ние загубихме пътеката в клека. Виждахме огъня в кухнята и чувахме песните, които пееха братята и сестрите, но не можехме да отидем при тях. Преспахме в клека, сутринта намерихме пътеката и отидохме в лагера. Михал, който сега ни обслужва, е внук на бай Янко, но няма неговите хубави качества. Бай Янко не пиеше вино и ракия. Аз постоянно му помагах и ходех заедно с конете и багажа. Той ми казваше:" Светозаре, ела постоянно да работиш с мене и ще делим парите по равно, макар че ти нямаш коне." Аз му отговарях, че не съм дошъл на Рила да печеля пари, а да помагам на общия братски живот.: „Понеже ти помагаш на Братството, аз пък помагам на тебе."

8. Пътеката за Езерото на Чистотата

Много пъти Учителят спасява братя и сестри, загубили пътя в мъглата или попаднали в опасни места в планината.

През 1936 г., макар че той беше физически тежко болен, спаси живота на майка ми – Стефка Крумова, ухапана от лепелянка. Неговата бащинска десница, охрана и покровителство беше върху всички страдащи и измъчени души.

Под негово ръководство се направи и трудната пътека за Езерото на Чистотата. Понеже братята и сестрите се интересуваха откъде идва той, Учителят им нареди да преброят стъпалата по пътеката и от числото на стъпалата да извадят заключение на кой свят е представител.*** Оттогава досега тези стъпала са поправяни няколко пъти, като и аз съм участвал 2 пъти в основното им подреждане. И сега не знам точно колко са.

** Вж Изгревът, т. III, с. 164-165, N 28*
*** Вж Изгревът, т. V, с. 428-430, N 165*
** **Вж Изгревът, т. III, с. 175-176, N 37*

9. Децата на Рила

В лагера се поддържаше ред и порядък. Учителят отделяше специално внимание на нас, малките палавници, които през 1939 г. бяхме 40 деца. Ние по цял ден ходехме свободно, обикаляхме езерото, кухнята, чешмичката, Молитвения връх, но знаехме, че той винаги ни пази и помага. Брат и сестра от Ямбол започнаха да правят и продават мекици в лагера на езерата. Често Учителят купуваше по една тава мекици и пращаше някоя сестра да ги раздаде на всичките деца.

През 1937 г. по време на лагеруването ни на езерата, един ден аз изчезвам от палатката. Моите родители разтревожени започват да ме търсят усилено при кухнята, изворчето, конете, но никъде не ме намират. Най-после баща ми решава да се качи при Учителя и да го пита къде може да ме намери, идва и вижда, че аз съм седнал в коленете на Учителя и той ми разказва приказки. Аз и не подозирах, че съм причинил такава голяма тревога на родителите си.

През 1939 г. представители от цял свят дойдоха в София и на Рила бяха над 80 чужденци, които постоянно придружаваха Учителя. Ние, децата, всеки петък правихме супата за обяд. Всеки си имаше задача, която изпълняваше точно. Разбира се, имаше и няколко възрастни сестри, които ни ръководеха. Едни белеха картофи, други точеха ножовете на точилото, а трети носеха дърва за огъня. Аз пренасях с лодката вода от изворчето с три казана. Брат Димитър Стоянов беше довел с ламарини водата от изворчето чак до езерото и тя направо течеше в казаните, поставени в лодката.

Учителят постоянно беше заобиколен от групата чужденци и наши приятели, като ежедневно правеха излети. Отначало времето беше дъждовно, но се оправи и стана слънчево и ясно. За сметка на хубавите топли дни, нощите бяха ясни и студени. Понеже светът се готвеше за Втората световна война, отрицателните мисли изстудяваха атмосферата и температурата на Рила падаше под 0 градуса. Сутрин, като ставахме, водата в кофите беше замръзнала, счупвахме леда отгоре, обливахме си малко лицата с вода, взимахме по едно одеяло и отивахме на Молитвения връх, където с нетърпение очаквахме изгрева на топлото слънце. Присъствието на Учителя ни стопляше, повдигаше духа ни и ние лесно понасяхме несгодите и капризите на времето. Пленени от красотата и величието на този обширен Божи свят, който ни заобикаляше, ние забравяхме мъчнотиите. Денят започваше с музика. Някой брат или сестра с цигулка ни събуждаше рано за отиване на Молитвения връх. Вечер, при общия огън пред кухнята, наобиколили Учителя, пеехме общо братски песни, някои рецитираха стихове, а музикантите изнасяха цигулкови концерти. По този начин ние изказвахме своята благодарност за хубавите условия, при които се намирахме. Концертът завършваше с обща молитва, след която бързо се настанявахме в палатките за почивка.

Всеки ден, прекаран в планината, е една вълшебна приказка, един хармоничен разказ или поетично стихотворение. Незабравими са дните, прекарани с Учителя на Рила. Не по-малко интензивни и хармонични са и дните, прекарани на езерата след заминаването на Учителя през 1944 г. Всяко посещение, даже всеки ден на езерата оставят своите красиви картини в нашето съзнание.

VI. Любовта на Учителя към учениците му

При един разговор Учителят казва, че истинска екскурзия е тази, при която всеки да доведе по трима бедни братя или сестри, да плати пътя им до Рила и обратно и разноските по прехраната им. Такава екскурзия на езерата е благословена. Учителят се грижеше за всички, които работеха в лагера, а нямаха достатъчно средства, да им се дава безплатен обяд.

105. Изглед на лагера на Рила от запад, 23 Юли 1939 г. В далечината се вижда общ обяд

106. Изглед на лагера на Рила от Юг. Кухнята със склада и палатките, Юли 1939 г.

107. Изглед на лагера на Рила от юг. Средата на лагера с палатките, Юли 1939 г.

108. Изглед на лагера на Рила от юг, от другият бряг на езерото, август 1939 г.

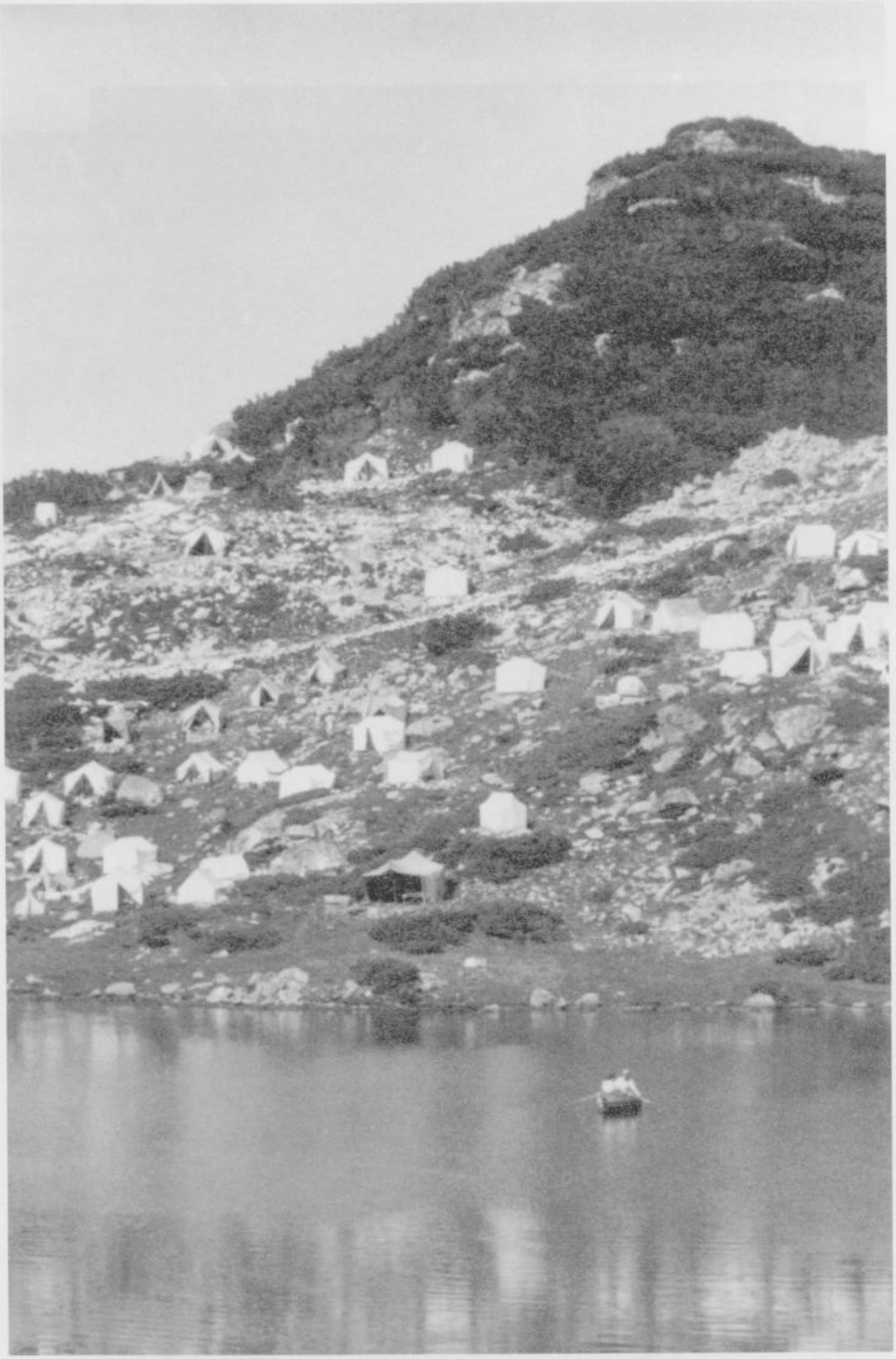

109. Изглед на лагера на Рила от Юг.
Пътеката за молитвения връх с палатките, август 1939 г.

110. Изглед на лагера от юг. Фотографът Васко Искренов на тези снимки, август 1939 г.

111. Изглед на лагера от изток. Най-отдясно е фотографът Пеню Ганев

112. Изглед на лагера от изток. Учителят е седнал на мястото, където е била палатката му.

„Щом е дошъл тук, той трябва да поеме грижата за още трима души: да им плати билета за автомобила или за трена и през всичкото време да се грижи за храната им, както за себе си... Вън от близките си всеки трябва да се погрижи за още трима." */"Царският път на душата", с. 149/*

Един беден брат от провинцията имал силно желание да посети лагера на Рила. Помолил се на Учителя да му съдейства за това желание. Едва успял да събере пари само за път. За храна взел една торбичка с жито и решил, когато братята и сестрите седнат за обяд да се хранят, той да се скрие в клековете и там ще яде сурово жито. Братът пристигнал от провинцията на езерата и там го настаняват в една палатка. Като приспива на другия ден за обяд той изпълнява замисъла си и се скрива зад клек, за да обядва. Всички сядат на обяд, но Учителят не прави молитва. Приятелите му казват, че всичко е готово и може да каже молитвата. Учителят им отговаря, че докато не дойде този брат, който се е скрил в клековете и яде сурово жито, и не седне да се храни с всички, няма да каже молитва. Братята веднага го намират и го довеждат до трапезата. Сипват му една пълна чиния с ядене и тогава Учителят казва молитва и обядът започва. След свършването на обяда и прочитането на молитвата Учителят се обръща към дежурните и им казва: „От днес нататък всеки обяд ще сипвате ядене първо на този брат и след това на всички други." Така братът изкарва отлично на Рила.

Учителя всичко вижда и има грижа за всички.

Гаврил Величков, Димитър Костов и Стефан Дойнов решават да отидат на Рила през зимата. В събота вечерта брат Галилей, облечен туристически, със ски на рамо, среща Марето и сестра Теофана Савова пред салона, които го питат: „Къде ще ходиш в това студено време?" Той им отговаря, че ще ходи на Рила. Оставя ските си до стълбата и се качва пред Горницата на Учителя. Почуква. Учителят му отваря, той влиза пред него и споделя решението на тримата да отидат на Рила – на гости на същества. Учителят го поглежда много строго и му казва: „Аз ще ви спестя едно ходене, останете тук, защото същества ще дойдат утре тук. Съблечете се, оставете ските и елате утре в клас." Тримата остават и отиват на беседа. На следващия ден – по неделник на Рила се разразява голяма снежна буря, при която, ако нашите приятели бяха отишли, щяха да загинат. Учителят ги избавя от явна смърт, за което те отиват и му благодарят.

VII. Моите спомени за Учителя и Рила

1. Изтърбушените раници от кучета

След заминаването на Учителя през 1946 г., голяма група от Братството посещава лагера на Седемте езера. Решихме и ние, малчуганите, с брат ми и Димитър Тодоров – син на Гледача, да отидем на езерата. Приготвихме раниците си с хляб и малко храна и застанахме на Цариградско шосе на стоп. Там се качихме на един военен камион, който ни закара в Самоков. Оттам – друг, и пристигнахме вечерта в Говедарци. Видяхме, че след Говедарци има голяма светлина около Почивния дом на печатарските работници и решихме там да преспим. Легнахме до сградата и сложихме раниците си вместо възглавници. През нощта нещо дърпаше раниците ни и на сутринта констатирахме, че кучетата от селото ни бяха измъкнали хляба. Станахме и гладни тръгнахме към езерата. Нямаше очертан път, а множество пътеки, по които трябваше да се оправяме и стигнем така желаните от нас езера. Аз застанах отпред и по интуиция започнах да налучквам пътя. Така, без много премеждия, следобед пристигнахме на езерата гладни и уморени. Посрещнаха ни брат Бертолий, който отлично ни познаваше, и група приятели. Веднага ни нахраниха и настаниха в палатка. Брат Бертолий плати храната ни до края на лагеруването на отговорника по обедите и ние прекарахме много добре летуването, като помагахме с каквото можем в общия живот.

2. Мандра за сирене

През следващата 1947 г. отидохме на езерата с брат Йордан Бобов и се включихме активно в общата работа. Бай Янко отиде да вземе хляб с купони от Сапарева баня, но се забави повече от една седмица. Изгладняхме много и решихме да идем в Малко Пазардере, където имаше няколко мандри за сирене. Сложихме по една тенекия в раниците си – аз, Йордан и племенникът му Георги, и без много усилия се озовахме в Малко Пазардере. Имаше 6 мандри и около всяка имаше бурета с цвик, който овчарите даваха на магаретата. Ние се напихме до насита и си взехме по една тенекия със сирене. На връщане раниците тежаха доста и бавно се прибрахме в лагера през Езерото на Чистотата. Бяхме радостни, че сме си осигурили храна и няма да гладуваме повече. На другия ден ядохме само сирене за закуска, обяд и вечеря, на следващия пак. Обаче, вечерта ни се схванаха челюстите – не можахме повече да преглъщаме. След това 2-3 месеца не искахме да погледнем сирене. Спаси ни бай Янко, който ни донесе дългоочаквания хляб – много твърд, но беше като мехлем за стомаха ни, измъчван дотогава само със сирене.

3. Как се прекарваше багажа на Седемте рилски езера

Започнах редовно да посещавам Рила с първата група. Бяха въвели следната система за лагеруване. От цялата провинция и от София багажът се събираше пред малкия салон, където се измерваше, и килограмите се написваха върху багажа с химически молив, за да може конярят лесно да го товари. Събираше се много багаж и част от него носехме при къщата на брат Пеньо Ганев. От Самоков идваха 2 камиона, които натоварвахме до 2 метра височина над ритлите и го привързвахме добре. Най-отгоре пътувахме ние – участниците в първата работна група. Стоварвахме багажа при горския дом „Гюлечица", където бай Янко ни чакаше, натоварваше конете и започваше извозването на багажа. Оставяхме един от нас да пази багажа, а останалите се качвахме на езерата.

Ще опиша едно такова отиване. В групата бяхме: Гради Колев, Гавраил Величков, Тодор Стоименов, Катя Грива, Драган Петков и аз. По пътя с камиона дърветата често ни обрулваха главите и ние лягахме между багажите. Пристигнахме на „Гюлечица", разстоварихме камионите, бай Янко натовари конете и с него заедно тръгнахме нагоре. Имаше доста трудности по пътя и някои разногласия между приятелите, но стигнахме на бивака. Бай Янко стовари багажа и се върна за следващия курс. Ние отидохме в пещерите на Молитвения връх, където бяха скрити гредите и колците, и ги извадихме. Построихме кухнята и заслона на магазина. като за покрив сложихме по едно голямо платнище, които носехме с нас. След това започнахме да си строим палатките. Тодор Симеонов не взе участие в общата работа, а си построи своя палатка. Когато започнахме да строим нашите палатки и бяха хванали колците на една от тях, започна да се излива проливен дъжд и ние държахме колците до спирането му. В това време сестра Катя Грива ходила някъде из лагера и като почва дъждът влиза в палатката на Тодор Симеонов, който грубо я изгонва и тя плачешком, цялата мокра, пристигна при нас. Приютихме я и я успокоихме, а дъждът в това време спря. Ние се изсушихме, а след това построихме палатките си. Аз бях в една палатка с брат Гради, до самия магазин. Моята понататъшна работа бе да направя на всички приятели палатките, понеже знаех всеки кой къде ги построява, да пренеса багажа им и го сложа вътре.

След една седмица братята и сестрите пристигнаха, разопаковаха багажа си и започнаха лагеруването си в построените палатки. Най-много ми се радваха сестра Райна Найденова и Мариола Калпакчиева. Първата ме нарече Светлата заря. Скоро в тази работа се включиха Ганка Бончева, Гита Стратева, сестра й Кина и

много други. Вода носехме от изворчето с една 20-литрова бензинова туба с две презрамки за гърба. Обикновено пълнех големия чайник и казана, запалвах огъня и отивах на върха. Дежурните ми благодаряха, а някои приятели ме укоряваха, че съм голяма будала да си хабя така силите.

4. Защо върнаха белия хляб на бай Янко

Когато се махна купонната система, аз не отидох с първата група, понеже поправях покрива на бараката си. Тръгнах с третата група. Казаха ми да взема и занеса в лагера 50 хляба. Купих и напълних 2 кафеза с типов хляб. Когато пристигнах на бивака, бай Янко беше отишъл за хляб преди 2 дена и приятелите нямаха хляб. На Молитвения връх казах, че имам 2 кафеза хляб в палатката на брат Гради и всички, които имат нужда, да си вземат толкова, колкото им е необходимо. Приятелите минаха покрай палатката и до обяд изпразниха кафезите. След 2 дена бай Янко докара от Сапарева баня бял хляб и приятелите ми го върнаха.

5. Кой беше крадецът в магазина на Рила

В един период от развитието на братския живот рилските въпроси се движеха от брат Никола Антов. На него трябваше предварително да се даде сумата за времето, което ще престоиш горе, и за пътните. Само така можеше организирано да се отиде на езерата. По това време сестра Буча Бехар водеше сметките на рилския лагер. По едно време се оказа, че липсват пари от касата на магазина и взеха да подозират мене, че вероятно вземам продукти. Разбрах от намека, който ми направиха, и аз престанах да влизам в магазина и оставих те да го оправят. След Молитвения връх и закуската вземах раницата си и правех големи, средни и малки Паневритмии по върховете. Бях се доста застоял, зает с общата работа. Голямата Паневритмия беше от 2-ото, 3-тото езеро, по лифта на 5-ото, Кабул, Острец, билото и през Салоните и Чистотата – на лагера. Средната беше пак по същия път, но слизането по 7-те езера или по лифта покрай Харамията и Бивака. Малката Паневритмия е по езерата със слизане покрай езерото на Чистотата. След няколко свободни дни дойдоха при мене и ме помолиха да отида пак в магазина. Там подреждах всичките продукти – чушки, домати, моркови, зеле, картофи, плодове и др, и всички, които започваха да се развалят, ги давах на дежурните да ги готвят веднага. Срамота е на Рила да се хвърлят продукти поради небрежност, защото за тях е платена цената плюс два превоза. Работата в кухнята тръгна пак нормално. Брат Влад Пашов ми беше дал да чета беседа в петък, когато аз постех, но един „брат" ме атакува и аз едва я прочетох. Повече тази личност не дойде в лагера. Брат Влад ми се скара строго, че съм постил и затова не съм могъл да прочета добре беседата. Следващата година, като търсихме скрития братски инвентар в камъните под Молитвения връх, открихме 3 кутии от халва /по 5 кг./, пълни с паниран кашкавал, приготвен от приятеля С., за да го използва следващата година. Кашкавалът беше гранясал и този човек не дойде вече на езерата. Това бяха загубените пари, които търсехме в магазина.

6. Перфорация на язвата

На Рила сестра Буча Бехар получи перфорация на язвата, която блокира организма й. Нямаше време да се свали надолу и приятелите решиха да й направят млечен компрес. Сутринта ми съобщиха, че трябва веднага да отида до х. „Иван Вазов", откъдето да вземе един литър мляко преди 9 часа, защото по това време хижарката го квасела. Наоколо нямаше овчари и мляко. Аз сложих едно шише в торбата си и по най-краткия път, покрай 6-тото езеро, Острец се озовах на х. „Иван

Вазов" за по-малко от 1 час. Влязох точно на време, когато хижарката приготвяше подквасата, за да подкваси една тенджера мляко. Помолих я да ми даде един литър за болен човек и тя ми даде. Аз тръгнах обратно за лагера и пристигнах там чак към обяд. Веднага направиха компрес на сестра Буча, който изтегли отровите от спуканата язва. Положението й се подобри и тя оживя. След известно време в София й правят пълно изследване, при което лекарите констатират, че е имала перфорация на язвата и се чудят как е останала жива. На зададения й въпрос тя отговаря, че се е спасила с млечен компрес.

7. Кой отмени ареста

Брат ми Костадин Няголов работеше в Управлението по геодезия – към военните и измерваше котите по върховете. Разполагаше с военни коли и ми предложи с една да ни закара до „Вада". Ганка, Ружа, Катя Грива и аз качихме багажа на военната кола. Вечерта у нас дойде отговорникът на милицията в квартала и ни предупреди, че ще ни арестуват, защото искаме да използваме военна кола за прекарване на хора от Братството до Рила. Брат ми не се уплаши от това предупреждение и сутринта рано тръгнахме, минахме през Самоков и стигнахме до х. „Вада", където свалихме багажа. Нямаше коне и ние стояхме пред хижата. По обяд от планината дойдоха няколко пияни комунисти – големци от Самоков, и взеха да ни плашат и ни заставят да се върнем веднага в София. Катя и Ружа се разплакаха, а аз стоях настрани и се молех. В това време дойдоха жените на тези големци и като видяха, че сестрите плачат, започнаха да се карат на мъжете си – защо плашат хората и ги карат да плачат. Хванаха ги под ръка, вкараха ги в колите и си тръгнаха за Самоков. На другата сутрин дойде бай Янко с конете. Качихме багажа горе и уредихме лагера. Скоро дойдоха още много други братя и сестри.

8. Построяване на хижа при Седемте рилски езера

През 1952 г. при езерата се започна подготовка за построяване на хижа до второто езеро. Ние изтеглихме лагера и бивака на първата тераса горе, където започнахме да строим кухнята и магазина. С Петър Филипов събрахме пясък, купихме цимент и направихме бетонови легла за казаните и чайника. Дейно участвахме в построяването на хижата, която в началото беше малка. Направихме и мозайката в коридора и я изтъркахме с Крум Въжаров на ръка. Хижата започна да функционира от 1956 г. Първият хижар се казваше Виктор, а след него дойде Кънчо. Хижата я наричаха отначало Преходна, за отиване до х. „Иван Вазов" и Рилски манастир. После й сложиха името хижа „Седемте езера".

9. Пожарът

По времето на Кънчо стана голям пожар под първото езеро и дойдоха войници и селяни да го гасят. Въпреки техните усилия пожарът напредваше. Времето беше сухо и хижарят покани и нас, от Братството да помагаме. Войниците и селяните прилагаха класическия начин – да се изсече широка бразда в гората пред огъня и когато той дойде до това място, да спре. Една голяма група приятели отидохме под първото езеро и аз предложих да влезем в самия огън и да отхвърляме горящите дървета в изгорялата част и така да се спре огънят. Някои от приятелите пострадаха от огъня. Сестра Ина Дойнова и още една сестра си изгориха якетата. Обаче по този начин пожарът при нас стря и след няколко дена напълно загасна. Накрая ни помогна и небето, като ни изпрати един хубав дъжд.

След едно лагеруване на Рила някои наши приятели бяха запалили отпадъците, събрани в нашия лагер, и пожарът беше обхванал почти цялата

местност. Най-лошото беше, че гореше торфът отдолу, под камъните, и където не се очакваше, огънят избухваше силно. Ние бяхме отишли за 9 септември на езерата и взехме бързи мерки. Есента беше суха и дълго време не беше валяло дъжд. Почти угасихме огъня и предпазихме клека в лагера от унищожение. Пълното му загасване стана след 1 седмица, когато падна първият сняг на Рила и намокри скритите огнища.

10. Кой запази загубеното портмоне

Понеже милицията започна всяка година да ни сваля и разтуря лагера, ние започнахме да посещаваме лагера без палатки и спяхме в новопостроената хижа. Напълвахме догоре раниците с храна и дрехи и по цял ден обикаляхме езерата. Една година от този период ние ставахме рано и 3 седмици редовно с Елена Симеонова отивахме да посрещаме изгрева на слънцето на Салоните, където на палатка бяха брат Борис Николов и сестра Мария Тодорова. Те ни посрещаха много добре и заедно прекарвахме с тях до следобед, когато се връщахме в хижата пак да преспим. Като тръгнахме една сутрин, Елена забеляза, че й няма портмонето. Тя се върна в хижата, но там го нямаше. Отидохме до сестра Райна Найденова, при която вечерта бяхме на гости, но и там нямаше следа от него. Елена се разплака, но аз й предложих да си изпълним наряда, а за портмонето има кой да помисли. Отидохме на Салоните, където прекарахме много хубаво деня. Тези дни хижата беше пълна с хора. На връщане към хижата пак минахме по пътеката, по която сутринта тръгнахме. До самата пътека, в канавка, изкопана за отводняване на палатка, където преди години си строеше палатката сестра Олга Блажева, видяхме портмонето. През деня по тази пътека са минали стотици хора, но никой не го забелязал. Елена го взе и започна да плаче от радост и благодарност.

11. Столът - камъкът, на който Учителят седеше

Обикновено в хижата редовно се събирахме с групата на брат Стойчо и жена му Янка Андрееви от Нова Загора. Като се качихме сутринта на Молитвения връх, видяхме, че някой беше хвърлил стола на Учителя в цепнатината между камъните. Беше заклещен здраво. Брат Стойчо с няколко братя от Нова Загора, Стойчо Драгнев, Таньо Танев, аз и др. успяхме с големи усилия да го извадим и занесем на мястото му. Тук имаше още по-голяма мъчнотия. Доста време ние умувахме как точно беше поставен преди столът, за да го поставим на мястото му. Стихнахме до единомислие и го направихме, както е сега. Една група приятели с Таньо Танев отидоха при хижата и взеха камъка, който представлява върха на спиралата, и го занесоха на мястото на Учителя, където се намира и сега. Наближи съборът и на 18 август валя непрекъснато дъжд и град. Стана време да отидем на Мястото на Учителя и да се помолим. Моето ръководство ми каза да отидем горе и да поработим за оправяне на времето. Предложих на брат Стойчо и приятелите да тръгнем, като взех цигулката и не наметнахме с по един найлон. Започнах да свиря и да пеем и дъждът намаля и спря. Йоанна Стратева ни чу и веднага дойде с цигулката си. Изсвирихме и изпяхме песните, които ми се продиктуваха, и облаците се пръснаха, небето се изясни и по неговия свод се появиха големи светли звезди. На другия ден – 19 август, имахме отлично време и изкарахме много добре трите съборни дни.

12. Отсеченият клек си отмъщава

Същата година на лагера беше дошъл един германец, построил си палатка и сечеше суровия клек и с него си палеше огън. Ние веднага отидохме при него и му

направихме много строга забележка. На другия ден той събра багажа си и тръгна за Мальовица. След няколко дена ние научихме, че същият германец, когато минавал през връх Мальовица, го срещнала мечка и го разкъсала. Законите в планината са много строги за всички - когато човек съзнателно ги нарушава, нещастието неизбежно идва.

13. Малките рибки си отмъщават

По време на лагеруването ни на Седемте езера през 1995 г. аз отидох на Вътрешния Близнак и видях долу, до езерото една палатка с двама високи младежи и две момичета, които ловяха риба. Наши братя минали покрай тях и им казали да не ловят в това езеро риба, защото може да има лоши последствия за тях. Те не ги послушали, а напротив – взели да късат главите на малките риби и да ги хвърлят обратно в езерото. Късно следобед те тръгнали за хижа „Рилски езера". Разви се силна гръмотевична буря. Когато минавали по поляната над петото езеро, паднал гръм и убил двамата младежи, а момичетата изпаднали в безсъзнание и с големи усилия едва ги спасиха.

14. Лична спестовна книжка с чужди пари

Обикновено в нашия лагер на Седемте езера сметките за стола и лагеруването се водеха от сестра Буча Бехар. Тя много точно водеше сметките на всички присъстващи в лагера и когато някои тръгваха надолу, тя събираше направените разходи. Една година, след приключването на сметките, сестра Буча констатира, че в касата има остатък от близо 7000 лева. Тя се съветва с брат Боян Златарев и му предлага своето решение да внесе парите в пощата на свое име и така те да се увеличават от лихвите. В същото време брат Гавраил Величков беше успял да уреди сестра Буча да получи една голяма сума от банката, вложена от един неин роднина отпреди войната и напуснал България. Буча се явява като негов пряк наследник. Буча внася парите в пощата на свое име, но след няколко месеца си замина от този свят.*

15. С братски пари на екскурзия в Гърция

Една година сметките се водиха от брат Тодор Стоименов. При приключване на лагера в него се оказва остатък на повече от 8000 лева, които няма на кого да отчете. (Понеже ни гонеха и разваляха лагера, отиването на Рила беше повече спонтанно, а не организирано и на място се правеха сметките за храна и други разноски.) Той решава, без да сподели с някого, да отиде на екскурзия в Гърция. Там прекарва един месец, купува си някои работи и се връща в България. Няколко месеца след това той си замина от този свят.

16. Бурята на Рила 1949 г. и последствията **

При едно лагеруване на Рила падна сняг и приятелите слязоха надолу. В магазина имаше много дини и за да не се хвърлят, брат Йордан Бобев ги ядеше, макар че бе много студено. След няколко дена времето се оправи, снегът се стопи и ние успешно свалихме багажа до хижа „Вада" и София.

** Вж Изгревът, т. IV, с. 590-592, N 14*

*** Вж Изгревът, т III с. 359-371; т. VIII, с. 162-164, N 76, с. 170-173, N 79; т. XV, с. 374-378, N 106.*

17. Братските палатки за лагера

На Рила при мене, в палатката ми имаше около 10-15 братски палатки, които щом пристигнеха някои приятели в лагера, аз веднага ги раздавах. Строях палатки за братя и други за сестри. След направата на хижата тази хубава традиция се загуби – а и палатките остаряха, скъсаха се и условията за лагеруване станаха трудни. Започнаха да ни преследват и милицията да разваля лагера и да ни сваля надолу. Ние сменихме тактиката и когато се появеше милиция, бързо сваляхме палатките и се скривахме из клековете. Чакахме ги 1-2 дена, докато си отидат, и пак построявахме лагера. Те разбраха този наш прийом и внезапно идваха и ни караха без коне на гръб да си сваляме багажа до хижа „Вада". Така една година Нойо Филипов и децата му свалиха всичкия багаж до хижа „Вада". По тази причина с Елена Симеонова започнахме да ходим на Рила без палатка, а само с раници, за да сме по-подвижни и лесно да слизаме надолу, когато ни свалят. Постоянно намирахме нови методи и начини, по които да провеждаме лятната школа на Рила.

18. Зимната екскурзия до Седемте рилски езера

Наличието на хижа на езерата ни позволяваше да ги посещаваме и зимно време. За 1 май 1957 г. Димитър Костов, Стефан Дойнов, Крум Въжаров и аз тръгнахме със ски за езерата през село Сапарева баня. София ни изпрати със силен дъжд. От селото купихме няколко килограма картофи и тръгнахме нагоре, като вечерта стигнахме на хижа „Скакавица" – една дървена стая. Нямаше хижар, а хижата беше изгоряла през 1951 г. Ние запалихме печката и си направихме супа. Взехме да цепим дърва, но брадвата изчезна някъде и не можахме да я намерим. Сутринта станахме рано, в 6 часа, и тръгнахме към езерата. Времето беше студено, снегът – дълбок 2 метра, падна гъста мъгла и духаше вятър.

Сложихме въжета на ските и потеглихме един след друг. Аз вървях последен и на едно място под мен имало борче и хлътнах, като раницата ми падна в дупката, образувана от борчето, а аз на гръб – със ските на краката. В бурята нищо не се чуваше. Аз направих големи усилия и успях да се изправя. В това време братята усетили, че ме няма, и се върнаха да ме търсят. Излязохме от боровата гора и по едно време усетихме, че сме на козирка. Ските започнаха да дърпат напред. Веднага спряхме и се върнахме назад и продължихме надясно. По наше предположение стигнахме едно равно място – първото езеро. Крум Въжаров свали въжетата от ските и се пусна в няколко посоки – ските не тръгваха. Това беше езеро. В непрогледната мъгла започнахме да се качваме някъде по водопада.

По едно време виждам Стефан над главата ми – перпендикулярно над мен. Излязохме на билото, но нищо не се виждаше. Часът беше 13 и според правилата на планината трябваше да се върнем назад, щом като не сме стигнали целта. Докато разисквахме, изведнъж мъглата се разсея, огря слънцето и под нас се видя нещо като голяма скала, обвита в сняг. Бяхме на Молитвения връх и аз свалих въжетата и се спуснах надолу. Камъкът, който видяхме се оказа хижата. Вратата беше затрупана със сняг. Свалих ските и с едната ска изчистих снега. Влязох вътре – печката беше пълна с дърва, отгоре й – кибрит и до нея – шише с газ. Веднага запалих огъня. Покривът на хижата беше вдигнат от вятъра и само в стаята на хижаря, който отсъстваше, можеше да се преспи. Навсякъде другаде беше мокро. Преспахме и на сутринта, като станах, видях стъпки, които водеха направо отвесно към първото езеро. Почудих се кой ли е минал по това стръмно място. Огледах се и разбрах, че това бяха стъпките от нашето качване.

Към обяд откъм хижа „Вада" се появиха 15 алпиниста със ски. Те минаха точно по нашите стъпки и дойдоха в хижата. Водачът им ни похвали, че много правилно сме минали по водопада, където няма опасност от лавини. В хижата нямаше място за двете групи и ние решихме да отидем на хижа „Иван Вазов", а алпинистите

да преспят в хижата. Тръгнахме веднага покрай езерото на Чистотата, изкачихме се на билото над Урдините езера. На места пътеката беше само един ръб, и то заледен. Стигнахме началото на Пазар-дере и тримата ми приятели се спуснаха стремглаво надолу в състезание кой пръв ще стигне хижата. Аз след тях бавно се придвижвах по заледения сняг, който беше на вълни, и ските подскачаха. Падна гъста мъгла и нищо не се виждаше. Стефан излязъл на вратата на хижата и ме чул, че минавам на няколко метра и ме извика. Аз спрях и по гласа му намерих хижата. Хижарят беше приятел на Крум Въжаров, който като началник в профсъюзите, го беше назначил на това място. Посрещна ни много хубаво. Преспахме и на другия ден се върнахме на Седемте езера, като се срещнахме с алпинистите. Слязохме надолу до хижа „Вада" и Говедарци, откъдето с автобус се прибрахме до София.

19. Втора зимна екскурзия до Седемте рилски езера

Скоро след това отидохме втори път до езерата, по същия маршрут. Преспахме на хижа „Скакавица" и сутринта в гъста мъгла потеглихме нагоре. Този път решихме да избегнем козирките в посока хижа „Рилски езера", а направо да излезем на поляната при петото езеро. Излязохме на билото и Крум предложи да тръгнем надясно, Митко – наляво, а аз – направо. Митко се спусна със ските и аз веднага потеглих след него и го настигнах. Той искаше да се спусне надолу, като предполагаше, че сме в края на петото езеро и пътеката за четвъртото. Аз го помолих да почака малко. В това време мъглата се вдигна и ние видяхме на разстояние повече от 2 км. второто езеро. Под нас беше пропаст, а Митко беше на едно връхче, над пътеката за хижа „Скакавица". Митко побледня, обърна ските и тръгнахме направо. Крум пък беше загазил в дълбокия сняг на Кабула.

Стигнахме на хижата, която беше пак без покрив. Времето през деня беше слънчево и горещо, а през нощта – ясно и студено. Отидохме на билото на зелени рид и се спуснахме към Езерото на Чистотата. Аз, както се пързалях по заледения сняг, попаднах изведнъж на навят сняг, ските намалиха рязко скоростта и аз паднах. Отидохме на хижата и седнахме да обядваме на пейките на слънце. Като се нахранихме, аз не можах да стана, понеже коляното ми се беше подуло. Веднага приятелите нарязаха лук и го наложиха. На другия ден сутринта тръгнахме надолу. През нощта валя дъжд и снегът беше заледен. Тримата се спуснаха бързо надолу, като се състезаваха, а аз по-бавно се спуснах до първото езеро и стигнах до просеката, по която не се виждаше никакъв клек – снегът беше над 2 метра. Един час след тях, в 9 часа, бях на хижа „Вада", където моите приятели се припичаха на силното слънце. Спуснах се по заледения път, успях да се кача на автобуса и се прибрах в София.

20. Отнесеният покрив на хижата „Седемте рилски езера"

Ганка Бончева и Ружа Чернева станаха хижарки на хижа „Седемте езера". Ружа е есперантистка и има голяма кореспонденция. Помолиха ме, чрез един брат, да им занеса пощата. До вечерта стигнах хижата, предадох им всичко, което беше за тях. Преспах, но през нощта излезе много силен вятър и хижата скърцаше и се люлееше. Разбрах защо толкова пъти вятърът отнася покрива й. От връх Острец към хижата се образуваше една фуния, по която фьонът – южният вятър, попадаше право върху хижата и повече от 10 пъти отнасяше покрива чак към първото езеро.

Мястото, което Учителят ни беше посочил за поставяне на кухня, се намираше на 100 метра по на север и тя никога не попадаше в поривите на този разрушителен вятър. Покривът й винаги беше здрав, но зимно време кухнята беше пълна със сняг. Когато се правеше разширението на хижата на север, през 1982 г. аз отидох по обяд на езерата и заварих няколко майстори от Самоков и ръководството с хижарите, се подготвили да изливат втората бетонна плоча. Хижарят

Лазар и жена му Йорданка ми каза: „Светозара, само тебе чакаме да дойдеш, да ни помогнеш." Аз викнах Тодор Арнаутски и четирима млади братя и до 14 часа плочата беше излята. Председателят на Туристическото дружество в Самоков благодари на Братството, че им е помогнало в такъв труден момент и след това ни дадоха една богата салата за обяд. След обяда аз предложих на председателя на дружеството да прекарат през покрива няколко дебели арматурни железа или стоманени въжета от Южния до северния край на хижата и да ги бетонират. Те възприеха моето предложение и го реализираха. След това покривът не беше вдиган повече от вятъра.

21. Бурята на Рила през 1956 г.

На хижата Ганка съхраняваше всичките братски пособия: казани, чайници, колци – 2 години. Когато тя напускаше хижата, отидохме една група и от мазето успяхме да изнесем всички братски съдове в присъствието на новодошлия хижар и ги скрихме в пещерите на Молитвения връх. През лятото ги извадихме и пак си създадохме лагера.

През 1956 г. изкарахме много хубав лагер. Времето беше слънчево и топло. Вътрешно ме предупредиха, че ще има силна буря и аз изпратих семейството си да си слезе. С бай Янко свалихме багажа на хижа „Вада". Разтоварихме и аз се върнах на езерата. Там вече духаше доста силен вятър. През нощта палатките паднаха и след това заваля силен дъжд. Всички се събраха под платнището в кухнята да се сушат и топлят на запаления силен огън. Сутринта дъждът спря и падна гъста мъгла. Приятелите, начело с брат Борис Николов, си тръгнаха към хижа „Вада". Останахме да оправяме съборения лагер: Гради Колев, Ганка и Ружа Черневи, Дора Карастоянова и аз. Следобед наваля няколко сантиметра сняг. През нощта небето се изясни и замръзна навсякъде. Изгря слънцето и до обяд стопи снега и затопли времето. Заехме се с работата, която ни предстоеше. Една палатка беше вдигната от вятъра и хвърлена в езерото*. Отгоре, до брега на езерото, имаше разхвърляни чинии, вилици, дрехи и др. Започнахме да събираме всичко в кафези. Опънахме палатките и ги изсушихме. Опаковахме всичкия багаж и го свалихме надолу с конете. В малкия салон на Изгрева оставихме кафезите със събраните вещи, всеки да си вземе, което си познае.

22. Бурята в Рила и навлизането на руските танкове в Чехия

Поради постоянното разваляне на лагера от милицията няколко години с Петър Филипов ходихме на лагер при извора под Зелени рид. Милиционерите не обичаха да ходят много и никога не ни обезпокоиха. Там отивахме с много храна и посрещахме братята и сестрите, които отиваха или се връщаха от Салоните. Там лагеруваха брат Борис Николов и сестра Мария Тодорова. За изгрев ходихме на Салоните и на полянката – за Паневритмия. През 1968 г. времето беше много хубаво и топло. 19 август прекарахме добре, но вечерта започна силна буря с валеж от мокър сняг. В Чехия бяха навлезли руски танкове. През нощта ние бутахме снега от покрива няколко пъти. Сутринта снежната покривка надмина 1 метър, палатката не издържа и се скъса. Малката палатка, в която спяха Елена Симеонова и Донка Проданова, не се виждаше. Ние ги извикахме и те се обадиха изпод снега, че са добре и им е много топло. Скоро, обаче казаха, че има вода, която ги мокри – снегът беше започнал да се топи. Разровихме около палатката и те излязоха навън.

Падна гъста мъгла. Брат Петър предложи да отиде да видя как са Борис и Мария на Салоните. Тръгнах нагоре в бурята и излязох на билото. Налучках поляната, където е палатката на брат Борис, прекръстосах я няколко пъти, но от нея нямаше и следа. Съсредоточих се и като погледнах в краката си, видях, че

** На следващата година 6-7.XII.1957 г. е големия обиск на „Изгревът"*

стърчи едно малко желязо. Разбрах, че това е върхът на колеца на палатката. Извиках брат Борис и той се обади. Изрових дупка и влязох в палатката. Те бяха запалили спиртника и вътре беше топло. Попитах брат Борис дали имат нужда от нещо, а той ми отговори, че всичко имат. Понеже го познавам добре, аз се обърнах към сестра Мария и тя ми каза, че спиртът им свършва, нямат хляб и захар. Излязох от палатката, отидох до лагера ни и взех необходимите неща. Решихме да слезем до хижата и тръгнахме вляво в гъста мъгла, за да не паднем в езерото на Съзерцанието. Достигнахме колците покрай Харамията и по маркировката стигнахме в хижата, която беше пълна с измокрени хора. Печката гореше силно и ние се подсушихме и прекарахме там 3 дни, докато времето се подобри. Отидохме в лагера, събрахме си багажа и на части го пренесохме при хижата, откъдето конярите го свалиха надолу и ние се прибрахме в София.

23. Безплатните обеди на Рила

По времето на Учителя в Братството имаше двама милионери, които организираха Рилския лагер. Това са Славчо Печеников и Николай Дойнов.

Николай се занимаваше с покупката и транспортирането на покупките, а Славчо – със сметките и парите в магазина и в кухнята. Въпреки това всяко летуване до 1939 г. излизаше с дефицит, който Учителят плащаше. Аз си помислих: тия двама наши милионери не можаха ли да се сетят да поемат поне една година разноските на Братството за Рилската школа? Пътните за отиване, връщане, храненето и други разходи, за да са приятелите свободни от материалните задължения и да концентрират ума си в духовната работа, за която отиваме в планината. Това не стана, а и те едва ли са помислили за такова нещо. Понеже тази идея се роди в мене, аз веднага реших да я реализирам.

През 1990 г. закупих продукти за лагера по изготвен от мен списък, 50 хляба и казан от 80 литра. Помолих брат ми Костадин, с колата си с багажник да откара продуктите. Оттам конете занесоха всичко на хижата и настанихме багажа в преддверието, където туристите оставят раниците си. Хляба качих на тавана, където спяхме. Сутринта отидохме на Молитвения връх и след беседата се изигра Паневритмията край камъка на полянката и след това всички веднага отидоха да си приготвят закуската и обяда. Така приятелите бяха свързани с ежедневните си нужди и не можеха да отидат да играят Паневритмия другаде. С Елена донесохме казана и започнахме да готвим. Оправихме огнището и сутрин приготвяхме вода за чай, а обядът беше безплатен. Имаше донесен един казан, но той се оказа пробит. Картината на братския живот в лагера веднага се промени и започнахме да ходим на Паневритмия до Чистотата, на първото езеро за дърва и няколко пъти – на петото езеро. Раздадохме и хляб безплатно. Дойде един младеж и ми каза да му дам от Божия хляб, който се дава без пари. Аз отидох с него в хижата и му дадох 2 хляба, но когато отидох в лагера, той беше взел още няколко. Помолих един брат с голяма палатка да ми позволи да сложа под навеса на двойния покрив храните, които с Еленка донесохме от хижата. По-късно се направи малкото заслонче, в което слагахме продуктите. Приятелите започнаха да дават пари и да носят продукти, които им бяха в повече. Лагерът се уголеми и изкарахме много добре. Накрая, като отчетох средствата, се оказа, че сумите, дошли у мен, са 2 пъти повече от тези, които бях изразходвал. Аз ги внесох в София в братската каса. За тази моя проява се научи сестра Астрид Мюлер, която на следващата година ми даде една сума за Рила. С нея ние плащахме половината от парите за конете и увеличихме продуктите. Съборът протече при много хубаво време и добра организация.

Свободата в живота дава най-хубавите условия за правилното проявяване на доброто, скрито във всяка човешка душа. Следващата година отидох с 2 палатки, едната за спане, а другата за продуктите, които бях закупил. Вътрешно ми се каза

да тръгна на 8 август и да се върна на 21 август. До тази дата на Рила валял непрекъснато дъжд. Йоанна Стратева казала: „Кога ще дойде Светозар, за да се оправи времето." На 8 август, когато се качвахме на езерата, имаше облаци, но до вечерта те се пръснаха и времето стана слънчево и топло. Започнахме пак да готвим в кухнята. Не приемах никакви пари за обедите, но приятелите започнаха да оставят в палатката в джобовете ми и по този начин пак се събра сума, двойна от закупените продукти. Аз се отчетох на касиера и внесох всичките пари в Братството.

24. Отложената буря

Молитвеният връх е място, където човек може да се хармонира със съществата от невидимия свят, да ги помоли да оправят времето, особено за съборните дни.

По време на лагеруването ни в 1994 г. времето за 19 август се промени. Сутринта в 2 часа заваля дъжд. Аз отидох на върха и започнах да работя. Небето се разясни и сутринта имахме хубав изгрев с малко облаци по небето. Каза ми се, че бурята се отлага с 5 дена. След закуската отидохме на Паневритмия на петото езеро. По обяд предложих да направим една обща молитва, за да се свържем с Махабур - Мощния и Силния Дух, който постоянно присъства там. След нашата сърдечна молитва на близо 1000 души всички облаци се пръснаха и трите дена на празника бяха само слънчеви. На 25 август се разразила силна буря, която съборила много палатки на приятели, които бяха останали и 3 дни били затворени в хижата, докато времето се нормализира.

25. Комунистически методи за работа

През 1992 г. останаха повече от 7000 лв, и виждайки тенденция за нахлуване на комунистическите методи в Братската школа, купих 4 неръждаеми казана от Силистра, един от които взе Веселин Орешков за детската школа в Троян, и 3 – за рилския живот. С идването на новия Братски съвет организацията на Рила се пое от *Александър Станчин*. Веднага се явиха комунистическите методи на работа. Сложи се каса до кухнята с надпис, че обядът струва 50 лв., а за чужденци - двойно: 100 лв. Никога при Учителя не сме имали каса за събиране на пари. Това продължава и досега. Станчин прояви активна дейност, но и досега не е отчел нито един лев за сметките от Рилския лагер. Оказа се, че липсват 2-та от неръждаемите казани, около 15 туби за носене на вода, трионе, брадви, и др. инструменти. И досега Станчин не е възстановил този братски инвентар. Неговите ръководители го изпратиха на работа в Англия и Братството наново закупи необходимия инвентар.

Слизането ни на 21 август 1995 г. в силен дъжд и градушка показваше някои отрицателни мисли и чувства, които се поддържаха в лагера. Конете падаха заедно с багажа в придошлите води, бяхме с Янко от Димитровград и успяхме да се справим с всички трудности. Слязохме на „Вада", където водата беше силно придошла и едва минахме по гредата на мостчето при хижа „Вада". Конете с багажа преплуваха двуметровата река. Изкачихме и последните багажи, които дойдоха в 21 часа и с автобуса се прибрахме в София.

През следващата 1996 г. не посетихме Рила, времето беше постоянно дъждовно и ми наредиха да не отида, защото има опасност за живота ми.

През 1997 г. посетихме езерата с палатка за 1 седмица. Най-напред излезе буря с дъжд, град и сняг, след което времето се оправи и приятелите са изкарали добре празника на 19 август.

26. Прожекторът от Молитвения връх

През 1998 г. бяхме рано на езерата и участвахме в общия живот. Срещнахме се с много приятели и се проведоха хубави разговори. Ние се хранехме самостоятолно, като си готвехме на газов котлон. Една голяма група от лагера ходихме до връх Острец. Там обядвахме, а същества ни чакаха да свършим обяда и заваля дъжд и падна гъста мъгла. Ние тръгнахме по билото към пътеката, водеща от връх Дамга по Седемте езера. Мъчно стигнахме до нея в мъглата и дъжда. Като тръгнахме надолу покрай езерата, предложих да пеем братски песни: „Аум" и „Фир Фюр Фен". Денят беше петък и последната песен е много силна в този ден. Дъждът намаля и под шестото езеро напълно спря. Показа се слънцето и се прибрахме в лагера мокри, изпрани и освежени.

Всяка сутрин от Молитвения връх в 4 часа и 10 минути ни се обаждаше един прожектор на изток, вдясно от точката на изгрева, при звездата Алдебаран и в 5 часа и 10 минути наляво от точката на изгрева. Феноменът свети 10-15 секунди, намалява светлината си и с голяма скорост изчезва на север. Подобен феномен имахме към 22 часа вечерта, вдясно от изток. Понеже на планината въздухът е много чист, звездите се виждат много големи и близо до нас, сякаш с ръка можеш да ги пипнеш.

Празникът на 19 август изкарахме добре. Когато провеждах наряди и четях беседа, една сестра виждаше моята аура в жълто със светлина и други неща. На празника не забравихме братските традиции. Сутринта ние направихме 2 казана с хубав компот, обядът беше безплатен и се раздаде безплатно топъл хляб. Когато си тръгнахме на 21 август, след натоварването на конете заваля дъжд с град. Тръгнахме надолу и спряхме в пещерата под Молитвения връх, където сложихме найлони. Направихме молитва и поехме надолу. Аз казах на приятелите, че дъждът скоро ще спре. Запяхме песента „Фир Фюр Фен". Още по баира над първото езеро дъждът намаля и спря. Ние свалихме найлоните и свободно слязохме на хижа „Вада", където конете докараха багажа, и се прибрахме в София.

Рила, тази диадема на България – позната и неповторима и винаги малко непозната и различна в своите прояви и характер. При всяко посещение човек винаги намира в нея нещо ново, красиво и незабравимо, което дълго време свети в съзнанието и научава нещо ценно за живота.

VIII. Витоша

Първата планина, на която Братството започва своята планинарска дейност, е Витоша. Само София и Виена са двете столици, до които има много близо планини, по които окултните учиници могат да изпълняват задачите, дадени от техния Учител. Както отбелязва Учителят, в началото Витоша е планина на знанието и самоусъвършенстването.*

„За пример Витоша днес е на пет милиона години, наближава вече старостта си. След два милиона години ще започне да се разпада. Някога тя е била по-висока, а сега се е снишила с хиляда метра." *(„Неразрешеното", с. 146).*

1. Ел Шадай (Вратата на Рая)

Ние постоянно я посещавахме и се ползвахме от нейните хубави влияния и духовни възможности. Най-важният център там беше Бивака – Ел Шадай /Вратата

** Вж Изгревът, т. III, с. 149-150, N 16*

на Рая/, който постоянно посещавахме с Учителя или сами, за да изпълняваме дадени задачи. Бивака беше ограден с каменна стена от запад и юг, която го предпазваше от постоянните ветрове.

След 70-а година комунистите изпратиха едно отделение трудоваци, които развалиха оградата и изхвърлиха всичките камъни в дерето.*

През 1946 г. брат Влад Пашов и Мария Тодорова засадиха борчета, които сега вече са големи борове. Наоколо израсна висока гора, която пази лагера от постоянните ветрове.

През 1922 г. в една от беседите от томчето „Трите живота" Учителят дава една задача – всеки сам да отиде до Бивака през нощта съсредоточено, без да говори с когото срещне, и да се върне на Изгрева. Приятелите изпълняват задачата колективно, като всички се събират на Изгрева и през 10 минути тръгва по един брат или сестра за Бивака през село Драгалевци.**

Аз изпълних тази задача много по-късно – 3 пъти през зимата на 1953 г., когато бях в отпуск от казармата за повече от един месец. Тръгнах точно в полунощ – 12 часа, като мислено се обадих на Учителя, пеш до Симеоново. Там, в края на селото, ме оградиха селските кучета, но като ме подушиха, ме оставиха, понеже ние редовно им давахме хляб. Горе снегът беше до гърдите. Стигнах Бивака и влязох в бараката, запалих огъня и стоплих вода. Запалих свещ и прочетох една беседа. Посрещнах изгрева и дочаках братята и сестрите от София и останах с тях. Така не изпълних точно задачата, дадена от Учителя.

Вторият път пак не изпълних задачата и реших третия път да я изпълня точно. Като влязох в бараката, затворих вратата, запалих свещ и четях беседа. На вратата дойде един вълк и започна да вие и драска с ноктите си. Той обитаваше в една морена под горския дом. Сутринта, като излязох за изгрев слънце, видях стъпките му в снега. След посрещане на изгрева тръгнах веднага надолу.

Задачата беше така: да се отиде през зимата посред нощ на Витоша – Бивака Ел Шадай. Сутринта да се посрещне слънцето, да се върне в София, без да се говори и без да се поздравява когото и да било по пътя.

Следващата неделя бяхме на хижа „Алеко" и като се връщахме по шосето, срещнахме вълка, който ме беше безпокоил през нощта. Ние извикахме и той избяга към горския дом.

2. Присоите

Друг център, който използвахме, когато започнаха да ни гонят, е Присоите, където години наред четяхме беседи и провеждахме нашия общ братски живот. Най-редовно там идваха Влад Пашов, Иван Антонов, Петър Филипов и много други. За обяд правехме супа и се хранехме общо. Често посещавахме Резньовете и Черни връх. Под Малкия резен имахме бивак, до едно изворче и там си правехме чай и обяд през лятото. Веднъж отидох там сам и сварих една тенджера картофена супа. Чаках приятели да дойдат и да я изядем. Най-после, изпотен пристигна брат Влад Пашов. Аз веднага му предложих да му сипя в канчето. Той отказа, като ми заяви, че не бил гладен. Аз бях много настойчив и му напълних едно канче. Супата му се услади и канче след канче – тенджерата се изпразни. Шеговито му казах: „Брат Влад, добре, че не беше гладен и се задоволи само с една тенджера супа. Ако беше гладен, нямаше да мога да те нахраня."

3. Учителят на Витоша

През 1923 г., по време на Септемврийското въстание, Учителя с Братството не провежда събор в Търново, а посещава Витоша. Той отбелязва: „Днес правим

** Вж Изгревът, т. IV, с. 358-359, N 51*

***Вж Изгревът, т. IX, с. 38-40, N 14; с. 65-66 N 28; с. 378-381, N 146; с. 492-493, N177*

приготовление за събор. Тук /на Витоша/ сме дошли около 100 души. Ако Господ не е с нас, защо ни е събор? Трябва пак да дойдем тук, защото има хубави магнетични места. Всичко в природата е символи. Хубави са днес облаците на небето – те приличат на вълна, която може да се преде. Да, трябва да се преде. Ето как може да се използва екскурзията. Като се върнете в града, всеки да напише по едно хубаво писмо в провинцията." */"Петимата братя", с. 248/*

„Писанието казва: „Молете се един за друг." Много,същества от черното братство искат да дойдат горе, но не са в състояние да разберат всичко. Тази сутрин, по интензивност на електричеството, ние бяхме на повече от 7000 м. височина. Иначе, височината тук е 2520 метра. Сестрата, на която стана лошо сутринта, не се разболя, но не можа да издържи на тази височина и трябваше да яде. Изстиването на лицата, посиняването се дължи на интензивността на електричеството, а 2520 метра е обикновена височина. Забележете, че когато се молехте, някои не можеха да държат ръцете си нагоре. Значи ние бяхме на същата височина, на която Мойсей получи заповедите на Синайската гора. Тогава и на нас може да ни се даде нещо. И друго, при височина над 7000 метра ние сме били в Агарта. Значи и оттам можем да получим нещо. Да, били сте и там. Беседата, която ви говорих горе, иде оттам." Учителят се обръща към братята и сестрите и ги пита:

„Колцина от вас имате добри вътрешни условия да отидете на Мусала? Първо, изисква се дълбоко вътрешно разположение, да няма никакво раздвояване. После, да нямате никакви домашни пречки. Колко деня бихте желали да останете там? – Най-малко 4 дена. Знаете ли, че там е студено, безсъница ще има. Воля се изисква за това. Трябва да имате и топли дрехи."

„Най-високите места са електрични. Тук, дето спряхме – под Резньовете, е магнетично място. Има магнетични влияния. Това място е отлично за събор. Или съборът може да стане в Рилската пустиня, при Олтаря. Там е отлично, има гори, дърва, вода и шосе. Там може отлично да организираме събора."

/"Петимата братя", с.248, 249/

По-късно, през 1933-1934 г., Учителят не посещава Рилските езера, а с братята и сестрите организират лагер на Витоша в местността Присоите, до един хубав извор. Там прекарват повече от една седмица. Оттогава всичко се е изменило и сега много мъчно може да се намери това място.*

Учителят насочва приятелите и към хубавите източни места след с. Симеоново и над село Бистрица, които той посещава заедно с брат Борис Николов. Когато се връщат от тази екскурзия, брат Боев пита брат Борис къде са били. Той му отговаря: „Бяхме в един кът от рая."

4. Моите спомени за Витоша

Повече от 10 години ние с Петър Филипов и други приятели посещавахме тези красиви места. Цел на нашата екскурзия беше Големият Купен, като маршрутът минаваше през с. Бистрица, долината на Белия извор, Малкия Купен и през гората на Големия Купен. Той представлява нещо като голяма пирамида, издигната над една поляна на 50-60 метра. Този връх е барометър за Витоша и София. Щом по него времето се измени малко, появяват се облаци, наречени от селяните „шопи", непременно идват депресия, дъжд и вятър. Това са красиви места, които много рядко се посещават от други хора и туристи.

През 1960 г. за 9 септември с брат Петър Филипов взехме първия автобус за Бистрица и тръгнахме нагоре по Стара река с големи раници с провизии за 3 дена. Заваля дъжд и ние се покрихме с найлон. Целта на нашата екскурзия беше Големия Купен, на който никога не бях ходил. Петър ми обясни, че там имало

** Вж Изгревът, т. VII, с. 155-156*

овчарска колиба, в която можем да се приютим. Дъждът спря и както вървяхме, по средата на пътя, се появиха двама младолики старци с найлонови мушами и торби през рамо. Запитах ги: „Близо ли е тук Менчето?", от което трябваше да се отбием от пътя и да тръгнем направо през гората за Купена. Те ми отговориха, че след малко ще стигнем до това място. Аз ги попитах: „Къде сте ходили в този дъжд?" Те ми отговориха, че са ходили за малини. Обаче, дрехите им бяха напълно сухи, а от околните треви продължаваха да се стичат струи вода. Тръгнахме. Това ме озадачи и аз се обърнах назад, за да ги видя отново. По пътеката нямаше никой. Бяха изчезнали.

Брат Петър беше тръгнал със задача – дали да започне строеж на жилище на Изгрева. Тази среща разреши въпроса му и той после започна. На Купена нямаше никаква колиба и по пътеката под Скопарника и Резньовете отидохме на Присоите, където горският дом беше пълен с прясно сено. Както бяхме мокри, легнахме в сеното и до сутринта дрехите ни се бяха изсушили. Сега този горски дом не съществува. На другия ден се прибрахме в София.

За Великден през 1967 г. една група от десетина души отивахме на Купена през село Бистрица. Кучетата на селото ни следваха, понеже им давахме хляб. Като наближихме Белия извор, те подушиха една сърна и я подгониха с лай нагоре по планината. Като тичаха настървено, изведнъж спряха, млъкнаха, изскимтяха и побягнаха обратно към нас. На полянка, на 200 метра от нас, излязоха 3 мечки – 2 сиви и една черна, покрай които избяга подгонената сърна. Мечките влязоха в гората и ние продължихме пътя си. Когато стигнахме познатата ни полянка, от мечките не бе останала и следа. На Малкия Купен има пещера, в която вероятно зимно време мечките преспиват своя зимен сън.

Друг път през пролетта, пак в долината на Бели извор, ни срещна едно голямо стадо от диви свине. Най-отпред вървеше най-малкото прасе, а отзад един голям шопар. Минаха вляво покрай нас, на 2 метра и като ни задминаха, завиха нагоре в планината по посока на Присоите. Много пъти сме виждали диви петли – глухари, които са много красиви и сутрин кукуригат. Обаче, те са много чувствителни и щом подушат опасност, бързо изчезват в гората. Над нас са летели семейства орли, които писукат особено и учат малките си кака да летят.

От Големия Купен се вижда Рила като на длан, а слънцето изгрява някъде по-отдолу, от Стара планина. По-късно до Купена построиха студентска хижа. Там сме прекарвали с палатка по една седмица. Имахме столова с пейки и огнище, направени от камъни, която при дъжд покривахме с голям найлон и там прекарвахме целия ден. Природните явления на върха са много активни.

Едно лято бяхме на палатка с Елена Симеонова и се изля такъв силен дъжд, сякаш с ведра се изливаше вода. По целия връх течаха големи буйни реки. Дъждът спря, Слънцето огря и картината се смени – сякаш изобщо не е валяло. Там срещнахме сърни, зайци и други животни. Много пъти по обяд, легнали на гръб, ние виждахме добре планетата Венера. Оттам лесно се слиза в с. Бистрица и с. Железница. На юг от Големия Купен – по посока на Скопарника, намерихме един хубав извор, от който си вземахме вода и си носехме в София. Когато се изгради хижата, строителите каптираха водата и я вкараха в строежа.

5. Последните стъпки на Учителя из планината Витоша

Друга част на Витоша, която Учителят посети и внесе импулс в живота и знание за природата – беше Западна Витоша, над село Мърчаево, с връх Острец, връх Силимица и хижите около тях. Още след отиването на Учителя в село Мърчаево той извежда братята и сестрите нагоре в местността „Бачище", където от една поляна посрещат изгрева и играят Паневритмия.

През 1944 г. Учителят прави последния братски събор на връх Острец, хижа „Едалвайс" и завършва с беседа на Марина поляна.* Това са много красиви местности, особено през пролетта по пътя от село Мърчаево до връх Острец. Тогава местността „Бачище", Церова поляна, Бранкова бачия – кариерата, и Голината са покрити с пъстроцветен килим от различни планински цветя: синя тинтява, омайниче, теменужки, кокичета, минзухари, незабравки, синчец, иглики, лютичета, жълтурчета, здравец и др. Това е през месец май, когато природата е рай. Чистият въздух и водата носят здраве и сили на всички, които посещават тези красиви места.

След завършването на събора на 28 август 1944 г. Учителят нарежда на приятелите да слязат в село Мърчаево, а той остава последен с брат Борис и го кара да легне и напише под една пейка на Марина поляна:**

„1. Мир по цялата земя.

2. България да пази пълен неутралитет.

3. Ако евреите не приемат християнството, ще престанат да се преораждат.

4. В Русия ще стане революция, по-страшна от 1917 г."

/Тази пейка сега не съществува./

Учителят започна екскурзиите по планините с Витоша, с нейния Източен дял, и завърши тази дейност пак с Витоша, с нейния Западен дял. Това символично показва изгрева на слънцето – създаването на школата на Изгрева и непрекъснатото посещаване на източната част на Витоша и неговия залез на запад, посещаването на Западна Витоша от Учителя и Братството преди неговото заминаване от този свят.

След заминаването на Учителя братята и сестрите от село Мърчаево почти всяка година посещават местата, по които са ходили заедно с Учителя, особено вр. Острец, за който Учителя казва, че е връх на светиите. При една екскурзия до вр. Острец с Елена Симеонова седнахме да обядваме на върха. Аз свалих потната си риза и я сложих на един храст зад нас. Нямаше никой на върха. Времето беше слънчево, топло и тихо. Като свършихме обяда, обърнах се да си взема ризата, но нея я нямаше. Обиколихме върха – беше изчезнала безследно.

Планините са създадени за хората, за да възприемат от тях божествените мисли и идеи, силите и енергиите, които протичат постоянно през тях. Те са велика школа на чистота и закаляване на човека – по-лесно да се справя с мъчнотиите на живота. Всяка трудност, разрешена на планината, после лесно се разрешава в долината. От планините се излива Божието благословение към нас и ние трябва да благодарим за хубавите условия, при които сме поставени, и за възможността често да ги посещаваме и да се радваме на тяхната неземна красота.

** Вж Изгревът, т. II, с. 316-318, N 198*

*** Вж Изгревът, т. II, с. 317, N 198*

Светозар Няголов

Паневритмия от Беинса Дуно и Шестте упражнения от Учителя Дънов

А. Паневритмия от Беинса Дуно

I. Учителят за значението и изпълнението на Паневритмията

II. Правила от Учителя за Паневритмията

III. Упражненията на Паневритмията

1. Упражнения – носители на енергиите от Божествения свят
2. Упражнения – носители на енергиите от Духовния свят
3. Упражнения – носители на енергиите от физическия свят
4. Слънчеви лъчи
5. Пентаграм

Б. Шестте гимнастически упражнения от Учителя Дънов

I. Малката програма на ученика за всеки ден

II. Значение на шестте гимнастически упражнения / Боян Боев

В. Упражнения от Учителя с гамата и с формула

Г. Промени в Паневритмията и песните на Учителя. Как се свири и играе Паневритмията. Бележки

Ново допълнено издание

на книга със същото заглавие издадена 2000 г.

А. Паневритмия от Беинса Дуно

I. Учителят за значението и изпълнението на Паневритмията

II. Правила от Учителя за Паневритмията

III. Упражненията на Паневритмията

1. Упражнения – носители на енергиите от Божествения свят
2. Упражнения – носители на енергиите от Духовния свят
3. Упражнения – носители на енергиите от физическия свят
4. Слънчеви лъчи
5. Пентаграм

„Паневритмията обновява и подмладява човека. Тя лекува не само болестите, но и всички телесни и душевни неразположения; при нея целият човешки организъм трепти музикално. А в музикалния свят няма болести, няма смущения. Ето защо чрез тия упражнения човек излиза из света на смущенията, разочарованията, недоволството, тревогите и безпокойствата и влиза в един свят на хармония.

Този, който играе една година тези упражнения съзнателно, ще бъде здрав, ще се освободи от много болести или ще ги предотврати чрез повдигането на жизненото ниво на организма си."

I. Учителят за значението и изпълнението на Паневритмията

"Онова, което може да изпълни живота, да го осмисли, то е само Любовта, която в рая е дървото на Живота, от което Бог забрани на хората да ядат. Ако хората ядат и нямат любов, те ще направят по-големи пакости, отколкото сега вършат." *("Важни и належащи неща", с. 272)*

„Ние искаме една свобода на Любовта в света. Да победи Любовта, която носи право на всички хора. Туй, което дава право на един народ, това е Любовта. Туй, което дава право на един човек, това е Любовта. Туй, което дава право на всичките разумни същества да живеят, както Бог е определил, това е Любовта."
("Важни и належащи неща", с. 272)

„Сега се ражда расата на Любовта, която ще ни покаже пътя, по който трябва да служим на Бога. Аз наричам онази раса – Шестата, че тя служи от Любов на Бога. Всеки, който служи с Любов на Бога, той вече е влязъл в Шестата раса, може да се роди. Всеки, който не е готов да служи, той е в Петата раса. Всеки, който е готов да служи, Възкресението за него ще дойде. Който е готов да служи и да възкръсне, има бъдеще. Всеки, който не е готов с любов да служи, за второто възкресение трябва да чака. При първото възкресение няма да умираме."
("Важни и належащи неща", с. 273)

„Ние нямаме право да отнемем времето никому. Всеки един човек, който служи с любов, той използва времето. Времето е мярка за Любовта на Земята. Що е време? Мярка за възприемането на Божията Любов. То е време за мен, мярка за възприемане последователно Любовта." *("Важни и належащи неща", с. 275)*

Тук на Земята условията за идването на Любовта между хората са трудни, понеже те живеят все със стария си атавистичен живот и мъчно приемат нещо ново. За новото, разумните същества трябва да създадат специални условия, при които то може да пусне корени, да израсте и даде плодове, които да узреят и оформят на Земята новата Шеста раса. Духът на Истината Беинса Дуно дойде на Земята и донесе великото Слово Божие, с което да пробуди нашите души за братски живот, това е първото важно условие. Второто важно условие е да се пробуди нашето свръхсъзнание, да се отворят умовете ни и да разбираме Писанията. Това се постига само когато ние направим непреривна връзка с духовния свят, постоянно черпим енергии от него и ги използваме за нашето правилно развитие. Учителят дълго време работи, за да ни доведе до едно нормално духовно състояние, при което тази връзка да става естествено, непринудено и леко.

В 1927 г. той дава упражнения с музика и Пентаграма на приятелите да ги учат и играят. Оказва се, че братята и сестрите не са готови и не могат да възприемат и разберат тези упражнения, поради което Учителят ги отлага за по-следващите години. Беинса Дуно дава и сам създава условия на някои приятели с отворени очи да видят играта на ангелите в духовния свят и да придобият реални знания за силите и енергиите, с които човек може да се свърже, ако прилага тези музикални упражнения.

При една екскурзия до връх Мусала Учителят остава брат Методи Шивачев да пази багажа на приятелите в хижата. Той заедно с братята и сестрите отиват на върха, посрещат изгрева, след това Учителят изнася беседа и късно следобед се връщат в хижата. Беинса Дуно предупреждава брат Методи Шивачев веднага да си легне, защото на другия ден сутринта рано трябва да отиде на Мусала и там да посрещне Слънцето. Някой го събужда посред нощ, той се оглежда и не забелязва никого наоколо – всички спели. Тръгва в тъмнината нагоре, но върви мъчно. По едно време Учителят му изпраща един фенер, който осветява пътя му до върха, без

Методи да може да забележи кой държи този фенер. На върха фенерът угасва и след известно време той вижда на небето голяма светлина във формата на елипса и множество същества по двойки да играят един небесен танц под звуците на чудна музика. Танцът продължава повече от един час. Този феномен го впечатлява толкова силно, че при изгрева на слънцето във всеки слънчев лъч той вижда същества, които играят и едновременно чува музиката на тази неземна игра. Връща се следобед при хижата, където го посреща Учителя. Методи му целува ръка и Беинса Дуно го кара да разкаже подробно за това, което е видял и чул. Всички братя и сестри го заобикалят и той разказва за чудния танц, който е видял, и музиката, която е чул. След свършване на разказа Учителят повдига дясната си ръка нагоре и казва: „Всичко това, което си видял в небето на Мусала, ние ще го свалим тук долу на Земята. Ще го свалим, за да бъде както горе на Небето, така и долу на Земята."

Други приятели при посещение на Езерото на Съзерцанието при Седемте Рилски езера, преди изгрев слънце виждат същата игра на ангелите. Беинса Дуно започва да показва първите упражнения на Паневритмията и постепенно приятелите след 1930 г. започват да ги играят първо на Рила.

Учителят обяснява, че университета на Земята хората завършват за 15, 20, 25 години или най-много за 120 години.

„А пък Адам, който беше първият човек, трябваха му 900 години, за да свърши този университет. И след 900 години, като го свърши, повикаха го на онзи свят. Адам беше много учен. Той много се учи. А сега учените по-малко се учат. Адам мислеше: „Много ми трябва още." А сегашните мислят, че малко им трябва. Те мислят, че всичко знаят. Адам не беше прост човек. Той държа първия си изпит по зоология. Бог прекара пред него всички буболечки и други животни и каквито имена им тури, тези имена им останаха. Човек, който може да даде имена на всички животни, прост ли е той? Той е много умен човек. И след като беше толкова учен, туриха го на служба. И му се каза: „Ще ти дадем един ученик да го възпиташ, да го научиш." И първият ученик се наричаше Ева. Аз я наричам Евера. Това е наука за познаване на Живота. Да се познава и да се приложи в Живота."

("Първият момент на Любовта", с. 47)

Ева имаше задължението да научи и приложи тези упражнения в живота на рая за всички живущи там същества. По този начин трябваше да се уравновесят силите на ума и сърцето на съществата и да не се преплитат мислите и чувствата, за да не се яви злото в тях. Понеже Ева не изпълни задължението си по понятни нам причини, стана зараза в рая, която Архангел Михаил я прекъсна и се оказа, че липсва нещо в ума на човека.

„Липсва нещо, понеже човек първоначално си помислил, че може да живее без Бога. Второто нещо, което той е помислил, че и той може да бъде като Бога. И третото заблуждение е, че той е помислил, че може да накара Бога да направи това, което той иска. От тия три заблуждения се зародило злото в човека." – резултат от яденето на плода за познаване на доброто и злото.

("Първият момент на Любовта", с. 238)

Ева (Евера) присъства в Паневритмията в единадесетото упражнение – „Евера", което показва големите борби в живота на хората и голямото безлюбие, в което те живеят.

Адам и Ева бяха изгонени от рая в света – на Земята, и 18 милиона години странстват, страдат и се мъчат заедно с цялото паднало човечество. Идването на Духа на Истината Беинса Дуно на Земята в края на ликвидацията на века на кармите на Петата, арийска раса и пред прага на идващата Шеста, светеща раса на Земята, измени съдбата на човечеството и даде новите начини за хармониране с принципите

и законите на Природата чрез ритмичните паневритмични упражнения, които, изиграни правилно, създават непреривна връзка със съществата от духовния свят. Те са носители на светлите идеи, възвишените мисли и благородните чувства и благата, необходими за развитие на човешкия живот на Земята.

„Ти можеш в един момент да се освободиш от всичките си недъзи. Достатъчно е да кажеш като Христа: „Не дойдох да изпълня Своята воля, но Волята на Оня, Който ме е изпратил."Нека всеки в себе си каже: „Не дойдох да изпълня волята на Ивана, на Драгана. Дойдох да изпълня волята на Оня, Който ме е изпратил."Иван, Драган, Стоян са наши братя, няма защо да изпълняваме тяхната воля. Ще изпълнявате волята на Оня, Който ви е дал живот. Като се определите да служите на Бога, ще забележите над очите си под ъгъл от 45° една постоянна светлина, която ту се увеличава, ту се намалява. Това ще зависи от вашата вяра. Докато тази светлина е пред вас, нищо не може да ви нападне – всякога ще бъдете живи. Тая светлина иде от Източника на Живота. Всеки може да има тая духовна опитност, обаче, това се отнася до оня, който се е приготвил вътрешно. Закон е: За да влезеш във връзка с живите сили на Природата, клетките на твоя мозък трябва да са приготвени да издържат." *("Да възлюбиш Господа", с. 267)*

„Според мене най-добрият начин за молене е човек да бъде прав. Ще застанеш прав и няма да гледаш нито към земята, нито нагоре, но направо в посока перпендикулярна на челото – под ъгъл 45 градуса. Това е правата посока на нашето движение. Когато гледа нагоре, човек се увлича от Слънцето, от звездите, а това пречи на молитвата му. Следователно, молиш ли се, направо ще гледаш под 45°."
("Великото и красивото", с. 69)

„Състоянието е (при Паневритмията) да благославяш. Пръстите на ръцете да не са разперени, а прибрани, ръката да бъде вдигната на 45°"

Паневритмията е хармонично, творческо изявление на Божественото начало във Вселената. Тя се състои от 28 упражнения и включва в себе си и слънчевите лъчи, и Пентаграма. Построена е върху ъгъла, образуван между човека и небето от 45°, откъдето идват Божествените и духовните сили към Земята. Това е пътят, по който всички разумни същества ни посещават и благославят. Когато започнем да играем Паневритмията, ние трябва да насочваме съответно ръцете си в посока 45°, като същевременно и погледът ни трябва да бъде насочен под този градус. Ако човек се концентрира и отправи погледа си под ъгъл 45°, той може да види духовния свят, който е много красив. Аз съм го виждал. Светлината там е по-кафява, както в облачно време е на Земята. Има много къщи с разтворени прозорци и врати и много плодни дървета, пълни с плодове. Понеже там няма крадци и разбойници, къщите са широко отворени и достъпни за всеки, който иска да ги посети. Те са на доста голямо разстояние една от друга.

II. Правила от Учителя за Паневритмията

1. В Паневритмията човек трябва да мисли, да чувства, да се движи хармонично. В нея има музика, движение и вътрешен живот;

2. Музиката на Паневритмията трябва да ни проникне и тя да ръководи движенията ни;

3. Да се играе Паневритмията бавно, хармонично и с любов;

4. Природата взима участие в нашата игра, когато спазваме ритъмът и играем упражненията с любов;

5. Чрез Паневритмията ние изпращаме новите идеи в света;

6. Който прави хлабаво упражненията, той не може да служи на Бога. Изисква се изпъване на ръцете и краката;

7. На слънцето паневритмичните упражнения се играят на голяма плоскост;

8. На Паневритмията присъстват много възвишени същества и ни

наблюдават как изпълняваме упражненията и те ги играят горе, в духовният свят, но точно – съвършено;

9. Слънчевите енергии, които слизат на Земята се използват чрез тези упражнения като първо ги възприемаме, а после ги изпращаме в пространството и така много същества се повдигат.

10. Когато човек се концентрира, отправи погледа си под 45 ! нагоре, и се прониква от музиката на Паневритмията, неговият вътрешен Учител му показва как да движи ръцете и краката си.

„Вие считате Любовта като нещо нереално. Не, най-реалното нещо в света е Любовта. Има един закон. Ти си сиромах. Трябва да знаеш как да спреш един човек и как да го погледнеш, защото Любовта има един специфичен ъгъл. Вие не знаете какъв е ъгълът на Любовта. Не съм срещал нито един философ, който да е говорил за ъгъла на Любовта. Те го държат в тайна."

("Минало, настояще, бъдеще", с. 78)

Този ъгъл е насочването на погледа под 45° - правата посока на нашето развитие.

„Съвременните хора обръщат погледа си нагоре, защото мислят, че там живее Бог – не, Бог живее там, дето и ние живеем. Това значи, дето живее нашата душа, там и Бог живее. Следователно, като се изправите на молитва (и гледате напред и нагоре под ъгъл 45°) , Бог е вече пред вас. Давид казва: „Гледах Господа пред лицето си." *(Великото и красивото", с. 70)*

Значи всички същества – от Бога до светията, идват днес по този светъл път за нашите души, който е насочен нагоре под ъгъл 45° към духовния и Божествен свят. Това е велик закон, в който човек, за да се убеди, трябва да направи много опити, медитации и да преживее възходящи мигове на дълбоко вътрешно вдъхновение.

Както отбелязах, този път се намира най-лесно, когато играем Паневритмията и стриктно спазваме правилата и законите, дадени от Учителя. Писани са няколко Паневритмии, но тези вътрешни правила почти не са засегнати. Навремето, преди повече от 20 години, аз изнесох няколко лекции за Паневритмията и законите, върху които тя е построена в летния лагер на Бялото Братство при Седемте Рилски езера. Почти никой не обърна внимание на принципите, изнесени в тези беседи, с изключение на Георги Стойчев, който вложи нещо малко от казаното в издадената от него Паневритмия.

Учителят даде правилата за играене на Паневритмията, показа ни как да я играем и след това не направи на никого забележка, че не играе правилно. Всичките заблуждения и отклонения в Паневритмията се дължи на това, че нашите мили сестри: Катя Грива, Милка Периклиева, Ярмила Менцелова, като са играели Паневритмията, не са гледали как Учителят играе по източната страна на поляната, около музикантите, в перихелия, а са написали Паневритмията си от наблюдения върху играта на нашите братя и сестри, които не са я играели точно и съвършено. Учителят не правеше никакви забележки, но постоянно беше пред очите ни и показваше на всички как трябва да се играе Паневритмията. Всеки мислеше, че като е играл Паневритмията десетина пъти я е научил, но не сверяваха часовника си с Учителя, който мълчаливо играеше и посочваше как идеално трябва да се играе. Аз през 10-те години в които съм играл Паневритмията заедно с Учителя, постоянно съм Го наблюдавал как играе, и макар, че съм бил малък както казват някой наши знаещи приятели, съм запомнил добре Неговото изпълнение на всяко от 28-те упражнения, Пентаграма и Слънчевите лъчи, които двете последни ги учехме на поляната под Неговото ръководство. Жалко, че приятелите са изпуснали да гледат как Бог чрез Паневритмията чертае бъдещето на Вселената. Съзнанието им не е било пробудено и те не са познали Учителя Беинса Дуно като Бог и Отец, нашият

най-близък приятел. Това са свещени моменти, изпуснати във вечността и не използвани за нашето правилно развитие. В бъдеще ще научиме Паневритмията отлично, но не от Бога, а от ангелите, които ще се вселят в нас и ще се въплотят на Земята. След 1000 години на Земята ще остане само непромененото, нередактирано Слово на Учителя, Неговите непроменени над 150 музикални упражнения и Паневритмията, Слънчевите лъчи и Пентограмът.

Великият Учител Беинса Дуно ясно ни казва: „Слушайте ме какво говоря! Гледайте ме какво правя! Достатъчно е в един живот да послушате само едно, което ви казвам и да го изпълните така, както аз го изпълнявам, защото моето Слово е от Бога и моите дела са от Бога."

„Достатъчно е да приложите в този живот само един закон от Словото ми и ще изпълните предназначението си на това прераждане между българите. А във всяка беседа аз давам по няколко закона. Това знание е за следващото човечество, което ще просъществува хиляди години."

Кога друг път ще срещнете Великият Учител в тази физическа форма и ще придобивате непосредствено знание за живота? Виждаме, че тези, които са били при Великият източник на живота – Учителя не са схванали правилно нещата, а какво остава за тези, които изобщо не са виждали Учителя, като Антония от Димитровград, Мария Митовска и други дори и в чужбина, които, за да могат да опишат приблизително точно Паневритмията, трябва да притежават отлично развита интуиция и постоянно да виждат как ангелите играят Паневритмията и да я опишат точно.

Приятелите не са били така будни, събудени, да питат Учителя по всички въпроси на Паневритмията. Единствена сестра Катя Грива го пита и той изиграва пред нея упражненията, които я интересували, с такова изящество и лекота, каквото тя никога не би могла да постигне. Значи правилното и точно изиграване на Паневритмията е в зависимост от духовната същина на дадено същество и неговата непреривна връзка с Бога, с духовния и Божествен свят. Тогава той естествено се обръща към Великия източник на Живота, който постоянно радиира от центъра на нашата Вселена. Основа на разумния живот е Любовта. Всеки, който е носител на вибрациите на най-голямата дъщеря на Бога, намира великите условия, които Природата е приготвила за своите разумни деца. Учителят Беинса Дуно беше постоянно свързан с Великия източник на Живота и без да насочваше удовете си толкова точно под 45°, а само с мисълта си приемаше енергиите на Природата.

В хороскопа на Беинса Дуно, Асцендентът е Везни. Качествата и особеностите на този знак можем да изразим накратко с няколко думи: елегантност, изящество и красота.

Учителят играеше Паневритмията с голяма лекота и подвижност вътре в кръга около музикантите. Винаги започваше упражненията точно с първия такт. Един брат беше събрал снимки от Паневритмията, на които ние вдигаме дясната си ръка, напр. за упражнението Аоум и други упражнения, а Учителя вдига лявата. Оттова този брат вади заключение, че ние сме в противоречие с Учителя и Природата и затова имаме такива големи мъчнотии и страдания. Това донякъде е така, но истинската причина е, че Учителят започва веднага с първия такт, изсвирен от музикантите, а ние, докато загреем, вече е изсвирен вторият такт и той вдига лявата си ръка, а ние започваме с дясната. Той ни учеше да сме много будни и винаги да започваме упражненията с първия изсвирен такт. При играене на Паневритмията, когато нашите движения се правят едновременно и ритмично, се получават големи духовни сили и хармония, които ползват всички играещи. Затова всеки трябва да играе с пробудено съзнание и да има пълно единство в движенията, а те напълно да съвпадат с музиката.

Има много спорове за неточности в упражненията и младите хора, които не са виждали дори Учителя, най-настойчиво искат да ни учат на една Паневритмия, която и на тях никак не им е ясна. В Паневритмията всичко е Любов. И всяко насилие

внася голям дисонанс във всички играещи. Паневритмията е свещенодействие пред лицето на Бога и всички ангелски ликове и затова ние постоянно трябва да правим съзнателни усилия, за да сме на височината на призванието си като ученици на велик Учител. В бъдеще на пробудените души ще се отворят очите и те ще започнат да гледат как ангелите играят Паневритмията във въздуха в невидимия свят при голяма светлина и изящна музика от хиляди инструменти. Тогава споровете веднага ще престанат. Ангелите в бъдеще ще дойдат, ще се вселят у нас и ще живеят с нас и тогава ние ще се приближим до тяхното съвършенство, ще станем послушни и търпеливи и няма да правим никакви грешки в духовната си работа. Тогава тази Божествена енергия ще тече непреривно към земята под ъгъл от 45° като светъл пояс и ще ни изпълва със своите могъщи сили, любов и мъдрост. Сега от нас се иска всеки, който играе паневритмичните упражнения, да стане глух и сляп за погрешките на околните и да се стреми към точна, съвършена изява на онова, което той носи в себе си – на мислите, чувствата и характера си на физическото поле главно чрез изящни движения.

„Като гледате кой как играе Паневритмията, можете да познаете кой какъв е – дали е страхлив, дали е милостив, дали е щедър. Кому каквото липсва, веднага се познава. Като правите упражненията, трябва да имате едно съзнание, че то е за ваша полза. Някой тури ръцете си отзад, отпуснато, това е животинско състояние. Упражненията се играят съсредоточено, стегнато, с обтегнати крайници, но не и да играете балет, да танцувате. Паневритмията не е панаир, театър или представление, а е висока духовна изява за постигане на връзка с ангелският свят"

(Мисли за всеки ден1992-1993 г., с. 106)

Ръцете трябва да са обтегнати, но не и нервни, напрегнати.

„Когато правите упражненията, няма да гледате и мислите кой как играе, но бъдете вглъбени в това, което вие играете. Вашата мисъл трябва да влиза и в ръцете, и в краката – навсякъде, във всяка клетка да участва. Мислите и чувствата да участват във всяко движение и да проникват във всяка клетка. При някои упражнения вие се обръщате наляво или надясно, на юг или на север, на изток или на запад. Към север – това е положителното, към юг – отрицателно. Значи, за да има едно правилно движение, трябва да има една положителна и една отрицателна страна. В едното движение възприемаме повече електричество, а в другото движение възприемаме повече магнетизъм, мекота. За да имате добър резултат, най-важното е да сте концентрирани." *(Мисли за всеки ден 1992-1993 г., с. 106)*

„Ако човек иска да бъде твърд, устойчив, постоянен, безстрашен, трябва да има повече електричество. Ако иска да бъде мек, трябва да има магнетизъм, жилавост, гъвкавост. Всяко движение, всеки жест, походка, упражнение, които правите – ще наблюдавате и ще правите корекции. Навеждането показва, че имате два центъра: към Земята и към Слънцето. Навеждаш ли се, в съюз си със Земята. Центърът на Земята има надмощие, затова се образува крива линия. Работата не върви добре. Ще се изправиш като свещ, центърът да е Слънцето. Мъдрецът трябва да се изправи. Като заминеш за другия свят, няма да заминеш като животно, ще се изправиш и ще държиш двата центъра. В упражненията трябва да има един вътрешен ритъм, за да бъдат полезни и здравословни. Като ги правите правилно, може да изправите много недъзи и наследствени черти."

(Мисли за всеки ден 1992-1993 г., с. 107)

Хубаво е между упражненията да има 1-2 минути почивка, да се отпуснат мускулите и да си отпочинат – както на ръцете и на краката, така и на цялото тяло. Упражненията на Паневритмията са като преддверие на Божествения свят. Ако играете правилно, ще се обновите и подмладите. Всеки мускул, всеки нерв, всяка клетка трябва да се раздвижат. Всяка болест е израз на една велика Божия тайна, която иска да ви се разкрие. Радостта носи откровение, скръбта носи тайни. В скръбта ще учиш Божиите тайни, а в радостта ще учиш Божиите откровения. Когато

човек изучава Божиите тайни, движенията (в Паневритмията) са едни. Когато изучава Божиите откровения, движенията са други.

„Мъчно е да се премахне една голяма скръб." Никога не е мъчно, стига да знаеш как. Във всяка скръб, която преживявате на Земята, невидимият свят иска да открие една тайна на вашия ум и на вашето сърце. Всякога тайни няма да изучавате, ще изучавате и откровения. Онези, които постоянно изучават тайни, животът им е нещастен, тогава от сутрин до вечер ви съветвам да изучавате откровения." *(Мисли за всеки ден 1992-1993 г., с. 108)*

„Разучавайте упражненията стъпка по стъпка, капка по капка, да ги усвоите добре, да играете пластично, в никакъв случай отсечено, остро, рязко. В резките движения се губи много енергия. Те имат съвсем друг характер. Човек, който не знае как да управлява ръцете и краката, малко постижения ще има. Между двата полюса е поставена главата, тя е центърът. Ако движите правилно ръцете, ще се справите разумно с човешкия свят. Ако движите правилно краката, ще се справите правилно с животинския свят. Ако хубаво и правилно движите гръбнака и мускулите, свързани с гръбнака, ще знаете как да се справите с растителното царство и да черпите сокове оттам." *(Мисли за всеки ден 1992-1993 г., с. 109)*

След 1930 г. в София, кв. „Изгрева", от 22 март до 22 септември се чуваше чудната музика на Паневритмията след 6 часа сутрин, която ни караше да играем този ангелски танц. Паневритмията се играеше навсякъде: на Изгрева, на езерата – в лятната школа на Бялото Братство, и дори на връх Мусала. Приятелите постепенно я поусвоиха.

В 1934 г. Учителят извиква поетесата сестра Олга Славчева, и й възлага да напише думи на Паневритмията, свързани с музиката. Тя му възразява, казвайки, че е много трудно да се съчетаят думите с музиката и се съмнява дали ще успее да ги напише правилно. Учителят я успокоява, като й казва, че ще й изпрати едно същество, което ще й помогне в текста. В определеният ден и час тя сяда, чува ясно думи и бързо написва текста на първите десет упражнения, които са от Божествения свят. В това време се чука на вратата и в стаята влиза една сестра, иска й някаква услуга и като я вижда, че пише, й казва, че тя би могла винаги да си пише стихове, но на нея й е необходимо веднага да й услужи. Скарват се и понеже сестра Олга беше много мастита и силна, я изгонва. Но когато сяда на масата да пише, съществото, което й е диктувало, го няма. Олга разплакана отива при Учителя и на колене му разказва за случилото се. Учителят й прави строга забележка, че не е взела много сериозни мерки срещу пакостливите тъмни сили, които, като виждат светлината на съществото, което й диктува, отиват при нея и й развалят работата.

Беинса Дуно й обещава, че съществото пак ще дойде при нея в същия час след 33 дни. Олга взема строги мерки. Съществото **Асавита** идва, тя написва текста на Паневритмията и го занася на Учителя. Той го одобрява и го дава на брат Боян Боев да го напечата като текст на Паневритмията.

След известно време сестра Олга Славчева написва книгата „Асавита" – едно пътуване до Слънцето с този слънчев дух, който й помогна да напише думите на Паневритмията.

Намериха се умници, които пожелаха да коригират Божественото – това бе г-н Гриша Кьосев, който написа нов текст под музиката на Паневритмията, който не се пее изобщо в Братството. Подобни умници имаме и в движенията, които изменят много неща с широка ръка, и ние не можем да познаем някои упражнения, дадени от Учителя, дали са същите. Създадоха се много курсове и всеки ръководител пречупи нещата през собствената си призма, без дори да е виждал как се е играла Паневритмията по време на Учителя. Вместо да проявяваме самоинициативи и постоянно да грешим, да попитаме вътрешно Учителя за всеки щекотлив въпрос и той най-добре ще ни обясни всички трудни за нас положения.

Ние мислим, че с нашите малки глави можем да разрешим великите въпроси на битието. Не може човек с физически усилия да придобие духовни добродетели. За това се иска помощ отгоре – от невидимия свят. Понеже досега въпросите за Паневритмията се разрешават все по човешки, без да се допитваме до мнението на Учителя, се явяват някои противоречия и грешки. Ако ние всички се смирим и вгльбим дълбоко в себе си, когато играем Паневритмия, ние ще намерим верния път и ще я играем тъй, както Природата изисква.

Паневритмията е един велик метод на Природата за хармонизиране и побратимяване на хората по един естествен начин, за организиране на братския живот на Земята – важно условие за идването на новия живот и Шестата, светеща раса на Любовта.

„Някои движения от Паневритмията влизат в Божествения свят, други – в духовния, трети – във физическия." *(Мисли за всеки ден 1992-1993 г., с. 109)*

Паневритмията представлява един чувствителен събирателен фокус на силите от Божествения, духовния и физическия свят. Първите десет упражнения са носители на силите на Божествения свят и са свързани с него. Понеже в Божествения свят всичко е непреривно и хармонично, затова и тези десет упражнения се играят без прекъсване. Чрез тях ние се зареждаме с енергиите от най-висшия източник на живота. Упражненията от 11 – „Евера", вкл. до 19 – „Подвижност", са носители на духовните енергии в живота. Духовният свят е този на идеите, желанията и чувствата на хората и затова оттам идват и най-позитивни, и някои отрицателни енергии, които ние трябва чрез правилно играене на Паневритмията лесно да ги трансформираме и да се освобождаваме от тях. Упражненията от 20 – „Побеждаване", до 28 – „Промисъл", са свързани със силите на физическия свят и проблемите на земния живот и добродетелите, които трябва да придобием в този живот.

Упражненията от „Божествения свят" започват с мелодията на „Първия ден на пролетта". В този първи ден на пролетта, по стар стил 9 март, преди 18 милиона години е създаден човекът по образ и подобие Божие. Това упражнение ни връща към онази епоха, когато сме били съвършени и сме живеели в рая като безгрижни деца вън от злото и противоречията. Затова Учителя Беинса Дуно ни препоръчва всеки месец на 9-а дата да ядем само плодове и да си спомняме за великите условия, които сме имали и благодарение нашето непослушание сме ги загубили. Падението на Адам и Ева и цялото човечество е станало на 9 септември стар стил и оттогава човечеството попада в есента и зимата на живота и на големите страдания.

Паневритмията на „Изгрева" играехме на една полянка западно от салона, голяма 11 120 дка, която имаше елипсовидна форма и представляваше пътят на Земята около Слънцето със неговите перихелий и афелии.

Перихелият беше центърът на елипсата на Изток, където нашият Учител играеше Паневритмията, като обикаляше около оркестъра, разположен на пейката в състав повече от 10 музиканти.

Афелият беше на запад по средата на полянката. В духовният свят Паневритмията се играе по елипса, в която в перихелият се намира оркестърът. Кръгът е символ на животинското царство, в което има само един център – чувствата, на които служат животните. Затова когато ние играем Паневритмията в кръг се свързваме с енергиите на животинският свят и почваме да ги проявяваме.

Елипсата представлява геометричната фигура на човешкото развитие, с два центъра: перихелий, в който се намира умът – мисълта и афелий, където царува сърцето с многобройните си чувства.

Параболата представлява духовния свят, отворен за Божествените енергии.

Хиперболата символизира Божественият свят, този неизчерпаем извор на сили и енергии. Цялата Паневритмия е свързана с дейността и движението на Слънцето.

Учителят в една своя беседа отбелязва, че всички негови упражнения, дадени на учениците: „Паневритмията", „Слънчевите лъчи", „Пентаграма", първите шест упражнения и над 200 други упражнения, всички започват напред и с десния крак.

Паневритмията е такова съчетание на разумни движения, при които всички мускули и органи се раздвижват хармонично в играещия и в него се възстановява хармонията на пълното единство на силите в организма му. Той се очиства от неправдите, които носи в тялото си и отива освежен на работа. Стъпките на десния и левия крак се правят винаги първо на пръстите и след това на цяло стъпало. Учителя заедно с брат Гавраил Величков и Асен Арнаудов измерват с метроном темпата на всички упражнения и ги написват в издадената през 1938 г. голяма Паневритмия. Например упражнение 21 – „Радостта на земята", има темпо Allegretto M.M = 68. При играене на Паневритмията Учителя при никое упражнение не опъваше ръцете си назад. Защо? Учителя ни обяснява в Словото си, че всичко, което е пред тялото ни, е положително – на Бялата ложа, а всичко, което е зад гърбът ни е отрицателно – на Черната ложа. Затова той не пускаше ръцете си назад, за да не дава сили на тъмната лъжа и да не прави връзка с нея, макар че Той я командва. Например при упражнението „Аоум", Той подигаше дясната си ръка напред, нагоре естествено, под ъгъл 45°, а лявата е отпусната надолу до тялото и обратно с другата ръка. Това го прави този Велик Дух, а какво остава за нас. Когато играем свещеното упражнение „Аоум", нашите умници пишат, че дясната ръка трябва да се насочва напред и нагоре под ъгъл 45°, а лявата назад и надолу под ъгъл 45°, от която щяло да изтекат всички нечистотии от нашия организъм в земята. Така играещият прилича на летящ самолет, което е много красиво. Какво значи това движение? С дясната ръка ние се свързваме с Източника на Живота и цялото небе, а с лявата, насочена под ъгъл 45° назад и надолу, се свързваме с центъра на Земята, с ада. На дълбочина 2 000 км. от повърхността на Земята има две малки кълба (земи), които представляват центърът на Земята, където живеят наказаните за престъпления души и работят там без почивка. Всеки наказан е пазен от двама-трима рогати с тринога в ръка, и щом някой от наказаните спре да работи, пазачите веднага го мушкат с триногите си. До центъра на Земята има девет различни по интензивност полета, или девет свята. Значи, когато някой новонаучен от „ръководителите" на Паневритмията играе упражнението „Аоум", по този начин с дясната си ръка, насочена напред и нагоре под ъгъл 45°, той се свързва със силите на небето и след това унищожава всичко, възприето отгоре, защото то изтича по лявата ръка, насочена надолу и назад под ъгъл 45° към ада. Това не е изтичане на злото от нас към ада, както някои тълкуватели на Паневритмията казват, а е свързано с адовите сили, към които ние имаме атавистични навици още от падението на човечеството и щом сме свързани с тях, много мъчно можем да се освободим.

Вижте на филма Учителят как играе „Аоум" и се поучете от него. Във връзка с това Учителят отбелязва:

„Упражненията, които играете, трябва да се коригират. Тъй, както вие ги правите, само губите част от енергията, която би трябвало да придобиете. Вие прахосвате енергията, която имате, а тази, която придобивате, я губите. Всичко се прахосва. В тези движения има движения на растенията, на животните, на човека – те са свързани и преплетени в живота." *(Мисли за всеки ден 1991-1992 г., с. 105)*

Понеже невидимият свят отчита и цени усилията, които ние правим за постигане на някоя наша цел, заради големите усилия, които сме направили, даже да не сме я постигнали, те ни благославят. Така и с неправилното изиграване на Паневритмията те отчитат нашите големи усилия и вдъхновението, с което играем

Паневритмията, и подобряват условията на живота ни. В 1944 г. един брат казва на Учителя, че по време на войната от 1940 до 1944 г. Братството не е могло да направи нищо официално, да се изяви в живота пред обществото. Не е проведен нито един събор, не е имало общи екскурзии и лятната школа на Рила не е работила. Тогава Учителят го поглежда усмихнато и му казва: „Ами Паневритмията, която ни оставиха да играем през тези трудни години! Знаеш ли колко тежки кармични възли на България се развързаха по това време?" България, която обяви война на целия свят остана цяла и никой не я прегази брутално и не я окупира. Тя понесе последствията от непослушанието си чрез бомбардировките и изпусна великия живот, в който щяхме да живеем, ако цар Борис беше послушал Учителя и беше обявил пълен неутралитет на България, като същевременно не беше пуснал германците в нея.

Най-много след 1 000 години всичко това, което се говори сега, ще бъде една реалност, хората ще играят Паневритмията както трябва и тогава ще се положат начатъците на новия живот на Земята.

Музиката и текстът на упражненията „Мисли", „Аоум" и „Изгрява Слънцето" са дадени от Учителя. Музиката и текста на втората част на упражнение 24 – „Колко сме доволни", след 16 такт надолу са от брат Ангел Янушев. Музиката на „Слънчевите лъчи" и „Пентаграм", са от Учителя. Текстът на всички останали упражнения са дадени от сестра Олга Славчева, написани на Изгрева. Учителят ги одобрява и те стават текстове на Паневритмията. Думите точно съвпадат с нотите в музикалните упражнения.

III. Упражненията на Паневритмията

1. Упражнения - носители на енергиите от Божествения свят

„ПЪРВИЯТ ДЕН НА ПРОЛЕТТА"
Състои се от 10 части:

1. „ПРОБУЖДАНЕ"

Първият ден на пролетта,
първият ден на радостта,
първият ден на любовта
носят сила и живот,
носят сила и живот.

Всички са наредени по двама, по елипсата на полянката, като от дясната страна е брат, а от лявата – сестра, един зад друг. Ръцете са поставени на раменете със събрани пръсти, погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°. Някои приятели слагат ръцете си свити на юмруци на раменете. Юмрукът е символ на Сатурн – символ на кармата на човека. Значи тези приятели пробуждат кармата в живота си. Десният крак прави крачка напред, като едновременно разтваряме ръцете встрани хоризонтално с дланите нагоре на височината на раменете. Учителят така правеше това първо упражнение и чрез него се отваряше за Бога и за силите на Небето. Някои умни глави по-късно го промениха да се играе с длани надолу, т.е. да се свързваме със силите на Земята и бъркотиите, които съществуват в земния живот. Трябва да се отваряме към Небето и Бога, тъй както Учителят ни е научил, а и това се вижда във филмите, в които Беинса Дуно е сниман.

За това упражнение в разговор Учителят казва: „Когато възприемате много енергия от Божественият свят, може да обърнете ръцете си надолу, да дадете част

от тази енергия на съществата от земният порядък."

Но ние не сме събрали и нямаме достатъчно енергия за себе си, а ще я даваме на нисшите същества, с които действително сме свързани по атавизъм от миналите ни инкарнации.

Правим крачка с левия крак напред и ръцете отиват обратно на раменете със събрани пръсти. Тия движения се повтарят 40 такта и след последния такт левият крак е напред и ръцете отиват с длани една до друга на височината на устата в молитвено положение. След като сме се отворили за Божественото и приели силите на Небето, ние се примиряваме с положението, в което се намираме, и отправяме меко нашите вътрешни противоречия настрани вън от нас.

2. „ПРИМИРЕНИЕ"

И оживява и ни буди със любов.
Ставайте от сън, деца.
Пролет мила веч дойде.
Цялата природа пее.
Слънце топло вече грей.
Носи цветя и плодове,
носи песни и игри.

Ръцете са пред устните с длани една до друга нагоре в молитвено състояние, погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°. Правим крачка с десния крак напред, ръцете се спускат надолу и отиват нагоре в дъгообразно движение, разтворени хоризонтално на височината на раменете. Правим крачка с левия крак и ръцете отиват пак събрани пред устните. Тези движения се повтарят 30 такта, докато трае музиката на мелодия № 2. На последния такт левият крак е напред и поставяме ръцете на гърдите с длани към тялото.

3. „ДАВАНЕ"

Пълни всяка твар с живот,
буди радост в Духът
развеселява сърцата ни.
Грей, грей слънцето благодатно,
целува нежно цялата земя
и я окичва с прелестни безброй цветя.

Даването е процес на обичта. При любовта има само даване, а при обичта имаме даване и вземане. Когато разтваряме ръцете си напред, ние даваме, а когато ги връщаме на гърдите, ние вземаме. Това е един велик процес в природата, при който трябва да има пълно равновесие между даването и взимането. Когато някой човек иска само да дава, без да взема, той развива гордостта и страда от ниско кръвно налягане; когато човек иска само да взима и трупа, той развива скържавостта и страда от високо кръвно налягане. Това упражнение хармонира кръвното налягане. След като сме се примирили, ние поставяме ръцете на гърдите, където тече животът, и започваме да даваме и да взимаме.Ръцете на гърдите са с длани към тялото и пръсти нагоре, погледът е напред и нагоре под ъгъл 45°. Правим крачка с десния крак напред, като едновременно сваляме ръцете успоредно опънати напред с длани нагоре на височината на кръста. Правим крачка с левия крак напред и връщаме ръцете на първото положение на гърдите. Тези движения се повтарят 34 такта до края на мелодия N 3, когато левият крак е напред и ръцете се спускат надолу.

4. „ВЪЗЛИЗАНЕ“

Бляскави звезди брилянтни
светли сказания мълвят.
Грее чистата луна, безспир лети
по своя път по небесна шир.
И денят пристига след нощта.

След като сме уравновесили тялото си, ние искаме да се издигнем духовно, да се разширим и постигнем това, което душата ни желае. При възлизането срещаме много страдания, мъчнотии и спънки, докато стигнем върха и след това пак слезем надолу. Горе е положителното, богатството, знанието, а долу е отрицателното, сиромашията, невежеството. Ние се движим между тия два полюса. Като се качваме например на връх Мусала, ние не вървим вертикално нагоре, но полегато под известен ъгъл и само така стигаме до желаната цел. Аз никога не съм забелязал, когато се играеше Паневритмия, Учителят да издига ръцете си вертикално нагоре. Ако е заснет на филм, и вие ще видите, че това е така. Вертикалната ръка е признак, че търсиш Бога и искаш да приемеш слънчевата енергия. Но, ако пръстите са малко разтворени, това значи, че воюваш срещу Небето. Учителят ни е посочил, че правата посока на нашето движение е насочване на удовете ни напред и нагоре под ъгъл 45°. Понеже ние, хората, сме големи грандомани и искаме веднага да постигнем нещата, отиваме до крайните предели, откъдето ще получим много по-малко, отколкото, ако вървим по пътя, посочен ни от Учителя.

Десният крак напред, погледът напред и нагоре под ъгъл 45°. Едновременно дясната ръка се издига напред с длан надолу под ъгъл 45°. Лявата ръка е в изходно положение. Стъпваме с левият крак напред, като едновременно сваляме дясната ръка надолу в изходно положение и вдигаме лявата ръка напред и нагоре с длан надолу под ъгъл 45°. Тези движения се повтарят 26 такта до края на мелодия 4, когато левият крак остава напред и ръцете се свалят в изходно положение.

5. „ДИГАНЕ“

Сила и радост,
младост и обич
Слънцето носи
и вдъхновява
и възраства
в красота.

Когато ние възлезем и слезем от високото място, пожелаваме и други души да вървят по този път на светлината. Ръцете горе – това е еволюция. Ръцете надолу – това е инволюция. Всички са наредени в кръга по посока движението на Паневритмията. Погледът насочен напред и нагоре под ъгъл 45°. Правим крачка напред с десният крак и двете ръце едновременно се издигат напред успоредни една на друга с длани надолу, под ъгъл от 45°. Крачка с левия крак и двете ръце се свалят плавно надолу до тялото, като дланите се обръщат към тялото. Тези движения се правят 20 такта до края на мелодия N 5, когато лявата ръка се поставя на кръста, а дясната – пред гърдите с длан надолу, а левият крак остава напред.

6. „ОТВАРЯНЕ“

САН ЗИ (КРАСИВИЯТ ДЕН)
Думите важат за 6-то, 7-мо и 8-мо упражнение:

Ето го ражда се красивий ден,
Ето го слънцето към нази грей.
Химни в гората весело птиченце пей.
Бодро играем по росни треви и цветя.
Светлата радост обилно ни грей.
Сила в душата безспирно излива ни тя.

Ний планините обичаме.
Дивния Мусала възпяваме.
При седмострунна арфа на Рила седим.
Мощното слънце посрещаме на ранина.
Вечер сияйните звезди следим.
И луната прекрасна в небесната шир.

След като сме възлезли и слезли и посочили пътя на други души, ние искаме да се отворим за Бога - великия обект на нашата Любов, чрез възможностите, които притежаваме. Чрез движението на дясната ръка надясно ние се отваряме за малката светлинка, с която искаме Бог да изпълни нашите умове. С движението на лявата ръка наляво ние се отваряме за малката топлинка, с която искаме Бог да изпълни нашите сърца. Играчите са в посоката на движението на Паневритмията, погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°. Правим крачка напред с десния крак и едновременно дясната ръка се отваря хоризонтално надясно с дланта надолу до успоредно положение с предната част на тялото. Лявата ръка остава на кръста. Правим крачка с левия крак напред и дясната ръка се връща в изходното си положение.

Учителя в една своя беседа обръща внимание, че сега умът управлява хората и те правят много грешки. Ако сърцето ги управлява, ще правят двойно повече грешки. Ако волята ги управлява, ще правят три пъти повече грешки.

Затова ние даваме ход на светлината за ума, и на второ място за чувствата в сърцето. Хората, които не играят Паневритмия и са развили силно своя ум, правят само пакости на човечеството: самолети, бомби, оръдия, задушливи газове и отварят войни.

Посочените отваряния с дясната ръка продължават до 28 такт **и само повторението от 19 такт – 10 такта се играе с отваряне на лявата ръка.** Нашите приятели го играят отварянето на дясната ръка до 18 такт и сменят отваряне с лявата ръка (с повторението) 20 такта, което е неправилно.

След отварянето с лявата ръка от повторението – 10 такта е краят на музика № 6, когато левият крак остава напред и двете ръце поставяме на гърдите, свити в юмруци допрени една до друга.

7. „ОСВОБОЖДАВАНЕ" (Ние планините обичаме...)

След като сме се отворили за светлината и топлината, ние виждаме своите недостатъци и пожелаваме да се освободим от тях, като скъсаме със стария живот, със силен замах надолу с ръцете и възприемем новия живот в себе си. Играещите са в посока на движение на Паневритмията, погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°. Правим крачка с десния крак напред и двете ръце пред гърдите със свити юмруци със силен тласък ги разтваряме в полудъга надолу и встрани до хоризонтално положение на височината на гърдите с длани надолу. Правим крачка на левия крак напред и ръцете се връщат в изходното си положение. Движенията се повтарят до края на мелодия № 6 - 41 такта. След това направо преминаваме към следващото упражнение - „Пляскане". Левият крак остава напред.

8. „ПЛЯСКАНЕ"

След като сме се освободили от недостатъците си, нашата душа се радва и ние изразяваме тази радост с леко пляскане на ръцете. Това показва,че ние съединяваме Любовта и Мъдростта в едно (лявата и дясната ръка), за да създадем нещо хубаво в живота си. Това е тържество на нашата свобода.

Двете ръце са на гърдите със свити юмруци. Погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°. Правим крачка с десния крак напред, като едновременно двете ръце се разтварят настрани с длани нагоре на височината на раменете. Правим крачка с левия крак напред и ръцете се връщат по същия път до височината на лицето и леко пляскат, като след пляскането се отварят малко една от друга. Тези движения на ръцете и краката се повтарят 41 такта до края на мелодия № 6. Левият крак остава напред.

9. „ЧИСТЕНЕ"

Думите важат за 9то и 10-то упражнение.

9-то упражнение:
Първият ден на пролетта,
първият ден на радостта,
първият ден на любовта
носят сила и живот,
носят сила и живот.

10 упражнение:
И земята се събужда от съня.
Почва новий светъл ден,
Новий ден на пролетта.
И природата ликува,
Че я слънце топло грей
И лъчи обилно лей.
Всичко радва се и пей.

След Одата на радостта ние стигаме до съзнанието да се освободим от всички нечисти мисли и чувства, да ги издухаме от нас и да дадем път за проникването и идването на Словото Божие в нас.

Играчите са в посока на движение на Паневритмията.

Ръцете са поставени на устните със събрани пръсти, с длани напред, погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°.

Правим крачка с десния крак напред и ръцете с духане в хоризонтално движение на височината на раменете се разтварят настрани до положение успоредно на тялото и длани обърнати надолу.

Правим стъпка с левия крак напред и ръцете се връщат по обратния път със събрани пръсти на устните, като в същото време поемаме въздух.

Движенията се повтарят 40 такта до края на мелодия № 9 и от това упражнение преминаваме направо към 10-то упражнение – „Летене". Левият крак остава напред.

10. „ЛЕТЕНЕ"

Щом се очистим, ние свободно можем да се издигаме в съзнанието си към Божествения свят и да летим като птиците из въздуха.

В 1938 г., когато с още девет деца учихме пред Учителя „Слънчевите лъчи" и Пентаграма вечер при осветлението на голямата лампа на полянката, Учителят направи забележка за летенето. Той каза, че то трябва да наподобява напълно летенето на птиците. Тази вечер там беше и сестра Мария Златева, която чу това изказване на Учителя и много пъти казваше на младите приятели как да става летенето, но това нейно обяснение остана глас в пустиня. Птиците, когато летят, никога не чупят крилете си, както ние чупим ръцете си. Те летят с прави криле и замахват нагоре и надолу. Такова летене иска Учителя и от нас, когато играем това упражнение. Когато птиците са на земята, те пречупват и изкривяват крилете си, но при летене никога не ги чупят, защото веднага ще паднат на земята.

Ръцете са пред устните, погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°, правим крачка с десния крак напред. Ръцете се разтварят обтегнати хоризонтално настрани с длани надолу и правим с прави ръце и длани надолу, движения нагоре и надолу. Правите ръце при това упражнение на летене говорят за правата мисъл, която имаме в мозъка си и правилното протичане на природните енергии в организма ни. Така чрез това движение с прави ръце ние разнасяме правилно Словото Божие по целия свят. Тези движения на ръцете и краката продължават 30 такта до края на мелодия № 10 и сваляме ръцете покрай тялото. Левият крак остава напред.

2. УПРАЖНЕНИЯ – НОСИТЕЛИ НА ЕНЕРГИИТЕ ОТ ДУХОВНИЯ СВЯТ

11. „ЕВЕРА"

Слънцето грей, гали с лъчи
цветенца и треви и нас.
На ранина възторжено играем ний.
Въздух благодат.

Птички хвъркат весело над нас.
Природата сияе цяла в красота.
Росна тревица блеснала в елмаз.

Цветята леят аромат.
Слънцето грей, праща веселие по цялата земя.
Целия мир събужда, вика със любов.
Влива ни живот.

Дава радост, мир и красота.
Залязва то, но вечно се явява пак.
Блести, изпраща жива светлина,
служител мил на благ Баща.

Единадесетото упражнение е това, което Ева – жената, и мъжът играят още от създаването си досега. То започва с обръщане на тялото наляво към центъра на кръга, към сърцето или към Бога и след това обръщане надясно към обективния ум, към света.

Ръцете отиват успоредно напред под ъгъл 45°, за да възприемат от духовния свят необходимите правилни чувства и мисли за нашия живот. Това е едно чистене на сърцето и ума с помощта на Любовта и Мъдростта, а движението напред е Истината, която ни освобождава от всичките неправди и греха.

Това упражнение говори за борбата в човека на Духът с плътта, на ума със сърцето, на мисълта с чувствата. Ученикът няма такава борба в себе си и няма нужда да се върти и обръща наляво и дясно, а да върви само напред към Истината, която е крайната цел на нашето развитие. Тялото му е обърнато напред и само ръцете му отиват от дясно и ляво до краката му и се изнасят напред под ъгъл от 45°. В това 11 упражнение великият музикант – господин Благи Жеков измени изпълнението, като знака за повторение сложен от Учителя след 20 такт (Птички хвъркат весело...) го измести 4 такта назад (въздух благодат) пред тези думи и упорито налага глупостта си в Паневритмията, като така се променят движенията в играта. Голям герой, който смело коригира Бога и хиляди години ще плаща за глупостта си, но ще бъде с рога и копита.

Тялото е обърнато наляво към центъра на кръга, ръцете са надолу до краката, погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°.

Правим крачка с десния крак напред и ръцете успоредни с длани надолу се изнасят напред и нагоре под ъгъл от 45°. Правим крачка с левия крак напред и обръщаме тялото си надясно, с гръб към центъра, като придвижваме десния крак половин крачка напред и ръцете отиват надясно, надолу до краката. Правим крачка с десния крак напред и ръцете успоредни с длани надолу се изнасят напред и нагоре под ъгъл от 45°.

Обръщаме тялото наляво с лице към центъра, като едновременно придвижваме левият крак половин крачка напред и ръцете отиват наляво долу до краката. Тези движения с ръцете и краката се повтарят 68 такта, докато трае мелодията на упражнение № 11. То завършва с прибиране на левия крак до десния, а ръцете отиват до тялото.

12. „СКАЧАНЕ“

Нагоре да полетим
към небесния простор.
С мир, любов и светлина
всичко расте в красота
и ни носи мъдростта!

След като сме се учили дълго време от Любовта и Мъдростта и сме поели пътя към Истината, ние искаме да се доближим до Източника на Живота – Божественото. Ние първо му се покланяме и след това поднасяме своята радост, че сме приложили Любовта и Мъдростта в живота си, чрез леко пляскане над главата с двете ръце. Играчите се обръщат с лице към центъра на кръга, ръцете са под ъгъл 45°, погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45° и краката са един до друг. Тялото се навежда от кръста надолу, покланяме се към земята, като ръцете се опират на земята до краката, изправяме тялото нагоре, като същевременно ръцете отиват нагоре, леко пляскаме двете ръце над главата и веднага ги поставяме на изходното положение под ъгъл 45°. Пак се навеждаме надолу и повтаряме упражнението. Тези движения продължават 15 такта, докато трае музиката на упражнение № 12. Тялото се обръща по посока на движението на Паневритмията и ръцете се свалят покрай тялото с длани надолу.

При това упражнение ръцете отиват при кляканото до земята и я опират, без да отиват назад към гърба - за връзка с черната ложа, както мнозина го правят. При скачането и пляскането, веднага ръцете отиват напред под 45° и от това положение почваме следващото клякане.

13. „ТЪКАНЕ"

След радостта и издигането ни нагоре ние идваме пак на Земята, където ни предстои да градим основите на новия живот. Чрез прекръстосване енергиите на Любовта и Мъдростта ние създаваме условия за хармонично развитие на човешкия живот (играчите, които при започване на упражнението са били от вътрешната страна към центъра на кръга, разменят мястото си с този, който е от външната страна - става смяна на местата на двамата играчи).

При започване на упражнението десният от външния кръг прави две стъпки напред и при кръстосването той минава винаги пред левия вътрешен играч до края на упражнението.

Всеки ден, всеки час, всякоя минута
ний сновем и тъчем най-красиви мисли,
и живот свят и чист
във душите вливаме.

Първо движение:

1. Ръцете са поставени хоризонтално на гърдите с длани надолу и допрени пръсти, погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°. Правим крачка с десния крак напред и ръцете едновременно се разтварят хоризонтално напред и встрани с длани надолу. Правим крачка с левия крак напред и ръцете се връщат в изходно положение пред гърдите. Правят се осем такива крачки и левият крак се прибира до десния.

Нека мир и любов в сърца ни да царува,
доброта, милосердие в нази да живей.
Светлина и веселие навред да грей.
Светлина и веселие навред да грей.

Второ движение:

2. Външният играч прави крачка с десния крак наляво пред левия, като разтваря едновременно ръцете хоризонтално напред и встрани, прави крачка с левия крак наляво и ръцете се връщат на изходното си положение пред гърдите. Правят се осем такива крачки наляво и външният играч отива на пътеката на вътрешния играч.

3. Вътрешният играч прави крачка с десния крак надясно, като разтваря ръцете си хоризонтално напред и встрани, прави крачка с левия си крак вляво пред десния и ръцете се връщат в изходното си положение пред гърдите. Правят се осем такива крачки и вътрешният играч отива на пътеката на външния играч.

Цветенцата аромат сладостен пилеят,
птичките в небесна шир чуруликат, пеят.
И дъждецът ромоли над ниви и ливади.

Повтаряме движенията от Първо движение:

Тъй и ний всеки ден, всякоя минута
ще работим, ще растем и добро ще сеем,
и в душите си красиви мисли ние да втъчем.

Повтаряме движенията от Второ движение.

Тези движения се повтарят 60 такта до края на мелодия № 13, когато краката се прибират и ръцете се свалят покрай тялото.

14."МИСЛИ"

След като сме съградили основите на новия живот, ние отправяме мислите си към менталния свят, за да възприемем оттам светлите идеи на възвишените същества, чрез които да изградим нашето духовно и Божествено тяло.

Мисли, право мисли.
Мисли, право мисли.

1. Ръцете издигнати надясно и нагоре с длани надолу под ъгъл 45°. Главата – обърната надясно, а погледът е нагоре под ъгъл 45° по посока на движението на ръцете. Ръцете са опънати и бавно се свалят надолу и издигат наляво и нагоре с длани надолу под ъгъл от 45°, като едновременно главата следва движението на ръцете, и се обръща наляво и погледът е пак под 45° по посока на ръцете. Тези движения се изиграват на място 6 такта.

Свещени мисли за живота ти крепи.
Свещени мисли за живота ти крепи.

2. Ръцете се свалят на височината на кръста, свити в лактите с длани една срещу друга. Правим стъпка с десния крак напред и ръцете правят кръгообразни движения от китките като сфера, в която ограждаме нещо ценно. Правим крачка с левия крак напред и пак същото движение с ръцете. Тези движения се повтарят 8 такта, при които се правят 24 стъпки.

Крепи, крепи, крепи.
Свещени мисли за живота ти крепи.
Крепи, крепи, крепи.
Свещени мисли за живота ти крепи.

3. Правим крачка с десния крак напред, като едновременно ръцете се изнасят хоризонтално на височината на раменете с длани навън, вдигнати от китките вертикално нагоре. Свиваме малко ръцете в лактите и бутаме навън с длани леко, като изправяме ръцете си, като че подкрепяме нещо. Правим стъпка с левия крак и движенията на ръцете продължават всичко 3 стъпки.

Връщаме се на упражнение № 2 „Свещени мисли за живота ти крепи", и правим 6 стъпки, като движим ръцете си. След това цялото упражнение се изиграва от началото до края. DC 20 такта

15. „АОУМ"*

Аоум, Аоум, Аоум, Аоум. (4 пъти)

След като сме възприели и укрепили свещените мисли в нас, с тях ние се отправяме към Духа да ни помогне в мъчнотиите на живота. „Аоум" е любимата мелодия на Учителя – Свещена мелодия. Това е Ешуа – на еврейски Христос, когото Бог е поставил за наш Учител от хиляди векове и Който никога не е разпъван. Това е най-свещеното упражнение от Паневритмията, а някои наши приятели го играят като балет.

Играчите са наредени по посока на движението на Паневритмията, ръцете прибрани до тялото, погледът напред и нагоре под ъгъл 45°.

Правим крачка с десния крак напред, като едновременно дясната ръка се издига с длан надолу, напред и нагоре под ъгъл 45°, а лявата остава спусната покрай тялото, като правим полукрачка с левият крак.

Правим крачка с левия крак напред, а десният се повдига на пръсти, като едновременно прибираме дясната ръка до тялото си, а лявата издигаме опъната с длан надолу, напред и нагоре под ъгъл 45°, като правиме полукрачка с десният крак. Вижте във филма, който е заснет, как Учителят играе това упражнение. Тези движения продължават до края на мелодия № 15, която се състои от 7 такта плюс един ауфтакт. Правят се общо 7 стъпки.

Упражнението се свири и играе 4 пъти за четирите свята, в които ние трябва да се подвизаваме: физически, духовен (астрален), умствен (ментален) и причинен. Това упражнение е един хубав метод за разрешаване на семейните, обществените, народните и общочовешките противоречия в живота.

При второто изсвирване на мелодията се сменят краката и се започва с левия крак и лявата ръка. При третото – с десния крак и ръка, и при четвъртото пак с левия крак и лявата ръка. След изсвирване на упражнението 4 пъти, 32 такта, ръцете се свалят до тялото и краката се събират един до друг.

16. „ИЗГРЯВА СЛЪНЦЕТО"

Числото 16 означава връзване на злото и дявола. Тази Божествена свещ – Слънцето, озарява всички дела на хората, за да могат те да виждат добре погрешките си и да ги поправят и така злото да изчезне от нашия път. Изпълнени с духа на Словото, ние искаме да дадем ход на Божественото в себе си, да посрещнем великия Божий посланик – първия лъч на Слънцето на Живота.

Учителят отбелязва: „Една от най-хубавите ми песни е „Изгрява Слънцето". В нея нямаме нищо излишно, което да се махне, нито може да се добави нещо. Тя е една от най-сполучливите ми песни – песента за изгрева на Слънцето."

„Първата част на тази песен е за ума. „Изгрява слънцето" е за ума. Като храна е тя. Другото – „Сила жива", то е за сърцето да се обнови. Тук ритъмът трябва да се измени." *("Минало, настояще, бъдеще", с. 207)*

Първо движение:
Изгрява слънцето, праща светлина,
носи радост за живота тя.

** Забележка: Аоум е Троицата: Бог - Отец, Бог - Син и Бог - Дух, чрез които се даде Словото Божие на Земята. Учителя обяснява, че правилното му произнасяне е Аоум.*

Двете ръце са поставени с длани към гърдите и пръстите опират на слънчевия възел. Погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°.

1. Правим крачка с десния крак напред на пръсти, като едновременно издигаме ръцете нагоре над главата, образувайки венец с длани надолу.

„Хубаво е да не се допират пръстите – кръгът да не се затваря, а да има един малък отвор на венеца, от който да излизат мъчнотиите, които имаме в живота си" – Учителя

Левият крак се издига на пръсти, като правим полукрачка с левият крак.

2. Правим крачка с левия крак напред на пръсти, като едновременно с това обръщаме ръцете си с дланите навън и ги сваляме хоризонтално с длани надолу на височината на раменете, като правим полукрачка с десният крак.

3. Правим крачка с десния крак напред, като едновременно с това обръщаме дланите на ръцете напред и ги прибираме върху слънчевия възел, а левият крак се повдига на пръсти и правим полустъпка с левия крак.

Тези три точки се изпълняват още веднъж, като при повторението започваме с левия крак и накрая ръцете се свалят надолу покрай тялото.

Второ движение:
Сила жива изворна течуща (4)

1. Правим крачка с десния крак напред, като същевременно ръцете са в крайно долно положение с длани нагоре, перпендикулярни на ръцете, и започваме да ги издигаме нагоре, сякаш гребем от живите сили на Природата. Правим крачка с левия крак и повдигаме нагоре ръцете за шест крачки на височината на раменете и така изпълваме цялото си тяло и сърцето с жизнени енергии, като завършваме движението с левия крак.

2. Правим крачка с десния крак напред, като левият се издига на пръсти, и веднага слагаме ръцете в долно изходно положение с длани обърнати нагоре, перпендикулярни на ръцете, и пак ги издигаме нагоре до височината на раменете.

Тези движения се повтарят 4 пъти по 6 крачки – всичко 24 стъпки или 24 такта от мелодия № 16 „Сила жива", като ръцете отиват спуснати надолу към тялото и краката се събират един до друг. При това движение на ръцете до височината на гърдите ние зареждаме сърцето си с жизнена сила и го лекуваме.

Макар, че 16-тото упражнение е най-хармоничното музикално упражнение на Учителя, в което няма нищо излишно, което да се махне, нито да се добави нещо и което като се изсвири 2 пъти, Слънцето от първият си лъч за 3 минути излиза цяло на хоризонта, Черната ложа създаде голям проблем със следващото движение – Зум ме зум. Новоизлюпени „учители" по Паневритмия, като Антония от Димитровград подържана от господин Благи Жеков наложи при стъпката с десният крак да отваряме ръцете си навън и при левият да приемаме. Ние сме отишли да посрещаме източника на живота – Слънцето и искаме да му дадем . Какво ще му дадем, като ние сме празни стомни? Ние отиваме да вземем от него сила, живот и здраве и Учителят играеше от долно положение на ръцете, отиват на гърдите и приемаше благословението, определено ни за днешният ден. При стъпката с левият крак разтваряме ръцете напред и даваме на всички излишъкът от това, което сме приели. И упражнението завършва с ръцете на гърдите.

Това се потвърждава от Паневритмията описана от сестрите Елена Андреева, Мария Тодорова и Ярмила Менцелова, 1947 г., неиздадена. Всички други: Милка Периклиева, следващата 1983 г. на Ярмила, К. Въжаров и М. Митовска са с даване - отваряне на ръцете на гърдите.

Аз застанах здраво и с брат ми Костадин помним много добре как играеше Учителя - с взимане на десният крак и го наложихме в Паневритмията. Господин Жеков на събранието за Паневритмията в Салона на Славянското дружество каза: „Ние няма да слушаме възрастните братя и сестри какво казват, да ме извинят, а ние младите така сме решили и така ще бъде!" Всичките останали живи възрастни братя и сестри, играли Паневритмията по времето на Учителя бяха единодушни с мен, че първо взимаме от Слънцето, а след това даваме, като например сестра Мария Шопова, Мария Маркова и др. Най-важното за мене е, че аз съм гледал как играеше Учителя и не отстъпвам.

В беседата „Силите на природата" от МОК, с. 57 Учителят казва: „Зум представя затворен интервал". Значи песента започва със затворен интервал (взимане), който накрая се отваря - Зум значи вземам, а Ме зум - давам.

Трето движение:
Зум ме зум, зум ме зум,
Бином тумето*.

1. Правим крачка с десния крак напред, а ръцете успоредно и хоризонтално с длани нагоре на височината на кръста се издигат и опират на гърдите. Правим крачка с левия крак напред и ръцете отиват в първоначалното си положение. И така се повтарят 7 крачки с тези движения, като завършваме с десния крак. Повтаряме упражнението, като правим стъпка с левия крак напред и завършваме с десния и ръцете са с длани, опрени на гърдите. Това са 6 такта и 14 крачки от трета част на упражнение № 16. Виждаме, че възприемането на енергиите става винаги, когато правим стъпка с десния крак, който е носител на новия живот и новите идеи, заложени в Словото.

„Слънцето, което изгрява, раздава и праща светлина. Значи, когато ти искаш като Слънцето да изгряваш, и ти раздавай светлина. Тъй както Слънцето прави, направи го и ти, там е хубавата песен. „Носи радост за живота тя" - тъй както Слънцето прави, ще го направиш и ти. Аз ставам съработник с него. То дава добър пример. И аз следвам тази музикална линия на тия движения в Природата... В умствения свят изгрява Слънцето." *("Минало, настояще, бъдеще", с. 106)*

Значи и ние като Слънцето, като възприемем от него светлината и топлината, да я раздаваме на всички нуждаещи се безкористно.

В описанието на Паневритмията от 1938 г. и това на Мария Митовска е дадено, че ръцете първо се отварят навън, т.е. даваме, а след това отиват на гърдите и приемаме. Ние сме отишли да посрещаме Източника на Живота - Слънцето, и искаме първо да му дадем на него или на нашите ближни. Какво ще му дадем, когато по отношение на неговите богатства и възможности ние сме крайни сиромаси. Ние сме отишли първо да вземем нещо от Слънцето и излишното от това, което приемем, да го раздадем на нашите братя и сестри. Значи в третото движение на упражнение № 16 ние първо вземаме от Слънцето и след това даваме на ближните си.

Цялото упражнение се повтаря от началото до края.

Забележка: Има разлика в изписването на последната дума. В някои от изданията е отпечатано "то мето", но в първото издание **Практично** приложение на музиката. 2 школна лекция на Общия окултен клас (II г.), 12.X.1922 четвъртък, Ст. София. Русе, 1923, с. 8 е "тумето". (Е. Ангелова-Пенкова)

17. „КВАДРАТ“

След като сме посрещнали Божия представител на Земята – Слънцето, и сме приели неговата животворна светлина и топлина, ние се отправяме към четирите посоки на света, за да придобием съответни качества, с които да решим правилно противоречията в живота си. Квадратът – това е семейството, мъжът, жената, синът и дъщерята. За да можем успешно да се справим в живота с противоречията, ние трябва да придобием съответни добродетели. Когато играем упражнението и сме обърнати на изток, ние отиваме на изток, за да придобием и възприемем Божията правда и да изчезне всяка неправда от живота ни. След това се обръщаме на север, за да придобием Божията истина и да изчезне всяко робство от душата ни. Обръщаме се и отиваме на запад, за да придобием Божията мъдрост и да изчезне злото от нашия път. Накрая се обръщаме и отиваме на юг, за да придобием Божията добродетел и да се разпръснат всички лоши мисли в света. Квадратът е символ на духовния свят. Той е издълбан над скалата с надписите на Рила при чешмичката „Ръцете, които дават“. Ние изиграваме два квадрата в упражнение № 17, за да разрешим мъчнотиите в духовния и във физическия си живот.

Когато играем на място и правим 4 крачки с десния и левия крак на място, като едновременно движим хоризонтално ръцете си с длани надолу на височината на гърдите, ние разчистваме всичките противоречия в живота си. Когато тръгваме напред и правим 8 крачки с десния и левия крак и в полукръгове разтваряме ръцете си нагоре над главата, ние се отваряме за онези живителни сили, чрез които да придобием Добродетел, Правда, Истина и Мъдрост – основа за нашия разумен живот.

Първо движение:
Слънцето грей,
трепти зората от живот и любов.
Трепти зората,
грейнала в брилянтени лъчи.

1. Всички играещи застават с лице към центъра на кръга. Ръцете са на гърдите с допрени пръсти и длани надолу. Погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°. Правим крачка с десния крак надясно, като опираме земята само с пръстите му, а левият крак естествено се свива малко в коляното и се изправя, когато едновременно разтваряме двете ръце хоризонтално настрани с длани надолу на височината на гърдите.

2. Десният крак се връща на мястото си и ръцете на изходното си положение. При третия и четвъртия такт правим същите движения, но с левия крак. Така правим 4 крачки с десния и с левия крак на място и хоризонтални движения на ръцете.

Второ движение:
Всичко днес пей,
всичко днес сладкогласно пей
за Божий ден,
за новий светъл Божи ден,
за радост нова,
що в сърцата ни безспирно лей.

1. Ръцете са на гърдите с допрени пръсти и длани надолу, погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45° и правим крачка с десния крак напред с лице, обърнато към центъра на кръга, като същевременно издигаме двете ръце отвесно нагоре над главата до горно положение, разтваряме ги с длани надолу и ги сваляме хоризонтално на височината на раменете. Правиме полукръгове при движението.

2. Правим крачка с левия крак напред и ръцете отиват на изходното си положение на гърдите. Правят се 8 крачки, като на последната крачка тялото се обръща под ъгъл 90° вляво. Повтаряме движенията на краката и ръцете от упражнението *Първо движение* и *Второ движение* и след това се обръщаме наляво под ъгъл 90°. С тези движения ние очертаваме два квадрата толкова, колкото трае музиката на упражнение № 17, с повторението от началото до края.

18. „КРАСОТА"

След като извървяхме двата квадрата на земния и духовния живот и приехме силите и енергиите на добродетелите, проектирани от квадрата, ние обръщаме погледа си към красивото и великото, което никога не се губи – към Бога, Който е вечната красота на живота.

Думите важат за 18-то и 19-то упражнение.

Всяка сутрин в ранен час
Слънцето посрещаме.
Лъчи, въздух и роса
радват нашите сърца.

Вдъхновени мисли да потекат
и красиви чувства да растат.
Сладки зрели плодове да дават
и живота вред да украсяват.

Грейнали лъчи навред.
Бистро изворче шурти.
Радост блика в целий свят.
Птичка весело лети.

1. Участниците са в посоката на движението на Паневритмията със събрани крака и ръцете до тялото. Погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°. Правим крачка с десния крак напред, левият се повдига на пръстите и дясната ръка с длан надолу се издига напред и нагоре под ъгъл 45°, а лявата ръка остава спусната до тялото, като премесваме левият крак половин крачка напред. Правим половин крачка с левия крак напред към десния и не се люлеем назад, както е описано в Паневритмията от 1938 г. и тази на Митовска, а постоянно се движим все напред.

2. Правим крачка с левия крак напред, десният се повдига леко на пръстите си и лявата ръка с длан надолу се издига напред и нагоре под ъгъл 45°, а дясната ръка е прибрана до тялото като премесваме десния крак половин крачка напред. Правим крачка с десния крак напред и тези движения от точка 1 и 2 се повтарят през цялото упражнение, докато трае музиката на упражнение № 18 – 90 такта.

19. „ПОДВИЖНОСТ“

След възприемане на красотата в живота и след като сме се доближили до Бога, ние даваме външен израз на нашето душевно разположение чрез меки, магнетични и пластични движения на ръцете.

1. Играещите остават с лице към центъра на кръга. Ръцете са насочени наляво и надолу, до тялото. Погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл от 45°.

Правим крачка с десния крак напред и изнасяме в полукръг ръцете надясно, като едновременно обръщаме и тялото надясно. Насочваме лявата си ръка напред и нагоре под ъгъл от 45°, а дясната е в права линия с нея назад и правим вълнообразни движения с двете ръце, опънати и прави, нагоре и надолу, като летене. Едновременно правим 4 крачки с десния и левия крак, като на последната крачка с левия крак тялото се обръща наляво.

2. Насочваме дясната си ръка напред и нагоре под ъгъл от 45°, а лявата е в прави линия с нея назад и правим вълнообразни движения с двете ръце опънати и прави, нагоре и надолу – като летене, с лице към центъра на кръга.

Едновременно правим 4 крачки с левия и десния крак, като на последната крачка с десния крак тялото се обръща надясно и ръцете в полукръг отиват надясно. Тези движения вдясно и вляво на ръцете, краката и тялото се повтарят до края на музиката на упражнение 18, която е същата като на упражнение 19 – „Подвижност“, от 90 такта. След последния такт ръцете се свалят покрай тялото и то се обръща напред по посока на движението на Паневритмията.

3. Упражнения – носители на енергиите от физическия свят

Тези упражнения започват с упражнение № 20 „Побеждаване“. На Земята в животинското и човешкото царство владее законът на силния, законът на насилието и в Пентаграма човешкият външен живот започва със сабята, със силата. Човек много пъти побеждава на Земята, но едновременно прави много грешки, които трябва да изправя. Ние искаме да побеждаваме по принципите на Бялото Братство и победата ни да се основава на нашия светъл ум, възвишени чувства и благородни постъпки. Ние сме глухи и слепи за погрешките на хората и вървим напред към нашата определена цел, без да се обръщаме надясно или наляво.

20. „ПОБЕЖДАВАНЕ“

Денят пристига след нощта
и радост иде след скръбта.
Вървиме ний по светлий път.
Прегради няма да ни спрат.
Тъй безспирно ще вървиме
с вяра и любов в гърдите,
към победи ще летиме,
до кат гледат ни очите.

Бодро вдигаме чела,
смело тръгваме напред!
Дори в неволя и беда
за нас е хубав Божий свят.
Милва ни тихият зефир.
Пеят ни птички с весел глас.
Лей се в душата елексир
при изгрев слънце в ранен час.

Тялото на играещите е в посока на движение на Паневритмията и през цялото време винаги е обърнато напред, а се движат само ръцете. Ръцете са вдясно до тялото, не назад, погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°. Правим крачка с десния крак напред, като го издигаме нагоре на височина на коляното и стъпваме, а левият се издига на пръстите си и едновременно изнасяме с тласък двете ръце успоредни напред и нагоре с длани надолу под ъгъл 45°, като премесваме половин крачка левият си крак напред. Тези две движения на ръцете и краката се повтарят до края на музиката на упражнение № 20 с повторението 80 такта.

21. „РАДОСТТА НА ЗЕМЯТА"

След побеждаването в живота с ума, сърцето и волята ние изпитваме една вътрешна радост, основно качество на учениците от Бялото Братство. Ние даваме външен израз на тази радост с люлеенето на ръцете си с лице и гръб към центъра на Паневритмията, наподобяващо люлеенията, които прави Земята в своя път при обиколката й около Слънцето.

Ликува цялата земя
и се радва от сърце,
и тича тя по своя път
като девица възлюблена.

Тя жадува слънцето
и към него се стреми.
То я милва отдалеч
и целува я с лъчи.

Тя се радва и му пей:
„О, слънце на живота мой,
летя, летя към тебе непрестанно,
и пълна с радост.

Реки текат, извори бликат чисти,
върхове белоснежни в розови сияния
обливаш изобилно с милувки нежни.

1. Играчите са обърнати с лице към центъра един зад друг, ръцете са вдясно успоредни и хоризонтални, погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°. Повдигаме десния крак нагоре и правим стъпка на място, а двете ръце в полукръг надолу пред тялото с пръсти към земята, отиват опънати наляво в хоризонтално положение, с длани надолу.

2. Правим странична стъпка с десния крак напред, а левият се повдига и се приближава до десния. Вървим все напред с полукрачки като едновременно ръцете минават в полукръг пред тялото надолу с пръсти надолу и отиват опънати надясно до хоризонтално положение с длани надолу.

Точка първа и втора се повтарят 4 такта.

3. На петият такт обръщаме тялото си надясно по посоката на движение на Паневритмията. Правим крачка с левия крак напред и ръцете успоредни плавно ги изнасяме напред и нагоре с длани надолу под ъгъл 45°.

4. На 6-ия такт обръщаме тялото надясно с гръб към центъра. Правим стъпка с десния крак на място, като ръцете минават в полукръг пред тялото надолу с пръстите надолу и отиват опънати надясно до хоризонтално положение с длани надолу. Същото както при упражнение № 1, но с гръб към центъра.

5. Правим стъпка с левия крак наляво, напред, а десният се повдига и приближава до левия, като ръцете едновременно минават в полукръг пред тялото надолу и пръстите надолу и отиват опънати наляво до хоризонтално положение.

Движенията от точка 4 и 5 се повтарят и на десетия такт също както и при петия имаме обръщане наляво в посоката на Паневритмията и правим крачка с десния крак напред, а ръцете успоредни плавно ги изнасяме напред и нагоре с длани надолу под ъгъл 45°. Движенията, направени при тези 10 такта се повтарят без прекъсване до края на мелодията на упражнение № 21 (80 такта). При последният такт тялото е в посока на движението на Паневритмията, ръцете се свалят до тялото и левият крак се прибира до десния.

22. „ЗАПОЗНАВАНЕ"

Колко приятно птиченце пее
и благодатно слънцето грей.
Росни ливадите, свежи поляните,
играем ний и пеем в ранина.

Живота е красив и изобилен,
че Бог над нази е милостив.
А след игри и песни красиви
ние работим в нашите ниви.

И ги посяваме семе избрано,
да никнат, зреят житни класове.
И дребен дъжд, роса ще ги полее,
и слънцето ще ги възрасти.

След „Радостта на земята" ние изпитваме желание да се запознаем с околните и най-близки същества, които ни заобикалят. От запознаването започват всички противоречия в живота и понеже това е 22-рото упражнение, ние можем да избегнем всички противоречия само като живеем в единомислие. Няма по-велико нещо от това хората да са братя и сестри и да живеят в любов и хармония. Това е пътят към новия живот, който идва вече на Земята.

Играчите са един срещу друг – вътрешният с гръб към центъра, а външният с лице към центъра.

Дясната ръка на изпълнителя от вътрешния кръг е заловена за лявата ръка на този от външния кръг, като дясната ръка е винаги отгоре и ръцете са издигнати нагоре и назад под ъгъл 45°, а лявата ръка на този от вътрешния кръг и дясната на този от външния кръг са заловени и издигнати напред на височина на гърдите под ъгъл 45°. Погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°.

1. Двете двойки ръце се преместват напред, краката са на място, десният крак на външния се издига на пръсти и левия крак на вътрешния също се вдига на пръсти, като правят полустъпка с левия и десният крак. След това ръцете се връщат назад в първоначалното си положение и пак отиват напред. /1-ви такт/

2. Двамата партньори пускат ръцете си, които, свити в лактите, се срещат с пръстите пред гърдите с длани надолу и се разтварят хоризонтално встрани с длани надолу, като едновременно вътрешният играч се завърта на левия крак наляво с лице към центъра, а десният крак се поставя надясно до левия; външният играч се завърта на десния крак надясно с гръб към центъра, двамата играчи са с гръб един към друг и левият крак се поставя наляво до десния. /2-ри такт/

3. Ръцете се прибират пред гърдите, като дясната с длан надолу се поставя върху лявата с длан нагоре. /3-и такт/

4. Вътрешният играч се завърта на десния си крак надясно, а външният на левия си крак наляво и двамата застават лице с лице, като си подават и хващат ръцете както в изходното положение и се поглеждат в очите с любовен поглед, след което отправят погледите си нагоре. (Ако играчите отправят погледите си надолу, те се свързват с отрицателните сили, с чувствата и страстите и изгарят душите си – развалят отношенията си). /4-и такт/

5. Левият крак на вътрешния играч стъпва наляво от десния крак, като прави полустъпка с десния крак, който се повдига на пръсти, а десният крак на външния стъпва надясно от левия, който също се повдига на пръсти, като прави полустъпка с левия крак, а двойката ръце отиват напред и нагоре под ъгъл 45°.

6. Десният крак на вътрешния играч се премества напред и левият на външния се премества напред, като двойките ръце се връщат в изходното положение. /6-и такт/

Движенията при тези 6 такта се повтарят непрекъснато до края на музиката на упражнение № 22, което с повторението DC е 120 такта.

Упражнението завършва и партньорите са лице с лице и с хванати ръце. Те пускат ръцете си надолу и се обръщат напред в посока на движението на Паневритмията.

23. „ХУБАВ ДЕН"

След като сме се запознали и хармонирали енергиите между нас и сме съединили двата принципа на земния живот – мъжа и жената в едно, ние образуваме истинския човек, който не е нито мъж, нито жена, а душа в духовния свят, където няма мъже и жени. Ние се радваме на Любовта, която се възцарява между нас, отправяме я към Твореца с благодарност за хубавия ден, който ни е дал, и работим за каляване на волята ни и тониране на нервната ни система, за да можем при всички условия на живота да не губим своя мир.

Първо движение:
Всеки хубав Божи ден
дишам радост и живот.
И ликът ми е засмян,
че обича мен Господ.

Слънчицето с любов
милва моето лице.

И гласът любим Христов
шепне в моето сърце:
„Крепко, смело ти живей
и помагай на света.
С песни, радост ни възпей
Ти на Бога любовта,
Наш Баща любим и свят
и на вси души познат.

1. Тялото е в посока на движение на Паневритмията, ръцете са на кръста с пръсти напред и палците назад, погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°.

Изнасяме десния крак напред, опънат и с пръсти насочени към земята, и същевременно прикляквaме на лявото коляно 4 пъти, като пръстите на десния крак леко опират и се вдигат от земята. /4 такта/

2. Стъпваме на десния крак, а левият е опънат с пръсти, насочени към земята. Прикляквaме на дясното коляно 4 пъти, като пръстите на левия крак леко опират и се вдигат от земята – 4 такта. Тези движения с ръцете и краката на осемте такта се повтарят 4 пъти до 32-ри такт.

Второ движение:

Към пружинирането на краката се прибавя и изнасяне на дясната ръка напред, нагоре, с длан надолу под ъгъл 45°, като лявата остава на кръста. Пружинира се пак 4 такта на левия крак, а десният опира земята 4 пъти с опънати пръсти. При смяната на левия крак напред се сваля дясната ръка на кръста, а се изнася лявата напред и нагоре с длани надолу под ъгъл 45°, като се пружинира 4 такта на десния крак, а левият опира с пръстите си 4 пъти земята.

Тези движения с краката и ръцете продължават до края на музиката на упражнение № 23 до 56-ия такт, когато музиката започва отначало.

Трето движение:

Партньорът от външния кръг повдига лявата си ръка с отворена длан нагоре, а този от вътрешния кръг поставя дясната си ръка върху лявата на външния с длан надолу. Външните ръце са на кръста и се правят 4 прикляквания на лявото коляно с опънат десен крак и пръсти, насочени към земята, като леко я докосва 4 пъти.

Тези движения продължават до 32-ро такт на повторението.

Четвърто движение:

След 32-ри такт изнасяме десния крак напред, опънат, с пръсти, насочени към земята, и едновременно външните ръце на партньорите описват възходяща дъга и се хващат на височината на главата под ъгъл 45°, като дланта на лявата ръка на вътрешния партньор е отдолу, а дланта на външния партньор е отгоре. Вътрешните ръце са отпуснати свободно. Същевременно прикляквaме на лявото коляно 4 пъти, като пръстите на десния крак леко опират и се вдигат от земята. /4 такта/

Външните ръце се пускат надолу покрай тялото, вътрешните ръце се хващат и се правят 4 прикляквания на дясното коляно, а левият крак, опънат, с пръсти към земята леко опира и се вдига от нея.

Тая смяна на външните и вътрешните ръце с прикляквaнията по 4 такта продължават до края на мелодия № 23, или 144 такта. Накрая десният крак се прибира до левия и ръцете се свалят покрай тялото.

24. „КОЛКО СМЕ ДОВОЛНИ“

След като сме усилили волята си и сме тонирали нервната си система, ние проявяваме най-великото качество на Бялото Братство – благодарността.

„Благодарността е най-висшата проява на Любовта.“

(“Минало, настояще, бъдеще“, с. 139)

Тя е магия на живота, която отключва всички секретни заключени врати и ни открива много тайни на Природата. Когато ние сме доволни от всичко в живота – благата и страданията, т.е. идваме до съзнание, че всичко е за славата Божия на Земята, за благото на нашата душа, ние придобиваме безсмъртието.

Първо движение

1. Колко сме доволни,
Че в света живеем;
Като птички волни
Чудни песни пеем.

2. Сутрин мило слънце
Посреща ни рано.
То ни благославя
И живот ни дава.

3. Въздух дишам благодат.
Радостно отивам за дома.
Цялата природа с мене пей.
Слънцето ме живо грей.

4. Природата ме обича
И в живота ми помага,
Чедо свое ме нарича
И ми казва дума блага:

5. „Работи, учи,
време не губи,
време не пилей,
скъп живот пази.

6. Той е Божи дар, мил и скъпоценен.
Ти добре варди го всеки час."

7. А подир игрите
ще отида да работя,
време да не губя,
дор в небето слънце грей.

8. Хай напред, едно, две, три,
с бодри стъпки ти ходи.
Още малко ние тук
Ще си поиграеме сега.

9. Ходи, ходи, ходи,
за водата ходи,
през речица бистра,
през пътека чиста.

10. О, водице сладка, жива,
носиш ти живота нов.
Теб обичам, теб жадувам,
Тебе търся всеки час.

11. По ливади и градини
непрестанно тичаш ти.
Тъй през всичките години
Бягай, тичай и лети.

Тялото е в посока на движението на Паневритмията и ръцете на кръста с пръсти напред, а палците назад до края на изпълнението на първото движение.

Погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°.

Правим крачка с десния крак напред, а левият се издига леко на пръстите си. /1-ви такт/ - и правим полукрачка с него.

Правим крачка с левия крак напред, а десният крак се издига леко на пръстите си. /2-ри такт/ - правим полукрачка с него.

Правим крачка с десния крак напред, а левият се издига леко на пръстите си. /3-ти такт/

Няма люлеене назад, а прибиране – полукрачка на левия крак половин крачка напред. /4-ти такт/

Тези движения се повтарят 4 пъти до 16 такт на упражнение № 24.

Второ движение:

Двамата партньори хващат вътрешните си ръце. Лявата ръка на външния партньор е отдолу, а дясната ръка на вътрешния е върху лявата на външния партньор и двамата правят крачка с десния крак напред, като левият се повдига леко нагоре, и прави полустъпка. /17-ти такт/

Правим крачка с левия крак напред, като десният се издига нагоре и външните и вътрешните ръце с тласък се издигат напред и нагоре под ъгъл 45°, външните са с длани надолу /18-ти такт/, като правим полустъпка с десния крак.

Правим крачка с десния крак напред, а левият се повдига от коляното, като едновременно сваляме четирите ръце надолу в първоначалното им положение, /19-и такт/ и полукрачка с левия крак.

Правим крачка с левия крак, както при 17-и такт, само че се сменят краката.

Тези движения на краката и ръцете се играят до 32-ри такт, когато упражнението се повтаря още 32 такта, или се играе с продължение, като се сменят до края първото с второто движение до края на мелодия № 24. Упражнението завършва с десния крак напред и ръцете напред под ъгъл 45°. Сваляме ръцете покрай тялото и премесваме левия крак до десния.

25. „СТЪПКА ПО СТЪПКА"

След като сме придобили и изявили най-важното качество на живота – благодарността, ние проявяваме Любовта и искаме да придобием търпението. Доброто е плод на Любовта и се изразява с движението на нашите крака.

„Да искате вашите крака да са здрави. Щом краката са здрави, всичко ще бъде здраво. Щом не са здрави краката, нищо не е здраво. Вие искате главата да е на място, ръцете да са на място. Оставете това. Краката трябва да са на място. Щом те са добре, всичкото е добре." *("Минало, настояще, бъдеще", с. 184)*

Когато започнем упражнението, ние сме със събрани крака – приемаме земните енергии и ги изпращаме към Слънцето. Когато разтворим краката си, ние сме положителни за Земята и отрицателни за Слънцето и приемаме слънчевите енергии. С преместването на краката настрани и напред ние ставаме отрицателни за Слънцето и приемаме неговите енергии и ги предаваме на Земята.

С това упражнение ние придобиваме правилни методи за трансформиране на слънчевите и земните енергии.

1. Стъпка по стъпка ето ний
Вървим към новия живот.
Чертаем светли бъднини
За нас и цял човешки род.

2. Всички прегради преодоляваме,
не се страхуваме от беди.
Мисли красиви вредом посяваме.
Любов света да победи.

3. Пътека светла е пред нас
и нова чудна светлина.
Живот в сърцата ни се влива,
мъдрост и любов.

4. Цветята ухаят,
Зреят плодове,
Всичко расте, живее,
Радва се целий мир.

5. Въздух дишам аромат,
вредом чудна красота,
извори бликат чиста вода.
Бистра роса всяко листо
с брилянт краси.

Тялото е в посока на движението на Паневритмията. Ръцете са на кръста с пръсти напред и палци назад, погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°.

1. Изнасяме десния крак встрани надясно, като с върха на пръстите леко допираме земята. Връщаме го до левия крак, пак го изнасяме надясно и го връщаме до левия. /2-ри такт/

2. Изнасяме десния крак напред и допираме земята с върха на пръстите, след което го връщаме в изходното му положение и пак го изнасяме напред, като допираме с върха на пръстите си земята и го връщаме назад. /4-ти такт/

3. Правим крачка с десния крак напред, правим крачка с левия крак напред, пак крачка с десния крак напред и прибираме левия крак до десния крак. /6-и такт/

4. Изнасяме левия крак наляво, като с върха на пръстите леко допираме земята. Връщаме го до десния и пак го изнасяме наляво и го връщаме до десния. /8-и такт/

5. Изнасяме левия крак напред и допираме земята с върха на пръстите, връщаме го в изходно положение, пак го изнасяме напред и го връщаме в изходно положение. /10-и такт/

6. Правим крачка с левия крак напред, правим крачка с десния крак напред, пак крачка с левия крак напред и прибираме десния крак до левия. /12-и такт/

Тези шест точки се повтарят до края на музиката на упражнение № 25 – 96 такта.

26. „НА РАНИНА“

Проявили доброто и Любовта и придобили търпение, ние отправяме нашия взор към Божествените импулси, които идват на Земята периодически в определено време заедно с появата на зората на изток, за да се просветят нашите умове, да ги изпълним с великите идеи, които градят вечността, и да пробудят нашето свръхсъзнание.

Учителят казва, че когато пеем „Песен на зората“, идват най-добрите условия и възможности в нашия живот.

Когато играем упражнение № 26 – „На ранина“, ние хармонизираме енергиите на физическия и умствения свят чрез движенията на краката и ръцете и излизаме от противоречията на живота.

Първо движение:
Кой на ранина става да играй (2)
по зелената трева
и на бистрата роса,

Той ще бъде вечно млад,
здрав и хубав, и богат;
ще се учи най-добре,
няма нивга да умре.

Тялото на играещите е в посока на движение на Паневритмията, ръцете – на кръста с пръсти напред и палци, насочени назад, а погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°.

Десният крак описва над земята полукръг пред левия, като опира земята с пръстите си и се връща обратно на мястото си. /1-ви такт/

Това движение се повтаря пак от десния крак. /2-ри такт/

Правим крачка с десния крак напред, следва крачка с левия крак напред. /3-и такт/

Пак крачка с десния, а след това с левия крак напред, като левият се прибира до десния. /4-и такт/

Следващите 5-и, 6-и, 7-и и 8-и тактове се изпълняват по същия начин, както 1-ви, 2-ри, 3-и и 4-и, само че се сменя кракът. Започва се с левия крак. Тези движения в осем такта се повтарят 3 пъти и правят 24 такта.

Второ движение:
Рано ти стани, слънцето посрещни (2)
и запей със бодър глас,
поиграй си ти завчас.

Бодра гимнастика, раз, два, три.
Подвижи се и спри.
Смело пак тръгни напред,
радвай се на Божий свет.

Играещите се хващат за вътрешните си ръце – дясната ръка на вътрешния играч отгоре върху лявата ръка на външния играч. Ръцете се издигат под ъгъл 45°, а външните ръце остават на кръста. Правим крачка с десния крак напред, след това с левия, пак с десния и левият отива до десния, ръцете остават в същото положение. /2-ри такт/

Хванатите ръце се свалят надолу до тялото, като едновременно пръстите на левия и десния крак се повдигат нагоре, а ръцете пак се издигат напред и нагоре под ъгъл 45°, при което стъпваме на пръстите на левия и десния крак. Сваляме

ръцете в изходно положение, като същевременно пръстите на левия и десния крак се повдигат нагоре. /4-и такт/

Тези движения продължават 24 такта.

Трето движение:

В описанието на Паневритмията от 1938 г. неправилно е дадено, че в началото на *Трето движение* се правят 4 крачки напред, като се почва с десния крак и ръцете не се движат, а остават на кръста. Веднага още с първата крачка с десния крак ръцете се изнасят хоризонтално напред, опънати и успоредни с длани надолу.

При *трето движение*, когато пеем „рано ти стани", някой приятели спят и не правят движения с ръцете си, а ги държат на кръста си 4 такта. Веднага се започва движението на ръцете в първият такт, с изнасянето на десният крак напред.

След изиграването на 24-и такт от второто движение играчите пускат ръцете си и ги поставят на кръста. Правим крачка с десния крак напред и едновременно двете ръце се изнасят хоризонтално напред опънати и успоредни с длани надолу. Правим крачка с левия крак и ръцете се връщат пак на кръста. /1-ви такт/

Правим пак крачка с десния крак напред, същевременно двете ръце се изнасят напред, крачка с левия крак напред и ръцете отиват на кръста. /2-ри такт/

Изнасяме десния крак надясно и опираме земята с върха на пръстите, като едновременно двете ръце се разтварят хоризонтално настрани с длани надолу. Десният крак се прибира до левия и ръцете отиват на кръста. Това движение се повтаря още един път. /4-и такт/

Десният крак се изнася напред и докосва с пръсти земята, а двете ръце се изнасят напред хоризонтално с длани надолу, насочени нагоре под ъгъл 45°. Десният крак се прибира до левия и двете ръце отиват на кръста. Това движение се повтаря още веднъж. /6-и такт/

Движенията на тези 6 такта се повтарят до края на мелодия № 26 – 96 такта. Накрая ръцете се свалят до тялото и краката се прибират един до друг.

27. „ДИШАНЕ"

Приели красотата и импулсите на зората, ние естествено чрез музика се стремим да приемем правилно въздуха, в който Бог живее, за да станем едно с духовния свят, който е носител на музика и хармонично дишане.

Всички участници са обърнати с лице към центъра, погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°, ръцете са поставени на гърдите с длани към тялото.

При изсвиване на първия продължителен тон, ние разтваряме ръцете си настрани под ъгъл 45°, ръцете са поставени на гърдите с длани към тялото. При изсвиване на първия продължителен тон ние разтваряме ръцете си настрани под ъгъл 45° и поемаме дълбоко въздух.

При вторите тонове с пеене на гласната „а", издишаме бавно поетия въздух и ръцете отиват на гърдите. Това се повтаря 9 пъти докрая на музиката на упражнение № 27.

28. „ПРОМИСЪЛ"

Изпълнени чрез въздуха с Божието присъствие, ние искаме да възприемем и Божието благословение, определено за нас в този хубав ден.

Ние отправяме ръцете си нагоре за приемане на това благословение, с което обливаме след това тялото си.

Всички играещи са обърнати към центъра, ръцете са спуснати до тялото, погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°.

Издигаме ръцете нагоре с длани нагоре и ги съединяваме над главата, като казваме: **„Да пребъде Божият мир!"**, сваляме ръцете си върху

хилядолистника - центъра на истината и ги задържаме там, докато кажем **„Да изгрее Божията радост и Божието веселие"**, ръцете отиват на сърцето и казваме **„в нашите сърца"**. Този промисъл се казва 3 пъти.

В 1926 г. в Съборните беседи Учителят обяснява, че когато правим това упражнение, трябва да задържаме по-дълго време ръцете си на хилядолистника, за да можем по този начин да го раздвижим и развием.

Така казан и направен, промисълът става мантра и има голяма духовна сила.

4. Слънчеви лъчи

През 1927 г. след построяването на нашия братски салон на Изгрева и провеждането на събора Учителя прави опит да въведе в Братството да се играят „Слънчеви лъчи" и „Пентаграм". Нашите братя и сестри не могат да схванат неговата идея и не могат да разберат и приемат тези упражнения. Учителят променя методите. В 1938 г. през месец май Учителят помолва сестра Милка Периклиева и сестра Катя Грива да изберат 10 деца, на които той всяка вечер на полянката за Паневритмия под осветлението на голямата 1000-ватова лампа да преподава нови упражнения - „Слънчеви лъчи" и „Пентаграм". В тази постоянна десятка бяхме брат ми Костадин и аз. Учителя тихо нареждаше на сестра Милка Периклиева какво трябва да правим, като постоянно ни наблюдаваше и следеше как играем. Милка Периклиева и Катя Грива ни ръководеха. Упражненията ги играехме без музика. За един месец ние научихме добре „Слънчеви лъчи" и Бетинса Дуно нареди да ги покажем на приятелите след свършване на Паневритмията. Така ние използвахме и големия оркестър, който ни свиреше мелодията на „Слънчеви лъчи", а ние играехме. По нареждане на Учителя около центъра с лампата приятелите направиха 12 симетрични точки, големи около 30 см. в диаметър, които бяха попълнени с изгасена бяла вар и се виждаха много хубаво. На всяка точка, когато играехме „Слънчеви лъчи", заставаха първите двойки и след тях се нареждаха още 5 - всичко 6 двойки. До един месец братята и сестрите научиха „Слънчеви лъчи" и започнаха да ги играят като продължение на Паневритмията. Сутрин ние показвахме „Слънчеви лъчи", а вечер усилено учехме „Пентаграм" и докато приятелите започнаха да играят „Слънчеви лъчи" след Паневритмията, бяхме готови да им покажем и „Пентаграм". Ние, малките непослушни палавници, бяхме много вдъхновени и с голяма любов и радост играехме показаните упражнения, като много бързо коригирахме грешките, които правехме. Отначало Учителят нареди „Пентаграм" да го играем напред и след свършването му да се обръщаме кръгом, при което първият да става втори, а вторият първи. След 2 седмици Учителят промени тази игра, като каза, че като се играе по този начин, няма движение напред и упражнението става много статично. Тогава нареди да не се обръщаме кръгом, а да се движим в кръг около центъра. Скоро показахме и „Пентаграм" на приятелите и те бързо го усвоиха. Започнахме всеки ден редовно да играем „Слънчеви лъчи" и „Пентаграм", като неотделна част от Паневритмията.

В 1939 г. ние показахме упражненията и на чужденците, и те ги научиха много по-бързо, отколкото нашите изгревчани. С тази попълнена Паневритмия ние отидохме на Рила в 1939 г.

„Слънчеви лъчи" са движения, взети от Природата, и са велик израз на постоянния съзидателен процес, който става в живота с помощта на мощните сили на Космоса, които се фокусират в нашето Слънце. Има по-сложни упражнения от „Слънчевите лъчи", но ние не сме готови още за тях. Лъчите на Слънцето постоянно удрят по Земята, по растенията и създават плодовете. Техният всекидневен приток дава цъфтежа, връзването, оформянето и развитието на плодовете до тяхното пълно узряване. Те посещават всички същества и всяко според степента на своето

развитие ги използва за своите нужди. Когато един слънчев лъч попадне върху главата на една змия, тя го използва да си приготви отрова, за да ухапе някого. Вълкът използва тази енергия, за да си уякчи и заостри зъбите и ноктите. Поетът написва едно хубаво стихотворение, а музикантът – една симфония.

Слънчевите лъчи влияят на всички хора и ги подготвят за пролетта на човешката душа, когато по лицето на Земята хората ще станат братя и сестри и ще дойде новата Шеста светеща раса на Любовта.

Упражнението „Слънчеви лъчи" се явява като миротворец на Земята, събужда и хармонира висшите съзнания на хората за един общ велик живот на мир, разбирателство и пълна взаимопомощ в живота. Кръгът с 12-те радиални лъча около центъра представлява 12-те зодиакални знаци, покрай които минава Земята в своето движение около Слънцето. Лъчите, които са извън кръга около централните 12 лъча, са останалите многобройни съзвездия, които пряко или косвено влияят върху живота на Земята. 12-те лъча се движат по радиусите на окръжността, а външните – по окръжност около центъра. Това е израз на общия космичен процес, който става в малкото и голямото, от човека до Слънцето и в цялата Природа.

Това е движение и ритъм на постоянния живот, който изпълва Вселената. Оттук идваме до заключение, че е необходимо да има винаги и лъчи извън централните 12. Това става винаги на лятната школа на Рила около 19 август. Това, обаче, много рядко се случваше на Изгрева, и то само по време на съборите. Затова ние нямахме навик да играем и в кръга около централните 12 лъча. Лъчите, насочени към центъра, имат центроустремително движение, т.е. движение към Бога. В играта има и връщане назад към периферията – движение към света, което е сравнително малко. Божествената хармония струи навсякъде в това слънчево упражнение и всички движения са насочени по пътя на човешката еволюция и прогрес.

Упражнението „Слънчеви лъчи" е един успешен опит на Учителя да изкара българите от затворения кръг на тяхната народна музика, при която, когато българинът играе например ръченица със стегнати ръце и крака, той бързо се уморява и след свършването на играта често му се налага да си почива.

Упражнението „Слънчеви лъчи" освобождава човека от вътрешното му напрежение и му отваря път към свободно движение, от което играещият не се уморява, а придобива сили и нови енергии.

Участниците се нареждат по двама в 12 лъча, насочени радиално към един общ център. Във всеки лъч има по 6 двойки, като разстоянието между тях е около 1 метър (ние обикновено играехме лъчите с по 5 двойки, понеже веднага след свършването на „Слънчеви лъчи" преминаваме към „Пентаграм", който се играе с пет двойки). Това ставаше и по времето на присъствието на Учителя на Земята.

Шестте двойки са под влиянието на Венера и Любовта – път към Шестата раса, а петте двойки са на Меркурий, обективният, материалистичен ум на съвременния човек, с който тъпчем на едно място, без да имаме вътрешен стимул към новата раса. Около централните 12 лъча има кръг, съставен пак от 6 двойки на разстояние 3-4 метра от централните лъчи, за да не навлязат лъчите от центъра, когато се връщат назад в тези от кръга.

Всички участници в кръга са обърнати в посока на движението на Паневритмията с лява ръка към центъра. Те отиват напред, както в 12-те лъча към центъра, и назад, както и тези от 12-те лъча. При образуването на лъчите обикновено играещите се нареждат по ръст, като по-ниските отиват напред, а по-високите остават назад. Това правило рядко сме го спазвали и изпълнявали.

Ако няма достатъчно участници за 12-те лъча, в тях могат да влязат по-малко двойки и тогава във външния кръг срещу всеки от 12-те централни лъча да има поне по една двойка – 12 двойки. Тези положения за „Слънчеви лъчи" се уреждат на място според наличието на играещи приятели.

Ако няма оркестър, ние изиграваме упражнението с пеене. С оркестър ние пеем солото в музикален мотив № 7 „Ти си ме, мамо, човек красив родила".

Първо движение:

1. Напредване

Зора се светла зазорила,
тя живота нов е проявила.
Слънчев танец в планината заиграваме
и задружно ний запяваме слънчевите песни.

Играчите са с прибрани крака и ръцете насочени надолу надясно покрай тялото, погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°.

Правим крачка с десния крак напред, а левият се повдига на пръсти, правим полустъпка с левия, като ръцете отиват напред и нагоре малко вляво под ъгъл 45° и леко пляскат. /2-и такт/

Двете ръце успоредно се спускат от лявата страна перпендикулярно до тялото и правим крачка с левия крак напред, като десният се повдига и прегъва в коляното с пръсти, насочени към земята. Правим полустъпка с десния. /3-и такт/

Крачка с десния крак, ръцете се изнасят напред и нагоре успоредни, малко вдясно под ъгъл 45° - полукрачка с левият крак, с длани надолу (без пляскане), като същевременно правим крачка с левия крак напред и десният се вдига нагоре на пръски – полукрачка с десният. /4-и и 5-и такт/

Ръцете се спускат надолу успоредни от дясната страна до тялото. /6-и такт/. Тези 6 такта се повтарят до края на музикален мотив – 1. При последния такт десният крак остава напред.

2. Връщане – повтаря се мелодия № 1

Ръцете са на кръста с пръсти напред и палци назад, като остават така до края на упражнението. Погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°.

Десният крак прави крачка назад в полукръг и застава зад левия. След това левият прави крачка назад в полукръг и застава зад десния. Тези движения назад се правят до края на музикален мотив № 1, 15 такта и представляват 15 крачки. Десният крак остава назад.

Второ движение:

1. Напредване

Те сърцата ни разтварят за лъчите,
Слънцето ни проговаря чрез игрите.
Нов живот ни то дарява,
нова светлина, нова светлина,
скърби земни разтопява
с свойта топлина.

Ръцете са на кръста, погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°. Десният крак, който беше останал назад при първото движение, прави полукръг пред левия крак и докосва с пръсти малко вляво земята, като се връща пак в изходно положение зад левия крак. Това движение се повтаря още веднъж 4 такта.

Правим крачка с десния крак напред, а левият се повдига леко на пръсти от земята. /5-и такт/

Тези пет такта се повтарят и с левия крак напред. Правят се 4 пъти с десния и 3 пъти с левия крак до края на мелодия N2 – 33 такта. Веднага след последния такт започваме връщане.

2. Връщане

Вярна стъпка ти вземи,
светла мисъл приеми;
тя живот ще ти дари,
радост нова и красиви бъднини
ще изгради.

Връщането става също така, както е описано във втора точка на движение I до края на мелодията на музикален мотив № 3, като се правят 20 крачки за 20 такта.

Трето движение:
1. Напредване

Все напред в строен ред
смело ний тръгваме напред.
Към живот чист и нов
мощен зов пращаме навред.
Иде веч в света
братство и любов.

Ръцете са поставени на кръста с пръсти напред и палци назад, погледът е напред и нагоре под ъгъл 45°. Десният крак с леко прегънато коляно се изнася напред с пръсти, насочени към земята, пружинира се на левия крак и десният 2 пъти докосва земята, на 3-ия път стъпва напред 3 такта. След това левият крак прави същите движения 3 такта напред. Тези движения се повтарят 6 пъти с десния и 6 пъти с левия крак до края на музикален мотив № 4 с повторение 2 пъти – 36 такта.

2. Връщане – мелодия № 5

В нашата земя нов живот кога изгрее
Всичко живо ще запее за слънцето.
В знание, любов и свобода
Всеки ще живей.

Връщането става, както е описано при точка 2, *Първо движение.* Правят се 13 стъпки назад и десният крак се прибира до левия. 13 такта

Четвърто движение:
1. Единично въртене
Думите важат за *четвърто, пето* и *шесто движения.*

Пътя нов е готов;
От кръга тесен излезни.
Към върха към възход
В дружен ход смело днес тръгни.
Горе те зоват, светли висини:
Ти към свобода, пътя поеми.

Ръцете са на кръста с пръсти напред и палци назад, краката прибрани и погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°.

Левият партньор на всяка двойка при започването на музиката с 10 отмерени стъпки описва пълен кръг около десния партньор, като стъпва леко на пръсти. Левият партньор минава пред десния и го заобикаля отстрани и отзад и

застава на изходното си място. По това време десният партньор на място изнася десния крак напред с леко прегънато коляно, докосва 4 пъти с опънати пръсти земята и на петия път прави крачка напред с десния крак. След това левият крак се изнася напред и 4 пъти докосва пръстите си в земята, на петия път прави крачка напред, докато трае първата част на музикален мотив № 6. 18 такта

2. На място

Всички изнасят десния си крак напред с опънати пръсти, докосват леко земята 3 пъти, а на четвъртия правят крачка с десния крак напред. След това с левия крак правим 3 докосвания на земята с опънати пръсти. На четвъртия път прибираме левия крак до десния. С това напредване ние отиваме на точките, откъдето сме започнали, за да изиграем *Седмо движение*.

Пето движение:

1. Единично въртене

Ръцете са на кръста с пръсти напред и палци назад, краката прибрани и погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°. Десният партньор прави същото движение около левия, както в точка 1 на движение IV. Той минава пред него, вляво от него, зад него и застава за 10 крачки на първоначалното си място, стъпвайки леко на пръсти. Левият партньор прави същите движения, описани в точка 1 на движение IV, докато трае музиката на първата част на музикален мотив № 6.

2. На място

Повтарят се движенията, описани в точка 2 на *Четвърто движение*, докато трае втората част на музикален мотив № 6.

Шесто движение:

1. Двойно въртене

Ръцете са на кръста с пръсти напред и палци назад, краката прибрани, погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°. Двамата партньори описват същите кръгове, които правят при единичното въртене в *Четвърто и пето движения*, като левият минава отпред и описва преден кръг, а десният зад него описва заден кръг за 10 стъпки, колкото трае първата част на музикален мотив № 6.

Когато ги учехме с Учителя така се играеше при двойното въртене – левият минава отпред, а десният зад него – описват кръгът, а не както сега ги играят – десния отпред и прави предния кръг.

2. На място

Правят се движенията, описани в точка втора на *Четвърто движение*, докато трае втората част на музикален мотив № 6.

Седмо движение:

Ти си ме мамо, човек красив родила,
умен да стана, добре да мисля,
добре да любя. Туй живота е на рая.

Седмото движение, изпяването на музикалният мотив „Ти си ме мамо човек красив родила" се изпълнява два пъти, както е дадено от Учителя в 20 такта.

Лиляна Табакова написала три стиха и един светски певец Симеон, подържан от господин Благи Жеков няколко години наред пеят музикалният мотив 7 по 3 пъти. Това, тези самозабравили се господа могат да го пеят така на концерт, но никога да не нарушават целостта на свещените упражнения, вложени в Паневритмията. Това е физическо и духовно престъпление, за което се плаща.

Партньорите се приближават един до друг, хващат се за ръцете, като вътрешните ръце (дясната ръка на левия партньор върху лявата ръка на десния) се издигат нагоре над главата, а външните ръце – дясната на десния е върху лявата на левия, се издигат под ъгъл 45° напред.

Всички пеят музикален мотив № 7 „Ти си ме мамо, човек красив родила" 20 такта.

Осмо движение:

Рай, рай, рай, рай, рай,
Рай, рай, рай, рай, рай,
Рай, рай, рай, рай... рай,
Рай, рай, рай, рай... рай
Туй е рай, рай, рай.

Краката прибрани един до друг, погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°. Лявата ръка наляво с длан, обърната към тялото под ъгъл 45°. Тя служи като тъпанче, върху което идват ударите на дясната ръка, която леко пляска върху лявата до края на музикален мотив № 8 – 26 такта.

Това положение на ръцете ми е показано от сестра Катя Грива, която лично е питала Учителя за този мотив и Той й го е показал в приемната си стая.

Веднага след свършването на *Осмо движение* (пляскането), двете ръце веднага отиват на гърдите с пръсти нагоре и длани към гърдите (лявата отдолу, а дясната отгоре). И от това положение се започва *Девето движение* – отварянето на ръцете (кажи ми, кажи ми). Почти никой не го прави това движение и се къса връзката между *Осмо* и *Девето движения*.

Девето движение:

1. Разтваряне

Кажи ми, кажи ми, кажи ми
Сладки думи две.
Твойте думи два, сладки думи две.
Твойте думи две, сладки думи две.

Двете ръце се поставят върху гърдите с длани към тялото, като лявата е отдолу, а дясната е отгоре. Още със свършване на пляскането краката са прибрани един до друг и погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°. При изпяване на думата от първия такт „кажи", при сричката „ми" се разтварят ръцете напред и нагоре под ъгъл 45° дъгообразно настрани. Лактите са прибрани и опряни до тялото. Това наподобява отварянето и затварянето на лилията. Ръцете се връщат обратно в изходно положение, като се сменят положенията на ръцете – лявата отива отгоре, а дясната – отдолу.

Тези движения със смяна на ръцете продължават до края на музикален мотив № 9. При всяка нечетна дума от текста ръцете са една върху друга, а при всяка четна дума те се разтварят настрани. Само при последната дума „две" се правят и двете движения едно след друго.

2. Задържане и разтваряне

Двете ръце са пак върху гърдите с длани към тялото – дясната отгоре, а лявата отдолу, краката събрани и погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°.

Двете ръце остават на гърдите два такта (докато се пее „твойте думи две"). След това ги разтваряме напред и нагоре под ъгъл 45° дъгообразно настрани и така остават пак два такта, като се пее „сладки думи две".

Пак ги поставяме в изходно положение, този път лявата ръка отгоре, а дясната отдолу за два такта, като се пее пак „твойте думи две" два такта.

След това пак ги разтваряме напред и нагоре под ъгъл 45° до хоризонтално настрани, пеейки „сладки думи две". Ръцете остават разтворени настрани.

Десето движение:

Туй е рай, туй е рай,
туй е рай, туй е рай.

Двете ръце отиват хоризонтално настрани на височината на раменете с длани надолу, краката един до друг, а погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°. Правим движение нагоре пет пъти с двете опънати ръце (за петте раси през които сме минали до сега – два пъти) и ги сваляме към изходното положение, докато трае музикален мотив № 10 – 10 такта.

Това е летене без никакво чупене на китките, защото така хоризонтално и нагоре трябва да се разпространява Словото на Учителя по целия свят. Велико нещо е, ако упражненията се правят ритмично с прави ръце едновременно нагоре и надолу. Птиците, когато летят, никога не си чупят крилата, защото непременно ще паднат.

5. Пентаграм

В 1926 г. един мой много близък приятел и съученик от Младежкия клас – брат Цочо Диков Ракитски отива при Учителя и го помолва да създаде едно музикално упражнение с движение, което да изразява и носи силите на Пентаграма. Този брат не е музикант, а астроном, но любознателен и с буден дух. Учителят, който тогава започва да оформя отделните части от упражненията на Паневритмията, веднага откликва на това красиво желание и подготвя „Пентаграм" със съответна музика и движение.

В 1927 г. след построяването на салона на Изгрева и свършването на събора, Беинса Дуно показва стъпките и движенията на Пентаграма, но приятелите не могат да ги схванат и Учителят ги отлага за по-късно време, което дойде през пролетта на 1938 г. След научаването от нас, децата на „Слънчеви лъчи" ние научихме и показахме „Пентаграм" на възрастните братя и сестри след свършване на Паневритмията.

Пентаграмът е символ на човешкото развитие и оформянето на петте сетива на човека: вкус, мирис, осезание, слух и виждане. Той е носител на петте добродетели: Любов, Мъдрост, Истина, Правда и Добродетел – качества, необходими за излизането на човечеството от Петата, арийска раса и влизането му в Шестата, светеща раса на Любовта. Чрез изиграването на Пентаграма, петте добродетели: Любов, Мъдрост, Истина, Правда и Добродетел се раздвижват и оживяват в човека и почват да работят, да изграждат духовното му тяло.

Още в 1896 г. Учителят получава картината на черно-белия Пентаграм, на върха на който е главата на Христос. Тази картина не е известна на никого от древните учени.

По-късно в 1922 г. той поставя пред горницата в Търново новия Пентаграм, нарисуван от американския художник Шлятер, в зенита на който – Върха на Истината, е поставен образа на Учителя с разтворени настрани ръце, с които благославя цялото човечество. Това е емблемата, хоругвата на хората, които се стремят към Шестата раса.

Пентаграмът представлява човекът с разкрачени крака и разтворени ръце – гледана Пентограмата в анфас - насреща. Левият крак е Добродетелта, десният - Правдата, лявата ръка е Любовта, а дясната ръка е Мъдростта, главата е Истината. Тази фигура статично се изразява в упражнението „Пентаграм" с подреждането на пет двойки в една права линия по посока на движението на Паневритмията.

При започване на движението на играчите веднага се образува Пентаграмът, като първата двойка откъм центъра е лявата ръка – Любовта.

Втората двойка е левият крак – Добродетелта.

Третата двойка, която е в средата, е главата – Истината.

Четвъртата двойка е десният крак – Правдата, а петата двойка е дясната ръка – Мъдростта.

Обикновено повечето приятели се стремят да бъдат първа двойка към центъра, което става още от „Слънчеви лъчи", за да започнат развитието си в Пентаграма от Любовта.

При изиграване на упражнението пет пъти всеки участник става и лява ръка, и ляв крак, и глава, и дясна ръка, и десен крак. Музиката на „Пентаграм" Бархан Беру има 80 такта, с ДС al Fine, които се повтарят 5 пъти = 400 такта.

След свършването на „Слънчеви лъчи" шестата двойка напуска лъча и играчите на всички лъчи се обръщат надясно в посока на движението на Паневритмията. Лъчите в зависимост от играчите могат да бъдат по-малко от 12 в централната част, но никога повече от 12, като тези, които са в повече, излизат във външния кръг около основните 12 лъча.

1. Редицата от пет двойки се нарежда в права линия, краката събрани, погледът е насочен напред и нагоре под ъгъл 45°, а ръцете са с длани надолу на слънчевия възел.

Правим крачка с десния крак напред и едновременно разтваряме ръцете настрани, хоризонтално с длани надолу, правим крачка с левия крак и прибираме ръцете на изходно положение.

Най-лявата първа двойка прави 16 крачки и оформя лявата ръка.

Втората двойка прави 8 крачки и оформя левия крак.

Третата двойка (средната) прави 24 крачки и оформя главата.

Четвъртата двойка прави 8 крачки и оформя десния крак.

И петата двойка прави 16 крачки и оформя дясната ръка.

Водещият отпред на третата двойка – главата, като направи 24 крачки при изпяване на думата „свобода", се обръща надясно заедно с всички играчи с лице към центъра на току-що образувания Пентаграм.

2. Всички първи от двойките тръгват едновременно с десния крак напред, като разтварят ръцете си настрани. Правят крачка с левия крак и прибират ръцете си в изходно положение. Играещите правят 16 такива крачки за 8 такта, като всеки пръв от двойката отива наляво през една двойка и застава зад втория, който при тръгването на първия прави две крачки напред и освобождава място за идващия пръв отдясно през един. Той застава зад втория, който е станал пръв и е отпред.

3. Вторите тръгват и за 16 крачки или 8 такта отиват зад своя партньор. Всички се обръщат наляво в посока на движение на Паневритмията.

Първият – лявата ръка става дясна – пет; вторият става глава – три; третият става дясна ръка – четири; четвъртият става лява ръка – едно; петият става ляв крак – две.

За четири такта десният крак – четири, и левият крак – две, се изравняват с лявата ръка – едно, и дясната ръка – пет, **като спират за момент на едно място** и след това заедно за четири такта се изравняват с главата – три, като изправят редицата.

4. Двете ръце са при слънчевия възел със събрани пръсти, краката събрани, а погледът е напред и нагоре под ъгъл 45°. Правим крачка с десния крак напред и едновременно със замах издигаме двете ръце нагоре с длани надолу и ги разтваряме като чашка на разцъфнал цвят, за да приемем Божието благословение. Правим крачка с левия крак и ръцете отиват на изходното си положение. (При всяка крачка с десния крак ръцете се издигат и разтварят нагоре.)

Правим 32 такива крачки за 16 такта от началото на музикалното упражнение на „Пентаграм" докрая.

Пентаграмът е върхът на Паневритмията и ода на Радостта, Хармонията и Мира, които радиално трябва да се разнасят по цялата Земя и да пробудят висшето съзнание на хората, да се примирят, да си подадат ръка и да заживеят като братя и сестри в едно семейство, в едно стадо с един пастир – Бог.

Братя и сестри, аз не ви предлагам нова Паневритмия, а само ви обяснявам принципите, върху които е изградена тя. Аз махам само панделките и украшенията, които някои наши приятели са прибавили към това, което е дал Учителя, всичко пресилено и крайно, което не хармонира с упражненията.

В Паневритмията няма крайности и всички движения трябва да бъдат отмерени, хармонични и проведени с мисъл и чувство. Стигнем ли до вътрешната същност на Паневритмията, ние постоянно ще придобиваме духовна сила и ако я играем ритмично и изпълняваме отделните движения едновременно и в единомислие, ние ще постигнем един неподозиран висок резултат в нашето духовно развитие на Земята. Висшите енергии ще потекат през нашите умове и ние ще изменим начина на мисленето си, главите ни ще узреят и ще се свържем с гениалните мисли на ангелите, които ще започнем да прилагаме на Земята. Ще станем братя и сестри и новият живот, който тропа на вратата на нашите измъчени души, ще намери благоприятна почва да се прояви, развие и разцъфти върху нашата изстрадала и измъчена от човешки противоречия Земя.

Б. Шестте гимнастически упражнения на Учителя Дънов

Малката програма на ученика

за всеки ден

Шестте гимнастически упражнения

Шестте гимнастически упражнения, са **малката програма на ученика за всеки ден**, дадени на 19.08.1922 г. в гр. Търново на братския събор. След откриването на събора на Преображение и даването на „Молитвата обещание към Господа на Любовта", на с. 8, 9, 10, 11, 12, 13 от „Беседи, обяснения и упътвания", 1922 г. са описани точно как да се изпълняват тези шест много важни упражнения за ученика.

Господ веднъж дава нещо и то е абсолютно и не го променя никога.

Упражненията започват с десният крак и напред.

В Словото си, Учителят отбелязва, че всичките над 200 упражнения, които е дал в Школата започват с десният крак и само напред.

През 1939 г. за Пролетното равноденствие Учителят дава задачата на братята и сестрите да възстановят пълна хармония помежду си: да няма никакви спорове, кавги и разправии и тази хармония от Братството да се разнесе по целият български народ. От България тази вълна на мир, хармония и добро да обхване цяла Европа и така да се избегне надвисналата над човечеството Втора Световна война. Ако ние – Братството и българският народ не изпълним тази повеля на небето, България ще изгуби своите благоприятни духовни условия за 60 години.

И този път ние не изпълнихме повелята на Бога и последствията веднага се стовариха върху главите ни. Братството премина в инволюционен период на развитието си и шестте гимнастически упражнения започнаха да се играят назад, под въздействието на повечето от 3/4 братя и сестри, които бяха в своето инволюционно развитие.

Учителят, който владее Бялата и Черна ложа, инволюцията и еволюцията, каза: „Ще се върнете малко назад, за да си платите кармата, която сте натрупали в миналото." Ние влязохме в един 60 годишен период на мъки и страдания. Мина този период и е крайно време да играем първите упражнения с десният крак напред в пътя на еволюцията, в пътя към Бога, към Когото постоянно се стремим".

1960 г. една сутрин, като си правех молитвата рано и започнах да играя първите упражнения назад, ми се яви Учителят и ми каза: „Достатъчно си ги играл упражненията назад. От днеска нататък започни да ги играеш напред." Веднага изпълних думите Му и играя упражненията повече от 40 години с десният крак и напред.

Сега ние играем шестте упражнения и Паневритмията неправилно, което е израз на нашето забавено духовно развитие. Когато станем будни за духовният си живот и имаме пълна хармония между мислите си, чувствата и постъпките си, ние ще играем и упражненията съвършено. Тогава ще ни се отворят очите, ще виждаме как играят ангелите над нас и няма да грешим и спорим за упражненията.

Важно е упражненията да се играят с пълна концентрация на ума, хармонично – едновременно от всички участващи. Тогава те имат голяма сила.

Учителят на събора 1922 г. дава упражненията. На събора в София – Изгрева 1926 г. от 22 до 29 август дава за всяко упражнение формула, върху която да се размишлява при изпълнението на упражненията.

Към 1936 г. започнахме да правим поздрав при започване на всяко упражнение, с казване на съответната формула, за да се свържем със съществата, които стоят зад всяко упражнение и уреждат и направляват нашият физически и духовен живот.

Към 1940 г. Учителят в Словото си даде други формули, свързани с първите основни – да мислиме върху тях.

Така аз съм оформил всичките тези формули към всяко упражнение, да са ползваме от силите, които носят - от онова, което ни е дал Учителя. Много писачи писаха и защищаваха в писанията си старите методи на работа - инволюционното в живота.

Брат Боев много добре го е обяснил този въпрос в статията си **„Значение на шестте гимнастически упражнения" от 31.01.1948 г.** Появи се и един инженер Георги Райнов, който взима цитати от Словото, измисля нови формули, които Учителят не е дал за тези упражнения, като се стреми да докаже, че лъжата е истина. Материалистът не се стреми към Бога, а се отдалечава от Него, като върви по пътя на инволюцията. Такива ги има много в Братството, които не вървят в пътя на ученика - еволюционният път, посочен ни от Учителя, а в старият инволюционен атавистичен път, водещ до Черната ложа.

ПЪРВО УПРАЖНЕНИЕ

Поздрав с дясната ръка, издигната с длана напред и казваме:

Господи, да дойде Твоето благословение върху мен, като мислено казваме: **Единство с Бога и общност с братята и сестрите**.

1. Издигаме двете си ръце в полукръг над главата с допрени пръсти, като поемаме дълбоко въздух и броиме до шест. Правиме крачка с десният крак напред, задържаме поетият въздух до шест, клякаме на лявото коляно, като сваляме ръцете си покрай тялото, с длани към него и опираме с ръцете си земята до пръстите на краката, като издишаме задържаният въздух до шест.

2. Изправяме тялото си, издигаме двете си ръце в полукръг над главата с допрени пръсти, като правим крачка с левият крак напред и поемаме дълбоко въздух до шест. Задържаме поетият въздух до шест, клякаме на дясното коляно, като сваляме ръцете си покрай тялото надолу с длани към него. Допираме с пръстите си земята до краката и издишаме до шест задържаният въздух. Изправяме тялото си.

3. Издигаме двете си ръце в полукръг над главата с допрени пръсти, като правиме крачка с десният крак напред и поемаме дълбоко въздух до шест. Задържаме поетият въздух до шест, клякаме на лявото коляно, като сваляме ръцете си покрай тялото надолу с длани към него. Допираме с пръстите земята до краката си и издишаме задържаният въздух до шест. Изправяме тялото си.

4. Издигаме двете си ръце в полукръг над главата с допрени пръсти, като правиме крачка с десният крак назад и поемаме дълбоко въздух до шест. Задържаме поетият въздух до шест, клякаме на дясното коляно като сваляме ръцете си покрай тялото, с длани към него. Допираме с пръстите земята до краката си и издишваме задържаният въздух до шест. Изправяме тялото си. Виждаме, че когато се връщаме назад (инволюцията), няма равномерно разпределяне на енергиите между двата крака, а се натоварва този крак с който се връщаме и на него клякаме. Значи при инволюцията равновесието и хармонията се нарушават. Напред отиваме с десния крак, а клякаме на лявото коляно, докато при връщането назад попадаме под закона на кармата - закона на еднообразието.

5. Издигаме двете си ръце в полукръг над главата, с допрени пръсти, като правиме крачка с левият крак назад и поемаме дълбоко въздух до шест. Задържаме поетият въздух до шест, клякаме на лявото си коляно, като сваляме ръцете си покрай тялото с длани към него. Допираме с пръсти земята до краката си и издишаме задържаният въздух до шест. Изправяме тялото си.

6. Издигаме двете си ръце в полукръг над главата с допрени пръсти, като правиме крачка с десният крак назад и поемаме дълбоко въздух до шест. Задържаме поетият въздух до шест, клякаме на дясното си коляно, като сваляме ръцете си покрай тялото с длани към него. Допираме с пръсти земята до краката си и издишаме задържаният въздух до шест. Изправяме тялото и прибираме десният крак до левият.

ВТОРО УПРАЖНЕНИЕ

Поздрав с дясната ръка, издигната с длана напред:

„Да се изпълни душата ми с Божията любов." - Отношенията ни с братята и сестрите.

1. Издигаме ръцете си в полукръг над главата една до друга с длани напред. Правиме крачка с десният крак напред, като поемаме въздух до шест. Задържаме до шест, навеждаме тялото напред и сваляме ръцете успоредни едно до друга, с дланите надолу над десният крак и опираме земята с пръстите си, като издишаме до шест задържаният въздух и едновременно коленичим на лявото коляно и изтегляме ръцете нагоре, като загребваме навътре и ги плъзгаме по десният крак нагоре до височината на гърдите. Изправяме тялото.

2. Продължаваме да издигаме ръцете още нагоре до вертикални с длани напред, правиме крачка с левият крак напред, като поемаме дълбоко въздух до шест. Задържаме до шест и навеждаме тялото напред и сваляме ръцете успоредни една до друга с дланите надолу над левият крак и опираме земята с пръстите си, като издишаме до шест задържаният въздух и едновременно коленичим на дясното коляно и изтегляме ръцете нагоре, като загребваме навътре и ги плъзгаме по левият крак до височината на гърдите. Изправяме тялото.

3. Продължаваме да издигаме ръцете още нагоре до вертикални с длани напред, правиме крачка с десният крак напред, като поемаме дълбоко въздух до шест. Задържаме го до шест и навеждаме тялото напред и сваляме ръцете успоредни една до друга с длани надолу над десният крак и опираме земята с пръстите си, като издишваме до шест задържаният въздух и едновременно коленичим на лявото коляно и изтегляме ръцете нагоре, като загребваме навътре и ги плъзгаме по десният крак до височината на гърдите. Изправяме тялото.

4. Продължаваме да издигаме ръцете още нагоре до вертикални с длани напред, правиме крачка с десният крак назад и поемаме дълбоко въздух до шест. Задържаме го до шест и навеждаме тялото напред и сваляме ръцете успоредни една до друга с длани надолу над левият крак и опираме земята с пръстите си, като издишаме задържаният въздух до шест, като едновременно коленичим на дясното коляно и изтегляме ръцете нагоре, като загребваме навътре и ги плъзгаме по левият крак до височината на гърдите. Изправяме тялото.

5. Продължаваме да издигаме ръцете още нагоре до вертикални с длани напред, правиме крачка с левият крак назад и поемаме дълбоко въздух до шест. Задържаме го до шест и навеждаме тялото напред и сваляме ръцете успоредни една до друга с длани надолу над десният крак и опираме земята с пръстите си, като издишаме задържаният въздух до шест, като едновременно коленичим на лявото коляно и изтегляме ръцете нагоре, като загребваме навътре и ги плъзгаме по десният крак до височината на гърдите. Изправяме тялото.

6. Продължаваме да издигаме ръцете още нагоре до вертикални с длани напред, правиме крачка с десният крак назад и поемаме дълбоко въздух до шест. Задържаме го до шест и сваляме ръцете успоредни една до друга с длани надолу над левият крак и опираме земята с пръстите си, като издишаме да шест задържаният въздух, като едновременно коленичим на дясното коляно и изтегляме ръцете си нагоре като загребваме навътре и ги плъзгаме по левият крак до височината на гърдите. Изправяме тялото. Ръцете ги даваме настрани, хоризонтално на височината на раменете с длани надолу и ги сваляме покрай тялото, като прибираме десният крак до левият.

ТРЕТО УПРАЖНЕНИЕ

Поздрав с дясната ръка, издигната с длана напред:

„Да възрасне в мен Божията Правда“. Мислим за действието на силите в природата.

1. Дясната ръка описва полукръг назад и нагоре до отвесно положение с длана напред, а лявата остава свободно пусната надолу. Правиме крачка с десният крак напред, като поемаме дълбоко въздух до шест, задържаме го до шест, клякаме на лявото коляно и едновременно спускаме дясната ръка, опъната надолу и я поставяме върху дясното коляно. Лявата ръка е свободна и опира земята, като издишаме задържаният въздух до шест. Изправяме тялото и дясната ръка отива на мястото си – до тялото.

2. Лявата ръка описва полукръг назад и нагоре до отвесно положение с длана напред, а дясната остава свободно пусната надолу. Правиме крачка с левият крак напред, като поемаме дълбоко въздух до шест, задържаме го до шест, клякаме на дясното коляно, като едновременно спускаме лявата ръка опъната надолу и я поставяме върху лявото коляно, а дясната ръка е пусната свободно надолу и опира земята, като издишваме до шест. Изправяме тялото и лявата ръка отива до тялото.

3. Дясната ръка описва полукръг назад и нагоре до отвесно положение с длана напред, а лявата остава свободно пусната надолу. Правиме крачка с десният крак напред, поемаме дълбоко въздух до шест, задържаме до шест, клякаме на лявото коляно, като едновременно спускаме дясната ръка опъната надолу и я поставяме върху дясното коляно, като издишаме задържаният въздух до шест, а лявата ръка опира земята. Изправяме тялото си и дясната ръка отива до тялото.

4. Лявата ръка описва полукръг назад и нагоре до отвесно положение с длана напред, а дясната остава свободно пусната надолу. Правиме крачка с десният крак назад, поемаме дълбоко въздух до шест, задържаме до шест, клякаме на дясното коляно, като едновременно спускаме лявата ръка опъната надолу и я поставяме върху лявото коляно, като издишваме задържаният въздух до шест, а дясната ръка опира земята. Изправяме тялото си и лявата ръка отива до тялото.

5. Дясната ръка описва полукръг назад и нагоре до отвесно положение с длана напред, а лявата ръка остава свободно пусната надолу. Правиме крачка назад с левият крак, като поемаме дълбоко въздух до шест, задържаме до шест, клякаме на лявото коляно, като едновременно спускаме дясната ръка опъната надолу и я поставяме върху дясното коляно, като издишаме задържаният въздух до шест, а лявата ръка опира земята. Изправяме тялото си и дясната ръка отива до тялото.

6. Лявата ръка описва полукръг назад и нагоре до отвесно положение с длана напред, а дясната остава свободно пусната надолу. Правиме крачка с десният крак назад, като поемаме дълбоко въздух до шест, задържаме до шест и клякаме на дясното коляно, едновременно спускаме лявата ръка опъната надолу и я поставяме върху лявото коляно като издишаме задържаният въздух до шест, а дясната ръка опира земята. Изправяме тялото си и лявата ръка отива до тялото. Прибираме десният крак напред до левият.

ЧЕТВЪРТО УПРАЖНЕНИЕ (косене)

Поздрав с дясната ръка издигната с дланта напред:

„Ще служа Господу с цялата си душа". Моята душа е чиста и отправена към Бога. Това упражнение показва пътя на душата.

1. Двете ръце се изнасят напред хоризонтално с длани надолу и отиват надясно хоризонтално на височината на раменете. Изнасяме и десният крак напред, като поемаме дълбоко въздух до шест, задържаме до шест и косиме бавно на ляво, като клякаме на лявото коляно и издишваме задържаният въздух до шест. Изправяме тялото, като поемаме дълбоко въздух до шест. Ръцете са хоризонтално наляво.

2. Изнасяме левият крак напред, задържаме въздуха до шест и косим бавно надясно, като клякаме на дясното коляно и издишваме задържаният въздух до шест. Изправяме тялото, като поемаме дълбоко въздух до шест. Ръцете са хоризонтално на дясно.

3. Изнасяме десният крак напред, задържаме въздухът до шест и косим бавно наляво, като клякаме на лявото коляно и издишаме задържаният въздух до шест. Изправяме тялото като поемаме дълбоко въздух до шест. Ръцете са хоризонтално на ляво.

4. Изнасяме десният крак назад, задържаме въздухът до шест и косиме бавно надясно, като клякаме на дясното коляно и издишаме задържаният въздух до шест. Изправяме тялото, като поемаме дълбоко въздух до шест. Ръцете са хоризонтално надясно.

5. Изнасяме левият крак назад, задържаме въздухът до шест и косиме бавно наляво, като коленичим на лявото коляно и издишваме задържаният въздух до шест. Изправяме тялото, като поемаме дълбоко въздух до шест. Ръцете са хоризонтално наляво.

6. Изнасяме десният крак назад, задържаме въздухът до шест и косиме бавно надясно като клякаме на дясното коляно и издишваме задържаният въздух до шест. Изправяме тялото. Прибираме десният крак напред до левият. Ръцете отиват напред хоризонтално с длани надолу, разтваряме ги настрани хоризонтално на височината на раменете и ги сваляме долу.

ПЕТО УПРАЖНЕНИЕ

Поздрав с дясната ръка издигната с дланта напред:

„Ще се радваме на Божиите блага", които Ти Господи със Своята Велика Любов ни изпълваш. Ръцете отиват нагоре, допират се и се спускат върху главата и отиват на раменете с допряни пръсти, като поемаме дълбоко въздух до шест. Това упражнение е за придобиване на търпение.

1. Правиме три полукръга с десният крак напред наляво пред левия крак, като опираме с върхът на пръстите десният крак до земята. (Това е задържането на въздуха до шест), пристъпваме с десният крак напред и клякаме на лявото коляно, като издишаме задържаният въздух до шест. Изправяме тялото, като поемаме дълбоко въздух до шест. Ръцете са постоянно на раменете.

2. Правиме три полукръга с левият крак напред надясно пред десният крак (това е задържането на въздуха до шест). Пристъпваме с левият крак напред, клякаме на дясното коляно, като издишваме задържаният въздух до шест. Изправяме тялото, като поемаме дълбоко въздух до шест.

3. Правиме три полукръга с десният крак напред, наляво пред левият крак (това е задържането на въздуха до шест). Пристъпваме с десният крак напред, клякаме на лявото коляно, като издишваме задържаният въздух до шест. Изправяме тялото като поемаме дълбоко въздух до шест.

4. Правиме три полукръга с десният крак назад, наляво зад левият крак (това е задържането на въздухът до шест). Пристъпваме с десният крак назад, клякаме на дясното коляно, като издишаме задържаният въздух до шест. Изправяме тялото, като поемаме дълбоко въздух до шест.

5. Правиме три полукръга с левият крак назад надясно зад десният крак (задържането на въздуха до шест). Пристъпваме с левият крак назад, клякаме на лявото коляно, като издишаме задържаният въздух до шест. Изправяме тялото, като поемаме дълбоко въздух до шест.

6. Правиме три полукръга с десният крак назад, наляво, зад левият крак (това е задържането на въздуха до шест). Пристъпваме с десният крак назад, клякаме на дясното коляно като издишаме задържаният въздух до шест. Изправяме тялото, десният крак отива напред до левият, разтваряме ръцете настрани хоризонтално с длани обърнати надолу и ги сваляме до тялото.

Дълго време аз правех това упражнение без да опирам земята с кракът си (във въздуха) при правене на полукръговете, но ми се яви едно същество от духовният свят и ми каза, че на земята ние трябва да правиме контакт с нейните сили и затова леко да опираме с пръстите на движещият се крак земята.

ШЕСТО УПРАЖНЕНИЕ

Поздрав с дясната ръка, издигната с дланта напред:

„**Ще ходя в пътя на истината**".

Ръцете назад и нагоре в полукръг се издигат до отвесно положение допрени. Изнасяме десният крак напред и казваме: „Ще пречистя ума и сърцето си". Двете ръце се слагат на центъра на Мъдростта – над челото: „Ще имам ум, светъл като слънцето". Двете ръце отиват на сърцето: „И сърце чисто като кристал". Клякаме на лявото коляно, поставяме ръцете успоредни напред с длани една срещу друга на височината на раменете и казваме: „Господи, ела чрез Духът си и ни очисти". Прибираме ръцете с длани на гърдите като поемаме дълбоко въздух до шест. Задържаме до шест с дланите на гърдите и изнасяме напред ръцете хоризонтално, като издишаме задържаният въздух с духане през устата до шест, като казваме: „Ху". Това упражнение се повтаря шест пъти. С това духане ние изчистваме умът си, а с дъхането след това – сърцето си. При шестото издишване -духане разтваряме ръцете настрани хоризонтално с длани напред на височината на раменете и казваме: „Господи, ела чрез Духът си и ме благослови." Така да се разнесе Словото на Бога по лицето на цялата земя! Прибираме ръцете с длани към тялото и ги слагаме допрени върху устните със събрани пръсти, като поемаме дълбоко въздух до шест, задържаме го до шест – с ръцете върху устните, обръщаме дланите си навън и издишваме тихо с дъхане до шест, като ръцете отиват в изходното си положение – разтворени настрани хоризонтално с длани напред. Това упражнение се повтаря шест пъти. С него ние изчистваме сърцето си (с дъхането). Изправяме тялото, прибираме десният крак назад до левият и сваляме ръцете надолу – покрай тялото си.

В. Упражнения от Учителя с гамата и с формула

1. Упражнения с гамата

Изпълнението на гамата е дадено от Учителя в класа на 6.03.1942 г., описано в беседата „Динамични движения", МОК, 1921 г., в томчето *„Двете Божествени посещения"*, с. 263: „Гамата трябва да пеем с движения".

Учителят кляка в салона с десният крак напред, изправя се, като пее тонът **„до"**, и издига ръцете си по тялото от краката до рамената.

От томчето *„Двете Божествени посещения"*, 1921 г., МОК, беседата „Динамични движения", с. 263, Учителят е дал движението на ръцете при пеене на гамата.

От томчето *„Великата възможност"*, ООК, 19 година, с. 34, Учителят казва: „В същност, при сегашното положение, както сме поставени, **„сол"** е Марс, **„ла"** е Юпитер."

От томчето *„Съществуване, живот и отношение"*, МОК, 11 година, беседата „Вътрешното богатство", с. 149: Учителят написа на дъската: **„До** – червен цвят, **Си** – виолетов цвят, **Ла** – син цвят, **Сол** – светло син цвят, **Фа** – зелен цвят, **Ми** – жълт цвят, **Ре** – портокален цвят.

Поздрав с дясната ръка издигната с длана напред: **„Ще пея Господи и ще те словословя с цялата си душа"**.

1. Изнасяме десният крак напред, клякаме на земята, като я опираме с ръцете си. Пеем тона **„до"**, като прекарваме ръцете си от краката с длани към тялото до гърдите и изправяме тялото си нагоре (това е процеса на пробуждане), а ръцете свити в лактите, с длани върху гърдите. Мислим за червеният цвят, Слънцето, силата, живота и здравето, които то носи.

2. Правиме крачка с левият крак напред, изнасяме едновременно ръцете си хоризонтално и успоредни напред с длани надолу и изпяваме тона **„ре"** (това е движение и покълване). Мислим за портокаленият цвят, планетата Меркурий и Мъдростта.

3. Правиме крачка с десният крак напред, като едновременно разтваряме ръцете си хоризонтално настрани като дланите са свити и една срещу друга и изпяваме тона **„ми"** (това е израстване на стръкчето), като мислим за жълтият цвят, планетата Венера и Любовта.

4. Правиме крачка с левият крак напред, като едновременно ръцете отиват на стомаха с допряни пръсти и длани към тялото и изпяваме тона **„фа"** (условия в живота и разлистване), като мислим за зеленият цвят, планетата Земя и спътника й Луна и растенето в живота.

5. Правиме крачка с десният крак напред като едновременно разтваряме ръцете хоризонтално в полукръг като венец на височината на лицето и изпяваме тона **„сол"** (това е цъфтенето – цвета на плода), като мислим за ясносиният цвят, планетата Марс и животинските сили, които често бушуват в нашето тяло.

6. Правиме крачка с левият крак напред, като едновременно ръцете отиват допрени една до друга с длани на сърцето и изпяваме тона **„ла"** (това е плодът на нашият труд), като мислим за тъмно синият цвят, планетата Юпитер и Бялото Братство, което ръководи и направлява цялата Вселена, чрез което работи Бог, като възпитава, хармонизира и оправя сърцата на хората.

7. Правиме крачка с десният крак напред като едновременно издигаме ръцете си нагоре, неуспоредни (малко разтворени), с длани една срещу друга и изпяваме тона **„си"** (устата – вкусването на плода), като мислим за виолетовият цвят, планетата Сатурн, кармата, Божествената сила, която постоянно ни повдига.

8. Правиме крачка с левият крак напред, като едновременно правиме обливане с ръцете, които сваляме от горното положение през главата – хилядолистника покрай тялото с длани към него, клякаме и опираме с ръцете си земята и изпяваме горно „до" (това е посяване на ново семе), като мислим за белият цвят, планетата Уран и Божията Мъдрост.

2. Упражнение с формула - промисъл

1. Издигаме ръцете вертикално нагоре с длани една срещу друга и допряни пръсти и казваме:

„**Да пребъде Божият мир**", ръцете отиват на хилядолистника – Истината:

„**Да изгрее Божията радост и Божието веселие**", ръцете отиват с длани на сърцето:

„**в нашите сърца**".

Промисълът се казва 3 пъти.

2. Издигаме ръцете нагоре с длани една срещу друга, с допрени пръсти:

„**Ние сме в хармония с живата природа**", ръцете отиват на хилядолистника – Истината:

„Нека Божието благословение да протече през нас.
Да се въдвори Царството Божие в нас, да бъде Волята Божия".
Казва се три пъти.

Тази формула – промисъл е за лекуване. Казана с вдъхновение и вяра лекува болестите.

Учителят ни учи, че трябва при обливане да задържаме ръцете си на хилядолистника, за да храним и развиваме правилно този център – на Любовта към Бога, който липсва на много българи.

Ако прочетете Словото, ще намерите това разпределение, което Учителя е дал за тоновете, цветовете и планетите, използвано при изпълнение на гамата.

Г. Промени в Паневритмията и песните на Учителя

Как се свири и играе Паневритмията

Бележки

Промените в Паневритмията и песните на Учителя

В живота на Братството се забелязва едно особено явление. Приятелите, се стремят постоянно и навсякъде да коригират Бога: коригират Словото и то губи духовната си същност, като особено старателен в това пакостливо дело сега е господин Димитър Калев и приятелите около него – Филип и др.

Всяко същество на Земята, колкото е по-несъвършено и просто, мисли, че много знае и търси грешки на Бога и смело Го коригира. Какво можеш да коригираш в съвършеният Беинса Дуно, Който управлява цялата Вселена и всички Богове и Ангели слушат с трепет всяка Негова дума? Само ние пигмеите и глупавите деца на Земята можем да извършим тази Велика глупост. Как ни търпеше Учителя – такива безобразници? Когато музикантите Му се перчеха и искаха и коригираха песните Му, Той отсече: „На Изгрева няма нито един, който да разбира от окултна музика." Това Учителя го обяснява: „На Изгрева 75% са врагове и гонители на Братството и 25% се учат. Макар, че съм ви дал толкова песни и молитви, които използвате, мъчно ще се справите с лошите влияния на тези 75% врагове, които ще развалят всичко хубаво в живота ви."

Имаме случая с Кирил Икономов, който постави във втората част на песента „Мога да любя" – „Слуга да стана" един „си бемол", за който Учителят му каза да го махне, защото ще му причини големи страдания. Той – големият музикант завършил Академията има толкова много знания! Как може да го коригира някой. И не послуша Учителя. Парализира се и 15 години до смъртта си беше схванат на легло. Ще гледаме бъдещите Велики наши музиканти, учители по Паневритмия и унищожители на Словото какво ще ги последва!

Паневритмията брат ми Костадин и аз сме започнали да я играем от 1934 г., когато майка ни изплете бели вълнени костюмчета и като белодрешковци играехме на поляната. В сряда на ООК Учителят казва, че в бъдеще всички европейци ще се облекат в бели дрехи, ще станат белодрешковци. Всичките противоречия в Паневритмията идват от това, че нашите любими сестри: Катя Грива, Елена Андреева, Мария Тодорова, Милка Периклиева, Ярмила Менцелова, Анина Бертоли и др., които писаха ръководства за играене на Паневритмията, не са гледали Учителя, Който играеше покрай музикантите и всеки можеше да сверява часовника с Неговата изящна и точна игра, а са гледали как играят някой наши братя и сестри и от тях вадят заключение. Тези приятели не са я играли точно – съвършено.

Учителят даде Паневритмията, показа я на приятелите и след това ги остави свободно да я играят без да направи на някого някаква бележка, но Той всеки ден ни я показваше. Учителят беше постоянно пред очите ни, когато играехме Паневритмията и аз непрекъснато го наблюдавах 10 години. Макар, че бях малко, глупаво дете, все нещо съм запомнил от Неговата игра (а имам силна памет – помня живота си от 2 годишна възраст насам).

Учителят казва: „Слушайте ме какво говоря! Гледайте ме какво правя! Достатъчно е в един живот да послушате само едно, което ви казвам и да го изпълните така, както аз го изпълнявам, защото Моето Слово е от Бога и моите дела са от Бога." Такава душа ще носи това благословение със себе си милиони години.

Понеже българите се ръководят от падналият Бог Сатурн, са крайно критични и много мъчно могат да приемат новото учение. „Най-мъчно от всичките народи по света", както казва Учителя. Затова имаме тези патологични прояви към Словото, Музиката и Паневритмията.

Някои предложиха на музикантите още 1936-1937 г. да свирят по-бързо, за да изиграват Паневритмията. Един застъпник за по-бързото свирене беше Кирил Икономов. Срещу него застанаха повечето музиканти начело с брат Гавраил Величков и Асен Арнаудов. Учителят прекрати спора, като една сутрин след Паневритмията донесоха метроном, и Той извика брат Галилей и Асен Арнаудов и определи точно такта на всяко упражнение и го записаха на Паневритмията, която излезе в 1938 г. Например „Скачане" Andante (MM...=80), „Тъкане" Andante (MM...=76), „Сила, здраве е богатство" - Moderato, „При всичките условия" - Allegretto, „Скитах се по гори и планини" - Lento, „Стъпка по стъпка" Allegretto (MM ...= 70) и т.н.

Тримата написаха и темпата на братските песни.

Например„Цветята цьфтяха" Moderato и всеки що годе запознат с музиката, може да прочете темпото и да го изпълни.

По времето на Учителя, когато през делничните дни много приятели отиваха на работа, Учителят нареди да се играят упражненията през едно, за да не се изменя темпото.

Учителят предложи в делничните работни дни Паневритмията да не се свири бързо, но точно и за да могат приятелите, отиващи на работа да я изиграят да се свирят упражненията през едно. Винаги се изсвирваше „Първият ден на пролетта" и 10-те упражнения, които са от Божественият свят. Прескачахме № 11 „Евера" и свиреха № 12 „Скачане". Прескачахме № 13 „Тъкане", и свиреха № 14 „Мисли", прескачахме № 15 „Аоум" и свиреха № 16 „Изгрява Слънцето", прескачахме № 17 „Квадрат" и свиреха № 18 „Красота", прескачахме № 19 „Подвижност", и свиреха № 20 „Побеждаване", прескачахме № 21 „Радостта на земята", и свиреха № 22 „Запознаване", прескачахме № 23 „Хубав ден" и свиреха № 24 „Колко сме доволни", прескачахме № 25 „Стъпка по стъпка" и свиреха № 26 „На ранина", № 27 „Дишане и № 28 „Промисъл". Така Паневритмията се изиграваше за малко повече от половин час и чиновниците отиваха на работа на време, а ние останалите изиграваxме „Слънчевите лъчи" и „Пентаграма". Празник беше неделя, когато след беседата играехме цялата Паневритмия.

Така беше по времето на Учителя, но след Неговото заминаване не помня случай да се е играла Паневритмията с упражненията през едно. Това бързане се прояви по време на свирането на брат Филип Стоицев към 1990 г. Музикантите все бързаха по работата, която имаха, а Филип беше зъболекар и бързаше да приеме пациентите си и така Филип Стоицев наложи Паневритмията да се свири по френски образец - аеробично, бързо да свършва и музикантите да си гледат работата. Аз притежавам един такъв френски запис, при който не може да се играе Паневритмия, а само да се ръкомаха и тича. Това материалистично течение в Братството се усили много, особено след завръщането на Благи Жеков от поклонението му на Михаил Иванов във Франция, след което започнаха да свирят Паневритмията близо 2 пъти по-бързо. Б. Жеков под давлението на Антония и Янко от Димитровград измени изпълнението на упражнение № 11 - Евера. След изсвирването на упражнението един път не повтаря от знака за повторение след 20 такт (птички хвъркат), даден от Учителя, а го измества 4 такта назад, след 16-тия (въздух благодат), като се изменя мелодията и упражнението се удължава с 4 такта.

На Паневритмията около 19.08.2000 г. в Рилската лятна школа 7-мото музикално упражнение от „Слънчеви лъчи" се изсвири и изпя с голям хор 3 пъти мелодията „Ти си ме мамо човек красив родила" по куплети, написани от Веса Нестерова. Това стана под давлението и ръководството на един оперен певец Симеон, който няма никаква духовна връзка с братската музика и всяка година досега вреди на Паневритмията на Рила. Това нещо може да се изпълни на концерт, а не да се развалят свещените упражнения на Паневритмията.

Благи Жеков и Петър Ганев направиха цялостна редакция в издадената Песнарка на Учителя, 1999 г. ISBN 954-8091-90-9. Няма песен, в която, да не е променена гамата, темпото, че дори и заглавието. Като например: „Езикът на живота природа", в „Страшен беше вятърът" и др. Това са разрушители на музиката на Учителя и затова се плаща много скъпо. Тази песнарка няма никаква духовна стойност и трябва да се издаде песнарката на Учителя, както Той е дал песните. Тук никой досега не ги е осъдил, но горе са осъдни и ще понесат последствията на своите „велики" музикални дела.

Какво да кажем за неправилното играене на Паневритмията, наложено от новоизлюпените лъжеучители по Паневритмия, които нито са виждали Учителя, нито как приятелите са играли по Неговото време.

Още не е заглъхнал въпросът със „Зум ме зум". Подобно е положението и с „Малката програма на ученика" – Шестте упражнения, които се играят от 99% от последователите на Учителя назад.

След 1 000 години ще станем съвсем други хора, хора на Любовта. Учителят казва, че на Земята ще остане само Словото – непроменено, Паневритмията и Песните, които ни е дал. Бог, Учителят Беинса Дуно, Който е взел всички мерки да се запази оригиналното Слово както го е говорил.

На Рила Учителят се явява пред брат Борис Николов с голяма бяла тетрадка и му казва: „Виждаш ли тази тетрадка. В нея са записани всичките мои беседи, които съм изнесъл на Земята – 7777, точно дума по дума. Словото ми е записано точно и в Акаша, и нищо няма да се изгуби."

На Земята ще се въплотят и вселят милиони ангели, които ще ни научат как точно да играем Паневритмията, точно да пеем песните и да четем точното оригинално Слово на Учителя. Като си свършат работата, те ще си отидат, а ние ще останем да живеем като братя и сестри един велик духовен живот, при който Царството Божие ще дойде в миниатюр на Земята.

Идат дни на радост!

ПРИЛОЖЕНИЕ

I. Формулите към шестте гимнастически упражнения, дадени в наряда за 1926 г., 22-29 август, София на „Изгрев" в томчето „Съборни беседи" - 1926 г.

II. „Обяснения на старите гимнастически упражнения", дадени в „Съборни беседи" - 1926 г.

III. Изпълнение на гамата с движения, дадени от Учителя на 6.03.1942 г., в т. „Двете Божествени посещения", МОК, 21 год., с. 263.

IV. „Значение на шестте гимнастически упражнения", Боян Боев - 31.01.1948 г.

НАРЯД

1926 г. 22-29 август.
София на „Изгрев"
Съборни беседи от Учителя, дадени на учениците на Всемирното Бяло Братство при срещата им в гр. София, на „Изгрева", през лятото 1926 година.
София, Просветния комитет, [1926], с. 238-239.

Като се изпълняват старите гимнастически упражнения, при всяко едно ще се размишлява върху следното:

При I-то - „Господи, да дойде Твоето благословение върху мен!"
При II-то - „Да се изпълни душата ми с Божията Любов!"
При III-то - „Да възрастне в мен Божията Правда!"
При IV-то - „Ще служа Господу с всичката си душа."
При V-то - „Ще се радвам на Божиите блага."
При VI-то - „Ще ходя в пътя на Истината."

ОБЯСНЕНИЯ НА СТАРИТЕ ГИМНАСТИЧЕСКИ УПРАЖНЕНИЯ

Първото упражнение включва в себе си два принципа: единство и множество. Ръцете спуснати надолу, това представлява проявление на множеството. Съединението на ръцете, това представлява проявление на единството, което всичко хора проучват. Двете ръце изразяват токове в природата, т.е. две противоположни полюса на битието. Значи, това упражнение изразява проявление на единството в множеството, то служи за развиване на силата. Така се огражда човек.

Второто упражнение представлява проявлението на битието във взаимните отношения, които съществуват между елементите. То изразява всички химически реакции, които се извършват във физическия и в духовния свят.

Третото упражнение представлява отделните енергии, методи, начини, чрез които природата действа.

Четвъртото упражнение представлява пътя, по който душата върви. Когато някога усетите, че пътят ви е изкривен, направете това упражнение и ще се почувствувате по-добре, ще дойдете в първото положение.

Закон е, че колкото повече се усилва действието, толкова повече се усилва и противодействието. Ако вървиш наляво и надясно, но всякога нагоре, това показва, че ти вървиш във възходяща степен, душата ти се развива. Но, ако вървиш надясно и наляво и слизаш надолу, това показва, че вървиш в низходяща степен, постепенно падаш. Щом вървиш нагоре, ще знаеш, че пътят, който ти е определен е един, затова не трябва да се спъваш от условията на живота. И всички противоречия, които срещате в живота, трябва да ги минете. Знайте, че те не са спънка в живота ви, но условия за вашето растене.

За петото и за шестото упражнения няма да дам никакви обяснения. Те ще останат затворени, тъй както ангелът каза на Йоана след видението му: „Запечатай това нещо!"

Всички тия упражнения имат освен физическо, още и духовно въздействие върху човека.

ИЗПЪЛНЕНИЕ НА ГАМАТА

Гамата към шестте упражнения с движения е дадена от Учителя на 6.03.1942 г. в беседата „Динамични движения" МОК 21 годишнина томчето „Двете Божествени посещения", с. 263.

„Гамата трябва да пеем с движения. (Учителят кляка с десния крак напред и като става пее „до" с издигнати ръце нагоре до рамената). Левият крак напред и ръцете опънати успоредно напред – пее „ре". Ръцете настрани и десният крак напред – пее „ми".

Левият крак напред и ръцете под гърдите (стомаха), една до друга – пее „фа". Десният крак напред, отваряне ръцете настрани в полукръг – пее „сол". Левият крак напред и ръцете с допрени пръсти горе – на лявата страна на гърдите (сърцето) – пее „ла". Десният крак напред, ръцете неуспоредни нагоре, малко разтворени – пее „си". Левият крак напред, ръцете се спускат надолу – пее „до"... Някой път като не сте разположени – направете това упражнение. Дето ще се караш с някого, направи туй движение! Ще си помогнеш."

При това седмо упражнение, което се играе напред, назад и пак напред се казва: „Ще пея Господи и ще те славословя в душата си."

Боян Боев

ЗНАЧЕНИЕ НА ШЕСТТЕ ГИМНАСТИЧЕСКИ УПРАЖНЕНИЯ 31.01.1948 г.

По този въпрос нищо не е писано. Те имат дълбок смисъл. Ще ви кажа това, което зная от Учителя. Тези шест стари гимнастически упражнения, ако се правят както трябва, с будно съзнание и дълбоко ритмично дишане, имат голямо значение – физически, духовно и Божествено.

Много хубаво е сутрин, след ставане от сън, след като се направи молитвата, преди започване на работа да се направят тези шест гимнастически упражнения. Те освежават, обновяват и укрепват духовно човека, вливат в него една нова енергия.

Трябва да знаем, че човек е свързан с космическите енергии. Чрез тези упражнения човек приема нещо в себе си и трансформира състоянието си.

При играенето на упражненията трябва да се спазват следните правила:

Ръцете трябва да бъдат обтегнати, а не свити, защото не можеш да направиш контакт със силите на природата.

Второ правило, което малцина спазват, а в което е тайната, е именно дълбокото ритмично дишане. Когато ръцете са нагоре, тогава ние поемаме въздух. Когато приклякваме, издишваме. Когато се изправяме, вдишваме. Бавно да се поема и изпуща въздуха.

(„При поемането на въздуха, задържането и издишването да броим до шест." Учителя).

Мислено може да се изговарят известни формули. Ще ви ги кажа.

Защо при всички упражнения правим три крачки напред и три крачки назад?* Това е във връзка с инволюцията и еволюцията. Човешката душа излиза от Бога и слиза към материалния свят. Това движение се казва инволюция. Душата минава през всички светове, слиза в материалния свят, придобива опитности и след това се качва към Бога. Днешната епоха е започнала еволюцията от Христа насам. Обаче, едно малцинство от хората са почнали своята еволюция, а по-голяма част от човечеството продължава своята инволюция – слиза към материалния свят. Всеки един човек, който е приел новите влияния, които Христос донесе на земята, именно надрастване на личния живот, човек да не се грижи за себе си само, а да работи за Бога и Любовта, да служи на цялото – такъв човек е започнал своята еволюция.

С тези упражнения ние събуждаме в нас подтик към еволюционния процес. Учителят по този въпрос казва:

„Трите крачки назад това е инволюцията, а трите крачки напред това е еволюцията."**

Тези два процеса са изразени и по друг начин. Приклякването е инволюция, повдигането – еволюция. Тези упражнения са голям фактор за духовното повдигане на човечеството. Сега ще направя анализ на всяко едно от тях.

---

*Забележка: В 1948 г. брат Боев подчертава, че при играенето на шестте гимнастически упражнения се правят първо три крачки напред, а след това три крачки назад.

**Забележка: Ние трябва да започваме напред упражненията, за да вървим в еволюцията на нашето развитие, започнала с идването на Христа. Да сме от малцината тръгнали по пътя на еволюцията, да отиваме към Бога, а не да слизаме в материалния свят.

Какво значение има ПЪРВОТО УПРАЖНЕНИЕ? При него се изговаря следната формула: **„Господи, да дойде Твоето благословение върху нас."** При вдишването тая формула се повтаря мислено. Отначало се изговаря гласно, а после мислено.

За това упражнение Учителят казва: „Първото от шестте упражнения носи успокояване, уравновесяване. Ти влизаш във връзка с разумното, Божественото и приемаш благословение. Слизаш до земята, за да работиш, издигаш се нагоре, за да приемеш нови сили.

ВТОРО УПРАЖНЕНИЕ

При него се изговаря следната формула: **„Да се изпълни душата ни с Божията Любов."**

Това упражнение е във връзка с Любовта. Ти влизаш в съгласие с Любовта и я приемаш. Има една логическа връзка между първото и второто упражнение. По-рано влизаш във връзка с Бога и тогава приемаш Любовта. Влизаш във връзка с природата и приемаш енергии от нея.

ТРЕТО УПРАЖНЕНИЕ

Турянето ръката на коляното при това упражнение има голямо окултно значение.

Тялото е материя, обаче, всяка част от него има връзка с известни духовни сили, известни добродетели. Ние мислим, че и енергиите на тялото имат връзка само с материални и физиологични процеси. Сърцето пръска кръвта по организма, ръцете работят, краката служат за ходене и т.н. Това е така, обаче, освен това значение, всяка част от човешкото тяло има връзка с известни добродетели и сили в природата. Например, пръстите на ръката. Палецът е свързан с Божествената Любов, показалецът – с благородството. Ако липсват някои от пръстите, това е голяма загуба. Средният пръст е свързан с правдата. Четвъртият – безименният – със света на изкуствата, красотата, а малкият пръст – интелигентността, умствените сили в човека. Коляното означава доброто.

При това трето упражнение ти туряш своите духовни сили (пръстите) на една основа – доброто. Туряш доброто за основа на своя живот.

Формулата, която изговаряш е следната: **„Да възрастне в нас Божията правда."** Някога аз ще говоря върху Правдата. Учителят хвърля голяма красота върху въпроса за Божията справедливост. Ние още не разбираме нашето тяло. Казва се, че тялото е храм на Бога. Във всяка негова част има Божествени сили.

ЧЕТВЪРТО УПРАЖНЕНИЕ

Наричаме го още „косене". То трябва да се прави по-бавно, за да се диша дълбоко.

Формулата е следната: **„Ще служа Господу с всичката си душа."**

Христос сравнява работника на Божията нива с жътвар. Под Божия нива разбира света. Много души има вече готови, остава много малко нещо да им кажеш, за да тръгнат по новия път. За това има нужда от много работници. С това упражнение, подобно на косенето, ние заявяваме пред Бога, че ще Му служим с всичката си душа. Желанието за служене става жива сила в нас. Защото знаете ли кой е окултния закон? Следният:

Когато изговаряш една формула, придружена с движения, придобиваш магическа сила.

В древността имало един посветен, велик мъдрец, който дал на един свой ученик в окултната школа една формула и му казал, че с нея може да укротява зверове. Това било в Индия. Ученикът запомнил формулата. Един ден минавал през гората и бил нападнат от тигър. Той изговорил формулата, но звярът не го оставил. Младият индус едва успял да се спаси. Когато казал на Учителя си, че формулата не му помогнала, мъдрецът му отговорил, че не е направил нужните движения при изговарянето на формулата. За да има формулата магическо действие, трябва да бъде придружена със съответно движение.

Аз съм гледал Учителя, когато иска да се справи с някое животно. Той изговаря формули и прави движения с ръцете. От пръстите излизат лъчи, дълги около един метър, като светещи мечове.

Ще кажете така: „Господи, Ти, Който живееш в тази форма, няма да ми сториш никакво зло."

С тази мисъл и с електромагнитните енергии, ти събуждаш Божествените сили в животното. Ти апелираш към Бога, Който живее в едно същество и ще бъдеш неуязвим.

При четвъртото упражнение, когато ръцете отиват вляво (лявата страна има отношение към чувството на любовта), тревогите, безпокойствата на сърцето се изхвърлят навън. Когато ръцете отиват надясно, тревогите и безпокойствата на ума се изгонват навън.

ПЕТО УПРАЖНЕНИЕ

Изговаря се формулата: „**Ще се радвам на Божиите блага**."

(Двете ръце се турят на рамената, а кракът прави въртеливо движение около другия).

Когато левият крак стои, а десния се движи, тогава се уравновесява сърцето и събуждаме сърцето чрез ума. А, когато десният крак стои, а движим левия, тогава сърцето работи върху ума, ума се уравновесява и става събуждане на ума чрез сърцето. Раменете представят ангелския свят. Туряме ръцете на тях, за да се събуди у нас ангелската природа. Едновременно чрез това упражнение, ние правим връзка с ангелските същества.

ШЕСТОТО УПРАЖНЕНИЕ е интересно по това, че в него има две особени форми на дишане, именно – духане и дъхане.

Духането е електрически процес, а дъхането магнетически. Отначало духаме шест пъти, с което чистим ума си. При шестте дъхания ние чистим сърцето си. Електричеството има връзка с ума, а магнетизма със сърцето.

При духането изговаряме мислено следната формула:

„**Господи, ела с Духът си и ме очисти!**"

При дъхането изговаряме мислено:

„**Господи, ела с Духът си и ме благослови. Така да се разнесе Словото на Бога по лицето на цялата земя!**"

При ставане се прави дълбоко вдишване. Ободрен и обновен, изпълнен с Божествени сили, човекът отива на работа.

Материалът предостави Станка Желева.*
Приложението състави Светозар Няголов.

---

*Станка Желева е музикантка - цигуларка. Нейни снимки със семейството й са публикуване в " Изгревът" том XVIII, N85, N86.

Светозар Няголов

ПЕНТАГРАМЪТ И РАЗВИТИЕТО НА ПЕТАТА ЧОВЕШКА РАСА

Ново издание
на книга със същото заглавие издадена 2000 г.

ПЕНТАГРАМЪТ
И РАЗВИТИЕТО НА ПЕТАТА ЧОВЕШКА РАСА

Въведение

Девственият Божествен Дух слиза в кръгообразна вълна в седем полета, т.е. през седем свята.

В първия - Сатурнов период, Духът е слязъл до умствения свят и създал умственото, ментално тяло на човека. Тогава се създават *Поларианската раса* и първият Адам - Дух Животворящ, който е Христос - Син Божи. Заедно с Него се създават и много съвършени същества, които организират Първата култура - на Мъдростта. Тези същества са имали много знания, близки до Божественото. Създадени са по образ и подобие Божие и са безгрешни. Сега те съставляват Великото Всемирно Бяло Братство, което ръководи и направлява цялата Вселена.

Развитието на човечеството след грехопадението е изпъстрено с много падения, грехове и отклонения от правия път на Любовта, Мъдростта и Истината. Дори и в Писанията се казва:

„И разкая се Господ, защото направи човека на Земята и огорчи се в сърцето си." (Битие 6:6)

Учителят казва, че това се отнася до расите, създадени във втория - Слънчев период, когато Божественият Дух слиза до астралния свят и образува тялото на желанията - явяват се много желания в съществата на Земята и се стига до падения главно на ангелите. Тогава се създава *Хиперборейската раса*.

През третият - Лунен период, Духът е слязъл до етерната област на физическия свят, като образува етерната обвивка на човека. Тогава се създават континентът Лемурия и *Лемурийската черна раса*. В рая Бог създава втория Адам от пръст, в когото вдъхва живо дихание на живот през носа му и той става жив човек. Тогава започва **Втората култура - на човешката Правда.**

През четвъртия земен период се създава *Атлантската раса* на безлюбието и насилието. Бог, огорчен от порочния живот на тези три раси ги заличава, като потопява и континентите, на които са живели.

Създава нови континенти и условия да се появи Петата - *Арийска раса*.

Много малка част от тези три раси на човешкото падение са останали на Земята и продължават да пакостят на правилното развитие на човечеството. Това са главно падналите духове и ангели от Хиперборейската раса, обединени от Луцифер и отрицателното братство на Земята. Макар че човечеството не заслужава Божиите блага и милости поради своя неразумен живот, Бог в своята необятна любов, милост и благост, постоянно благославя и изпраща блага на непослушното човечество и му помага да стъпи на краката си - да започне да живее в хармония, любов и единство. За всяка култура от човешкото развитие Той определя Учители - Свои пратеници, които да просвещават хората и да им помагат в тяхното правилно развитие.

Четиридесет и осем хиляди години преди идването на Христа, в Египет се заражда висока духовна култура. Египтяните създават велика правова държава, която господства дълго време над останалите съседни народи. Египтяните са хора, които са пазели абсолютна тайна за духовните знания, които са имали. Докато те мълчали и почитали своите богове, са били начело на човешката древна цивилизация. Бог им изпраща велик Учител - Хермес Тристмагист - Тройно Велик, който създава една духовна херметическа школа, в която са се обучавали най-будните и културно издигнатите умове от древните държави. Паралелно се развиват древно -персийската и индийската култури с Рама, Кришна и Буда. По-късно се появява културата на Заратустра.

Хермес е носител на такива велики идеи, които неговите съвременници не са разбирали и чак сега в нашите времена учените започват да разбират много от тях и да ги прилагат.

Създава се гръцко-римската култура на Питагор, Платон и Христос.

Питагор, който развива математиката и геометрията, разглежда и борави в школата си с числата до 4, т.е. обяснява нещата до Четвъртата раса. От него е останала Питагоровата теорема за триъгълника.

По-късно, в еврейското царство, се издига голям мъдрец, осенен от Божията мъдрост - цар Соломон, който владее магическите сили на природата и може да връзва духовете. Той въвежда и започва да си служи с окултните знаци: точката, линията, равностранния триъгълник, квадрата, Пентаграмът, който се отнася до човешкия живот в Петата раса, и Шестограмът - съставен от два преплетени триъгълника - Соломоновия знак и се отнася до макрокосмоса и развитието на Шестата раса.

През 1910 г. Учителят събира Синархическата верига, състояща се от дванадесетте ръководители на Братствата в България, и им дава едно кратко тълкуване за Пентаграмът и за петте стъпки, по които минава човешката душа в своето развитие и повдигане. Това развитие е свързано с петте планински върха, на които са станали пет велики събития - жизнени условия за развитието на човечеството. Това са върховете: **Арарат, Мория, Хорив от Синайската планина, Тавор и Голгота.**

Бог решава да накаже развратеното човечество и допуска да стане потоп на Земята. По това време на Земята живее един Божий човек на име Енох, който точно изпълнява Божиите заповеди и ходи в пътя, определен му от Бога. Понеже е много праведен и добър, невидимият свят го взима за повече от един месец в ангелския свят - в Школата на Бялото Братство, където научава, че на Земята ще стане потоп, и го връщат да подготви условията за запазване живота на Земята. Той предава наученото в невидимия свят на своя син Метусалем - да живее разумно и да подготви сина си Ной за предстоящите събития. В това време съществата от невидимият свят идват с огнена колесница и отнасят Божия човек Енох на небето.

„Ной намира благодат пред Господа."

(Битие 8:8)

Бог нарежда на Ной да направи дървен ковчег от гоферово дърво, в който да влезе със семейството си и с по две от всички видове животни, за да се съхранят. От небето започва да вали кален дъжд, който продължава 40 денонощия. Цялата Земя е покрита с вода, която не се оттегля повече от 150 дена. В резултат на потопа изчезва цветущият континент Атлантида със своите две царства. Те враждуват помежду си, притежават атомни бомби и самолети, движени от космично електричество, и решават да започнат атомна война, в резултат на която Земята ще се разруши, както е разрушена планетата Фаетон - Лъчезарната, намираща се между Марс и Юпитер, от която са останали големи и малки астероиди, които се движат по нейната орбита. Бог не допуска да стане това зло и предизвиква потоп на Земята. По това време на небето има две Луни и едната от тях започва да се разпада и част от частиците й попадат в земната атмосфера, като прашен облак, който абсорбира водните пари и предизвиква кален дъжд.

Учителят казва, че само в Атлантида Бялото Братство е било и принудено да напусне континента и отива в Египет, където построява пирамидите и създава великата египетска култура.

Всички планини пожелават да приемат ковчега на Ной и да станат начатък на по-нататъшното развитие на човечеството. Само планината **Арарат** казала на Господа, че е много малка и нищожна и има много други, по-известни планини от

нея, на които може да започне новия живот на човечеството. Заради тази нейна добродетел Бог казва, че развитието на човечеството ще започне от нея и ще стане символ на новия разумен живот, който хората ще водят в бъдеще. Ковчегът на Ной спира в планината Арарат, висока 5311 метра, и от нея се заражда и развива наново животът на животинското и човешкото царство. Така Бог спаси човечеството от пълно унищожение. Той се разкая и реши повече да не прави потоп на Земята.

„И рече Бог : Поставям дъгата си в облака, и тя ще бъде белег на завета между Мене и Земята."

(Битие 9:13)

Това е първият връх на спасение, през който душата минава.

Един от потомците на Ной е Аврам, който става родоначалник на човечеството. Дълго време жена му Сара няма деца и тя му позволява да придобие син от нейната робиня Агар. Дават му името Исмаил. Агар и синът й Исмаил минават през големи страдания, през време на които Бог казва на майката, че синът й има велико бъдеще. Исмаил става родоначалник на арабския народ. По-късно, на стари години, с помощта на Бога, Сара ражда син на име Исак, който става родоначалник на еврейския народ. Така евреите и арабите произлизат от един баща - Аврам, и са братски народи, но и досега воюват жестоко помежду си. По това време човечеството е в своето бебешко развитие. Бог решава да изпита душата на Аврам - доколко тя е послушна. Той нарежда на Аврам да вземе единородния си син Исак, да отиде на планината Мория и там да го принесе в жертва за Него. Аврам слуша и точно изпълнява всичко, което Бог му нарежда. Запалват огън на върха и синът му го пита - коя ще е жертвата, която ще принесат за Бога, понеже няма никакво животно около тях. Аврам отговаря - че Бог има грижа за всичко. Когато той изважда ножа си и иска да убие и принесе в жертва единородния си син, ангел извиква от небето и му казва да не простира ръката си върху момчето, защото разбира, че Аврам се бои от Бога. Той повдига очите си и вижда един овен, заплетен в храстите, и го принася в жертва вместо сина си. След това изгражда олтар на това място и го нарича Иеова Ире - Бог ще промисли за всичко. Ангелът втори път му казва, че семето му ще се умножи като звездите и пясъка край морето, че в неговото име ще се благословят всичките народи по Земята. Така Аврам става приятел Божий и наставник на цялото човечество. Тогава Бог му се явява и казва, че от този момент нататък няма да се нарича Аврам, а **Авраам**, което показва, че Бог го изкачва една степен по-нагоре в духовното му развитие.

Това е *вторият връх*, през който човешката душа минава, за да се научи да жертва всичко за своя велик Баща - за своя Бог.

По времето на **Мойсей** човечеството израства и става на пет духовни години. Той извежда еврейския народ в пустинята и го спасява от египетското робство.

По нареждане на Бога той се качва на върха Хорив на Синайската планина, където Бог му дава Десетте Божии заповеди, написани на каменни плочи, и Мойсей ги занася на евреите. От Божието присъствие той свети целият като слънце и се налага да си сложи маска на лицето, за да могат евреите да го гледат и слушат. Това е *третият връх* за човешката душа, през който тя минава, за да възприеме и започне да прилага Божиите закони в живота.

При идването на Сина Божий на Земята преди 2000 години - **Христос**, човечеството е вече на 10 духовни години, с много силни чувства, и започва своя пубертет. Като се прибави към това и големият фанатизъм на фарисеите и садукеите, техният критичен ум довежда нещата до това, че те не познават Божия Пратеник, дошъл да ги повдигне, и го осъждат на разпъване.

Един ден Христос взема със себе си Петър, Йоан и брат му Яков и ги извежда на връх *Тавор*, висок 561 метра, на 10 километра от Назарет, и се преобразява пред тях. Той става светъл като Слънцето - такъв, какъвто учениците Му никога не са го

виждали. Един облак го засенва :

„И ето глас из облака, който казваше: Този е Син мой възлюблений, в Него благоволих: слушайте Него!"

(Матея 17:5):

Христос, за да може да живее между хората, да ги лекува и им проповядва, е намалил силата на своите вибрации 78 милиона пъти. Когато се качва на Тавор, той повишава вибрациите си, светва и при Него идват Мойсей и Илия и провеждат един дълъг разговор за развитието на човечеството и идването на новия живот на Земята, в която работа искат и те да вземат участие. Тримата придружаващи го ученици падат на земята и заспиват. Христос ги побутва с ръка, те се събуждат и виждат, че Той е сам и без силната светлина, която излъчваше дотогава.

Желанието на Мойсей и Илия отправено към Христа се реализира по времето на Учителя Беинса Дуно, според когото живеещият на „Изгрева" брат Иван Антонов е прероденият пророк Илия.

Това е *четвъртият връх* в развитието на човешката душа, на който тя прави пряка връзка с Бога и решава да работи за Новия Велик Живот, определен да дойде в бъдеще на Земята.

Когато Христос каза на учениците си, че Той е живият хляб и истинското питие и те трябва да ядат плътта му и пият кръвта му ,те не разбират, че това се отнася до Словото, което Той постоянно им изнася, съблазняват се и казват: „Тежка е тази дума за нас и ние не можем да я понесем."

72 -ма ученици го напускат и отиват в света. Когато Христос пита дванадесетте си ученици защо не го напускат, те му отговарят: "Къде да отидем? Ти имаш думи на живот." Христос обяснява на апостолите, че тази фанатична кръв, която евреите носят, не може да се промени, освен ако Той не пролее своята кръв и част от нея да влезе в еврейската и така да се промени тяхното съзнание. Тогава Синът Божий, на когото се дава всяка власт на Земята и Небето, допуска да бъде разпънат на кръст, да стане жертва за благото на цялото човечество.

Това е *петият връх*, през който човешката душа минава - Голгота, едно планинско възвишение, близо до Йерусалим, на което евреите разпъват на кръст своите престъпници. Тук душата научава да се жертва за благото на цялото човечество.

Учителят казва: "Христос никога не е разпъван. На Голгота евреите не разпънаха Христос, но в неговото тяло се всели грешният Адам и него разпънаха."

Така пробудените души, минали през тези пет върха на изпитания, се подготвят за великата работа, която предстои пред човечеството при идването на новия живот на Земята и създаването на Шестата - Светеща раса, и Третата култура - на Любовта.

I. Върховете на Пентаграма

Петте върха на човешкото развитие са и петте върха на Пентаграма.

Повдигането на човечеството започва с ***първия връх*** на човешкото развитие – върха на Добродетелта – (4), в планината *Арарат*, висока 5311 м., където спира Ноевият ковчег и продължава човешкото развитие при създадените нови условия на земята. Потомците на Ной са били високо посветени, разумни и са изпълнявали точно Волята Божия. Те образуват новото човечество след потопа и то започва да се разселва по необитаваната дотогава от хора Земя.

Потомъкът на Ной – Аврам, намира благодат пред Бога и става родоначалник на евреите и арабите.

Вторият връх на човешкото развитие е *Мория* – на който Бог изпита лябовта на Аврама. Връх Мория в Пентаграма е разположен на мястото на *върха на Любовта* – (2), където се намира свещеното око на Мъдростта, виждащо всичко.

Там Аврам издържа отлично своя труден изпит и става родоначалник на човечеството. Повдигането му започва с добродетелта, а развитието и размножаването му – с върха на Любовта.

При развитието си човечеството достига до ***третия връх*** на *Синайската планина*, който съвпада с *върха на Мъдростта* в Пентаграма – (3). Там се изявява Божията Мъдрост, необходима за тогавашния етап на развитие на човечеството. Тук хората се спънаха и не можаха да изпълнят Божиите заповеди, дадени чрез Мойсея, и досега не могат да оправят живота си, объркан от многобройните им отклонения и престъпления, извършени от тях.

Четвъртият връх на човешкото развитие е върхът *Тавор*, висок – 561 м., на който Христос се преобрази пред учениците си, разговаря се с Мойсей и Илия и начерта пътя на човечеството в неговото развитие през петата и шестата раса. Този връх в развитието на човечеството съвпада с *върха на Правдата* (5), която като дойде на Земята, ще затопли сърцата на хората и те ще станат носители на Божията Любов. С нея хората ще се отопляват в шестата раса.

Петият връх *е Голгота* – най-високия духовен връх, на който Христос беше разпънат. Той даде велик пример на саможертва за повдигането на цялото човечество, паднало до допустимо най-ниското стъпало от своето развитие. Неговата кръв, пролята на Голгота, се вля в еврейската и голяма част от евреите се преобразиха и станаха негови ученици. Това е най-великата жертва, известна на Земята, направена от Христа за благото на цялото човечество. Голгота е върхът на *Истината* (1), с който човек в страданията си винаги прави връзка с Бога.

С използването на силите, които изтичат от тези пет върха, човек може да развие своите чакри, дарби и способности за дълбок, осмислен духовен живот.

Като насочва напред *първия връх* на ***Добродетелта*** (Аарат) (4) – той може да си пробие път навсякъде в живота и постепенно да се повдигне и премине през седемте нива на добродетелта и стигне до Любовта, проявена в пълнота на Земята. Държим с *дясната ръка лъча на Любовта, а с лявата този на Правдата* и казваме:

„В изпълнението волята на Бога чрез Добродетелта
е силата на човешката душа." (3 пъти)

Така доброто, което сме намислили, ще се реализира в най-кратко време и ние ще станем служители на доброто и приятели на ангелската йерархия на Силите – същества на доброто, които управляват жлъчката. Българинът в общочовешкия организъм е жлъчката и само доброто може да го издигне, за да заеме челното място на Земята, което Бог му е определил.

Използването силите на *втория връх* от човешкото развитие – този на ***Любовта***, става като хванем с *дясната си ръка върха на Истината, а с лявата Добродетелта* и кажем:

„В изпълнението волята на Бога чрез Любовта
е силата на човешката душа." (3 пъти)

Това е върхът на жертвата – Мория (2). Жертвата е първото условие за проявата и развитието на Любовта. Постепенно с прилагането на Любовта ние ще преминем през 7-те нейни нива и ще се доближим до най-високата ангелска йерархия, която пряко ръководи живота на всеки човек – Серафимите или „Братята на Любовта", или „Духовете на Божия венец". Тогава душите ни ще се слеят с Бога и ние ще станем Негови любими деца, ще развием ясновидството.

Третият връх в човешкото развитие е върхът на ***Мъдростта*** (Синайската планина) (3). *С дясната ръка хващаме върха на Правдата, а с лявата върха на Истината* и казваме, като насочваме Мъдростта напред:

„В изпълнението волята на Бога чрез Мъдростта
е силата на човешката душа." (3 пъти)

По този начин, като работим усилено с ума си ние можем да постигнем известни дарби и изправим някои свои недъзи. Работейки постоянно ние ще

преминем през 7-те нива на Мъдростта и ще се приближим до йерархията на Херувимите, които управляват дробовете на хората – значи Мъдростта на Земята може да се постигне само с дълбоко дишане. Бог е във въздуха и чрез Него той влиза в нашето тяло и ни придава от своята Мъдрост.

Човешкото тяло е съставено от три триъгълника, обърнати с върха надолу, и един – носа, обърнат с върха нагоре. Главата е широка горе и триъгълна към брадата. Раменете са широки и се стесняват към кръста. От кръста към краката е третият триъгълник с върха надолу. Следователно, носът е представител на Божественото в нашето тяло и затова, когато Бог създаде човека от пръст, вдъхна живо дихание през носа му и той стана живо душа.

Учителят е дал най-правилните методи за дишане с любов, чрез които може да се развие Божествената Мъдрост, за разлика от методите на йогите и други подобни методи, дошли до нас от първите раси. Най-хубавият проводник за разпространяване на Божествените идеи и новото учение е въздухът. Мъдростта в човека е право пропорционална на неговите възможности да възприема и използва напълно праната, която така обилно му поднася въздухът. Така се придобива голяма физическа сила и всестранни духовни способности – непреривна връзка с Бога. Когато хората решат да служат и изпълняват Волята Божия, Бог премахва кармата им и им дава най-хубави условия за развитие. Карма има само за тия, които не слушат Бога – не изпълняват Неговата воля.

Четвъртият връх в нашето развитие е ***Правдата*** (върхът Тавор) (5), където Христос повишава Своите намалени 78 милиона пъти вибрации и става светъл като Слънцето. Насочваме върха на Правдата напред, хващаме с *дясната ръка върха на Добродетелта, а с лявата върха на Мъдростта* и казваме:

„В изпълнението Волята на Бога чрез Правдата
е силата на човешката душа." (3 пъти)

При усилена и сериозна работа ние може да преминем през седемте нива на Правдата и да се свържем с ангелската йерархия на Началствата, наречени Същества на „Божествената правда и свобода в света". Те управляват далака в човека и той се разстройва и увеличава, когато човек наруши принципа на Правдата в себе си. Началствата носят абсолютната Божия Правда, която ще стопли и загрее хората, ще стопи всичките недоразумения и премахне всяка неправда в живота ни. Правдата, изявена на Земята е пердвестник на шестата раса.

Петият връх на ***Истината*** (Голгота) е най-мистичното и най-високото духовно място в Христовото време. Насочваме върха на Истината напред. Хващаме с *дясната си ръка върха на Мъдростта, а с лявата върха на Любовта* и казваме:

„В изпълнението волята на Бога чрез Истината
е силата на човешката душа." (3 пъти)

Така ние получаваме Троицата – числото 123, проявения Бог на Земята в своята пълнота. Ако можем да преминем през седемте полета на Бог Отец, Бог Син и Бог Дух = Истината, чрез усилена духовна работа ние ще се слеем с Бога и ще станем едно с Него. Истината е Бог в своето съвършенство и абсолютна свобода на Духа.

Любовта говори с всичките същества, дори и с най-малките буболечки.

Мъдростта говори с планетите, а

Истината говори само със Слънцата. Далечна и велика е нейната цел. В развитието на шестата раса ние ще се издигнем до света на Истината и Хармонията, на Земята ще се въдвори в миниатюр Царството Божие.

Трябва добре да се знае, че повдигането в живота с петте добродетели е възможно само за ония ученици, които живеят в абсолютна чистота, имат абсолютно послушание към гласа на своя ръководител, абсолютно точно вършат възложената им работа и пазят пълна дискретност за всичко онова, което видят и знаят. Абсолютно послушание, абсолютна точност и абсолютна дискретност са

най-важните качества за влизане на ученика във вътрешната Школа на Учителя – на Бога.

Стотици и хиляди пъти ние сме минавали през петте върха на Пентаграмът: убивали са ни, горили са ни на клади, хвърляли са ни на зверовете, докато изработим качествата, необходими да станем братя и сестри, да присъстваме в школата на Великия Учител - Беинса Дуно, на Бога, и да съставляваме земната аура на Учителя - необходимо условие за предаване на Словото Божие на човечеството. Преди 2000 години ние сме били онези евреи от тълпата, които са викали за Христа :"Разпни го!" Но когато част от неговата кръв прониква в нас, ние се пробуждаме за един нов живот и ставаме негови верни последователи. Всички римляни, които нанасят 80 000 удара на Христа в Преторията, стават негови верни последователи. На всекиго, който го удря веднъж, му се схваща ръката, намества се умът му и той не може да го удари вече втори път.

Учителят при една беседа на Общия клас говори за сказката, която Христос изнася върху блаженствата, и се обръща към сестра Белева и брат Белев, и ги кара да си спомнят какво още Христос е говорил за блаженствата, което не е написано в Евангелието, понеже те са присъствали на тази сказка. Те правят усилия, но нищо не могат да си спомнят. Тогава ние всички сме станали ученици на Христа и Учителя, и винаги сме участвали в общите големи братски начинания, провеждани на Земята.

Пентаграмът е символ на човешкото развитие и оформянето на петте сетива в човека: вкус, мирис, осезание, слух и външно виждане.

Учителят получава картината на Пентаграмът във видение през 1898 г. и работи усилено с нея. В този вид, даден ни от Учителя със своите знаци и картини, Пентаграмът не е известен на никого от древните учени и е идеално средство за подпомагане на учениците в трудния им път за възприемане на Словото и достигане на съвършенството.

При срещата на Веригата през 1911 г., на която присъстват 32-ма души, Учителят раздава на всеки участник по едно печатно копие от картината на Пентаграмът с размер 1 метър на 0,5 метъра. На върха на Пентаграмът е нарисуван образът на Христа. Учителят дава подробни обяснения как да се използва Пентаграмът. Учителят определя сумата за заплащане на Пентаграмът да бъде от 1 до 100 лева с определени числа, и на когото колкото му се внуши по интуиция, толкова да плати. Повечето от приятелите обаче дават по една жълтица.

На следващата - 1912 година, Учителят казва, че няма да раздава повече картини на Пентаграмът, защото някои ученици не са ги използвали правилно и са си навлекли големи нещастия.

Един брат получава Пентаграмът от Учителя, занася го вкъщи и го закача на стената в стаята си. От този ден всичките му работи тръгват наопаки. Започва да губи в търговията, с която се занимава. Членовете на семейството му се разболяват и накрая се запалва къщата му и едва я спасяват от пълно изгаряне. Отива при Учителя и му казва за злощастията, които са го сполетели след занасянето на Пентаграмът в дома си, и Му иска обяснение. Учителят му казва: „Брат, иди да видиш как си поставил Пентаграмът на стената." Той отива в стаята си и вижда, че картината на Пентаграмът е закачена с върха надолу. Чрез Пентаграмът, обърнат с образа на Христос надолу, в неговия дом идват всички адови сили от центъра на Земята и изведнъж се събужда цялата му карма, събрана от вековете, за да я изплати в кратък срок. Той веднага оправил Пентаграмът с Христос нагоре и от този ден животът му рязко се променил в положителна посока и страданията изчезнали от дома му.

На Събора през 1922 г. Учителят поставя в горницата една цветна картина с изображение на Пентаграмът, с размери 1.80 -1.38 м, изработен с бледи бои от художника Шлятер. Това е същият този ученик на Учителя, с когото Той е работил, когато е бил като студент в Америка.

През 1895 г. Шлятер, по професия обущар, започва изведнъж да лекува болни хора - до 15 000 души на ден, само с магнетизъм - докосване и милване на хората. Никога не лекува престъпници и убийци и им казва, че те са престъпници и не може да ги лекува. След половин година лекуване той изчезва безследно и американците дълго време го търсят, но напразно. Повикан е от Учителя да нарисува цветната картина на Пентаграмът. В България той е неизвестен като художник. Известно ни е, че Шлятер е един голям славянски дух, който много сполучливо нарисува образа на Учителя с разтворени две ръце, които благославят от върха на Истината в Пентаграмът. Това е Пентаграмът, показващ пътя на ученика в Школата на Бялото Братство, ръководена лично от Бога - Беинса Дуно.

Учителят казва: "Преди 2000 години беше Синът, а сега е Отец." Скоро Шлятер изчезва от братските среди и Учителят не говори нищо повече за него.

В цветният Пентаграм са въведени подписът на Светия Дух, на Учителя, крилатото колело под сабята и светещото кълбо.

Крилатото колело е символ на Вечния Дух, който оживотворява и разсейва тъмнината и внася виделината навсякъде по света. Това е „виделината, която свети в тъмнината и тъмнината я не обвзе". Този Дух на виделината ще повдигне всички низши астрални духове, ще ги изкачи горе, в Божествения свят, да се съединят с Бога, да се обединят с Бога, да станат едно общо, едно цяло с Бога.

Този Дух е дал и свещеният знак - „е двойно" на българите и славянството, като реликва, който означава съвпад на Слънцето със Сатурн, т.е. съединяване на човешкия егоизъм и материализъм с Божията Любов и Неговата Светлина - условия за влизане в Шестата - Светеща раса, на Любовта. Руснаците са използвали този знак, като го слагат в левия ъгъл на всичките си бойни знамена. Сега обаче той е изхвърлен от руската и българската азбука като ненужен, в резултат на което животът на два народа се влошава. Учителят казва, че животът на българите се стимулира духовно от използването на този знак и се насочва към принципите на Божествения живот. Ако българите го премахнат от своята азбука, те ще закъсат много - ще станат груби материалисти, лишени от животворната слънчева светлина, и ще се загубят като държава.

Окото на Мъдростта е вписано в равностранен триъгълник, а не в кръг, както в черно-белия Пентаграм. Отгоре над цветната дъга, която обкръжава в кръг Пентаграмът, има три молещи се ангели, насочени към Учителя, а отдолу - пет малки чисти, Божествени деца.

Надписът и в двата Пентаграма е:

"В изпълнението волята на Бога е силата на човешката душа", като думата „Бога" е в средата на зенита, разделена от върха на Истината.

„Учителят ни показа най-голямата и единствена по рода си Пентаграма, която принадлежи на Братството, рисувана с бледи цветни бои, и с всичките й символи, релефно изрисувани. На горния връх е образът на Учителя. Няма болест, която да не може да се излекува пред тази картина. Това е оригинала. Този образ да бъде постоянно в умът ви.

(Беседи, обяснение и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло Братство при срещата им в гр. Търново, през лятото 1922 г. [София, 1922], с. 288)

„Тази картина показва вашето сегашно състояние /Пентаграмата/. Вие сте всички в тъмнина. Целият фон е тъмнина. Вие излизате от тъмнината, не сте още в светлината. Туй е тъмнината, в която всички се движат. Този е третият път надясно, под свещения подпис на Духа - пътят към съвършенството, той е новата епоха, новият живот. А тази глава /на Христос в черно-белия Пентаграм/ показва сегашното състояние на хората, на учениците, които Го следват. Туй е пътят.

Ние означаваме Добродетелта с белия цвят, Правдата - със зеления цвят (това е материалния свят), Любовта - с розовия цвят (това е астралният свят, а в по-

висшите му проявления той се губи, душата се губи в полето на Нирвана), Истината - със синия цвят, или висшето ментално поле, и Мъдростта - с жълтия цвят.

Добродетелта - белия цвят, Правдата - зеления, Любовта - розовия, Мъдростта - жълтия и Истината - синия.

Тия цветове, тия добродетели ще ги носите в умовете си, ще ги опитвате и ще се ползвате."

Беседи, обяснение и упътвания от Учителя. Дадени на учениците отВсемирното Бяло Братство при срещата им в гр. Търново, през лятото 1922 г. [София, 1922], с. 252)

Служителите на Църквата научават за цветната картина с Пентаграмът, с образа на Учителя отгоре, и подемат злостна кампания, като критикуват в пресата Учителя, че е направил приживе икона със своя образ. През 1925 г. по нареждане на Синода полицията отива в братската вила в Търново, прави обиск и взема от живеещия там брат Стамат Михайлов всички картини, украсяващи горницата, заедно с цветният Пентаграм.

Учителят казва: " Една година, преди да вземат цветния Пентаграм, аз изтеглих всички живи сили от тази картина и тя не може да ползва хората, които са я взели."

Брат Любомир Лулчев научава за този обиск в колибата, отива в Търново в полицията, облечен като полковник, и освобождава картината на цветния Пентаграм и го занася на Учителя. Но Учителят повече не поставя никъде тази картина, за да се лекуват приятелите, понеже изтегли от нея всичките окултни сили. Тя остава да служи като учебно помагало на приятелите при подготовката за влизането им в шестата раса.

Имаме няколко Пентаграма.

Първият е черно-белият с образа на Христос на върха.

Вторият е цветният с образа на Учителя, който благославя душите.

Имаме музикален Пентаграм; Пентаграм в Паневритмията, създаден от Учителя по идея и предложение на брат Цочо Диков.

Пентаграми, направени на златни медальони и значки с карфици за братята.

А самият човек с разперени ръце и крака представлява живия Пентаграм в движение.

Ние постоянно живеем в един от петте върха на Пентаграмът.

В астрологията, човек може да намери в хороскопа си къде трябва да работи най-силно - с коя добродетел, като построи Пентаграмът и постави върха на Истината в медиум цели - зенита на хороскопа, където са свръхсъзнанието и връзката на човека с Бога, а другите четири точки да отбележи в разстояние на 72 градуса една от друга, като започне от върха. Ако в даден връх има добротворци - добротворни планети, този човек живее и работи с тази добродетел. Ако някой връх от построения върху хороскопа Пентаграм е зает от злотворни планети, то този човек няма тази добродетел и дълго време трябва да работи за да я придобие. Това са 5 животворящи центъра, от които идват енергии към човека от съответните добродетели. Така човек може да разбере кои добродетели е изработил досега и за кои още много трябва да работи в този живот.

Използването на Пентаграмът датира от дълбока древност. Той е Соломонов знак и с този символ са си служили много окултни школи за своето духовно повдигане.

Пентаграмът е символ на петте велики добродетели - петте велики принципа: Любов, Мъдрост, Истина, Правда и Добродетел. Чрез ъгъла на Добродетелта - левия крак на човека, става повдигането. Това са петте качества, които трябва човек да изработи у себе си, за да стане съвършен. Във всичко пулсира живият Бог и хората, рано или късно, ще осъществят Божия замисъл - чрез силите на Пентаграмът да намерят пътя към истинския живот.

Пентаграмът представлява велики и разумни течения в живата природа - течения на светлината, които индусите наричат „прана". Те се наричат още „движения на праната" или „течения на живота". Това са пет велики центъра, в които стават разумни процеси. Те представляват от себе си 5 положителни и 5 отрицателни сили. Възходящите или положителни сили, се намират по върховете на Пентаграмът, обърнат с върха си нагоре, а низходящите, т.е отрицателните, се намират във вътрешния петоъгълник, обърнат с върха надолу.

Пентаграмът хармонира ума и сърцето на човека и му показва, че той може да живее и да разреши правилно задачите си само с помощта на своя Отец - Бога. Той е извор на светлина, на динамична и магическа сила. От Пентаграмът струят лъчи от всички посоки. Този символ има благоприятно влияние и може да съдейства на ученика, понеже създава около него благоприятна аура чрез окултните сили, които изтичат от него. Но ако човек не живее в чистота на мислите, чувствата и постъпките си, Пентаграмът има обратно действие. Затова трябва да се носи само от хора с пробудено съзнание, ученици, просветени, адепти. Човек никога не бива да поставя този символ с върха надолу, защото така той поканва целия ад на гости в дома си. Пентаграмът има два равнобедрени триъгълника с върха надолу - Правдата и Добродетелта, един с върха нагоре - Истината - възкачване, спасение, стремеж към Бога. В равнобедрения триъгълник са скрити всички възможности за постижения.

Пентаграмът до известна степен наподобява човешкото тяло, когато е в разкрачено положение и с разперени встрани ръце. Главата е Истината, десният крак е Правдата, дясната ръка е Мъдростта, левият крак -Добродетелта, лявата ръка -Любовта.

Когато се явява едно възвишено същество на някой земен човек, то носи на челото си една петоъгълна звезда, с която осветява пътя си. Отрицателните същества нямат такива символи на тялото.

Комунистите взеха от Братството петолъчката - Пентаграмът за свой символ. Понеже те не прилагат принципа на Любовта, този символ разруши съюзната им държава и напълно ще очисти човечеството от злото и насилието.

В Пентаграмът има пет малки триъгълника и един петогълник в средата, обърнат с върха надолу, където се намират змиите. Виждаме от картината на Пентаграмът, че главата на дявола е мистично вътре в нас. Там човек всякога се намира в противоречие с Божественото в себе си. Законът е такъв.

Когато хората живеят свободно в рая, те са надарени със светъл ум и са на нивото на ангелите, с техните сили и възможности. Животните заемат мястото на хората и са като нас, хората, каквито сме сега. Те са родени от Адам и той им дава имената. Когато идва Ева, тя става ботаничка и се занимава с растенията.

Първите хора нямат отделителна система, и в рая съществува абсолютна чистота. Те се хранят с плодове и ако някой път приемат повече храна, тя се изхвърля през порите на кожата им. Човечеството ще стигне до това положение - да няма нужда от отделителна система, чак след 700 000 години, след преминаването му през Шестата раса - на Любовта и Седмата раса - на Истината, и достигне 33-годишна духовна възраст - един пълен Слънчев период. Тогава то ще започне един нов цикъл на развитие, като служител Божий в ангелската йерархия, много по-висок от сегашната човешка степен на развитие, в която сега се намира.

Адам и Ева са облечени в разкошни златни царски мантии. Когато пожелават да станат като Бога и ядат от плода на забраненото дърво, черният адепт им взема красивите мантии и влага в телата им полова и отделителна система, чрез които ги държи в подчинение и послушание. Тогава те виждат, че са голи, и се крият от Бога, който ги търси.

Половите органи са тясно свързани с главния мозък, с хилядолистника, и всяко неразумно използване на тази енергия намалява умствената енергия и човек

става слуга на Луцифер - забравя Бога. Започва да мисли не с главния Божествен мозък, а с малкия - свързан с низшите желания. След изгонването на Адам и Ева от рая, Адам се отказва да ражда повече и оставя тази функция на Ева, тъй както Бог им нарежда, когато ги изгонва от Рая:

"Жената да ражда в мъки, а мъжът - с пот на челото да изкарва прехраната."

Бог задоволява желанието на хората да създават форми като Него и влял в душата на жената непреривен стремеж да роди и отгледа едно дете на Земята. Всъщност, Бог създава детето, а жената е само едно условие то да дойде.

Неразумната постъпка на Адам и Ева предизвиква зараза в Рая и Бог, за да го запази, изгонва носителите й навън, като поставя пред вратата му един ангел с огнен меч да пази и не допусне хората да влезат отново в Рая и ядат от дървото на Живота и станат безсмъртни.

Един анекдот: „Бог в своята велика Правда решава да намали страданията на жената при раждането наполовина и вместо нея да се мъчи бащата на детето, заченато от нея. Това продължава известно време, докато един ден една жена започнала да ражда, но вместо да се мъчи мъжът й, започнал да се мъчи съседът. Жените не искат никой да знае тайните на живота им, събират се заедно и правят прошение до Бога да премахне това улеснение, което им е дал при раждането, и само те да страдат. Бог изпълнява желанието им и оттогава досега само жените страдат при раждането."

Понеже жената е по-стар дух от мъжа и с по-съвършено тяло, Бог й дава най-важната задача в живота - да отглежда и възпитава децата. Ако дадат на един мъж да гледа едно малко дете, той може да издържи на тази работа най-много един месец, ще го зареже, като каже, че не може повече да се разправя с такова плачливо и своенравно дете, а майката отглежда децата с любов и се грижи за тях през целия си живот.

Всеки полов акт представлява обръщане на Пентаграма с върха надолу - отиване на съществото до центъра на ада. Затова Учителят препоръчва на своите ученици абсолютно чист живот, за да може всичката енергия на човека да бъде отправена към Бога за пробуждане на висшите центрове на главата - особено „Любов към Бога", за неговото възходящо развитие.

Вие не можете да бъдете едновременно в хармония с Божествения и физическия свят. Ако сте в хармония с физическия свят, ще бъдете в противоречие с Божествения свят, ако сте в хармония с Божествения свят - ще бъдете в противоречие с физическия свят. Да бъдете в хармония едновременно с двата свята - това е невъзможно. Това не е абсолютно невъзможно, но при сегашните условия, в които се намира човек, той не може да постигне тази хармония. Това е задача, постижима само от боговете. Защо е невъзможно? Защото в човека има едновременно две течения: едното течение отива надолу, към Земята, а другото течение отива нагоре, към Слънцето. Всички философи, мъдреци и учители на човечеството твърдят, че човек едновременно не може да угоди на физическия и Божествения свят - на Бога и на Мамона.

Щом искаш да угодиш на Божествения свят, ще обърнеш Пентаграмът с върха нагоре; искаш ли да угодиш на физическия свят - ще обърнеш Пентаграмът с върха надолу.

Триъгълникът 1 с върха нагоре представлява Божествения свят, а двата триъгълника надолу 4 и 5 - Добродетелта и Правдата, представляват физическия свят. Ако обърнеш Божествения свят надолу, а физическия свят нагоре, тогава ти ще бъдеш справедлив спрямо света, но несправедлив към вътрешния закон и ще изпаднеш в противоречие с Божествения свят в себе си. Тези два принципа са в самия човек. Някои искат да изхвърлят Пентаграмът от себе си. Това не може да стане по никакъв начин.

Ако се разгледа шестоъгълникът - Соломоновият знак - и в него има преплетени триъгълници, но той се отнася до макрокосмоса, докато Пентаграмът

се отнася конкретно до човешкия живот.

Само в Пентаграмът вие можете да намерите правилния израз на вашия индивидуален живот към вас и към обществото, както и различните начини, по които трябва да постъпвате във всеки даден случай. Лицето, с което ще имате известни отношения, ще поставите на върха, горе, в числото 1. Върховете на Пентаграмът ще се движат тъй, че целият Пентаграм да бъде в постоянно движение. Най-добре е движението на върховете да върви по посоката на движението на Земята, или както се движи Паневритмията.

Ако започнем с Истината на върха, след това ще поставим Мъдростта, Правдата, Добродетелта и накрая Любовта, като усилено мислим и работим с Добродетелта, която сме поставили на върха.

Най-първо ви предстои да намерите къде е поставено лицето, с което ще имате известни отношения: дали в точката 1, 2 ,3, 4 или 5 на Пентаграмът.

Във външния кръг на развитието на човека в материалния свят Учителят поставя числото 1 при върха на Добродетелта, 2 - при Любовта, 3 - при Истината, 4 - при Мъдростта, и 5 - при Правдата.

Числата по върховете показват положителните или отрицателните принципи, които действат в човека за всеки даден момент. И тогава спрямо този човек вие ще действате с добродетели, съответно на това място.

Ако този човек се намира на мястото на числото 2 - Любовта, вие ще действате спрямо него с Мъдростта, а не с Добродетелта. Той има знания и затова оттам ще започнете с него. Ако този човек се намира при числото 1 - на Добродетелта, върху него трябва да се действа с Любовта, да се смекчи сърцето му, защото единицата е най-силният, най-суровият принцип, който трябва да се смекчи. Любовта ражда Доброто.

Ако някой човек се намира при 3 - Истината, ще му се въздейства чрез Истината, защото той обича Свободата. Когато някой човек се намира при 4 - Мъдростта, ще му се въздейства с Доброто.

Ако се намира при 5 - Правдата, ще му се въздейства с Правдата. Правдата е Божествен атрибут, който трябва да се приложи еднакво към всички същества. В Шестата - Светеща раса, хората ще се отопляват от човешките сърца, в които Божията Правда ще обитава.

Следователно с всеки човек ще се постъпва специално, според това, на коя страна на Пентаграма се намира той. По същия начин ще действате и спрямо себе си, защото всякога не сте на едно и също място в Пентаграма . Някога се намирате при числото 1, друг път - при 2, после при 3 и т.н. При това числото 3 не е всякога връх на Пентаграмът. Някой път числото 1 става главен център, друг път - числото 2 или 4, или 5, и т.н. Съобразно това движение вие трябва да нареждате отношенията си спрямо хората. Че това е така, вие виждате от отношенията ви например към малките деца. Докато детето е малко, вие му давате бонбончета, милвате го по главата, по лицето, но когато порасне, като стане ученик в гимназията , или студент в университета, отношенията ви към него се изменят, като към възрастен човек. Това показва, че неговият Пентаграм се е завъртял. Тъй щото вашите чувства, вашите отношения както към самите вас, така и към другите хора, постоянно се изменят. Значи центровете 1, 2, 3, 4, и 5 в Пентаграмът постоянно се движат - менят местата си. Щом известен център се измени по отношение към Слънцето, се образува дъгообразно движение, а не движение по права линия. Обаче докато новият център се сформира и заеме своето положение в съзнанието ви, ще станат известни пертурбации. Докато тази дъга се движи, т.е. докато изминете ъгъла, равен на 72 градуса / 360:5 = 72 /, вие ще усещате тези пертурбации. Някога тази смяна ще бъде възходяща, а някога в низходяща степен , ще зависи от това, в каква посока се движите - нагоре към Слънцето или надолу, към Земята. Ако посоката ви е надолу, към Земята, значи движението става във вътрешния петоъгълник, обърнат с върха

надолу, ако посоката е нагоре, към Слънцето, значи движението става по върховете на Пентаграмът, чийто връх е обърнат нагоре. Щом силите дойдат в нормалното си положение, започва ново движение, нова пертурбация и т.н. Това са движения на прилив и отлив, които стават периодически.

Учителят дава и друго определение на числата по върховете на Пентаграмът.

Числото **1** представлява Божествената страна / Бог - Добродетелта /. Човек познава Бога само с Добродетелта, която проявява. Когато Бог се ограничава, ражда са Доброто в света. Оттам движението върви към върха 2 - Любовта, дето е човекът.

От върха **2** движението отива към върха 4 - Мъдростта, повторно отиване към Бога, но вече конкретно проявен в обществото.

От върха **4** движението отива към върха 3 - Истината. Тройката е неутрално число, което показва отношението към самия себе си.

Числото **3** е домът, отношението на човека към неговите приятели, близки, но не и към народа и външните хора. Най-после движението слиза към числото **5** - Правдата.

Всички добродетели в Пентаграмът представляват пътя, през който човешката душа трябва да мине. Това е синтез на програмата в пътя на ученика. Пентаграмът има три основни части - външен кръг, вътрешен кръг и център, надписи и букви. Ще ги разгледаме последователно в черно - бялия Пентаграм, който показва развоя на християнството от преди 2000 г. досега.

II. Външният кръг на Пентаграма и символите в него

Външният кръг, в който е вписан Пентаграмът, представлява *светът, опитностите, земното училище.*

Самият кръг е символ на безкрайност и казва, че това, което не можеш да постигнеш в един живот, в безкрайността ще го постигнеш.

Когато човек започне своето развитие като млада душа и добива опитности, той извървява външния кръг на Пентаграмът, където са картините на сабята, чашата, книгата, светилника и жезъла. Те са извън фигурата и са символ на силите в природата - неин език.

1. Сабята

При подвига в живота развитието ще трябва да започне със сабята, която представлява *силата.*

Сабята показва, че всеки човек може да бъде силен, но силният човек може да извърши някога престъпление. Като неопитна душа човек си служи с насилието. Той мисли, че всичко у е позволено и може да прави всичко, каквото пожелае, без да мисли за последствията.

Сабята е символ на Марс и отговаря на езика на човека. Тя е символ на силата и Словото на младежките енергии в човека.

Затова Учителят препоръчва всеки ученик да носи по едно малко ножче, което да го свързва със силите на Словото. Сабята трябва да бъде винаги в хоризонтално положение, за да служи на мира и хармонията, а не вдигната нагоре.

2. Чашата

Като върши насилие, човек ще си научи урока, рано или късно, понеже законът е: „Насилието ражда насилие."

По силата на кармичния закон, човек минава през страданието - това е горчивата чаша, която трябва да изпие. Така се пробужда неговата душа и започва постепенно да разбира, че насилието и неправдата не са правилни методи, с които

човек може да си служи. Страданията му напомнят, че е сгрешил и се е отклонил от Божествения закон. Не всякога човек може да разбере каузалността в живота: от каква причина - грях, произтича дадено страдание. Но когато си замине от този свят, във филма на живота, който му се прожектира, той ясно разбира и осъзнава грешките си, като пожелава да слезе отново на Земята и да не си причинява повече страдания чрез неразумни постъпки.

Страданието е велик път за придобиване на ценни опитности и метод за постигане на непрекъсната връзка с Бога. Това са родилните мъки, чрез които човек трябва да одухотвори материята в себе си и да роди една нова идея. Това е пътят на възлизане в един по-висок и организиран свят и отваряне на ума, за да разбира правилно Словото.

Чашата е свързана с Луната и големите промени, през които човек минава в живота си, голямото пречистване чрез болестите, през които го прекарва природата.

3. Книгата

Като изпие горчивото съдържание на чашата, човек намира отворената книга, от която научава защо страда, и започва да изучава духовната наука. В нея той намира законите на природата и живота, започва да ги прилага, за да не прави повече грешки и да не страда. Така той добива светлина и животът му става разумен.

Книгата е свързана със съвестта, съзнанието и планетата Меркурий. Тя е паметта и разумът, пробуден в човека.

4. Светилникът

За да чете от книгата на живота, на човек е необходим светилник.

Светилникът представлява човешкия разум, който му показва какво е написано в книгата на природата. Чрез тази светлина човек се домогва до величието на Божествения план, който го води от тъмнината към светлината, от робството към свободата, от обикновеното към съвършеното, от греха към чистотата и от невежеството към знанията.

Светилникът със свещта е Слънцето, което озарява мозъка на човека и го кара постоянно да мисли.

5. Жезълът

Като чете книгата и изучава принципите и законите на природата, човек придобива просветление и се стреми да овладее себе си, да стане цар на себе си. Най-после му се дава законът - тоягата или жезъла, чрез които може да постигне своите желания. Природата му дава своята тояга и казва: „Чети в моята жива книга и знай, че всичките твои стремежи трябва да бъдат отправени към Бога." При това тоягата трябва да бъде изправена нагоре към Бога, което показва стремеж към Бога. В тази фаза човек има известно самообладание и гледа да се въздържа от проявите на своята низша природа. Учи се да я владее и контролира и насочва правилно.

Жезълът е символ на властта, до която човек неминуемо се домогва в стремежите на своя живот.

Той е свързан с планетата Сатурн и Юмрука на човека - с насилието.

В ръцете на посветения жезълът става магическа пръчица, с която може да се извикват и направляват известни природни и психични сили за благото на човечеството.

С тази картина на жезъла - властта, се завършва външното учение в живота на човека. Това е пътят на светския човек, който е почти несъзнателен.

И затова виждаме, че картините на сабята, чашата, книгата, светилника и жезъла са извън Пентаграмът. Изминаването на този път е приготовление за влизане в пътя на ученика.

Влизането във вътрешния кръг на Пентаграмът е началото на ученичеството.

III. Вътрешният кръг на Пентаграмата и картините в него

Вътрешният кръг на Пентаграмът представлява пътя на душата през петте картини, които са поставени на линията на съответните добродетели:

Към Истината - удобна стълба с врата, към Правдата - Христовия Дух, към Любовта - стръмен път, водещ към тясна врата, към Мъдростта - Окото, което вижда всичко, към Добродетелта - Дървото на Живота.

След изминаването на външния кръг човек е все още недоволен и душата му търси по-дълбок смисъл в живота. Започва да работи съзнателно върху себе си, за своето повдигане и усъвършенстване. Става ученик на Великото Училище на Живота. Досега външният живот е оказвал своето влияние върху него без активното участие на неговото съзнание, а сега той поема еволюцията си в свои ръце. Това е влизане в Божествената Школа. Той започва съзнателно да подхранва изработването на Божествените добродетели, които характеризират съвършения човек, като минава през пет стъпки на самоусъвършенстване.

1-ва картина

Стълба с удобни стъпала, които водят до една врата
Път към Истината от Добродетелта / 4 -> 1 / - по синия лъч

След външния кръг идва ново положение за ученика - да влезе през вратата на Добродетелта, откъдето ще започне посвещението.

С влизането на човека в пътя на ученика започват и изпитанията. Изпитите отначало са по-леки и в зависимост от възможността да ги издържа. Всичко се дава според силите му и ученикът върви по удобна стълба, което показва, че изпитите са леки, но необходими.

Ако при някоя неприятност - малка или голяма, или при някоя мъчнотия или препятствие човек губи кураж, своя вътрешен мир, изгубва самообладание и отпада духом - той е пропаднал на изпита.

Ако ученикът мине покрай едно страдащо същество и в неговата душа се яви желание да му помогне, но в последния момент се откаже от това добро и реши да продължи пътя и си отиде - той не издържа изпита. Като се събуди нощем и в него се яви желание да се помоли, но си каже: "Студено ми е, уморен съм", и не стане, той не издържа изпита .

В тази фаза от развитието на ученика започва зазоряването на Истината - 1.

Това е началото на познаване на Бога - Бог е Истина. В ученика се ражда подтик да върви в Божия път, да изпълнява Господните закони и волята Божия.

2-ра картина

Христовият Дух

Път към Правдата от Истината / 1 ->5 / - по зеления лъч

„Глава на твоето Слово е Истината" - това е Христовият Дух, до който неизбежно достига ученикът в своето развитие. Той го среща и прави първата връзка с Него, възприема Неговата Истина и Христовия Дух започва да го ръководи отвътре. Ученикът започва да се изменя постепенно - влиза естествено в пътя на Правдата и Справедливостта - да бъде правдив към всички и всичко. Да почита и уважава всекиго, да не обижда и най-малкото създание, защото всяко същество има право на живот и в него Бог живее и работи. Всяко същество, което срещаме в живота си, заслужава да бъде почитано и уважавано, защото, като Божие творение, то има известна мисия, определена му от Бога. И най-малкото и нищожно същество в процеса на своята еволюция има велико бъдеще. То ще се усъвършенства и ще достигне до висока степен на развитие.

Всяко същество, което слиза на Земята, има известен кредит, то има право на благоприятни условия за своето развитие. Никой няма право да му отнеме тези условия. Ученикът прави първите стъпки в това направление, докато в бъдеще разбере правдата в нейната дълбочина и велика същина.

В цветния Пентаграм на върха е изобразен Учителят с разтворени ръце, които благославят всички. Много векове душата на ученика търси да срещне своя Учител, да го познае и да влезе в неговата школа да учи. Той става ученик на Всемирното Бяло Братство, глава на което е Христос.

3-та картина

Стръмен път, водещ до тясна врата

Път към Любовта от Правдата / 5 -> 2 / - по розовия лъч

Като мине строгия закон на Правдата, човек върви по стръмен път и стига до тясна врата - много по-тясна от първата, през която трябва да мине. Там той започва да търси страдащите, за да им помогне.

Тази врата символизира отказване от светския живот. Ученикът желае вече да работи, както Бог иска. Труден и тесен е пътят на ученика - но славен.

Христос казва: " Влезте през тесните врата, защото просторни са вратите и широк е пътят, който води към погибел."

Тук започват вече вътрешните, мистични изпити на ученика. Тук е изпитът - да възлюбиш врага си, който ти е направил много пакости, без да се озлобяваш, да му простиш и да го възлюбиш. Това е една от най-трудните задачи за ученика. Истинско прощаване има, когато е придружено с любов. Велики хора са тези, които имат любов към врага си.

Друг голям изпит е този - на праведния Йов. Когато минава някое голямо страдание: тежка болест, пълно ограничение, голямо разкаяние, да не се обезсърчава и обезверява, но да запази своя вътрешен мир и радостта си, като съзнава постоянно, че всичко е добро и за добро. Да каже: " Бог дал, Бог взел, да бъде благословено Неговото Име." Всеки ученик в пътя на своето развитие непременно ще мине през този кардинален изпит - така се добива посвещение.

Ако един ученик се съблазни от жажда за власт, слава, богатство и др., и за цената на тия неща изневери на своето убеждение, на своята връзка с Бога, той пропада на изпита си. Има много такива примери в живота. В миналото, в древните окултни школи, всеки ученик минава през изкуствени изпити, като например осмиването на ученика в Питагоровата школа. Сега в този сложен и разнообразен живот няма нужда от изкуствени изпити, животът сам ни ги предлага в различни гами и цветове. След тези трудни изпити ученикът е готов да приеме любовта и да

влезе в истинския живот на постоянно обновление и хармония.

В цветния Пентаграм до върха на Правдата - 5, е даден третият път под свещения подпис на Духа, път към Съвършенството, към Новата епоха и Новия Живот, който идва на Земята.

4-та картина

Окото

Път към Мъдростта от Любовта /2->3/ - по жълтия лъч

Окото символизира в случая Мъдростта. То е Божественият Дух, Който ще ни научи как да разбираме Божествените Истини. Ученикът тук има дълбок поглед към нещата. Той приема Божествената мъдрост в себе си. Портите й се отварят пред него - само на човека на Любовта се отварят тези порти. Само нему се поверяват ключовете на Висшето знание - на Великата Божествена Наука, защото той няма да злоупотреби с него за свои лични цели, за свои интереси, но ще го употреби в служене на Бога за всички. Всеки, който не е минал през Любовта, неминуемо ще злоупотреби с това знание и ще докара големи нещастия на себе си и на околните.

5-а картина

Дървото на живота

Добродетелта / 3 -> 4 / - по белия цвят или цвета на узряло жито

Овладял Любовта и Мъдростта, човек е изправен пред Дървото на Живота. Новият живот дава своите плодове - идва Добродетелта, и той разбира, че смисълът на живота е в служенето на Бога.

Ученикът започва един дълбок, вътрешен живот и дава пълна изява на добродетелите си. Това е петото качество, което той изработва в себе си, след Истината, Правдата, Любовта и Мъдростта. Най-високата точка в живота, до която човек може да достигне - това е служенето на Бога. Ученикът е озарен от тази идея и започва беззаветно да Му служи. Проявата на Любовта в живота е - служене на Бога. Най-високата форма в служенето на Бога е: да показваш на другите хора пътя към Него, да помагаш в пробуждането на съзнанието им, за да Го познаят - да си лекар на човешките души.

Смята се, че действително човек е спечелен за Бога, ако и той от своя страна започне да печели души за Него.

Така ученикът преминава по лъчите на добродетелите, през тези пет картини на Пентаграмът, изрисува го в душата си и осмисля формулата - Заповедта на Учителя, с която завършва книгата „Завета на цветните лъчи" :

„Обичай съвършения път на Истината и Живота.
Постави Доброто за основа на дома си,
Правдата за мерило,
Любовта за украшение,
Мъдростта за ограда и
Истината за светило.
Само тогава ще ме познаеш и Аз ще ти се изявя."

IV. Центърът на Пентаграма
Светая светих

След като измине външния и вътрешния кръг, ученикът има желание да се слее с Бога, да стане едно с него - последната задача от своята еволюция. Човек, овладял Любовта, Мъдростта, Правдата и Добродетелта, стига до най-високия връх - Истината /да познае Бога/ - най-мъчния и най-строг път, където ще разсъждава за дълбоките Божествени наредби, за кармата и вътрешната страна на живота.
Ученикът минава в центъра на Пентаграмът - Божествения център, където пътят пак е илюстриран с картини: две преплетени змии, кръг, кръст и отворен нагоре полукръг.

Тук той отново минава през пет изпита. Очертани от петте планети, с които той е неразривно свързан на Земята. Това са Луната, Меркурий, Венера, Земята и подземното царство.

Отворенията полукръг представлява душата, която идва при заминаващия човек и взема всичките добродетели, които той е изработил чрез ума - Меркурий (знакът, образуван от полукръга, кръга и кръста отдолу), сърцето - Венера (знакът, който е под полукръга), волята - Земята (знакът над змиите с кръга и кръста над него), и предава тялото на змиите - отрицателната ложа, която има задача да го разглоби.

Това е един дълъг процес, който за духовно издигнатия човек продължава най-много до 40-ия ден от смъртта, през което време той приключва всички сметки със Земята. Ако заминалият човек е престъпник - убиец, тялото му мирише много тежко и душата остава в него, в продължение на 20 или 30 години и тя изживява ужаса от разлагането на тялото. Когато се освободи от този ад и пожелае пак да дойде на Земята, за да изправи грешките си, и ако някой я накара да извърши отново убийство или друго престъпление, тя му казва : "Ти бил си 20 -30 години в земята, да те ядят червеите, да чувстваш изгниването на тялото си и неимоверно да страдаш? За нищо на света не желая да гния втори път в земята." Така природата учи хората да не правят повече престъпления, когато идват на Земята.

Минаването през центъра на Пентаграмът е път на пълно самоотричане - отдаване на Божието дело, служене на Бога и на човечеството. Тук човек достига до висшите прояви на Любовта. В тази фаза на развитие ученикът минава най-страшните и тежки изпити. За да познае Бога, той минава през смъртта, при която Бог идва и разговаря с него.

Хората умират, за да се справят с животинското състояние в себе си и да се отворят в тях крановете на Любовта, Мъдростта и Истината. Това означава да умре човек за дребнавостите в живота и да се пробудят чакрите на Ума, Сърцето и Волята.

Има много същества, които са стигнали до този изпит и са успели да се върнат от тунела, като са преживели тъй наречената „клинична смърт", в която развиват своите фини духовни способности и като се събудят, започват да се проявяват като големи ясновидци, лечители и екстрасенси, които имат пряка връзка със своя ръководител и много същества от невидимия свят.

При заминаването на човека Бог идва при него и разговаря с душата му. Той го пита:" Къде си ходил, защо имаш толкова много рани и защо си толкова закъсал?" Бог успокоява душата и подготвя пътя й. Тогава, в зависимост от начина на живот, идва или архангел Михаил, или лукавият дух, за да вземе душата и я отведе там - в мястото, което заминалият сам си е определил със своя разумен или неразумен живот.

Когато Мойсей заминава от този свят, за неговата душа идват Сатаната и архангел Михаил. Архангел Михаил не се бори със Сатаната, но казва: "Бог да ти запрети да му вземеш душата." Бог нарежда и Михаил отвежда душата на Мойсей в Божествения свят, макар че тя принадлежи и на дявола, понеже Мойсей е убил

човек.

След заминаването си душата на човека вижда филма на живота от момента на заминаването до момента на раждането и се подготвя да премине през тъмната зона, в която низшите същества ограбват душите и ако няма съдействието на Бога и Братството, тя може да пропадне на този изпит - да се отчае и да не премине тунела. Даже Учителят, преди да си замине от този свят, в една от беседите си от томчето „Завета на Любовта", като говори за тъмната зона казва: "И аз търся път, за да премина."

Затова, докато траят 40-те дена от заминаването на някой наш близък, ние трябва да се молим за него усърдно всеки ден - сутрин, обед и вечер, за да може лесно да оправи сметките си в живота, да премине тунела и да продължи работата си в една от школите на Бялото Братство в невидимия свят. Обикновено някой от братята - Боян Боев или Учителя, посрещат душата на заминалия окултен ученик от Школата в тунела и я извеждат на светлина.

Учителят казва за дядо Благо - Стоян Русев, който е прероденият Климент Охридски, че го обича много, и в неделята след заминаването му държи три беседи - запалва три свещи, и така дава зелена улица на душата му да замине направо от Земята за Света на Светлините, без да бъде засегнат от митарството на смъртта и земните закони. „Той е завършил еволюцията си, затова няма повече да се преражда на Земята."

При друг случай Учителят вика един възрастен брат - ръководител, и го моли да направи едно добро вместо него, понеже е много зает. Братът го пита: „Учителю, дали ще мога да направя това добро?" Учителят му нарежда да отиде на централните гробища. Той бавно, с бастунче в ръка, отива в Орландовци. Когато влиза през главната врата на гробището, чува ясно гласа на Учителят, който му нарежда да отиде при гроба на една току-що заминала си сестра. Тя ще го чака там, седнала на гроба, и когато дойдат ангелите за душата й - да й даде зелена улица направо за Света на Светлините. Братът изпълнява точно поръчението на Учителя и душата на тази сестра отива в определеното от Него място.

Когато си заминава един обикновен човек, душата му излиза през устата, а при духовните хора - тя излиза от центъра на мъдростта - на главата над челото, като светлина.

При много случаи Учителят идва лично и взима душите на наши заминаващи братя и сестри.

Веднъж Учителят пита сестра Мария Тодорова какво желание има. Тя му отговаря: „Учителю, искам, когато си замина, Вие да ме посрещнете." Учителят й отговаря: „Добре." Той винаги изпълнява обещанията си. Когато тя си заминава, присъстващият брат Борис Николов вижда една голяма светлина над главата й, която изтегля душата й, и отлита нагоре. Подобно е заминаването и на брат Боян Боев, а при заминаването на Васил Радев, сестрата, която присъства на неговата смърт - вижда образа и ръката на Учителя, която изтегля душата му от предната част на главата.

Змията е противникът - врагът, когото трябва да възлюбите, за да победите. Двете преплетени змии показват, че ученикът се бори със своята низша природа - злото у себе си, побеждава го с Мъдростта и преминава през Кръста - пълното самоотричане. Това е изпитът на Голгота - победа над низшата природа и личния живот. След това ученикът минава през тъмната зона, оставен сам на себе си. Той се смята, че е напуснат и изоставен от всички приятели, забравя копнежите и стремежите, които са го вълнували дотогава. Голяма тъмнина е наоколо му. Обаче в този труден момент много светли същества - негови приятели, бдят с трепет и го насърчават да издържи този най-труден изпит. Ако се обезсърчи, отпадне духом, той пропада на изпита и се връща назад. Обаче, ако в този върховен момент на самота той започне да се моли и осъзнае, че има Един, Който винаги го обича и е с

него - Бог на Любовта, веднага му се явява една малка светла точка, която бързо се увеличава и ученикът тръгва към нея и излиза на едно светло, красиво място, посрещнат от своите радостни съученици и приятели.

Връзката с Бога разрешава правилно всички най-трудни задачи, появили се в развитието на човека. Когато човек премине през тунела и отиде при приятелите си на светлина, мъчнотиите му не се свършват. Веднага прожектират филма на живота му, за да види и осъзнае погрешките, направени в живота си. Когато известни светии преминават в духовния свят, ангелите дават съобщение и с хиляди се събират да гледат филма на неговия живот.

Учителят отбелязва, че много светии и учени са се гърчили пред филма на своя вътрешен живот. Филмът се прожектира непрекъснато дотогава, докато душата осъзнае погрешките си и реши да ги изправи. Пред заминалия застава една комисия от ангели, които най-строго го съдят за всяка направена погрешка. Заминалият се моли на Бога и ако молитвата му се чуе, идва Учителят и променя съдбата му, като го изпраща да учи в някоя от школите на Бялото Братство дисциплината, която желае. Значи велико нещо е човек да има благоволението на Учителя в невидимия свят, където всички същества изпълняват волята Му.

Много пъти в хилядите наши инкарнации ние сме държали тези изпити, стигали сме донякъде и в следващото прераждане пак сме ги повтаряли и продължавали оттам, докъдето сме стигнали. Много пъти сме връщани отначало. В продължение на 200 000 години ние сме се прераждали и работили, за да станем носители на петте велики добродетели - съвършени човеци на Петата раса и начатък на Шестата - Светеща раса, на Синовете Божии. Нашите неимоверни усилия ще се увенчаят с пълен успех и ще станем достойни ученици на Учителя - беззаветни служители на Новия живот, и ще преминем в по-висшата степен на развитие - светийската - да осветяваме пътя на грешните хора, или ангелската - да им служим и помагаме безкористно.

Около Пентаграмът има нарисувани три букви: **В, У, Ж**. Това са началните букви на думите: „**В**елико **У**чилище на **Ж**ивота". Другото значение на буквите е: В - Вожд, ръководител в небето; У - Учител и Спасител или **В**ожд и **У**чител на **Ж**ивота. Това са буквите на Христа, Който е Ръководител на Всемирното Бяло Бартство, с което трябва да сме непреривно свързани.

Буквата **Ж** в Пентаграмът показва живота, който трябва да се качи горе, при Бога.

В цветния Пентаграм тя е качена едно ниво по-нагоре, вляво, под отвореното Око, а на нейно място е поставено летящото колело върху светещата сфера - Духът на Виделината, който ще примири всички низши същества от ада с Бога. В Шестата раса буквата Ж - Животът, ще бъде при образа на Учителя и нашият живот ще е едно с Неговия.

Учителят казва: „Отсега нататък между вас и Мен няма да има никаква раздяла. Ще работим заедно през вековете."

В Пентаграмът между катетите на големите ъгли се образуват пет малки равнобедрени триъгълника, в които е написана по една цифра.

Числото **1** е на върха при Истината, над който е ясносиният цвят - на духовния човек. Духовен човек е само онзи, който живее и се движи в Истината. Баща на лъжата е дяволът. Щом човек допусне в ума, сърцето или волята си някаква лъжа, той обръща Пентаграмът с върха надолу и отива към ада, като загубва ясносиния цвят и придобива черния.

Числото **2** е на върха на Любовта, където е яскорозовият цвят, който въздейства на сърцето и дробовете. Когато човек наруши принципа на Любовта - скъса връзката с любимия си човек, заболява от сърце, туберкулоза или получава психическо разтройство.

Числото **3** е при върха на Мъдростта, където свети ясножълтият цвят и влияе на ума. Когато човек наруши принципа на Мъдростта и се откаже от Бога, започва

една голяма вътрешна борба, в него се явяват две еднакви по сила и противоположни по същност мисли - той полудява. Отричането на Бога води към лудост.

Числото **4** е при върха на Добродетелта, където е цветът на узрялото жито, и символизира краката и тялото. Когато човек наруши принципа на Добродетелта, заболяват краката му, някои части от тялото се схващат и почти спира физическото мудвижение.

Числото **5** е при върха на Правдата, където е яснозеленият цвят, който влияе на жлъчката, черния дроб и ръцете. Ако човек наруши строгия закон на Правдата, заболяват тези органи.

V. Как се работи с Пентаграма

Петте върха на Пентаграмът постоянно излъчват енергии и за тези сили няма ограничения. През тези 5 върха човек може да влезе в пътя, ако иска да служи на Бога.

Първото правило за това е написано *в кръг* около Пентаграма:

„В изпълнението волята на Бога е силата на човешката душа“

Тези думи са много важни и произнесени съсредоточено, имат мощно въздействие.

Според окултната наука, *кръгът* означава благоприятните условия, в които е поставено едно същество. Животът на човека /в пътя на неговата еволюция , протичащ в Пентаграма/ е обиколен от този кръг - от непрекъсната дъга заедно с формулата, което показва,че в усъвършенстването си човек е поставен при благоприятни условия. Божественият Промисъл и напредналите същества му помагат и го крепят. Ученикът, тръгнал по пътя, винаги ще чувства подкрепата на невидимия свят, който го измъква от всички безизходни положения. Кръгът - дъгата, заедно с тази важна, написана около Пентаграма формула е любящата ръка Божия, която превръща всяко зло на добро. Това е мантра, с помощта на която човек лесно извървява външния кръг на Пентаграма и влиза в Школата на Учителя.

Пентаграмът е пътят на човека към Божественото, пътят на неговата душа за развитието и усъвършенстването й. Възприела вече петте добродетели, тогава Божественият Дух ще й изпраща хармонично енергии, които ще се изливат през петте върха и ще повдигат и укрепват падналите грешни души, като ги насочват в пътя на ученика.

Когато петте принципа живеят в човека, той се слива с Божествения свят и става една съзнателна монада, която знае вече да работи за еволюцията с пълно съзнание и дълбоко знание на Божествените закони.

Която добродетел иска да изрази най-силно, ученикът поставя Пентаграмът хоризонтално и насочва напред съответния ъгъл. Пентаграмът оживява и енергиите му протичат през тази добродетел с голяма сила. Тогава привеждаме и формулата в съответния за случая вид:

„В изпълнението волята на Бога
чрез Любовта е силата на човешката душа. “ /3 пъти/
„В изпълнението волята на Бога
чрез Мъдростта е силата на човешката душа. “ /3 пъти/
„В изпълнението волята на Бога
чрез Истината е силата на човешката душа. “ /3 пъти/
„В изпълнението волята на Бога
чрез Правдата е силата на човешката душа. “ /3 пъти/

„В изпълнението волята на Бога
чрез Добродетелта е силата на човешката душа. " /3 пъти/

Когато се борим за постигане на доброто и искаме да победим известна мъчнотия чрез Истината, ще насочим върха на Истината напред.

Искаме ли да оправим нещо в себе си, тогава ще насочим върха на Мъдростта напред и ще работим с ума си. И с другите върхове и добродетели ще направим същото, според случая.

Когато човек се намира в опасност, нека си представи, че държи Пентаграмът пред себе си, като с дясната ръка хваща Правдата, а с лявата - Истината, и насочва върха на Мъдростта напред към обекта, който го заплашва, казвайки:

„В името на Господа Исуса Христа, молиме Господа на Силите да стане благоугодно пред Неговите очи."

Абсолютно е забранено на ученика да използва това окултно знание с цел да атакува някои свои съученици, да им напакости, защото това, което направи, като бумеранг ще се върне върху главата му.

Учителят отбелязва, че някои приятели са го атакували дори и него с тези окултни сили.

Преди 2000 години на Земята слиза Синът Божи - Исус Христос, с великата задача да спаси човечеството, като поеме греховете му и го отклони от погибелния път, по който дотогава е вървяло. Неговата вътрешна, мистична задача е да обърне човешкото развитие от инволюционно - непрекъснато слизане надолу, в материята, в еволюционно - нагоре, към Слънцето на живота, към Бога. Човекът, излязъл от дома на Баща си, все повече се оплита в гъстата материя, като проявява егоизма и насилието, стигайки до краен предел на своето отдалечаване от Бога, допуснато от небето. Тогава в човека се пробужда индивидуалното съзнание, прави един обратен завой и отправя взора си към Бога - своя Отец.

Христос идва на Земата при инволюционното развитие на човечеството, преди то да е достигнало най-ниската точка на падението си. Той дава мощен тласък на човешкото подсъзнание, та когато човек стигне до дъното на своето падение, да има сили да започне да се изкачва и мине в пътя на еволюцията. Тогава той ще превъзмогне личния си живот и ще прояви живота за Цялото, като победи насилието и безлюбието и влезе в Любовта и Свободата.

Христос със своите беседи, държани в Палестина, подготвя пробудените умове да тръгнат в пътя на правилното развитие, на Любовта и Жертвата - да минат по Неговия труден път.

Това е пътят на вътрешния кръг на Пентаграмът, пътят в Школата, който може да се измине само с помощта на Христовия Дух.

VI. Учителят за Пентаграма

Учителят казва, че в средният кръг е написано:

„Защото Бог толкоз възлюби света, щото даде Сина Своего Единородного,
за да не погине всеки, който вярва в него, но да има живот вечен."

(Иоанна 3:16)

Този стих в Пентаграмът е невидим, но е абсолютно необходим в пътя на ученика.

Когато човек иска да познае Бога и да се слее с Него, той напуща

физическата си форма - къщата, дадена му от Бога, и тогава душата му трябва да каже:

„Отивам да търся Царството Божие и Неговата Правда."

Братята, които го изпращат на гробищата, трябва да кажат на душата му да излезе от тялото преди заравянето, за да не влезе заедно с него в гроба. Казва се 3 пъти на душата му:

„Не влизай в гроба."

Това е пътят на ученика в центъра на Пентаграмът - Божествения център, /Светая Светих/, където е написано:

"Търсете първо Царството Божие и Неговата Правда и всичко друго ще ви се приложи."

Това е третата и най-мистичната формула в Пентаграмът, която също е невидима.

Пентаграмът е една сложна математическа и магическа формула - пътят на човешката душа към Бога, излязла от робството и оковите на греха и животинската природа. Знае ли човек как да си служи с тази формула, той ще опита великите Божествени сили, които изтичат от нея.

Пентаграмът е велико Божие благословение, дадено ни от Учителя в тази трудна епоха. С неговите сили да можем да преодолеем всичките си мъчнотии и трудности и да влезем във виделината на Духовния свят, където Учителят ни е приготвил място, за да продължим нашата свещена работа, започната на Земята.

Символично, ако някой получи писмо от духовно същество или види насън една точка, която се отнася до някой човек от физическия свят, това показва, че този човек има елементарно егоистично съзнание и мисли само за себе си.

Ако символът е права линия, тогава самосъзнанието е развито - този човек мисли освен за себе си, но и за своя най-близък приятел.

Ако символът е равностранен триъгълник - това е ученик на Новия Живот, у когото умът, сърцето и волята са в пълна хармония и на него винаги може да се разчита. Той навсякъде проявява Божествените принципи на Любовта, Мъдростта и Истината.

Ако символът е квадрат, този човек има големи мъчнотии в семейството си и трябва да направи усилия да се хармонира с жена си, сина си и дъщеря си. Ако иска домът му да се свърже с Бялото Братство, той трябва върху квадрата да постави един равностранен триъгълник - символ на хармонията. Получената фигура е геометричното определение за Бялото Братство - къща с покрив, неуязвима за външните отрицателни влияния. Над главата на семейството са Любовта, Мъдростта и Истината, или числото 123.

Ако види числата 4, 2, 1, 3, 5, това показва, че този човек извървява пътя на външния кръг на Пентаграмът. Понеже се движи обратно на околоосното движение на Земята, по часовниковата стрелка, този човек среща много спънки и често се увлича от посторонния живот на чувствата и желанията си - от външните красиви форми на физическия свят. Той започва пътя си с ъгъла на Добродетелта и го завършва с ъгъла на Правдата.

Ако види числата 1, 5, 2, 3, 4, тогава този човек изминава вътрешния кръг на Пентаграмът, като започва от Истината, начертава го в душата си и го завършва с Добродетелта - става ученик в Школата на Учителя - на Бялото Братство.

Ако символът е кръг - това е Божественият свят, или животът в центъра на Пентаграмът - Божественият център, където при преминаването на изпитанията цялото съзнание на ученика се отправя към Бога и с Неговата помощ постига съвършенство, възкресение, безсмъртие и вечен живот и става едно с Бога - крайната цел на човешкото развитие.

Светозар Няголов

ХРАНЕНЕ ПОСТ И ЖИТЕН РЕЖИМ ПО БЕИНСА ДУНО

Ново издание
на книга със същото заглавие издадена 2000 г.

Храненето, постът и житният режим

„Животът е сбор от процеси. Храненето е един от тия процеси; резултат на една велика причина. Един от важните стимули в съвременната култура е въпросът за храненето. Войните, споровете, недоразуменията между хората се дължат главно на въпроса за осигуряване на храната." */Новият човек, с. 72/*

„Има нещо съществено за човека - това е храненето. По-хубава музика от храненето няма. Това се вижда от факта, че храната укротява всички същества. Сгответе едно хубаво ядене и го предложете на хората, да видите как ще им се отрази. Колкото и да са лоши отношенията помежду им, като хапнат заедно от вкусното ядене, те непременно ще се примирят. Да ядеш, това е най-великата музика, но трябва да се разбере смисълът на храненето."

/Да възлюбиш Господа, с. 214/

„Човек яде, а мисли, че яденето е безсмислен процес. Не, по-смислен процес от яденето няма. Безсмислен е само, когато човек преяжда. В яденето е вложено началото на Словото. Някой казва: Аз се уча да постя. – Колко време можеш да постиш? – Най-много 40–50 деня. Един ирландец постил 80 деня и след това умрял – повече не могъл да издържи. Има напреднали същества, които могат да постят хиляда години и накрая на поста те закусват. С какво нетърпение, с каква радост очакват те тази закуска! След нея те се разцъфтяват като цвят." */Вехтото премина, с. 239/*

„Добре, дайте ми пример, дето някои духовни хора могат да живеят 80 дни без хляб. Вие казвате: Христос е прекарал 40 дни пост – толкова.

Оставете Христа, покажете ми някои духовни хора, които са гладували време и да не отслабнат, да останат пак така здрави, с червени лица, каквито са били по-рано. Значи Бог е създал човека така, че трябва да яде, защото яденето има смисъл.

Яденето е любов. Когато човек яде, без да разбира смисъла на яденето, той върши престъпление."

/Темпераментите. 3 школна лекция на Общия окултен кл. (IV г.), държана от Учителя на 29.X.1924 г., София. Русе, с. 19/

„Храна, която е стискана и дъвкана между зъбите, е здравословна. Зъбите са магнетични центрове, затова сдъвканата храна, това е Божествената сила, която минава направо. Дъвкането е мислене."

/Мисли за всеки ден 1985-1986 г., с. 131/

„С яденето идваме в съприкосновение с Бога. Щом се храним с любов, ние възприемаме Божествения живот в себе си. Господ, като влезе в мен, ще направи това, което аз не мога да направя. Господ чрез храната, като влезе в мен, в моя ум, в моето сърце и тяло, ще придаде това, което никой друг не може да даде. Свещен акт е яденето. Ще ям хляба с всичкото си благоговение - Господ е там." */Мисли за всеки ден 1981-1982 г., с.88/*

„Две неща продължават живота: разумното хранене, т.е. спазването на известна диета, и нормалното страдание. Който не преяжда и не си дояжда, продължава живота си." */Мисли за всеки ден 1969-1970 г., с. 30/*

„Ако само един път се нахраните по всички правила на природата, след години ще имате благоприятни резултати, т.е. ще придобиете голямо богатство.

Много от сегашните хора не знаят как да се хранят. Като ядеш, да не се яви в ума ти нито една лоша мисъл, в сърцето ти нито едно лошо чувство и никакво отпадане на духа. Като ядеш, да не виждаш никъде нито една грешка. Видиш ли най-малката грешка, след години тя ще даде лоши резултати. Често, през време на ядене, хората правят малки грешки, поради което страдат, с години изплащат дълговете на своите грешки и най-после умират."

/Новият човек, с. 73/

„Като се нахраниш, трябва да трансформираш енергията, която си възприел. Ако не знаеш как да я трансформираш, тя ще създаде ред наслоявания в организма ти, докато един ден шишето ти се запуши и кажеш: Не зная какво ми стана, нямам апетит вече, не ми е добре, не ми се работи."

„Това, което ви говоря днес, е важно за вас. Ако не се научите да ядете правилно, нито учени ще станете, нито религиозни.

„Да се храним по новия начин: с малко хляб - с живия хляб, слязъл от небето! Сегашните хора ядат много и въпреки това страдат от липса на енергия. Това е причината за различните болести."

„За да нямате нужда от лекар, трябва да се научите да ядете правилно. Колкото и пари да ви иска лекарят, пак не му е платено както трябва, защото той иска да ви научи да се храните правилно. В това отношение и духовните, и светските хора са под еднакъв знаменател. В бъдеще хората трябва да се научат да ядат правилно, за да няма болни и гладни. Природата не търпи гладни хора, защото те развалят духа и разположението на ситите."

/Новият човек, с. 74, 75, 79, 82/

„За да бъде добър, докато е на Земята, човек трябва да яде малко. Тази е философията на живота. Ако ядете много, вие никога няма да се освободите от злото, защото то върви паралелно с яденето. Колкото по-нечиста е кръвта на човека, толкова по-лош е той. Колкото по-чиста е кръвта му, толкова по-добър е той. Това не показва, че храната е причина за злото, но многото ядене създава условия на злото да вирее."

„За да дойде Словото Божие във вас, вие трябва да пречистите кръвта си, а за това трябва малко да ядете, да не преяждате. Голямо изкуство е човек да знае как и колко трябва да яде. От хиляди години насам хората ядат, но още не са научили това изкуство. Съвременните хора бързат и когато работят, и когато мислят, и когато се хранят, вследствие на което нямат резултати."

/Учителю благи, с. 100, 106/

„Не сте ли разположени и не обичате ли една храна - не яжте. В храната са скрити все живи души. И те се радват, когато ядете с любов. Когато възприемате всичко с любов, внасят живот в себе си. Тези живи души ще ви предадат това, което Бог е вложил в тях, става една обмяна между тях и вас - това е именно благословението. Така е и със Словото. Като четете свещените книги с любов, ще имате резултат." */Мисли за всеки ден 1984-1985 г, с. 130/*

„Ако ядеш сладко, работите ти ще вървят добре. Ако не ядеш сладко и с благодарност, все ще има да куца нещо в работите ти, каквито и да са те. Добрите хора ядат хубаво и мен ми е приятно това."

/Мисли за всеки ден 1985-1986 г., с. 140/

„Ако някой човек ви е дал нещо за ядене и в него е вложил една лоша мисъл, вие, като го изядете, ще почувствате мисълта и ще изпитате едно неразположение. В миналото хората, които са знаели тази тайна от природата, никога не са искали да ядат хляб, месен от лош човек, понеже са знаели, че в хляба има нещо вложено, което не е хубаво. Това се отнася и до всичко подарено. Щом не го приема сърцето ти, щом не ти е приятно, не го приемай."

/Мисли за всеки ден 1981-1982 г., с. 89/

„Има един основен закон, който гласи:

Всяко същество използва храната, която му се дава, според степента на своето развитие." */Ключът на живота, с. 3/*

„Според мене, здравословната храна се смила за един час и двадесет минути. Всяка храна, която се смила за повече от това време, е вредна за организма. Например, за смилането са нужни 4 часа. Това показва, че тя не е полезна за организма. Всяка храна, която се отразява зле върху човека, не е в интерес на неговия стомах." */Съразмерност в природата, с. 101/*

„Многото ядене спъва духовния живот. Човек, колкото повече напредва, толкова по-малко се храни. Малкото ядене действа лечебно. Който бързо яде, бързо умира. За в бъдеще консервирана храна няма да се употребява."

/Мисли за всеки ден 1986-1987 г., с. 122/

Понеже човек има 32 зъба, той трябва да дъвче всяка хапка поне 32 пъти за всеки зъб по един път и храната да отива в стомаха смляна. На долната страна на езика има хиляди палили, които приемат праната от храната и колкото по-дълго време се дъвче тя, толкова повече жизнена енергия отива за изграждането и поддържането на мозъка и сърцето.

Младите хора са израз на любовта и трябва да ядат най-много 21 хапки.

Числото 21 е на проявената Божия Любов на Земята.

Възрастните, които са израз на мъдростта, трябва да ядат най-много 12 хапки. Числото 12 е символ на проявената Божия Мъдрост. Ако човек яде 13 хапки, става подозрителен. Ако яде 14 хапки, каквато работа предприеме, ще се развали. Ако яде 15 хапки, човек лесно изменя убежденията си. Ако яде 16 хапки, влиза в съдружие с дявола. Ако яде 20 хапки, човек изпитва желание да се кара с хората.

Учителят се хранеше малко и според моите скромни наблюдения приемаше 12 хапки, а често и по-малко. Изяждаше половината от яденето, сипано в чинията.

Преди 2 000 години гръцкият философ Сократ казва: „Който яде повече от два пъти на ден, не е човек, а куче."

Китайците имат следната поговорка за храненето: „Сутрин сам изяж храната си, на обяд я раздели с приятеля си, а вечер я дай на врага си."

Има два вида хора - хора на глада и хора на апетита. Хората на глада са тия, които ядат, само когато огладнеят, най-много два до три пъти на ден. Хората на апетита постоянно си похапват и създават благоприятни условия за болести в организма си. Те ядат повече от три пъти.

Учителят казва: „Който яде два пъти на ден, той ще развие такива дарби и способности, които по друг начин мъчно могат да се развият. Когато човек яде повече, той изяжда храната на някой друг и природата го заставя да плаща. Ако ядеш половин хляб на ден, ядеш само за себе си. Ако ядеш един хляб, значи ядеш и за още един гостенин, който е влязъл в тялото ти и те кара да ядеш за него. Това му причинява удоволствие и той се радва, но ти плащаш."

„Съвременната култура разрешава въпроса за храненето. Ако го разреши правилно, ще дойде втората фаза на живота. И тя ще разреши важен въпрос. Новите течения пак разглеждат въпроса за храненето, но го разглеждат по особен, нов начин.

Христос е разрешил тоя въпрос с думите: „Аз съм живият хляб. Който ме яде, ще има живот в себе си." Това е окултна тема. Тя се отнася за напредналите ученици, които не мислят като обикновените хора. Ако тълкувам тия думи на Христа, в умовете ви ще влязат изопачени, неправилни мисли.

Когато се говори на хората за храненето, те казват: Искат да ни отвикнат да ядем. Не, искаме да ви научим да ядете правилно. Например, черквата е въвела поста за почивка, а хората са му дали друго тълкуване. Когато човек пости, от устата му излиза неприятна миризма. Той трябва да пости дотогава, докато стомахът му се очисти и от устата му се разнася благоухание."

/Ще управлява всички народи, с. 180/

„В известен момент на живота, когато трябва да усилим нашата воля, да я съединим с Бога, трябва да постим."

/Мисли за всеки ден 1981-1982 г., с. 122/

„Въплотеният дявол е самият човек. Ако кажеш, че дяволът е влязъл в корема ти, това значи: Ти, дяволът, който си объркал законите, си влязъл в корема. Дяволът се движи много, поради което се уморява. Като разбереш, че е много уморен, ти ще му кажеш: Приятелю, сега ще почиваш. Под „почивка" разбирам пост. Значи, щом не можеш да ядеш, ще постиш. Пост, почивка, глад са синоними. Религиозният мисли, че постът може да го спаси. Не е така. Енергията трябва да се трансформира. Как става това? - Чрез пост. Природата изпраща на човека някаква болест, която го заставя да лежи известно време и да не яде. Като пости, стомахът му постепенно се подобрява, апетитът се връща и той оздравява. Майката се радва, че детето й напълняло. Аз виждам, че след време то ще заболее и ще стане слабо като кука. Пълнотата е като надута гайда. Като свири гайдарджията, тя се надува до пръсване."

/Новият човек, с. 75/

„Пълните хора изобщо не могат да издържат. Слабите хора издържат повече. Пълните хора не могат да издържат и в духовно отношение, защото духовният живот, в който са влезли, изисква един уравновесен организъм, с един мозък от най-фина, еластична, пъргава материя, издръжлив на всички напори в живота; същевременно се изисква една отлична дихателна система, един стомах, който да функционира правилно, да приема малко храна, която да обработва и да използва правилно."

/Темпераментите. 3 школна лекция на Общия окултен кл. (IV г.), държана от Учителя на 29.X.1924 г,. София. Русе, 1925, с. 17/

„Имаш много пари и от тях не даваш нищо на никого. Ако сам не ги раздадеш, насила ще ти ги вземат. Смъртта е един голям разбойник. Тъкмо решиш да си похапнеш и да си попийнеш, идват при тебе духовете на смъртта и казват: „Ти си забогатял, дай парите!". Оберат те, ти изхъркаш и хората казват „Бог да го прости". - Защо да го прощава Господ, след като духовете са го обрали? Духовете кои хора обират? Те търсят да открият някой дебел и него обират. Когато видя такъв човек, си казвам, че скоро ще го надушат духовете. Какво трябва да прави той? Ако разбира закона, той трябва да пости, защото, ако не раздаде още сега тези мазнини, утре кожата му ще одерат.

Трябва да постиш 4-5 дена, до 10 дена, та когато дойдат духовете разбойници, да кажат: „Този не ни трябва, да го оставим!". А когато те видят такъв мазен, ще кажат: „Хайде да го оберем!". Те хващат някого като кокошка, опичат тялото му, изсмукват душата му, а вие казвате „Господ да го прости".

/Аз съм Истинната лоза, с. 149/

„Някои искат, като се помолят на Бога, да им се прости всичко. За да ти се простят греховете, постил ли си 5-6 дни, молил ли си се? Не си постил дори 36 часа, а искаш Господ да ти прости. И когато не ти се чуе молитвата, казваш, че Господ не те послушал. Не, 5-6 дни ще постиш, ще се молиш, ще контролираш мислите си, чувствата си, действията си и тогава ще кажеш „Господи, прости ме".

Постът е само един метод, с който разрешаваме най-великите задачи в света. Така постъпи и Христос. След 40 дни пост в пустинята Той най-после огладня. Тогава се яви Духът и Той тръгна да проповядва. Следователно, всяка една работа в света започва с пост. Не трябва по буква да постиш 40 дена.

Постът означава да очистиш ума, сърцето и волята си. Няма да оставиш нищо неочистено - умът ти ще бъде светъл, сърцето ти чисто, волята ти силна. По този начин всичко ще можеш да направиш. А сега някой 10 дни не яде и това било пост. Какво не яде? Не яде печена кокошка и не пие винце. Това не е пост.

Когато постиш, ще започнеш да прощаваш на всички и да заличаваш всичко от тефтерите си. Ще кажеш на Господа: „Господи, каквото правя аз, така прави и ти с мене". Господ ще каже: „Дайте сега и моя тефтер!". Ти ще зачеркваш и той ще зачерква. Ти ще казваш: „Това давам и аз" и Господ ще

казва: „И Аз това давам." Ако ти спреш, и Господ спира. Ако кажеш: „Аз давам толкова", а после се поколебаеш, Господ също казва: „И Аз давам толкова" и спира на това място." */Аз съм истинната лоза, с. 153/*

„Когато човек пости 40 дена, той преодолява физическите условия, издига се в по-висока сфера. Щом се издигне в тази сфера, и хлябът ще дойде." */Влизане, с. 87/*

Навремето Махатма Ганди си постави голямата задача да освободи Индия от англичаните. Той направи много усилия в това направление и накрая изкара един пост с молитва от 40 дни. След четиридесетия ден на поста му цяла Англия се изпълва с възвишени светли същества, които се вселяват в умовете на английските лордове и те гласуват в Камарата на лордовете освобождаването на Индия от английското господство.

„Човек, за да стане светия, той трябва да гладува, а пък вие всички искате да ядете. В яденето е всичкото нещастие на Земята. От глад хората оживяват, ако знаят как да гладуват. И от ядене хората умират, защото не знаят как да ядат. В яденето има едно благо и ако хората именно го знаят, могат да си удължат живота, колкото искат."

/Мисли *за всеки ден* 1981-1982 г., с. 26/

„Някои постят, искат да бъдат бледи, изпити, да приличат на светии. Ако постът има за цел да пречисти човека и да усили вярата и волята му, разбирам, има смисъл. И да пости, и да преяжда човек, не е хубаво, щом измъчва тялото си. Всичко трябва да бъде с мярка, умерено."

/Мисли за всеки ден 1986-1987 г., с. 49/

„За да бъде здрав и силен, човек от време навреме трябва да се подлага на пост доброволно. Гладът усилва организма. Има смисъл човек да гладува, но не и да преяжда. Природата си служи с глада като велик робот - двигател. Всички химически реакции се основават на глада. Стремежът на елементите да се наситят взаимно не е нищо друго, освен задоволяване на глада им. Съзнателният глад продължава живота."

„Стомашната област има отношение към симпатичната нервна система, тя не трябва да се натрупва с чужди излишни вещества. Ако стане това, ще си наложите пост, да възстановите нормалното положение. Постът трябва да бъде умерен, разумен, докато махнете излишните мазнини и утайки. Да постиш, значи да се въздържаш от лоши мисли и чувства; този пост крие в себе си магическа сила." */Мисли за всеки ден 1981-1982 г., с. 88, 121/*

„Тежестта в стомаха се дължи на дисхармония в постъпките. - Как ще си помогнеш? - Внеси хармония в мислите си. Внеси хармония в чувствата си. Внеси хармония в постъпките си. Така ще изчезне всяко стягане в ума, в сърцето и във волята... Важно е да започнем с волевите движения, понеже те са най-плътни. Те се контролират най-мъчно. Ако се справим с тях, с другите е лесно. Най-мъчно се лекуват волевите движения. Затова стомахът трябва да се държи в изправност.

Аз ви съветвам да постите по 2-3 деня. През това време ще пиете само гореща вода - да промиете стомаха си. След поста ще ядете умерено. Отвреме навреме ще давате почивка на стомаха си. Ще му кажете: Днес няма да ядеш. - Стомахът обича почивката. Той приема храна по три пъти на ден, а някога и по четири пъти. Той е много онеправдан. Ако след всяко хранене са нужни 2-3 часа за смилане на храната, стомахът ще работи от 6 до 9 часа. Не е лесно да се смели някоя мъчносмилаема храна. Не туряй стомаха си на изпитание, да се чуди как да се справи с храната. Като приеме тежка храна, стомахът започва да се превива и казва: „Господарю, тази работа е трудна, искам да ми дадеш почивка." „Добре, седмият ден е за тебе, ще си починеш и след това ще отидем на разходка." - Стомахът ще благодари, че господарят му е станал по-умен.

Така постъпва добрият господар, а лошият изисква от стомаха постоянно да работи." */Ще управлява всички народи, с.178/*

„Страхът може да се премахне с пост. Ще постите ден, два, три, ще видите, че човек не умира от глад." */Мисли за всеки ден 1990-1991 г., с. 70/*

„Ето, и аз ще ви кажа едно свещено предание:

Човек е длъжен да пости поне един ден през месеца, да даде почивка на стомаха си. Значи, той е длъжен да прекара в пост поне 12 дена през годината.

От времето на Христа досега са минали две хиляди години. Всяка година по 12 деня пост, значи всичко 24 хиляди дни пост. Това правят 65 години. Това е дълг, който хората трябва да изплатят. За да изплати този дълг, човек трябва да пости 5 дни в месеца. Знаете ли колко струва този дълг на природата? Той се равнява на 24 билиона лева. За да се изплати тази сума, човек трябва да плаща средно по пет лева на ден. В моретата има около десет милиона тона злато. За изплащане на този дълг са потребни шест милиона тона злато. За пренасяне на златото са нужни шест хиляди вагона, които ще изминават шест хиляди километра в час. Това е моето изчисление за дълга, който трябва да платите за 12 деня пост през годините, от времето на Христа до днес. И като ме питате защо страдате, казвам: „Всички хора страдат за 12 деня пост годишно, с което са нарушили свещения закон на преданието." - Човек трябва да яде по три пъти на ден. - Не е вярно. Воденицата, която мели брашно, трябва поне един ден в месеца да прекрати работата си, за да поднови камъка. На същото основание и човешкият стомах трябва поне един ден в месеца да си почине, за да продължи работата си добре.

Това, което ви казвам, не е доказано научно, според официалната наука; това са мои научни изследвания и изчисления. Това е едно свещено предание. Като се питаш защо страдаш, знай, че страданията ти са резултат от неспазване на 12 дневния годишен пост. Когато камъкът на твоя стомах се развали, трябва да си купиш нов камък, но на Земята мъчно се купува нов камък. За да си купиш такъв камък, трябва да напуснеш Земята. Това е дълга разходка, за която са нужни 45-50 години. Това наричат хората отиване до небето и връщане на Земята. Така го наричам и аз. Обаче източните народи го наричат „прераждане". - Защо умира човек? - Защото се е развалил камъкът му. Той отива да си купи нов. За обикновените хора срокът за купуване на нов камък е най-малко 50 години, а за великите напреднали хора е 2 000 - 2 500 години."

„Мойсей създаде закона за почивката. Той имаше предвид почивката на стомаха. Нито евреите, нито християните разбраха този закон. Като дойде неделя, тогава празнуват света неделя! Стомахът казва: „Никаква света неделя! Мойсей създаде почивката за мене. Вие забравихте този закон. Защо ще почивате? Вие нищо не сте работили, аз съм работил всеки ден по 12 часа. Следователно, аз имам право да почивам."

Казвате: „Стомахът е наш слуга, ние имаме право да разполагаме с него, както искаме." Обаче, не знаете, че стомахът е един от мъстителен слуга. Той има характера на мечката: намрази ли те един път, всичко е свършено. Откаже ли се да работи, и сърцето спира, и дробовете, и мозъкът спират. Той казва на господаря си: „Ти, който не празнуваш съботата и неделята, ще ти дам да разбереш какъв е Божият закон!" Могат да се съберат всички лекари, да правят различни инжекции, но той казва: „Не признавам никакви лекари. Аз ще уволня господаря си, ще го пратя при Господа." Бог ще пита стомаха: „Защо уволни господаря си?" - Защото не изпълнява Твоя закон. - Много добре си направил!" */Ще управлява всички народи, с. 89, 179/*

„Да постиш 10 дни, но кога? С един брат или с една сестра не може да се примирите. Ще постиш с ума, сърцето и тялото си и ще се примирите. Ако той не иска да се примири с вас, ще си замине за другия свят. Щом не искате да се примирите с Божествената хармония, теглят ви чертата, задигат ви."

/Мисли за всеки ден 19811982 г., с. 89/

„Постът значи: не измъчвай мъжа си, не измъчвай никого, а не значи да постиш 10 дена, да пожълтееш, да се изсушиш и пак да си същият."

/Мисли за всеки ден 19861987 г., с. 144/

„Чрез поста човек усилва волята си и се освобождава от страха, че ще умре от глад. Гладът пречиства тялото, порите се отварят, дишането става по-дълбоко, той внася светлина в ума, лекува болести. Който иска да гладува и знае как да гладува, продължава живота си.

Трябва да ти е приятно, че гладуваш. Всяко нещо, направено с любов, има цена. Постете от всяка земна проява, от лошите мисли, от всички горчивини на Земята." */Разговори на Учителя с брат Боян Боев/*

„Постенето е начин за обновяване на организма. Във вас не бива да влиза туй тщеславие да се състезавате кой повече дни да пости.

Главната идея в поста е да събужда скритата енергия в клетките и да обнови организма. Трябва да спазвате и дните, когато ще се пости.

Ако започнете вашия пост в понеделник, ще имате един резултат, ако го започнете във вторник - ще имате друг резултат, в сряда - друг, и т.н. После, ако го започнете сутрин или на обед, или вечерта, пак ще имате различни резултати."

„Разбирам да постите, но да се примирите с всичките си врагове, да обикнете всички и да сте готови да жертвате нещо за другите."

/Мисли за всеки ден 1988-1989 г., с. 50, 86/

Веднъж брат Пано от Ямбол бил на разговор при Учителя с група приятели и го попитали колко дни през годината да постят. Учителят отговорил:

„На човека е определено да живее 120 години на Земята, от които 40 години трябва да прекара в пост." Всички приятели се спогледали и си казали, че това е невъзможно да се изпълни. Брат Пано се замислил дълбоко в себе си и казал: „Аз постя по два дена в седмицата, това са 8-9 дена на месец. За година правят около 100 дена. Двадесет дена правя житен режим и стават 120 дни. Значи 1/3 от годината прекарвам в пост, тъй както 40 години са 1/3 от 120 годишния живот на човека на Земята. Значи, може да се изпълни тази задача, която Учителят дава за поста."

„Когато се занимавам с въпроса за храненето и мисля коя храна е благоприятна, имам предвид тази класификация на хората: обикновен, талантлив, гениален и светия. Има една храна, която Бог е определил за светията, и той трябва да се храни с нея. Светията трябва да се храни от дървото на живота. Никакво готвене и нищо, което излиза от земята, а от дървото на живота. Той трябва да го намери и с тези плодове да се храни. За всеки ден на светията е достатъчно само един плод, една ябълка, дори едно житно зрънце."

/Мисли за всеки ден 1984-1985 г., с. 119/

„Животът на безсмъртието се добива само с ядене на чиста, винаги прясна храна, без никакъв дефект. Никога няма да ядеш нечиста, гнила храна. В такава храна има бацили, които могат да предизвикат някакви болезнени състояния. Всеки, който иска да разреши въпроса за безсмъртието, трябва да яде абсолютно чиста храна. Ще кажете: „Де ще намерим такава храна?"

Онзи, който иска да трансформира, да организира своето тяло, най-първо трябва да се храни с жито, ориз, царевица, а после с плодове. Ечемикът не е за препоръчване. Той предизвиква затлъстяване на организма. Ръжта е хубава за ядене." */В своите си. 33 беседа, държана от Учителя на 27 Юни 1926 г. в гр. София. Русе, 1927, с. 16/*

Учителят е дал следните формули при хранене.
Като отчупим първата хапка хляб, да кажем:

Благодаря ти, Боже, за хляба, който си ми дал.
Искам да бъда чист и устойчив като житното зърно. *(3 пъти)*
Както водата разхлажда, така и моите чувства
да разхлаждат и освежават уморения и жаден пътник.
(3 пъти)

Ако тези формули се казват при всяко хранене в продължение на една година, човек коренно ще промени и подобри дейността на сърцето си.

„Най-чистата храна е житото." */Той създава, с. 252/*

„Житото е слънчев плод, който е минал през Венера, плод, който означава любовта, но любовта във форма на жертва. Житото е дошло да прогресира в света. Изучава, като в училище, първата степен на жертвата."
/Мисли за всеки ден 1981-1982 г., с. 22/

„Житното зърно е емблема на човешката душа. То представлява велика история в развитието на природата. Ако вие можехте да разгърнете листата на житното зърно, да проследите неговата история, щяхте да разберете напълно историята на човешката душа. Както житното зърно пада в земята и умира, както то пониква, израства и дава семе, същото става и с човешката душа. Може би пред вас житното зърно да представлява нещо много скромно, нещо, което няма никаква цена – 1/16 – хилядна част от килограма. На колко бихте спаднали неговата цена, когато един килограм струва един грош? - Обаче в житното зърно има сила, възможност, дух на самоотричане, с която сила то храни себе си и другите. И когато вие седнете на трапезата, не мислите никак за житното зърно, не знаете каква радост то внася във вас, какви мисли то носи. Вие не знаете неговия произход. Хората не го оценяват, кокошките също - никой не го оценява. Но то е една велика загадка в света.

Сега, какво се крие в това житно зърно? То е емблема на живота. И ако вземем българската буква **Ж**, с която начева думата, тя напълно съответства на житното зърно - долу две крачета, корени, горе две клончета. Като го посеем, то ни показва накъде трябва да се стремим.

Житното зърно ни казва, че трябва да се стремим към Оногози, от Когото сме излезли - към Бога; че за да се стремим към Бога, трябва да се разклоним, да пуснем клончета, да разцъфтим, да вържем храна за света, т.е. „Да помагате и да се жертвувате за своите ближни, както аз правя".

И затуй казва Христос на друго място: „Аз съм жив хляб, Който съм слязъл от Небето."

И хлябът от какво става? От житното зърно. Съвременните хора казват, че техният живот е нещастен, всички са недоволни - и царе, и князе; като започнете от най-високия до най-долния и като им се даде, пак са недоволни и пак искат. А попитай ги защо са недоволни. Търсят нещо повече.

Но нека се обърнем към историята на житното зърно. Когато го посеят в земята, какво бихте казали, ако бихте били на негово място? Ще кажете: „Свърши се с нас, изчезна нашия живот, изгни!" Но в житното зърно има повече вяра, отколкото у вас. Когато е погребано в почвата, то гние и сплува, но веднага разбира езика на Слънцето и щом първите негови лъчи се появят, казва си: „Аз няма да умра, аз ще възкръсна и ще принеса плод за други." И в него се заражда енергия, и то почва да се стреми към Слънцето. Завързва, узрява. Но хората не го оставят - вземат сърп и го изрязват.

Неговите страдания не се свършват тук: след като го ожънат, стягат го в снопи, после бодват го с вили и го мятат на колата, занасят го на гумното и го слагат едно връз друго на големи, като планини, купи. След това прекарват над него коне и дикани. Какво бихте помислили вие, ако бяхте на негово място?

През този процес минава и човешкият живот. Ще попитате: „Защо трябва да минем през всичкия този процес?" - Човек трябва от този пример с житното зърно да извлече поука.

Минат диканята и копитата на коня над житното зърно, извадят го и го слагат в хамбара. Но мъките му и тук не се свършват: пресяват го; лошите зърна падат отдолу, хубавите остават горе, турят го в чували и хайде на воденицата, под ония два тежки камъка да го търкат и смажат съвсем. Ако бяхте на мястото на житното зърно, какво бихте казали? „И това било живот и свят, който Господ създал!" Но житното зърно има велико търпение, то казва: „Вие ще видите каква е още моята история."

Изваждат го из воденицата на брашно, донасят го в къщи, но пак не го оставят на мира: запретне се пък сега жената със своето сито, пресява го, едно хвърля, друго изсипва в нощвите, туря му квас и замеся хляб. Вие да сте на мястото на житното зърно, ще кажете: „Нашите страдания са свършили вече." - Не, като втаса, хайде в пещта вътре. И като го извадят оттам, виждаме ония хубави самуни. Ако сте на мястото на житното зърно, ще кажете: „Най-сетне нашите страдания се свършиха!"

Но, като мине малко, почват да чупят тия хубави самуни и да ядат. Житното зърно по такъв начин влиза в стомаха, образуват се сокове, които влизат в нашия ум, и какво става? В нашия мозък се образуват велики мисли, в нашето сърце – нови желания. Житното зърно носи дрехата, която облича нашите чувства, то се излива в перото на писатели и поети, излива се в лъка на цигуларя.

Ето това дава житното зърно. И ако това зърно не беше прекарало процеса на туй развитие, никога не бихме видели тия хубави неща в природата. Защо? Защото житното зърно ни дава сила да гледаме и виждаме.

Затуй казва Христос: „Аз съм жив хляб." А за да бъде човек жив, трябва да бъде в общение със своята среда, да се впусне в нея да помага и да му помагат. Както житното зърно е минало през този процес, и ние трябва да се жертваме по същия начин. Жертвоприношението не е толкова тежко."

„Когато почнете да страдате, казвайте: „Още не съм минал през целия процес на житното зърно." - И когато вашите мисли и вашето сърце се преобразят и станат прекрасни, тогава ще добиете образа и подобието Божие, тогава Бог ще ви възкреси, тъй както Слънцето съживява посятото житно зърно."

/Сила и живот, сер. I, с. 19, 37/

„Формата на хляба не е хлябът и вкусът даже не е хлябът. Но хранителността, която той може да има и която може да ви даде нещо, това е хлябът. Хлябът съдържа в себе си всички хранителни материали. Човек може прекрасно да живее само с хляб, плодове и вода. Важно е да се дъвче много добре, да се яде с любов, благодарност и разположение. Хората направо се осакатяват, като си угаждат в яденето и като набързо се нагълтат, без да дъвчат." */Мисли за всеки ден 1981-1982 г., с. 103/*

Веднъж Учителя казва на брат Георги Йорданов: Сиренето, кашкавалът са хубава храна, но не могат да направят човека духовен. Ябълката, крушата, плодовете създават духовния човек.

„От ябълките, орехите, житото, хляба, зехтина, всички плодове, няма по-хубава храна за човека. Житото е много важно. То дава много неща на човека и го прави по-устойчив." */Мисли за всеки ден 1986-1987 г., с. 128/*

„Ще кажете, че меленето на житото е необходимо. Не, това е най-несполучливият опит, който човечеството е могло някога да направи. В Божествената книга не съществува закон, според който житото трябва да се мели на брашно. Когато житото се мели на брашно, хранителните му вещества излетяват навън, а остават слабохранителните, които човек използва."

/Крадецът и пастирът, с. 269/

„Житното зърно е Христос. Целият свят се храни от Христа. Житните зрънца са Неговото тяло. Веществото на житното зърно, това са соковете, с които са се хранили ангелите.

Житното зърно е емблема на Христа. И във всичките плодове, които има, Христос се олицетворява в своята чистота. И тъй, ако ние се храним с жито и плодове, животът ни ще бъде по-чист и по-свят."

/Мисли за всеки ден 1986-1987 г., с. 86/

„Коя е най-здравословната храна за нас? Казвам: „За всички разумни хора е точно определено какво трябва да ядат." Онова, което е необходимо, като храна на човека в сегашния му живот, житото, днес то е в изобилие и никой човек няма право да се оплаква, че ще умре гладен. Мнозина се оплакват, че животът бил тежък. За когото животът е тежък, нека яде сурово жито. Когато животът стане тежък за мене, аз изяждам по сто грама жито на ден: 30 грама сутрин, 30 грама на обед и 30 грама вечерта. Колко струва сто грама жито?"

/Влизане, с. 14/

„Житото е емблема на търпение. Всеки, който иска да бъде търпелив, трябва да яде по сто грама сурово, неварено жито, като го разделя за три пъти на ден, по 33 грама. Ще го дъвчете дълго време в устата си, докато се сдъвче добре. Два часа след яденето на житото ще пиете гореща вода. Тъй се придобива търпение." */Да се не смущава сърцето ви. 23 беседа държана от Учителя, на 22 март 1925 г. гр. София. Русе, [1925], с. 31/*

Учителят е дал и по-обширен режим, като казва:

„Онези от вас, които имат слаб стомах или слаби гърди, нека се подложат на житен режим за 2-3 месеца. През това време не трябва да употребяват никаква друга храна, освен сурово жито, изчистено, измито, без никакъв прах. Този опит нека да направят тези, които са нервни, неразположени и които искат да се лекуват. Ако ви се вижда много 2-3 месеца, направете го за една седмица.

Накиснете 100 грама жито в чаша вода, вземете и го дъвчете добре. Ако ви се пие вода, пийте колкото искате. Ако бяхте правили този житен режим по-рано, щяхте да имате здрави зъби и нервната ви система щеше да бъде по-добре организирана. Тези, на които зъбите са слаби, нека сварят житото. Но да го сварят малко, без сол, без захар. Опитайте, но няма да ядете нищо друго. Ако почувствате нещо дисхармонично, ще спрете опита с житния режим. Аз ви давам тия опити с житото, защото в него се крият най-мощните и благородни сили за живота." /Мисли *за всеки ден* 1987-1988 г., с. 48/

Приятелите веднага започват режима, като им идва идеята една седмица да карат режима, а другата да са на обща храна. Макар и така изменен режимът, никой не го изпълнява три месеца.

Имаше много възрастни приятели, които искаха да изпълнят режима, но не можеха да ядат твърдо жито. Тогава сестра Йорданка Жекова отива при Учителя и му казва, че има много възрастни приятели, които желаят да правят житен режим, но не могат да дъвчат сурово или малко варено жито и да й даде някакъв съвет.

Учителят казва: Вечерта да се сваряват 100 грама очистено жито 10 минути с повече вода. След това да се увие в една вълнена кърпа, както се прави при подквасване на мляко, и на сутринта житото ще се разцъфти и лесно ще може да се дъвче. Разделя се на три части за закуска, обед и вечеря и се дъвче дълго време, докато стане на каша в устата. Освен това възрастните да изяждат по една ябълка за тониране на нервите, по три ореха за усилване и подхранване на мозъка и по една лъжичка мед за регулиране на стомаха. Житото е за сърцето. Два часа след изяждането на житото да се пие вода и ако ни се гади, да капнем по някоя капка лимон във водата.

През зимата, когато нямаме достатъчно пресни плодове и зеленчуци, в организма се натрупват известни мазнини, утайки и отрови, от които е хубаво да се очистим, за да можем да се ползваме пълноценно от пролетните възрастващи слънчеви енергии. Това пречистване става най-добре с житния режим.

Житният режим се прави в началото на месец февруари, когато Слънцето е в знака Водолей, който е символ на чистотата и любовта и на силите на новата епоха на Водолея.

Режимът започва след разсипа на Луната, когато има най-благоприятни условия за лекуване и чистене.

Казва се в Писанието, че Бог създаде в четвъртия ден Слънцето и природата. Този ден е сряда, в който Учителят изнасяше беседите от Общия окултен клас, с които ни запознаваше с принципите и законите на природата.

Понеже чрез житния режим ние влизаме в лечебницата на природата за 10 дни, добре е да го започнем от деня на Слънцето и природата - сряда, сутринта и да го завършим на десетия ден – в петък, който е шестият ден от Създаването, когато Бог е създал човекът. Така ние работим да се изменим и създадем новия човек на Земята.

За провеждане на житния режим от младите приятели е необходимо жито, само един килограм, което малко да се накисва във вода от вечер и да се дъвче продължително, но не трябва да се прави с покълнало жито. Когато житото покълва, всичката му сила отива в кълна и човек не може да се ползва от силите на житото.

За възрастните приятели е необходимо: един килограм жито, един килограм мед, 90 ореха, 30 ябълки и един лимон. Добре е преди започване на режима да се вземе очистително или да се направи клизма.

Когато се започва режимът в сряда сутринта, се казва формулата:

„Божията любов носи изобилния и пълен живот." *(3 пъти)*

След нея се казва формулата за житния режим:

„Господи, приеми ме в лечебницата на природата за десет дни.".*(3 пъти)*

Тази формула се казва само веднъж при започване на житния режим, а при всяко хранене се казва първата формула.

Когато се ядат ябълките, по една на ядене, семките се броят, събират се и през пролетта се посяват в земята.

Сутрин трябва да се закусва след изгрева на Слънцето, а вечер да се вечеря преди залеза.

Ако житото не се дъвче добре, то предизвиква болки в стомаха и затягане на червата, поради което човек не може да изкара докрай започнатия житен режим.

На десетия ден - петък, се отпоства с ангелска супа, направена от картофи, вода, сол, магданоз. Преди поднасянето й се слагат лимон и черен пипер. Яде се и хляб. Останалото жито може да се изяде преди отпостването. Ако има прясна коприва, може да се свари и да се хапне малко преди супата. След това добре е три дена да се яде лека храна, главно ангелска супа, и постепенно да се премине към обща храна.

По време на режима Учителят препоръчва да се помага на хора, затруднени в живота: да се измиват стаи, да се перат дрехи, да се нацепват дърва и др. Храната, която бихме изяли през тези десет дни, ако не сме на житен режим, да се даде на бедни и нуждаещи се - те да я изядат. Така режимът се осмисля вътрешно и външно и има по-добър резултат.

Учителят казва: „Добре е човек да започне пост или житен режим, когато се намира в най-тягостно състояние на душата и духа или има най-големи противоречия и страдания."

Това е напълно специфично и индивидуално за всеки човек.

Ако някой пропусне да направи житния режим през февруари, може да го направи през март при разсип на Луната, когато Слънцето е в знака Риби. Така той ще се свърже с Христовия дух, ще разбере смисъла на милосърдието и жертвата, мистичното, скрито в мълчанието, и ще омекоти своята карма. Христос навремето пое половината от кармата на човечеството, а другата половина я остави ние да си я носим.

Житният режим може да се прави и за постигане на някои добродетели: смирение, кротост, въздържание, милосърдие, благост, търпение и др. Може да се прави за влизане в някое учебно заведение, за успешно завършване на образование, за създаване на дом и за излизане от някои трудни положения в живота. Тогава режима се започва при нова Луна и трае пак 10 дена. Добре е да се започне пак в сряда и да се завърши в петък.

Ако човек започне режима сутрин е отлично, ако го започне на обед е много добре, а вечер - добре. Сутрин, след изгрева на Слънцето има най-много слънчеви енергии, и ако човек започне режима тогава, ще се свърже с животворящите слънчеви лъчи. На обед Слънцето до 12.00 часа е положително и дава енергии на Земята. Следобед то става отрицателно, а Земята - положителна. Тогава преобладават земните енергии, които материализират човека и го свързват с центъра на Земята.

Ако човек започне режимът в *неделя*, той се свързва със Слънцето, Духът и Светлината в живота и тогава е много подходящо да чете и проучва Библията. После ще завърши във вторник, ден на борба, в която активно ще участва умът на човека.

Ако житният режим започне в *понеделник*, човек ще се свърже с развитието на своята душа, ще възприеме любовта в сърцето си и ще пречисти всичко около себе си. Ще завърши в сряда - денят на Природата, с която човек трябва да се свърже.

Ако житният режим започне във *вторник*, човек ще работи активно за развитието на своя ум и придобиване на положително знание за живота. Целта му ще се постигне само с во1оване и чистене от човешките наслоявания - от отрицателните човешки мисли, които пречат много за придобиване на знанието. Режимът ще завърши в четвъртък - ден на благородството и развитието на човешката личност чрез волята.

Ако житният режим започне в *сряда* е най-добре, защото влизаме в лечебницата на природата за 10 дни и завършваме в петък - денят, в който е създаден човека. Тогава, ако искаме да постигнем нещо в живота си трябва усилено да работим за развитието на сърцето си и животът ни да стане напълно съзнателен. Целта ни ще бъде постигната с усилена умствена работа и системни сериозни занимания.

Ако житният режим започне в *четвъртък,* ние ще проявим своята воля, ще придобием сила, с която ще превъзмогнем мъчнотиите, изпречили се в пътя на живота ни. Сами ще решаваме въпросите и ще работим за собственото си развитие. Режимът ще завърши в събота - денят на Бога, към когото трябва да насочим целият наш личен и съзнателен живот.

Ако житният режим започне в *петък*, ние ще се свържем с живото Слово Божие - изявената Божия Любов на Земята, което ще ни озари със своята светлина и ще стане господар на нашата съдба, на нашия живот. Това може да се постигне само при пълно проявление на Божията Любов. Режимът ще завърши в неделя - ден на Духа, науката, изобретенията и прогреса в живота, ден на постоянно веселие и непреривна вътрешна радост.

Ако житният режим започне в *събота*, ние се свързваме с Бога, вечното начало на Живота, на всичко, което съществува във Вселената, ден на Природата, която ни заобикаля и която постоянно ни учи. От нея ще разберем как да почиваме, като служим на всички наши приятели. Така ще стигнем в съзнанието си до идеята, че сме родени на Земята, за да бъдем разумни същества. Режимът ще завърши в понеделник, когато ще направим вътрешна връзка с душата си - с Бога, нашият Велик Баща, чрез Любовта, която Той е вложил в нас, като очистим ума, сърцето и волята си от посторонните човешки неща и поставим чистотата за основа на нашия живот - първото правило за влизането ни в Божествения свят.

По отношение положението на Слънцето в зодиакалните знаци, ние засегнахме въпроса за житния режим по време на минаване на Слънцето през знака Водолей - господар на сегашната епоха на пречистване и Риби - на Христовата епоха на мистичност и мълчание.

Когато правим житен режим за пречистване на разсип на Луната и Слънцето се намира в знака **Овен – от *22 март до 22 април***, тогава ние се очистваме от нашите низши чувства, желания и страсти, от животинското в себе си през което сме преминали в миналата епоха. Така ще придобием една мекота, разположение и ще престанем да се караме с хората и няма да проявяваме повече насилие над околните. Това е особено полезно за младите приятели, които имат много силни неизживени чувства и малко опитност в живота. Те ще престанат да бъдат толкова резки, прями в посочване на отрицателните качества на околните, ще намалят своята импулсивност, която често им пречи в живота. Ще дойдат до съзнание, че не само те могат да бъдат водачи на хората, но и други могат да изпълняват тази длъжност.

Ако житният режим се прави при нова Луна, тогава човек ще усили *волята* си, но едновременно с това желанията и чувствата си, но те ще бъдат стерилизирани и омекотени, доведени до една разумност, необходима при сегашното ни развитие. Изобщо житото, през което текат ангелските сокове, в нашето развитие въздейства пряко на сърцето, като го облагородява и дава финес на чувствата.

От *22 април до 22 май*, когато Слънцето преминава през знака **Телец** и правим житен режим при разсип на Луната, той ще помогне на човека да се освободи от ненужните наслоявания и тлъстини, да усили дълбокото си дишане, да развие гласа си - да пее и музицира. Ще развие упоритост и настойчивост,и изчерпателност във всяка работа, която ще върши с голяма любов

При нова Луна се развива търпение и мълчаливо съпротивление срещу всяко насилие, придружено с постоянна и неизменна любов. Новите идеи, които мъчно възприема и някои са непонятни ще започне да ги помни и разбира и постоянно да ги прилага в живота. Постепенно ще стане горещ приемник и проповедник на новите идеи.

От *22 май до 22 юни* Слънцето преминава през знака **Близнаци** и ако правим житен режим при разсип на Луната, ще се активизираме да учим и търсим новото навсякъде в проявите на живота, да намираме причините и разбираме каузалността, с която природата постоянно работи. Така човек ще намали значително своята променливост и ще престане да се разочарова от неуспехите в живота си.

При нова Луна човек ще придобие много добри вътрешни условия за учене и разбиране на знанията, които получава и методите за тяхното правилно използване. Той може да стане преподавател, да намери всички източници на знание, които дълго време е търсил или да си обясни някои интересуващи го факти. В неговата душа ще се събуди силно желания да ходи, обикаля и проучва природата и живота на хората в страната и чужбина. Ще развие своя обективен ум, с който ще започне правилно да се справя с всичките материални

противоречия, които се явяват в пътя му. Ще започне успешно да се справя с всички ненужни желания и наивността, която често проявява и ще престане да греши от прибързани действия.

От *22 Юни до 22 Юли* Слънцето преминава през знака **Рак** - вратата на Живота.

Когато житният режим се прави при разсип на Луната, човек ще се задълбочи в тайните на съзиданието на живота и обществото, като започне от първата негова клетка - семейството. Ще развие силни духовни и психически качества, които ще го доведат до пряка връзка с невидимия свят. Така човек ще стане носител на един красив, скрит дълбоко в него вътрешен живот, крайно чувствителен към външните и особено към вътрешните постоянни промени. Ще има голяма привързаност към своя дом, в който ще си създаде една силна аура, под влиянието на която стаята му ще бъде най-хубавото му място за работа, отмора, за трансформиране на всички отрицателни състояния, придобити от външния достъп с хората.

При нова Луна чрез житния режим, човек с пълно упование може да трасира един духовен път, насочен към Бога. Той лесно ще се приспособява към всички лоши външни условия, ще придобие сдържаност, мекота и постоянна благодарност.

От *22 Юли до 22 август* Слънцето преминава през зодиакалния знак **Лъв.**

Житният режим, направен при разсип на Луната ще помогне на човека да облагороди и омекоти сърцето си и ако е болно, да го излекува. Той ще придобие ангелски характер и ще започне щедро да дава от времето, парите, знанието си без да мисли за себе си. Може да стане много добър оратор и разпространител на новите идеи, като прояви едно духовно обаяние, чрез което силно ще въздейства на хората.

При нова Луна житния режим дава на човека смелост и сили за постигане на целите си. Той ще намали гордостта и омекоти достойнството си, които му пречат и спъват в живота. Непрекъснато ще търси истината и светлината на живота, в които постоянно ще се движи.

От *22 август до 22 септември* Слънцето преминава през зодиакалния знак **Дева.**

Житният режим направен при разсип на Луната помага на човек да се приспособи много добре към знанието - да учи с голяма лекота, да го придобива с леснота. Ще може лесно да усвоява чужди езици, ще започне да се изразява красиво и правилно и може да развие поетична и писателска дарба. Ще стане носител на голяма външна и дълбока вътрешна чистота, такава каквато притежават ангелите и тогава ще се свърже с тях. Тази чистота ще го освободи от болезнените му състояния през които минава - от отровите и наслояванията в червата му.

При нова Луна житния режим дава на човек възможност да намери най-правилния път за учене и придобиване на външно и вътрешно знание. Да защити някоя теза, да се издигне в науката на по-висока степен. Да постигне главно научни резултати от задачите, които си е поставил.

От *22 септември до 22 октомври* Слънцето преминава през зодиакалния знак **Везни.**

Когато житният режим се прави при разсип на Луната човек подобрява музикалните, артистичните или художествени дарби и способности, които притежава, като намира вътрешната връзка на нещата и стига до Любовта - най-важния фактор за създаване на красиви форми и отношения в изкуствата и живота. Ще подобри хармонията и разбирателството в семейството и чрез ред и порядък да създаде уют в дома.

При нова Луна житният режим дава на човек възможност за големи постижения в музиката, изкуството, художеството, за придобиване на външна и вътрешна красота, чрез светли мисли, топли чувства и благородни постъпки.

От *22 октомври до 22 ноември* Слънцето преминава през зодиакалния знак **Скорпион**.

Житният режим направен при разсип на Луната помага на човек да се лекува от някои свои недъзи, главно в половата област, да въздейства с ума си на низшето и животинско атавистично състояние и го замести със силна привързаност към окултните тайни науки. Така той може да има добри постижения като астролог, хиромант, графолог и др. Това са богати възможности за стимулиране и правилно насочване на ума по пътя на еволюцията и правилното човешко развитие.

При нова Луна житният режим помага на човек да се бори с противоречията и мъчнотиите в живота си и винаги да излиза победител. Но тъй като живота не е борба, а разумно използване на благоприятните условия при които се намира даден човек, то той трябва да се бори със собствените си недъзи и низши прояви, да се справи с ада в себе си. Никога да не проявява насилието като метод за постижение, защото целият ад е изграден.само от насилия и когато човек, съзнателно или несъзнателно прояви насилието, то той поканва целия ад на гости у дома си.

От *22 ноември до 22 декември* Слънцето преминава през зодиакалния знак **Стрелец**.

Житният режим направен при разсип на Луната помага на човек да придобие една ясна представа за идеите, които го вълнуват и ще намери най-правилния начин за тяхното приложение в живота. Ще развие благородството, мекотата и послушанието, чрез които качества ще влезе във връзка с ангелската мъдрост, която коренно ще промени живота му и ще улесни пребиваването му на Земята. Така човек попада под покрива на Всевишнаго и винаги е запазен от силите на небето - от Бялото Братство.

При нова Луна житният режим помага на човек да реализира някои духовни идеи, да се издигне в религията и братството чрез вътрешно самоусъвършенстване. Да прояви благородството и справедливостта във всички области на живота.

От *22 декември до 22 януари* Слънцето преминава през зодиакалния знак **Козирог.**

Житният режим направен при разсип на Луната помага на човек да очисти съзнанието си от много ненужни отрицателни мисли: съмнения, подозрения, ревност, скъперничество. Да изработи един светъл ум, носител на новите идеи, като изостави бъркотиите на човешкия порядък, които дотогава са заемали първо място в неговия обективен ум. Да подчини човешката правда на Божествения промисъл, който ще му покаже какво представлява Божията Правда, която като дойде на Земята ще създаде в миниат1ор царството Божие.

При пълнене на Луната житният режим помага на човек да постигне високите си желания и намерения отправени към ръководството в човешкия порядък. Човек може да стане директор, министър, управник на държавата. Но в духовно отношение той трябва да стане цар на себе си - на своите мисли и чувства и постъпки и така да бъде неуязвим за човешкия порядък и неговите закони.

Във всички тези знаци, през които Слънцето минава в продължение на една година ние сме развили съответни качества в миналите епохи и сега полагаме изпит при ликвидацията на века за да види Небето и ние докъде сме стигнали в своето развитие.

Понеже сега сме в епохата на Водолея, епохата на планетата Уран и Божествената мъдрост, най-правилно е да правим ***житния режим при разсипа на Луната през месец февруари***, да се очистим от всичките неправди, които носим в света, да възстановим хармонията на пълното единство на силите в организма ни и да влезем в новите условия на разумния живот - на Любовта, Мира, Братството и Хармонията между народите. Голямото пресяване през което човечеството минава ще създаде благоприятни условия за идването на Шеста светеща раса на Любовта, при която хората ще излязат от сегашния порочен живот, ще възкръснат в доброто и любовта и ще посеят новите семена на хармонията, музиката и красотата по лицето на цялата Земя.

От времето на заминаването на Учителя до 1978г. сестра Йорданка Жекова организираше и провеждаше житния режим с приятелите в София. Към него се присъединяваха и много приятели от провинцията. Отпостването ставаше най-тържествено - събирахме се до 40-50 души заедно и с обща молитва и благодарност завършвахме житния режим.

Житният режим се изкарва леко, когато много братя и сестри го правят едновременно с любов и вдъхновение. Тогава ние ставаме „братя в единомислие". Живеехме в хармония, разбирателство и си помагахме. В бъдеще всички хора по лицето на Земята ще се ползват от великите блага, които носи житото, когато се яде с любов и благодарност. След заминаването на сестра Йорданка Жекова работата пое сестра Мария Златева до своето заминаване.

Учителят казва, че в бъдеще няма да се наказват престъпниците с продължителен затвор, побой и смърт, а ще им се дава по 100 грама жито на ден дълго да го дъвчат, в продължение на 10, 20, 30 и повече дни, в зависимост от престъпленията им. Житото ще промени кръвта, мислите и чувствата и престъпниците ще се отправят към разумния живот в работа за благото на човечеството. След такъв режим няма и да помислят втори път да правят престъпления.

Апостол Павел казва: „Всички няма да измрем, но ще се изменим, ще станем хора на доброто, братя и сестри на хармонията и Любовта. Ще живеем за цялото."

Житният режим е един добър педагогически метод за превъзпитание и пречистване на хората и подготвянето им за новия живот, който идва на Земята - за постигане на великите идеали на човечеството.

Една сестра при правене на житния режим я заболявала главата. Казах й, че е падала и си е ударила главата и понеже при житния режим става основно пречистване, започват да се махат излишните наслоявания от удареното място и затова я боли. Тя трябва да има воля да изкара режима, макар и с болки.

Ще кажете, че житото е еднообразна храна, а ние сме свикнали с голямо разнообразие в храната. Вижте елените, които живеят по полосите - хранят се само с трева, която мъчно намират под снега, но си изработват и копита, рога, зъби и всички удове. Когато се хранят, те насочват мисълта си към това, което им е необходимо, да го изградят и по този начин с тази оскъдна храна си изграждат тялото.

Житото е дошло на Земята от менталния свят като идея преди 200 милиона години, или 8 000 научни години, които са прецесии на Слънцето от 25 000 години.

Дълго време житото е било храна на ангелите и когато хората на Земята стигат до падение, го изпращат с мисия - да промени лошите навици на хората и да спаси човечеството от загиване. То е малката Божия любов, която навсякъде минава и всичко оправя. Колкото една страна на Земята употребява повече жито, толкова по-духовни и интелигентни са нейните граждани. В него се съдържат всички необходими елементи за правилното развитие на земния

човек. Понеже хората го мелят, продават, държат в хамбари - спират Божието благословение, житното зърно е станало много малко. Първоначално то е било колкото ябълка и е било много вкусно. И сега житото в духовния свят е голямо като ябълка и с няколко зърна човек може да се нахрани спокойно.

„Христос казва на учениците си: „Не само с хляб може да се живее, но и с всяко Слово, което излиза от Бога." Значи, има и друг начин на хранене. Постът показва, че човек може да се храни и по друг начин - със Словото Божие. В този начин на хранене седи новият живот." */Ключът на живота, с. 22/*

„Няма по-голямо благо за човека от това, да възприема светлина, въздух, вода и храна. Животът на земята без хранене е цял ад. Значи, раят на земята се крие в яденето. Когато някое възвишено същество иска да види земния рай, то слиза между хората във време на ядене. Ако иска да види небесния рай, човек се качва на небето в момент когато тамошните жители ядат. (Затова Учителя не допускаше фотографите да правят снимки на братята и сестрите по време на хранене).

И тъй човек трябва да има ясна представа за храненето.

Велико нещо е да ядеш от храната, която Бог е приготвил за човека от преди хиляди години. Още при създаването на човека, у Бога възникнала идеята за неговото хранене. Да се храниш, това подразбира да възприемаш Божествения живот. Да възприемаш Божествения живот, това значи да се храниш със светлина, въздух, вода и хляб. Човек трябва да има свещено отношение към светлината, въздуха, водата и хляба, да ги разбира ...

... - Ти ще използваш разумно благата на живота, само когато ги приемеш съзнателно и с любов. Иначе ще виждаш светлината около себе си, но ще живееш в тъмнина; ще дишаш въздух и пак ще се задушаваш; ще пиеш вода и все жаден ще ходиш, ще ядеш вкусни ястия, но въпреки това ще остаряваш. Възприемайте всичко с любов. Само така ще се ползвате от Божието благословение. Вършете всичко с любов. Любовта трябва да присъства във всяка мисъл, във всяко чувство и във всяка постъпка. При любовта плодовете зреят и сладки стават; без любов плодовете остават зелени и горчиви...

Дето е любовта там има хармония и красота.

Вън от любовта, хората се критикуват, сърдят се, плачат, страдат и животът им се обезсмисля. Дето е любовта, там е раят.

В безлюбието пък е адът.

В рая цари законът на свободата и любовта. А в ада - законът на ограничението, насилието и безлюбието."

„Лесно се говори за служенето, но трябва да знаеш как да служиш. Да слугуваш, това значи да изпълняваш разумно закона на любовта. Как ще кърми майката новороденото си дете ако няма мляко? Значи, служителят трябва да има мляко, храна с която да поддържа живота на онези, на които служи. Това означава стихът: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си"... Каквото представя майчиното мляко за детето, такова е Христовата плът и кръв за Неговите последователи. Плътта и кръвта на Христа представят Божието Слово, затова Христос казва: „Не само с хляб може да се живее, но и с всяко Слово което излиза от устата на Бога." */Вечното благо, с. б. с. 10, 11/*

„На кого принадлежи златото в света?

На кого принадлежи житото?

На кого принадлежат всички блага в живота?

Всичко принадлежи на възвишените, на разумните същества, които работят в името на Бога. Въпреки това хората взимат тези блага и разполагат с тях както намерят за добре. С тяхното злато се вършат големи престъпления. Американците, които минават за умен народ, преди години на голямото изобилие на жито, решили да си служат със жито, вместо с въглища. Те намерили, че при

това плодородие, житото ще замести въглищата за индустриални цели. Ако това е станало не е ли насилие? Житото е дадено за храна на хората, а не за гориво. (Житните зрънца са разумни любящи души, които са слезли на земята да се пожертват за хората, да влязат в техните тела и да пробудят висшето им съзнание, за да започнат да живеят един красив, хармоничен, братски живот).

Мнозина злоупотребяват със житото... Не е позволено да се злоупотребява със житото. Продавай го на цена, която да посрещне разходите и трудът ти. Купи го на цена, която да не ощети производителя.

Голямото плодородие се дължи не толкова на външните условия, колкото на вътрешните. Като съедините външните и вътрешните благоприятни условия изобилието ще бъде още по-голямо. Днес земеделецът се оплаква от лоша година, от неплодородие и т. н. Защо? - Защото работата му е без любов...

Направете опит да посеете един декар земя с жито, но през всичкото време да работите с любов: да разорете земята, да посеете и ожънете житото с любов, да то смелите на воденицата с любов, да го омесите и опечете с любов.

Яжте след това този хляб и ще видите какъв ще бъде резултатът. През всичкото време на работата си да не кажете една лоша дума, да не отправите един лош поглед, да не допуснете една лоша мисъл или лошо чувство. Това значи човек да работи с любов." */Вечното благо, с. б., с. 14/*

Така ще се хранят хората в бъдещата Шеста раса и ще имат голямо изобилие на храни и блага.

Благата ще идват при тях с изразходването им и няма да има гладни, бедни и отчаяни същества. Живота ще се лее в една хармония, мелодия - ще бъде песен на любовта.

„Важно е, че Бог благославя всеки, който прави добро. Ето, тази година (1943 г.) българите направиха едно добро заради което им се даде голямо плодородие. Какво е това добро няма да кажа, да не се съблазнят. Ако продължават да правят добрини, в бъдеще ги очаква по-голямо благословение. Ако не живеят добре всичките блага ще им се отнемат. У Бога няма лицеприятие. Всеки човек, религиозен или светски, трябва да се отличава поне с едно добро качество." */Вечното благо, с. б., с. 15/*

В бъдеще хората ще се хранят по специфичен начин, до който и на най-учените хора на Земята не им е дошло наум. По време на Шестата раса, която ще трае 365 000 години, хората ще развият своята мисъл и ще започнат да си създават храна, каквато искат, от въздуха, като се концентрират. Като пожелаят ябълка, след няколко минути тя ще се яви узряла пред тях.

Учителят с поста и режимите за хранене ни подготвя за бъдещето, когато ще дойде време хората да ядат по един път в седмицата. Ще има много малко храна, но ако ние я ядем с благодарност и любов, ще влезем в закона на изобилието и тя ще се увеличи, тъй както Христос с няколко хляба нахрани хиляден народ.

Светозар Няголов

Астрокосмична синтеза

I. Астрокосмична синтеза
II. Аспекти от цикъла на тежките планети
Плутон, Сатурн, Уран, Нептун
1. Плутон – Нептун
2. Сатурн – Уран
3. Сатурн – Нептун
4. Сатурн – Уран (1941–1988–2008 г.)
III. Епохата на Водолея

I. Астрокосмична синтеза

Като излезем вечерно време при ясно небе, виждаме милиони звезди над нас, които трептят и ни поздравяват със своята светлина и мисъл. Звездите ни обгръщат отвсякъде и влиянията им проникват във всяко същество. Така цялото небе работи над нас и ни помага да растем и се развиваме в трудния живот, който живеем на Земята. Всички звезди и планети ни влияят пряко или косвено и от тях ние приемаме светли мисли, благородни чувства и ако сме будни, ще се ползваме от благата, които идват до нашите души.

Учителят ни учи: **„Когато не сте разположени и имате големи мъчнотии, обърнете погледа си към ясното звездно небе и наблюдавайте звездите десет минути и състоянието ви ще се промени."**

Ние сме постоянно под непрекъснатото кръстосано влияние на звездите, особено на планетите, Слънцето и Луната от нашата Слънчева система. Те очертават на всеки човек специфичен път, по който трябва да премине и в зависимост от будността и светлината, която възприема с ума си да се справи с мъчнотиите и трудностите, които съпътстват живота му. Това са задачи, при решаването на които развиваме съответни добродетели, жизнено необходими за правилното ни движение по пътя на еволюцията.

„Земята е като неразтворена книга, която крие неизчерпаеми богатства." - Учителят.

Земята е център, средоточие, към което милиони същества отправят погледа и ума си и желаят винаги да ни помагат. Ще дойде ден и очите ни ще се отворят за астралната светлина и ние ще видим че сме заобиколени от хиляди разумни същества, които ни наблюдават и при нужда веднага ни помагат.

Земята е 13-та сфера на Вселената, Юдол плачевен и няма друга подобна планета с такива страдания, мъчнотии и противоречия. Но Господ е посещавал два пъти Земята и решил да измени живота и развитието и в еволюционна посока. Свърши се тъмния период, „Кали Юга" в 1944 г. започнал преди 3102 години преди нашата ера. Отсега нататък Земята влиза в 12-та сфера. Нейното състояние сега е подобно на последните студени дни на зимата. Идва пролетта със започването на новата епоха на Водолей от 1914 г. Уран, господарят на епохата, ще проведе голямо пречистване на всичко старо, атавистично и ненужно за новия живот, ще очисти натрупаната карма на хората и ще създаде условия за един разумен мъдър духовен живот на Земята.

Вселената е едно цяло и в нея се спазва великия принцип на природата: Всичко, което е горе, е и долу. Всичко, което е вътре, е и вън от нас. Вселената представлява тяло, органите на което са направени от едни и същи елементи, и всяка и най-малка част в нея спомага в нейното хармонично движение.

Човек също представлява една малка частица от нея, но важна, основна, защото той носи душа, която е велика и голяма като цялата вселена.

Космичните, слънчевите и планетните енергии, достигащи Земята, са основните фактори, оформящи историческите и тектоническите процеси и явления в живота на Земята - фактите и материалните им концепции.

Освен обикновената астрология имаме и така наречената Мондиална (Световна) астрология. Имаме десетина вида астрологии: езотерична, часова, метеорологична и т.н.).

Мондиалната астрология се занимава с процесите и развитието на живота, на отделните държави предизвикани от влизането на Слънцето в кардиналните знаци: Овен, Рак, Везни, Козирог, затъмненията на Слънцето и Луната.

Има и една астрология, която се занимава с циклите на тежките планети - звездния ритъм на откритите досега Плутон, Нептун, Уран, Сатурн, Юпитер. Това е наука, която ще има широко развитие в бъдещата Шеста раса и ще се занимава с

икономическото и социално положение на човечеството и неговото подобряване. Наречена е световна астросоциология. Тази наука е използвана още от древните астролози на Халдея, Египет, Гърция, Рим и сегашната Европа. Тези знания са се пазели стриктно в храмовете и са давани само на определени заслужили хора.

При честите разговори на братята Георги Марков, Кузман Кузманов и Методи Константинов с Учителя, той им разкрива основите на новата астрология на Шестата раса. Той разкрива много тайни знания на миналото и посочва основите, стълбовете върху които ще се гради бъдещата астрология на Шестата раса, при която тя ще достигне високо усъвършенстване в помощ на развитието на живота за цялото.

Учителят посочва планетните цикли на тежките планети, като най-важни фактори в развитието на социалния живот на човечеството. Началото на тази наука е дадена от астролозите на Китай.

Индивидуалните хороскопи трябва да се разглеждат във връзка с влиянието на циклите на тежките планети, които чертаят важните линии на живота на хората. Те обуславят идването на новите епохи и тяхното развитие. На Земята ние разглеждаме нещата и събитията в живота, като ги измерваме със секунди, минути, часове, дни, седмици и месеци, които са елементите на годината. Годината има по-голямо деление – век, равен на сто години.

Също така и движението на зодиака има своите измерения, своя голяма година, месеци, което се обуславя от тъй наречената прецесия. Това е движението на екватора на Земята (привличан най-силно от Слънцето), кръгово от изток към запад, като запазва постоянно наклона си от 23°-27' и земната ос обикаля в кръг от изток към запад за 25,920 години, наречена Велика Платонична година. Тя се разделя на 12 месеца, които оказват влияние на отделните астрологически знаци върху живота на Земята за 2160 години. Това са т.н. епохи в развитието на живота на Земята.

От времето на Христос до 1914 г. беше *епохата на знака Риби*, епоха на жертвата и мълчаливото разпространение на Христовото учение. Пред нея имаме 2160 години епохата на знака Овен, когато са живеели евреите и са почитали Овена. Преди нея е епохата на знака Телец, когато в Индия са почитали кравата като свещено животно и оттогава е останал този обичай днес да почитат пак кравата в Индия, като свещено животно.

От 1914 г. започва Новата *епоха на Водолей*, в която важна роля ще изиграят славянските народи. От Шестата славянска подраса ще се образува новата Шеста раса, ще се създаде нов рай на Земята. Ще дойдат третият Адам и Ева и ще започне „третата култура на Любовта". Светещите същества на Шестата раса ще се наричат Синове Божии. За нея ще се измени и природата, климатичните условия и ще се създаде нов континент между Азия и Америка. Островите, на които живеят сега японците, ще бъдат върховете на планините на новия континент, високи, колкото е Марианската падина – единадесет хиляди и триста метра.

Всяка епоха има три деканата по 720 години всеки (2160:3=720).

Първият деканат е мистичен, вторият е научен, а третият е социален. Ако погледнем изминалата епоха на Рибите, ще забележим, че християните са заредени мистично със силна вяра, смелост и готовност за саможертва. Така те преодоляват много пречки и изпитания, създадени им от езичниците в пътя им. Това е епохата на мъчениците на християнството. Под влиянието на Нептун те проявяват Божията любов.

През *втория научен деканат*, под влиянието на зодиакалния знак Рак и Луната, която го управлява, той обхваща епохата на Средновековието, когато голямо надмощие взе личността и се появи папата, като заместник на Христос.

На духовна основа се проявява тиранията на властниците и инквизицията. Ражда се западният феодализъм. Като реакция срещу него идва възраждането и реформацията, борещи се срещу религиозните догми и заблуди. Дава се силна материална форма на Християнството – черквите и обредите, неподплатени от

духовната му същност. Развиват се църковни борби, водени от егоистични подбуди. Тогава се доказа хелиоцентричната теза, че Земята се върти около Слънцето, което е център на системата, а не обратното, поддържано жестоко от католицизма.

Третият деканат е под влиянието на зодиакалният знак Скорпион и неговият управител Плутон. Появяват се много социални вълнения. Тогава стават първите религиозни събори и разделянето на християнството на няколко клона с канони и материални форми. Правят се много открития на нови земи, океани и морета. Създават се много нови социални движения, социализма в различните му форми.

Планетните цикли на тежките планети започват със ***съвпад*** на двете планети, прилив, който съгражда. Това е устрем и нов импулс в природата. Тогава планетите проявяват най-хубавите си качества. Вибрациите им са в апогея си и достигат до висока кулминация и влияят и на другите планети в Слънчевата система. Това е процес на еволюция. Подобен и донякъде на новолунието, където има много положителни енергии за реализиране на добрите начинания на хората.

Много е важно ако радиксът на даден човек попада в такъв подем от съвпад до **опозиция**.

След първия прилив от съвпада имаме намаляване на импулса и ново съзиждане на процеса при **секстила**, където условията са по-неблагоприятни, отколкото при съвпада.

Следва **квадрата**, който поставя на сериозен изпит зародилата се нова идея, приливът намалява като намаляват и вътрешните сили, с които се преодоляват външните съпротивления.

Кулминацията на този импулс идва при хармоничния **тригон**, където се създават най-благоприятните условия за проява и осъществяване на първичната идея. Аспектът е от духовния свят и има неговото пълно съдействие.

Идва ***опозицията***, при която започва отливът на цикъла, който може да се сравни със Слънце опозиция Луна, разсипа на Луната. Започва инволюционния процес на цикъла в природата. Докато приливите (при съвпада) настъпват бавно и постепенно, то отливите идват (при опозицията) рязко и неочаквано и в природата се изразява често чрез земетресения, вулкани и големи бури. При този инволюционен процес положителните сили са малко, а негативните – силни и активни.

В човешката история този аспект ще предизвиква упадък и неблагополучие за народа и държавите. В миналото сме имали при този аспект големи сътресения, като изчезването на Лемурия, потъването на Атлантида преди 13 хиляди години.

Следва пак **тригон**, при разсипа в еволюционния процес. По естество тригонът внася известно подобрение в ситуацията на народа и държавата.

Следва **квадрата** в инволюционния цикъл, който поставя пак идеята на изпит. Мъчнотии и страдания за хората и страните, които попадат под това влияние. Загуби на войни и плащане на репарации.

Секстилът омекотява и намалява негативните влияния, идващи от преминалият квадрат и злото спира да действа.

Стигаме до ***нов съвпад*** – прекъсва се инволюционния процес и започва нов цикъл с голям прилив, с възможности за реализиране на поредната идея, която се е явила. Разбира се при аспектите на един цикъл в еволюционния и инволюционния период трябва да отчетем планетите в какви знаци се намират, каква е тяхната сила или слабост.

II. Аспекти от цикъла на тежките планети
Плутон, Сатурн, Уран, Нептун

Трябва да разглеждаме отделните аспекти от цикъла на планетите като звена, действия на силите, изграждащи цикъла. Общо взето тежките планети, които посочих по-горе, имат 45 вида цикли. Най-силни са циклите на далечните планети.

Тотален в това отношение е цикълът на **Плутон съвпад Нептун**, който трае 500 години с едно отклонение от 10 години.

Следва съвпадът на **Плутон с Уран**, който трае 120 години е едно отклонение от 5, 6 години. Той, заедно с Плутон съвпад Нептун са от първостепенно значение за развитието на човечеството в исторически план.

Другият е съвпадът на **Плутон със Сатурн**, който трае 33 години.

Идва и съвпадът на **Плутон с Юпитер**, който трае 13 години.

Следва планетата **Нептун, която прави съвпад Плутон** през 500 години, с отклонение 10 години, **Нептун съвпад Уран**, който трае 175 години с отклонение до 10 години.

Нептун съвпад Сатурн трае 36 години.

Нептун съвпад Юпитер е с продължителност от 13 години. Уран съвпад Плутон и Нептун ги разгледахме.

Уран съвпад Сатурн, който трае 45 години. Той е основният цикъл за България, понеже тя се управлява от Сатурн, а новата епоха на Водолей – от Уран. Уран съвпад Юпитер, който продължава 13 години; Сатурн с Плутон, Нептун, Уран ги засегнахме.

Остава **Сатурн съвпад Юпитер**, който трае 20 години.

Съвременните астрономи откриха планетата Плутон на 21.01.1930 г. чрез американския астроном Клайд Тъмбо, по отклонението, което прави планетата Нептун в своето орбитално движение. Астрономите изчисляват, че планетата Плутон е по-малка от Меркурий и представлява 0,005 от обема на Земята. Може ли една такава малка маса да задвижи и отклони една планета като Нептун, която има 42,8 пъти по-голям обем от този на Земята? Как тази прашинка, според учените, ще повлияе на тази голяма планета Нептун и ще я отклони от орбитното й движение?

Учителят отбелязва в Словото си, че планетата Плутон е голяма колкото Юпитер, т.е. Плутон е с обем 1347 пъти по-голям от този на Земята. Това в бъдеще учените астрономи ще го разберат и ще изчислят точно, правилно размерите на планетата Плутон.

1. Плутон – Нептун

Аз ще ви занимая с най-силния тотален аспект за човечеството – **Плутон съвпад Нептун**, който трае 500 години с отклонение до 10 години.

Учителят ни учи, че българите са най-старият народ на планетата и България е най-високото стъпало в развитието на човечеството на Земята. Когато човек премине през последните стадии на своето земно развитие, през България и придобие упоритостта, твърдостта и търпението, дава му се свободен билет да напусне Земята и да отиде да се развива на други определени от ръководителя му планети.

Учителят казва:

„Всеки човек, бил той германец, французин, англичанин, който се справя със своите мъчнотии, е българин. Ако не може да се справи с мъчнотиите, не е българин." (*Божественият и човешки свят. Рилски беседи от Учителя, държани на Мусала, седемте Рилски езера и София. София, 1940, с. 426)*

Нострадамус (според ясновидско видение) е българин и е имал старобългарски и арабски книги по астрология. Той е виждал на огледалото си

какви събития ще станат в определени години и веднага правел хороскоп за времето на дадено събитие и научавал при какви аспекти се явяват дадени събития.

Магелан е бил българин, който ходил до Индия и станал мореплавател.

Първият приятел на Христофор Колумб е бил българинът Драго, който притежавал силна интуиция и съветвал Колумб в пътуванията им. Само техният кораб се завърнал от околосветското му пътуване с помощта на Драго.

В 392 г. имаме **Плутон съвпад Нептун**.

В 325 година стана разделяне на Римската империя на Източна Цариградска и Западна със столица Рим. Това е краят на робовладелския строй. По това време започва великото преселение на народите.

В 375 г. хуните, които били голям турански народ, навлезли в Европа и покорили източните готи, а западните, изплашени от тях, се придвижили на запад по средното и долно течение на река Дунав. Често хуните навлизали и в Римската империя. Прабългарите, принадлежащи към тюрско-алтаирската езикова и етническа общност, живеещи в западен Сибир, по долината на река Иртиш, се придвижили към източна Европа и се установили за дълго време в земите северно от Кавказ. Те постоянно водили борби срещу разрухата и за оцеляването им, притиснати от степните тюрско-номадски народи, Византия, Иран, Армения и славяните. Прабългарите са били бързо подвижна конница и започнали системно да нападат Византия. Тя се принудила да издигне през 513 г. дългата стена: от Деркос на Черно море до Силимврия на Мраморно море, наречена сполучливо от воинстващите българи „паметник на страхливостта". Българите били покорени и включени в силния западнотюрски хаганат.

След продължителна борба и накрая под предводителството на хан Кубрат в 632 г. българите успели да се освободят и създават могъщ племенен съюз, наречен от византийците „Старата голяма България". Това става при **Плутон опозиция Нептун** в 632 г.

Кубрат на младини прекарал дълго време във византийската столица, където се учил и след освобождението на българите си заздравил връзките с византийската империя. 635 г. получава титлата „патриций" – най-високата титла, давана от византийците на чужд владетел. След смъртта на Кубрат, 665 г. властта минава в ръцете на големия му син, Батбаян. Не изпълняват завета на Кубрат и българите се разделят на три части:

Батбаян, който веднага бил покорен от хазарите, Котраг и Аспарух, който се придвижил на запад към Дунавската делта в Онгъла – територията между Черно море и реките Дунав, Прут и Днестър. Макар че цикълът е на разсип, на прабългарите им върви.

Аспарух се съюзява със седемте славянски племена и конницата му достига в 678 г. до стените на Цариград.

680 г. Византийският император Константин IV Погонат организира голям поход по суша и море, срещу седемте славянски племена и начело с императора срещу Аспаруховите българи. Виждайки голямата войска, българите се укрепили в Онгъла. Византийците не посмели да предприемат настъпление няколко дена. Тогава императорът отплувал с пет кораба за Месемврия под предлог да се лекува и оставил стратезите си да водят войната. Византийските войници, като разбрали, че императорът им се е оттеглил, в безредие се устремили към закотвените им кораби. Прабългарите веднага излезли и ги разбили и пленили много войници.

Исперих направил обединение със седемте славянски князе и направил няколко похода в източна Тракия и в 681 г. бил пред стените на Цариград. Византийският император се принудил да сключи мир с българите, да я признае като държава върху владяната дотогава от него земя и да му плаща ежегоден данък. Това става в 681 г., когато **Плутон е тригон с Нептун**. Славяните се сплотили с българите за обща отбрана срещу многобройните им врагове.

В 892 г. имаме нов цикъл на подем (**Плутон съвпад Нептун**), предшестван от идването на княз Борис I от 852 до 889 г., който има неуспешна война срещу Византия 862 г. и сключен „дълбок мир". Създават се условия и 864 г. става покръстването на българите. Избухва бунт срещу новата вяра, възглавяван от 52 боляри, с които Борис I – Михаил, се справил и избил целите родове на болярите, а обикновените хора не понесли наказание.

В 886 г. в България идват учениците на Кирил и Методий – Климент, Наум и Ангеларий, които донесли азбуката и новата славянска книжовност. Те били приети топло и в лицето на Борис I намират свой вдъхновен и възторжен покровител на славянската писменост.

893 г. Климент става епископ на 1/3 от българите. В 893 г. е свален първородния син, княз Владимир от Борис I и на престола идва размонашелият се Симеон, който е учил в Магнаурската школа. Води много успешни войни.

Започва Златният век за България: тя заема много широко пространство от земи и културата се издига на високо ниво. Тогава богомилството се развива.

В 1142 г. имаме *разсип на цикъла* **Плутон опозиция Нептун**. Този разсип е предшестван от падането на България под византийско иго в 1018 г. и продължава до 1180 г., когато под водителството на братята Петър и Асен се освобождават. По това време в Европа се появява инквизицията, започнала с Веронския събор 1183 г. за борба с албигойците (богомилите), която отне най-жестоко живота на повече от 50 милиона души.

В 1392 г. става **Плутон съвпад Нептун**, нов подем и възход във вреда на българите, наказани от небето за жестокото избиване и преследване на богомилите и за лошите мисли, които са хранили към тях. Идват османските орди да изпълнят определеното им наказание. България пада под близо 500 годишно турско робство.

На 17.07.1393 г. пада столицата Търново. Загива и цар Шишман. В 1396 г. пада и последната крепост – Видин. В България се установява жестоката османска феодална система.

В 1642 г. имаме **Плутон опозиция Нептун**, разсип на цикъла и много неуспешни въстания срещу османския поробител. Става първо и второ въстание в Търново. Навлизане на влашкия княз Михаил Храбри, който освобождава много селища: Плевен, Враца, но е принуден да напусна страната пред голямата турска армия, заедно с много българи. Турците изгарят всичките села. По това време се подвизава и легендарният Чавдар войвода, в областта на Щип и Кожух планина. Това е хайдутинът Константин, завладял София, после пленен с измама от софийския паша, но освободен със смелите действия на сестриния му син Лалуш войвода. Той е възпят и от певеца на българската революция Христо Ботев.

Плутон съвпад Нептун на 27.04.1892 г.

Тогава, на 7.06.1892 г. Учителят Петър Дънов се дипломира по теология и практична медицина.

Този аспект на подем става във въздушния знак Близнаци и дава голям подтик за развитието на духовните науки: хиромантията, френологията, графологията, физиогномията, астрологията, розенкройцерството. Голям подем получава и спиритизма в Америка и Европа. Окултните науки постигнаха завидни резултати, особено в Америка, но понеже се използваха за печелене на пари, те загубиха много от своите вътрешни качества и знанията за тях се опошлявиха.

Създават се условия за дълбоки реформи във всички области. Голям прилив на духовни сили, условия и възможности, съзидателен процес на силите на Бялото Братство.

На 7(19).03.1897 г., на неговата 33 годишна възраст в Учителя се вселява Божият Дух и той става Учител на Бялото Братство на Земята и Слънчевата система. Тогава той започва усилена работа за духовното пробуждане на готовите души чрез така наречената верига, синархичната верига и съборите. Така се създават за 22 години благоприятни условия за откриването за пръв път на Земята Школа на Бялото Братство на 24.02.1922 г.

Учителят отбелязва, че в периода от Плутон съвпад Нептун (1892 г.) до 1913 г. **Сатурн е тригон Уран** – на физическия свят са се въплътили неговите най-ревностни последователи, които влизат във втория ешелон на Братството. За тази цел Учителят създава Синархичната верига, която в дни и часове, определени от Учителя, ръководителите са се молили и са светели и по този начин са показвали на съществата, идващи от невидимия свят, къде се намира Учителят, за да се въплътят правилно в България.

Плутон секстил Нептун на 21.01.1950 г. говори за омекотяване на властта и условията на режима. До 8.06.1986 г. има 18 секстила, като в последните три Нептун е ретрограден. Плутон е в знака Скорпион, в своя собствен знак, а Нептун е в Сатурновия знак Козирог, където е слаб, в падение. Плутон в своя знак дава истината, а Нептун – социализма, е в падение и последва след това заменяне на старата костелива система на комунизма с демокрацията. Тези секстили се повтарят 11 пъти след 2025 година до 2031 г.

2. Сатурн – Уран

Понеже България се ръководи от падналият бог Сатурн, а господарят на епохата е Уран, който ръководи диктатурите и анархизма, ще ви занимая с циклите на Сатурн и Уран, които се повтарят през 45 години, с едно отклонение от 2 години.

Аспектите им развързват цяла серия от кармични възли и играят важна роля като икономически фактори в капиталистическия и социалистическия светове.

Сатурн управлява областта на труда, а Уран – големите капиталистически тръстове и общности в началото на 20 век.

Евреите по времето на Мойсей се намираха под ръководството на знака Козирог, респективно под влиянието на Сатурн и този 45 годишен цикъл има влияние и в техния живот.

Докато Адам и Ева бяха старозаветни – орачи, Мойсей постави основите на новозаветния живот – на овчарите.

Сатурн съвпад Уран бележи започването на нов цикъл в живота на евреите, пъшкали 400 години под тежко египетско робство. Мойсей при този съвпад след големи борби с твърдоглавия египетски фараон извежда евреите из Египет, прекарва ги като по сухо през средата на Червеното море и когато излизат на брега, морето се съединява и издавя влязлата след тях да ги гони фараонова войска, заедно с фараона. Евреите под влиянието на Сатурн проявяват своята упоритост, твърдост, инат и създават много неприятности на техния водител Мойсей. Като си тръгват от Египет, евреите ограбват египтяните и започват да живеят в пустинята за да укрепнат и да могат да завземат земите, определени им от Бога. Дрехите и обувките им не се скъсват, макар че постоянно ходят из пустинята. Когато роптаят пред Мойсея, Бог им изпраща манна, с която да се хранят. Омръзва им манната и те искат месо и Бог им изпраща ята от препелици, които падат в лагера им и ги задоволяват.

При **Сатурн секстил Уран** Мойсей прави скинията и дава законите, по които трябва да живеят евреите. По нареждане на Бога, Мойсей преброява евреите, които са над 600 хиляди мъже, годни за война.

При **Сатурн квадрат Уран** евреите правят оглед на Ханаанската земя и се уплашват от големите исполини, които живеят там и се отказват да завоюват земята и не изпълняват волята Божия. Започват да роптаят срещу Бога. Тогава Бог казва, че всички, които роптаят срещу него, ще обикалят около 40 години пустинята и ще измрат. Ще остане само Исус Навин и Халеевият син, които ще влязат в Ханаанската земя. Продължават обикалянето на пустинята и постепенно старите евреи измират.

При **Сатурн тригон Уран** евреите нямат вода за добитъка и тях и силно протестират пред Мойсея. Мойсей удря с пръчицата си една скала при Мерива и изпод нея извира обилна вода. Понеже Мойсей не дава хвала на Бога за това чудо, Той му казва, че той и брат му Аарон няма да влязат в Ханаанската земя. Когато

евреите минават през планината Ор, умира брат му Аарон и Мойсей помазва сина му Елиазер да ръководи службата на левитите в скинията. Навършват се 40 години от излизането на евреите от Египет. Тогава евреите пак роптаят пред Мойсей срещу Бога и той им изпраща горителни змии. За да спаси твърдоглавите евреи от смърт, Мойсей прави хоругва с образа на горителна змия и спира измирането на евреите като поглеждат към хоругвата.

Идва нов **съвпад Сатурн Уран**, прилив на енергии и съзиждане бавно, постепенно на нови условия за живота на евреите. Започват да завземат постепенно земите в ханаанската земя. Побеждават Аморейския цар и още много друго. След Аарон умира и Мойсей. Духът на Мойсей влиза в Исус Навин и той довършва започнатата от Мойсей работа. Завзема определената им Ханаанска земя и я разделя на 12-те еврейски племена и на левитите.

В сегашното развитие на България цикълът на Сатурн и Уран отбелязва доста точно развитието, историята и духовният напредък или упадък на българите.

Сатурн съвпад Уран 1762 г. бележи появата на първия идеолог на нашето национално възраждане Паисий Хилендарски, който при неимоверни трудни условия написва „История славяноболгарская" в 1762 г. Тя е пропита с висок патриотизъм и указва силно въздействие на будния български ум. Тя призовава българите към открита борба срещу турския поробител и е зов за опазване на българския език и българщината. Историята е голям прилив в духовния живот на българите, която пробужда неговото национално самочувствие. Паисий разпространява своя труд по цяла България и навсякъде е била четена с жар и преписвана. В същата 1762 г. в Котел е ръкоположен за свещеник Стойчо Стойков Владиславов – Софроний Врачански, който се среща с Паисий в 1765 г., прави два преписа на Историята и продължава неговото дело.

Сатурн съвпад Уран 1807 г. – започва Руско-Турската война (1806-1812 г.), която дава нови надежди на българите за освобождение. Раздвижват се емигрантите в Румъния, начело със Софроний Врачански. Те създали доброволчески отряд в помощ на руснаците, които превземат Силистра и се насочват към Балкана. Намесата на Франция и Англия кара Русия да подпише Букурещкия мир при който не вземат под внимание българските искания, написани от Софроний Врачански.

Сатурн опозиция Уран 1829 г. – след неуспешното гръцко въстание Русия започва нова война срещу турците, подпомагана активно от много български дружини. В разсипа на цикъла и енергиите България не е удовлетворена при Одринския мирен договор, а независимост получава Гърция. Десетки българи напущат родината си. Подготвения отряд от Георги Мамарчев бил разформироват, а той арестуван, за да не избухне въстание. При изтеглянето на руските войски, с тях се изселили повече от 140 хиляди българи. Изредили се много неуспешни опити за въстания и четнически борби срещу турците. Не успяват и двата Браилски бунта. Не успява и подготвеното от патриарха на националната революция Георги Сава Раковски въстание, понеже били арестувани от румънците и изпратени в Гърция – като гръцки граждани. Преди новия подем в 1850 г. става Видинското въстание, жестоко смазано от турската редовна армия.

Сатурн съвпад Уран 15.08.1852 г. – дава нов силен тласък и стремеж на българите към свобода. Започва възраждането на национално-освободителното ни движение. Съзрява идеята за свободна България, като българската народност прераства в нация. Създал се голям конфликт между настъпилите нови буржоазни отношения в България и разпадащия се турски феодализъм. 1853 г. започва Кримската война, която дава нови надежди на българите за свобода. Но намесата на Англия и Франция попарват надеждите на българите.

Сатурн секстил Уран 22.10.1857 г. – дава нов етап в националната революция. Сава Раковски предлага нова тактика за освобождение, чрез четнически движения и народно въстание.

Сатурн квадрат Уран 15.12.1860 г. – става голям конфликт между сръбското княжество и Турция. Българите участват активно във войната, но скоро въпросът се решава по дипломатичен път и планът на Раковски не се изпълнява. Квадратът, изпитът за освобождение, показва трудните външни условия и недостатъчната вътрешна подготовка.

Сатурн тригон Уран 31.10.1864 г. – създава благоприятни условия (Сатурн е в екзалтация в знака Везни) за организиране на четнически набези в България.

На 30.06. стар стил 1864 г. се ражда и Учителят Петър Константинов Дънов. Тогава се изгражда и облика на Васил Левски като пламенен революционер, демократ, идеолог за създаване на вътрешна революционна организация. 1867 г. минават четите на Панайот Хитов със знаменосец Васил Левски и на Филип Тотю. След тях 1868 г. е четата на Хаджи Димитър и Стефан Караджа, която загива за свободата на България.

Сатурн опозиция Уран 8.04.1873 г. – е времето, когато се създава БРЦК (Българския Революционен Централен Комитет) начело с Васил Левски и той е заловен 1872 г. и обесен.

Шестте опозиции от 1873 г. до 1875 г. дава разсипване на енергиите и почините на българите. Сатурн е силен в знака Водолей, но Уран е заточен в Лъв. Последната опозиция Сатурн Уран 19.11.1875 г. показва и неуспеха на четата на певеца на българската революция Христо Ботев, загинал на 20.05.1876 г. В същата 1875 г., под влиянието на негативните сили (опозицията) започва подготовката на априлското въстание. На 14.04.1876 г. се състояло историческото събрание в местността Оборище, на което се взима решение за въстание, избухнало на 20.04.1876 г. Това е една народна епопея, завършило трагично, загинали са над 30 хиляди въстаници. То довело източния въпрос да излезе на първа линия. Световната общност се обръща в защита на България.

Сатурн тригон Уран 30.07.1881 г. – двете планети излизат от злокобните опозиции и енергиите се насочват към спасителния тригон, в разсипа на цикъла. Създават се условия за освобождението на България. На цар Александър II се явява едно светло същество от Бялото Братство и му нарежда да освободи България. Той подписва манифест за обявяване война на Турция на 24.04.1877 г. Във войната се включват българите чрез шест опълченски дружини, наброяващи 7500 души. Към тях се присъединява още много българи и достигат около 35 хиляди. Войната се провежда с големи мъчнотии, в която се проявява българската храброст. Подписва се Одринското примирие и Сан Стефанският мирен договор на 3.03.1878 г.

Сатурн квадрат Уран 28.06.1885 г. – става сръбско-българската война, която българите печелят, но не получава нищо и се подписва мирен договор на 3.03.1886 г. Неуспешна за народа война – квадратът е в разсип и Сатурн е заточен в Рак. На 6.09.1885 г. става съединението на Източна Румелия с Княжество България. Третият квадрат на Сатурн с Уран 29.04.1886 г. предизвиква преврат и абдикация на 26.08.1886 г. на княз Батенберг. Русия скъсва дипломатическите си отношения с България. Под влиянието на Сатурн квадрат Уран в разсип се избира за княз на България Фердинанд Кобургготски, който идва в България на 30.07.1887 г. и създаде много беди на българския народ с лошата си неразумна политика и егоистичния си и грабителски личен живот.

Сатурн съвпад Уран 7.01.1897 г. – това е началото на нов цикъл на подем и прилив на енергии за България, еволюционен период. През февруари 1897 г. се сключва двустранно споразумение между България и Сърбия. Тогава се подписва и споразумение между Австро-Унгария и Русия за запазване на балканското статукво. Има три съвпада на Сатурн и Уран: на 7.01., 1.06. и 9.09.1897 г. и всичките в мистичния войнствен знак Скорпион.

В тази година на *7(19) март в Учителя Петър Дънов се вселява Божият Дух* пред баща му Константин и се дава голям подем на духовното развитие на готовите души, пробуждане на съзнанието им и насочване във веригата и съборите.

Сатурн квадрат Уран ретрограден 6.06.1909 г. – Сатурн е в знака Овен, в падение. Във връзка със затрудненията, които Турция има, Фердинанд на 22.09.1908 г. обявява независимостта на България, за трето царство, а Фердинанд – неин цар. В 1909 г. Турция признава държавата ни и станалото съединение в 1885 г. България е призната и от великите сили. Квадратът в 1909 г. създава условия за стачки и борби на работниците, които търпят поражение, понеже Сатурн е в падение, знакът Овен (работниците), а Уран – в Сатурновия знак Козирог (капиталистите) са много силни. Силно се активизира социалистическото движение, но инициативата е в ръцете на капиталистите. Имаме големи икономически постижения, които се проявяват силно в 1905 г. при Сатурн секстил Уран 8.06.1905 г.

Сатурн тригон Уран 22.07.1912 г. – През месец май 1912 г. сключват съюз България, Сърбия и Гърция и на 5.10.1912 г. обявяват война на Турция и я побеждават. Фердинанд, опиянен от победата, решава да създаде Велика България и обявява война на съюзниците си, макар че е предупреден от **Учителя** да не прави това безумие.

На 16.06.1913 г. започва Междусъюзническата война и завършва катастрофално с унизителния Букурещки мирен договор от 28.07.1913 г. Това е Първата национална катастрофа, причинена от Фердинанд Кобургготски. Уран в тригон е в зодиакалния знак Водолей и не допуска лъжите и безчестието. Продължават авантюрите на Фердинанд. Той пита Учителя чрез генерал Алекси Стоянов да се намеси ли във войната и Учителят му отговаря да не се намесва на страната на централните сили, защото ще загубят войната. За благодарност за хубавия съвет, интернира Учителя в град Варна и 1915 г. сключва съюз с Централните сили.

На 1.10.1915 г. обявява война на Сърбия и влиза в Първата световна война. Отначало българите бързо напредват в Сърбия, разбиват сръбските войски и две френски дивизии, но германците им нареждат да водят позиционна война.

Трите тригона от 1912 г. и 1913 година, както споменах иска умно решаване на въпросите и голямо внимание, понеже Уран е в собствения си знак Водолей и внезапно преобръща нещата, а Сатурн – в Близнаци иска много мислене. Войната е втората национална катастрофа за България, причинена от Кобурга.

Сатурн опозиция Уран ретрограден 1.10.1918 г. – слага край на войната чрез войнишкото Владайско въстание.

На 2.10.1918 г. се сключва Скопското примирие.

Последва несправедливият Ньойски мирен договор, подписан на 27.11.1919 г. Заради безумието и глупостта на Фердинанд България трябва да заплати два милиарда и 250 милиона златни франка репарации. Да даде 70,825 глави добитък и 250 хиляди тона въглища. Освен това гърците изгонват насилствено българите от Егейска Македония и западна Тракия.

Виновникът за това безобразие абдикира на 3.10.1918 г. в полза на сина си Борис. Кобургът направил толкова бели на българския народ, не се посвенява да ограби сейфа на Народната банка – 300 кг злато и напълва 34 вагона с картини и ценности и 10 тенекии от по 100 кг със златни накити и брошки.

Това ни донесе буквата **Ф**, за която **Учителят** изнесе специална беседа.

В Германия, в град Кобург и другаде, по цял ден е играел на ролетка и до края на живота си разпилява ограбеното богатство на българския народ.

Положението на народа при тази опозиция е плачевно, глад, мизерия и безработица. Сатурн е в Лъв (народът) е в много трудно положение, а Уран – във Водолей, капитализмът мощно ни натиска. Един долар струва 150 лева. Понеже българите сами напуснаха фронта и войната, Бог ги благослови и през 1919 г. има голяма зърнена реколта и българският лев се стабилизира – доларът станал 2 лева и положението на народа значително се подобри.

Започва цикълът на отлива и внезапни промени. Има пет опозиции до 1920 г., които създават много напрежения в икономическия и политически живот на българите.

3. Сатурн – Нептун

Под влиянието на Първата световна война и голямото безправие и мизерно съществуване на работниците, на 7.11.1917 г. избухва Октомврийската руска революция. Понеже планетата Нептун управлява Болшевизма, ще погледнем малко цикъла на Сатурн и Нептун.

Сатурн съвпад Нептун в Лъв на **1.08.1917 г.** Това е силен прилив на нови енергии в еволюцията, които помитат царското управление и създават нова власт на диктатура и насилие. Създава се комунистически интернационал, който прави свои конгреси.

Съвпадът е в знака Лъв, където Сатурн (работниците) са силни, а Уран е в заточение в Лъв – край на царската власт.

Това е нова вълна със свой път на развитие, която активизира революционните движения в съседни на Русия страни. На 21.03.1919 г. се създава за кратко време Унгарската съветска република, на 13.04.1919 г. - Баварската. Тези републики са бързо задушени и почва усилено преследване на комунистическите движения.

В България след петте опозиции на Сатурн и Уран, последната на 7.06.1920 г. започва разсипа на енергиите на цикъла, в който Сатурн е в Дева – работниците и земеделците им дава разум и силен революционен подем – на трудещите си, а Уран – буржоазията, в знака Риби – довежда внезапно народа до много жертви.

Идва на власт Александър Стоименов Стамболийски от 6.10.1919 г. до 9.06.1923 г. Провежда аграрна реформа в нов вид, въвежда трудовата повинност, подоходния данък и поощрява кооперативното движение. Буржоазията (Уран в Риби) взема мерки срещу неговото управление, прави преврат и го сваля от управлението и го убива на 9.06.1923 г.

На власт идва правителството на Александър Цолов Цанков, който жестоко се справя със съпротивата на земеделците. Потушава жестоко и избухналото на 12.09.1923 г. Септемврийско въстание.

В 1924 г се създава Закона за защита на държавата (ЗЗД)

* * *

Сатурн тригон Уран 21.12.1925 г. веднага омекотява положението, макар и в разсипа на цикъла и довежда до падането на Цанков на 4.01.1926 г.

Идва на власт правителството на Андрей Ляпчев, пак от лявото крило на Демократическия сговор, който има за девиз: „Со кроце, со благо". Веднага ограничава влиянието на Народния сговор и Военния съюз, стабилизира икономиката и демократизира обществения живот.

През февруари 1926 г. (**Сатурн ретрограден тригон Уран 23.03.1926 г.**) Народното събрание гласува частична амнистия и освобождават повече от 7 хиляди души от затвора, от които повече от хиляда комунисти. Дава легализиране на дейността на БКП. Всичко това обръща внимание на Америка, която отпуща т.н. Бежански заем, тъй необходим в момента. Изселват се българите от Западна Тракия, но Великите сили опрощават голяма част от репарациите ни. Така благоприятно се отразяват петте тригона на Сатурн и Уран в разсип на българите.

Сатурн квадрат Уран 22.02.1930 г. и още четири квадрата обуславят избухналата световна икономическа криза. Тези квадрати се отразяват тежко на народа и световната криза довежда до масова безработица и но доволства.

Сатурн квадрат Уран **13.12.1930 г.** обуславя сватбата на цар Борис с Йоанна на 25.10.1930 г. и сближаването ни с Италия. Това става при квадрати в разсип, където Сатурн е в собствения си знак Козирог и народът е силен. Тези квадрати довеждат до много политически борби и преврат на 19.05.1934 г., при който идва на власт Кимион Георгиев Стоянов, който като министър на външните работи на 19.05.1934 г. установява дипломатически отношения със СССР.

Сатурн секстил Уран 26.01.1935 г. в разсип на цикъла, довежда до конфронтация на Кимион с Кобурга и той е сменен на 22.01.1935 г. Не можа да направи планирания от него завой към СССР и след това ни обърнаха към Германия.

При **Сатурн тригон Юпитер 26.10.1933 г.** и **Сатурн квадрат Уран 17.10.1931 г.** през месец март 1933 г. на власт идва националсоциализма, начело с Адолф Хитлер. При този квадрат в разсип, Уран, който е ръководител на фашизма и анархизма е в марсовия знак Овен и дава много силен импулс, понеже Германия е под влиянието на Овен и планетата Марс. Много бързо и активно Германия се подготвя за втората световна война, но коренът им – началото е гнил (в разсип). Хитлер започва войната още 1.09.1939 г.

Сатурн съвпад Уран 4.05.1941 г. започва новият цикъл с много сили и специфичен път. Съвпадът става в знака Телец 29°23'. Ръководителят на фашизма, Уран, тук е в падение и този глинен колос ще рухне след няколко години. Съвпадът активизира силно Хитлер да направи погрешният ход да нападне на 22.06.1941 г. Съветския съюз, а не Англия, която беше главната цел на мисията му на Земята – да премахне колониализма.

Във връзка с новия цикъл (Сатурн съвпад Уран) и усилената фашистка агитация за насочване на България към политиката на фашистка Германия, на власт в България идва правителството на професор Богдан Филов на 15.02.1940 г. През април 1940 г. се гласува закон за гражданска мобилизация. Въвежда се купонна система. Създава се фашистката организация „Бранник".

На 7.09.1940 г. Румъния връща без война Южна Добруджа с Крайовския договор, в границите на България. Това е първият случай на българите да придобият територия без война.

На 1.03.1941 г. във Виена Богдан Филов подписва договор за присъедиеяването ни към тройния съюз.

Както споменах съвпадът Сатурн Уран става в знака Телец, в който знак Уран е в падение и показва краха на фашизма в България, който стана на 9.09.1944г.

* * *

Понеже става въпрос за идването на комунизма в България, използвам за обяснение цикъла на Сатурн и Нептун, който управлява комунизма и всичките му прояви. Имаме **Сатурн квадрат Нептун 3.07.1944 г.** в разсипа на цикъла, където Сатурн (народът) е в знака Рак в заточение и положението му ще се влоши много, а Нептун, символът на комунизма, е във Венериния знак Везни и управниците ще живеят в разкош от извършените от тях грабежи и удоволствия, избиване на много хора, свързани с предишното управление (*Уран в Телец в аспекта - Сатурн съвпад Уран 4.05.1941 г.)*. Както фашизмът дойде при квадратура в разсип, така и комунизмът идва в квадрат Сатурн Нептун при разсипа на цикъла и ще има същата участ, фашизмът след 12 години, комунизмът след един цикъл на Сатурн съвпад Уран, 45 години. Руснаците в началото на войната бяха в много трудно положение, но ги спасиха трите тригона Сатурн Нептун 9.07.1941 г., където Нептун е в знака Дева и имаха големи загуби и отстъпваха.

Сатурн тригон Нептун 6.10.1941 г. - дава разгрома на германците при Москва и те бяха отблъснати на 150 километра назад. Температурата от 10 градуса вечерта, през нощта пада до минус 45 градуса и танковете на германците замръзват, и руснаците с кавалерия ги разгромяват.

Сатурн тригон Нептун 20.04.1942 г. – това обуслови победата на руснаците при Сталинград в края на годината и пленяването на 200 хилядната армия на фон Паулус и разбиването на германците при Курск 1943 г.

На 9.09.1944 г. на власт идва Отечественият фронт, начело с Кимион Георгиев Стоянов. Всички важни министерства са заети от комунисти, главно на вътрешните работи и правосъдието, което дава възможност на комунистите да започнат масови регресии срещу противниците им. Арестувани са всички управници и съдени. Избити са без съд хиляди офицери и интелектуалци и политически дейци. Техни врагове

стават и всички, които не приемат програмата на ОФ. Народният съд осъжда хиляди хора в цяла България. На 1-2.02.1945 г. са разстреляни регентите, министрите и други. Създава се първа българска армия и влиза в състава на трети украински фронт. Войната свършва и продължават репресиите в армията, университетите.

На 8.09.1846 г. се премахва монархията. Създават се много лагери за противниците.

Сатурн секстил Нептун 2.07.1947 г. – спира, намалява терора и на власт идва Георги Димитров.

На 23.11.1946 г. започва изплащането на Гърция на 45 милиона долара, а Югославия се отказва от своите 25 милиона долара. Създава се бригадирско движение. Комунистите ликвидират своя съюзник в ОФ, БЗНС „Никола Петков".

На 6.12.1947 г. се гласува нова Конституция. На 24.12.1947 г. се извършва национализация на частните индустриални и минни предприятия, банките.

Сатурн съвпад Нептун 21.11.1952 г. – в знака Везни, където Сатурн е в екзалтация. След смъртта на Коларов на 21.01.1950 г. на власт идва Вълко Червенков. При него сливането на партийния и държавния апарат стига своя апогей. Особено след започване на новия цикъл 1952 г. всяко недоволство от властта се наказва най-жестоко, изселване, в лагерите и голяма чистка и в партията. Поради неефективното обработване на земята има бунтове на селяните. Налага на частниците стопани тежки задължителни доставки за земята, която притежават. Скъсват се дипломатическите отношения със САЩ на 20.02.1950 г. Партията става пълновластен господар и се издига култа на личността.

През 1956 г. Червенков пада и идва Антон Югов. След доста промени и тежко положение за народа, се стига до новия цикъл Сатурн Нептун 4.03.1989 г., нов път и насока на развитие. Съвпадът става в знака Козирог и Сатурн (народът) е много силен, а Нептун там е в падение. Показва разсипване на СССР и промяна в управлението на България. Това са четири съвпада все в сатурновия знак Козирог, които довеждат до леко преминаване от комунистическата диктатура към демокрацията.

На 10.11.1989 г. Петър Младенов сваля Тодор Живков от поста генерален секретар и председател на Държавния съвет.

На 7.12.1989 г. се образува Съюза на демократичните сили, начело с Желю Желев. Петър Младенов става първият президент след промяната, а Андрей Луканов – министър-председател (8.02.1990 г. - 20.12.1990 г.) заместен от коалиционно правителство на Димитър Попов (20.12.1990 г. - 08.11.1991 г.), който убеждава политическите сили да сключат споразумение за мирен преход към демократично общество. Идва след изборите Филип Димитров (8.11.1991 г. - 30.12.1992 г.), следва правителството на Любен Беров до 17.10.1994 г.

Сатурн секстил Нептун 28.06.1995 г. – дава възможност на комунистите да спечелят и идва на власт правителството на Жан Виденов (25.01.1995 г. - 12.02.1997 г.). Сатурн е в зодиакалния знак Риби – удавен и в трудно положение, а Нептун – в Козирог в падение, но в по-добро положение от Сатурн и комунистите идват на власт.

Във връзка с наближаващия **квадрат Сатурн Нептун ретрограден** на **26.06.1998 г.**, където Сатурн е в земния знак Телец и е много силен по тригонокрация, а Нептун е в урановия знак Водолей (в чужди води) комунистите губят. Започва изпита за демократичните сили с още два квадрата: **1.11.1998 г.** и **7.04.1999 г.** Кабинетът на Виденов изживява т.н. зърнена криза. Положението на народа става нетърпимо – масови недоволства и кабинетът подава оставка.

Стефан Софиянски образува служебно правителство (12.02.1997 г. - 21.05.1997 г.). След проведените избори идва Иван Йорданов Костов (21.05.1997 г. - 24.07.2001 г.), който има за първа задача да се справи с инфлацията на лева, с приватизацията на големите предприятия и връщане земите на селяните. Веднага въвеждат валутен борд. Извършва се ориентация към САЩ. Дава въздушен коридор на НАТО за бомбардиране на Сърбия.

Сатурн тригон Нептун ретрограден 25.06.2001 г. – във въздушния тригон. Сатурн е в знака Близнаци, което прави народа умен и взискателен, а Нептун е във Водолей, в знака на епохата и ще излязат заблужденията и лъжите на комунистите.

Поради грешки и лично обогатяване на някои от Демократичния съюз, идва на власт Симеон Кобурготски след изборите на 24.07.2001 г. Той е свързан с комунистите и балансира нещата, и подобно на дядо си Фердинанд прави всичко за своя лична полза. Дошъл е в България да вземе, което може и колкото може. Има три тригона във въздушните знаци, което говори за много приказки и неизпълнени обещания и значително влошаване положението на народа. Нептун във Водолей (управниците) не могат да издържат на силните енергии на истината (Нептун във Водолей) и внезапно ще паднат.

Сатурн опозиция Нептун 31.08.2006 г. – започва отливът на цикъла и формите на управлението са в пълен упадък и не могат да изразят новите импулси, които настъпват в живота. Сатурн е в знака Лъв, а Нептун – във Водолей, знака на епохата. Комунизмът е поставен на голямо изпитание и положението е подобно на Сатурн съвпад Нептун в знака Лъв 1.08.1917 г., но с обратен знак – разсип, което показва внезапно с революция промяна. Управлението е в полза на народа и демократичните сили в Русия. Водолей е знак на чистене чрез революции и тя ще бъде придружена с много пожари, разрушения – пречистване на всичко старо, останало от комунизма. Ще се даде свобода и нови светли условия за развитието на славянството.

4. Сатурн - Уран
1941 - 1988 - 2008 г.

Да се повърнем към циклите на планетите Сатурн и Уран.

Сатурн съвпад Уран 4.05.1941 г. – в твърдият знак Телец, показва края на фашизма в България (Уран в Телец е в падение) показва края на фашизма в България (Уран в Телец е в падение) и скъсване на отношенията с капиталистическите страни и САЩ. (На 12.12.1941 г. България обявява символична война на Англия и САЩ). След 9.09.1944 г. до 1951 г. стават много революционни промени, които съм описал по-горе.

Сатурн квадрат Уран ретрограден 8.12.1951 г. – след двете правителства на Кимион Георгиев, Георги Димитров и Васил Коларов идва на власт зетя на Георги Димитров – Вълко Червенков от 3.02.1950 до 18.12.1956 г. Създава се абсолютна власт на партията и култ към личността на Червенков. Най-жестоко се наказваше всяко недоволство от властта. Сатурн във Везни е в екзалтация и много силен, а Уран в знака Рак е удавен. Показва, че след свършване на борбата с враговете комунистите започват вътрешна борба и голяма чистка в армията, образованието и интелигенцията. Има три квадрата през 1951 и 1952 г., при които се изпитва стабилността на властта и се проявява най-груба диктатура. Положението на народа, особено селяните, е много тежко и много от тях отиват в градовете, за да си намерят работа. Всяко късче земя се облагаше с всички видове продукти и селяните, за да не им вземат земите, купуваха и даваха наряда си. По-късно им взеха всичко. Пенсията на земеделците беше 29 лева – само за по един хляб на ден.

Сатурн тригон Уран ретрограден 18.01.1956 г. и последвалите четири тригона предизвикват изобличаването му от жена му Роза и този вълк падна от най-високото положение в партията и управлението. Идва Антон Югов от 18.04.1956 г. до 20.11.1962 г. Положението се омекоти, но започна борба срещу духовните течения и срещу братството.

Сатурн тригон Уран **21.10.1957 г.** – последният тригон, Сатурн е в Юпитеровия знак Стрелец – на духовното, а Уран – заточен в Лъв.

На 6.12.1957 г. комунистите инкриминираха, конфискуваха и задигнаха беседите на приятелите от Изгрева и цяла България. Постоянно ни правеха обиски.

Сатурн опозиция Уран 2.04.1965 г. – започва разсипът на цикъла и намаляване на енергиите на диктатурата.

От 1965 г. до 1966 г. има пет опозиции, в които Сатурн е удавен в знака Риби и показва жертва и мизерия на народа. Имаше голямо строителство, но заплатите бяха много малки. Уран е в Дева – лично обогатяване на управниците. Построяването им на вили, апартаменти, почивни домове на държавни разноски. Всеки управник използваше служебното си положение за лично обогатяване.

На власт идва Тодор Живков (20.11.1962 г. - 12.03.1966 г.) и втори мандат (12.03.1966 г. - 9.07.1971 г.) когато става председател на Държавния съвет (1971 г.-1989 г.).

На 16.05.1971 г. е приета новата Конституция на България.

Сатурн тригон Уран 4.07.1972 г. и другите два тригона: **31.10.1972 г.** и **12.05.1973 г.** – идва на власт Станко Тодоров (9.07.1971 г. - 18.06.1981 г.). При тригоните Сатурн е в Меркуриевия знак Близнаци, а Уран – във Венериния знак Везни, във въздушния тригон. Сатурн в това положение показва голяма експлоатация на работниците и селяните, които получават колкото за прехраната си. Уран във Везни говори за богат и охолен живот на управниците, които започват редовно да посещават запада, а някои останаха да живеят там. Има силно развитие на науката и изкуството – музиката, художеството. Дават се много средства за образованието.

Разсип на цикъла продължава със **Сатурн квадрат Уран 5.10.1975 г.** и още пет квадрата през **1975, 1976, 1977** години. Сатурн е в Лъв, в неизгодно положение (това са работниците и селяните), а Уран е в Скорпион в екзалтация. Всеки министър имаше по 10 милиона лева безотчетни пари, които използваше, както желае. Това е най-успешният за комунистите период до 1985 г., помрачен от Възродителния процес и влошаване на отношенията ни с Турция. Народът е потъпкан и много хора са преследвани и изселвани.

Сатурн съвпад Уран 13.02.1988 г. и още два съвпада: **26.06.1988 г., 18.10.1988 г.**, които стават в Юпитеровия знак Стрелец, който е носител на нови духовни човешки идеи и пробужда съзнанието на народа за излизането му от диктатурата на комунистите и идване на нов демократичен строй на управление, което стана в 1989 г. Началото на новия цикъл дава нова насока на държавата, управлението и друг път за развитието на народа.

Изпитът, на който беше поставена демокрацията, представена от Съюза на демократичните сили, от **квадрата на Сатурн и ретроградния Уран 18.07.1999 г. 14.11.1999 г.** и **14.05.2000 г.**, което доведе до падането на правителството на Иван Йорданов Костов на 24.07.2001 г. и идването на Симеон Кобургготски.

То се обуславя и от **тригона Сатурн Уран ретрограден 21.08.2002 г.** – където Сатурн е в знака Близнаци, а Уран – в собствения си знак Водолей, говорещо за силно влияние на капитализма в България върху вътрешното й устройство и вътрешна и външна политика.

Вторият тригон е на **17.12.2002 г.** и Сатурн тригон Уран ретрограден **25.06.2003 г.**, където Сатурн е в Рак в заточение и говори за рязко и всестранно влошаване положението на народа: безработица и достигане крайния предел на бедността. Уран в нептуновия знак Риби дава много демагогии (комунистически) обещания и заблуждения на народа от управниците срещу които се надига силна недоволна опозиция. Всичките управници са мафия и няма нито един, който да каже, че царят (председателят) е гол.

Това ще доведе до промени и нов път на развитие на България, който ще достигне своя апогей при разсипа на цикъла **Сатурн опозиция Уран ретрограден 5.11.2008 г.**

Сега ние сме навлезли в новата епоха на Водолей, която ще изчисти всичко старо, гнило и ще донесе нов ред, нов порядък – на мир и хармония на Земята.

Тя започна на 22.03.1914 г. и ще продължава 2160 години, през който период хората ще напуснат старите си атавистични разбирания и ще се устремят към един общ живот на мир, хармония и братство. Човечеството ще излезе от димната култура и ще въдвори бездимната като използва милионите волтове електричество, с което е изпълнена вселената над нас. Електричеството ще се използва за осветление, отопление и всички домашни нужди. Няма да има нужда хората да се завират в мините и добиват въглища, нафта за гориво.

Учителят отбелязва, че съвременните хора са още малки деца и не могат да се справят с атомната енергия. Те разложиха атомите и получават електричество, но нямат знание как да се справят с радиоактивните остатъци, които имат много дълъг период на разпадане. Затова погледът на човечеството ще се обърне към междупланетното пространство, пълно с електричество, ще се построят трансформатори и космичният ток ще влезе безплатно във всеки дом. Няма да има нужда от никакви електромери. А атомната енергия ще я оставим за Седмата раса на Мъдростта, която ще дойде след 365 хиляди години и отлично ще се справи със знанието, което носи, с атомния проблем.

Според **Учителя** при провеждането на Никейския църковен събор в 325 г. след Христа, свикан от римския император Константин, става грешка в летоброенето с 38 години и ние не сме още в двадесет и първия век, а две хилядната година ще дойде в 2038 г. по сегашното летоброене.

Епохата на Водолей ще промени статуквото. Злото, което е било милиони години господар на човешката цивилизация, ще стане слуга на доброто, което ще навлезе дълбоко в същината, в живота на човечеството. Миналата 2160 годишна епоха на Риби беше епоха на жертвата, на силната непоколебима вяра в Бога. Тези качества се проявяват най-силно през първия деканат на епохата – мистичният, когато християните с вяра и песен са отивали на кладите.

Учителят казва, че милиони същества от невидимия свят са искали да вземат участие в работата на Христа и страданията на неговите последователи. Те се вселявали в християните, осъдени на изгаряне и последните не чувствали никакви болки, а пеели и когато горели. С любов и вяра християните преодолели всички пречки и спънки, създадени им от езичниците. Те стават герои – мъченици и се жертват за своята идея, за Христос.

Първите християни са били под силното влияние на Божествената Любов, носител на която е планетата **Нептун** и са имали постоянна **връзка с невидимия свят**.

Вторият, научен деканат е под влиянието на мистичния знак **Рак**, знака на **Луната – на душата**. Много от християните са работили скрито – вътрешно и на групи – тайно са се подвизавали. Тогава се дава ход на издигане личността и тиранията на властниците, която достига своя апогей. Създава се западния феодализъм, който канонизира християнството и го поставя в рамките на църковното богослужение.

Третият деканат под влиянието на окултния знак **Скорпион**, пробужда **умовете на будните души** и се провежда реформацията. Започва тайно изучаване на окултните науки, забранени от черквата, особено от католицизма, които изпращат заловените на инквизицията. Появяват се социални движения, от тежкото положение на работниците и селяните. Започват народни вълнения, стачки и в края на деканата се ражда незаконното дете на буржоазията – комунизмът (социализмът) във всичките му форми и нюанси – с общите стачни борби и революции.

III. Епохата на Водолея

Новата епоха на Водолей, в която влезе Земята и човечеството, е епоха на Божията Мъдрост, на силно развитие на ума, който обуславя много открития, особено по отношение на земната атмосфера и овладяването й от хората със съответни ракити и кораби. Водолей е въздушен знак.

В духовния свят символизира Божественния човек, Адам Кадмос, който напоява цялата вселена с живите си води, поддържа формите и пази живота на същества.

Това е епохата, в която Словото Божие ще стане насъщна храна на всички човешки същества. Съзнанията им ще се освободят от старите закостенели форми, обогатени от опитностите при новите условия ще преминат на по-висок стадий на развитие. Големите творчески възможности на човечеството скрити в гълбините на съзнанието му ще се проявят и ще станат много нови открития във въздухоплаването, атомната енергия, компютрите и експлозиви, използвани за военни цели. Всичките нови открития, които ще станат в първия – мистичен деканат, ще дадат силен тласък на духовния възход на земните жители и създаване условия за материалното изграждане на новата цивилизация на Шестата раса на Земята.

Както споменах по-горе, ще дойде Новият завет на живота и злото, Черната ложа ще стане слуга на доброто, на Бялото братство, което ръководи цялата Вселена. Взети са всички необходими мерки за връзване силите на злото и изгонването им от всички човешки същества. Хората ще станат братя и сестри и ще се радват на голямо изобилие на храна и условия. Народите ще се надпреварват да помагат на по-бедните от тях и изпадналите в беда. Вълната на Любовта ще залее Земята в пълнота и благост и ще изпълни и разшири човешките сърца.

Учителят дойде на Земята във физическо тяло, за да приключи епохата на Риби, като разруши езическите форми на религията и подготви условията за идването на Великия живот на Земята, определен от невидимия свят – от Бога за човечеството.

Първият, мистичен деканат* от епохата на Водолей, който започна в 1914 г., ще продължи до 2634 г**. През този период на Земята ще се вселят и въплътят (родят) много същества от **планетата Нептун**, носители на Божествената любов, светии, наречени от **Учителят *„Слънчеви деви“. Те ще бъдат носители на дълбока безкористна любов, голяма магнетична сила, с която ще лекуват болните същества по Земята, нежност и уважение към всички души. Страданията, мъчнотиите и противоречията ще се стопят от тяхната любов и човечеството ще издигне жената на онази висота, определена й от Бога, за да може да разкрие на хората богатствата на духовния свят и силата на чистото любящо сърце.

Жената стана причина човечеството преди милиони години да падне и сега тя ще го издигне на онази Божествена висота, на която се е намирала Първата съвършена раса. Жената ще бъде помощничка, сътрудничка на мъжа в съграждането на новия живот на любовта.

Жената е мекия принцип – представителка на любовта, която тя ще прояви безкористно в пълнота, чистота и благост. Тогава Бог ще замени старите каменни сърца на хората с нови, чисти, любящи сърца, изпълнени с добродетели: чистота, нежност, девственост, годно да поддържа постоянна връзка на душата с Бога. Жената ще заеме своето истинско място, редом до мъжа и ще работят заедно с него във всички области на духовния културния и материален живот.

Слънчевите деви ще бъдат външно облечени с най-скромни дрехи. Делата им ще украсяват живота им и животът на всички около тях. Те ще бъдат емблема на чистота и нежност и ще стопяват всичките човешки страдания и мъки. Всеки ще намира при тях дълбок вътрешен мир и покой.

Ще излъчват светлина, с която ще посочват пътя на всички същества към Живия Бог.

Ще се създаде нова литература и музика.

Ще се разкрие същността на Духовния свят, ще се отворят астралните очи на хората и той ще стане познат, близък, достъпен и реален за тях.

Славяните ще се обединят в името на любовта и благото на човечеството и ще работят за духовното и мистичното му развитие.

Любовта ще стопи старата човешка карма и всички ще се радват на живота и ще се развиват напълно свободно. Бедни и богати ще си подадат ръка и ще създадат едно братство, в което всички ще бъдат равни и ще се надпреварват да проявяват доброто и любовта.

Във *втория деканат* на Водолей – от 2634 до 3354 година, на Земята ще нахлуе втората космична вълна от същества, които ще дойдат от **планетата Уран**, носителка на Божествената Мъдрост.

Учителят ги е нарекъл ***„Синове на Мъдростта"***. Те ще бъдат гениални, но много ще се различават по своята структура и поведение от хората, които ние сме считали за гениални. Животът им ще се украсява от пълна скромност и велико смирение, макар че те ще бъдат с велико знание, което с голяма любов ще го раздават на всички, които се интересуват от него.

Уран, както и всички други планети, има два полюса. Висшият – за пробудените души, е свързан със свръхсъзнанието, което освобождава човешкия дух, а другият е свързан със самосъзнанието на обикновения човек – с неговия личен живот, егоистичните и шовинистичните наклонности, които се проявяват масово в сегашния ни живот.

Синовете на Мъдростта ще бъдат вещи астролози и ще посочват правия път на всяка душа към Бога. Те ще имат дълбоко смирение пред величието на Незнайния, който е създал всичко в света. Урановите същества ще дадат ход на много нови открития във всичките области на науката, които ще помогнат на хармоничния живот на човечеството.

Ще пометат всички паяжини, заблуждения, неразбирания от умовете на хората и ще тълкуват по съвсем нов начин (езотеричен) Писанието.

Ще разтворят пред хората книгата на живата природа и те ще черпят непосредствено знания от нея.

Синовете на Мъдростта ще съединят умствените усилия на хората в една обща целенасочена сила: човешкият ум – Меркурий, с ангелската мъдрост: Юпитер и с Божествената мъдрост – Уран. Науката ще стане достъпна за всички същества и ще достигне много високо развитие, за основа на която ще бъде Божествената интуиция. В нашето време направените велики открития са били стимулирани от Божествената Мъдрост, идваща от нейния носител – планетата Уран. Мъдростта непрекъснато ще протича през умовете на хората и те ще постигнат всичко разумно, което желаят.

Синовете на Мъдростта ще бъдат проводници на истинското познание за живота, идващо от живата природа и ще съхраняват и проявяват своя безкористен идеал – да помагат постоянно на човечеството в неговото развитие. Жителите на Земята ще придобият своята първична, кристална чистота и върховно знание за живота и Бога. Всички ще разберат, че няма същество, което да е по-мъдро и интелигентно на Земята от живата разумна природа и никой не може да й заповядва или владее. Когато хората са в пълна хармония с нея, тя ще ги награди с нови безгранични знания за космоса и законите, които го управляват. Духовният елемент ще навлезе във всяка научна човешка мисъл и тя ще дава винаги добри плодове.

Земята, на която ние живеем, има свой хороскоп, свой ръководител и път, по който се движи, както и всяка душа.

Хората ще разберат, че Земята е живо, разумно същество, което постоянно се грижи за живота и развитието на своите малки деца – човеците и непрестанно им помага. Нея няколко пъти я е посетил Бог и е решил да я превърне в рай и това, което Бог е решил, непременно ще стане в определеното му време.

***Третият социален деканат* на епохата на Водолей започва от 3354 г. и продължава до 4074 г.**, когато ще завърши епохата на Водолей и ще започне епохата на Козирога.

През този трети деканат на Земята ще дойдат много *Същества на Истината*, от **планетата Плутон**. Тази планета в движението си пресича орбитата на Нептун и е най-висшият синтез на изявения Божествен живот. Когато човек е потопен в истината и живее с нея постоянно, няма по-нежна, по-добра планета за него от Плутон, която крие в себе си огромни динамически сили. Истината е най-великата добродетел, която ръководи и направлява цялата Вселена. След падението на човечеството истината изчезва от живота на хората и Плутон като чисто огледало започва да отразява негативния им живот – ада на Земята. Затова колкото повече един човек е преиначавал нещата и е създавал криви мисли и фалшиви форми в живота си на Земята, толкова по-тежка карма си е създал. Всичко може да се прости на Земята, но лъжата – никога.

Истината е разделителната линия между доброто и злото, между негативното и бялото братство. Хората на истината светят и раздават светлината си на всички същества, а хората на лъжата пазят егоистично светлината, само за себе си и живеят в тъмнина. Те не знаят да дават, а само да ограбват околните си.

Съществата, които ще се заселят на Земята по време на третия социален деканат от епохата на Водолей, ще бъдат същества на действието, изпълнени със силна воля. Те ще притежават качествата на съществата на любовта – Слънчевите деви от мистичния деканат и на съществата от втория научен деканат – синовете на Мъдростта.

В астросоциологията съществата на волята символизират държавните мъже на властта, но в нейната първична чистота и абсолютна справедливост. Ще бъдат същества на силата, търпението и пълен самоконтрол в живота си. Ще притежават огромна вътрешна сила, с която ще довеждат докрай своите планове за социалното преобразуване на живота на човечеството. Това ще бъде епоха на абсолютна свобода на съществата, при която телата и душите им ще бъдат обърнати към Божия Дух. Съществата на волята ще бъдат подпомагани постоянно от Божествените духове и материалните светове в трудната им задача. Тогава напълно ще се оформи новата Шеста светеща раса на Земята.

За този светъл период **Учителят** казва, че от миналото на Земята ще остане само чистото Слово, поизнесено от Него, музиката и песните в своята първоначална чистота и Паневритмията в непромененото и точно изпълнение.

Предстоят генерални промени в живота на хората и в географията на нашата планета Земя, която ще изправи оста си от 23°27' до перпендикулярна. Едновременно с това ще се изправи и ума на човечеството, отклонил се навремето заедно със Земята и ще започне да мисли право.

В резултат от изправянето на земната ос ще се установи един нормален екваториален климат и навсякъде ще растат южни плодове. Ще се стопят шапките на Северния и Южния полюс – ледове високи 6-7 хиляди метра и Земята ще бъде залята с вода. Ниските места, на които сега живеят хората, и са извършили хиляди престъпления, ще изчезнат и жителите на Земята ще бъдат принудени да отидат и живеят по-високо в планините, на чисти места, непосещавани дотогава от хората.

Всички ще станат плодоядци. Населението на Земята от 6 милиарда души ще се намали на 180 милиона и ще се въведе строг закон за инкарнацията, за да не се пренаселва Земята с човешки форми. Когато едно същество си замине от Земята, само тогава на неговото място ще идва друго. Същият закон ще важи и за животните.

Тогава няма да има пренаселени планети, както е сега нашата Земя, а други планети да нямат никакви жители. Ще има хармонично разпределение на съществата по степента на своето развитие и според качествата, добродетелите, които те притежават. Ще изчезнат всякакви разделения на раси и народи. Човечеството ще бъде едно стадо с един пастир – Бог, който често ще посещава

душите, заселени на Земята и ще ги озарява със своята светлина. Тогава ще се възстановят пътищата, съобщения, които е имало в миналото до всички планети и звезди и жителите на Земята свободно ще посещават която планета пожелаят и ще се ползват от знанието, което жителите й притежават.

Велико бъдеще ни очаква и всяка душа ще отиде там, закъдето е подготвена със своите изработени качества и добродетели. Ще минем през голямо пречистване, много катаклизми, за да влезем да се учим и живеем в новата Шеста светеща раса, която идва вече на Земята.

Идат дни на радост за онези, които любят Бога.

Светозар Няголов

Епохата на Водолея

1. Епохата на Водолея
2. Хороскоп на Епохата на Водолея

1. Епохата на Водолей

За началото на епохата на Водолей има много мнения, изразени от различни астрологически капацитети.

Например, доктор Кестранек на седмия международен конгрес по астрология, състоял се през 1954 г. в Париж излага една своя теза, според която откриването на планетата Уран в 1781 г. е началото на епохата на Водолей.

Друг, Дон Нерома доказва, че не сме още в епохата на Водолей и тя ще започва в 2160 г. Тогава звездата Леспис (Херакс) ще бъде на 0 градуса в Дева. Когато Христос се е въплътил на земята да открие епохата на Рибите, тази звезда е била над полюса на света на 0 градуса в Лъв.

Други намират, че епохата е започнала от 1919 г. след свършването на Първата световна война.

За мен е меродавно мнението на Учителя ни Беинса Дуно, който казва, че **епохата на Водолей започва на 21 март 1914 г., при влизането на Слънцето в 0 градуса на зодиакалния знак Овен.**

Както ви е известно, всяка епоха трае 2160 години.

Епохата на Водолей ще трае от 1914 г. до 4074 г.

Всяка епоха, която се проектира на земята, е свързана със силите на знака, който я обуславя. Знаците са 12 и като разделим прецесията (голямата космична година от 25920 години на 12, получаваме, че всяка епоха трае 2160 години.

Всяка епоха има 3 деканата от по 720 години.

Първият деканат е мистичният, който трае от 1914 г. до 2634 г.

Вторият деканат е научният, който ще трае от 2634 до 3354 г.

Третият деканат е социалният, който ще трае от 3354 г. до 4074 г.

Зодиакалният знак Водолей е въздушен знак и дава огромни възможности за открития, свързани със земната атмосфера.

В Божествената астрология зодиакалният знак Водолей е символ на Божественият човек, който напоява вселената с живите си води и поддържа формите в живота. Уран е управител на знака Водолей в съпричастие с падналия Бог Сатурн, когото в древността са наричали „Начало и край на нещата – Алфа и Омега". В случая Уран е бащата – Божествената мъдрост, а Сатурн е неразумният син. Уран е онази сила, която в края на всеки цикъл освобождава живота на формите, тоест освобождава съзнанието на съществото от формата, която го е заробвала продължително време, като използва всичките придобити опитности, за да ги приложи в следващата по-високо организирана форма, в която ще влезе.

Ще станат големи открития във въздухоплаването, изследването на космичните лъчи и методите за пътуването през космичното пространство. Разпадането на атома, създаването на нови въздухоплавателни кораби, нови силни разрушителни взривове, използвани за военни цели и други подобни открития ще доведе човечеството до една нова бездимна цивилизация, която по най-добър начин ще разреши социалните и икономически проблеми на хората.

В *първия деканат* на Водолей – мистичният, християнската и етична максима на покоряване на злото, ще се замени с новата, дадена от Учителя максима:

„Злото или черната ложа ще станат слуги на доброто."

Злото е управлявало милиони години човечеството. Преди 2 хиляди години му беше дадена възможност да поправи грешките си чрез закона на любовта, но то направи още по-страшни нови престъпления: разпъването на Христа, създаването на инквизицията и избиването на повече от 50 милиона хора, организирането и провеждането на Първата и Втората световни войни. От провеждането на тези углавни престъпления Бялото братство е взело строго решение – злото да стане слуга на доброто, като по този начин изкупи всичките си грешки и престъпления, допуснати от него през инволюционния период на развитието на човечеството и

принизи човешката душа до материализма, до робството на материята.

Хората ще изменят вътрешната си същина и ще вържат злото вън и вътре в себе си, ще станат носители на мъдростта, която епохата на Водолей носи. Насилието и принудата, породени от страх към човешките закони ще изчезнат и ще се заменят с добрата воля, братските взаимоотношения и сътрудничество във всички сфери на живота.

Метод за разрешаване на социалните противоречия ще бъде законът на справедливостта, а не този на войната и насилието, донесли неизмерими страдания и нещастия на човечеството, достигнало до крайния егоизъм и антагонизъм между отделните държави.

Епохата на Водолей ще освободи човечеството от неговите стари догматични разбирания, идеали, фетиши, митове, държали с векове в робство чистата човешка мисъл, парализирайки неговата творческа духовна работа.

Всеки човек ще намери правия път на своето развитие, написан от Бога още при създаването му в неговата душа и описан ни от Учителя, който ни донесе Словото Божие на земята. В първоначалния период на своето развитие, човечеството е имало нужда да има посредници между неговата душа и Бога, каквито са били индуските брахмани и египетските жреци. Те са въвели фетишизма – човешката душа да се кланя на мъртви идоли и форми. Тази негативна религия ще се замести от принципите на Любовта, Мъдростта и Истината, дълбоко внедрени в глъбините на човешката душа. Тогава хората ще се домогнат до великата истина, че изворът на познанието се намира в тяхната душа и не се нуждаят от никакви външни посредници между душите им и Бога.

Душата ще учи законите на живота направо от оригинала скрит в природата, която носи великото знание на бъдещето.

Духовният свят ще бъде достъпен за всяка човешка душа, а старият свят на насилие, страдания и грехове ще бъде забравен и отхвърлен завинаги от пробуденото човечество. То ще бъде озарявано от светлината на духовния свят, която ще промени изцяло човешкия живот. Духовното познание ще бъде видимо – достъпно за всички. Многобройните религии ще видят заблужденията си и ще престанат да функционират и на земята ще се възцари единствената велика религия, която свърза човечеството в едно цяло – Любовта.

Социалните връзки ще се изграждат върху основата на взаимопомощта и сътрудничеството между народите. Еволюиралите души ще дадат израз на космичното богатство, което ще произхожда от техните чисти сърца, светли умове и силна воля.

Навсякъде дейността на хората ще се ръководи от трите космични закони: Любов към Бога, Любов към ближния си и Любов към себе си.

Тайните на природата, знайни в миналото от малка група привилегировани Люде, ще станат, чрез Словото на Учителя, достояние на цялото човечество. Този велик дух, завършил своята еволюция преди милиарди години, и сега ръководи цялата Еселена, благоволи да се въплъти в човешко физическо тяло и да изпълни Волята Божия за съществата от човешката раса – да внесе светлината, топлината и силата определени за човечеството от Бога чрез Неговото Слово, изнесено пред нас от Беинса Дуно.

Първият, мистичен деканат от вълната на Любовта ще трае от 1914 г. до 2634 г.

В този период от нашето развитие на земята, между нас ще се въплътят същества от висшата сфера на Венера – *планетата Нептун*, която изявява Божията Любов в нашата вселена. Тези същества в миналото са се наричали светии, а Учителят им даде названието *„Слънчеви деви"*. Изпълнени с голяма магическа сила на нежност и благородство, те ще бъдат помощници и утешители на човечеството и носители на едно сърце чисто като кристал. Това ще бъде новата жена, изпълнена със светлина и сила, помощница на мъжа при изграждането на новия живот в епохата на Водолей.

Слънчевата дева ще е жрица на науката, изкуствата и музиката. В този съвършен принцип на жената ще се съдържа елемента на безсмъртието. Външно ще бъдат много скромно облечени, изпълнени с простота в отношенията си, нежност и велика духовност пред която всички човешки страдания ще се стопяват. При тях хората ще намерят утеха и Божествен покой. Чрез тяхната виделина (вътрешна светлина) ще се проявява верният служител на Христа.

Слънчевите деви ще са постоянно под благотворното влияние на планетите Венера и Нептун. Те ще ги изпълват със силна проникновена интуиция, която ще ги слива с живите сили на природата.

Така ще се развие отлично пиниалната жлеза (хилядолистника), под чието влияние ще се възцари хармония, любов, мир и братство между човешките същества. Така, постепенно в гълбините на човешката душа ще узрее новата култура. Ще се даде силен тласък в развитието на скулптурата, художеството, музиката, която ще се обогати с нови музикални форми и произведения. Марс ще премахне оръжията си, а Сатурн ще отстрани омразата от живота на хората. Ще се даде мощен импулс към съвършенството на нациите.

Великата любов, на която ще се даде ход, ще неутрализира цялата човешка карма и ще изчезнат бариерите между душите, изграждани с хиляди години от представителите на тъмната ложа.

Славянството ще даде своя велик мистичен потенциал във вълната на любовта. Първо те ще осъществят великата идея за солидарност на всички славянски народи, а оттам и на цялото човечество. Постепенно в умовете на хората ще узрее идеята за безсмъртието на човешката душа. Пред очите на човечеството ще се разкрие същността на духовния свят, като реалност, с която готовите души ще влязат в пряк контакт. Ще се разкрият всичките велики истини, пазени от „избраните" от векове насам.

Вторият, научен деканат – вълната на Мъдростта ще трае от 2634 г. до 3354 г.

През него ще стане голямо пречистване на старите атавистични прийоми и навици на хората. В този деканат на земята ще се превъплътят много светли души от висшата октава на Меркурий – *планетата Уран.* Уран е носител на Божествената мъдрост и неговите жители са били гениите на човечеството, а Учителят им даде името *„Синове на Мъдростта"*. За разлика от досега съществуващите човешки гении, Синовете на мъдростта ще проявяват велика скромност и от живота ще изчезне всяка гордост. Човечеството ще се освободи от сферата на Сатурн и ще влезе в тази на Уран, където ще развие своето свръхсъзнание, което носи свобода на човешкия дух.

Синовете на мъдростта ще бъдат носители на познанието и светлината. Те познават отлично звездните пътища, които чертаят съдбите на хората.

Ще отпадне цялата тази култура на парите и отрицателните последствия от безлюбието, обхванало човечеството. Изкуствата ще се издигнат на своята висока степен на развитие. Всички досегашни открития на ядрената физика, астрофизиката и кибернетиката са свързани с мощните влияния на Уран и в този деканат те ще достигнат невиждани размери на развитие. Ще се осъществи пълна координация между всички научни дисциплини в името на напредъка на човечеството и ще се достигне до истинска безопасна култура за рационалното използване на атомната енергия. На тези велики гениални същества хората няма да им издигнат паметници, а ще се ползват обилно от техните върховни познания във всички области на науката. Науката ще бъда очистена от всички стари заблуждения и похвати и ще дойде до сияйните върхове на чистата Божествена наука. Хората ще достигнат до великата истина, че няма по-мъдро и интелигентно същество от живата природа. Хората ще престанат да рушат, а ще трансформират състоянията на материята и активно ще градят новото.

Всяко нещо в живота на хората ще заеме определеното му място в човешкото съзнание и идеите ще станат напълно ясни и определени. Ще се появят немислими дотогава открития и ще бъдат достояние на всичките народи. Ще се съкратят разстоянията във времето и пространството. Ще се образува мост между духовния и физически свят и постоянна връзка с всички слънца и планети.

Третият, социалният деканат – вълната на Истината, ще трае от 3354г. до 4074 г.

На земята ще се въплътят голям брой същества от *планетата Плутон*. Той символизира държавните мъже на властта в нейното начално чисто състояние. *Синовете на Истината* ще бъдат носители на силата, търпението, самоконтрол и великата правда, които ще им дават възможност да изпълнят дадените им задачи в социалната област на човечеството. Те ще достигнат до висшата степен на развитие и ще се изявяват в абсолютна свобода на тялото, разума и на душата си. В миналото астрологията се развиваше до сферата на влияние на планетата Сатурн, при което водещо начало в живота на хората беше индивидуализма и егоизма. Сега човечеството простира живота си до баща си Уран, който ни озарява със своята Божествена мъдрост. Съществата от Плутон – великите души на волята ще притежават всички необходими качества, за де управляват правилно обществения живот, подпомагани от Божествения (идейния), духовния материалния светове. Божественият свят е създаден от космичния принцип, духовния свят от природата (бялото братство), а физическия – от материалната реализация на идеите. Нашата основна задача е да се научим да мислим, да чувстваме и действаме безпристрастно. Справедливостта, която ще се проявява тотално от синовете на истината, ще даде възможност на човешките дарби и способности да се развият и проявяват в широта, като внасят навсякъде мир и вътрешен покой.

При проявата на справедливостта, няма място за престъпления, защото справедливостта поддържа живота. Душите на истината ще са смели и дръзки в проявите си, готови на всички изпитания за постигане каузата на своя идеал. По характер те са честни, интелигентни, благородни – съвършеният образ на разумния реформатор. Те гледат да прилагат най-ефикасните методи за социалната организация и подобряване отношенията между индивидите, обществата и народите. Ще изчезне насилието и тиранията.

Синовете на истината носят свобода на душите и ако човек се движи успоредно с живота за цялото, то в него ще се възцари истинската свобода. Такъв човек ще бъде носител на светлината, познанието, мъдростта и великата идея за „живот за цялото".

Синовете на истината са силата на земята, основата от която ще продължи великият живот на човечеството в седмата раса.

Учителят казва за тях: „В погледа им ще се чете искреност, чистота и невинност, добре отразена интелигентност, справедливост, благородство. Единственият идеал на тези велики души е свободата на всички същества. Според тяхното схващане еволюцията е закон, който ще освободи човешкия дух. Свободата е право на всеки човек."

2. Хороскоп на Епохата на Водолея

Ще ви запозная с **Хороскопа за започването на епохата на Водолей за Земята на 21.03.1914 г., събота, в 13h11'.**

Като погледнем хороскопа забелязваме, че всичките планети се намират над хоризонта, което значи, според мондиалната астрология, че те всички действат активно върху огряната от слънцето земна повърхност. Всички планети под хоризонта са в тъмнина и почти не проявяват качествата си.

Виждаме, че новата епоха идва в събота и българите не могат още да се освободят от своя стар ръководител – падналия бог Сатурн.

На *Асцендента* в хороскопа изгрява зодиакалният знак Рак, вратата на живота и който е дом на душата – Луната. Ракът е мястото на заточението на Сатурн и той няма да се проявява така жестоко и брутално при решаване кармата на българите.

Този Асцендент показва, че в България ще се създадат всестранни духовни и мистични условия за правилното възприемане и прилагане на новите идеи, които носи епохата на Водолей. Хората ще бъдат озарени със свежите идеи на новата епоха, които ще пробудят съзнанието на българите да излязат от своето животинско състояние и развият свръхсъзнанието си, от което идва светлината и мъдростта от Божествения свят.

Изгряващият знак показва, че българите притежават много груби тела, по-близо до животинските и много далеч от фините съвършени тела на ангелите. Добре е, че горната част на тялото (човешката) е по-голяма и по-добре развита, и българинът има условия да приеме новите идеи на епохата, докато долната – животинската част е по-слабо развита, ограничена и подтисната, и няма да му пречи много. Ракът дава слаба жизненост и хората трудно ще преодоляват многобройните страдания и болести, които ще ги съпътстват в пътя им.

Българинът ще бъде силно привързан към материалните ценности, особено към дома си и ще проявява егоизъм, лакомия в отношенията си с околните. Въпреки че ще бъдат лишени от голяма жизнена сила, те ще защитават своите убеждения смело и докрай, които в повечето случаи ще бъдат стари и атавистични. Известно е, че зодиакалният знак Рак и неговият господар – Луната, управляват стомаха и храносмилането.

Добрите аспекти на Луната говорят за нормалното състояние на физическите тела на българите, но те ще проявяват лакомия в храненето, понеже Нептун ретрограден е в съвпад с Асцендента в 12 дом, опозиция Луна. Ще има много страдащи от нервни стомаси и ще са крайно чувствителни към вътрешните влияния на духовния свят (Нептун в 12 дом). Нервната система ще бъде лабилна и ще има много случаи на психически разстройства, някога ще взимат епидемични размери.

Влизането на Слънцето в нулевия градус на Овен става в 9 дом. Това е Юпитеровият дом на духовното развитие на човечеството, относно религии, духовенство, съдилища и съдии. Другото мондиално значение е, че в колониите ще има много напрежения и бъркотии и новата епоха на Водолей ще ликвидира колониализма из основи. Това стана след 13 години, когато господарят на епохата Уран направи съвпад по дирекция с обективния човешки търговски ум – Меркурий, 1945 г. след свършването на втората световна война. Освободи се Индия и почти всички колонии.

Слънцето в своята екзалтация – Овен, е много силно и съвпад Медиум цели ще залее човечеството с животворните си сили и ще пробуди човешкото свръхсъзнание хората да познаят Бога, да го приемат, възлюбят и да му служат. Чрез него се проявява Бог, Учителят донесъл Словото Божие на Земята, което след голямото пречистване на човешкия живота ще бъде прието навсякъде по земята.

НАЧАЛОТО НА ЕПОХАТА НА ВОДОЛЕЙ
21.03.1914 г., ♄, 13h 11', гр. София

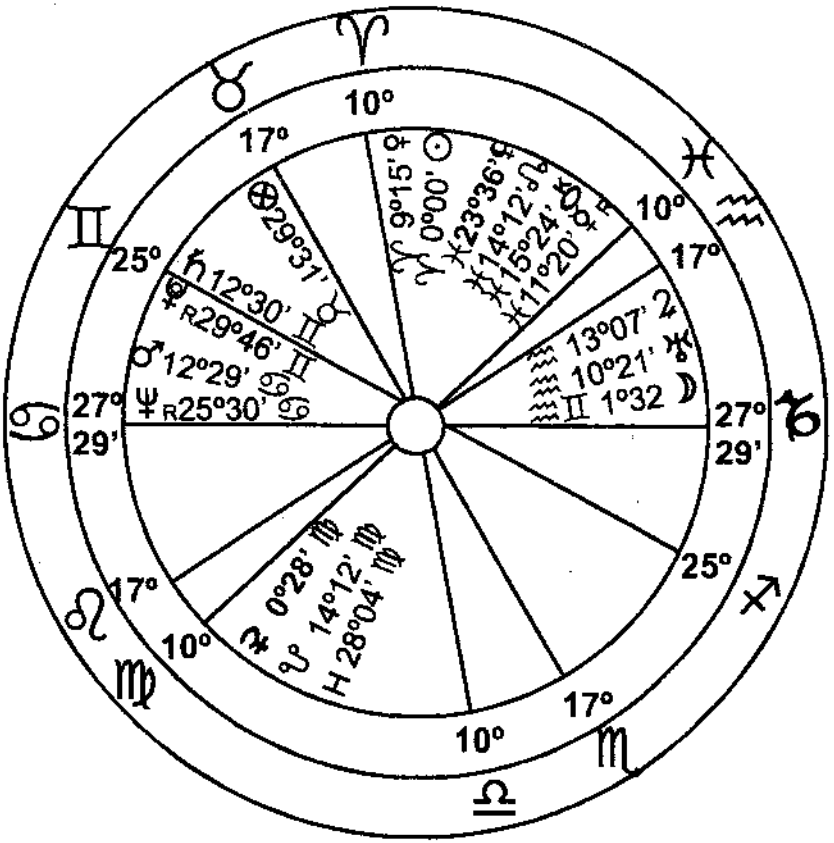

Lat	Decl	
	N 0°00'	☉п☿☽☌♀☍♄△♆□т♇☿ (☌♀☍H
S 3°37'	S 23°23'	☽п☿☉☌♃☌♅☍♆♇♇△ (
N 1°26'	S 3°53'	☿R⊻♀△♂⊻♃□♄⊻♅ ‖ ♀☌☊☌☍
S 1°04'	N 2°27'	♀☌☉⊻☿□♂☿♄☿♅ ‖ ☿
N 2°43'	N 25°34'	♂△☿□♀⊻♄△ ☍
S 0°30'	S 17°21'	♃п☌☽⊻☿△♄☌♅ ‖ ♅
S 1°22'	N 20°58'	♄п☍☉△☽□☿☿♀⊻♂△♃△♅ Lat. ♅, ♆
S 0°37'	S 18°14'	♅☌☽⊻☿☿♀☌♃△♄ ‖ ♃ Lat. ♃, ♆
S 0°25'	N 20°38	♆R△☉☍☽ ‖ ♄ Lat. ♃, ♅△♀ ♇R□т☉♇☽

В хороскопа има 4 активни планети – в перихелий – Слънце, Луна, Юпитер и Сатурн и 3 ретроградни – Меркурий, Нептун и Плутон.

Духът и душата (Слънцето и Луната) ще проявят голяма активност в изправяне живота на човечеството.

Ангелската мъдрост – планетата Юпитер, която е представител на Бялото братство на земята ще вземе активно участие в проповядването и възприемането на новите идеи и духовното осъзнаване на човечеството.

Човешката правда изразена чрез планетата Сатурн ще прояви своята активност в ликвидиране на натрупаната човешка карма и ще прояви своите негативни качества в умствения свят на учените, където критичността и борбата за надмощие ще вземат гигантски размери.

Ретроградните планети:

Меркурий ретрограден говори за големите икономически кризи и спънки, които ще разтърсват финансовият живот на човечеството и той ще стигне до безизходица – до фиаско и цялата тази дяволска система за заробване на душите ще се измете от земята. Разменната монета, парите, в Шестата светеща раса ще бъде любовта.

Нептун ретрограден говори за големи психически напрежения, които ще изживее човечеството, докато стане носител на Божията любов в живота и отношенията помежду си. Тогава чак хората ще се радват на стабилно здраве и обилни физически сили.

Ще разгледам основно ***аспектите на планетите***, които се отнасят до физическите условия на човешкото развитие – борбите, мъчнотиите и страданията, които ще съпътстват еволюционния им път.

Разглеждайки аспектите от духовния свят – *деклинации*, които се отнасят до умовете и сърцата на хората, виждаме в хороскопа, че има 5 северни (N) деклинации, свързани с ангелската мъдрост и 4 южни (S), свързани с човешката и ангелската любов – Венера.

Забелязваме, че **Юпитер** има южна деклинация, а **Венера** – северна. Това говори, че основата на новата епоха на Словото ще бъде пак Любовта, която ще проникне чрез ангелската мъдрост (Юпитер) в умовете на хората и ще предизвика ненаситен глад за Словото, дадено ни от Беинса Дуно.

Разглеждайки аспектите от Божествения свят – *латитюдите*, които имат отношение към духовете и душите на хората виждаме, че има 6 латитюда с южна деклинация и 2 със северна.

Божественият свят изпраща мощни вълни на любов чрез Луната, Венера, Юпитер, Сатурн, Уран и Нептун. Небето знае отлично духовните нужди на човечеството и му изпраща обилно онова, което му липсва и му причинява най-големи страдания и болести – Божествената любов, изразена от планетата Нептун, която има южен латитюд.

Уран, който е представител на Божествената мъдрост и той има южен латитюд. Значи небето първо ще работи с човечеството първо с Любовта, като основа, а след това с Мъдростта и Истината.

В епохата на Водолей Божествената любов (Нептун) ще озари душите и духовете на хората и ще възстанови Божествения живот на мир, хармония, братство и разбирателство на земята.

☉П ⚹ ☽ ☌ ♀ ☍ ♄ △ ♆ □ т ♆ ⚹ (☌ ⚸ (Слънце в перихелий секстил Луна, съвпад Венера, квинтил Сатурн, тригон Нептун, точен квадрат Плутон, секстил точка на щастието, съвпад Лилит).

Слънцето в 9 дом съвпад МС дава изява на блестящи умове през епохата, хора, изпълнени с възвишени идеали и амбиции, великодушни, примирителни към мненията и разбиранията на другите, благородни и постоянно търсещи причините за проявата и развитието на нещата.

Умът им ще бъде насочен към духовния живот и новото учение на което ще бъдат носители.

Слънцето в 0 градуса на знака Овен дава неизчерпаеми сили и енергии на тези, които са свързани с него. Това е моментът на идването на духовната нова година на земята, за който момент се интересува цялото небе и всичките същества стават приятели на родения и му помагат във всичките направления на живота му и стават негови постоянни и неизменни приятели. За родения няма мъчнотии и страдания, а само непреривни успехи във всяко духовно начинание.

☉п⚹☽ (Слънце в перихелий секстил Луна).

Показва, че между духа и душата на хората ще има правилни отношения и непрекъсната грижа на Бога за човешките души, които ще минат през големи страдания и мъчнотии, по време на голямото пречистване, което ще стане на земята, за да се подготвят условията за идването на шестата светеща раса. Показва добрите условия на бъдещия щастлив живот на човечеството, когато силите на епохата на Водолей ще пречистят земята от всичко старо, гнило и атавистично. Тогава Бог ще озарява душите и ще ги изпълва с необходимите им блага и условия, необходими за правилното им развитие. Главното въздействие ще бъде върху умовете на хората за развиване на техните дарби и способности. В мозъка всеки човек има 48 двойки центрове или 96 центъра. На земята обикновеният човек е развил 2 центъра, талантливият – 3, а гениалният – 4. какво ще представлява човекът, развил своите 96 мозъчни центрове?

Учителят казва: „Всички вие сте еднакво надарени, но не сте еднакво проявени."

☉п☌♀ (Слънце в перихелий съвпад Венера).

В епохата на Водолей ще се даде голям тласък в развитието на музиката, художеството, изобразителните, изящните изкуства, поезията и литературата. Ще се проявят плеяда видни музиканти, които с музиката си ще помагат на хората да разрешат лесно всичките препятствия и мъчни проблеми на живота. Хората коренно ще се променят. Ще станат любвеобилни, милостиви и снизходителни един към друг. Навсякъде ще се чуват музика и песни, навсякъде ще блика радост и любов.

☉п⚺♄ (Слънце в перихелий квинтил Сатурн).

Хората, които ще останат да живеят на земята, ще придобият най-хубавите качества на тези две планети: методичност, усет за уточняване, организаторски дар, деловитост, дипломатичност и ще имат достатъчно духовна сила, за да доведат до добър край всяко тяхно начинание. Хората ще станат истински приятели и ще си подадат ръка за изпълнението на общата работа, за благото на всички същества. Всички ще бъдат изпълнени с добра воля, отзивчивост към благосъстоянието на другите, искреност и честност в отношенията си. Ще притежават качествата на доброто, ще го прилагат постоянно и няма да се отклоняват от него.

☉п△♆ (Слънце в перихелий тригон Нептун).

Хората ще придобият много духовни способности, благодарение на усилването на интензивността на духовните вибрации на аурата им. Ще се въплътят вдъхновени музиканти, които ще чуват хармонията на сферите. Мнозина ще проявят силна любов към окултните науки и ще ги овладеят до съвършенство. Изобщо човечеството ще започне да води един по-възвишен живот.

☉п□т♇ (Слънце в перихелий точен квадрат Плутон).

От този аспект идва злото за човечеството, главно от техните учени, духовни водители, които са изопачили Божествената наука и са създали своя крива философия за живота, от която хората продължават да страдат и пропадат (Плутон в зодиакалния знак Близнаци). Учените за основа на живота са поставили лъжата, основа на всичките грехове, която като се употребява променя химическия състав на кръвта на хората.

Плутон се явява като главният ликвидатор на човешката карма. Не бива да забравяме, че той (Плутон) съдържа отрицателните качества на малкия (Марс) и

големия (Сатурн) злосторници, когато са в съвпад. Този аспект показва, че хората системно и постоянно са нарушавали в миналото и сега Божествените закони. Не са имали правилно отношение към земята, растенията и своето тяло. А Земята е нашата майка, която постоянно се грижи за нас, палавите и непослушни деца и гледа да превръща всичките ни мъчнотии в добро. Хората ще проявяват голям мързел и няма да искат да работят тежка работа, да обработват земята. ще проявяват голяма лакомия за поглъщане на по-големи количества храни като не търсят качествена храна и питиета. Последствията са чести отравяния и много мъчно лечими болести. В миналото са проявявали най-големи жестокости към своите ближни в многобройните войни, в които са участвали. И сега продължават да рушат и развалят, да проявяват небивали жестокости, особено в Първата и Втората световни войни. Предстои още една Трета световна война, след която хората няма да помислят повече за война и убийства.

Благодарение, че Слънцето е високо в 9 дом, съвпад МС, тази голяма кал ще изтече и човечеството ще се освободи от тежката си карма и Бог (Слънцето) ще покаже на своите немирни и непослушни деца пътя към един общ разумен братски живот. Цялата тази стара егоистична и засекретена наука и култура ще отпаднат от човешкия живота и до нас ще дойде спасителното Слово Божие, което ще озари пътя на душите към Бога.

Животът на земята е един затвор, в който душите са подложени на постоянни терзания, мъки, които ние сами сме си ги създали и изградили този затвор. Мъчно се живее на земята без светлина, без духовен ръководител – Учител, който да ни води в правия път към светлата страна на живата.

Сега 2004 година, се навършват 90 години от започването на епохата на Водолей и Слънцето по дирекция прави съвпад с Плутон, което говори, че идеята за цар и самоличен господар в държавите по земята ще изчезне и отпадне като вредна и ненужна за правилното развитие на живота. България в своето държавно развитие е започнала с хан (цар) и ще завърши развитието си с републиканско общонародно управление. Последният български цар беше Борис III.

Аспектът Слънце точен квадрат Плутон говори за големите сатрапи и насилници, които са управлявали и мъчели българския народ. Това са Кобургите, които доведоха България до три национални катастрофи: Междусъюзническата война, Първата световна и Втората световна войни, в които българският народ даде много свидни жертви.

Съвпадът на Слънцето с Плутон по дирекция показва, че българският народ скоро ще излезе от непоносимото си положение, в което се намира сега, с помощта на Учителя на Бога (Слънцето).

☉п⚹((Слънце в перихелий секстил точка на щастието).

Показва големият късмет, който имат българите при разрешаването на всичките си спорни и трудни въпроси. Целият им живот е под покровителството на Учителя на Бога (Слънцето) и на Бялото братство.

Присъствието на Учителя в България обуславя нейния златен век, особено в духовното й развитие и цялото небе й помага да излезе от непоносимото положение, в което се намира сега българския народ.

☉п☌♀ (Слънце в перихелий съвпад Лилит).

Това говори за голямото непослушание към Бога и страданията, които ги следват от преди две хиляди години, когато са загубили това свещено чувство – любов към Бога и са започнали да служат и изпълняват съветите на Мамона, по времето на християнската епоха (Венера в Риби). Българите са платили много тежък данък за отделянето си от Бога.

Съвпадът на Лилит със Слънцето в 1920 г. по дирекция оправи положението на народа, понеже армията изпълни повелята, която Учителят даде на Фердинанд да се спре войната, но той не я изпълни. Войниците напуснаха фронта при „Добро поле“ и тръгнаха да накажат Кобурга. Понеже изпълниха повелята на Учителя, Бог

ги благослови и им даде богата зърнена реколта и българският народ излезе от мизерията и глада. Доларът, който в 1919 г. струва 150-160 лв., в 1920 г. спадна на 2 лева за долар. Когато хората слушат Бога, Той превръща всяко зло за тяхно добро.

☽ П ☿ ☉ ☌ ♃ ☌ ♅ ☍ ♆ ♇ ♆ △ ((Луна в перихелий секстил Слънце, съвпад Юпитер, съвпад Уран, опозиция Нептун, квиконс Плутон, тригон с точката на щастието).

Луната в 7 дом говори, че ще има загуба на средства (репарации) от война и лоши отношения с други страни. Луната във Водолей говори за неразумно отношение на управниците към народа и докарването му до просешка тояга.

☽ П ☌ ♃ П (Луна в перихелий съвпад Юпитер в перихелий)

В 7 дом дава успех в сдружения и международните отношения, голямо покровителство на Бялото братство във военните авантюри, които Кобурга подари на народа.

Господарят на хороскопа – Луната, е в най-хубави отношения с Бялото братство, което се грижи за душите и смекчава страданията им.

Съвпадът на господаря на хороскопа – Луната с Юпитер по дирекция на 21.10.1925 г. доведе до падането на правителството на Цанков и идването на власт на Андрей Ляпчев на 4.01.1926 г. и омекотяването положението на българите от тираничното управление на Цанков. Ляпчев управляваше с девиза: „Со кроце, со благо и с малко кютек". Луна съвпад с господаря на епохата, Уран, на 8.01.1923 г. доведе до падането на Стамболийски и провеждането на септемврийското въстание и неговото поражение.

Уран в собствения си знак Водолей се проявява най-добре, но донася внезапно голямо пречистване на душите, придружено със съответни страдания. Създава голяма революционност в народа, но не и възможност да реализира желания си.

☽ П ☍ ♆ R (Луна в перихелий опозиция Нептун ретрограден).

Този аспект говори за голямото безлюбие, в което се намират българските души и последвалите я страдания от незачитане на Бога.

Луната по дирекция направи точна опозиция на Нептун на 2.04.1920 г., както и Лилит съвпад Слънце. Изля се Божието благословение върху душите на българския народ и те излязоха от мизерията и глада, предизвикани от Втората национална катастрофа, до която я доведе Кобурга.

☽ П ♇ ♆ (Луна в перихелий квиконс Плутон) показва, че душите на българите са запазени от зловредните влияния на тъмните сили и понеже аспектът принадлежи към влиянията на духовния свят, в бъдеще България ще достигне високо развитие в науката и културата (Луна във Водолей, а Плутон в Близнаци и двете планети във въздушни знаци). Много световни учени на първо място.

☽ П △ ((Луна в перихелий тригон с точката на щастието).

Дава голям късмет и успех в земеделската работа и градинарството. (Точката на щастието е в земния знак Телец.) Българите преди хранеха половин Европа.

☿ R ⊻ ♀ △ ♂ ⊻ ♃ □ ♄ ⊻ ♅ ‖ ♀ (Меркурий ретрограден полусекстил Венера, тригон Марс, полусекстил Юпитер, квадрат Сатурн, полусекстил Уран и паралел Венера).

Меркурий в 9 дом наранен дава на българите един неустойчив ум, силно променчив във всички начинания и действия. Ще изживее много промени и несполуки в живота си. Меркурий в зодиакалния знак Риби дава на българите душевни способности, не толкова интуитивни, колкото плод на въображението му. Ще изпада често в меланхолични състояния, неспокойствие и недоволство. (☿ R □ ♄ – Меркурий ретрограден квадрат Сатурн).

☿ R △ ♂ (Меркурий ретрограден тригон Марс) дава на българите един жив изобретателен ум, надарен с много способности. Той може да се справи с всяка

работа, която му се даде. Ще се интересува живо от положението и състоянието на дома си и неговия уют. Ще прояви голяма находчивост и невиждана храброст във войните.

☿ R⚻♃ (Меркурий ретрограден полусекстил Юпитер).

Дава на българите при определени условия един весел и оптимистичен характер с подчертана духовност или религиозност. Ще има правилни разбирания за нещата и ще възприема новите методи на живот. Дава му един жив интелигентен ум, който може да прояви навсякъде по света и да се приспособява към всичките условия на живота.

☿ R□♄ (Меркурий ретрограден квадрат Сатурн).

Българите ще страдат от много неприятности, протакания и отлагания през живата си. Навсякъде ще му се слага пречки, с които той мъчно ще се справя. Много от привидните му приятели ще се окажат, че са му врагове, които ще му създават много неприятности. Това ще го направи да е рязък и саркастичен. Ще бъде много критичен към всички, които го заобикалят. На Балканския полуостров той е заобиколен само с врагове, които бързо се съюзяват срещу него и му причиняват главно материални пакости.

☿ R⚻♅ (Меркурий ретрограден полусекстил Уран) дава независим оригинален ум, много свободолюбив и често сам си проправя път към свободен живот. Ще има хубави насоки на мисълта и развитието на живота. Притежава интуиция, която осветява живота му.

☿ R ∥ ⚻♀ (Меркурий ретрограден паралел и полусекстил Венера).

От духовния свят идват вълни от ангелска любов към умовете и сърцата на българите, която ги омекотява, прави ги милостиви – да влизат в положението на страдащите.

♀☌☉⚻☿□☌⚹♄⚹♅ ∥ ☿ (Венера съвпад Слънце, полусекстил Меркурий, квадрат Марс, секстил Сатурн, секстил Уран и паралел Меркурий).

Венера е в 9 дом точен съвпад с МС и прави българите музикални – певци и инструменталисти, с благ, отзивчив и съчувствен характер. Придобива уважение и признание на местните празници: сватби, кръщенета, седенки, където проявява своите музикални дарби и способности.

Венера е в зодиакалния знак Овен, където дава силни чувства, пламенни и прави хората импулсивни и водещи се от чувствата си. Това е тъмнина.

♀□☌ (Венера квадрат Марс).

Както споменах, Венера е точен съвпад с МС и любовта ще бъде основа на живота на хората в епохата на Водолей.

Венера квадрат Марс говори за силните енергии, които обладават особено младите българи, които пламенно изразяват своите чувства. Показва, че българинът обича да пилее, да харчи, когато има пари – безразборно, да чупи, разваля и разпилява нещата (понеже Марс е в Рак). Говори и за голямото безправие на жените.

♀⚹♄ (Венера секстил Сатурн).

Този аспект свързва добрите качества на двете планети: любовта и приятелството с дипломатичността, методичността, справедливостта и пестеливостта и прави човек да успява във всичките прояви на живота си. Българинът е много способен и навсякъде, където отиде в чужбина, успява да си пробие път с ума и сърцето си. Проявява голяма находчивост и хитрост за справяне с големите мъчнотии, които съпътстват живота му.

♀⚹♅ (Венера секстил Уран) дава издигната интелигентност, подплатена със силна интуитивна възприемчивост за всичко. Ще има винаги много приятели, които ще му помагат в трудностите. Ще има проява на една висша платонична любов към хората.

♂△♀□♀⚻♄△⚷ (Марс тригон Меркурий, квадрат Венера, полусекстил Сатурн и тригон Хирон).

Марс е в 12 дом и наранен, българите ще претърпят много скърби, неприятности и промени в живата си. Ще се отчайват и ще пиянстват (Марс в Рак).

Марс в Рак наранен ще предизвиква много семейни недоразумения, кавги, остри сцени и склонност за чести промени на жилището, също разводи.

♂⚺♄ (Марс полусекстил Сатурн) дава подвижна и работлива природа на българина. Може упорито да работи дълго време. Притежава забележителна издръжливост и може да постигне големи резултати в живота си.

♂△⚷ (Марс тригон Хирон).

Българите имат силно вътрешно ръководство, което трябва да слушат. Постоянно му се помага при болезнените му състояния. Неговите военни нападателни сили са вързани от звездата на Божествената мъдрост Сириус, а и тригонът с Хирон го омекотява и повдига. Марс е на 12°29' в Рак е съвпад със звездата Сириус, алфа от Голямото куче: 12°57' в Рак.

Сириус е най-ярката звезда на небето, святкаща и блестяща. Тя е играла важна роля в метеорологията и магиите, които са правени на времето. В Гърция, Рим, Палестина, Египет и Персия са имали древните специални светилища в чест на Сириус. Древните германци са го наричали „Огънят на Локи". Тя се намира на 8 светлинни години от земята и се смята като кралска звезда, но много агресивна.

Сириус има съчетаното влияние на Марс и Юпитер. Голямата войнственост на българите и разрушителните им навици ще се омекотят и те ще станат носители на Божията мъдрост, която идва от Сириус и понеже Марс е удавен в зодиакалния знак Рак и не ще може да проявява войнствените си негативни качества, но ще съдейства на българина да стане разумен човек.

Сириус е център на Божията Мъдрост, към която се стреми цялата наша слънчева система - да придобие великия живот, който се крие в Божествената Мъдрост.

♃☊☌☽⚺☿△♄☌♅ ॥ ♅ (Юпитер в перихелий съвпад Луна, полусекстил Меркурий, тригон Сатурн, съвпад Уран и паралел Уран).

Юпитер в 7 дом в зодиакалния знак Водолей дава голяма дипломатичност и правилни отношения с другите страни и щастливо излизане от най-тежките военни положения в живота на българите. Това е Бялото братство, което е дошло на мястото на Сатурн да ръководи българите в пътя на новия живот в епохата на Водолей.

Юпитер в знак Водолей прави българите отзивчиви, общителни с хората на науката, музиката и мистицизма. Българите ще имат много приятели, които ще им помагат в постигане на желанията и надеждите си. Бялото братство ще отвори умовете на българите да разбират Словото и новия живот, който то носи. Те ще го приемат и приложат.

♃☊△♄ (Юпитер в перихелий тригон Сатурн) ще направи българина с общителен характер и ум насочен към философията с благоволение и дълбоко чувство за справедливост. Всичките хубави качества на двете планети съчетани заедно ще носят неизменен успех във всяка работа.

♃☊☌ ॥ ♅ (Юпитер в перихелий съвпад и паралел Уран).

Тук виждаме едно свързване на ангелската мъдрост (Юпитер) с Божествената мъдрост (Уран) в двойна октава. Това е Словото Божие, което ще оживее и ще се приеме от българите и ще се разнесе по целия свят.

Този аспект ще направи българите да имат една широка душа, милостиво сърце със склонност към изкуствата и окултните познания.

Когато българите приемат и започнат да прилагат и разпространяват новото учение, завещано ни чрез Словото на Учителя Беинса Дуно, цялото небе ще бъде с тях и за тях. Велико бъдеще се открива за българите, ако работят и служат на Бога. От ангелския свят ще протича непреривно Божествена мъдрост (Уран) и заедно с ангелската мъдрост (Юпитер) ще издигнат българите на онази голяма духовна висота, която Бог им е определил.

♄ ⊓ ⚲ ☉ △ ☽ □ ☿ ⚹ ♀ ⊻ ♂ △ ♃ △ ♅ Lat. ♅, ♆ (Сатурн в перихелий, квинтил Слънце, тригон Луна, квадрат Меркурий, секстил Венера, полусекстил Марс, тригон Юпитер, тригон Уран, латитюд Уран и Нептун).

Сатурн в 11 дом ще даде на българите умни приятели, които ще им помагат финансово. Сатурн в зодиакалния знак Овен е в падение и най-слабо проявява своите качества. Дава известна уравновесеност, но ще се гневи за някои пречки.

Виждаме в хороскопа ,че през епохата на Водолей ще се премахне кармата на българите и те ще заемат своето място в духовния живот, като любими деца на небето и Бога. Сатурн ще очисти всички остатъци от атавистичните им навици и ще съдейства на българите да придобият новия живота. Ще им организира един справедлив парламент, който ще създаде абсолютно справедливи закони в страната.

♄ ⊓ △ ♅ (Сатурн в перихелий тригон Уран).

Този аспект казва, че българинът ще бъде издигнат на много важна обществена служба за Делото Божие на земята, ще бъде изпълнен с амбиция, решимост и мъдро ще решава мъчните си въпроси .

В епохата на Водолей българите ще притежават силно изявена интуиция и вътрешно проникновение ще го ръководи в новия живот. Българите ще бъдат търсени по цялата земя като готови души, които да предават правилно Божествената мъдрост, с която е пропито Словото и да внасят светлина в пътя на всяка душа.

♄ ⊓ Lat. ♅, Lat. ♆ (Сатурн в перихелий латитюд Уран и латитюд Нептун).

От Божествения свят ще дойдат силни вълни на Божествена мъдрост и любов до ръководителя на българите, падналият бог Сатурн, синът на Уран, които ще променят основно естеството му и Сатурн ще стане проводник на великите сили на небето: Божията любов и Божията мъдрост. Така Сатурн ще промени коренно живота на българите на земята.

♅ ☌ ☽ ⊻ ☿ ⚹ ♀ ☌ ♃ △ ♄ ∥ ♃ Lat. ♃, ♆ (Уран съвпад Луна, полусекстил Меркурий, секстил Венера, съвпад Юпитер, тригон Сатурн, паралел Юпитер, латитюд Юпитер, Нептун).

Уран е в собствения си знак Водолей. Намира се в 7 дом, където ръководи революционно дипломацията и разумния живот на българите, да не влязат в Третата световна война, която скоро ще избухне, а да се запазят от нея и приемат Словото и го разнесат по целия свят. Ние и животът ни е в ръцете на Бога, който ще урежда нашия разумен живот.

♅ Lat. ♃, ♆ (Уран латитюд Юпитер, Нептун).

Ето едно велико съединение на Божествената мъдрост с ангелската мъдрост и Божествената любов, които отварят широко вратите на вътрешната школа на Учителя за всички готови разумни български души да напуснат земното училище и да започнат да разнасят Словото Божие по цялата вселена – Велико бъдеще ни чака и то ще дойде след най-големите страдания и противоречия, които хората има да изживеят на земята.

♆ R △ ☉ ☍ ☽ ∥ ♄ Lat. ♃, ♅ △ ⚸ (Нептун ретрограден тригон Слънце, опозиция Луна, паралел Сатурн, латитюд Юпитер и Уран и тригон Лилит).

Нептун ретрограден представителят на Божествената любов, е в 12 дом - своя собствен дом, в мистичния зодиакален знак Рак, съвпад с Асцендента. Това показва, че българите в епохата на Водолей ще проявят голяма и всестранна духовна дейност в полза на цялото човечество. С известно закъснение те ще работят дълго време скрито и в тайна докато укрепнат. Всеки проповедник ще направи таен съюз с възвишено същество, което ще му помага и ръководи в трудния му път.

Понеже Нептун е в 12 дом, българите лесно ще откриват всичките си тайни врагове и пакостници и лесно ще се справят с тях. Божията любов ще изпълни сърцата на готовите българи и те с известно закъснение (Нептун ретрограден) ще започнат усилено да работят за Бога.

♆ R Lat. ♃,♅ (Нептун ретрограден латитюд Юпитер и Уран).

Силни енергии на Божията любов, ангелската мъдрост и Божествената мъдрост към българите и те ще влязат във вътрешната школа на Бялото братство и ще придобият истинското знание, дадено ни от Учителя Беинса Дуно.

Нептун е на 25°30' в Рак, съвпад с лъчезарната звезда Алфа от Малкото куче – Процион на 24°50' в Рак. Процион е водещото куче пред Сириус. Предното куче има марсова и меркуриева природа, и прави българите изпълнителни, праволинейни със сила и воля и много способност, да претвори своите замисли в дела. Процион дава склонност на българите да се гневят, дразнят и разгорещяват при спорове. Дава успехи, издигания, но и падания от високо място. Неща, придобити набързо не са дълготрайни. Процион дава много сили, енергии и остър буден ум на българите. Съединен с Божията любов (Нептун) успехите се умножават, особено когато хората са благоразумни и не допускат никакво фиаско. Божията любов изразена чрез планетата Нептун дава всичко в живота, особено когато аспектите са хармонични и ние сме разумни, да ги използваме за благото на всичките хора – за великия живот за Цялото.

♆ R□т☉⊼☽ (Плутон ретрограден точен квадрат Слънце, квиконс Луна).

Плутон се намира в зодиакалния знак Близнаци в 12 дом. Оттук идва най-голямото зло за българите. Големите страдания, през които трябва да минат българите, за да се освободят от злокобните влияния на тъмните сили на Плутон и да започнат непрестанно да слушат тихия глас на Бога, който ги ръководи и напътства към светлия път на новия живот, който идва на земята.

Учителят Беинса Дуно дойде на земята във физическо тяло с главната задача да възстанови истината на земята, която се е изгубила.

„Когато истината грее, плодът цъфти и зрее."

Щом на земята се възцари истината, Плутон, представителят на истината, ще отвори торбите си с положителните си градивни аспекти и ще освободи душите на българите от големия гнет и робство, в които са били с хиляди години.

Плутон ретрограден е на 29°46' в Близнаци, съвпад със звездата Бета от Колар Менкалинам на 28°48' в Близнаци. Тази звезда е главата на Коларя и притежава качествата на Юпитер в съчетание с Марс и Венера. Общо взето тази звезда действа неблагоприятно и понеже Плутон е в точен квадрат със Слънцето, то само Бог (Слънцето) може да оправи живота на българите – да ги освободи от постоянните опасности и тежките карми, които имат да плащат от хиляди години. Когато човек се обърне към Бога и започне да му служи, Бог заличава цялата му карма и живота му става песен и музика, любов и хармония.

В хороскопа виждаме, че господарят на темата – **Луната,** е в знака на господаря на епохата – в зодиакалния знак Водолей и в съвпад с господаря Уран, който е носител на Божествената Мъдрост. Едновременно е в съвпад с планетата Юпитер, носител на ангелската мъдрост и представител на Бялото Братство, което представлява природата и ръководи цялата вселена. Този троен съвпад в 7 дом, който според мондиалната астрология контролира международните отношения – войните, споровете и отношенията с външния свят и цялото човечество в бъдеще ще постави България на първо място в света, а българите като най-обичани и уважавани жители на земята – носители на новия живота на любовта.

Учителят отбелязва в Словото си, че **„каквото е отношението на българите към мене, такова ще е отношението и на държавите от света към вас. Ще ви смятат за диваци, за прости хора."**

Само приемането и прилагането на Словото на Учителя ще ни издигне пред човечеството до една сияйна висота.

Както споменах по-горе, господарят на хороскопа – Луната е в съвпад с Уран и Юпитер в 7 дом.

По дирекция Луната прави точен съвпад Уран на 8.01.1923 г.

Това е времето, когато пада Стамболийски и се подготвя септемврийското въстание и беше потушено. Луна по дирекция прави точен съвпад Юпитер на

21.10.1925 г., което съвпада с края на управлението на кръволока Цанков и идването на власт на Андрей Ляпчев на 4.01.1926 г. Той работеше с девиза „Со кроце, со благо и с малко кютек".

Луната съвпада с Меркурий на 9.01.1954 г.

Тогава за втори път на власт идва Вълко Червенков (20.01.1954 - 18.04.1956). Този съвпад по дирекция говори за един от най-трудните периоди за българския народ, когато става пълно сливане на държавния и партиен апарат. Политбюро става пълновластен господар, който контролира партийните структури, икономиката и органите на законодателната и изпълнителна власт. Всеки опит за критика е жестоко наказван. Откриват се наново закритите през 1953 г. лагери като Белене и др. Провежда се масово изселване от градовете на семействата на неблагонадеждните. В образованието не можеш да учиш, ако нямаш благоволението на Партията. Всички военни и от МВР трябва да са партийни членове. На земеделците, за да не им вземат земите, ги караха да дават на декар земя, селскостопански продукти. Поради голямото безправие не искаха да приемат България в ООН до края на 1955 г. Това робство пробуди умовете на интелигентните българи, които започнаха да оказват мълчалива съпротива и всички му пращаха лоши мисли – на В. Червенков. В резултат на това той падна от власт изобличен от жена си Роза – сестра на Георги Димитров. Става VI конгрес на БКП, провежда се индустриализация на леката промишленост и машинизиране на селското стопанство. След смъртта на Сталин (5.03.1953 г.) на Априлския пленум 1966 г. се отхвърли култа на личността.

Луната по дирекция прави съвпад с Хирон - 2.02.1958 г. Това съвпада с втория мандат на Антон Югов (15.01.1958 - 17.03.1962 г.). Стана известно омекотяване.

Луната съвпад с Лилит - 15.04.1966 г. съвпада с идването на революционера в партията, Тодор Живков, министър-председател от 12.03.1966 г. до 9.07.1971 г.

Това е периодът на най-успешното развитие на комунистическата власт, разполагаща с мощен репресивен и пропаганден апарат. Управлението се опира на безкористната помощ на СССР и другите братски страни. Положението на народа, особено селското население е много тежко. Насилствено е взета земята и създадени 535 ТКЗС, 144 ДЗС и 265 специализирани предприятия и 167 аграрно-промишлени комплекса. Това уедряване внася хаос в селското стопанство и засилва дефицита на селско стопански продукти и стопанството ни попада в трудна криза*. Селяните останали без земя без поминък, са принудени да мигрират, да напускат родните си места и да отиват в градовете, като работници в заводите. Това принудително раздвижване донася големи страдания за по-голямата част от народа. Много млади мигрирали хора изоставят на произвола на съдбата своите родители. В ТКЗС се плащаше около 30 лева месечно, колкото за 2-3 хляба на ден.

Луната по дирекция прави съвпад Слънце на 9.09.1973 г. Става X конгрес на БКП, който взима решение за изграждане на развито социалистическо общество. Гласува се нова конституция – облагодетелства напълно комунистите, които стават 800 хиляди. Слабо се подобрява положението след икономическите и социални земетръси. Има силно развитие на науката, като в края на седемдесетте години България има 30 висши учебни заведения с над 130 хиляди студенти и към 20 хиляди преподаватели.

Луната по дирекция съвпад Венера 9.12.1981 г. даде силен тласък на музикалното ни и литературно развитие. Много високо талантливи музиканти и певци излизат в чужбина и прославят България на музикалните подиуми. Сега това е тотално изразено.

---

* Цураков, Ангел. Правителствата на България. София, 2001, с. 382-383

Слънцето е съвпад Венера по дирекция на 21.06.1923 г.

Това е след убийството на Стамболийски и тежкото положение, в което се намират земеделците. Тази дирекция омекотява и спира кръвопролитията на дошлия на власт Александър Цанков (9.06. - 22.09.1923 г.). Понеже съвпадът е в зодиакалния знак Овен, той активизира земеделците и комунистите да проведат септемврийското въоръжено въстание. Както знаем, хората с Овен отиват напред с рогата, без да обмислят добре ситуацията и винаги имат изненади в живота си. Така и стана със Септемврийското въстание.

Слънцето прави по дирекция съвпад с точката на щастието на 27.09.1973 г. Това говори за един щастлив период на управниците начело със Станко Тодоров.

Слънце съвпад Сатурн 21.09.1986 г. съвпада с управлението на Георги Атанасов (19.06.1986 - 8.02.1990 г. Имаме голяма икономическа криза. Вносът на евтин петрол от СССР е ограничен и при направеният опит за осигуряване на средства чрез продажба на електроенергия на съседни страни довежда до енергийна криза – режим на тока и оттам големи загуби за икономиката. Иран, Ирак и Либия ни дължат повече от 3 милиарда долара. Това заставя правителството да взема заеми от международните банки, които в края на 1989 г. надхвърлят 10 милиарда долара. През 1986 г. е унищожен пенсионния фонд, като е взето от него 2 милиарда лева.

Сатурн чрез управниците опропастява селското стопанство, обезлюдява селата, изселването на турците – намаляват рязко животните и стигаме до продоволствената криза в градовете. Тежката икономическа криза, международната ни изолация поради „възродителния процес" проведен през 1984 г., недоволството от тоталитарната власт в страната – след 1988 г. оформят неформални организации, борещи се за радикални промени.

На 10.11.1989 г. Петър Младенов, Андрей Луканов, министър-председателят Георги Атанасов, Добри Джуров, Пенчо Кубадински изискват оставката на генералния секретар Тодор Живков и след няколко дена го освобождават и от длъжността Председател на Държавния съвет. Комунистите започват да се съобразяват с опозицията.

На 7.12.1989 г. се образува СДС. Става и разпадането на СССР.

Слънце съвпад Плутон ретрограден на 28.12.2003 г. говори за връщането на тежката карма на България, свързана с Кобургите, които са дошли да дограбят България и да доведат народа да просешка тояга. Идеята за монарх или тоталитарен водач ще изгори и изчезне от съзнанието на отрудения и измъчен български народ.

Разглеждаме дирекциите на господаря на епохата **Уран.**

По дирекция той прави съвпад с Юпитер на 27.12.1916 г. Тогава министър-председател е Васил Радославов (23.12.1913 - 21.06.1918 г.). По това време България е обект на голям интерес от страна на Антантата и Централните сили, поради мощната й армия и доброто й стратегическо положение.

Фердинанд на 14.10.1915 г. обявява война на Сърбия и българските войски навлизат в Македония и разгромяват сръбската армия.

На 15.05.1916 г. Уран е тригон със Сатурн, която дирекция обуславя победите ни в Сърбия. След края на август, понеже Румъния обявява война на Австрия, българските войски нахлуват в Добруджа, освобождават Добрич и крепостта Тутракан, смятана от западните специалисти за непревзимаема. През декември заедно с германските и австрийски войски влизат в Букурещ и Румъния капитулира.

Уран квадрат точката на щастието 21.05.1933 г. и Уран тригон Плутон 21.08.1933 г. говорят за големите боричкания между партиите и внезапни промени, които стават.

На 18 срещу 19.05.1934 г. с помощта на армията властта взима военната група „Звено", начело с Кимион Георгиев (19.05.1934 г. - 22.01.1935 г.)

Уран прави съвпад с Меркурий 15.03.1945 г. Това е времето на управлението на Кимон Георгиев (9.09.1944 - 31.03.1946 г.), което е отговорно за избиването на много интелигентни българи чрез т.н. Народен съд и без съд. Тогава възстановяваме

дипломатическите си отношения със СССР и се подписва договор за взаимна доставка на стоки.

Под натиска на САЩ и Англия се легализира БЗНС „Никола Петков", БРСДП (о) и други партии. Присъствието на съветските войски, масовите репресии и голямата пропаганда, че провеждат изборите на 18.09.1945 г., опозицията, която бойкотира изборите довежда до резултата: от гласувалите 86% ОФ спечелва 88% и съставят пак комунистическо правителство, начело с Кимион Георгиев.

Уран по дирекция прави съвпад с Хирон на 8.04.1949 г. Нашият Учител и ръководител през епохата на Водолей изисква да се създаде Балканска федерация, след което и европейска. Георги Димитров, който е министър-председател (12.12.1947 - 20.07.1949 г.), като ученик на Учителя се заема да реализира тази идея, дадена от Него. Прави посещения при Тито и уговарят подробностите за федерацията. В София Георги Димитров споделя с Молотов плана си, а той му казва да отиде при Сталин и да разговаря с него, но на 2.07.1949 г. той умира и си идва в ковчег от посещението си там. Не се изпълни плана, продиктуван от небето.

Уран по дирекция прави съвпад с Лилит на 21.06.1957 г. Тогава министър-председател е Антон Югов (18.04.1956 - 15.01.1958 г.). Това е един труден период за народа след смъртта на Сталин, когато се принуждават комунистите да намалят диктатурата и да осъдят и премахнат култа към личността. Тогава посегнаха и на Словото, като конфискуваха на 6.12.1957 г. само от Изгрева 22 камиона с томчета беседи. В партията имаше големи борби между Антон Югов, Вълко Червенков и лидера на реформаторите Тодор Живков, който дадделя и стана министър-председател (27.11.1962 - 9.07.1971 г.).

Уран съвпад със Слънцето на 15.11.1963 дава високо издигане на Тодор Живков, който преодолява заговора на Иван Горуня, Цоло Кръстев и ген. Цветко Анев. Тодор Живков създава много близки връзки със съветския лидер Леонид Брежнев, от което последваха и много изгодни икономически договори със СССР и Иран, които донесоха много материални блага за България.

Уран съвпад Венера 15.02.1973 г. и Уран съвпад МС (Medium Celi) 25.11.1973 г. дават силен тласък на науката, културата и особено на музиката. Известни личности ще се издигнат в инструменталното и вокално изкуство на световно ниво и ще прославят България.

Уран още 6 години ще е в 10 дом на хороскопа на епохата на Водолей и ще промени системата на управление. Много опити се правят за управление и ще се стигне до едно разумно положение, при което злото ще си отиде и ние ще станем свободни. Злото още не си е отишло, защото българите имат да плащат за всички хули и помии, които изсипаха върху главата на Учителя и школата, която той ръководеше. „Когато си отидат комунистите, доброто ще дойде за България."

Сега сме в един период на пречистване и промени, които ще настъпят скоро в социалния и икономически живот. България ще излезе от този батак и с помощта на Словото Божие ще се издигне на онази висота, която Бог е определил за българите.

„Идат дни на радост за ония, които любят Бога!"

Епохата на Водолея

и

Всемировият Учител на Вселената Беинса Дуно

Из Словото на Учителя Петър Дънов

I. България – пълен неутралитет.

II. Съборите на Бялото Братство и българите.

III. Предсказание за идващата епоха от 1945-1989 г.

IV. Новата култура и Епохата на Водолея.

V. Учителят за жените, които ще спасят света.

VI. Защо се дадоха страданията на българите.

Съставил Вергилий Кръстев

I. България – пълен неутралитет

1. България – пълен неутралитет

Новото човечество : Беседа от Учителя, държана на 19 авг. 1920 г., Преображение, в салона на читалище Надежда, в гр. Търново. - В: Дънов, П. Новото човечество. 2. изд. София, 1947, с. 3-30

2. Пробуждане, разширение на съзнанието и спасението на България

И земята ще се изпълни със знание : 22 беседа държана от Учителя на 11 април 1926 г., в гр. София. Русе, 1927, 37 с. (Сила и живот. Неделни беседи, Сер. VIII)

3. Духът навлиза през 1914 г. в девствена материя – Епохата на Водолея

Което дава живот : 29 беседа държана от Учителя на 30 май 1926 г., в гр. София. Русе, 1927, 32 с. (Сила и живот. Неделни беседи, Сер. VIII)

1. България – пълен неутралитет

Новото човечество. Беседа [съборна] от Учителя, държана на 19 авг. 1920 г. [четвъртък], Преображение, в салона на читалище Надежда, в гр. Търново.
– В : Дънов, П. Новото човечество. 2 изд. София, 1947, **с. 27-30**

Сега аз ще ви пророкувам нещо. Няма да гадая. Какво е днес времето? – Хубаво, ясно и топло: слънцето грее отлично. Ясното време показва, че всичко ще се развие добре за в бъдеще, ще има голяма топлина, и в скоро време между българите ще има едно течение на добро, умовете на хората ще се изменят, ще се стоплят и ще започнат да мислят правилно. Тихото време показва, че българите ще дойдат до съзнание, няма да правят опити за нови войни, няма да направят грешката на 1912 и 1915 години; сега вече българите няма да воюват с оръжие, а с любовта, **ще пазят строг неутралитет** и ще кажат: „Досега служихме на централните сили, на съглашението, а сега искаме вече **да опитаме тоя нов живот по Господа и да устроим живота си според Неговата воля.“ Само така ще дойде съзнанието у българите и ще се повдигнат те като народ.** Тогава те ще се обърнат и към комунисти, и към социалисти, и ще кажат: „Братя, ние ви обичаме, ние виждаме във вашите стремежи хубави идеи, които ни са потребни, няма какво да делим, всичко на земята е наше, хайде заедно да работим.“ Ще ми възразят някои: „Добре, но те не вярват в Господа, не обичат хората.“ Как да не вярват? И те си имат Господ, щом обичат, имат Господ. Ако ме срещне някой и ме обере, осакати крака ми, а вярва в Бога, каква полза имам аз и другите хора от неговото вярване? Ако ме срещне някой и ми направи добро, а не вярва в Бога, той ще бъде по-полезен от първия, който остава само със своята теория. Този, който вярва и ме обере, ще го заплюя; този, който не вярва и не ме обере, ще му дам две целувки, защото той не опозорява името Божие и изпълнява волята Му. Това е новото учение, което сегашното поколение трябва да има пред вид. Тази обществена проказа трябва да се изчисти от дъно.

2. Пробуждане, разширение на съзнанието и спасението на България

И земята ще се изпълни със знание. 22 беседа държана от Учителя на 11 април 1926 г., в гр. София. Русе, 1927, с. 28–32. (Сила и живот. Неделни беседи, Сер. VIII)

Сега Божественото работи в света! Светът няма да пропадне. Навсякъде в света има добри хора. Не гледайте само на лошата страна в света. По целия свят, навсякъде по света има добри хора, у които съзнанието е пробудено. И на земята, и в другия свят, съзнанието на хората се буди. Пробужда се съзнанието на всички, и когато вие се обезсърчите, нещо отвътре ви казва: Не бойте се, има добри хора на земята, има добри хората и на небето.

Та казвам: някои от вас сега седят на кръстопът и мислят, кое учение в света е право. **Учението, което дава разширение на твоята душа, разширение на твоя ум и разширение на твоето сърце, то е Божествено учение.** Учението,

което внася всеки ден този Божествен нектар на живота, ученето, което внася в тебе този импулс да преодоляваш всички мъчнотии и да растеш, то е Божественото учение. Ученето, при което не остаряваш, не губиш смисъла на живота, но всеки ден се подмладяваш, разбогатяваш и растеш, това е Божественото учение. Някой път, когато някои от вас се безпокоят, дали ще видят своите заминали, аз казвам: те живеят, живи са, но вие не ги познавате, не ги знаете какви са горе на небето. Ще дойдат времена, когато хората ще живеят най-малко 120 години.

В Писанието се казва, че хора, които се обичат, Господ ще ги тури да живеят на земята най-малко около 120 години и когато се наситят на този живота, целокупно ще напуснат земята и ще се преселят гора на небето. Докато са тук, на земята, ще си направят една колиба и ще ходят, ще обикалят света на където искат, докато се наситят. Това е животът. Смъртта за нас е само една възможност, да се освободим от своите ограничаващи условия. Понякой път човек трябва да умре, за да се освободи от лошите условия, в които се намира, да се освободи от своето хилаво тяло, от своя хилав ум, за да може Божественото в него да му създаде за в бъдеще един отличен организъм, с който да служи на Бога. Казвам: сега е време да служим на Бога. Когато друг път можем да служим на Бога? Сега е най-благоприятното време.

Задавали ли сте си въпроса кога можем да служим на Бога? Истинската философия седи в това, като станеш сутрин, да отправиш ума си към Бога, към този велик принцип и да си кажеш: днес ще обичам всичко заради Бога! Бог ще бъде за теб един обект, и изобилието на живота ще се разлее наоколо ти. Направете този опит и ще видите, че ако Бог живее във вас, във вашия дом, вие ще имате любов. Няма ли Бога във вашия дом, любов няма да имате. Ако Бог живее в един народ, мир ще има в него; ако Бог не живее в този народ, мир яма да има. И ако сега в България стават размирици, какво показва това? – Че Бог не живее в този народ. Българският народ трябва да стане мек. Този народ не може да се повдигне с тази си грубост. Под думата „мек" не разбирам мекушав, но народ с едно благородно, отзивчиво сърце. Ако Бог поеме българския народ, това малко клонче, и го присади на една дивачка, той народ ще стане, но ако Бог не го присади, от него нищо няма да стане. А сега че трябвало да се разрешават социални въпроси, че трябвало пари, това са второстепенни въпроси. Вие можете да вземете пари от дето искате, но парата не повдига народа. Размножението не повдига народа. Един народ може да се размножава и намалява, **но ако не дойде разширението в съзнанието на хората, ако не дойде тази висша култура в него, от този народ нищо няма да стане.** Ако обаче дойде това разширение в съзнанието, тази висша култура, както в един народ, така и в един индивид, това е една мощна сила, която твори, която внася елементи на съзнателен, на разумен живот.

Питам сега: Отде ще дойде спасението на България? Всички казват, ако се свали това правителство, България ще тръгне по-добре. Казвам: 50 години откак България се освободила и през тези години са се сменявали толкова правителства, обаче България спаси ли се досега? Положението ѝ от ден на ден се влошава. И във Франция и навсякъде стават смени на управляващи. Сменяването означава снимане превръзката на един болен, но не означава още и онова лекуване, което иде отвътре. Превръзката е само едно условие.

Новите управляващи, които идват, **трябва да имат пробудено съзнание и такава широта, че каквото предприемат за народа си да е продиктувано от следния девиз: днес ще извършим тази работа за Бога!** Ако всички служащи, ако всички управляващи биха казвали, че всичко, което вършат днес, ще бъде за Бога, знаете ли какво щеше да бъде положението на България? – Тя щеше да бъде най-малко 99 пъти по-добре, отколкото е сега. А сега какво се готви от българския народ? Те цял ден мислят срещу кого как да постъпят. Тези – онези секти да избием, да ги изчистим, че да остане само православната църква. Та като

изчезнат всички сектанти, България ще хароса ли? **Когато изчезнат всички сектанти, и България ще изчезне.** Това да знаят всички! Когато разгониха богомилите из България, българският народ падна под турско робство цели 500 години. Едно време евреите разпнаха Христа, но какво ги постигна след това? – Две хиляди години робуваха. И Христос, който иде днес, казва на съвременния свят: „Вложете Любовта в света, и секти няма да има." Щом вложите Любовта в света, и сектантството ще изчезне. Вложете Любовта, вложете светлината! Дайте изобилие! Отде се раждат кражбите? Отде се ражда разврата? Чудни са съвременните хора! Ще избият 50,000,000 хора и после ще кажат, че имало разврат. Как да няма разврат! Толкова мъже се избиват, а остават толкова хиляди жени, на които енергиите остават неизползвани. След всичко това, разбира се, че ще има разврат, и то полов разврат! Не само в Америка, но във всички страни е това зло. И после социалистите ще казват: сектантите внесоха това зло в света. Не, приятели, така не се разсъждава. Вие искате да подобрите този народ, нали? Трябва да знаете, как да турите ножа в корените. Там е злото. Ама сектантите имали грехове. Може и те да имат грехове, това не е чудно, но другаде лежи злото. Кое е хубавото сега в света? Един народ, който има Любов, той ще може да се развива правилно, той ще се увеличава; а народ, който няма Любов, той ще се намалява.

3. Духът навлиза през 1914 г. в девствена материя – Епохата на Водолея

Което дава живот. 29 беседа държана от Учителя на 30 май 1926 г., в гр. София. Русе, 1927, с. 14–15. (Сила и живот. Неделни беседи, Сер. VIII)

И тъй, разумният живот, който изтича от Духа, се е проявявал много пъти в света, но тъй както светът днес се развива, това показва, че цялата слънчева система е навлязла в нова зона на Духа. Това навлизане е станало от (1914) година на 20 век. По този начин и земята е навлязла в тази зона. Че действително Земята е навлязла в една нова зона, в една нова фаза на съчетание със Слънцето, това нещо ще се докаже най-много след 1-2 века от тогавашните учени хора. Понеже съществата на слънцето са много по-напреднали от хората на земята, това нещо оказва известно влияние върху нашата земя. Или с други думи казано: ние сме навлезли във връзка с една девствена материя и затова очакваме възкресение. Ето защо онези хора, които са готови за това време, ще възприемат този жизнен елексир и ще възкръснат, а онези, които не са готови, ще заспят и ще чакат още хиляди години за новите условия, които ще дойдат в бъдеще.

Този нов Дух индусите наричат Брама; окултистите го наричат Адам Кадмон, или големият, космическият човек, а евреите го наричат Йехова. Съвременните учени под думата „Дух" разбират „неовитализма", т.е. живата природа. Туй, което се проявява от Духа, единият му полюс е висшата интелигентност на човека, която засягат съвременните учени хора. Тази интелигентност се проявява в една малка част на човешкия образ. Тя се проявява именно в неговото чело, в неговото лице. Голата част на лицето у човека представлява разумния, благородния човек. По челото, по лицето, по скулите му ти познаваш дали може да се разчита на един човек, или не, дали ще бъде той гениален, или обикновен човек.

В окултната наука има известни правила, чрез които се изучава човешкото тяло. Вземете, например, ухото на човека е създадено по един начин, окото – по друг начин. Ухото показва през какви условия е минала нашата земя в своето

развитие. То представлява цялото битие. Очите също тъй показват условията, през които е минала нашата земя в своето развитие. Очите или ушите не могат да се създадат на всяко време. Носът, ръцете, както и всички останали органи на човешкото тяло, показват начина, по който природата се е развивала. Те представляват особени книги на природата. Всичко това съставлява една обширна наука, която човек трябва да изучава, но за което трябва да има специално ръководство. Вие имате лица, но още не сте запознати с тях, не знаете стойността на вашите лица. Вие имате нос, но още не сте запознати с него. Казвате: аз имам нос. Да, имате нос, но не знаете какъв тип е вашият нос, дали гръцки, римски или какъв друг. Вие имате чело и по него ред бръчки, но не знаете какво е вашето чело, дали като на някой гениален човек, или като на някой обикновен човек, защото бръчките по челото на гениалните хора са поставени по един геометрически начин, а тия на обикновените хора – по друг начин. Те са безразборно разхвърляни, както може безразборно да се набръчка един плат.

II. Съборите на Бялото Братство и българите

1. Стремежът на човешката душа и превратът на 9 Юни 1923 г.

Разпятаго търсите. 18 беседа от Учителя, държана на 10 Юни 1923 г. [неделя], София. – В : Дънов, П. Петимата братя. София, 1949, с. 85-95.

2. Съборите на Бялото Братство на Слънцето и на Хималаите

Ще дойдем при него. 21 беседа от Учителя, държана на 1 Юли 1923 г. [неделя], София. - В: Дънов, П. Петимата братя. София, 1949, с. 166-178.

3. Забрана на събора на Бялото Братство през 1923 г.

Здравият ум. Беседа от Учителя, държана на Черни връх, 26 авг. 1923 г. [неделя, извънредна]. - В: Дънов, П. Петимата братя. София, 1949, с. 241-250

4. Бялото Братство и България

И пишеше на земята. 19 беседа държана от Учителя на 22 февр. 1925 г. [неделя], гр. София. Русе, 1925, с. 9-12.

1. Стремежът на човешката душа и превратът на 9 Юни 1923 г.

Разпятаго търсите. 18 беседа от Учителя, държана на 10 Юни 1923 г. [неделя], София.
– В : Дънов, П. Петимата братя. София, 1949, с. 85, 89, 93–95

Всяко начало има край, и всеки край има начало. Това е един парадокс. Що е начало? – То е проявление на Битието. Това е начало само за нашето съзнание. Аз разбирам човешкото съзнание в ограничен смисъл. В момента, когато ние съзнаем нещата около нас, това е началото. А когато схванем и приложим в живота си проявеното вече, това е краят. То не изчезва, то е наше. Също така, което е станало в началото, и то е наше. Следователно, краят съдържа това, което сме придобили. И всякога трябва да се радваме на края, както ученикът, когато завършва учението си с диплом. Главата на човека е един край. – На какво? – На едно начало. Например, краката не са още край, те са начало. Но главата е край на един завършен живот от милиони години. Главата представя крива линия. Тя е единствената, по която се отличава човек.

Какъв е стремежът на човешката душа? Всички имат смътно понятие за човешката душа. **Физически душата не може да се разбере; тя е една същина, която може да се опита. Единствената реалност, достъпна за нашия ум и нашите чувства, е душата. Духът е нещо непонятно за нас.** ...

... Щом твоята мисъл и твоите чувства **се съединят с Бога**, те дават тъй наречената **еволюция**, развитие, проявяване, въздигане, усъвършенствуване, **разширяване на човешката душа**. По пътя на това развитие, човек трябва да разбере, да познае себе си. ...

...Вие питате: Кой е виновен? – Няма виновни хора в света. Това са хора на науката. Трябва да знаете този закон: Насилието ражда насилие; любовта ражда любов; мъдростта ражда мъдрост; истината ражда истина. „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери." „Каквото посееш, такова ще пожънеш." Следователно, по закона на Любовта – широка свобода, без насилие! Да оставим душата си свободна във всички възгледи за Бога. Да мислим за Бога, както намерим за добре, без да ни налагат никакви символи, никакво верую. Нека ни съградят църква, но да ни оставят свободни, когато искаме да отиваме там, без да ни бият камбани. И аз ви казвам: Ако искате, може да дойдете да ме слушате в неделя, 10 часа сутринта. Да бъдем свободни и всичко да става по вътрешно споразумение, по любов. Само тогава няма да има недоразумения, разногласия. В мене има една черта, с която се отличавам от другите. Аз съм толкова чистосърдечен, че вярвам напълно на хората, а ме лъжат. Виждам, че ме лъжат, но пак не се съмнявам. Но в мене има друга черта – аз никога не мога да излъжа, затова ме считат за прост и наивен. Въпреки това, аз никого не мога да излъжа. Казвам: Хората трябва да добият това чистосърдечие, че да може всеки да ги лъже. Брат ми дошъл, бръкнал в джоба ми и задигнал 1000 лева. Той, навярно, има нужда от пари. Има жена, деца, пък аз нямам. Но тия пари не са мои, той има толкова право да ги вземе, колкото и аз. Обществото си има закони, по които съди провинените. И Бог си има закони. Чисти по сърце трябва да бъдем всички! Да не се съмняваме в Бога! Слабата страна на учениците е там, че не искате да лъжете. Не ви коря, но ако дойде при вас ангелът и каже: Възможно е Господ да се измени, вие да отговорите: Никога! **Невъзможно е вечното,**

безграничното да се измени. Има едно начало в света, което никога не може да се измени – това е Бог. Не търсете този Господ вън от себе си; търсете Го вътре в себе си. Ще Го чуете вътре в душата си. Господа можете да видите в Неговите микроскопически проявления. Затова ви трябва особен микроскоп, който увеличава 35,000,000 пъти. За моя микроскоп, с който можете да видите проявленията на Бога, е нужно напрежение на ума. И като ги видите, ще кажете: Каква радост настана в душата ми! Там, вътре, в невидимото, в дълбочините на Битието, Господ работи тайно в човешките сърца и умове. Той работи във всяка клетка и поправя всички охкания, стенания в света. Един ден Той ще докара всичко в ред и порядък. Като поправя болките, Той казва: Не бой се! – Много боли, Господи. – Почакай, потърпи малко, ти си юнак; след половин час болката ще престане. – Пари нямам. – Ще имаш след половин час. – Гладен съм. – След половин час ще имаш хляб. – Жена ми е болна, ще умре! – Не бой се! Тя ще възкръсне, втори път ще дойде. **Формите се изменят, душата остава същата.** – Чудно, може ли една душа да влезе в друго тяло? – За Бога всичко е възможно. Аз гледам на нещата не от човешко гледище, а от гледището на Бога.

И тъй, ангелът казва: „Зная, кого търсите." – **Вие търсите човека на Любовта, Който носи проявленията на Бога.** И ние трябва да го хванем и да кажем: Кажи ни, де е? Сега аз няма да се обръщам към вас и да ви казвам: Любете Господа. Зная едно нещо за вас, а именно: Бог ви люби. Дали вие знаете това, не ме интересува, но аз съм видял това под моя микроскоп и съм казвал: Блажени са тия хора, че Господ ги люби?! Това е вашето нещастие, че Господ като ви люби, вие не знаете това. И няма нито един човек, когото Той да не люби. И знаете ли каква любов има към вас! Това съм изследвал един, два, три, сто пъти без никакво изменение. Едно се изисква от вас: Да съзнаете, че Този, Който ви люби, прави всичко заради вашето добро. И в Писанието се казва: **„Всичко съдействува за добро на онези, които любят Господа."** Аз турям друг стих: **Всичко съдействува за добро на онези, които Господ люби.** Този стих е по-силен. И пак ви повтарям: Всичко съдействува за добро на онези, които Господ люби. – Но аз съм го заслужил. – Не, то е, защото Господ те люби. Там е нашето щастие, че Бог ни люби, а не защото ние любим Бога. И каквото ни се случи, то е заради великата Божия Любов, която постоянно влиза в нас. Един ден ще се пробуди съзнанието ни и ще познаем, че Бог ни люби.

„Аз зная, кого търсите." Този човек, когото търсите, слезе долу да работи и пак отиде горе. Аз виждам как работи Той. Всички хора днес са нещастни. Но аз казвам: Бог ви люби.

Това е Словото, което днес ви давам. Виждам, че Господ всички ви люби, затова аз намирам, че сте много щастливи.

18 беседа от Учителя, държана на 10 Юни, 1923 г., София.*

---

* Забележка на съставителя: На 9 Юни 1923 г. е превратът и е свален Александър Стамболийски и е убит, и с него хиляди земеделци. През м. март 1923г. той забрани събора на Бялото Братство за през м. август и обяви, че дъновистите са луди хора. И дойде възмездието му.

2. Съборите на Бялото Братство на Слънцето и на Хималаите

Ще дойдем при него. 21 беседа от Учителя, държана на 1 Юли 1923 г. [неделя], София.
– В : Дънов, П. Петимата братя. София, 1949, с. 142-145

Младите, като изучават окултната наука, се намират пред една опасност – лесно изменят своите възгледи. Тогава де е истината? В коя школа ще я намерите? Две школи има в света: едната е школата на Всемирното Бяло Братство, а другата – школата на черното братство. **Центърът на първото Братство е на Слънцето, а на второто – в центъра на Земята.** Всеки ден Всемирното Бяло Братство изпраща своята енергия от Слънцето, а черната ложа сбира всичко, каквото срещне на пътя си. Щом оберат плодовете, черните братя се прибират в центъра на Земята. Войната, упадъкът на морала, лъжата се държат изключително на черните братя. Те развалиха света; те отклониха мисълта на хората от правия път. И смъртта е процес, създаден от черното братство. Първият, Който посвети Адам и Ева в истинското знание, им казваше: В който ден ядете от плода на забраненото дърво, ще умрете. Аз превеждам: В който ден се свържете с черното братство, ще умрете. След това ще поддържат мисълта, че така е наредил Бог, човек да умре. А преди това трябва да бъде съден. Това не е нищо друго, освен изопачена окултна истина. Човек не е създаден да умира. Следователно, смъртта е резултат на неразбиране на Великите Божии закони. В този смисъл, смъртта е едно случайно явление. **Като умре, човек се трансформира, минава от едно състояние в друго.** Който разбира законите и ги прилага, той върви към центъра на Слънцето, т.е. отива в областта на живота.

„Ако думите ми пребъдват във вас, Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас." Да пребъдват думите ми във вас, това е първото условие, за да се избавите от смъртта. С други думи казано: За да се избави от смъртта, човек трябва да бъде честен. Честността изключва лъжата. Тя е антипод на лъжата. Значи, само честността се справя с нея. – Ами доброто? – То има друга задача. Доброто изключва злото, като свой антипод. – Интелигентността какво прави? – Тя изключва заблуждението, невежеството и неправдата. Следователно, на честния човек казваме да не лъже; на добрия да не прави зло, а на интелигентния – да не се заблуждава и да не върши неправди. Истински човек на мисълта е онзи, който не лъже. Щом лъже, той не е човек. Лъжата е животинска проява. И животните лъжат. Когато кучето направи някаква голяма пакост, то започва да се свива, сгушва се, да не го забележат. Котката пък се глади, умилква се, да не я бият. Изобщо, животните са големи майстори в лъжата. Първите учители на лъжата са били животните. Когато светиите са забранявали на хората да държат в домовете си кучета и котки, с това те искали да запазят младите от лъжата. Който е силен, може да държи кучета и котки в дома си, но слабият трябва да се пази от тях. Който ги обича, може да държи само едно куче и една котка, но не повече. Важно е да се освободите вътрешно от влиянието на кучето и котката. Отвън може да нямате кучета и котки, но ги носите в себе си. Там е опасността.

Христос казва: „Ако думите ми пребъдват във вас и вие – в мене, Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас." Това показва, че всички добродетели имат определена среда и място за живеене. Всяка добродетел си има свой обект: честността има свой обект, доброто има свой обект; интелигентността има свой

обект; благородството, великодушието също имат свой обект. Честният, добрият, интелигентният създава в себе си условия за придобиване на смирението. За да дойде любовта в човека, първо той трябва да обикне истината и да се стреми към нея. След това, той трябва да обикне мъдростта, правдата и доброто. Само така човек ще има условия за придобиване на любовта. - Искам да придобия любовта. - Почва е нужна за нея. Това значи да възлюбиш мъдростта, истината, правдата и добродетелта. Те се почва, основа за идване на Божията Любов на земята. Когато човек постави добродетелите за основа на своя живот, Божията Любов ще го посети. Тогава лицето му ще светне като слънце. И ако някой болен се докосне до косъма на този човек, веднага ще оздравее.

Да се върнем пак към Белите Братя. - Де е тяхното жилище? - **Школата на Всемирното Бяло Братство е на Слънцето. Там всяка година Белите Братя правят събор. Техните делегати на земята също се събират на събор.** - Къде? - **На един висок връх на Хималаите, там правят своя събор.** - Кой е този връх? - Зная го, но не мога да го кажа, не е позволено. - Духове ли са тези братя? - **Те са хора, облечени в плът, както обикновените хора, но завършили своето умствено и сърдечно развитие. Велик, тържествен ден е съборът на Белите Братя на Хималаите - свещеното място за тях. Тогава Бог изявява към тях Любовта си с всичката своя пълнота, с всичката си енергия, която се отправя към целия свят.** Тази енергия е причина за повдигане на религията, науката, изкуството. Тя е причина за преустройване на обществата, за подобряване на строя и управлението. **Светлите и красиви дни в нашия живот се дължат на събора на Белите Братя на Слънцето.** Когато някой от Белите Братя на земята минава през посвещение, той трябва да внимава, това да стане в деня на тържествения събор на Слънцето. Тогава именно лъчите на Слънцето изпращат нещо ново на земята. **За онзи, който минава през посвещение, този ден е раждане от Бога.** Това става само два пъти в живота им. За тези Бели Братя се казва, че са родени два пъти от Бога. - Какво значи това? - Мислете по този въпрос, сами да си отговорите.

Питате: Защо ни се говори толкова много за Христа? **Що е Христос? - Той е проявената Божия Любов, която хората не познават.** И Павел казва за себе си: Днес познавам Христа другояче, не както по-рано Го познавах. Значи, всеки ден човек прибавя по нещо към познаването на Бога и Христа. Като ме слушате да говоря за събора на Белите Братя на Слънцето и на Хималаите, казвате: Ние знаем, че Слънцето е горещо, огнено тяло. Следователно, невъзможно е там да се събират Братя на събор. Знаем, че на Хималаите, на 9 км височина, всичко е покрито със сняг и лед. Невъзможно е там да живеят хора! Това е голямо противоречие. - Така е, обаче вие не знаете още истинското предназначение на снега и на огъня. Има огън, който изгаря; има огън, който не изгаря. Вие мислите, че огънят от 35 милиона градуса, за който ви говоря, ще ви изгори. Той не изгаря, но пречиства. Блажен е онзи, който мине през огъня на 35 милиона градуса. Не само че няма да изгори, но всичко старо в него ще се схуми, и той ще влезе в новия живот, ще се роди отново. Трептенията на този огън преобразяват човека, прекарват го от смърт в живот.

Ще кажете, че при 35 милиона градуса топлина човек се превръща на пара. Не, той се превръща на пара при 15-200 градуса, а при 35 милиона градуса **той се разлага, превръща се на йони, електрони и още по-дребни частички, докато най-после влезе в новия живот**. За нас, огънят от 35 милиона градуса е **демаркационна линия**, през която се минава **от физическия в Божествения свят**; от нещастието към щастието; от лъжата към истината; от злото към доброто. Това наричам минаване от смърт към живота. Сега и аз ви желая като ученици на Всемирното Бяло Братство, да минете през този огън. Впрочем, няма защо аз да ви желая. Всеки ученик сам трябва да пожелае да мине през огъня на 35 милиона градуса.

„Ако думите ми пребъдват във вас, и вие – в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас. И Аз ще ви се изявя." Питам съвременните християни, както и вас, които минавате за окултни ученици, ще познаете ли Христа, ако днес слезе на земята? **Ако днес дойде Христос в България, Той ще се яви в такава проста форма, че никой няма да Го познае.** Той ще обиколи цяла София, ще посети всички църкви, без да Го познае някой. Мнозина си представят Христа висок, снажен, със сини очи, руса коса. Като погледне човека, той цял ще затрепери. – Че това правят и обикновените хора. Достатъчно е да те срещне разбойник и да насочи револвера си към тебе, за да се разтрепериш, да изгубиш ума и дума. Няма ли да трепнеш, като видиш, че идат да секвестират имота ти? Следователно, когато дойде Христос на земята, никой няма да го познае. Той ще свърши работата си и ще си отиде. Като си замине, тогава ще го познаят. – По какво? – По делата му, по резултатите на Неговата работа.

„Аз ще ви се изявя." За да познае изявлението на Христа, човек трябва да бъде честен, добър, и интелигентен.

3. Забрана на събора на Бялото Братство през 1923 г.

Здравият ум. Беседа от Учителя, държана на Черни връх, 26 авг. 1923 г. [неделя, извънредна]. – В: Дънов, П. Петимата братя. София, 1949, с. 247-250

Помнете: В школата се благославят само тези неща, които излизат от вас. Ние трябва да си имаме печатница, защото което сами изработим, ще бъде най-хубавото. Над нас сега имаше облаци, но като започнах да говоря за истината, забелязах, че те се премахнаха. Значи отгоре се радват. Който иска да каже истината, трябва да се моли да го научат, как да я изкаже. Кажи: Братко, мъчно ми е, че трябва да ти кажа истината, но принуден съм да я кажа. Нямам желание да те унижа и обидя. Казвам: Трябва да бъдем служители на Бога, да проповядваме истината. Няма по-лошо от това, да си лишен от помощ. – **Искаме да знаем истината, има ли някаква вина у нас, че тази година не можем да имаме събор.** – Аз трябва да мисля дълго време, мога ли да ви кажа истината. Ако я кажа, ще ви ползува ли тя? Ще ви кажа само следния факт: Миналата година един брат каза, че **този събор заприличал на сбор. Господ каза: Следната година няма да имате събор.** Всички мислехте: Този направил грешка, онзи направил грешка; този така направил, онзи така направил. Има неща, които за вас са важни, а на Бога на ум не Му дохождат. Щом е **сбор**, от вас зависи да не е сбор, а да бъде събор. **Събиране между Бога и вас трябва да има!** Трябва да имате вътрешни преживявания. **Аз мога да ви говоря отвън, но ако вие не отворите сърцата си, за да ви говори и Господ отвътре, всичко е безполезно.** – Значи, братът, който се произнесе така за събора, е изразил едно течение в братството. – Да, така е.* Някои казват, че първите останаха на втори план, а последните излязоха напред. – Знаете ли, че с вашата неблагодарност вие ограничавате Господа? Изборът не е мой, аз правя, каквото ми казва Господ. Вие казвате: Учителят може всичко да направи. Това, че сутринта сестрата падна и се удари на камъка, показва, че Господ иска да изправите живота си. **Когато се чете или говори една беседа,**

---

* Забележка на съставителя: През пролетта на 1923 г. е подадена молба до Министър-председателя Александър Стамболийски за разрешение на събора на Бялото братство. Той ги изгонва и се подиграва, че са луди. На 9 Юни 1923 г. е превратът и той е убит.

всякога присъствува един брат от черното братство. Когато лошите хора искат да направят зло, тогава присъствува един Бял Брат. Не можем да забраним на черния брат да слуша. Той е делегат, трябва да слуша. Разумните същества виждат недостатъците ни, докато са у нас още. Те лесно се изправят, но като се изявят навън.

Бог е щедър, и ти трябва да използуваш това, което ти е дал. Изобилието си има свое място. Всички имате добри желания, но трябва да знаете начина, как да ги проявите. Например, някой има доброто желание да ме покани на гости у дома си. Той приготвя много ядене, баници, плодове. Като дойда, аз взимам със себе си няколко приятели, да се изяде всичко това, да се благословите. Може да остане нещо – десетина ореха, няколко ябълки, колкото за благословение на децата. Какво ще стане, ако аз съм ял, преди да дойда? Аз бих желал каквото правите за мене, да го правите и за другите. Това ме радва. Трябва да знаете закона, че всякога не можете да се събирате. Има времена, когато гости не могат да дохождат, и вие не може да отивате на гости. Ако се държите за Господа, с топ не могат да ви разбият.

А пък съборът тази година ще стане. Ние ще му намерим времето. Не е само денят 19 август, има още по-хубави дни. Днес правим приготовление за събора.* Тук сме дошли около сто души. Ако Господ не е с нас, защо ни е събор? Трябва пак да дойдем тук, защото има хубави, магнетични места. Всичко в природата е символи. Хубавото днес са облаците на небето. – Те приличат на вълна, която може да се преде. – Да, трябва да се преде. Ето как може да се използува екскурзията. Като се върнете в града, всеки да напише по едно хубаво писмо в провинцията. Не е важно дали ще пишеш на познат брат или сестра.

Вие искате всякога да бъда весел, разположен. Аз някога се боря с вълка, вадя овцата от него, удрям го. Вие казвате: Учителят е неразположен. – Как мога да бъда разположен? Друг е въпросът, ако съм в градината и бера плодове. Казвам: Елате да ви дам. Виждате, че един брат е неразположен. Той е слязъл долу. Съберете се пет-шест души, пратете му добри мисли, и така ще го повдигнете. Това поне можете да направите. Писанието казва: „Молете се един за друг." **Много същества от черното братство искат да дойдат горе, но те не са в състояние да разберат всичко.**

Тази сутрин, по интензивност на електричеството, ние бяхме на повече от 7000 км височина. Иначе височината тук е 2520 м. Сестрата, на която стана лошо сутринта, не се разболя, но не можа да издържи на тази височина, и трябваше да яде. Изстиването на лицата, посиняването се дължи на интензивността на електричеството. А 2520 м. е обикновена височина. Забележете, че когато се молехте, някои не можеха да държат ръцете си нагоре. – Значи, ние бяхме на същата височина, на която Мойсей получи заповедите на Синайската гора. Тогава и на нас може да ни се даде нещо. И друго, при височина над 7000 км ние сме били и в **Агарта**. Значи и оттам можем да получим нещо. – Да, били сте и там. **Беседата, която ви говорих горе, иде оттам.** Вятърът идеше от изток. Конете, които видяхме на Черния връх, бяха на наше разположение. Конят притежава магнетични сили.

Колцина от вас имате добри вътрешни условия да отидете на Мусала? Първо, изисква се дълбоко вътрешно разположение, да няма никакво раздвояване. После, да нямате никакви домашни пречки. Колко деня бихте желали да останете там? – Най-малко четири деня. – Знаете ли, че там е студено, безсъница ще има. Воля се

---

* Забележка на съставителя: През м. август 1923 г. се прави молба до Министър-председателя Александър Цанков, но той също не разрешава събора, понеже не обича Учителя Дънов. На 9 септември в София са ръководителите на братствата и Учителят държи беседи на тях. Виж „Изгревът", т. XIV, с. 657-679. **9 септември 1923 г.** е дата по стария стил. А по новия стил се прибавят 13 дни и е **22 септември 1923 г.**, когато е началото на Септемврийското въстание и са убити хиляди комунисти и земеделци. На **9 септември 1944 г.** идват комунистите на власт за следващите 45 години. И така числото **9** е свещено число.

изисква за това. Трябва да имате и топли дрехи. Доволни ли сте днес? – Много сме доволни. – И аз виждам, че сте много доволни.

Най-високите места са електрични. Тук, дето спряхме – под Резньовете, е магнетично място. Има магнетични впадини. Това място е отлично за събор. Или съборът може да стане в Рилската пустиня, при олтара.* Там е отлично, има гори, дърва, вода и шосе. Там можем отлично да организираме събора. Можем да го направим.

4. Бялото Братство и България

И пишеше на земята. 19 беседа държана от Учителя на 22 февр. 1925 г. [неделя], гр. София. Русе, 1925, с. 9-12

Правдата е качество на Духа. Правдата е нещо вътрешно. Тя е един вътрешен процес в човека. Да бъдеш справедлив, значи да знаеш, как да постъпиш при всяка твоя мисъл, при всяко твое чувство и при всяко твое действие. Да бъдеш справедлив, значи да знаеш как да постъпиш като мислещо същество, като разумен културен човек. Ами че ти един ден ще дойдеш в съприкосновение с други културни същества. Няма да бъдеш както сега. Някои казват, че **Бялото Братство е в България**. Голяма чест е направило то на България, ако мислите, че то е тук. **Всемирното Бяло Братство не може да избере един такъв малък народ за свое седалище.** То не е избрало нито Англия, нито Франция, нито Германия, нито Русия, другаде си има свое седалище. **Единственото нещо, което сега съществува в света, то е Всемирното Бяло Братство.** Всички други хора: писатели, свещеници, проповедници, философи, всички те са служители на Бялото Братство. **И културата, правдивостта в света се подтикват все от тяхната мощна сила, от техния мощен дух.** Когато Христос дойде на земята, тия велики Бели Братя изпратиха от небето един полк ангели, служители техни, да пеят. След тях дойдоха тия трима мъдреци, адепти от изток, да се поклонят на Христа. И те бяха техни служители. И някои казват: Бялото Братство в България не вирее. **Българите трябва да знаят, че свободата им е дадена от Бялото Братство. И ако съгрешат, Белите Братя ще се разправят с тях.** Няма народ, с който те да не могат да се разправят. Нека запомнят това нещо всички! Това трябва да се отпечати в умовете ви. **Бялото Братство не е нещо видимо, то не е секта, не е църква, то е нещо живо, извън тези покварени условия, в които живеят хората. Тъй, както живеят хората сега, това, което имаме, това не е братство.**

В една от миналите си беседи аз определих: брат е онзи, който от излизането си от Бога да връщането си при Бога, през всичките съществувания ти е бил брат. Брат ти е този, който през всичките условия на живота си е бил готов да се жертвува за тебе. Брат е този, който те е обичал, както себе си. И всичко това го прави не по насилие, но с великото съзнание на онзи Божествен Дух, който живее в душата му. И ако всинца имате такъв идеал, вие само тогава ще бъдете ученици и служители на това велико Всемирно Братство.

Сега, някои казват: Ние можем да ви изпъдим от България! Ако е въпрос за изпъждане, питам: кого ще изпъдите? Тази земя не е българска, тя е на Господа. Земята на англичаните не е английска, тя е на Господа; под наем, под аренда е дадена тя.

И тъй, навел се е сега Христос и пише на земята. Пише Той за всички, пише за тия престъпления, които сега се вършат в света, пише Той по какъв начин може

---

* Забележка на съставителя: Олтарът е при изворите на Маричините езера.

да се оправи човечеството. И всички вие искате да знаете, по какъв начин може да се оправи човечеството. – Само по един начин може. Всички тия братя, които работят, те са от седем йерархии, от седем категории. Едни от тях принадлежат на Любовта, наричат се „Братя на Любовта". Други от тях принадлежат на Мъдростта, наричат се „Братя на Мъдростта". Те поддържат науката и изкуството, носят знание на човечеството. Трети от тях се наричат „Братя на Истината". Те внасят свобода в човешките умове и сърца, внасят свобода в техните мисли и чувства. Те внасят онази свобода, която прави човешкия дух, човешката душа, човешкия ум и човешкото сърце напълно свободни – свободни в пълната смисъл на думата. Други се наричат „Братя на Справедливостта", които носят Правда на човечеството и които се разправят с онези невидими блага, от които съвременните хора имат нужда. Други братя се наричат „Братя на Добродетелта". Други се наричат „Братя на Красотата". И най-после идват последните, които се казват Иеховисти. Това не са същинските имена на тия Братя. Аз не мога да ги произнеса, защото те са свещени. Всички тия Братя не са така обикновени, не мислете. **Всеки един от тях може да дигне земята на ръката си и да я хвърли в пространството като една топка. Такова знание имат те! Те могат да дигнат земята с ръката си, защото зад тях седи нещо още по-мощно, на което те са служители.** И когато някои мислят, че могат да се разправят с тия Братя, това показва, че те не разбират онзи дълбок смисъл, който се съдържа в понятие „Бял Брат". Когато един от тези Братя се явил на Мойсей в огнения пламък, казал му: „Изуй обущата си, защото мястото, на което седиш, е свято."

III. Предсказание за идващата епоха от 1945 - 1989 година

1. Предсказание за 1945 г.

Като себе си. Беседа от Учителя, държана на 2 февр. 1919 [неделя], София. - В: Дънов, П. Великите условия на живот. София, 1944, с. 52-73

2. Пророчество от 1919 г. за епохата 1945-1989 г.

Противоречие в съзвучието : Беседа от Учителя, държана на 9 февр. 1919 [неделя], София. - В: Дънов, П. Великите условия на живот. София, 1944, с. 72-93

3. Предсказание за българите и Новото учение.

В Негово име : Беседа от Учителя, държана на 14 ноем. 1943, неделя, 10 ч. с., София - Изгрев. - В: Дънов, П. Вечно подмладяване. София, 1944, с. 79-95.

1. Предсказание за 1945 г.

Като себе си. Беседа от Учителя,
държана на 2 февр. 1919 [неделя], София.
– В: Дънов, П. Великите условия на живот. София, 1944, с. 63

Какво представляват любовта, вярата и надеждата? **Любовта е Бог, вярата – ангелите, а надеждата – цялото човечество.** Облечете се с одеждите на любовта, вярата и надеждата. Само така ще оправите живота си. Как ще се оправи обществото? – Като не нарушава Божествения план. Ако искате да излекувате раната на ръката си, очистете я, превържете я и не я бутайте повече. Колкото повече я чоплите, толкова по-бавно ще оздравее. Не се бъркайте в Божествените работи. Както в организма се крият всички условия за лекуване, така и в Божествения план са предвидени всички условия за изправяне на цялото човечество.

Всичко, което става в живота, е предвидено, нищо не е случайно. Взети са мерки за оправяне на обърканите работи. След 1945 г. работите на цяла Европа ще се оправят*, но до това време пътниците ще повръщат, както онези, които минават с параход през Атлантическия океан. Виждали сте, как тръгват пътниците, които ще пътуват по море, и как слизат по пристанищата. Близките им ги изпращат, поднасят им букети, всички са радостни. Щом се качат на парахода и навлязат в морето, разположението им се загубва. Те пребледняват, започват да повръщат и един след друг лягат на креватите. На втория ден състоянието им се влошава: не им се яде, не им се говори. На третия ден положението им е още по-лошо, но надеждата им за подобрение се усилва, защото наближават някое пристанище. Щом слизат на сушата, всички се усмихват, стават весели и с разположение и започват да се разговарят, като че нищо не са преживели. Всички ги питат как са минали морето и те разправят със засмени лица за морската болест.

И тъй, каквото преживяват пътниците в моретата, това преживяват и хората на земята.

---

* Забележка на съставителя: На 9 май 1945 г. Германия капитулира във Втората световна война 1939-1945 г., предсказано през 1919 г. Тя се разделя на две, като едната половина бе дадена на СССР, заедно с Полша, Чехословакия, Унгария, Румъния и България. Така се създаде империята на СССР от 1945-1989 г.

2. Пророчество от 1919 г. за епохата 1945-1989 г.

Противоречие в съзвучието : Беседа от Учителя,
държана на 9 февр. 1919 [неделя], София.
– В: Дънов, П. Великите условия на живот. София, 1944, с. 89

Дошло е време, когато **християнските народи трябва да се побратимят и приготвят за бъдещата религия, която иде.** След 45-та година тя ще дойде, ще се наложи на човечеството и ще го преобрази.* **Тя е религията на труда. След нея ще дойде новото учение – учение за живота.** Докато живеят в религията на труда, хората все още ще се карат, ще се бият, но влезнат ли в учението на живота, всичко това ще изчезне. – Защо? – Защото любовта ражда живота. Следователно, всеки трябва да си даде отчет, в коя религия живее: в религията на труда, или в религията на любовта. В религията на труда има две категории хора: едните живеят по Божествен начин, а се проявяват по човешки; други живеят по човешки, а постъпват по Божествен начин. Това са неизбежни противоречия. Обаче, живейте, трудете се и очаквайте новата религия, т.е. новото учение на живота, на работата и на любовта.

Казано е, че животното в човека се мъчи, човек се труди, а Бог работи. Дайте път на Бога в себе си, Той да се прояви и да заработи чрез вас.

3. Предсказание за българите и Новото учение.

В Негово име. Беседа от Учителя,
държана на 14 ноем. 1943, неделя, 10 ч. с., София – Изгрев.
– В: Дънов, П. Вечно подмладяване. София, 1944, с. 94–95.

Иде новото време. То изисква хора, които носят новото, без да се страхуват от него. Ако новото е страшно, какво спечелиха евреите, като поддържаха и до днес още поддържат старото? На времето си още те се отказаха от новото учение, което Бог им изпрати.

Сега питам българите: Какво ще спечелят и те, ако не приемат моето учение? Питате: Кой си ти, на когото трябва да приемем учението? Не е въпросът кой съм аз. Вие приемате ли, че в света съществува един Бог на любовта, на мъдростта и на истината? Признавате ли, че има един Бог на живота, на знанието и на свободата? Тоя Бог управлява всички народи. Той управлява и всички славяни. Казвам: Ако искате да оздравеете, яжте тоя хляб. Ако оздравеете, трябва ли да се съмнявате? Пийте тая вода и ако оздравеете, не се съмнявайте. Дишайте тоя въздух. Ако оздравеете, трябва ли да се съмнявате в него? Опитвайте нещата и вижте какъв

* Забележка на съставителя: 1945-1989 г. – времето на комунизма в България чрез СССР. Това бе решение на Учителя Дънов. Виж „Изгревът", т. I, с. 474-476; т. IV, с. 319.

резултат ще имате. Приложете Божия закон. Който не се подчинява на тоя закон, носи отговорност. **Евреите трябваше да приемат Христовото учение. И християните още не са Го приели.** Те и досега още се чудят какво учение е това, което изисква от тях **себеотричане**. Те се чудят как да се отрекат от майка си и от баща си, даже и от живота си. Какво правят днес на бойното поле? Милиони хора са напуснали домовете си, майка си и баща си и се отрекли от живота си, без да се замислят за причината на това себеотричане. Защо се отрекоха те? Ако бяха се отрекли за Христа, друг резултат щяха да имат. Но и сега имат резултат. **Всички убити във войната станаха проповедници на Христовото учение.** Днес има повече от 30 милиона проповедници на Божията любов, на Божията мъдрост и на Божията истина. Всички хора трябва да живеят в името на любовта.

Мнозина ме питат: Какво ни очаква в бъдеще? Казвам: По-славно бъдеще от това, което иде, никога не е идвало. Нов свят се гради. – Какво ще стане в бъдеще? – Всички ще видят, какво ще стане; и българите ще видят това. Когато Царството Божие дойде на земята, българите ще бъдат на мястото си. Не само българите, но всички народи – англичани, американци, руснаци, французи, германци, италианци, сърби, черногорци – всички ще бъдат на местата си. **Бог готви велико бъдеще за ония, които искат да живеят разумно.** Не е въпрос да се отречеш от себе си, но ако си българин, да станеш истински българин; ако си англичанин, руснак, французин, или от каква и да е народност, трябва да бъдеш истински човек.

Сегашните астрономи са открили една звезда, пет хиляди пъти по-голяма от Слънцето, с топлина пет хиляди пъти по-голяма от слънчевата. Казват, че тая звезда е от първа величина. Като я наблюдават с телескоп, светлината й е толкова голяма, че отдалече даже изглежда като голям пожар. Тая звезда означава пристигането на новата епоха. Бъдещата култура представя една от видните звезди на небето. Радвайте се, че и Слънцето, и Луната, и звездите предсказват бъдещето.

Бъдете топли и светли като Слънцето. В това се заключава здравословното състояние на човека. Бъдете чисти като Луната. Радвайте се и на звездите, които помагат за развиване на вашите дарби. Радвайте се, че имате възможност да се ползувате от енергията на планетите.

Радвайте се, че всичко в света работи за вас – малките деца във вселената, които са предметно учение за възвишените и разумни същества.

Да работим за славата Божия на земята!

Да работим в Негово име и да прилагаме Неговата любов!

IV. Новата култура и Епохата на Водолея

1. Новата култура и българите

Козмичната обич. Беседа държана от Учителя на 24 авг. 1919 г., гр. Търново. - В: Дънов, П. Козмичната обич. София, 1947, с. 103-108.

2. Българинът и Новата култура, която иде

Защо сте тъжни. Беседа от Учителя, държана на 8 април 1923 г., София. - В: Дънов, П. Поучаваше ги. София, 1948, с. 101-208

3. Новата култура и Епохата на Водолея

Живот вечен. 14 беседа от Учителя, държана на 29 април 1923 г., София. - В: Дънов, П. Петимата братя. София, 1949, с. 21-39

4. Божественият Дух и Новата епоха

Дерзайте, аз съм!. 15 беседа от Учителя, държана на 13 май 1923 г., София. - В: Дънов, П. Петимата братя. София, 1949, с. 40-54

5. Великата разумност движи цивилизацията

За името ми. 16 беседа от Учителя, държана на 20 май 1923 г., София. - В: Дънов, П. Петимата братя. София, 1949, с. 55-71

6. Отклонението на земната ос от предишната катастрофа

Никодим. 20 беседа от Учителя, държана на 22 ян. 1928 г., София. - В: Дънов, П. Ни мъж, ни жена. Беседи, сер. X, т. 2. София, 1933, с.193-220

7. Денят Господен е ден на нова епоха

Денят Господен. 2 беседа от Учителя, държана на 11 септ. 1927 г., София-Изгрев. - В: Дънов, П. Мнозина казваха. Беседи, сер. X., т. 1.София, 1933, с. 21-46

8. Епохата на Водолея

Седем кошници. 13 беседа от Учителя, държана на 4 дек. 1927 г., София. - В: Дънов, П. Ни мъж, ни жена. Беседи, сер. X, т. 2.София, 1933, с. 48-69

9. Наклонение на земната ос с 23 градуса – символ на размирие

Заветът. 19 беседа от Учителя, държана на 15 ян. 1928 г., София. - В: Дънов, П. Ни мъж, ни жена. Беседи, сер. X, т. 2.София, 1933, с. 174-192

10. Иде Шестата раса.

Пробуждането на човеката душа. Беседа от Учителя, държана на 25 март 1923 г., София. - В: Дънов, П. Поучаваше ги. София, 1948, с. 169-190

1. Новата култура и българите

Козмичната обич. Беседа държана от Учителя на 24 авг. 1919 г., гр. Търново по случай срещата на учениците от Бялото Братство. - В: Дънов, П. Козмичната обич. София, 1947, с. 103-105, 108.

Културата се обуславя от козмичната обич, която ни се изпраща отгоре. Не мислете, че Слънцето и другите планети не взимат участие в нашия живот. Слънцето най-много се интересува за нас и всяка година изпраща милиарди кредит на България. Ако отидете на Слънцето, ще видите, че тамошните жители имат много милиарди енергия за културата на България, за обич, за религиозни вярвания и за повдигане в пътя на истината. А сега, насочим телескопа и казваме: Слънцето е огън. Аз оспорвам това, защото огънят е слаба енергия. На Слънцето има енергия, но не е огън. То е нещо по-силно, което няма думи да се изрази. **Слънцето не е горящо тяло, а тяло на грамадна енергия.** Няма да се спирам на вътрешната страна на тази енергия, да обяснявам как се е развила тя и т.н. Па и дали ще повярвате, ако ви кажа нещо за Слънцето, което е на такова голямо разстояние от нас? Вие не вярвате в мене, доколко съм искрен. Питате се дали нямам задни цели, а ще повярвате за Слънцето! Че Слънцето е добре разположено към нас, това се вижда от енергията, която изпраща на земята, от добрините, които повседневно ни приготвя, защото без тази енергия животът е немислим. **Слънчевата енергия е жива, съзнателна.** Ако започнем да мислим така за нея, ние ще можем да всмукнем в себе си тази енергия, и тя ще произведе в нас един съзнателен и правилен процес на растене.

И тъй, козмичната обич казва: Работи за своето сърце и всаждай в него добри желания, защото всяко добро желание дава хубав плод. Всаждай в ума си добри мисли, защото всяка добра мисъл е едно плодно дърво. Всаждай добри действия със своята воля, защото всяко добро действие е плодно дърво.

Козмичната обич казва още: Не се съмнявай в себе си, защото всяко съмнение е проказа.

Козмичната обич довършва: Бъди смел и решителен в живота и в борбите, които ти се явяват и не считай борбата като нещастие, а като процес на труд, да разбереш вътрешния смисъл на живота, да намериш ония закони, по които тялото е съградено, законите, на които се подчиняват стомахът, дробовете, мозъкът и т.н., за да може да ги организираш правилно.

За да се прояви обичта в нас, трябва да имаме подходящи за това условия. Тези условия ние ги имаме в живота, те ни са дадени. Ако не ги използуваме, ние не ще можем да се избавим от лоши последици. Страданията показват, че ние сме изгубили енергията на своя живот. Ще страдаме дотогава, докогато се възстанови изгубеното равновесие.

Бих желал всички **да ви поздравя с тази нова култура** като нейни членове, да й служите с радост - **да бъдете носители и работници на козмичната обич**. Само така един народ ще може добре да завърши своята мисия; **само така България ще може да се повдигне като народ и държава.** Бъдете уверени, че ако възприемете козмичната обич, всичко ще се разреши във ваша полза. С България няма да стане нищо лошо, промените ще станат без катастрофи и катаклизми. Новото ще дойде, ще има преливане на енергия от нечистото гърне в друго чисто и ние като хора на новата култура, ще заживеем без омраза, без злоба. Обичта и любовта нека бъдат двете пътеводни звезди, които да направляват нашия живот на земята.

2. Българинът и Новата култура, която иде

Защо сте тъжни : Беседа от Учителя, държана на Великден, 8 април 1923 г., София. – В: Дънов, П. Поучаваше ги. София, 1948, с. 203–208

Едно е нужно за вас и за всички българи: Да се свържете с Божественото начало. Който е направил тази връзка, добре; който не я направил, да не отлага. Тази връзка ще внесе едно ценно качество у всички – точност. Обещаваш да направиш нещо – ще го изпълниш точно навреме. Нито минута по-рано или по-късно – точно навреме! В своите действия природата се отличава с абсолютна, математическа точност. Изгряването и залязването на слънцето става с математическа точност. Ако и нашите сърца са отворени за любовта, всяко нещо в живота ни ще става точно навреме и на място. По отношение на точността, българинът има още много да работи върху себе си. Той обещава да отиде някъде в два часа, а пристига в два и половина и се извинява с часовника си. И учениците на новото учение не са абсолютно точни. Щом дадеш обещание за нещо, ще го изпълниш. Преди да си го дал, ще мислиш. Обаче, дадеш ли обещание, никакво отлагане! Обещаваш, че ще платиш дълга си на 20 март. Щом дойде 20 март, ще донесеш парите. Какво става всъщност? Дойде 20 март, и ти не връщаш парите. Минава април, май, дългът стои неизплатен. Най-после дохожда съдебен пристав да продава вещите ти. – Светът е такъв. – Това не е оправдание. Щом светът е такъв, това показва, че няма любов между хората. Любовта регулира отношенията. Когато се приложи любовта, хората ще бъдат абсолютно точни. Когато обичаш някого, ти си точен. Колко пъти с нетърпение вадиш часовника си, когато очакваш своя възлюбен. Щом не го обичаш, казваш: Пет минути по-рано, пет минути по-късно, не е важно. Божията Любов, Мъдрост и Истина са абсолютно точни. От всички хора се изисква точност.

Христос пита учениците си: Постъпвате ли точно според вашите вярвания и разбирания? И на вас се задава същият въпрос. Казвате: Друг път ще отговорим. Питам ви: жив ли е Христос, или не? Ако е жив, вие сте в критическо положение. – Защо? – Защото не вярвате. Единственият, който може да ви упъти, да ви помогне, това е Христос. Той казва: Щом се намерите в затруднение, обърнете се към мене, аз ще ви помогна. Вие се смущавате от много неща. Оставете настрана смущенията. **Важен е новият, т.е. Божественият живот, който прониква в целокупната природа. Нова врата се отваря, нови условия идат; нов цикъл се създава.** Който може да влезе в него, той се намира пред велика перспектива. Всеки трябва да бъде готов за новото време. Ако не сте готови, ще закъснеете. Знаете ли, какво ще стане тогава с вас?...

... И сега в света се отваря нова врата за новата култура. Това трябва всички да знаете. Божественото иде в света. – Къде е то? Как ще докажеш това? – На опит, а не на теория. Хиляди години се проповядва Божественото учение. Време е да се приеме, да го приложите в живота си. Това се отнася до всички, без изключение. Бедни и богати, прости и учени, млади и стари, всички имат еднакво право да използват новия живот. Казано е в Писанието: „В последните дни изля Духа си." Под „Духът" се разбира любовта, носителка на живота. Това, което се казва за възкресението, е привилегия за всички **събудени души. За тях се отваря врата към новия живот.** Той е реален, абсолютен. Който влезе в този живот, ще опита неговата красота. Той ще превърне стария човек в нов, какво гъсеницата минава в

пеперуда; рибата минава в птица; птицата – в млекопитающе. Съзнанието на стария човек ще се разшири, ще стане ново. Тогава корените на човешкия живот няма да бъдат посадени в земята, както сега, нито в самия човек, а ще бъдат отправени нагоре, към слънцето на живота, към новия живот, към Божествената Любов. В душата на всички хора ще блесне нова светлина, и те ще кажат: Разбираме вече живота, всичко жертвуваме за Бога и за Христа.

Бог, Когото днес проповядвам, **не** принадлежи само на един народ. **Той е Бог на всички народи.** Бог на Любовта се разкрива постепенно на всички хора, на всички народи. **Той е събудил целия свят, раздвижил е всички култури.** Той говори на всички свещеници, учители, майки, бащи, на млади, на стари. Вие искате да бъдете щастливи. Приемете любовта и я приложете. – Къде е този Господ? – На онези, които ме слушат, още сега мога да кажа къде е и какво иска от тях. Но едно условия трябва да изпълните: Раздайте имането си, хвърлете шапките от главите си. Като останете боси и гологлави, на всеки ще се даде нова премия – работническа: мотика и сърп в ръка, торба през рамо и на работа. В торбата парче хляб и нова книга за живота. Елате след това при мене, аз ще ви кажа къде е Господ. Това е общ закон и за мъже, и за жени....

...Христос казва: „Какви са тези думи, които си приказвате?" – Трябваше ли Христос да пострада толкова много? Защо не се яви Той в своята слава и величие? – Ако говорите за славата на Любовта, Мъдростта и Истината, **това е Божия слава. Когато влезете в Божествения свят, тогава ще видите славата и величието на Бога.** Днес се проповядва разпнатия Христос.

Ние проповядваме за Христа на Любовта, която обхваща всички сърца.

Ние проповядваме за Христа на Мъдростта, която обхваща всички умове.

Ние проповядваме за Христа на Истината, която движи света.

Христос казва: „Слушайте големия си брат. Никой не може да дойде при мене, ако Отец не го е привлякъл." **Бог привлича всички души.** Пред тях се открива **необятна светлина, прекрасен свят** – с реки, дървета и цветя, със зрели и вкусни плодове. В този свят всичко е живо; всичко расте, цъфти и зрее. Там и кравата сама предлага своето мляко, пчелицата – своя мед. Там канят всички и дават условия да си починат и нахранят. Ще кажете, че това е „приказка от 1001 нощ". **Това не е приказка, а действителност.**

Гответе се за новата култура, която иде. Живият Господ е между хората, приемете Го! Ако не Го приемете, Той ще се наложи. **Божиите обещания ще се изпълнят. Те не търпят обратни решения.** Бог, Който е направил света, Който е наредил свой план, ще го реализира. Хората ще се изменят и ще приемат Божия план. Достатъчно е да мръдне пръчицата си, за да се събудите в един момент и да прогледате. Ще кажете: Колко сме били глупави! Няма нищо невъзможно за Господа. И тогава всеки ще бъде готов да помага на бедните, на страдащите, на слабите; до повдига падналите. Ето разрешението на главния въпрос на живота. Знаете ли колко хора се мъчат днес? Знаете ли какви страдания, какви въздишки има по света? Чували ли сте воплите и стенанията на хората? Знаете ли какво става сега в София? Знаете ли какво става в големите европейски градове? Не е достатъчно само да състрадавате на думи, но трябва истински да се помага. **Ние можем в един ден да спасим човечеството.** – Как? – **Като се свържем с Бога, а не да Го отричаме.** Сега е век на безверие, на отричане. Иде векът на живата, реална вяра, векът на живия Господ. Да бъдем служители на новото учение и да кажем: Господи, ние ще изпълним Твоя план, както си го наредил. Ще приложим Твоите закони. Когато всички народи приложат Божиите закони, между тях ще настане мир и съгласие, пълно разбирателство, взаимно почитание и уважение. Любовта ще разреши всички противоречия. Напредналите братя и сестри ще бъдат първи и ще помагат на слабите и изостанали. ...

... Бъдещето носи нова, велика култура, която ще обърне всичко на добро. Всичко старо ще се измени. Ще дойде Любовта в света и всички ще се зарадват, че

Бог е жив, че в Него няма измяна и промяна. Един е Бог на Любовта, Мъдростта и Истината. Той призовава всички българи, всички народи на богата трапеза – великата култура, която иде в света. Той призовава всички владици и свещеници да Му служат, да слушат Неговия глас.

Поздравявам ви с Христа, Когото ще срещнете по пътя за Иерусалим!

Какви са тези думи? Защо сте тъжни?

3. Новата култура и Епохата на Водолея

Живот вечен. 14 беседа от Учителя, държана на 29 април 1923 г., София. – В: Дънов, П. Петимата братя. София, 1949, с. 34-35, 39

Новата култура изисква хора с нов идеал, с нови стремежи, с правилни отношения. Подайте ръката си на страдащите, на непробудените души. Не мислете само за ядене и пиене. Това не разрешава въпросите. Бъдете в хармония помежду си! Това всеки човек, всеки народ може да направи. Това се иска от българите, това се иска от всички народи. **Хармония е нужна, както на семействата, на обществата, така и на всички народи.** Щом имате хармония, нищо друго не ви остава, освен да сеете. Ще имате голямо плодородие, изобилна жътва. Без хармония нищо не се постига. – Защо иде глад между народите? – Поради отсъствие на хармония. Омразата, антагонизмът, завистта между хората, кой да управлява, кой да вземе надмощие между държавите, са причина на глада, лишенията и мор. Държавите се борят помежду си, коя от тях да вземе първенство. Ако е въпрос за предимство на държава, има една държава над всички – тя е Божествената. Има едно царство на земята – Царството Божие и Неговата правда. Христос казва: „Търсете първо Царството Божие и Неговата правда." В това царство няма убийства и затвори. Който приеме Неговите принципи, ще придобие свобода. На свободните хора ще се даде земята. Те ще я наследят. Нека партиите си съществуват, нека религиите се развиват, но един дух трябва да владее между тях. Един принцип ще ръководи цялото човечество. На един принцип ще служи бъдещата култура. Кой е този принцип? – Да вярваме в Бога. – Не, вярата е още неразбрана. Аз имам предвид принципа на Любовта. По-силна дума от нея няма. Нека всички станем последователи на новата религия – на Любовта....

... **Има една мярка в света. Тя е великият морал.** С нея ще мерим своите отношения, както и тези на своите ближни. Какъв морал е този, ти да се криеш на топло, а да изпращаш другите да се бият за България? Лесно се насърчава човек да се жертвува за отечеството. Ти защо не се жертвуваш? Значи, другите да се жертвуват, а ти да живееш, да се разполагаш нашироко. Не е така. Ако трябва да умираме, всички да мрем! Ако трябва да живеем и да бъдем свободни, всички да бъдем свободни!...

... Колко въпроси днес смущават умовете ви! Млади и стари, всички са длъжни да разрешат задачите си чрез великата Божия Любов. Пред вас се открива велико бъдеще! Земята влиза в нови условия, които вие не можете да си представите. И луната, която виждате, и тя започва да се изменя. След време ще се яви нова луна. Сегашните астрономи не забелязват тази промяна в луната. Ще дойдат нови астрономи, които ще живеят и на луната, и на земята. казано е в Писанието: „Ще създам ново небе и нова земя; ново слънце и нова луна." Иде новото в света – нови условия, нов живот. Бъдете готови за новите условия.

Сега ви остават още три години до големите изпитания. Ще преживеете тия три години. – Какви са тези три години? – Сами ще видите. След това положението

постепенно ще се подобрява. **Съзнанието ви ще се пробуди и ще се въведе нов ред и порядък в света.** Иде новото, иде великото в света! Какво е това велико, ще го видите. **След три години слънцето влиза в нов знак, в нова епоха, която ще трае 25 хиляди години.** Слънцето влиза във Водолей. Това е предсказано астрологически още във времето на Христа. Предсказано е, че когато слънцето влезе във Водолей, в душите на всички хора ще се вложи нещо ново – нов подтик, нов стремеж. Народите ще се обединят, ще дойде шестата раса на земята – синовете на царството Божие. Тогава оръжията ще се обърнат в плугове. Земята ще се превърне в райска градина. Пред вас се открива живот на 25 хиляди години.

„Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?" Отговарям: Не скърбете! Изтърпете изпитанията на трите години, та като дойде новият живот, да влезете в тия 25 хиляди години. Тогава ще се греете на новото слънце; ще се радвате на новата луна; ще живеете на новата земя и ще познаете Бога така, както никога не сте Го познавали.

4. Божественият Дух и Новата епоха

Дерзайте, аз съм!. 15 беседа от Учителя, държана на 13 май 1923 г., София. – В: Дънов, П. Петимата братя. София, 1949, с. 49–50

Знаеш ли какво значи да ти проговори Духът? **Когато великият Божи Дух проговори на човека, в неговия ум се явява светлина, а в сърцето – широта** и той обиква всички хора, всички цветя, дървета, листа, клони, мушици. За него всичко е красиво. Когато в човека заговорят духовете, той става ексцентричен и разсеян.

Божественият Дух гледа еднакво на всички. Тогава човек разбира другояче живота: не вижда погрешките на хората, защото знае, че те могат да се изправят в един момент. Когато великият художник почне да рисува своята картина, хубавото, красивото могат ли по магически начин да изпъкнат навън? – Не, първият ден той само нахвърля боите с четката си. И да не харесат картината му, той само се усмихва. Вторият ден гледаш картината, пак същото положение. Той ще ти каже: Не бързай да се произнасяш; щом свърша картината, тогава ще си кажеш думата. И вие се произнасяте бърже за живота, обаче той не е завършен още. **Милиони години са нужни, за да се завърши сегашният живот, да му се даде израз. След това може да се говори за вечния живот.** Физическият живот е отчасти завършен, но сега настава нова епоха, нови условия, при които животът ще се развива правилно. Всички противоречия и страдания са материали за бъдещия живот. Какво ще кажат канарите, когато вие, с вашите експлозиви ги разрушавате? Но вие ще им кажете, че ги използвате за градивен материал. Какво ще кажат дърветата в горите, като ги сечете всеки ден? Вие употребявате и тях като градивен материал. Като използвате труда на животните, те ще кажат: Какво искат тия хора от нас? Ще им кажете, че и те трябва да вземат участие във вашата култура. **Както вие използвате низшите същества, така и вас използват висшите същества. Те ви впрягат на работа, а вие мислите, че сте свободни.** Аз виждам какви тежки хомоти носите. Че си професор, съдия, учител – всички сте впрегнати на работа. Кажете ми: Кой от вас е свободен? Какво става с човека, като остарее? – Краката и ръцете му почват да треперят. Това не е ли впрягане, не е ли ограничение?

5. Великата разумност движи цивилизацията

За името ми. 16 беседа от Учителя, държана на 20 май 1923 г., София. – В: Дънов, П. Петимата братя. София, 1949, с. 56, 58-59

Според мене, всеки си има по един Христос на земята, в когото вярва. Той може да бъде в мъжка или в женска форма. Важно е, че от него очаква своето щастие. Казвам: Нито една жена, нито един мъж не е в състояние да ви направи щастливи. Не че не желаят, но не могат. Никое управление не може да ви направи щастливи. Кой държавник не иска да тури ред и порядък в своята държава? Никой свещеник, никой философ не може да направи хората щастливи. – **Защо няма щастие на земята? – Защото хората са прекъснали връзката си с Бога.** Техните идеи са механически, прикрепени с обръчи. Значи връзката между идеите им е неустойчива. Това ги прави недоволни и нещастни. ...

... Без страдание нещата не се наместват. Обаче това не е същественото предназначение на страданието. **Страданието е велика сила, която оправя и пречиства пътя на човека към Божията Любов.** Който не страда, не може да опита и познае любовта. За да опиташ любовта, първо ще минеш през страданието. Това е контраст, но контрастите са необходими.

„Аз ще му покажа, все що има да пострада за името ми." Павел нанасяше страдания на другите, но Бог каза: „Аз ще нанеса тези страдания на него, ще му покажа все, що има да пострада за името ми." Сегашните народи не са ли в положението на Павла? Кой народ, при реализиране на своите идеали, не е пострадал? – Българите, например, постигнаха ли своите идеали? Един българин ми казваше: „Ние като народ не съзнаваме своите интереси. В това отношение, главите ни са дебели, мъчно увират. Съседните народи имат пред вид първо своите интереси." Всеки народ, който мисли само за своите интереси, прилича на онзи селянин, който бил заставен да държи една греда на рамото си, докато дойде някой да го замести.

Един българин, на име Стоян, си правил колиба. Като я докарал до едно място, трябвало да намери кол, да подпре една голяма греда. Така било положението, че трябвало да подпира гредата с рамото си, да не се събори колибата. Обаче нямало кой да му донесе кол. В това време минал един селянин и го попитал: Стояне, какво правиш? – Поддържам тази греда, докато намеря подходящ кол. Като се разговаряли известно време, Стоян се обърнал към него с думите: Приятелю, можеш ли да ми направиш една услуга? – Мога – Подръж тази греда, докато отида в селото за десетина минути, да си свърша една работа. Стоян отишъл в селото, дето се забавил доста време, а селяниньт поддържал гредата. И да искал да я пусне, не могъл, колибата щяла да се стовари върху гърба му. Такова е положението на всеки народ и човек, който има предвид само своите интереси.

Помнете: **В живота и в природата има други фактори, други сили, които решават въпросите, а не човек.** Не сме ние господарите в света. **Има други същества, по-силни от нас.** Малките народи не могат да определят съдбата си. Може ли малкият народ да бъде политически фактор? Без да иска, той е в зависимост от големите сили. – Защо – Няма средства, пари няма. Без пари той е икономически затруднен. Турците казват: „Който дава парите, той свири на свирката." Без пари нищо не става. Затова се казва, че без пари не може. Изобщо, големите народи управляват малките. **Зад големите народи пък има други сили и фактори, които направляват техния живот и съдбините им.** Проследете историята, от дълбока древност досега, да видите кой голям народ е постигнал целта си. Де е Египет със своята култура? Де са Асирия и Вавилония? Те бяха велики сили. Да дойдем до по-новите време. Де е Римската империя? Дотук спирам,

няма да разглеждам новите времена. **През всички времена и епохи, една велика разумност е движила цивилизацията и културата на народите.** Тази сила е вървяла от Египет, минала е през Асирия и Вавилония, образувала една крива линия. После минала през Гърция, оттам в Рим, докато стигнала до Франция, Германия, Англия. Оттам тази вълна отива в Америка, после в Русия, за да се върне пак в Египет. Днес всички европейски народи се стремят към Египет. Азия е опорната точка на това движение.

„Аз ще му покажа все, що има да пострада за името ми." Да пострадаш за Божието име, това е идейното в твоя живот. Който не може да пострада за своите идеи, той не разбира смисъла на живота. Който мисли, че сам може да нареди земния си живот, той не знае, че този живот се нарежда от друго място. По какво се познава, че животът на даден човек е уреден? Питам: По какво се познава, че едно плодно дърво живее? – По това, че то цъфти, връзва плод, и плодът узрява. **Следователно, ако човек не цъфти и не дава плодове, животът му не е уреден.** И без да цъфти и връзва, дървото пак съществува, но постепенно изсъхва и животът в него престава да тече. Също така има два вида хора: едните страдат, но цъфтят, връзват и живеят; другите нямат страдания, не искат да страдат, но не цъфтят и не връзват. Следователно, те са изложение на изсъхване. Те могат да съществуват, но живот няма да имат в себе си.

6. Отклонението на земната ос от предишната катастрофа

Никодим. 20 беседа от Учителя, държана на 22 ян. 1928 г., София. – В: Дънов, П. Ни мъж, ни жена. Беседи, сер. X, т. 2. София, 1933, с. 208-209

Първоначално хората са живели в пълен мир и съгласие помежду си, но станала е някаква голяма катастрофа между тях, вследствие на което те са се отклонили от истинския живот. И днес навсякъде, от най-малките до най-големите същества, виждаме само войни и изтребления.

Питам: как ще се разреши тази война? Тъй, както военните разрешават този въпрос, те са се отклонили от правия път. Тъй, както духовенството изпълнява своята служба, и то се е отклонило от правия път. Тъй, както учените разбират науката и й служат, и те са се отклонили от правия път. Тъй, както поетите пишат, и те са се отклонили от правия път. **Днес всички хора са се отклонили от правия път. Защо? Защото оста на нашата земя се е отклонила на 23 градуса.** Не е малко това отклонение! При това отклонение на земната ос е станало голямо бълникане, голямо раздвижване. И всеки, който се е отклонил на 23 градуса от правия път на своя живот, изпитва също такова бълникане в себе си. **Числото 23 е число на размирие.** Числото две и три, взети поотделно, са добри числа, но едно до друго, като число 23, това е число на бълникане, на раздвижване, на размирие.

И тъй, не е въпросът, как започваме нещата, но какъв е техният краен резултат. Значи важен е резултатът, който ще стабилизира положението на нашето тяло, на нашите кръвоносна и нервна системи. Всичко това дава условия за засилване на нашия ум, за облагородяване на нашето сърце, за развиване на нашата душа и за укрепване на нашия дух. Всеки трябва да носи тази идея в себе си! За да реализира тази идея, човек се нуждае от знания. В това отношение, хората могат взаимно да си помагат. За тази цел съвременната наука трябва да се постави на друга база: тя не трябва да се занимава с недъзите, с отрицателните страни на живота и на хората, но като им посочва отклоненията от правия път, **да ги напъти към онези сили, закони и принципи, чрез които те могат да се изправят и да се върнат към първоначалния си живот.**

7. Денят Господен е ден на нова епоха

Денят Господен. 2 беседа от Учителя, държана на 11 септ. 1927 г., София-Изгрев. - В: Дънов, П. Мнозина казваха. Беседи, сер. X., т. 1. София, 1933, с. 22-23, 26-27, 38-39

Пространството, през което нашата земя минава, е пълно с остатъци от развалени светове. От преди милиони години още Слънчевата система е попаднала в такова поле на развалини, вследствие на което и цялата земя се е развалила. Защо е станало така, сега няма да обяснявам. Това знание се отнася само за светлите умове, които трябва да разбират великите Божии планове. То не се отнася до обикновените умове. За тях то е само даден факт. Съвременните учени ще кажат: Докажи това! Това не за доказване, то е било в нашето минало. За да го разберете, вие трябва да си представите един грамаден кинематографически апарат, с много дълга лента, която да се върти ден и нощ непрекъснато цели сто години, за да видите пълната картина. Само по този начин можете да си представите земята в пътя на своето движение. В Битието, първа глава, е казано: „В начало Бог създаде небето и земята. И земята беше неустроена и пуста." Понеже в началото земята беше неустроена и пуста, т.е. слаба, като премина през тази област, тя пое в себе си ред нечистотии, от които и до днес още не може да се освободи. И впоследствие, колкото Господ и да я преустройвал, в нея все останало нещо от това зло. **Сега невидимият свят употребява огъня като най-ефикасно средство за пречистване на земята.** И ние навлизаме вече в нова зона, в едно Божествено състояние на материята, дето всички тия неща ще се преустроят и пречистят. Как? **Посредством този Божествен огън.** Значи новият живот, който сега иде на земята, ще възпламени тази материя и ще я превърне в нова, по-фина. Всичко онова, което е за полза, ще го въздигне, а всичко онова, което не е за полза, ще го изхвърли навън, чрез Божествените токове. В пространството има пътища, чрез които всичко непотребно ще бъде изхвърлено навън, както вие изхвърляте остатъците от домовете си. Казвам: учените, които се занимават с процеса на растенето, забелязват, че през пролетта в почвата се развива приятна топлина. Тази топлина се нарича животворен магнетизъм, или според индусите - жива прана. Тази топлина се усеща не само през пролетта, но и през месец август. Ако отидете на Витоша през тези месеци, ще усетите, че от растенията лъха една мека, приятна топлина.

И тъй, денят Господен е ден на нова епоха. Тази епоха иде, понеже на земята са дошли много същества, които са се отклонили от Божия път. Когато тези същества са били в ангелския свят, считали са ги като гъсеници на Божественото дърво. Като мислили дълго време как да се освободят от тях, най-после ангелите намерили способ: те ги изпратили на земята. Следователно лошите хора са тия, които са опетнили всичко в света. На земята няма нито една свята, чиста идея, която хората да не са опетнили. Ти им говориш за Господа, те казват: Това е празна работа! Ти им говориш за чист и свят живот, те казват: Това е празна работа! Ти им говориш за ядене и пиене, те казва: Това е реалното в света! Те считат яденето и пиенето за единствено реално нещо, което остава в живота. Да се молят на Бога, това е празна работа. Да обичат, това е празна работа, фантазия. Да отглеждат деца, това било мъчение - и то е празна работа. Те казват: Що ви трябва да си губите времето, да се мъчите с отглеждане на деца? Ние трябва да ядем и да пием! Това ще ни остане. Вследствие на тази идея, земята е минала през тази нечиста област и се е опетнила. ...

... **Като говорим за Бога, ние разбираме онази Първична Причина, която е турила всичко в действие, която и днес още работи, но не сама, а колективно. Господният ден иде на земята да освободи хората.** Кой ще освободи хората, освен Бог? Днес във всички камари се събират представители, разискват по въпроса за свободата на народите, но нищо не може да се постигне. Защо? Нямат начин, средства, с които да си послужат. **Освобождението на народите ще дойде от невидимия свят.** По какъв начин? **Чрез огън.** Аз не говоря за видимия огън, който може да се мери с градуси. Огънят, който ще освободи хората, не може да се мери с никакви градуси, даже и на 35 милиона градуси не можем да го изчислим. Предполага се, че слънцето има топлина 35 милиона градуси, а този огън, за който говоря, не може да се измери с никакъв термометър. Само той е в сила да пречисти сърцата и умовете на хората. Когато дойде този огън, той веднага ще пречисти сърцето ти, ще го освободи от всички безпокойствия и смущения, и то ще светне. Когато този огън засегне ума ти, всички противоречия ще изчезнат и ти ще се освободиш от тежките и мрачни мисли. Когато дойде този огън, праведните ще възкръснат, ще излязат от гробовете си и ще влязат в новия живот. Питам: Има ли нещо страшно в деня Господен?

Казано е в Писанието: Когато дойде денят Господен, слънцето ще потъмнее." Който чете по буква, той ще разбере нещата буквално; който чете и разбира по дух, в тези думи той ще разбере друго нещо. **„Слънцето ще потъмнее", подразбира, че великите държави, които сега управляват, ще изчезнат. Светската власт ще потъмнее. Луната пък означава всички видове религии, всички религиозни системи.** И наистина, всички религии в света губят ума и дума, не знаят как да напътват хората. Няма религия днес, която може да посочи на хората правия път. Всяка църква казва: Елате при нас и ще се спасите. Те разглеждат спасението като процес на бъдещето. **Спасението не е въпрос нито на миналото, нито на бъдещето; то не е извън времето и пространството. То е въпрос на настоящето, въпрос на времето и пространството.** Пророкът казва: „Ако чуете гласа Му още днес, не отлагайте, защото така само ще се спасите." Като се казва, че денят Господен ще изгори земята, това подразбира, че той ще лиши хората от последните средства за развитие. Кои хора? Онези, които са закъснели в своята еволюция. Той ще ги доведе дотам, че няма да имат условия за развитие. ...

... **Слънцето представя общия порядък, който сега съществува в света. Луната представя сбор от всички религиозни системи. Звездите пък са великите хора, които ще паднат и няма да светят, ще потъмнеят, ще изгубят светлината си.** Казано е: „Небето ще се поколебае и знанието на Сина Човешки ще се яви." Отде ще дойде? – Отвън ще го видите, отвътре ще го видите; единично ще го видите, и колективно ще го видите. **Всички хора ще бъдат едно съзнание – нещо колективно.** Тогава целият свят ще се открие пред вас и ще кажете: „Едно време бяхме слепи, но сега всичко виждаме." Това всеки ясновидец вижда. Ясновидецът вижда какво ще стане след 20 години. Де се вижда това? Разбира се, че не в това пространство около вас, но в друго някакво пространство. Има едно пространство близо до вас, което не е осветено, но ако го осветите, всички можете да виждате. Светлината разкрива и най-тъмните области в света. **Светът е широк, необятен, той обхваща цялото пространство.** Мравите не виждат това нещо. Било е време, когато човек е виждал звездите само от първа, втора най-много до трета величина, а сега вижда и тия от пета, шеста и седма величина; и останалите звезди, до 20 величина вижда, но вече с телескоп. Какъв ще бъде онзи човек, който би видял направо с очите си звездите от 20 величина?

В света съществува нова наука, достъпна за малцина. И наистина, **голямо изкуство е да виждаш човека колективно, как се движи неговата мисъл, неговото чувство, как се проявява неговата воля и след това да разбираш неговия Божествен произход, какви влияния и сили се вливат в неговата душа.** Няма по-красива картина от тази, да виждаш човешката душа, някъде далеч

в пространството, с бяла, приятна светлина! Красиво е човешкото лице, в което и крака, и ръце, и очи, и уши, и нос, и чело – всичко говори. Това показва, че съзнанието на такъв човек прониква навсякъде в неговата форма. Сърцето на този човек трепти, защото няма място, дето Божествената мисъл да не прониква. Това подразбира, че Божественото съзнание работи в този човек. Такива души можете да срещате навсякъде. Усъмните ли се малко, всичко около вас ще потъмнее. Ще кажете: Господи, дали това беше действителност или сън? Повярвате ли отново, съзнанието ви пак ще се проясни.

Казвам: Божественият огън няма да продължава само един ден. Дълго време ще продължава това горение! В Америка някъде се запалила една река, в която имало някакъв запалителен газ, и години вече как не могат да я изгасят. Питам: ако американците и досега още не могат да изгасят този газ, какво остава за Божествения огън? Нека учените изчислят колко време ще гори земята след идването на Божествения огън. За да се изчисти, земята ще гори най-малко сто години и пак няма да изгори. Този огън ще започне от повърхността и постепенно ще минава все по-надолу. След този огън земята ще се отопли добре и върху нея ще се създаде отлична култура. Отде ще дойде тази топлина? От вътрешността на земята, от центъра. Новият огън ще завари стария, който и досега още гори; той е останал от атланската раса. На земята има още и лемурийски огън, както и огън от полярната епоха. Новият, последният огън ще се яви като вълна. Полярният огън не е достигнал още до центъра на земята. Когато и този огън достигне центъра на земята, вълните от четирите огъня ще се съединят в този център и тогава нашата земя ще изпее своята песен. Това означава, че тя е дошла вече до своята старческа възраст, вследствие на което животът й ще се пренесе другаде някъде. Засега този огън не е достигнал още до центъра на земята. Хиляди години има още, докато той стигне до този център.

„Денят Господен иде!" Туй, което е вярно за земята, вярно е и за вашето съзнание, и за вашия ум. Много неща има в умовете на просветените хора, вследствие на което те се спъват. Една от спънките им е съмнението, например. Ето, толкова години вече как хората мислят, Библия четат, Евангелие четат, но истината още не се е разкрила пред тях.

Кое спъва хората? Две неща спъват хората.

Първо, т**е не обичат Бога** с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичкия си ум и с всичката си сила.

Второ, **те не обичат ближния си**, като себе си. При това положение, каквото да четете, каквато наука и да имате, всичко ще се стопи пред лицето ви. Някои говорят за астрологията. Тези учени знаят малко, или почти нищо за небесната астрология. Те знаят нещо за зодиака, който е в техния мозък. Наистина, всички науки са вътре в човешкия мозък, но ученият астролог трябва да познава тия науки и вън от себе си.

8. Епохата на Водолея

Седем кошници. 13 беседа от Учителя, държана на 4 дек. 1927 г., София. – В: Дънов, П. Ни мъж, ни жена. Беседи, сер. X, т. 2. София, 1933, с. 58, 61, 64, 68

Рибата се взима за символ на нещо. Астрологически рибата е свързана с периода на „Водолей". Той е най-мистичният век, който изразява завършване на един цикъл. От няколко години насам ние сме навлезли вече в областта на Водолей, в която всички снегове и ледове са започнали да се топят. Много противоречия ще се явят през това време, **но едно ще се постигне – чистота**. Главното качество на Водолей е чистотата. Който е попаднал в тази област, той непременно трябва да се пречисти. Чистотата пък е свързана с водата, чрез която новият живот ще дойде. ...

... Най-красивият момент в живота на човека е, когато двама души се срещнат при следното положение: единият от тях живее дълго време на земята, а другият сега слиза от небето. Тази среща остава паметна за цял живот. Това означава стиха: „Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм аз посред тях." **Душата** на човека е единият, **духът** – вторият, а **самият човек** – третият.

Числото три представя проява на същинския дух, на същинската душа и на същинския ум в човека.

Умът определя човека на физическия свят, и затова казваме: Който мисли, той е човек; който не мисли, не е човек. Добре е човек да е роден в зодията на Водолей. Мнозина са родени в тази зодия, но не живеят по нейните закони. Знакът на Водолей определя висшата мистичност в човека. Някои се хвалят, че са родени под знака на Водолей. ...

... Това подразбира, че човек трябва да се роди във Водолей, във великото знание на миналото. Обаче, не е достатъчно само да се роди човек във Водолей, но той трябва да съзнава това, да работи върху себе си, да работи за своите ближни и да изпълнява волята Божия. Сега сме в края на века. **Ако човек днес не изпълни волята Божия, друг път няма да има тези добри условия.** Сегашните условия са най-благоприятни за работа. Никога досега в християнската епоха не са наставали по-добри времена от сегашните.

Сега, желая ви да бъдете носители на вода! Няма по-голямо благо за човека от това, да носи вода! Който даде една чаша водя някому в името Божие, и неговото име ще бъде написано в Божествената книга. Да се роди човек във Водолей, това значи да даде по една чаша вода на жадните, за да направи с тях вътрешна връзка.

Ако Божията Любов, Мъдрост и Истина не проникнат в сърцата, умовете и волята на хората, те сами ще станат причина да не влязат в Царството Божие.

9. Наклонение на земната ос с 23 градуса – символ на размирие

Заветът. 19 беседа от Учителя, държана на 15 ян. 1928 г., София. – В: Дънов, П. Ни мъж, ни жена. Беседи, сер. X, т. 2. София, 1933, с. 179-180

Едно трябва да се знае: има един вътрешен закон, който държи отговорни всички народи, общества и хора за техните постъпки. Има един вътрешен договор, сключен в живота, за неизпълнението на който всеки човек ще бъде съден. Един ден, когато човек напусне земята, ще дава отчет за всички свои дела. Невидимият свят е определил два вида ангели, които да посрещат хората от земята. Едните ангели са светли, а другите – тъмни, черни. Делата на човека определят кои ангели да го посрещнат. Светлите ангели водят човека в двореца, при царя, дето му дават богато угощение. Тъмните ангели го водят в обществата безопасност. И в обществената безопасност угощават човека, но само след като го простират на земята, с лицето надолу. Като стане от земята, той казва: Втори път не искам да помисля за такова угощение. При всички престъпления, хората пак ще намерят нещо, с което да се оправдават. Те казват: Такава е културата! Не, това не е култура, нито цивилизация. Това е греховно състояние, в което хората са изпаднали и от което малцина могат да излязат. Ако е въпрос за култура, хиляди години преди падането на човечеството е съществувала такава, но тя е била култура на радост и веселие. Всички живи същества са се къпели в радост и веселие, всички ангели са пеели и хвалили Господа.

Коя е причината, че тази култура днес не съществува? В тези времена е станала някаква вътрешна катастрофа, вследствие на което **всички планети в слънчевата система са изменили своята ос. И земята е изменила оста си, наклонила се е на 23 градуса. Числото 23 е символ на размирие.** Значи земята е място на размирие. В никоя друга планета не съществува такова размирие, каквото в нашата земя. Когато същества от други планети искат да разберат какво нещо е размирието, те слизат на земята. Който иска да научи тия специфични разбирания, нека дойде на земята, да прекара един четиригодишен курс по правните науки. Само на земята може да се изучи размирието, във всичките му подробности и вариации. Съвременните учени констатират само, че земята е наклонила оста си на 23 градуса, но повече нищо не казват. Как се е отразило това наклонение на земната ос върху живота на хората, по това нищо не говорят. Обаче между наклонението на земната ос към нейната еклиптика и моралния живот на хората съществува известна зависимост. Това наклонение на земната ос е създало един упадък в моралния живот на хората. На какво се държи този упадък? Той се дължи на обстоятелството, че при това отклонение на земната ос земята се намира в такова положение, че **чрез особена събирателна леща привлича само отрицателните космически енергии от пространството, а отблъсква положителните.** Според наклона на своята ос, **земята днес няма възможност да привлече положителните, възходящите космически енергии.** Тази е причината, поради която хората днес са повече лоши, отколкото добри. Един ден, когато **земната ос се изправи**, земята ще има друга събирателна леща, чрез която ще привлича положителните енергии на космоса.

10. Иде Шестата раса

Пробуждането на човеката душа. Беседа от Учителя, държана на 25 март 1923 г., София. - В: Дънов, П. Поучаваше ги. София, 1948, с. 187-190

Новото, което иде – Царството Божие, изисква съвършени форми, нови възгледи и вярвания. Старото ще се снеме от гърба на хората, като стара дреха, и ще се смени с нова. Дядото, който умрял и заровили в гроба, един ден ще възкръсне. Пак дядо ли ще бъде? Не, той ще се роди като младенец с нови сили за живот. Това е новото учение – учение на Любовта, учение на Мъдростта и учение на Истината. Това е учението, което бъдещата култура носи на човечеството. В бъдещата култура няма да има полици, няма да се подписват платец и поръчители. Нямам време да ви опиша, какво носи бъдещата култура. Тогава хората няма да се съобщават с железници, параходи, аероплани, автомобили, както сега. Например, искаш да изпратиш писмо до свой приятел. Писмото ще бъде написано на особена фина материя, което чрез силата на своя ум и воля ще изпратиш точно дето трябва. То ще се пренесе чрез пространството и ще стигне направо до твоя приятел. Ако приятелят ти е на разстояние 1000 км от тебе, в една минута писмото ти ще бъде на неговата маса. Имаш нужда от един килограм картофи. Няма да ходиш от една бакалница в друга да купуваш, но веднага ще намериш на масата си нужното количество картофи. – Как са дошли те? Някой твой приятел възприел мисълта ти и веднага изпратил картофите. Имаш нужда от ябълки – и те дохождат по същия начин. Искаш да видиш приятеля си, да си поприказвате. Сядаш на стола си, **отправяш мисълта си към него и се понасяш в пространството.** След една минута си при него. Като си поприказвате, ти насочваш мисълта си към своя дом и се намериш в пространството. И да е затворена вратата на къщата ти, свободно ще минеш през нея. В бъдеще, ключовете няма да имат сила. **Всеки ще влиза и излиза и през затворени врати.** Това носи бъдещата възвишена култура на хората. Ще кажете, като турците, че това са странни работи. И да вярвате, и да не вярвате, така ще бъде. Тогава отношенията между мъжа и жената ще бъдат правилни, хармонични. Всички хора ще работят с любов. Малко ще работят, много ще придобиват. И тогава ще имат ниви и градини за обработване, за разходки, но работата и учението им ще дават добри плодове. **Хората на шестата раса ще са не само по земята, но и по другите планети.** Те ще пътуват по слънцето, по луната и ще изучават живота на планетите. – Какъв свят ще бъде този? – Какъвто не сте помислили. Както сега има същества от шестата раса на земята, така и в бъдеще ще има хора от земята в шестата раса, в новата култура. Тя е готова вече, но постепенно слиза на земята.

Християнството, в сегашната си форма, приготвя хората за новата култура, за възвишения живот. Този живот иде вече, но и от вас се иска да направите едно малко усилие. За да не се съмнявате в новото, трябва да правите опити. Без опити нищо не се постига. Всички трябва да се подмладите, да станете млади по ум – със светли идеи, млади по сърце – с благородни и възвишени чувства и млади по воля – с добри и правилни постъпки. Бъдещето е в ръцете на младите, на децата и Христос казва: „На такива е Царството Божие." Всички трябва да бъдем Божествени деца. Всички съмнения, раздори, недоразумения да турим настрана. Да впрегнем на работа онези сили, които досега не са проявени. Много работа предстои на човечеството. Тогава хората ще придобиват храната си по нов начин и ще се хранят по нов начин. Те ще отопляват и осветяват къщите си също по нов начин. Това са задачи на шестата раса. Тя иде със своя програма и като я реализира, ще остави нещо ново на човечеството. Тя носи културата на истинското братство между хората и народите.

Христос казва: „Вярвайте в Бога, и в мене вярвайте." Тази вяра изисква хора със светли умове, с чисти сърца и със силна воля.

Всеки човек трябва да има три допирни точки: с любовта, с мъдростта и с истината. Любовта носи живот, мъдростта носи светлина и знание, а истината – свобода и условия за проява на волята.

Съзнателния живот иде чрез закона на любовта; интелигентността иде чрез закона на мъдростта, а свободата и силата на волята – чрез закона на истината. Това са задачи, които ще се реализират от шестата раса. Тя има методи за изпълнение на своята програма. За себе си тя е реализирала всичко. Ние ще възприемем нейните задачи и ще ги осъществим.

По какво се познава **идването на шестата раса на земята**?

– По особеното **лазурно сияние**, което се забелязва на небето по целия Балкански полуостров. Това сияние е резултат на особени психически влияния, които действуват в пространството и променят даже атмосферата. Това показва, че целият разумен свят, **всички разумни същества** усилено работят и **пречистват** както физическата, така и духовната атмосфера на земята. Те създават добри условия за растене, за развитие и за работа на хората. Както лозето се чисти от изсъхнали и гнили листа, от паразити, така и невидимият свят подготвя онези хора, които искат да служат на Бога. Той им дава добри условия да растат и да се развиват, като им казва: Не се страхувайте, още малко и всичко ще се нареди, ще тръгне по нов път.

Сега питате: Новата култура има ли отношение към старата? – Има, разбира се. Новата култура ще се ползува от придобивките на старата култура и ще създаде нова наука за ума, сърцето и волята. Старото ще мине, новото ще дойде. **Нова светлина иде! Тя ще преобрази възгледите на хората за материалния свят.** Тя ще ни покаже, че има и други начини за изучаване на природата. Който иска да влезе в новата култура, трябва да учи, да работи съзнателно, да се готви за новите условия. Питате: Вярно ли е това, което говоря? – Вярно е. Обаче, според вас, не всичко е вярно. Не е така. За да познаете, кои неща са верни, и кои не са верни, трябва да правите опити, да проверите тяхната истинност.

„Вярвайте в Бога и в мене вярвайте! Ако думите ми, т.е. думите на Духа, пребъдват във вас, вие ще бъдете мои ученици."

Ако думите на Христа пребъдват във вашите сърца и ако вие, чрез вашата любов, разумност и воля пребъдвате в мене, Отец ми, Който е неизменен, **и аз, който се проявявам чрез Него, ще дойдем и ще направим жилище във вас и ще ви се изявим.** Това значи, ще ви научим на своите пътища.

Иден новата култура! Иде шестата раса! Иде Божественото в света!

V. Учителят за жените, които ще спасят света

Петимата братя. 13 беседа от Учителя, държана на 22 април 1923 г. [неделя], София. – В: Дънов, П. Петимата братя. София, 1949, с. 3–20

Учителят за жените,които ще спасят света

Петимата братя. 13 беседа от Учителя, държана на 22 април 1923 г. [неделя], София. – В: Дънов, П. Петимата братя. София, 1949, с. 14, 15-20

В природата съществуват два процеса на пречистване: бавен и бърз.

Мойсеевият закон е бавен процес. Там има клане, бесене, убиване.

Законът на Христа, т.е. законът на Любовта, е бърз процес. Който служи на този закон, той влиза заедно с Христа в рая. Така стана и с разбойника, който беше заедно с Христа на кръста. Той каза: Аз вярвам, че ти си Бог на Любовта. Приеми ме в Царството си. Христос слезе от кръста и отиде до дъното на страданията, дето придоби такова разширение, че колкото дълбоко слезе, толкова високо се издигна. Много хора, като слязат долу, до 35 милиона градуса огън, придобиват голям стремеж, да се повдигнат нагоре. Това не трябва да ви плаши. Бъдете смели и решителни, да се повдигнете нагоре. ...

... Днес проповядвам на жените: **Вие трябва да обърнете мъжете си към Господа. Спасението на света е във вашите ръце – в ръцете на жените.** Вие сте емблема на Любовта. **Вие трябва да изправите изопачените умове на мъжете си.** – Как ще стане това? – Като внесете Божията Любов в сърцата си. Ще обичате мъжете си. Ще обичаш мъжа си – едного, без да му ставаш роб; **ще обичаш едного, т.е. Бога ще обичаш в него.** За някои жени казвам: Откак жените влязоха в новото учение, те забравиха мъжете си. Аз искам жените на новото учение да бъдат идеални; искам всяка жена да бъде спретната, смела и решителна в проявата на своите добродетели. Искам жената да бъде умна, съобразителна, да схваща добре нещата и пред никаква мъчнотия да не се колебае. Желая всяка жена от новата култура да се отличава по нещо: по вървежа си, да има нещо пластично в нея, да бъде подвижна; дето минава, всички да казват за нея: Ето една благородна жена, сърце има тя. Ако я срещне мъж, който отива да пие или да върши престъпление, да каже: Отказвам се от лошото си намерение. Не искам да върша повече престъпления. **Искам жената да бъде изповедник на мъжа**, да го погледне строго и да каже: Пътят, по който си тръгнал, не е прав. Не ми харесва този път. Ела с нас в пътя на Любовта. Какво прави сегашната жена? – Като види мъжа си, тя казва: „Хайде да му намажа колата." – Няма какво да му мажеш колата. Това е Мойсеевият закон. Колкото и да му мажеш колата, тя все ще скърца. **Мъжът не се нуждае от мазане. Друго нещо иска той, а именно: да бъде почитан и уважаван.** Жена, която уважава и почита, има любов в себе си. Тя дава и на другите от изобилието си. Ще кажете, че тя се жертвува. Не, тя дава от изобилието си. Жертвата подразбира друго нещо. Божественото не трябва да се жертвува. Не мислете, че мъжът иска много. Неговата торба е малка, той не иска много. Щом започне жената да дава, мъжът казва: Стига толкова. Изобщо, Божественото дава от изобилието си, за да задоволи нуждите на всички страдащи.

Жената на новата култура трябва да възпитава децата си, преди да се родят, още като са в утробата. Тя трябва да каже на сина си: Синко, като излезеш на бял свят, в лицето на майка си, на сестра си и на жена си ще виждаш Божието лице. Ще гледаш на тях с благоговение, няма да допущаш никакви лоши мисли и чувства. Какво казва съвременната майка на сина и на дъщеря си? Тя казва на сина си: Синко, не вярвай на своята възлюбена. Тя има интерес от тебе, не те обича. На дъщеря си казва: Дъще, не вярвай на своя възлюбен. Той ще те излъже. Каква култура е тази, която се основава на безверието? Какво може да се очаква от нея? Въпреки съвета на майката, те се оженват и после не живеят добре. Как ще живеят добре? Жената не вярва на мъжа, а мъжът не вярва на жената. И аз, като проповядвам на синовете и дъщерите ви, възпитани в дух на безверие, те казват: Не

му вярвай! – Какво ще стане, ако и аз, като проповядвам, кажа: Не вярвайте на тези! Аз съм искрен и като казвам „не им вярвайте", имам пред вид да **вярвате в онова висше Божествено съзнание, което се преплита с вашето. Това е съзнанието на Бога, Който живее по особен начин във вас.** Има светли моменти в човешкия живот, както и в целокупния живот, когато Бог се проявява в своята пълнота. Тогава и мъжът, и жената, и децата са радостни и весели, като че са на небето. Прояви се Бог за момент и после се оттегля. След това идат споровете, недоразуменията. Бог ту се проявява, ту се оттегля, за да ни възпитава.

Той иде. „Търсете ме", казва Бог, „докато съм близо до вас". Бог изгрява между хората и залязва, както слънцето. Понеже сега изгрява, иде нова култура на земята. Вие, жените, които ще оправите света, кажете на синовете си: Синко, вярвай в момата, която си избрал за своя другарка. Тя е отлична мома. Живейте добре, за да ви благослови Бог. Кажете и на дъщерите си: Дъще, вярвай на своя възлюбен. Той е отличен момък. – Ами ако не излезе така? – Как да не излезе? Щом в сърцето на момата и на момъка е проговорил Бог, ще им вярвате. Не разваляйте Божията работа. Ако Бог е проговорил на момата, ти кажи на сина си: Синко, вярвай на Бога! Вярвай на тази душа, която те обича. Вярвай на Любовта! Ако ние вярваме на Бога, Който ни говори, това се отнася до нас, ние печелим от това.

Като ви проповядвам, аз възприемам мисълта на новите посетители. Те си казват: Дали този човек говори истината? Дали не иска да ни оплете като другите? – Много просто, ако аз не говоря истината и искам да ви оплета, ще имам същия резултат, като тях. Например, ще ви построя една къща, която след десетина години ще се събори. Истината всякога може да се опита. Няма нищо скрито-покрито в света. **Това, което мислим, чувствуваме, и вършим, непременно ще се опита.** Всички неща ще се опитат, без изключение. Всички трябва да бъдем благородни, искрено да пожелаем нашите братя да не минат през това мъчително място. Понеже сандъчето със скъпоценните камъни е отворено, и Христос предлага на всички да пипнат по един камък. Гледайте да пипнете камъка на Любовта. Аз ще ви съдействувам за това. Бъдете смели в любовта! Не се страхувайте! **Иде новата Любов в света.** Тя ще изтрие всички грехове на хората. Тя ще разреши всички противоречия и недоразумения. Тя ще донесе нещо ново, за което никога не сте мислили. Тя ще внесе такъв мир в душите ви, за който нямате понятие. Това не е илюзия, а действителност. Да опитаме Бога, Който е създал света. Да опитаме Бога, Който работи в света и Който всеки момент ни говори! Този е един от щастливите дни на годината. Няма да се мине много време и дъщерята на Бога ще дойде. Тя ще мине край вас със скъпоценните камъни и ще ви пита: Кой камък ще пипнете? Няма съмнение, че ще пипнете един от лъскавите камъни. Аз ще издам тайната, ще ви кажа кой е камъкът на Любовта, него да пипнете. Ето тайната: Турете ръката си върху най-простия камък – той е камъкът на Любовта. Понеже изнасям тайната, ще ме глобят. Не съжалявам, че ще платя глоба, но съжалявам, че сте хора на съмнението и ще кажете: Той иска да ни лъже. Понеже се съмнявате, глобата ще бъде по-малка. Като дойдете до сандъчето, ще си кажете: Той изпитва ума ни. Не може простият камък да бъде камъкът на Любовта. Който вярва, нека пипне най-простия камък; който не вярва, да пипне най-блестящия камък. Който върви по свой път, ще пипне простия камък; който върви по чужд ум, ще пипне един от лъскавите камъни.

Днес казвам на жените: **Внесете в умовете на мъжете си повече светлина.** Само жената може да направи това. Мъжът не може да спаси друг мъж – жената ще го спаси. Жената развали мъжа, жената ще го спаси. **Жената развали света, жената ще го оправи.** Първо жената вкуси от забранения плод и заради нея Бог изпъди и Адама от рая. Ето защо жените ще спасят света. Мъжете не са виновни за развалата на света. Жените са по-умни от мъжете, затова ще си признаят погрешката и ще кажат на мъжете: Понеже ние станахме причина да ви изпъдят от рая, ние ще ви върнем наново там. Ние ви въведохме в света, дадохме ви възможност да придобиете знания и опитности. Минахте през страдания и сега ще ви върнем пак в рая. Втори път не правете същата грешка.

Сега пак казвам на жените: **Вие сте спасението на света.** Както едно време проявихте голяма любознателност, пожелахте да ядете от плода на скъпоценните камъни, сега слушайте Христа. Той стои под дървото на живота и като минавате край Него, пита ви: Защо не ядете от плода на това дърво? – Забранено ни е. – От кого? – От нашия Баща. – Не, Той казва: Яжте от плода на това дърво! Ако ядете от неговия плод, ще светнете и ще се върнете в първичната слава на живота. – Дай ни тогава от този плод. – „Яжте", казва Христос, „и на мъжа си дайте от този плод, и той да светне и да се върне в своята първоначална слава". Наближава това време. Христос иде с отворено сандъче. **Жените ще спасят света!** Никакви проповедници и владици, никакви свещеници и попове – жените ще спасят света! Разбирате ли това? Така е казано в Писанието. Така е поставен този въпрос.

Казано е: „Ще изпратя Духа си." Щом дойде Духът, няма да има никакви спорове. **Духът работи сега в жените, затова те са повече религиозни и духовни от мъжете.** Наблюдавайте, дето стъпи женски крак, всичко тръгва напред: и наука, и религия, и музика – всичко върви добре. **Жената е почва, на която всичко вирее.** Ако изчезне жената, всичко спира – и наука, и религия, и музика, и поезия, и изкуство – почва няма. Поетът пише, докато носи жената в ума си. Отнемете ли жената, перото му престава да пише. И завоевателят вади смело оръжието си, докато носи жената в ума си. Щом отнемете жената, той изгубва смисъла на живота си и слага оръжието. **В умовете на всички хора стои жената. Тя е любовта, тя е тяхната идея.** Аз не разглеждам жената като външна, физическа форма, но като жива идея. Наближава великият момент, когато жената ще мине край дървото на живота. Там стои Христос и като мине първата жена край това дърво, Той ще я попита: Защо не ядете от този плод? **Обръщам се и аз към жените и казвам: Не бивайте мекушави! Смелост се иска от вас. Сега Бог ви говори, а не хората или духовете.** Разперете крилата си, вдигнете главите си нагоре! Когато Бог ви говори, вие сте смели и решителни. Когато хората ви говорят, вие се гушите. Вие, жените, не се свивайте. Докато се криете, няма да ядете от плода на дървото. Сега Бог праща жените в света, да го спасят. Разбирате ли това? **От 8000 години Бог е изпратил жените на земята да спасят света.** Тогава излязохте от рая и сега трябва да се върнете там. Време е вече да спасите мъжете си. Стига сте ги водили подире си! Мъжете представят Мойсея, а жените – пророците. Слушайте Мойсея и пророците, но по обратен път!

Старият човек все гледа назад, към младините си, а младият гледа напред – да стане като дядо си. Кой е на правата страна – младият или старият?Казвам: На правата страна са всички ония, които гледат към любовта. Бог е Любов. И когато Той влезе между нас, като Любов, ние не трябва да говорим за любовта. Христос казва: „Хлябът, който ядете, е любовта". Наистина, хлябът спасява. Първо жените трябва да работят. **България се нуждае от жени на новата култура. България се нуждае от силни и решителни жени.** Жената не воюва, но тя е смела. Ако воюва, тя е фурия: дето мине, нищо не оставя – всичко помита на пътя си. Когато жените наточат ножовете си и излязат напред, тогава светът ще се оправи. Казвам на жените: Извадете ножовете си, наточете ги! Те са калени. Минали са през 35 милиона градуса огън. Защо не ги употребите? Време е да ги приложите. Христос казва: „Жените ще спасят света". И Наполеон казва: „Франция се нуждае от майки." Аз разбирам „майки" в широк смисъл.

Новата култура изисква жени, не в обикновения смисъл на думата, но жени на новото – решителни, **светещи** жени: **жени със светли умове, с широки сърца, с диамантена воля.** Тия жени ще казват на синовете си: Синко, вярвай на своята възлюбена. Няма в света подобна на нея, вярвай й! На дъщеря си ще каже: Дъще, вярвай на своя възлюбен; няма подобен на него. Помни, че от него си излязла, вярвай му! Това е учението, което трябва да проникне в душата ви. То е сила! Бъдете смели! Освободете се от своите заблуждения. Ние сме сити на заблуждения.

Приемете учението, приложете го, и въпросът е разрешен. – Как ще се разреши? – И политически, и научно, и религиозно, и обществено. Светът ще се преобрази по естествен начин.

VI. Защо се дадоха страданията на българите

1. Министър-председателят на българите

Талантите. Беседа държана на 27 апр. 1914 г. в гр. София. – В: Дънов, П. Сила и живот. Сер. I. София, 1915, с. 59-73

2. Защо се дадоха страданията на българите?

Любовта. Беседа държана на 6 Юлий 1914 г. в гр. София. - В: Дънов, П. Сила и живот. Сер. I. София, 1915, с. 75-96.

3. Българите и Новото учение на Учителя Дънов

Добрият пастир. Беседа от Учителя, държана на 18 ян. 1920 г., София. – В: Дънов, П. Да възлюбиш Господа. София, 1946, с. 228–241

4. Прокламация от Небесния цар до българите от Учителя Дънов

Дойдох да изпълня. Беседа от Учителя, държана на 18 февр. 1923 г., София. – В: Дънов, П. Поучаваше ги. София, 1948, с. 108–130

5. Учителят за разрушителната сила на българина

Закон на съпоставяне. 19 беседа от Учителя, държана на 21 март 1926 г. в София. Русе, 1927, 36 с. (Беседи, сер. VIII)

6. Разрушителната сила на българина и как да се справи с нея

Забранихме му. 6 беседа от Учителя, държана на 6 окт. 1929 г., София–Изгрев. - В: Дънов, П. Крадецът и пастирът. София, 1937, с. 113-137

1. Министър-председателят на българите

Талантите. Беседа държана на 27 апр. 1914 г. в гр. София.
– В: Дънов, П. Сила и живот. Сер. I. София, 1915, с. 69-71

Нека приложим Христовото правило в обществения живот. Често ми питат: „Защо България страда?" Ами че **вие поставяте начело на управлението за министър-председател човек с един талант и искате да оправи България; че как ще я оправи?** Този човек, както казва Христос, трябва да се смъкне и изхвърли вън. За поста министър-председател се изисква човек с пет таланта, не даже с два. Хора с два таланта би трябвало да бъдат жандарми, войници; офицерите трябва да имат по четири таланта; генералите и министрите – по пет, а за царете, които заемат най-високите места в държавата, трябват десет таланта. **България страда. – Защото начело на управлението й не се поставят хора с пет таланта;** често са поставяни с един, и след това ги викат и ги съдят; както виждате и сега ги съдят. Тия, които са крали, са глупави, но пък и ония, които са ги турили на власт, са още по-глупави. Един човек уславя негоден слуга и очаква от него добра работа, а после се чуди как не се е свършила работата. Трябва да се чудим по-скоро на господаря. И сега в България ние се нуждаем от хора с два, четири, пет, десет таланта. Имаме ли ги, ще бъдем пръв народ в света; не ще има мъчнотии и спънки за нас; дори всички държави да се опълчат против българския народ, няма да успеят. Тогава – аз ви уверявам – никакво нещастие не би ни сполетяло. Затуй молете се да се създадат такива хора. Те ще дойдат. Да турим тия таланти – два, четири, пет и десет – в работа.

2. Защо се дадоха страданията на българите

Любовта. Беседа държана на 6 Юлий 1914 г. в гр. София.
- В: Дънов, П. Сила и живот. Сер. I. София, 1915, с. 95-96

Сега вземете тази мисъл в себе си, давам ви я за размишление от страна на Господа: когато ви дойде страдание, да се радвате и да благодарите на Господа, че ви обича, та ви го праща. **Страданията са признак на Любовта Божия, и нека всинца да носим този кръст.** Затуй и на целокупния български народ като душа, Господ му даде тия страдания, **да усвои тия две велики качества – дълготърпението и благосклонността.** „Ама, казвате, гърците и сърбите са такива, онакива." – Нищо – не обръщайте внимание, вие си научете урока за вашето спасение, а какви са те, оставете: те нищо не са спечелили, и те ще дойде време да учат този урок, който вам е даден по-рано, за което трябва именно да благодарите, а не да роптаете. „Нас ни разпнаха". – „Няма нищо – вие сте по-близо до Мене", отговаря Господ, „другите не са; те са сега далеч, но и те ще дойдат на това място." Когато ви разпнат, тогава ще влезете в Царството Божие. Затуй нека се радваме, че имаме нещо повече на тоя свят. Нека всинца бъдем последователи Христови и достойно да носим това име на земята – християни. Какво ще кажат други, да оставим настрана. Нека бъдем дълготърпеливи и благосклонни и да изпълняваме дълга си към Бога тъй, както го разбираме в нашите чисти мисли и желания. И в тоя велик път никога да не се спъваме, а да воюваме смело, решително, и да насърчаваме всекиго, който воюва заедно с нас. Това е силата, с която ще надделеем сегашните мъчнотии.

3. Българите и Новото учение на Учителя Дънов

Добрият пастир. Беседа от Учителя, държана на 18 ян. 1920 г., София. – В: Дънов, П. Да възлюбиш Господа. София, 1946, с. 234-235, 238, 239-241

Велико е Божието търпение към ония, които не вършат Божията воля, а своята воля. Кажете: Господи, ние не вършим още Твоята воля. **България се нуждае от искрени хора, които говорят истината.** Само така ще се повдигне българският народ. Христос дойде между един народ, но Го разпнаха. Българите имат за задача да предадат това учение на другите народи. Какво искат те? Да станат велик народ? Вашата земя е толкова голяма, колкото беше земята на евреите. **Ако не слушате Господа, и от вас нищо няма да остане. Ако приемете великите Божии закони – любовта и мъдростта, вие ще бъдете велик народ, и държавата ви ще бъде по целия свят. Тогава ще царувате не чрез насилие, но чрез Божественото учение, което ще излиза от вашите сърца.** То навсякъде ще дава изобилно сладки, вкусни плодове. Ще кажете, че това е съблазнителна мисъл. – Можем ли да бъдем толкова велик народ? Питам: Как можете да убивате хиляди хора на бойното поле, а не можете да отглеждате също толкова хиляди? – Това е закон. – Според мене, това, което става на бойното поле, е беззаконие; това, което се върши от любов, е закон.

Сега вие искате **да приемете новото учение**. – Как ще стане това? – **С работа и учене.** Вие наблюдавате слънцето, но това не е достатъчно. Трябва да следите, отде изгрява слънцето, как обикаля земята и т.н. Изгряването на слънцето може да познавате и по растенията, по изворите. Изобщо трябва да следите всички промени в природата. Това е истинско знание. Когато страдате, вие търсите причината за това и казвате, че нямате достатъчно храна. Всъщност, вие не страдате от недоимък, но от преяждане. Положението, в което сега се намирате, не позволява да ядете много. – Защо? – Много естествено. На пеперудата не се позволява да яде колкото гъсеницата. Знаете ли какво е отношението по тегло между соковете, които пеперудата изсмуква и листата които гъсеницата изяжда? На ония, които са в пашкула, не им трябва храна. Те минават известно време без храна, и след това започват да се хранят с новия нектар на живота, т.е. с храната, на новото учение. Ако сегашните хора постоянно усещат глад и жажда, причината за това е, че те събират материал за съграждане на своето бъдещо тяло, което никога няма да умре. ...

...Иде Божествената вълна, която ще разтопи човешките езера; от тях помен няма да остане. Ти вече няма да бъдеш лед, но ще се превърнеш на чист извор, който ще тече по целия свят, да разнася новото учение. **Ако българите приемат това, което Бог казва,** в три години най-много България ще се поправи. Да не остане помен от критика. Мъжът да престане да говори против жена си, жената против мъжа си; ученици против учители, учители против ученици; слуги против господари и обратно – господари против слуги. Ако приложите така учението, ще опитате думите ми. Жив е Господ. От кого очакваме ние? На великите сили ли? Толстой казваше в Русия, да се обърнат към Господа, но не го послушаха. Той беше пратеник на Господа, но гласът му остана глас в пустиня. След това Русия пострада. **Мислите ли, че ако и вие не ме послушате, България няма да пострада? Когато се върна на небето при Господа, ще Му разкажа цялата истина.** Да възлюбим Господа, Който е бил всякога добър към нас. Да Му дадем място в себе си. Да дойде Царството Божие в нас.

Желая, във всяко семейство, отвън и отвътре, да царува мир и любов, радост и веселие. Ще кажете, че **новото учение** е секта. – **Не е секта**, защото изисква от всички да бъдем едновременно и религиозни, и духовни, и Божествени хора. Да

сме готови да се жертвуваме за Господ. Да бъдем всички добри овце и добри пастири. ...

... Какво изисква новото учение от вас? – Да бъдете верни на своя ум, на своето сърце, на своята душа и на своя дух. Не мислете, че сте слаби. Бъдете слаби за греха и за злото в света. Ако ви накарат да извършите някакво престъпление, кажете: Слаб съм, не мога да направя това. Бъдете силни за доброто, слаби за злото. Ако някой върви в обратна посока, нека обърне страницата на своята книга и тури нов знаменател.

Сега аз искам да изгладя малко нещата, да ги приемете свободно, и то само онова, което подхожда на вашия ум и на вашето сърце. Бъдете абсолютно свободни, да приемате нещата по вътрешно разположение и дух.

Често обикалям София, да видя какво правят хората и какво мислят. Така правел един от турските султани. Той се преобличал, дегизирал се и така се движел по улиците, да види какво правят неговите поданици. И аз слушам как хората искат да се освободят от гъсениците в своите умове. Казвам: Ние ще изпратим силни дъждове, от които няма да остане нито една гъсеница. Какво да се прави със затворите? – Ще станат големи земетресения, от които няма да остане нито един затвор. – Какво ще стане с църквите? – Коренно ще се изменят. Това са фигури, които помагат за изразяване на мисълта. Като говоря за **земетресенията, имам предвид коренните промени, които ще станат в човешките умове.** Всички стари идеи ще изчезнат

Добрият пастир – Христос, иде вече в света. Той ще бъде на бял кон*. Ще посети България, всички управляващи, всички учреждения, всички благотворителни дружества. Той ще посети всички църкви, всички домове, да види как живеят хората. Дето намери стари идеи и убеждения, стар живот, ще каже: Бъдещето не търпи нищо старо. Моето царство е на новото учение. Бог иска да знае готови ли сте да Му служите с любов и мъдрост. Който е готов, ще мине отдясно; който не е готов, ще мине отляво. **Хората на новата култура са хора на шестата раса, светещи хора.** Разликата между старите и новите хора ще бъде такава, каквато е днес разликата между млекопитаещите и човека. Хората на старата култура ще останат на мястото на млекопитаещите, да опитат тяхното положение. Светещите хора ще им покажат как трябва да живеят.

„Да не се смущава сърцето ви." И аз казвам: Не се смущавайте. В света ще станат чудни неща. Не казвам да вярвате, но сами ще ги проверите. Един ден като видите всичко, което става, ще кажете: **Наистина, каквото Бог е казал, то става.** Не ви казвам да затворите магазините си, да напуснете мъжете и жените си, но да работите честно и с любов. Разработвайте добре замята, да няма бедни хора в България. Всички трябва да работят. Свещениците трябва да излязат от църквите с хоругвите и да покажат на хората как трябва да се работи. Живият Господ казва, че светът не се нуждае от сегашните молитви на хората. Той казва, че молитвата трябва да излиза от сърцата. Вие не знаете каква промяна може да стане с вас. Каквото става с гъсеницата, това ще стане и с вас. Като наблюдавате какви промени стават с вас, вие ще се уверите в моите думи. Каквото стане, ще бъде за ваше

---

*Забележка на съставителя: Виж „Откровението на Иоана", глава 19, ст. 11-16. Ездачът на белия кон е Всемировият учител Беинса Дуно:

„И видях небето отворено, и ето кон бял, и онзи, който седеше на него наричаше се Верен и Истинен, и с правда съди и воинствува; а очите му бяха както пламик огнен, и на главата му корони много, и имаше име написано което никой не знаеше тъкмо сам той; и облечен беше с дреха обагрена в кръв. И зовеше се името му **Слово Божие**. И войските небесни идеха след него на бели коне, облечени с висон бял и чист. И из устата му излязва сабя остра да удря с нея езичниците; и той ще ги упасе с жезъл железен; и той стъпкува жлебът на виното на яростта и на гнева на Бога Вседържителя. И на дрехата си и на бедрото си имаше написано името: **Цар на Царете и Господ на Господарите**."

благословение. Днес родителите не са доволни от децата си, но и децата не са доволни от родителите си. Главите на сегашните майки и бащи са побелели от доброто на своите деца. Сърцата и душите на хората трябва да побеляват, а не косите им. Вътрешна белота е нужна на човека. Белият цвят е символ на доброто.

Христос казва: „Аз съм добрият пастир." Всички сте срещнали тоя пастир. Не мислете, че сега за пръв път ще Го срещнете. От хиляди години сте Го срещали. – Кога се познават хората? – Когато се обичат. Като не обичаш някого, не го познаваш. Обикни човека, както трябва и ще видиш, че в неговата душа, в неговия ум и в неговото сърце се крие нещо велико. Ако не обичаш, както трябва, днес ще се очароваш от някого, на другия ден ще се разочароваш. Имаш една приятелка, за която казваш: Чудно нещо, какво стана с нея, че се измени толкова! Аз мислех, че е добра, а то не излезе така. Цяла нощ не можеш да спиш, недоволна си от нея. Сутринта те питат как си. Казваш: Добре съм. – Не говориш истината. Защо не кажеш, че си разочарована от приятелката си? Защо не я срещнеш да се извиниш за лошите чувства към нея?

Някои хора имат към мене неприязнени чувства, на аз ще им се отплатя с любов. **Не само на тях, но на всички българи ще се отплатя според великия Божи закон – законът на любовта.** Даром съм взел, даром ще дам. Обърнете се към изток, дето е вашият ум и вашето сърце. Хвалете живия Господ, Който ви е пратил в красивата долина на живота. Радвайте се на живия Господ. **Обърнете се към живия Господ.** Това ще бъде моята голяма радост. Това ще бъде и радостта на живия Господ, Когото вие търсите.

4. Прокламация от Небесния цар до българите от Учителя Дънов

Дойдох да изпълня. Беседа от Учителя, държана на 18 февр. 1923 г., София. – В: Дънов, П. Поучаваше ги. София, 1948, с. 128-130

„Не дойдох да разруша закона и пророците, но дойдох да изпълня." Всички духовници, всички народи, целият свят трябва да съзнаят това и да изпълнят закона. Издаден е указ от невидимия свят, **прокламация от Небесния Цар**, до всички хора, до всички общества и народи със следното съдържание: Да се затворят всички лоши хора по лицето на земята! Това всички трябва да знаят. **Бъдещето носи добри условия за живот само за добрите и благородните.** Само те ще останат на земята. Това ще опитате всички. Казано и свършено: **Времето на злото мина. Край на всички престъпления! В Божиите решения няма обратни процеси.** Бог ще прекара света десет пъти през огън, но ще го пречисти. Разумен е този огън. От него хората ще поумнеят; **в тях ще се роди ново съзнание**. И на свещениците трябва да се говори в този дух. Само така ще се повдигне съзнанието на българския народ. Само така ще познаят истинския Бог. Само така ще проявят своя характер, своето благородство. Нека всички свещеници, всички българи излязат да проповядват, да повдигната църквата, но не привидно. Аз съм за Царството Божие. – Трябва да държим за църквата. – **Аз държа за българския народ. Той е създал църквата.** Следователно, народът е църквата. Всеки народ представя църквата. Всички разумни същества, свързани с нас като работници, те създават църквата. Отде излязоха свещениците и владиците? – От народа. **Бог живее и се изявява чрез народа.** Да се молим за неговото повдигане! Питат ме: Ти българин ли си? Ти

православен ли си? Аз съм определил вече качествата на българина. Според мене, българинът трябва да бъде добър, умен, честен и справедлив.

Желая в българина да се роди новият човек. Това е възможно, защото българинът има добро сърце. Той е практичен, доверчив, но излъжеш ли го веднъж, и светия да си, няма вече да ти вярва. Като те срещне, ще те пита: С пари ли работиш или без пари? С пари ли проповядваш или без пари? Ако разбере, че проповядваш без пари, той казва: Виж, ще си помисля малко. Ако проповядваш с пари, това и аз мога на направя.

Сега аз се обръщам към всички, които ме слушате, и казвам: От вас се иска абсолютна чистота, искреност, доброта и справедливост. Никакво двуличие, никакво користолюбие, никакво раздвояване! Бъдете образци на новия възвишен морал. Млади и стари, от нищо не се съблазнявайте. Бъдете образци! Ето идеалът и на млади, и на стари. От всички се иска безкористна любов, непоколебима вяра и диамантена воля, пред която да отстъпват всички мъчнотии и страдания, даже и смъртта.

Днес Христос търси нови хора. Той кани и вас, да се проникнете от новото. Ако вие не се отзовете на тази покана, други ще дойдат. – Ами ако всички се отзоват? – Има работа за всички. Милиони хора страдат днес, и ние трябва да им помогнем. – Как? – Нека всички съединят умовете и сърцата си и кажат: Господи, ела ни на помощ! Щом Бог отговори на молитвата ви, България ще се оправи в един ден. Във всички градове и села ще настане радост и веселие, мир и свобода. Христос търси души и сърца. Не е въпрос да се надхитрявате, но да си отдавате почит и уважение едни на други.

Казвам: **Ние не идем да разрушаваме, но да изпълним великите закони на Любовта, Мъдростта и Истината.** Всеки може да опита това. Ако не вярвате, направете един малък опит и ще се убедите в моите думи. Направете само един опит, но искрено. – Какъв опит да направим? – Някой заболее да смърт, нека се обърне към Бога с думите: Господи, ако това, което ни се проповядва в Твое име, е истинно, помогни ми да оздравея. Обещавам, че ще Ти служа. Ако обърка сметките си, пак ще се обърнеш към Бога и ще кажеш: **Господи, ако това, което Учителят проповядва в Твое име, е вярно, помогни ми да си оправя сметките. Ще посветя живота си в служене на Бога.** Ако обещаете, без да изпълните, положението ви ще се влоши, и от вас нищо няма да излезе. Направете опита искрено, за да се **убедите, че проповядвам велика, жива истина, която пръв аз съм проверил.** Който направи опита искрено, чистосърдечно, сам ще се убеди, че Господ е жив. Аз искам да познаете този Господ и да се убедите в думите ми. Аз не искам да ви убеждавам, има ли Бог или не. **Аз проповядвам едно велико учение, което може да се опита.** Аз съм го проверявал много пъти; с мене заедно са го проверявали и други; и вие можете да го проверите. Не се съмнявайте в мене. Аз не съм викал никого насила и не искам да ви заставя насила да вярвате. Искам и вие да бъдете свободни, и аз да бъда свободен. Аз влизам в положението ви, разбирам мъчнотиите ви и нямам намерение да ви критикувам. Поверете мъчнотиите си на Бога на Любовта, Мъдростта и Истината, и Той ще ви освободи от тях. Докато разчитате на себе си, години наред ще робувате, без да се освободите от смъртта. Няма по-велико нещо за човека от това да живее в мир и съгласие с Бога. Половин час, прекаран с Бога, струва повече от милион години прекарани без Бога. Това значи да разбереш смисъла на живота, и **пред тебе да се разкрие цялото Битие**, да чуеш музиката и пеенето на небето, да разбереш хармонията на душата. След това ще кажеш: Струва човек да понесе и най-големите мъчнотии и страдания, за **да познае Бога, да освети Неговото Име** с всичкия си ум, сърце, сила и душа.

Желая ви днес да познаете великия Христос, Който ще стане в бъдеще още по-велик.

Христос казва: „Никой не може да дойде при мене, ако Отец ми не го привлече." Христос показва пътя на душите към Любовта. Ако вашият Бог ви е привлякъл към Отца, и ако Христос ви е показал пътя към Любовта, вие сте от онези, които разбирате новото учение. Вие ще наследите Царството Божие. Не бойте се, вървете напред!

Желая на всички, Бог да ви привлече към себе си, и Христос да ви покаже пътя към Любовта. Тогава вие ще влезете в шестата раса, ще се повдигнете, ще придобиете диамантена воля. Ще станете мили като светлината, нежни като водата, чисти като кристал. Ще славите Бога на Любовта и ще носите радост навсякъде.

Христос казва: „Иде време и сега е, когато истинските поклонници ще се кланят в Дух и Истина." **Бог е Дух на Любовта, Дух на Мъдростта, Дух на Истината** не само за един човек, но за всички народи на земята, **които слушат гласа на Бога**, които живеят в Неговата свобода.

5. Учителят за разрушителната сила на българина

Закон на съпоставяне. 19 беседа от Учителя, държана на 21 март 1926 г. в София. Русе, 1927, с. 28-30 (Беседи, сер. VIII)

Тия изводи са мои, но аз ви питам: как можете да обясните научно, защо бреговете на едни реки са един вид, а на други друг вид. Вземете Дунава, например, той е текъл едно време зад Букурещ и цялата тази равнина е все негова. Кои са причините, че той е изменил своето движение и постоянно подронва бреговете? Защо е това? Това не казвам аз, Дунавът го казва. Дунавът пита: какво може да ми даде за в бъдеще България? **В България е силно развито качеството да руши. Той трябва да превърне тази разрушителна сила в творческа. Той трябва да смекчи тази разрушителна сила и да я превърне в творческа, в съграждаща.** И ако българинът успее да я смекчи, от него велик човек ще стане. Защото киселините, които има българинът, могат да се използват само при благоприятни условия. Казвам: това обаче е едната страна само. Българинът е поставен при известни условия, и той трябва да ги разбира, трябва да разбира тия динамически сили, които минават през него. Той трябва да разбира всички течения, които минават през България. Б**ългарите още не знаят, че и под тях живеят множество същества.**

Но да оставим тия въпроси. Нека разгледаме някои от отличителните черти между българина и англичанина. Като се срещнат двама англичани, които са огорчени един от други, ще ги видиш единият удря с юмрук в лицето на другия, и той му отвръща със същото. В няколко минути „трака-трука, трака-трука", видиш, че се задоволили. Като се ударят в носа, с това искат да си кажат един друг: Ти ще мислиш добре, разбираш ли! И работата се свършва. Българите пък като се огорчат един друг, другояче се разправят: единият вземе един кол, и другият вземе един кол и се набиват хубаво, кой де завърне. Българинът казва: Ако не ме разбираш, ще видиш колът. Питам: Какво искате от един човек, който се бие с колове, с цепеници? Англичанинът като те срещне, казва: Ти трябва да мислиш добре! Той удря на меко. Българите се разправят със сопи, като у Радославово време. Туй е характерната им черта. Това не го иска българинът, но трябва да знае, как да

разполага със силите си. Когато аз искам понякой път да обясня правилно тия неща, да им дам научно обяснение, започват да пишат за мен във вестниците туй-онуй. Те мислят, че аз съм някой попарко, не, не съм попарко, но трябва да знаете, че това, което ви давам, е за самите вас, аз нямам никакъв интерес оттова нещо, **то е за доброто на българския народ**.

Вие сте българи, вие искате да повдигнете вашия народ, вашите жени, братя и сестри. Ето, аз ви казвам: желая вашето щастие и ще ви дам един метод, приложете го само! Опитайте дали е верен и тогава говорете. Защо ще говорите предварително туй или онуй за мене? Казвам ви: ако искате да пишете нещо лошо за мене, аз сам ще ви кажа как да пишете, защото и за това се изисква наука.

6. Разрушителната сила на българина и как да се справи с нея

Забранихме му. 6 беседа от Учителя, държана на 6 окт. 1929 г., София-Изгрев.
- В: Дънов, П. Крадецът и пастирът. София, 1937, с. 121-123

Съвременните хора прилагат ред методи при възпитание на децата, работят за изправяне на света, но при всичките си усилия те нямат успех. – Защо? – **Методите им са отвън само нови, а вътрешно – стари.** По този начин светът не може да се оправи. В света идат такива страдания, каквито хората не могат да си представят. **Страданията ще оправят хората.** От дума само те не се учат, не се възпитават.

Българинът има една лоша черта в характера си, която не се възпитава лесно, а именно: разрушителността е силно развита в него. Когато българинът мине покрай оградата на своя съсед, той ще вземе един прът от нея, да си услужи с него. Втори, трети минават, и всеки си взима по един прът. Като видят съседа си, те ще му кажат, че са си взели по един прът. – Няма нищо, спокойно отговаря съседът. Обаче след известно време тук-там на оградата му се явяват дупки, отдето свинете на съседите му започват да се провират. Това говори за разрушителността на българина. Ако той е толкова силен в творчеството, колкото в разрушителността, от него гений би излязъл. – Защо българите досега не са дали нито един гениален човек? – Защото в характера си имат известни черти, които трябва да се възпитават. Тези черти пречат на гениалния човек да се прояви.

За да се развие доброто, красивото в славяните, те трябва да минат през страдания. Ето защо днес никой от славянските народи не минава през такива големи страдания, както Русия. Лошото, което съществува в славянските народи, днес излиза. **Злото**, което днес виждаме в света, е било скрито в човека и **сега излиза навън**. Нечистотиите, които се крият в кръвта на човека, трябва да излязат навън, във вид на цирей. Само по този начин злото ще се изчисти, ще излезе вън от човека.

„Забранихме му." Христос казва: „Не им забранявайте!" Това значи: **Не забранявайте на душата си да прояви това, което Бог е вложил в нея.** Човек трябва да изявява навън само онова, което е присъщо на душата му. Ако душата на човека иска от него да се помоли на Бога, той трябва да я послуша. Ще кажете, че материалистичната наука отрича молитвата, отрича съществуването на Бога. Чудна работа! Какъв син е този, който не споделя с баща ни няколко топли, искрени думи, от които и на двамата да бъде приятно? Какъв човек е тоз, който не познава своя Създател и не отправя към Него две синовни думи? След всичко това хората четат молитвата „Отче наш, Който си на небето" ... Как е възможно човек да счита себе

си за Син Божий, а да не познава баща си? Някои проповядват материализъм на хората, казват им, че Бог не съществува, че няма защо да Му се молят и т.н. Други пък казват, че молитвата не е нужна, защото Бог всичко знае и отговаря на нуждите на човека, преди да Му се е помолил той. Ако това е така, защо синът на някои от тези проповедници като отиде в странство, веднага пише писма на баща си да му изпрати пари? Щом Бог знае всичко, нека Той внуши на бащата да изпрати пари на сина си, без да става нужда последният да пише писмо на баща си. Едно нещо трябва да имате предвид: когато говорите върху даден въпрос, вие трябва да бъдете последователни и логични.

Що е молитвата?

Молитвата подразбира контакт, допирна точка с Бога, с разумните и възвишени същества. Без молитва човек не може да има никакъв контакт с живите същества.

Светозар Няголов

КОСМОГОНИЯ
на
Божественият Дух
на
Христовият Дух
на
Господният Дух
и
Петър Дънов

част I. Вселяването на Божественият Дух в Петър Дънов

част II. Вселяването на Христовият Дух в Петър Дънов

част III. Вселяването на Господният Дух в Петър Дънов

част I

Вселяването на Божественият Дух в Петър Дънов

Вселяването в Петър Дънов на Божия Дух на 33 годишната му земна възраст (7) 19.03.1897 г. ♀ 5h Русе, с. Тетово

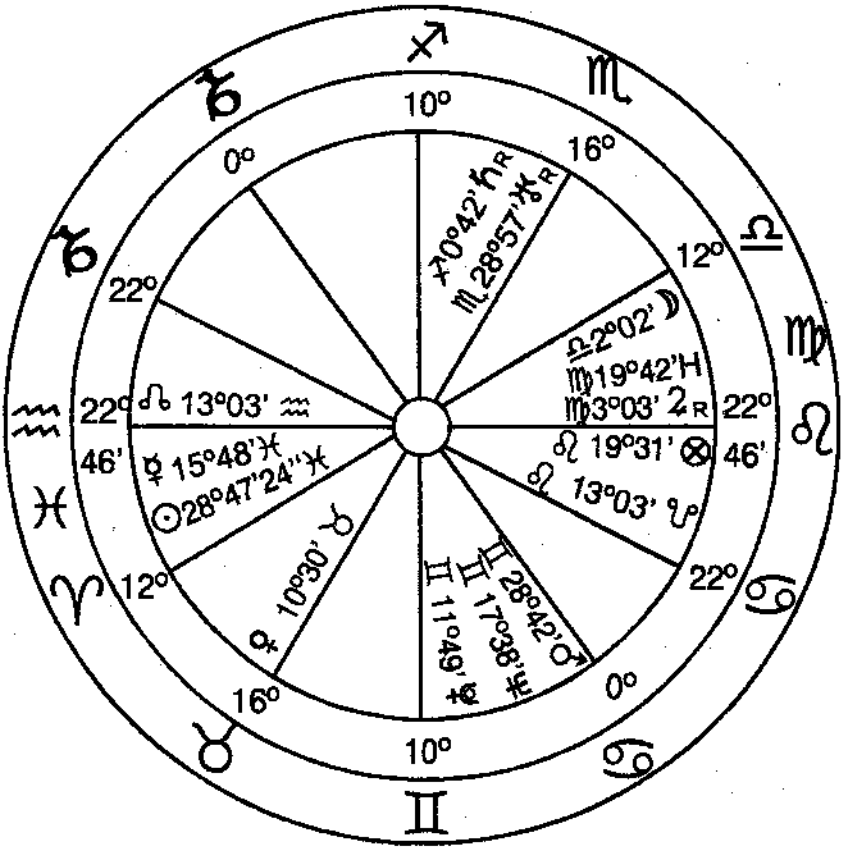

Lat	Decl	
	S 0°29'	☉п⚷☽□т♂△♄△т♅Q♀
S 3°45'	S 4°16'	☽п⚷☉□♂⊻♃⚹♄⚹♅R
S 2°11'	S 7°21'	☿пQ♄□♆□♀Lat.♂
N 5°05'	N 19°54'	♀⊻♀ ‖ ♅
N 2°16'	N 25°42'	♂□т☉⊼♅Lat.☿,♄
N 1°20'	N 11°53'	♃R⊻☽□♄□♅Lat.♆
N 2°12'	S 18°09'	♄R△☉⚹☽□♃♂♅Lat.☿,♂
N 0°14'	S 19°42'	♅R△т☉⚹☽⊼♂♂♄□♃ ‖ ♀
S 1°23'	N 21°30'	♆□☿♂♀Lat.♃⚹⊗
		♀Q☉⊻♀♂♆

Вселяването на Божественият Дух в Петър Дънов
7/19.03.1887 г. село Тетов, Русенско

Известна е историята на бащата на Учителя Петър Дънов – Константин Дъновски, роден в будното родопско село Читак, Ахчелебийско, днес квартал Устово на град Смолян. Той учи килийно училище, след това в Пловдив, Пазарджик и в 1847 г. отива в град Варна. Той има много хубав глас и пее в черквата. Обръща внимание на грьцкия митрополит Порфирий, който го взема под свое покровителство.

В 1854 г. под напора на младежките му сили, решават заедно с трима свои приятели да отидат в Атонския манастир, за да станат калугери. Като пътуват с парахода за Атон, става голяма буря в Средиземно море, претърпяват корабокрушение, от което по чудо се спасяват и излизат на брега.

На 10.04.1854 г. отиват в Солун и влизат в черквата „Свети Димитър – Касъма Джамаси" да запалят свещ и благодарят за чудното им избавление. При излизане от черквата те срещат един възрастен, непознат за тях свещеник, със среден ръст, сухо лице, дълга бяла брада и пламенни очи. Той ги благославя и разговаря дълго с тях и поръчва на Константин да се срещнат на другия ден пак в черквата, за разговор. При тази среща, както разговарят, изведнъж лицето на непознатия свещеник се изменя, става светло и над главата му се явява огнен пламък. При тази картина по тялото на младия Константин минават студени тръпки и той се изпотява. Старецът му казва: „Послушай съвета ми, да отидеш там, на мястото си във Варна, което ти е определил Божият Промисъл, понеже това място е и ще бъде, тъй да кажа, прага на чудни световни проявления. Очите ти непременно ще видят всичко, реченото но Господа, със залога, който ще ти връча." Той изчаква неговия положителен отговор и слага свитъка на Антиминса в пазвата му – да пази този свят залог в борбата за освобождението на българите от турско робство. След това старецът изчезва, но в пазвата на Константин остава Антиминсът, като вещественo доказателство за тази светла среща с този представител на бялото братство, който му предизвестява, че в неговия дом ще се роди светъл Дух, пророк, което предсказание Константин записва в библията си.

След завръщането си във Варна, той се оженва за дъщерята на чорбаджи Атанас от село Хатърджа – Добра чорбаджи Атанасова Юргашева. Раждат им се три деца: първата е Мария, второто е Атанас, а третото, понеже се ражда на Петровден, го кръщават с името Петър.

Той учи основното си образование в родното си село. След Освобождението, изкарва петокласната гимназия във Варна, продължава в богословското училище в град Свищов, което завършва на 25.12.1886 г.

Две години е учител в Хотанца, Русенско и през август 1888 г. пристига в САЩ и постъпва в семинар по теология в Ню Джърси, щата Мериисън. Там учи усилено английски и основите на теологията.

През 1890 г. завършва подготвителния семинар и 1891 г. е студент в Бостънския университет, в който на 7.06.1893 г. се дипломира с дисертацията си „Наука и възпитание". 1893-1894 г.завършва едногодишен курс по практична медицина.

В 1895 г. се завръща в България и живее при сестра си Мария във Варна. Той има няколко срещи с Духа и разговори, на които му се обяснява каква е мисията му в България и трудната задача, която му предстои. Петър често придружава баща си Константин при изпълнение на неговите черковни обязаности във Варненската епархия.

При едно такова посещение в село Тетово, Русенско, на **7/19.03.1897 г. в 5 часа сутринта** в Петър Константинов Дънов се вселява **Божият Дух**, на неговата 33 годишна земна възраст и той става **Учител, Който управлява слънчевата система**,

слънцата, звездите и планетите. От този момент той става вселен и родовата му карма отпада от него. От слаб болнав човек, той се превръща в здрав силен младеж, който започва да лекува всичките физически и духовни недъзи на хората, които идват в допир с неговия дух. Както отбелязах, вселяването става точно в 5 часа, когато всички същества от космоса отправят ума си към Бога и му благодарят за всичките блага и благословения, с които ги е обсипал. Точно в този свещен момент за нашите души, когато целият космос се моли, идва Божият Дух, като силна бяла светлина, която обгръща тялото на Петър и влиза вътре в него. Това става пред очите на баща му Константин, който е записал в библията си за това явление и казва:

„Сбъдна се онова, което отдавна ми беше предизвестено за моя син Петър. Видях сиянието и светлината, които го обгърнаха изцяло."

С това се прекъсва и опекунството на баща му, който е искал да следва неговите черковни разбирания и път – често пъти са стигали до големи противоречия, показано от присъствието на Марс в четвърти дом, Марс точен квадрат Слънце и Плутон е в 4 дом. Това показва, че трябва да напусне ограничителната среда, в която живее и я търпи и да отиде другаде, където условията ще бъдат много добри – в новото християнство, в което го води Божият Дух и което той трябва да го проповядва.

Господарят на 4 дом в Близнаци е Меркурий, който се намира в зодиакалния знак Риби в първи дом. Риби е знакът на Христос и християнството.

Учителят отбелязва за това събитие: „Докато бях роден, минах през големи страдания и тежки болезнени състояния, защото изплащах родовата си и българската карма. Като станах вселен, целият този тежък товар отпадна от плещите ми и аз станах служител на Бога – свободна душа в земния живот."

Преди Петър да е навършил своята слънчева 33 годишна възраст, най-важната земна година от живота на човека, в него се вселява Божият Дух. (На 33 години имаме едно възвръщане на Слънцето при положението, в което е било в радикса – годишният революцион става в същия ден и час, както при радикса.)

Учителят започва усилена подготовка на условията за пробуждане умовете на българите, да започнат един активен духовен живот, в който да се привлекат готовите будни души – да работят за делото Божие на земята. Да се създадат условия в България за пръв път в историята на космоса и да се открие школа на Бялото братство, в която да се проповядва Словото Божие, адресирано до човешките души на земята с помощта на цялото небе. Подготовката започва в 1896 г., когато издава неговата богословска дисертация – книгата „Наука и възпитание", която става настолна книга за всяка будна душа, желаеща да се усъвършенства, да се свърже с природата и научи пътищата, по които трябва да се развива. След вселяването на Божия Дух в Петър, издава книгата „Гласът Божий или Ла Елохим Хахарец" – „Хио, Ели, Мели, Месаил, това е тайната на Духът", показваща пътя на Духа на Истината – Беинса Дуно на земята и работата, която предстои да свърши за идването на новата епоха на Водолей, задачата, която трябва да реши за идването на новия живот на земята.

В 1898 г. пред благотворителното дружество „Милосърдие" изнася беседата „Призвание към народа ми", която скоро след това се отпечатва. 1899 г.

Учителят дава „Добрата молитва", която е валидна за цялата вселена и се произнася от всички ангели. Същевременно Учителят има постоянна кореспонденция с брат Пенѝо Киров, доктор Георги Миркович и Тодор Стоименов.

На 13.02.1899 г. при Учителя идва архангел Михаил и му предава заповедта на Бога да започне работа със синархическата верига, която е създал.

Свиква се първия събор на веригата 19.08.1899 г. и след него започва да се увеличава броят на членовете ѝ. На 13.02.1899 г. се дават свидетелствата Господни и Божието обещание. XIX век за Учителя започва с неговите седем разговора с Духа Господен. Той е на 36 земни години, когато в него се оформя тялото на любовта или пениалната му жлеза (от 35 до 42 години).

В хороскопа му направен за момента на вселяването на Божия Дух в Петър Дънов изгрява на Асцендента зодиакалният знак Водолей. Това показва, че физическият, духовният и менталният живот на Учителя ще бъдат заети постоянно с идването на *новата епоха на Водолей, която започва на 21.03.1914 г., събота, в 13 ч. 11 минути за София* и новият живот на Любов, мир, хармония и братство между народите, който тя ще донесе на земята. Тази епоха ще трае 2160 години, до 4074 г., когато тук на земята в миниатюр ще се прояви царството Божие. Водолей на Асцендента дава достойнство, гордост, изразени в най-фини нежни чувства и мисли. Везни дават красиво тяло (Асцендентният знак на радикса на Учителя), но той е женствен, докато Водолей в красота е истинска мъжка красота. Безстрашните му очи са благи, дълбоки, изпълнени с милост и щедрости. Челото е почти квадратно с добре развито самообладание и говори за големия интелект, който той притежава. Голямата му куполообразна глава говори за духовната страна на природата му. Брадата е добре развита, оформена и дава винаги цел на всичките си действия. Така този типичен Водолей е най-високата градация, която съществува в човечеството, но се среща много рядко, поради вместването на една или повече планети в знака. В този хороскоп на Учителя няма никакво вместване на планета, а в изгряващия знак е само главата на дракона, която е с Юпитерово влияние и е в 12 дом, в изгряващия зодиакален знак Водолей.

Хората на Водолей са най-лоялните приятели, а и те привличат много приятели и ги запазват до края на живота си. Учителят е облагодетелстван от приятелите си, които са му били винаги в помощ и са поддържали неотклонно идеите му. Той има неизменно постоянство при следване на плана, който му е поставен и точно изпълнява повелите на курса, който е поел. Ще има финансови успехи, придобити от продължителни и настойчиви усилия. Роденият е много внимателен и осторожен във всяко свое действие. Учителят е крайно чувствителен и дългострадащ за човешките недоразумения и грешки. Никога не действа прибързано и затова почти никога не съжалява за постъпките си. Винаги съжалява и помага на хората в техните неразумни прояви. Умът му е винаги буден и зрящ за всичките явления в живота му и той никога не може да бъде подведен или пък някой да злоупотреби с доверието му. Има много силна любовна природа, но не тъй гореща и шумна в изявите си, както при родените в антиподния знак Лъв на Асцендента. Лъвът отразява в знака Водолей любов, но не животинска, а най-фина, платонична, водеща винаги до приятелство от най-висока степен. Водолеите обичат всички хора и винаги влизат в положението им и им помагат. Съуправител на Водолей е и Сатурн, който постоянно съпътства живота на Учителя.

В радикса (рождения хороскоп) Сатурн е на Асцендента в знака Везни, където е в екзалтация и е много силен. Тук влиянието му е значително омекотено и най-благотворно (в знака на Юпитер – Стрелец). Кармата (Сатурн) е поносима и често пъти е в зависимост от волята на родения, както го виждаме в живота на Учителя. Той, както Христос, имаше власт да положи душата си и да я вземе.

На Асцендента 22°46' във Водолей изгрява звездата Денеб Алгеди (гама Козирог), 22°15' във Водолей за 1897 г.

Тази звезда проявява сатурново и юпитерово влияние. Денеб е гърба на съзвездието Козирог. По-рано тази звезда са я наричали Насхирой I. Тук Юпитер смекчава значително влиянието на Сатурн, като дава много промени в живота на родения по пътя към целта, която преследва. Тази звезда прави родения да е доволен от всичко. Да е съветник на всички хора, с които има отношение и да се ползва пред тях с особено доверие. Учителят проявява силен стремеж към честност, справедливост и отлично разбира и познава човешките натури и жизнения им път в развитието им на земята. Има много тънки и дълбоки вътрешни схващания за живота на всяка душа, което се дължи на извънредно високите вибрации на аурата на Учителя, която поема влиянията на всички заобикалящи го същества в пълнота.

Тази звезда е добре поставена и аспектирана в хороскопите на крупни писатели, учени, физици, атомисти, като Бертолд Брехт и Сведенборг има съвпад

със Слънцето – съвършени типове личности. Вернер фон Браун, Хайнц Гертман – конструктор на реактивни системи и Йохан Волфганг фон Гьоте имат съвпад с Уран. Томас Алва Едисон има тази звезда съвпад с Меркурий. Значи Учителят с този съвпад на Асцендента с Денеб поставя в основата на земния човешки живот едно ново знание, много по-високо от цялата човешка култура – най-великото от Божествения свят – Словото Божие за развитието на човешките души. За тази цел е и откриването на школата на Бялото братство, единствена на земята и цялата вселена, на *24.02.1922 г., петък,* за което Учителят е подготвян един слънчев цикъл от 22 години.

При разглеждането на хороскопа аз ще разгледам подробно аспектите, които показват какви са условията и възможностите на физическото поле при вселяването на Божия Дух в Учителя.

Разглеждайки аспектите от Духовния свят – деклинациите виждаме че превес има въздействието на ангелската любов, изразена чрез планетата Венера – пет планети имат южна деклинация (S) и четири – северна деклинация (N) на ангелската мъдрост Юпитер. Виждаме, че планетата Венера, ангелската любов, има северна деклинация (N), а планетата Юпитер, ангелската мъдрост, има пак северна деклинация. Това говори, че в основата на Божието Слово седи любовта и чрез нея се проявява и ангелската мъдрост. Не е имало на земята условия в школата Учителят да прояви своята мъдрост, която е в процес на узряване в душите на първите му ученици. Започва с ангелската любов – Венера, за която отбелязва в Словото, че във Венера (човешката и ангелската любов), са вложени всички форми за проява на любовта, като се почне от най-низката й степен – омразата и се стигне до любовта към Бога. Северната деклинация на Венера говори, че в ангелската любов работи едновременно и ангелската мъдрост, изразена чрез силите на планетата Юпитер.

Разглеждайки аспектите от Божествения свят – латитюдите, виждаме, че има превес на Божествената мъдрост, изразена чрез планетата Уран. Има 5 планети със северен (N) латитюд и 3 с южен (S), носители на Божествената любов, представена от планетата Нептун. От Божествения свят идват в Учителя силни вълни на Божествената мъдрост (Уран – N) и духовна сила, идваща от Божията любов (Нептун – S) към душите (Луна – S) и обективния ум (Меркурий – S) на българите. Това говори за голямото безлюбие, обхванало човешкия свят и жизнената необходимост от светлина в тунела, в който са попаднали човешките души, специално българите и придобиване на знание за основите на новия живот, който ще дойде на земята.

Слънцето в първи дом е източник на живота и дава голяма жизненост на Учителя. Той има отлично устроено тяло и голяма приспособимост към условията на земния живот. По характер той е весел, изпълнен с желание за успех в живота – свършване на работата за Бога, която му е определена. Проявява изключителна смелост при всички видове трудности, които се явяват в пътя му. Животът му е радостен, оптимистичен, основан на добри дела, което е залог за успех във всяко начинание. Обича и умее да ръководи околните си и да упражнява въздействие върху съзнанията им. Учителят е израз на абсолютна честност и почтеност в постъпките си и намира винаги добрата оценка на обкръжаващите го.

Слънцето в зодиакалния знак Риби дава склонност на Учителя да се усамотява, особено сред красотите на природата да медитира и се моли и да прави постоянна връзка с ръководителя на епохата на Риби – християнската епоха, с Исус Христос. Той постоянно посещава Учителя и му помага в общата им работа, която трябва да се свърши на земята. Учителят работи далеч от публиката, в пълна тайна във веригата и особено в Синархичната верига, съставена от 10-те ръководители на братствата. Тя просъществува до заминаването на Учителя, но почти нищо не се знае за вътрешната й организация и работата, която е вършила, ръководена пряко от Учителя.

Слънцето 28°47'24" в зодиакалния знак Риби е в орбис (3°) и съвпад с точката на пролетното равноденствие (0° в Овен), което дава голям подем във физическия и духовния живот на Учителя.

За родените около пролетното равноденствие – началото на духовната нова година, Учителят отбелязва:

„За да развие добре мозъчната си система, човек трябва да се роди около 22 март, денят на равноденствието. При това майката трябва да бъде при особено повдигнато състояние на духа и на душата си. На дете, родено при такива условия, цялото небе се радва. Никога не страда на земята. Целият невидим свят се грижи за него." (*„Синове на възкресението", с. 8)*

Това е второто раждане на Учителя в обятието на Божия дух, който се вселява в него и непрекъснато го ръководи във всичките му стъпки. Цялото небе го обича, помага му и е винаги зад него, особено когато започва да изнася Словото Божие в школата на Бялото братство, открита от него на 24.02.1922 г., петък, с беседата „Двата пътя" в МОК от 18 ч. до 18,30 ч. и „Трите живота" в ООК от 18,30 ч. до 21 ч.

☉п☌° ☽□т♂△♄△т♅⚢♀ (Слънце в перихелий опозиция Луна, точен квадрат Марс, тригон Сатурн, точен тригон Уран, квинтил Плутон).

☉п☌° ☽ (Слънце в перихелий опозиция Луна).

Този аспект се отнася до българите и душите им, които не желаят да приемат Бога, да го познаят, да го възлюбят и да започнат да му служат. Те не познаха Бога, вплътил се в България – Учителят Беинса Дуно и най-интелигентните българи водеха непрекъсната словесна борба с него. В този период на развитие аспектът прави българите нерешителни, променчиви и неспособни да следват определена цел в живота си. Хвърлят се безразсъдно във всякакви предприятия, но поради липса на настойчивост и воля, не достигат до добър край. Жената е крайно изтерзана и онеправдана в семейния живот. Българите нямат никакво уважение и почитание помежду си, към по-интелигентните от тях и управляващите ги. Мъчно намират работа и често я напущат поради нанесени им обиди или от мързел. Учителят ни учи: „Издигнете жената и я направете равноправна с мъжа."

☉п△♄R (Слънце в перихелий тригон Сатурн ретроградeн) дава най-хубавите качества на Учителя: методичност, усет за уточняване, организаторски дар, деловитост, дипломатичност и духовна сила да доведе до добър край всяко начинание, независимо от пречките, които се явяват. Той притежава голямо благородство на душата си, изпълнен с добра воля и отзивчивост към благосъстоянието на околните. Проявява изключителна искреност и честност в отношенията и постъпките си към всички. Решенията му са неотменни и светъл път, по който може да мине всяка душа, устремена към Бога. Учителят има успех във всичките си дела, приема страданията с радост и благодари на Бога за всичко. Ще има успех и признание след един слънчев цикъл от 22 години, считан от 1900 година. (Откриване школата на Бялото братство.)

☉п□т♂ (Слънце в перихелий точен квадрат Марс).

Този аспект говори за големите разрушителни енергии, с които са обладани българите. Лесно и бързо развалят и рушат нещата, но после много мъчно ги създават отново. Показва водене на неразумни разрушителни войни със страшни последствия. Липсва им каузална мисъл и не мислят за последствията от деянията си. Това, което човек сам си направи, друг не може да му го направи. Българинът има сприхав, войнствен темперамент, но не е злобен и злопаметен. Винаги е в затруднение и често изменя курса на живота си, за който е агитирал и убеждавал другите. Тези влияния ни накараха да воюваме в междусъюзническата война и първата световна война, завършила катастрофално по вина на Фердинанд. Наложи се Учителят да спасява България по време на междусъюзническата война. Аспектът показва и враждебно отношение на българите към делата и Словото на Учителя, противодействие на доброто и любовта.

☉п△т♅R (Слънце в перихелий точен тригон Уран ретроградeн).

Учителят притежава подчертан интуитивен характер, изобретателен дух и независимост в проявите и отношенията си с външните хора. Божията мъдрост постоянно го озарява и разширява съзнанието му. Той е отличен астролог и владее перфектно всички окултни науки. В невидимия свят Учителят е глава на астрологическата наука и ръководи всичките школи на ангелският и Божествения свят. Съдейства на серафимите да правят прецизни хороскопи на същества, изпратени на земята да изживеят последствията на положителните и негативни неща, създадени от самите тях в миналия си живот. Учителят е изпълнен с изобилен живот, даден му от Бога и той дава от него на когото иска, а на други прекратява живота. Всичко, свързано с нашия живот, зависи от Учителя. Той определя момента на раждането – въплътяването и момента на заминаването на душите от този свят. На душите, които искаха да работят за делото, Учителят им продължаваше живота на дотации и много наши приятели достигнаха до завидна старост. Например аз трябваше да си замина на 20 години, а Учителят продължи живота ми и живея повече от 50 години на дотации. Учителят обича природата и редовно посещава този извор на енергия, чистота и изобилен живот. Той проучава проявите и действието на силите й. Научи и нас да не се плашим от дъжда, вятъра, бурите, града, виелиците, а да се ползваме от праната и силите, които носят тези негативни нейни прояви. Учителят ни освободи от страха, вложен в нас от черната ложа – да сме свободни души, любители на красотите на природата. Учителят винаги осъществява плановете си и постига желанията си за доброто на хората. В епохата на Водолей, той се явява като посредник, радиостанция за разчитане на Божествените вълни, идващи до земята и тяхното претворяване в Словото Божие. Учителят е в пълен унисон с тези постоянни етерни вълни, които носят известия от Божествения и духовните светове. Притежава много приятели, главно невидими, които активно му помагат във великата задача за изнасянето и записването на Словото Божие на земята. Той е много чувствителен, но притежава здрав контрол над себе си и много рядко се показва в лошо настроение или гняв. От гледището на земните окултни науки, той е идеалист в пълния смисъл на думата. Той постоянно пребивава в света на светлините на съвършените и временно денем между нас на земята.

☉п⚻♇ (Слънце в перихелий квинтил Плутон).

Този аспект показва, че бунтовните духове, падналите ангели, които съставляват царството на ада под кората на земята, в центъра й, се подчиняват на волята на Учителя и правят това, което той им повелява. И те като същества от вселената изпълняват волята Божия.

Веднъж Учителят пътува с трамвай придружен от брат Любомир Лулчев, и на спирка се качва един човек на предната платформа. Лулчев вижда, че той е член на черното братство и му казва веднага да слезе от трамвая. Той му отговаря: „Учителят не ме пъди, а ти защо ме пъдиш?"

Учителят обичаше земеделието и градинарството и често отиваше да копае с брат Ради заедно. Той изпълняваше повелята на Великият, който чрез устата на всички учители, светии, пророци и мъдреци препоръчват на хората да обработват земята, за да имат правилна обмяна със същества от плутоновия свят, за да бъдат здрави. И цар да е един човек, трябва да копае поне един час дневно земята през пролетта, за да бъде здрав, енергичен и бодър. Учителят отбелязва, че в шестата раса всички учени професори, музиканти ще копаят земята, но със златни мотики. Тогава земята ще дава 10 пъти повече продукти и хората ще се радват на голямо изобилие от блага. Златото е символ на слънцето, носител на големите блага, които то изпраща по цялата наша слънчева система.

Слънцето 28°47' в Риби е в съвпад с бета Пегас Шеат на 28°01' в Риби.

Тази звезда по арабски е рамото на Пегас, със силно сатурново влияние. Виждам, че Учителят постоянно се засреща с ръководителя на българите, падналият бог Сатурн, който постоянно му е пречел в неговата велика духовна работа. Това е залог за голямата любов, която Бог, Учителят има и проявява към българите.

Слънцето в перихелий е съвпад с Шеат точен квадрат Марс – показва големи природни катастрофи за България, гибел на много хора от земетресения и други природни бедствия. Учителят спасява българите при чирпанското земетресение, когато е трябвало да загинат стотици хиляди хора и от Чирпан и Пловдив да не остане нищо. Това е отразено в беседата му „За съдба дойдох" държана 22 април 1928 г. в г. София.

Тази констелация показва най-вече неудачни войни (Слънце точен квадрат Марс), от които България е била в опасност (междусъюзническата) да падне отново под турско и гръцко робство, от което Учителят я спаси.

Първата атомна бомба избухна на 18.07.1945 г. Тогава звездата Шеат е била в съвпад по транзит с МС и полуквадрат Сатурн в хороскопа на Япония. Освен опасни отрицателни качества, Шеат има и силни положителни излъчвания, които могат да бъдат възприети от малък брой хора, изпълнени с висок ментален (умствен) и творчески потенциал, като например Йохан Гьоте и Фридрих Ницше, които имат съвпад на Шеат с Юпитер. Виктор Юго и Рудолф Щайнер имат съвпад на Шеат с Меркурий. При Учителя имаме съвпад със Слънцето, от което идват всичките блага, благословения и условия за развитието живота на човечеството. От това следва, че Учителят стои високо над всичките човешки светила и носи най-великата и важна литература за човечеството – Словото Божие, което обединява в цялост живота на земята и цялата вселена.

☽ п☍☉□♂⚺♃✶♄✶♅ R (Луна в перихелий опозиция Слънце, квадрат Марс, полусекстил Юпитер, секстил Сатурн, секстил Уран ретроградeн).

☽ п☍☉п (Луна в перихелий опозиция Слънце в перихелий), както писах, когато разглеждах аспектите на Слънцето, се отнася до душите на българите, които преди 2 хиляди години загубиха това велико чувство – любов към Бога и сега пред лицето на Бога трябва да го възстановят, да го познаят, приемат, възлюбят и започнат да му служат. Само тогава българите ще се освободят от нещастията и плачевното състояние, в което се намират – отвсякъде и всички да ги крадат и грабят. Когато се обърнат към Бога, от целия свят към България ще потекат средства, злато, храни и блага и българите ще попаднат в един райски живот, задоволени с всички необходими блага и неспиращо благоденствие.

☽ п□♂ (Луна в перихелий квадрат Марс) показва избухливият характер на българина, склонности да говори много, от което следват много скърби и неволи. Винаги въстава срещу всяка заповед, нареждане, които ограничават неговите желания. Към подчинените се проявяват взискателно и властно и изисква пълно покорство, често използва насилието. Проявява голямо разточителство и е непоправим лъжец. От тази окаяна душа на българина небето иска да извае един отличен служител на Бога, изпълнен с любов. Това ще стане.

☽ п✶♄ R (Луна в перихелий секстил Сатурн ретроградeн) дава най-хубавите сатурнови качества на Учителя, като го прави много самоуверен, сериозен, уравновесен, методичен, пестелив, с грижа, такт и дипломатичност. Този аспект дава голям успех на Учителя в обществените отношения. Той притежава високо съзнание за своята отговорност по отношение на честта и справедливостта към хората и Бога. Учителят спечелва с тези си качества доверието и любовта на заобикалящите го хора. Притежава неповторимо и неизчерпаемо търпение и упоритост за постигане на доброто и любовта в живота и никога не си служеше с насилие. Целят ад е изграден от неизпълнени обещания и насилия. Виждаме, че в радикса от Луна съвпад Сатурн, при вселяването аспектът се променя в Луна секстил Сатурн, който е пълен антипод на първия. Тоест, Учителят разреши този страшен кармичен проблем за душите на българите, заложен в радикса и те започват да дишат по-свободно. От тях отпадат много тежки кармични страдания, определени да ги платят при сегашната ликвидация на века. Учителят изведе българите от двете фатални войни, въвлечени в тях от Фердинанд и повторната опасност България да бъде поробена наново от турците и гърците. Велика е Божията милост към нас, малките, непослушни и неразумни негови деца.

☽ п⚻♃R (Луна в перихелий полусекстил Юпитер ретрограден).

Този аспект оформя в Учителя една оптимистична благородна природа, с отворено сърце, почтеност, честност, благосклонност, което го прави извънредно популярен. Душата му е непреривно свързана с Бялото братство и неговата глава – синът Божий, Исус Христос. Този аспект укрепва едновременно неговите умствени и телесни функции и създава в него здрав дух в здраво тяло, от което следва голяма лична привлекателност, с която той лекува постоянно физически и духовно болните, отправили молба към него. Учителят притежава високо издигнат идеал, недостижим за обикновените хора. Ползва се от едно обширно плодотворно изящно въображение, чрез което гради устоите на новия живот, предвиден да се изяви на земята. Тази констелация показва неизменен успех в живота му, както в материално, така и в духовно отношение.

☽ п⚹♅R (Луна в перихелий секстил Уран ретрограден).

Придава на Учителя голяма оригиналност, независим дух и много будно интуитивно въображение, което го води към изобретения. В него е вложена непреодолима склонност към окултните познания. Има могъща привлекателност, която много рядко се среща и събира около себе си всички пробудени души, които имат светлина в пътя си и знание за Великото в живота. Учителят е най-великият астролог – бащата на тази велика Божествена наука, взела широки размери в цялата вселена. Той променява времената и порите (годините). Той държи в ръцете си съдбите на всичките души и направлява живота им. Учителят отбелязва, че когато един човек прекрачи прага на школата и влезе в братството, в невидимия свят му се прави нов хороскоп, който елиминира кармата му от радикса, за да може да учи и прилага новото учение безпрепятствено. Ако не работи, веднага го връщат на радикса чрез големи страдания да оцени Словото и Този, който му го дава. Учителят преобърна умовете на най-интелигентните умни образовани изгревчани на 180 градуса, които от врагове и жестоки гонители на астролозите и астрологията, станаха отлични астролози, които изнесоха много лекции и написаха учебници по астрология (Влад Пашов, Иван Антонов, Николай Дойнов). Така Учителят ги свърза с този дух, който е създал тази наука – с Бога. Намести чарковете в главите им, като им направи нови позитивни хороскопи, и те с неутолима жажда учеха и прилагаха тази Божествена наука. Разбира се, понеже в миналото като големци и царе са гонели и избивали жестоко астролозите, след заминаването на Учителя от този свят и тях ги преследваха по-меко, като им вземаха всичката им литература при проведените многобройни обиски. Те се принудиха да минат в дълбока нелегалност. От тази беда, най-добре беше брат Иван Антонов, който със своята феноменална памет помнеше наизуст например неговия учебник по астрология от 400 страници. Имаше и втора част, за която не намери време да я продиктува. Влад Пашов, Николай Дойнов, Методи Константинов, и другите, понесоха последствията от тяхното жестоко отношение към астролозите и астрологията в миналото. Има една велика Божествена правда, която регулира целокупния живот на вселената. Тя се отменя – правдата (кармата) напълно само когато човек се обърне към Бога и започне да му служи беззаветно с любов.

☿ п⚺♄□♆□☿Lat.♂ (Меркурий в перихелий квинтил Сатурн, квадрат Нептун, квадрат Плутон, латитюд Марс).

☿ п⚺♄R (Меркурий в перихелий квинтил Сатурн ретрограден).

Дава на Учителя сериозност, проникновеност и силна способност за съсредоточаване, които са неоценими качества за развитието на живота. Изпълнен е с благоразумие, дълбок изчерпателен ум, което води до пълен успех във всяка кариера. Търпението и упоритостта му ще осуетят всяко случайно препятствие, което би могло да вреди на крайния успех на делото му. Предвидливостта и дипломатичността му го правят непобедим и той още от млади години се е отличавал със своите духовни способности и разумни методи на работа. Учителят е много сдържан, скрит, скромен в своите жестове и маниери, да не блести пред публиката. Той притежава непоколебима честност и крайна справедливост и затова му е дадено

да управлява живота в цялата необятна вселена, да го планира и организира. Виждаме, че в този хороскоп на вселяването на Божия Дух в Учителя е променен аспектът Меркурий точен квадрат Сатурн от радикса в положителния аспект Сатурн квинтил Меркурий. Първият аспект въздейства на Учителя да бъде ням до 6 годишна възраст, а новият Меркурий квинтил Сатурн отваря гласа му, за да изнесе Словото Божие по най-изискания лингвистичен начин. В разглеждания хороскоп Сатурн ретроградeн е най-високо поставената планета, съвпад с МС. Свръхсъзнанието на Учителя работи изключително активно и благотворно върху обективния ум на българите (Меркурий) и той в бъдеще ще се промени коренно.

☿ п□♆ (Меркурий в перихелий квадрат Нептун).

Този аспект ни запознава с хаотичния български обективен ум, безгрижен, мечтателен и често застрашен от отслабване на паметта. Стреми се да постигне известност, с непрекъснато безпокойство, но не е способен да се приспособява към новите условия – високото място, което иска да заеме. Като важно оръжие за постигане на целите си използва нашироко измамата, хитростта и клеветата. Преследван от постоянни несполуки, често българинът завършва живота си с необмислено самоубийство.

☿ п□♇ (Меркурий в перихелий квадрат Плутон).

Тази констелация показва големите умствени противоречия, помрачавания, ограничения, заблуждения и изопачавания, които изживяват българите. Те са готови да възприемат внушенията на най-престъпните духове на ада и да извършват големи престъпления. Цялата му умствена конюнктура е изградена върху себичността, егоизма, кражбата, лъжата и грабителството. Учителят е слязъл на земята да внесе малко светлина в черния тунел, в който е попаднал ума на българина. Меркурий латитюд Марс показва, че към ума на българите се отправя фина Божествена сила, с която да може да преодолее разрушителните сили на господаря на подземното царство - Плутон.

♀⚺♇ ıı ♅ (Венера полусекстил Плутон, паралел Уран.)

Венера се намира във втори дом, което дава финансови успехи. Учителят ще бъде много обичан от приятелите си, които ще му помагат при всички материални мъчнотии. Освен това Венера е в собствения си знак Телец, където е много силна. Дава печалби от собствени усилия. Учителят ще бъде много общителен, благосклонен и изпълнен с чиста платонична любов. Много устойчив във възгледите си, относно благоприличието и особено върху точния и хубав начин на изказване с подбиране на подходящи думи за случая. Тези качества той ги е проявил в пълнота при изнасянето на беседите. Когато си състави определено мнение за добро, то е неизменно и Учителят го поддържа упорито – това са Божиите закони, на които той е носител. В живота си той е щедър, но никога разточителен и цени с благодарност благата, които получава. Сестра прави хубав кекс за рождения си ден и го поднася на Учителя и приятелите събрани около него. Между тях е и един брат, с когато тя се скарала. Тя дала и на него парче кекс, но той не го изял, а го хвърлил на земята и си тръгнал. Около Учителя приятелите намалели, той се огледал наоколо, навел се, взел парчето кекс, духнал го и го изял. Братята и сестрите учудени от постъпката му, го попитали защо е изял парчето хвърлено на земята кекс. Учителят им отговорил: Този кекс е направен с голяма любов и ние не можем да я оставим да бъде тъпкана тя на земята.

♀ ıı ♅ R (Венера паралел Уран ретроградeн).

Придава издигната интелигентност, интуитивна възприемчивост и голямо магнетично влияние върху заобикалящите го. Учителят има многобройни влиятелни и полезни приятели в живота си, силна любов към музиката и изкуствата. Аспектът говори и за силната му любов към Бога и проява на платонична любов към околните му същества.

♀⚺♇ (Венера полусекстил Плутон).

Този аспект говори за връзване на малкия злосторник (Марс) и големия (Сатурн) от Венера, които едновременно се проявяват чрез Плутон и той (Плутон)

съдържа в себе си положителните и отрицателни качества на двете планети. Учителят лесно превръща отрицателните качества на Плутон в добри и се ползва от тях. Той няма никакви противоречия с другия пол, понеже той се е справил със съблазните и изкушенията и не търси връзка с хората, а само връзка с Бога – с хората има само отношения. Той няма врагове, а обича всички, които му правят най-големи пакости и при опасност ги спасява и лекува. Например архимандрит Стефан, осъден на смърт от ВМРО. Спасява и много други.

♂□т☉⅄⚹ Lat. ♀, ♄ (Марс точен квадрат Слънце, квиконс Уран, латитЮд Меркурий и Сатурн).

♂□т☉ (Марс точен квадрат Слънце).

Писах по-горе за този аспект. Тук Марс е в зодиакалния знак Близнаци и показва, че най-големите врагове на Учителя са от най-издигнатите учени, професори, писатели, журналисти в България, които жестоко и непрекъснато атакуват Учителя и делото му със злостни статии по страниците на всички излизащи в България вестници. Понеже Марс е в четвърти дом, показва, че в нас, в нашия дом съществуват хора, които отричат Бога и злостно се борят срещу неговия представител на земята. Например професор Стефан Консулов, естественик, написва злостна книга срещу Учителя и му се схваща дясната ръка. Работещият при него брат Цочо Диков му казва причината и той спира издаването на втората си книга, събира всички останали бройки от първата и ги изгаря. Ръката му веднага оздравява и той почва усилено да чете беседите.

Учителят отбелязва: На този език, на който се изнесе Словото Божие в България, на същия език се изсипа най-голямата помия срещу новото учение и това носи най-голямото нещастие на българския народ.

♂⅄⚹ (Марс квиконс 150° Уран).

Този аспект е от духовния свят (аспектите от квадрат, 90° до опозиция, 180°) и говори за бъдещето на българите, когато те ще се раждат с жив, интуитивен плодоносен ум, способен да се бори с най-големите трудности в живота при критични обстоятелства. Ще правят открития и нововъведения в живота. Ще бъдат много практични, енергични и предприемчиви при осъществяване плановете и желания си. Ще разширят зрителното си поле и ще бъдат благородни, носители на доброто. Ще започнат да признават на всяко същество съществуването на Божествената искрица, която е основа на Всемирното братство.

♂ Lat. ♀, ♄ (Марс латитЮд Меркурий и Сатурн).

От Божествения свят ще идват последователни вълни до българите, на разум и правилно разбиране (латитЮд Меркурий) и прилагане напълно на правдата – основа на разумния живот (латитЮд Сатурн). В 1897 г. Марс е 28°42' в зодиакалния знак Близнаци и е в съвпад с Мекалинам – бета колар 28°28' в Близнаци, която има качествата на Юпитер с известно влияние и на Марс и Венера. В издигнатите духове дава голяма активност към науката и особено в писателското поприще. Този аспект, съвпад, говори за бъдещите писателски прояви на Учителя за изнасянето и напечатването на много книги – беседи, носители на новия живот. За обикновените хора съвпадът на Марс с тази звезда води до внезапна смърт. Като разглеждаме хороскопа за вселяването на Божия дух в Учителя, виждаме, че Слънцето, Луната и Меркурий са в перихелий, т.е. те са най-активните планети в хороскопа. Значи Учителят работи най-активно върху духа, душата и обективния ум на българите. Има и три ретроградни планети: Юпитер, Сатурн и Уран, който е господарят на хороскопа и епохата. Тези планети няма да проявят силно своите качества, но наполовина достатъчно да дадат ход на Божественото в съзнанието на готовите българи. Уран – господарят на хороскопа ще прояви своята сила след стъпването на новата епоха на Водолей в 1914 г. на земята, а Юпитер и Сатурн – след един слънчев цикъл от 22 години – 1919 г., продължаване съборите в Търново след интернирането на Учителя във Варна.

♃R⚺☽□♄□♅Lat.♆ (Юпитер ретрограден полусекстил Луна, квадрат Сатурн, квадрат Уран, латитюд Нептун).

♃R⚺☽ (Юпитер ретрограден полусекстил Луна).

Говорих за него при аспектите на Луната.

♃R□♄R (Юпитер ретрограден квадрат Сатурн ретрограден).

Този аспект говори за отклонението на българите от Бялото братство преди 2 хиляди години и непослушанието му към ангелската мъдрост (Юпитер) и борбата, която продължава да води срещу доброто и любовта, подтикван от своя господар, падналият бог Сатурн. Този аспект го прави колеблив с недоверчив ум, неспособен да вземе правилно решение, подозрителен и готов да се изостави на течението на събитията. Често отделният българин е в тежест на обществото и има различни болести, като артериосклероза и други.

♃R□♅R (Юпитер ретрограден квадрат Уран ретрограден).

Този аспект говори за голямото непослушание на българите към нежните внушения идващи от ангелската мъдрост (Юпитер) и Божествената мъдрост (Уран) и пълно незачитане на разумността в природата. Има постоянна борба между духа и плътта, между ума и сърцето. Българинът има характер с импулсивна природа, действащ внезапно, непредвидено и в ущърб на своите интереси. Говори за много загуби поради спекулации и спорове - войни и загуба на територии: Добруджа, Македония. Българинът често ще променя занятията и местопребиваването си. Ще мигрира към градовете. Ще има загуба и липса на приятели и добро име. Всичките държави на Балканския полуостров са върли врагове на българите.

♃RLat.♆ (Юпитер ретрограден латитюд Нептун).

Този аспект говори за силното влияние на Божествената любов върху съзнанията на българите, загубили връзката си с Бялото братство (Юпитер) и с Христос. Външно българите минават за християни, но нямат вътрешна връзка с главата на Бялото братство – Христос и делата им не са християнски, а егоистични и продиктувани от отрицателните качества на падналия бог Сатурн – техният ръководител: съмнение, подозрение, ревност и силна омраза.

♄R△☉⚹☽□♃♂♅Lat.♀,♂ (Сатурн ретрограден тригон Слънце, секстил Луна, квадрат Юпитер, съвпад Уран, латитюд Меркурий и Марс).

♄R♂♅R (Сатурн ретрограден съвпад Уран ретрограден) – съвпад на господаря на българите (Сатурн) с Божествената мъдрост (Уран), които насочват българите към Словото Божие и новата епоха на Водолей.

Този аспект излъчва Учителя с амбиция, решимост, способност да се съсредоточава върху разрешаването на важни въпроси, да проявява мъдро своят авторитет, да планира и систематизира. Притежава много силна интуиция и се ръководи в живота си от вътрешно проникновение. Винаги обмисля нещата и взема бавни решения. Ще бъде търсен от много хора за съвети при разрешаване проблемите им в живота. Много е находчив и способен да работи всяка работа. При построяването на братския салон 1927 г. Учителят отлично работи с рендето по дограмата на салона. Всяка работа, която той започва, я свършва с голямо внимание и любов, като дава велик пример на братята и сестрите за всеотдайната любов, с която трябва да работят за общото, за цялото.

♄RLat.♀,♂ (Сатурн ретрограден латитюд Меркурий и Марс).

Тази констелация говори за силните вълни от Божествения свят към господаря на българите Сатурн и върху съзнанието на българите за оправяне на техния практичен ум (латитюд Меркурий) и волята им (латитюд Марс) за един разумен, нормален живот, вън от безумието, егоизма, лъжата и насилието.

Сатурн ретрограден е на 0°42' в Стрелец в съвпад с Акраб и Челото на скорпион на 0°52' в Стрелец. Двете звезди са в съзвездието Скорпион, разположени една до друга. Проявяват енергиите на Марс, примесени с тези на Сатурн.

Астролозите имат мнение за тези две звезди, че са съмнителни, подозрителни – проявяват се ненадейно и най-неочаквано. Дават способност за

изследване на дълбоките, скритите процеси, които стават в глъбините на душата и човешкото сърце. Учителят виждаше целия вътрешен живот на хората. Например, някой тръгва за Учителя с въпрос. Учителят веднага разбира кой ще дойде и с какъв въпрос и го очаква да му отговори. Много пъти отива на двора за да посрещне този, който идва и без последният да му проговори. Учителят му отговаря подробно по интересуващия го въпрос. Подобен случай имаме със седем професори, на които отговаря по време на беседата на най-трудните им въпроси, които мислели да му зададат. Виждаше всичките хитрини и скрити игри, които хората таяха от него и им отговаряше съответно на отношенията им, които имаха към него. Със свещ той търсеше в тълпата чисти искрени души, без никаква задна мисъл и ги въвеждаше във вътрешната му школа.

В този съвпад на най-високо поставената планета Сатурн съвпад с МС, се проявява силното влияние на знака Скорпион и действието на съвпада Сатурн Уран, в деветия дом. Това говори за изключителните ментални способности от друг ранг и свят, с които Учителят прониква навсякъде, където пожелае. В недрата на земята, в световете разпръснати по цялата вселена, в живота на душите и на всеки отделен човек, отправил ума си към него. Тези две звезди не дават материални богатства, но големи духовни знания и сили, неограничени възможности за изследване на всички нюанси и разнообразни прояви на природата. Този велик дух – Учителят е в постоянен контакт със силите на живата природа и да ги променя и насочва според желанието си. Много пъти Учителят спира бури на Рила, като тази на 20 срещу 21 Юли 1932 г. В първите години, когато приятелите са зле екипирани, завалява и натрупва сняг. Всички отиват при Учителя и отправят към него своя мълчалив умолителен поглед. Той веднага излиза от палатката си, казва някаква магическа формула, прави движение с дясната си ръка настрани и веднага спира валежа, облаците се пръсват и огрява топлото слънце и за половин час стопява снега. По помръкналите лица на приятелите пак идва радостта и те със сълзи на очите му благодарят. Това голямо упование към Учителя проявено от братята и сестрите, говори че Учителят и в минали инкарнации много пъти ни е помагал и спасявал живота. Много пъти Учителят допущаше тези бури, като необходим за нас урок по безстрашие, който ние трябваше да издържим, но често се огъвахме. Този съвпад в мондиалните теми показва големи катастрофи, силни морски бури, политически революции и бунтове. Всичките тези негативни явления за този съвпад бяха под контрола на Учителя и той ги допускаше в нашия живот дотолкова, доколкото да изчезне от нас страха – това животинско качество и да се освободим от черните сили, които чрез него ни обсебваха. Учителят отбелязва в Словото си, че всички големи страдания на хората им се дават от невидимия свят, за да излезе страха от тях, тези тъмни адови сили, които са ги обсебили. Щом човек престане да се страхува, става свободен и страданията му се стопяват и не остава нищо от тях.

♅ R Δ T ☉ ⚹ ☽ ⊼ ♂ □ ♃ ♂ ♄ ‖ ♀ (Уран ретрограден точен тригон Слънце, секстил Луна, квиконс Марс, квадрат Юпитер, съвпад Сатурн и паралел Венера).

Уран е господарят на хороскопа и на епохата и както в радикса се намира пак в 9 дом, но сега съвпад МС и богато аспектиран. Това говори, че великата Божия мъдрост постоянно ще тече през свръхсъзнанието на Учителя (Уран съвпад МС) и той по-късно, след 25 години, ще я изяви в пълнота на физическото поле с отваряне на школата на Бялото братство на земята 1922 г.

♅ R Δ T ☉ ⚹ ☽ (Уран ретрограден точен тригон Слънце, секстил Луна) говори, че по-късно, след 25 години, (Уран ретрограден) Учителят ще отвори Школа, в която започва да преподава Словото Божие на своите ученици. Неговият дух (Слънцето) и Божият дух, вселен в тялото му, са свързани с неговата животрептяща душа (Луна) и Божествената мъдрост (Уран). Това е едно от най-силните астрологически доказателства за Учительовия велик ум, който постоянно присъства в Божествения свят и оттам сваля Словото Божие, жизнено необходимо за правилното развитие на нашите души – Уран в зодиакалния знак Скорпион, съвпад Сатурн и МС в 9 дом

говори, че той е най-великият астролог, за втори път се потвърждава, бащата на астрологията, ръководител на школите на ангелите, които владеят тази наука виртуозно. Осенен от Божия дух, Учителят прави смели стъпки към пробуждането съзнанието на подготвените души и тяхното опознаване и обединяване чрез свикваните всяка година събори на веригата от 1899 г. до 1915 г. и от 1919 г. нататък. Всичките му прояви са любов, доброта и благост. Навсякъде Учителят сее добрите семена на Словото, които в бъдеще ще дадат богата реколта. „Излязъл е сеяч да сее" – песента. Много неща от беседите му ние сега не ги разбираме, но след хиляда години всичко ще ни се уясни и тогава ние ще оценим великото благословение, с което ни е изпълнил Учителят. Единственото нещо, което може постоянно да ни свързва с него, това е великата любов, която непрекъснато да изпращаме към този велик дух на вселената, наш покровител и баща – Беинса Дуно. Да го любим, както той ни люби. Тогава Учителят ще бъде винаги до нас, с нас и в нас и ще виждаме постоянно Неговото свято светло лице.

Уран е на 28°57' в Скорпион и е съвпад със звездата Бунгул алфа Центавър, първа величина, на 28°08' в зодиакалния знак Скорпион, която има венерин и Юпитеров характер. Другото название на Бунгула е Толиман. Тя не се вижда в нашите северни ширини, но тя е най-близката звезда до земята и светлината от нея идва до нас за 4 светлинни години. дава на родения издигане в обществото, ще има голяма известност и власт в проявите на живота. Силите на тази звезда за обикновените хора предизвикват разваляне отношенията на родения с жените и внезапно прекъсване на някои отношения, дълго време поддържани.

При Учителя, който стои над силите на тези влияния, няма подобни прояви. Напротив, в школата на Изгрева сестрите бяха винаги 2/3 от живеещите там, а братята – 1/3 и това съотношение се запази до заминаването му от този свят. Учителят ни обясняваше, че когато сестрите са разумни и не дават ход на низшите си чувства, те могат отлично да работят духовно, като създават най-добра духовна атмосфера за работа. Затова Учителят често се занимаваше със сестрите, специално като създаде „Класа на добродетелите" и други. В духовната работа на Учителя – изнасянето на Словото, Бунгула съвпад Уран и Сатурн създаваше пълен ред и порядък в класа и голямо задълбочаване на умовете на учениците му, (които слушаха и постоянно прилагаха Словото му) във великите истини, които той откриваше пред нас. Тези, които не можеха да разбират Словото на физическото поле, веднага отиваха в духовния свят (заспиваха в класа), където отлично го разбираха. Винаги при беседа в класа имаше „дежурни" около 10 до 15 слушатели, които спяха и поддържаха връзката на школата с духовния свят.

♆□☿☌♅ Lat. ♃✶⊗ (Нептун квадрат Меркурий, съвпад Плутон, латитюд Юпитер и секстил точката на щастието).

♆□☿ (Нептун квадрат Меркурий).

За този аспект аз писах по-горе. Понеже Нептун се намира в зодиакалния знак Близнаци, най-долу, в 4 дом на хороскопа, говори, че умът на българина (Меркурий управител на Близнаци) не е още узрял да разбира Божията любов и нейните прояви. Затова той я счита като голямо зло и враг на неговия индивидуален егоистичен живота, отдаден само на себе си и своите близки. „Аз и семейството ми да сме добре, а другите вълци ги яли." Това е девизът на егоиста. Много интелигентни учени, духовенството, със силно развит обективен ум (Меркурий) критикуват и се борят срещу неговото Слово, от което нищо не разбират, и братския живот, който Учителят го поставя на сериозен опит. Той казва, че тези учени са завършили висше образование, за да знаят как по-добре и майсторски да крадат и грабят българския народ.

♆☌♅ (Нептун съвпад Плутон).

Този аспект говори, че българите в миналото са били ученици в школите на Бялото братство, но не са се учили добре – не са работили за Бога и хората около тях. Такива имаше и в Школата на Учителя, обсебени от низши тъмни духове,

които внасяха в съзнанията им пагубни заблуждения, че им говорят ангели и висши същества. От това те правят много чудни глупости, като агитираха, че Бог и ангелите се проявяваха чрез тях. Такива често вършат престъпления, като смятат, че изпълняват волята Божия. Такива медиуми бяха Николина Балтова, Греблашева, Катя Зяпкова и други, които даваха ход предимно на чувствата и правеха много пакости.

♆ Lat. ♃ (Нептун латитЮд Юпитер).

От Божествения свят към българите се отправят мощни вълни от ангелската мъдрост (Юпитер) за промяна ума и психиката им, за да приемат Словото и братския живот, който скоро ще залее цялата земя.

♆⊻♀☌♆ (Плутон полусекстил Венера, съвпад Нептун).

Плутон в зодиакалния знак Близнаци - на обективния ум (Меркурий), показва големите заблуждения, с които е изпълнен ума на българите и неговите учени, професори, дали ход на материализма в живота си, който е в ущърб на своите ближни. Повечето от тях са психически разстроени и на напреднала възраст вършат много глупости и проявяват детинщини.

От казаното дотук за хороскопа на вселяването на Божия Дух в Учителя виждаме какви сложни задачи са му поставени за разрешаване. Да изведе българския народ от мрака и невежеството, в които плува, в светлата страна на разумния живот, отдаден за делото Божие. Учителят има всичките знания, сили и възможности за оправяне на българите, но той не проявяваше никога насилие към тях. При слизането си на земята,

Учителят е придружен от 200 милиона ангели, по 10 за всеки българин, които имат задачата да ги учат, възпитават, да ги търпят, докато се пробудят и да започнат да изпълняват работата, определена им от Бога. Силните мисли на тези 200 милиона ангели към българите ще пробудят съзнанията им и те ще намерят пътя към Учителя, пътя към Бога.

Вселяването
на
Христовият Дух
в
Петър Дънов

Вселяването в Петър Дънов на Христовия Дух на 48 годишната му земна възраст (15) 28.08.1912 г. ☿ 3h Търново

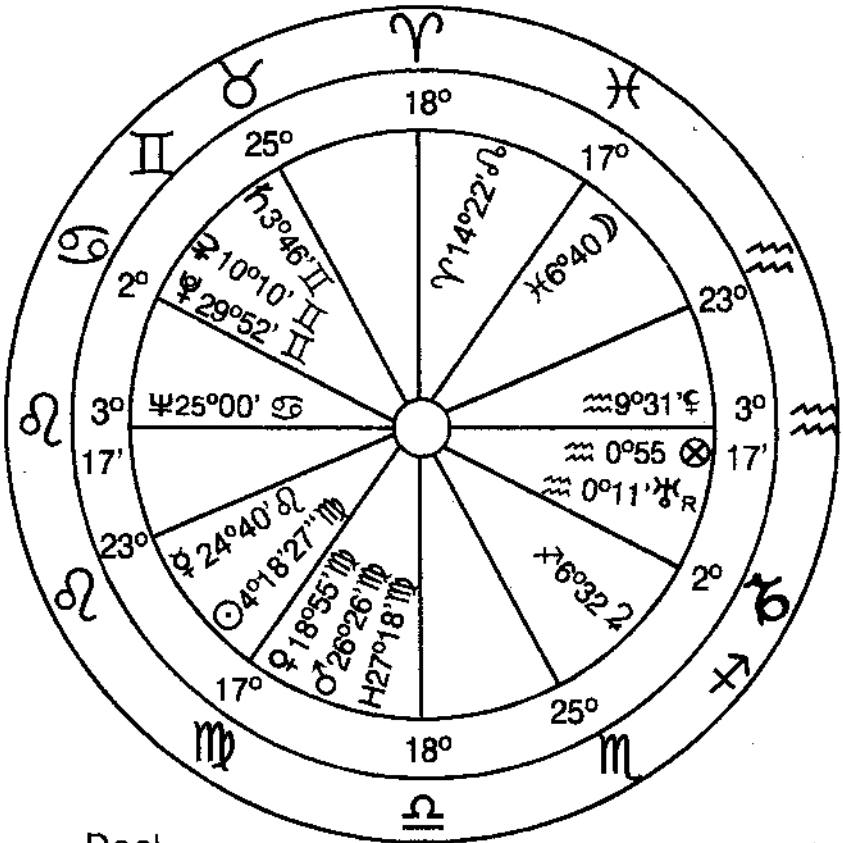

Lat	Decl	
	N 9°56'	☉☍☽☌☿□♃□♄⚹♆ ∥ ☿
S 3°04'	S 11°51'	☽☍☉□T♃□♄△♆ ∥ ☿
S 2°54'	N 10°37'	☿R☌☉⊻♂⊻♆ ∥ ☉,☽
N 1°21'	N 5°25'	♀☌♂
N 0°45'	N 2°01'	♂n⊻☿☌♀Q♃△♅⚹♆□♆ Lat.♃,♅,♆
N 0°30'	S 20°50'	♃n□☉□T☽Q♂☍♄ ∥ ♅,♆ Lat.♂,♅⚹♀
S 2°04'	N 18°53'	♄□☉□☽☍♃△♅
S 0°36'	S 20°43'	♅R△♂△♄☍♆⊼♆ ∥ ♃,♆☌♀☌⊗
S 0°31'	N 20°39'	♆n⊻☿⚹♂☍♅ ∥ ♃♅ Lat.♂,♃,♅
		♆⚹☉△☽□♂⊼♅

Вселяването на Христовият Дух в Петър Дънов

Учителят работи усилено с веригата, като всяка година провежда братски срещи на членовете, около празника Голяма Богородица – 15 август (сега 28).

Годишните срещи от 1899 г. до 1908 г. са проведени в град Варна.

От 1909 г. до 1915 г. съборите се провеждат в град Велико Търново и се прекъсва от световната война. Сестра Мария Казакова прави протоколите на срещите от 1906 до 1908 г. От 1909 г. до 1912 г. протоколите се водят от брат Петко Гумнеров. От 1913 г. до 1915 г. - от брат Димитър Голов.

В 1912 г. Учителят отива два месеца преди срещата, през м. Юни в Търново и се настанява в закупената през 1911 г. братска къща в село Арбанаси. Там той работи усилено с Библията, от която изважда стиховете, необходими за написването на книгата *„Заветът на цветните лъчи на светлината"*. Учителят я прочита на събора, като дава и обяснения за нейното използване. Скоро след това брат Димитър Голов напечатва книгата на луксозна хартия с кожена подвързия. Учителят ги раздава, подписани от него, на всички присъстващи на събора през 1912 г. Тогава той обявява: „Христос никога не е присъства така, както тази година присъства. Какви ли не мъчнотии ми се създадоха преди събора, особено когато се даваха стиховете от Господнята книга, които със своите вибрации, образуват лъчите, потребни за всички. Духовете се опитаха да се докоснат дори до здравето ми." На този събор Учителят препасва престилка на кръста си и умива краката на своите първи ученици и полива на другите да си измият ръцете, подобно на Христос преди 2 хиляди години.

На 15 август на един висок баир над село Арбанаси (Голяма Богородица) в 3 часа, когато на земята идват съществата на Бялото братство, при Учителя отива главата на Всемирното Бяло Братство - Христовият Дух и го пита:

„Петре, даваш ли тялото си, сърцето си, ума си и ще работиш ли за мене?"

Учителят му отговаря: „Слушам, Господи, да бъде Твоята Воля, както на небето, така и на земята."

Тогава в Петър Константинов Дънов се **вселява Христовият Дух и той става Миров Учител, който управлява Битието и Небитието, Бялата и Черната ложа.**

В направения за случай хороскоп за точното време на вселяването на Асцендента изгрява зодиакалният знак Лъв. Това езотерично значи, че го правят цар на земята и слънчевата система. Това е третото раждане на Учителя: първото във физическия свят, второто - в Божествения и третото - в духовния свят. Лъв на Асцендента изразява една царственост в движението на Учителя - той е цар - баща на душите. Развива широки гърди, масивни рамена, силни мишци и голяма глава, която контрастира на нежната долна част на тялото му. Има красива румена кожа и големи очи, които менят цвета си от сини - обикновено сутрин, кафяви на обед и черни вечерта. Погледът му изразява веселие, смях и постоянно доволство от всичко и всеки. Лъвът управлява сърцето и Учителят притежава голямо любящо сърце, което щедро раздава времето си, средствата и знанията си на нуждаещите се. Той е дете на слънцето и на цялата вселена - обичан и непрекъснато подпомаган от небесното войнство в трудната му и отговорна работа. Обича светлината и истината, на които е носител. Духът на Истината Беинса Дуно хваща всички шмекерии на хората около него и с няколко думи само цели право в целта и осуетява лошите им намерения. Носи в себе си непоколебимо желание за пълен успех на Делото Божие. Притежава лично обаяние, с което омайва слушателите в аудиторията, където изнася беседите си. Той е вдъхновен, неповторим оратор с тих мек глас, който се чуваше добре от всяка точка на салона. Ограден е със силите на любовта, мъдростта и истината и макар че е крайно привлекателен за противния

пол, Учителят държеше жените на разстояние от себе си, като същевременно ги възпитаваше. В направения хороскоп за вселяването на Христовия Дух в Учителя аз ще разгледам подробно физическите условия при които той работи с българите, изразено чрез аспектите на планетите. Обръщам внимание и на духовните аспекти, изразени в хороскопа чрез деклинациите, които са предимно умствени – северни (N) на 6 планети – израз на ангелската мъдрост, проектирана чрез силите на Юпитер и 3 южни (S) – на ангелската и човешка любов, изразена чрез планетата Венера. Виждаме, че Юпитер има южна деклинация (S), което говори, че духовните сили на Бялото братство са насочени първо към проявата на ангелската безкористна, братска любов между хората и тогава ще дойде ангелската мъдрост да съгради основите на новия живот в съзнанието на българите. Като погледнем към Божествените аспекти – латитюдите, виждаме, че при тях има превес Божията любов, протичаща чрез планетата Нептун с 5 южни латитюда – на сърцето и три северни (N) – на Божията мъдрост, изразени чрез силите на планетата Уран. Това говори, че българите имат жизнена необходимост да се запознаят с принципите на Божията любов, която е носителка на живота, да я приемат и да започнат широко да я прилагат с пълнота в живота си. Върху основата на любовта се гради мъдростта, която просвещава и учи съществата на великите закони, съществуващи в природата и цялата вселена. Това е планетата Уран, носител на знанието – на астрологията и окултните науки, които чертаят пътя на душите и определят задачите, които има да изпълнят на земята за своето усъвършенстване. В нея са показани всичките възможности, условия, сили и помощта, която душата ще има в трудния си път. Когато душите следват правия път, определен им от Бога, Той постоянно им помага и написва имената им на дланта си и всеки ден следи тяхното развитие. Затова Учителят казва: „Радвайте се, че вашите имена са записани на дланта на Бога и той постоянно се грижи за вас."

☉☍☽☌☿□♃□♄⚹♆ ‖ ☿ (Слънце опозиция Луна, съвпад Меркурий, квадрат Юпитер, квадрат Сатурн, секстил Плутон и паралел Меркурий).

☉☍☽ (Слънце опозиция Луна).

Този аспект се повтаря както в хороскопа на Учителя за вселяването на Божия Дух на 19.03.1897 г., с тази разлика, че в първия хороскоп Слънцето е в знака Риби, а Луната – в знака Везни, а при второто вселяване Слънцето е в знака Дева, а Луната – в знака Риби. Луната в Риби показва голямата и силна връзка на Учителя с Христовия Дух от преди 2 хиляди години. Понеже Луната е в 8 дом – на смъртта, Христовият Дух ще пази живота и здравето му в трудния период, през който той трябва да мине.

Този аспект – Слънце опозиция Луна, говори за безскрупулното отношение на царя – Фердинанд – към българския народ, който той го беше заробил и не се интересуваше от проблемите му в живота. Грижеше се само за своето лично благосъстояние, което изграждаше на гърба на народа. Строеше дворци и вили и вземаше заплати по-големи от всичките американски президенти по това време. Когато някой министър се съпротивляваше на безумното му харчене, Кобургът веднага го уволняваше. От идването му в България 1887 г. до абдикацията му в 1918 г. Фердинанд е взел повече от 133 милиона лева за заплати – около 360 хиляди лева месечно. Слънцето във втори дом в зодиакалния знак Дева показва, че Фердинанд е хитър, остроумен и годен да съзре онова, което му дава предимство в личните му работи. Той е добре разположен и ласкав, общителен към всички, от които се надява да има някаква облага. Това са част от отрицателните качества на царя. Той е красноречив и често използва лъжата за свои облаги. Интересувал се е само от своята собствена личност. Този аспект (Слънце опозиция Луна) говори, че Учителят се проявява като отличен лекар, който си служеше с методите на природата. Неговите лекарства са: топлите слънчеви лъчи, чистият планински въздух и горещата вода, поемана на глътки.

☉♂ ∥ ☿ (Слънце съвпад, паралел Меркурий).

Облагодетелства паметта и издига интелекта на Учителя. Много е благоприятно, че във всичките му 4 хороскопа: радикса, вселяването на Божия Дух, Христовия Дух и Господния Дух, **Меркурий винаги изгрява преди Слънцето на Асцендента**. Меркурий е светлоносецът, който проправя и осветява пътя на Бога, изразен чрез Слънцето към духа на Учителя. Това прави мисълта на Учителя много пъргава и подвижна, будна – готов да отговори веднага на всеки въпрос, който му се поставя устно или мислено – по телепатия. Седем професори се събрали една събота в дома на един от тях и разисквали по въпроса, че господин Дънов с беседите си привлякъл цялата студентска младеж при себе си. Решили всеки от тях да намери по един много труден въпрос в своята специалност и на другия ден, неделя, да отидат на беседата му, да ги зададат и той да се изложи пред всички присъстващи. Речено и сторено. Но те не знаят с кого имат работа. Учителят знае всичко. Нарежда на сестрите да запазят седем стола пред катедрата му. В неделя професорите отиват към 10 часа в салона и виждат, че той е пълен. Няколко сестри ги чакали отвън, веднага ги поканили и ги въвели в салона да седнат на запазените им места. Точно в 10 часа с Библията в ръка Учителят влиза в салона. Изпява се песен, казва се молитва и Учителят започва беседата си. Той се обръща към професорите и казва: „Сега тук при нас са дошли наши любопитни учени, които искат да ми зададат известни въпроси." По първия въпрос – той го казва и отговаря, и така на всичките седем въпроса, без професорите да са ги задали устно. Учителят допълнил: Ако нашите гости имат и други мъчни за тях въпроси, могат да ми ги зададат мислено. Професорите останали като гръмнати, понеже и на ум не им било дошло, че Учителят може да чете мислите на хората. Те не отговорили нищо и с голямо внимание изслушали беседата му. Скоро след този случай почти всичките започнали да посещават беседите му и си купили от бай Васил томчета да четат Словото.

☉□♃ (Слънце квадрат Юпитер).

Този аспект се отнася до българите, които не приемат ценните напътствия, които идват от Бога (Слънцето) и ангелската мъдрост (Юпитер), а ги отхвърлят и не зачитат порядъка, определен от природата. Това е Кобургът, който проявява лакомство в храненето и в купуване на всичко, което му харесва, да го притежава. Той е бил противник на голямото движение и е страдал от болести на телесните си функции. Фердинанд е бил тщеславен, грандоман в речите си, привързан към парадността до своеобразничене, както в обществото, така и в личните си дела. Често е бил обременяван от дългове. Неоснователна гордост му е пречила да работи за другите, предпочитал е да използва околните. Голям картоиграч и прави обзалагания, посещава спортни прояви и там залага като в повечето случаи губи. Цяла България е зад гърба му! Всичко е до време. Той се обявява срещу Бялото братство. Когато положението на фронта във войната става критично в 1917 г., Фердинанд изпраща адютанта си Алекси Стоянов да пита Учителя какво да правят. Учителят казва, че Германия ще загуби войната и България трябва незабавно да сключи мир. Кобургът вместо да вземе поука и благодари за добрия съвет, той арестува Учителя и го интернира в град Варна, хотел Лондон. Учителят заминава с влака за Варна, но казва, че този, който го е интернирал, скоро ще напусна България и няма да се върне повече в нея.

☉□♄ (Слънце квадрат Сатурн).

Този аспект се отнася пак до българския народ и неговия цар Фердинанд, който проявява силно негативните качества на Сатурн. Преди идването му на власт на 7.07.1887 г. Учителят държи беседа пред веригата, какви бели и нещастия ще донесе Фердинанд на България, като обръща главно внимание на първата му буква „Ф". Разбира се, че всичко, което се отнася до монарха, не е написано в беседата. Говори, че той ще има много пречки и спънки по време на царуването си. Ще се грижи изключително за своите дела, но ще среща много пречки, забавяния,

променящи желанията му. Бракът е злочест и ще доведе до смърт на съпругата му. През целия си живот ще бъде подтиснат и ще се чувства изоставен и лишен от свобода. Обичал е да се затваря в себе си, бил е песимист, враг на радостта, проявява слабо внимание и не се интересува от чувствата на другите към него и ще е много опърничав. Ще има постоянни умствени противоречия и борби за оправяне работите в царството. Ще има много болни амбиции. След Балканската война, като главнокомандващ спечелва и решава да направи велика България, обявява война на съюзниците си и България преживява първата си катастрофа – подарък от Фердинанд. Учителят спасява България от нахлуването на съюзническите войски и попадането ни пак под турско, гръцко, сръбско робство. Пред западните страни той минава за голям дипломат и силна личност. Много жестоко се е отнасял към сина си, Борис и три пъти са го спасявали от самоубийство с пистолет. Фердинанд повтаря грешката си и в европейската, Първата световна война, като не послуша Учителя и се включи в нея на страната на централните сили и последва втората национална катастрофа и той абдикира на 3.10.1918 г. в полза на сина си княз Борис. Кобургът не стига че докара България до просешка тояга и тя трябваше да плати 2 милиарда и 250 милиона златни франка репарации, но я ограби напълно. Натоварва 28 вагона, теглени от 4 нови локомотива, напълнени с над 10 тенекии по 100 кг, пълни със златни украшения, пръстени, обици. Напълва вагоните с най-хубавите и ценни картини по залите в София. От директора на банката Атанас Буров взема намиращото се там 300 кг злато и ги накарва да подпишат клетвена декларация, че няма да разгласяват 50 години това, което знаят. Това донесе буквата „Ф" от този цар за България. Фердинанд отива да живее в град Кобург в Германия и до края на живота си играе на ролетка, на която залага златните накити, картините и всичко, откраднато от България и почти всичко загубва – около 10 милиарда лева стойност. Това беше един много сериозен урок на падналия бог Сатурн – ръководител на българите, заради непослушанието и незачитането на Бога (Слънце квадрат Сатурн) и постоянната борба срещу Него. Виждаме, че всичко това е свързано с хороскопа на Учителя, който знае всичките тези безобразия и ги изтърпява и така започва пробуждането на съзнанието на българите. В 1918 г. народът ни минава през голям глад и мизерия и се намира в окаяна положение. Понеже българите напуснаха войната при „Добро поле" и отидоха в София да накажат Кобурга, но бяха разбити при Княжево от Юнкерите. Бог ги благослови с богата зърнена реколта. Доларът в 1918 г. е 150-160 лв., а в 1919 г. става 2 лева. Положението се нормализира.

☉✶♆ (Слънце секстил Плутон).

Както в хороскопа за вселяването на Божия Дух, така и тук Слънцето има още по-хубав аспект с Плутон. Докато там е Слънце квинтил Плутон, което придава известна артистичност и скрити прояви на Учителя, тук Слънце секстил Плутон, който е по-силен и Учителят държи много здраво в ръцете си падналите пакостливи бунтовни духове и много умело ги използва да пробуди съзнанието на българския народ. Разбира се, че това е един много мъчен процес, защото всеки пробуден българин много лесно може да се върне на старите си атавистични навици, наслоявани в съзнанието му преди повече от 2 хиляди години. Учителят раздаде на всичките братя заминаващи на фронта, написани на лист „Добрата молитва" и „91 псалом", който братята зашиват от лявата страна на куртките си – върху сърцето и всички се върнаха от войната живи и здрави, макар че шинелите им са били надупчени от много куршуми.

☽ ☍☉□ т♃□♄△♆ ıı ☿ (Луна опозиция Слънце, точен квадрат Юпитер, квадрат Сатурн, тригон Плутон и паралел Меркурий). Тези аспекти се отнасят главно към душата на българския народ.

☽ ☍☉ (Луна опозиция Слънце) се повтаря подобно на този от 1897 г. и говори, че българите са били напълно подобни в проявите си, както техния цар Фердинанд. Бог толкова велико и разумно е направил света – дава на всеки народ точно такъв

владетел, какъвто заслужава. Понеже Луната е във 8 дом, ще има много жертви от народа в двете войни, водени от Фердинанд. Тези жертви са били в полза за България, понеже се променя положението на народа и държавата. От това се пробужда съзнанието на много българи.

☽□♃ (Луна точен квадрат Юпитер).

Този аспект говори за враждебните отношения, особено на църквата и поповете към Учителя и войната, която водеха с всички средства срещу него. Аспектът ги прави да не могат да разсъждават правилно и имат много вътрешни борби и спорове. Синодът и духовниците живеят един разточителен живот, от което народът е крайно недоволен. Братството ги обсипва с нови идеи, които не могат и не искат да ги разберат и приложат. Поповете постоянно са насъсквали народа срещу братята и сестрите. В 1922 г. Учителят даде генерално сражение на поповете, които бяха решили да го разгромят научно със своите тези. Учителят изнесе беседата „Новият живот" и когато те искаха да опонират на Учителя става голяма буря и временно се отдръпнаха. 1925 г. поповете насъсват търновците да отидат с тояги и разрушат колибата и палатковия лагер на събора на братството. Когато тръгват да извършат това пъклено дело, става страшна буря, подобна на тази в 1922 г., падат керемиди по главите им и заваляваа силен едър град и бандата се изпокрива. Разбира се след това написват петиция и забраняват да се провеждат повече съборите в град Търново.

☽□♄ (Луна квадрат Сатурн).

Този аспект е много по-добър от Луна съвпад Сатурн в зодиакалния знак Везни в радикса, където Сатурн е в екзалтация и е много силен негативно. Тук Сатурн е в зодиакалния знак Близнаци и предразполага народа към размисъл за страданията, през които минава. Народът има един тъжовен живот, безпокоен, меланхоличен, придружен от много протакания и разочарования. Ще има много мъчнотии, предизвикани от управниците и често ще се стига до недоволства, стачки, бунтове и революции. Това е прякото въздействие на Сатурн върху душите на българите, обладани често от един жлъчен и егоистичен характер. Навсякъде те ще срещат врагове и ще се проявяват неделикатно, себично, грубо, а търсят добро отношение от другите. Този аспект и предният – Луна точен квадрат Юпитер – говорят за напълно безправното положение на жените и жестокото отношение на мъжете им към тях. Работят постоянно и непрекъснато поддържат семейния живот, а не притежават никакви права. Често ядат бой и постоянно са хокани и измъчвани. Учителят казва: „Издигнете жената, да има равни права с мъжа, за да се оправи живота на българите."

☽△♇ (Луна тригон Плутон).

Този аспект говори за правилната връзка, отношение и обмяна, които Учителят има със същества, които работят под земята. Показва, че той винаги е имал правилно отношение към подземните богатства, животните и земята изобщо. Винаги е оценявал правилно благата, които е получавал от природата и постоянно е благодарял за всичко. Той лесно намира подземни богатства, като злато, води, нефт, руди и др. Учителят обяснява, че когато има нужда от средства, отива някъде в гората, разравя едно скрито златно съкровище, взима си няколко жълтици – колкото му трябват, написва бележка кой и за какво е взел жълтиците и пак го заравя. Така гномите, които пазят съкровищата, не го преследват. Обикновеният човек, като намери злато, го взима всичкото и понеже то е окървавено, той трябва да плати с живота си за него, за лакомията, която проявява. Учителят е абсолютно издръжлив при болести, лесно се справя и освобождава от тях и не се плаши от никакви физически изпитания. Той обича земята и умее да я обработва добре, като едновременно благославя труда на всички земеделци. Веднъж го питат – къде се намира в този момент неговия пръв ученик. Той отговаря: „Моят първи ученик в този момент оре с биволите земята." Учителят е карал земеделците от провинцията да му донасят няколко килограма жито. Той го благославял и им го давал и им

заръчвал да го смесят с житото, определено за посев и го разбъркат. Така нашите приятели земеделци получаваха високи добиви.

☿ R ‖ ☌ ☉ ⊻ ☌ ⊻ ♆ ‖ ☽ (Меркурий ретрограден паралел съвпад Слънце, полусекстил Марс, полусекстил Нептун и паралел Луна).

В хороскопа Меркурий ретрограден е във втори дом в зодиакалния знак Лъв и надарява Учителя с благородни идеали, възвишени наклонности, буден, положителен и упорит разсъдък, който ненавижда долните и подли дела. Той е симпатичен, добър и казва винаги това, което мисли. Притежава отлични организаторски способности и може да води хората безпогрешно в пътя на новия живот, на доброто и любовта в света. Меркурий, както споменах по-горе, е пред Слънцето и озарява пътя на Божия Дух, да прониква в умовете на хората, да ги събужда и възпитава.

☿ R ⊻ ☌ (Меркурий ретрограден полусекстил Марс).

Този аспект дава на Учителя един жив, изтънчен, изобретателен ум, притежаващ много способности. С голямо въодушевление той приема Словото, диктувано му от небето и с голяма любов го предава на слушателите си в школата. Неуморно им съдейства да оправят живота си, да отворят умовете си, за да разбират Писанията. Учителят притежава необикновена похватност и с ръцете си може да направи всичко, което пожелае – бързо и по удивителен начин. Винаги завършва бързо работата си. Може да има голям успех в литературата – произнесеното от него Слово и отпечатването му в томчета.

☿ R ⊻ ♆ (Меркурий ретрограден полусекстил Нептун).

Този аспект обяснява, че Словото, което Учителят изнася, е пропито от Божията любов, а всяко нещо, пропито от Божията любов, е вечно. Неговият ум е насочен към окултните знания и изкуства и притежава дълбока мистична духовна сила, достатъчна за да доведе до успешен край поверената му работа. Учителят спазваше стриктно програмата, дадена му от небето и през 1943 г. изнася понякога всеки ден беседи, да навакса изпуснатото и да даде на човечеството това, което Бог му е определил. Когато го запитали защо изнася всеки ден беседи, той отговаря, че няма време и затова бърза. Той изнесе (според него) 7777 беседи на подготвения от пред 5400 години български език – най-подходящ за окултното знание. Само в българския език има две имена за Бога: Господ (съществата, завършили еволюцията, които ръководят живота на космоса) и Бог (единният, незнайният, великият Дух на вселената).

☿ R ‖ ☽ (Меркурий ретрограден паралел Луна).

Дава извънредно схватлив ум, отлична памет и редки умствени способности. Голям успех в духовния живот, и словото, и дикцията изработена до съвършенство. В радикса Меркурий точен квадрат Сатурн съвпад Луна го направи ням до 6-годишна възраст, а в този хороскоп показва, че може да говори отлично, непрекъснато, като способностите му за изразяване достигат до най-висшата степен на лингвистите. Той винаги вижда хубавата страна на живота, на хората. Много обича пътуванията сред природата, особено излетите в планините.

♀ ☌ ☌ (Венера съвпад Марс).

Този аспект активизира сърцето и волята на Учителя и ги насочва към примиряване на половете, побратимяване и създаване на едно общество от братя и сестри. В Словото си той дава начините за трансформиране на низшите чувства и страсти и човекът да се освободи от негативното влияние на черната ложа – да стане свободен. Да даде ход на правата мисъл – носителка на светлината в живота и да елиминира животинските чувства – носители на тъмнината.

♂ п ⊻ ♀ ☌ ♀ Q ♃ △ ♅ ⚹ ♆ □ ♇ Lat. ♃, ♅, ♆ (Марс в перихелий полусекстил Меркурий, съвпад Венера, квинтил Юпитер, тригон Уран, секстил Нептун, квадрат Плутон, латитюд Юпитер, Уран и Нептун).

♂ п Q ♃ (Марс в перихелий квинтил Юпитер).

Този аспект свързва огъня на Марс със силите на Бялото братство в Учителя,

който с ентусиазъм и воля ги вдъхва в последователите си, за да преодоляват мъчнотиите и трудностите, които ще ги спъват и да се освобождават лесно от старите си атавистични навици. Много от тях са му били големи врагове в миналото и постоянно са го критикували. Учителят им отговаряше със своята неизменна любов. Под действието на този аспект Учителят притежава идеален характер: нито много щедър, нито много пестелив, но строг, справедлив, изобретателен и способен да доведе делото Божие до добър край. Радвал се е на голяма жизненост и здраве, голяма закаленост, с която преодолява успешно всички външни и вътрешни трудности.

♂п△♅ (Марс в перихелий тригон Уран) дава на Учителя амбициозен характер, оригинален, жив, изобретателен ум, интуитивен и плодоносен, способен да се бори с най-големите трудности при най-критични обстоятелства. Може да направи много открития във всички области на науката. Всички открития и нововъведения минават през неговото съзнание и той ги допуша или отхвърля. Синът на наша сестра си направил лаборатория в големия им таван, където денонощно правел опити и изследвания. Разболял се от туберкулоза. Майката изпраща съседката си, също наша сестра, да помоли Учителя да помогне на болното й момче. Учителят мълчал. Отива втори път да го моли, но той нищо не казал. Състоянието на момчето се влошило много и сестрата отива трети път да моли Учителя за помощ. Той я изгледал и казал: „Какво искате? С неговите изобретения да вдигне земята във въздуха и да я превърне на прах. Непременно ще си замине." Скоро младежът си заминал, без да може да направи фаталния опит. Учителят е пионер на епохата на Водолей, много практичен, енергичен и предприемчив до степен да осъществи плановете, спуснати му от невидимия свят. Той обича всички хора, помага и спасява своите врагове и им създава условия да се развиват. Няма врагове, а всички му се приятели, т.е. – негови немирни и непослушни деца.

♂п⚹♆ (Марс в перихелий секстил Нептун).

Учителят, който владее природните сили и направлява живота в космоса, омекотява чрез Божията любов всички войнствени елементи и ги използва за доброто на човечеството, като превръща всяко зло в добро. Навсякъде той работи с доброто и любовта, сее добрите семена на мира и хармонията, които в бъдеще ще израснат и ще дадат своите добри плодове. Злото е едно ненаправено (отложено) добро и може да се поправи. Учителят на Изгрева, Витоша, Рила, често казваше: „Господи, колко велико и колко разумно си направил света."

Този аспект (Марс секстил Нептун) показва, че Учителят има една постоянна и непреривна връзка с духовния и Божествения свят на мира и хармонията и е носител на тези добродетели.

♂п□♇ (Марс в перихелий квадрат Плутон).

Отнася се до царя Фердинанд с неговите ненаситни апетити за заграбване на земи и създаване на велика България. Така той се явява като най-големият разрушител на българската държава. В него липсват всякакви висши идеали и нравственост. Води се изключително от низшите си инстинкти и е готов на всички престъпления, само да постигне желанията си – да забогатее. Става голям песимист, пияница, с извратена природа и желания за най-противоестествени удоволствия. Готов е да пожертва цяла България, за да стане известен и велик в историята.

♂nLat.♃,♅,♆ (Марс в перихелий латитюд Юпитер, Уран и Нептун) говори за силните Божествени влияния върху умовете и волята на българските войници и офицери, начело на които е Фердинанд. В съзнанията им постоянно текат енергиите на ангелската мъдрост (Юпитер), Божествената мъдрост (Уран) и Божествената любов (Нептун). По този начин небето пази войската ни да не бъде избита и пробуди съзнанието и волята на войниците, които изпълниха съвета, волята на Учителя, отправена към Фердинанд и напуснаха фронта при „Добро поле" и тръгнаха към София да накажат виновника за втората ни национална катастрофа – Фердинанд. Понеже не бяха добре организирани, бяха разбити от изпратените от Кобурга

юнкери от военното училище. Така България се спаси от окупация на съюзническите войски и сключи примирие.

♃п□☉□т☽ ☌♂☍♄ ∥ ⚳, ⚷ Lat.♂, ⚳⚺⚹ (Юпитер в перихелий квадрат Слънце, точен квадрат Луна, квинтил Марс, опозиция Сатурн, паралел Уран и Нептун, латитюд Марс и Уран, секстил черната луна – Лилит).

Когато Учителят слиза на земята в 1864 г., князът на този свят, Велзевул, му казва: „Аз ще те пусна на земята, но при едно условие. Аз ще ти изпращам учениците, които трябва да учиш." Учителят се съгласява с това условие и до вселяването на Божия Дух в него на 19.03.1897 г. е подложен на постоянните силни атаки на черната ложа, за да изплати родовата си и поетата от него карма на българския народ.

В радикса има Плутон опозиция Юпитер, където Плутон е в знака на гласа – Телец и Юпитер е в Скорпион. Това е втората причина за това, че Учителят беше ням до 6-годишната си възраст. Аспектите на Юпитер говорят за неговите врагове, врагове на Бога от памтивека. Още в първите срещи на веригата казва на присъстващите членове, че те са били по времето на Христа и са викали: „Разпни го!" Това са врагове на Христа, пратени от княза да се учат при Учителя. По-късно, по време на школата, на беседите в 10 часа – неделя, идваха да слушат Словото му старозаветните. Някои от тях му задават въпрос: „Откъде сте събрали тези хора от кол и въже? Един ходи бос, друг брадясал, трети със скъсани панталони, четвърти бръкнал в носа си и диша, друг застанал неподвижен като кол – медитира." Учителят отговаря: „Такива Бог ми е изпратил и с тях работя. Други няма!" Той им предлага те да дойдат на тяхното място и да учат Словото, но те му отказват.

Учителят се обръща към заобиколилите го приятели от Изгрева и казва: „Вие не сте най-добрите на земята, но по-добри от вас няма. Всеки от вас струва повече от целия този български народ. Вие сте кваса на света, от който ще се заквасят всичките хора по лицето на земята." Учителят знае добре, че работи с най-големите си врагове, действали срещу него от векове и дошли от всички краища на света. Когато му казват, че много пъстро е неговото обкръжение, той се обръща към заобиколилите го изгревяни, посочва към тях с пръст и казва:

„Щом учението ми при вас успя, то ние ще победим! Щом учението ми при вас успя, моите врагове от памтивека и злосторниците на света, то ние ще победим. Ще победим света вътре във вас и света около вас. Ще победим!"

Това беше обкръжението на Учителя, изявено след третото му раждане на 48 години, когато той оформя тялото си на мъдростта. 70% бяха негови явни врагове и едва 30% възприемаха донякъде Словото му. Духът и душата му са били огорчени до дъното си от нашето непослушание, безверие и лъжата, която често използвахме. (Трите най-страшни бацили в живота на човечеството.)

Учителят поемаше цялата карма на братството и когато в 1936 г. разправиите на Изгрева стигнаха до своя краен предел, той спаси Изгрева от подпалване и изгаряне, организирано от Съюза на запасните офицери и тяхната организация „Народна защита". Когато след това те решават да сложат бомба под салона със закъснител и да избият братята и сестрите, Учителят пред господарите на кармата пое този удар върху себе си. На 12 май 1936 г. беше извършен побой над него. Той се разболя и мина през по-страшна Голгота от тази на Христа. Тази негова велика жертва за братството отмени адската машина, която „Народната защита" искаше да постави под салона. Много от изгревяните съзнателно или несъзнателно работеха срещу делото на Учителя.

♃пLat.♂, ⚳ (Юпитер в перихелий латитюд Марс и Уран) говори, че от Божествения свят са идвали непрекъснато вълни с мощни вибрации на Божествената мъдрост (Уран) и силите Божии (Марс) да укрепват осиротелите души на изгревяните, събрани около Учителя да слушат и учат Словото му. Той се справи с всичките си врагове и ги постави на мястото им. Използваше ги умело и всичките им негативни прояви ги превръщаше на добро. Мнозина си заминаха, особено след

напущането на този свят на Учителя. На добрите си работници той продължи живота им с дотации и те достигнаха до завидна старост, макар че по радикса им трябваше да си заминат на около 50-годишната им възраст.

♄□☉□☽☌⚹△⚻ (Сатурн квадрат Слънце, квадрат Луна, опозиция Юпитер, тригон Уран).

Животът на Учителя е свързан неразривно с кармата на българския народ и техния цар Фердинанд. Понеже господарят на кармата Сатурн е в знака Близнаци – на научния свят, в 11 дом на хороскопа – на приятелите, говори за големите му врагове, произлизащи от интелигенцията на България. Там се намира и Плутон. Няма помия, която да не е изписана върху главата на Учителя, особено след създаването на школата му в 1922 г. той обяснява:

„Някога българите са направили едно голяма добро на Господа. Сега чрез мен се реваншира на българите. Аз правя на българите добро, а те ми цапат лицето с лайна. Но въпреки това аз пак ще го направя това добро, защото изпълнявам Волята Божия."

В един вестник написват остра статия срещу Учителя и брат Иван Антонов, ядосан от лъжите, иска позволение от Учителя да напише подобаващ се отговор. Учителят му казва: "Аз нямам право да се защитавам, защото Бог ме защитава навсякъде. Ти напиши статията, щом желаеш." Брат Иван написва една отлична вдъхновена статия и ги прави на бъзе и коприва. Купува много вестници със статията му и ги раздава на братята и сестрите. В отговор на статията му журналистите писали, че уж дъновистите били прости хора, но умеели отлично да се защитават. Журналист написал статия срещу Учителя, в която казва, че той се меси в политиката на България и насочва и дирижира отношенията в държавата. Брат Иван Антонов прочита статията и отива при Учителя и иска позволение да се разправи с журналиста – да го набие. Учителят го погледнал строго и казал: „Този журналист схванал истината и я написал във вестника. Действително аз управлявам политическия живот не само в България, но в целия свят и в целия космос – всичко минава през мене." Брат Иван останал като попарен от този преврат на нещата. Той отива в редакцията на вестника, намира журналиста, който стоял смутен пред него, благодарил му за хубавата статия, извадил цигулката си от кутията и му изсвирил песента „Кажи ми ти истината".

♄△⚻ (Сатурн тригон Уран).

Този аспект показва, че Учителят с голяма амбиция, решимост и способност се концентрира върху проблемите на братството, проявява мъдро своя авторитет, планира и систематизира особено живота на изгревяните, като ги хармонира винаги. С личния си пример, силната си интуиция и вътрешното си проникновение, той поставя всеки брат и сестра на определеното им място в живота. С Божията мъдрост (Уран) той оказва силно влияние на приятелите, която оправя и регулира човешката правда, в която постоянно се спъват братята и сестрите и ги насочва към Божията правда, която дава постоянно и на всички и помага на всички страдащи души. Макар че много малко братя и сестри приеха Божията правда в живота си, в бъдеще тя ще даде изобилно отлични плодове.

Сатурн се намира на 3°46' в зодиакалното съзвездие Близнаци, съвпад със звездния куп Хиадите – главата на Телеца на 3°34' в зодиакалния знак Близнаци. Това е куп дъждовни звезди, дъждовална звезда или „дъждовни капки". Има изразено марсово нептуново влияние, съчетано с това на Уран. В същество като Учителя, обуздал низшия живот в себе си, ще му даде голям успех в живота и то предимно в духовния. Дава на Учителя голямо задълбочаване върху проблемите на българския народ и постоянно намиране на изходни врати от опасните ходове на неговия цар Фердинанд. Както отбелязах, Учителят спаси България при междусъюзническата война от окупация и поробването й от турци, гърци, сърби и румънци.

⚻℞△♂△♄☌♆⚼⚻ ∥ ⚹, ⚻♂ т⚻♂ ⊗ (Уран ретрограден тригон Марс, тригон Сатурн, опозиция Нептун, квиконс Плутон, паралел Юпитер, паралел Плутон и точен съвпад Лилит, съвпад точката на щастието).

Тук в хороскопа Уран е много силен, в собствения си знак Водолей, в точен съвпад с точката на щастието. Уран е ретрограден и с много пречки, мъчнотии и забавяния. Учителят ще даде ход на Божествената мъдрост (Уран) към човешките души в школата, организирана от него в 1922 г. Той е изпълнен с Божията мъдрост и голяма сила да преодолее всички пречки в пътя си към извършване Волята Божия, определена за земята. Притежава изключителна силна интуиция и знания да помага на цялото човечество, да тръгне в пътя към новия живот.

♅ R☍ ♆ (Уран ретрограден опозиция Нептун) говори за скрити врагове на Учителя от миналото, които се стремят да минират доброто му име, да го изложат на публични скандали и немилост в обществото. ще има големи неприятности в обществените отношения. Това показва прекъсването на неговата работа за повече от година през 1917 г., когато е интерниран в град Варна и е освободен след абдикирането на Фердинанд на 3.10.1918 г. По-късно Учителят отбелязва, че това е дело на черната ложа, която има много углавни дела и ще бъде съдена. Прекъсват му работата и той прави големи усилия да навакса пропуснатото.

♅ R⊼ ‖ ♇☌ ⚷ (Уран ретрограден квиконс и паралел Плутон, точен съвпад Лилит).

Тези констелации говорят за големите трудности, които Учителят преодолява при създаването на школата – борбата срещу поповете в Търново на 19.08.1922 г. Ръководен от висшия си разум, преодолява препятствията и открива за пръв път на замята на 24.02.1922 г. школа на Бялото братство. Под влиянието пак на черните сили, много млади приятели определени да присъстват в класа и да създават аура при която да се изнася Словото Божие, отиват в провинцията да правят комуни. Там повечето от тях се разболяват и си заминават от този свят. Други младежи пожелават да вземат раница с беседи и да отидат в провинцията да проповядват новото учение. Учителят веднага коригира тази тяхна забежка и им поставя задачата всеки млад човек да завърши висше образование в университета и да му донесат дипломите си. Явява се друга пречка за работата в класа – брат Любомир Лулчев влиза в братството и организира тъй наречената Упанишада, на която събира братята и сестрите преди беседата и няколко пъти салонът е празен. Учителят освобождава приятелите от неговото силно психично внушение и той започва да събира упанишадата след беседата на Учителя. Другото отклонение от школата на учениците е по спиритически сеанси, в групата на бай Дончо, където отиват стенографките и най-близките до Учителя братя и сестри. Поканват Учителя да отиде на един сеанс, но никакъв дух не се явява. Дончо си маха ръцете и казва, че от 20 години за пръв път духовете не идват при него. Учителят отговорил: „Малко ли е моето присъствие тук между вас?" Разтуря се групата на бай Дончо и той скоро си заминава от този свят. Това са трудностите в школата на Учителя, показани от аспектите на Уран ретрограден.

Уран ретрограден е на 0°11' в зодиакалния знак Водолей и съвпад с Алтаир, алфа от Орел на 0°32' във Водолей. По арабски Алтаир значи орел. Има марсов характер, съчетан с влиянието на Меркурий и Юпитер. Съвпадът е на Десцендента и придава на Учителя голяма издръжливост, смелост и щедрост. Ще има почит, уважение и издигане в духовните среди. Учителят много целеустремено се движи към осъществяване на задачите, поставени му от небето, непрекъснато озаряван от лъчите на Божията мъдрост. Той никога не се отклонява и вътрешно никога не отстъпва от начертания му от Бога план и път на работа. Завършва всяка работа с успех.

♆ п ⊻ ☿ ⚹ ♂ ☍ ‖ ♅ ‖ ♃ Lat. ♂, ♃, ♅ (Нептун в перихелий полусекстил Меркурий, секстил Марс, опозиция, паралел Уран, паралел Юпитер, латитюд Юпитер, Марс и Уран). Нептун се намира в психичния знак Рак в 12 дом. Това говори за една велика духовна работа на Учителя в пълна тайна за благото на човечеството. Той споделя своите вътрешни знания и ги дава в Словото, изнасяно в школата и отговаря на всички мислени въпроси, задавани му от приятелите. Учителят притежава

силна интуиция, съчувствие и любов и отлично схваща и разбира скърбите и радостите на околните. Той помага на всички и е обичан от всички, към които е отправил своята милостива ръка. Учителят е в постоянно съприкосновение с най-нежните сили на природата и притежава всестранно развити духовни качества. Лесно влиза във връзка с всяка нуждаеща се страдаща душа и й помага по Божествен духовен или физически начин. Достатъчно е някой да отправи своя зов към него, когато е в голяма опасност и помощта веднага идва. Много приятели имат тези светли опитности, свързани с безграничните възможности на Учителя; в това число и аз много пъти. Учителят беше изпълнен с най-нежна и всеобемаща Божествена любов към всяка душа и към всички същества по лицето на земята. той полагаше еднакви грижи както към човешките души, така и към растенията и животните. Само с един поглед той разчиташе историята на развитието на дадена душа – откъде идва, какви знания носи и от какво се нуждае. Има много случаи, когато помага на птиците да си намерят храна, на пчелите и други. Това е описано в книгата ми „Светъл лъч към човешките души".

♆ nLat.♂,♃,♅ (Нептун в перихелий латитюд Юпитер, Марс и Уран).

Тези аспекти показват силната връзка на Учителя със силите и възможностите на Божествения свят и постоянен поток от ментални сили към него, силите Божии (Марс), ангелската мъдрост (Юпитер) и Божествената мъдрост (Уран). В Словото той не допуска никаква грешка. Беседите му са построени по законите на музиката и всяка дума представлява определен тон, който в ангелския свят звучи и в съчетание с другите тонове (думи) се образува една величествена симфония. Затова не трябва да се променя или премахва нито една дума от Словото на Учителя, защото щом се промени само една дума, симфонията звучи фалшиво и ангелите казват, че това не е Словото Божие. Те музикално, чрез музиката, образувана от беседите, възприемат Словото.

В хороскопа Нептун е на 25°00' в зодиакалния знак Рак и е в съвпад с лъчезарната звезда Процион, алфа от малкото куче на 24°43' в зодиакалния знак Рак. Тази звезда се намира на шията на малкото куче и буквално значи водеща голямото куче – предно куче. Има марсова и меркуриева природа. Този съвпад дава на Учителя големи сили, воля и способност да претвори замислите и плановете си в действие. Дава издигане в духовното и сочи път, по който да ходи, като се ползва от големите енергии и будния ум, който придобива. Учителят издържа на всичките напрежения, като стопява с Божията любов (Нептун) многобройните пречки, които имаше в пътя за откриването на школата на Бялото братство. Нептун в зодиакалния знак Рак съвпад Процион и опозиция Уран дава големи неприятности и внезапни промени в местоживеенето (Нептун е в Рак). Това е интернирането му в град Варна.

♆☌☉△☽□♂∧♅ (Плутон секстил Слънце, тригон Луна, квадрат Марс, квиконс Уран).

Позитивните аспекти на Плутон показват, че Учителят умело връзва тъмните сили на ада, а и той ръководи и бялата, и черна ложи, които безпрекословно му се подчиняват.

♇□♂ (Плутон квадрат Марс).

Учителят връзва и най-голямото зло за България – Фердинанд и го изпраща вън от страната. На него се подчиняваха всички същества видими и невидими (за нашите очи), но ние сме постоянен обект за нападения от тъмните сили. Той постоянно ни учи в Словото как да се справяме с негативните си мисли и чувства, идващи от подземното царство на Плутон. Беинса Дуно е Духът на истината и планетата Плутон символизира истината в слънчевата система, която е изчезнала от земята. Когато един човек върви по пътя на истината, той е напълно свободен и Плутон отваря торбата с положителните си аспекти за него.

част III

Вселяването на Господният Дух в Петър Дънов

Вселяването в Петър Дънов на Господния Дух на 58 годишната му земна възраст 16.07.1922 г. ☉ 15h Боровец

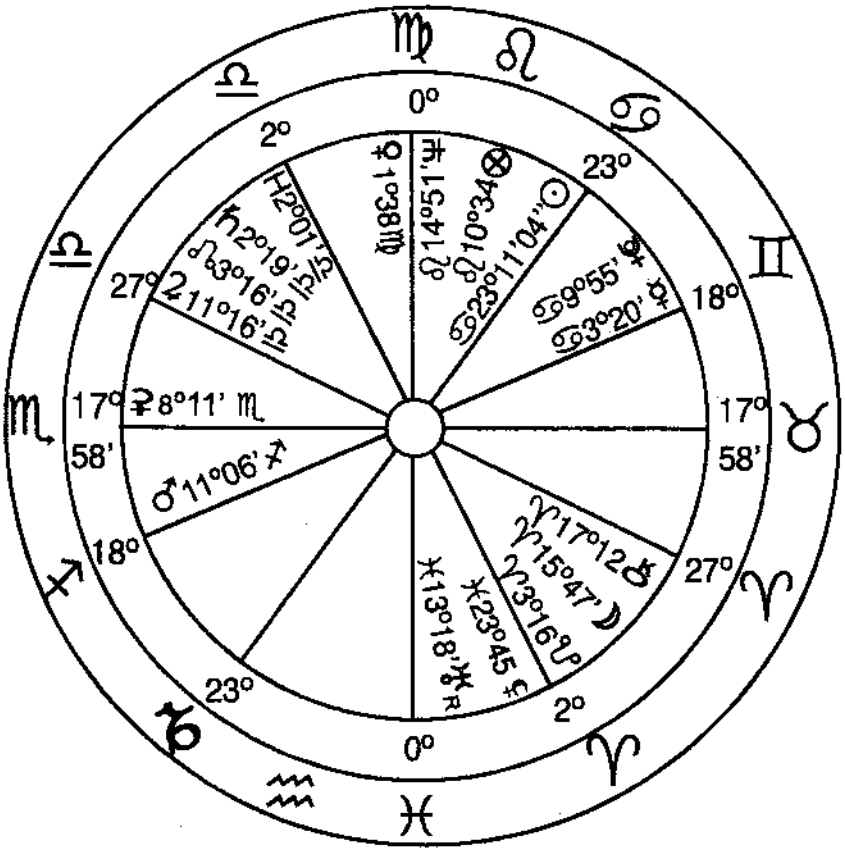

Lat	Decl	
	N 21°28'	☉Q♄ ∥ ☿△T♀
S 1°12'	N 5°07'	☽△♂☍♃⊻♅△T♆ Lat.♃
S 1°39'	N 21°45'	☿n✳♀□♄♂♆ ∥ ☉Lat.♀
N 1°28'	N 12°17'	♀✳☿⊻♄Lat.☿,♃
S 4°02'	S 26°06'	♂△☽T✳♃Q♄□♅△♆⊼♆
N 1°15'	S 3°19'	♃n☍☽✳♂♂♄⊼♅✳♆□♆Lat.☽,♀
N 2°20'	N 1°13'	♄nQ☉□☿⊻♀Q♂♂♃
S 0°48'	S 7°18'	♅R⊻☽□♂⊼♃⊼♆△♆
N 0°08'	N 16°31'	♆n△T☽△♂✳♃⊼♅⊥♆
		♆♂☿⊼♂□♃△♅⊥♆

Вселяването на Господният Дух в Петър Дънов

На 16.07.1922 г., неделя, след връщането на Учителя с 104 братя и сестри от хубава екскурзия до връх Мусала, в 15 часа в Петър Константинов Дънов се **вселява Господния Дух на Силите и той става Космичен Учител на цялата вселена. Учителят обединява и хармонира космоса с Мировата любов и Космичната обич.** Той съдържа в себе си троицата: Отец, Син и Дух. Вселяването става точно в 15 часа, когато Бог слиза и минава по земята да гледа живота на хората.

„И чуха гласа на Господа Бога, като ходеше в рая надвечер." *(Битие 3:8)*

Затова Учителят, когато имаше някои важни срещи с някои братя или сестри, ги определяше винаги в 15 часа и в петък – деня, когато е създаден човека по образ и подобие Божие.

Виждаме в хороскопа, че има 4 активни планети: Меркурий в перихелий, Юпитер в перихелий, Сатурн в перихелий и Нептун в перихелий и една ретроградна – Уран ретрограден, която ще проявява по-слабо Божествената мъдрост – това говори, че Учителят ще работи усилено върху обективния ум на българите (Меркурий в перихелий) и господаря на кармата Сатурн и запленен Меркурий от господаря на ада Плутон. Той ще работи и за възстановяване на връзката на българите с Бялото братство (Юпитер в перихелий), загубена преди 2000 години. Учителят ще омекотява значително и кармата на българите (Сатурн в перихелий) и ще ги изведе на добър край. Във Втората световна война България воюва с целия свят. Обяви символична война на Англия и Америка – опитахме им бомбите, след това на СССР, после на Германия и не беше окупирана от чужди войски и понеже българите не искаха Учителя, той им даде своя антипод – комунистите. Учителят обръща най-голямо внимание да влезе в българите Божествената любов и да бъдат нейни носители (Нептун в перихелий). Това ще стане в близкото бъдеще, понеже Нептун има само положителни аспекти и ще донесе велики блага на България. Като разглеждаме аспектите от духовния свят – деклинациите, виждаме, че 6 са северни (N), силен превес на ангелската мъдрост, изразена с планетата Юпитер, и 3 са южни (S), свързани с човешката и ангелската Любов (Венера). Понеже ангелската мъдрост (Юпитер) е с южна деклинация (S), говори, че първо Учителят ще изгради основата на живота – ангелската любов между българите и след това с голяма сила ще дойде и ангелската мъдрост, изявена в Словото. При Божествените аспекти – латитюдите – има равенство: 4 северни (N) и 4 южни (S) латитюди, като Божествената любов (Нептун) има северен знак (N), а Божествената мъдрост (Уран) – южен (S). Това говори, че пак първо ще се прояви Божествената любов (Нептун), но съпроводена от Божествената мъдрост (N), а Божествената мъдрост (Уран) ще дойде след нея с известно закъснение – понеже Уран е ретрограден. Значи първо хората ще се побратимят и обикнат, а след това ще дойде светлината – Словото, което ще даде знание на хората за природните закони. Най-важното вселяване в Учителя е първото на Божия Дух, което става в неговата най-важна година за живота – слънчевата, на неговата 33-годишна земна възраст. Следва вселяването в него на Христовия Дух на неговата 48 годишна възраст и третото вселяване на Господния Дух – на неговата 58-годишна земна възраст. Господният Дух, това са съвършените същества, завършили своята еволюция, станали богове и ръководят живота и развитието на вселената, над които е Духът на истината Беинса Дуно. Те носят силите в природата, в космоса и затова на хороскопа направен за момента на вселяването им в Петър Дънов изгрява зодиакалния знак Скорпион, носител на големи физически и духовни сили, които са му жизнено необходими за трудната задача, която изпълнява – изнасянето на Словото. При първото вселяване – на Божия Дух, в хороскопа изгрява зодиакалният знак Водолей, който сочи главната задача на Учителя – да подготви човечеството за идването на новата епоха и култура на Водолей, носителка на

братство, мир, хармония и любов. В хороскопа в момента на вселяването на Христовия Дух на Асцендента изгрява зодиакалният знак Лъв, т.е. синът (Лъв) допълва работата на бащата (Водолей), а Господният Дух - при вселяването изгрява зодиакалният знак Скорпион, изпълващ Учителя с мощ и сила да изпълни Волята Божия на земята. Виждаме ясно, че в работата на Учителя по изнасянето на Словото Божие на земята взима участие цялото небе, всички същества и йерархии от Бога до хората. Изявява се величието на Бога и голямата Му любов към човешките създания – да ги научи на принципите и законите, които владеят вселената – задължителни за всички същества. Така човешката раса ще придобие необходимото й знание, ще се откаже от старите си атавистични навици, ще се обърне към доброто и любовта, братството, хармонията и мира и ще ги постави като основа на своя разумен живот.

Както споменах, Господният Дух се вселява в Учителя, когато той е на 58 земни години, когато е открил единствената по вида си за земята и вселената школа и е изработил тялото на истината.

Разумните същества на земята от 28 до 35 години изработват духовното си тяло. От 32 до 42 години – тялото на любовта. От 42 до 49 години – тялото на мъдростта и от 49 до 56 години – тялото на истината.

При първото вселяване в Учителя на 33 години, той е изработил своето духовно тяло. При второто вселяване на 48 години той е изработил телата на любовта и мъдростта. При третото вселяване, Учителят притежава на земята и тялото на истината. Виждаме какви велики сили и фундаментални условия са участвали в изнасянето на Словото Божие на земята. както споменах по-горе, на Асцендента в хороскопа на Учителя при вселяването на Господния Дух в него изгрява зодиакалният знак Скорпион, който дава промени в тялото му. Носът му става по-голям и масивен, за да може неговата индивидуалност да издържа на големия напор на силите при работата му. Разбира се външните изменения са в рамките на радикса. Така никой учен астролог от негативните сили не може да разбере, че зад мекия Асцендент на раждането (Везни) стои войнствения силен Скорпион. Така Учителят не проявява негативните качества на Скорпиона: да командва и насилва учениците си и хората около него. Асцендента е тригон Слънце и Уран и той има меки, любовни изяви във всяко отношение. Обича хората и постоянно им помага при мъчнотиите в живота им. Хармонично прилага Божията любов (Нептун) и човешката и ангелската любов (Венера), която е поставена най-високо в хороскопа, съвпад МС. Нея хората по-добре и по-лесно я разбират. Учителят умело скриваше огромните си физически и духовни възможности и воюваше главно със светлия си ум и най-силното оръжие – доброто и любовта.

☉Q♄ || ☿△♅ (Слънце квинтил Сатурн, паралел Меркурий и точен тригон Лилит).

Тук Слънцето е в наталния си мистичен знак Рак, който в духовния свят символизира вратата на живота. То е точен съвпад с деветия дом, показващо, че Божият Дух ще се проявява в пълнота в школата му и ще съдейства постоянно за духовното развитие на братята и сестрите. Словото му ще е озарено от голяма мистична дълбочина, като между изказаните му мисли – между редовете на написаните му беседи, ще има записани на акаша много важни правила и закони, които само един отворен духовно и високо посветен ум ще може да прочете.

Много приятели, главно новодошли, се оплакват, че не могат да разберат нередактираното оригинално Слово на Учителя - било безсмислица.

Окултният закон за Словото гласи: „Вие не можете да разберете Словото на Великия Учител Беинса Дуно, ако не сте свързани с Онзи, от Когото това Слово е произлязло." - С Бога! Учителят отбелязва, че човек за да почне да разбира Словото, трябва да има най-малко четири факултета завършени в този или минали животи. „Аз не ви говоря ново Слово, но ви припомням онова, което вие отдавна сте учили и сте го позабравили."

☉Q♄ (Слънце квинтил Сатурн) е щастлив аспект за Учителя, защото фокусира в себе си най-добрите качества и способности на двете планети: методичност, интуитивен усет за уточняване, богат организаторски дар, деловитост, дипломатичност и духовна сила да доведе до победен край всяка работа, започната от него. Душата на Учителя е изпълнена с голямо благородство (Слънцето е в знака на Луната – Рак), добра воля, искреност и честност в отношенията си към всички същества. Той неотклонно следва Божествената повеля, в определеното му от Бога време да изнесе определените му беседи. Затова в 1942 г., 1943 г. той най-активно, дори ежедневно е изнасял беседи и когато го питали защо прави това, той отговаря, че няма време. Учителят ще има успех във всичките си начинания при пълното съдействие на небето.

☉ ∥ ☿ (Слънце паралел Меркурий).

И в този четвърти хороскоп на Учителя Меркурий изгрява на Асцендента преди Слънцето и озарява пътя на Бога, представен символично от Слънцето в живота на Учителя. Той се ползва от високо проявен интелект и неотказна свежа памет. Мисълта му е много пъргава и изключително будна, както във външния физически свят, така и в богатия му вътрешен живот. Той е изключително практичен, точен и в обикновения човешки живот, не допуска никакви грешки.

☉△⚸ (Слънце точен тригон Лилит).

Учителят, определен като космичен Учител на вселената след третото вселяване, е вързал здраво тъмните лукави сили – не могат да му пречат в никоя област, а и стриктно изпълняват неговата воля.

☽△♂☍♃∠♅△♆ Lat.♃ (Луна тригон Марс, опозиция Юпитер, полусекстил Уран, точен тригон Нептун и латитюд Юпитер).

Тук Луната се намира в противоположния знак на положението ѝ в радикса (Везни), в зодиакалния знак Овен – домът на Марс, който тук е много силен и отлично съчетан с нея.

☽△♂ (Луна тригон Марс).

Придава на Учителя изключителна жизненост, силен организъм, който лесно преодолява всички болести. Притежава висока закалка и голяма издръжливост за непрекъсната работа. Той не спеше, а постоянно работеше. Като отговаряше вечер на всичките телеграми, отправени към него, той с бързо превозно средство отива в света на светлините, където го очакват проблемите на вселената. Той обяснява: „Аз не спя, а съзнателно минавам от този в онзи свят и продължавам работата си." Той има голяма способност да се обогатява и казва: „Аз съм най-богатият човек в света. Тук само на Балканския полуостров имам 12 милиарди в злато. На друго място други милиарди ме чакат."

☽☍♃ (Луна опозиция Юпитер).

Този аспект се отнася до слушателите в школата на Учителя, някои от които не могат да разсъждават правилно поради липса на светлина в ума им и често спореха с него, като например брат Игнат Котаров. В много от приятелите липсваше предвидливост, правдивост и решителност, за да съзрат истината. Те не познаха този велик и благ дух, облякъл се като тях във физическо тяло и неуморно ги учеше и напътстваше в живота. Постоянно го критикуваха и търсеха да намерят погрешки в Словото на живота, което им изнасяше – било стилови или граматични. Учителят казваше: „Вашата граматика на земята е безграматичие за духовния свят." Това бяха хора, врагове на братството от минали животи, които не изправиха живота си и отидоха по пътя, който си бяха сами начертали.

☽∠♅ (Луна полусекстил Уран) изпълва душата на Учителя с голяма оригиналност, будно интуитивно въображение и голяма изобретателност. Той е астролог от памтивека (Уран в Риби) баща на астрологията и ръководи всичките астрологични школи във вселената. В неговото лице нашите издигнати духовно приятели виждаха нашия велик баща. По време на съборите на веригата в горницата при молитвите с всеки от веригата, Учителят им се е преобразявал като Бог – кълбо

от бяла светлина, като Христос и в светлия негов образ. Той строго е забранил да се говори за това, което са видели в горницата братята и сестрите от първия ешелон на братството.

☽△т♆ (Луна точен тригон Нептун) говори за великите възможности, които притежава Учителят – да борави със силите на видимите и невидими светове. Божията любов (Нептун), който се намира в 9 дом, в зодиакалния слънчев знак Лъв, говори за всеотдайната любов, която Учителят проявява към своите слушатели в школата, предимно негови врагове от миналото и с нея ги вкарва в релсите на разумния живот.

☽ Lat.♃ (Луна латитюд Юпитер).

От Божествения свят в Учителя се вливат мощни вълни от ангелската мъдрост (Юпитер), която той умело предаваше на будните му слушатели в школата.

☿п✶♀□♄☌♅ ‖ ☉Lat.♀ (Меркурий в перихелий секстил Венера, квадрат Сатурн, съвпад Плутон, паралел Слънце и латитюд Венера.)

Меркурий се намира в 8 дом на хороскопа и предвещава, че ще бъдат напечатани много томчета от беседите на Учителя, съпроводено с големи трудности, особено финансови и намиране от него изход със задачата за левчето. Меркурий в мистичния знак Рак дава на Учителя един ясен ум със силна безотказна памет и силна приспособимост към разнообразните външни условия. Той можеше да работи всякаква работа бързо и точно по един удивителен начин. Показва, че и учениците му от класа лесно ще се приспособяват към неговите идеи, но както и към идеите на други „учители".

☿п✶♀ (Меркурий в перихелий секстил Венера) показва, че Учителят е приятен събеседник, весел, общителен и с благ характер, със силно разположение към музиката и поезията, като същевременно той е отличен музикант и поет на Словото Божие.

☿п□♄ (Меркурий в перихелий квадрат Сатурн) показва учениците на Учителя, изложени на много протакания и неприятности поради безверието, което постоянно са проявявали. Голямата критичност и разправиите помежду им са създавали непреодолими пречки за правилно разбиране на Словото и неговото прилагане. Също често са си служили с хитрости и измами. Изучавали са окултните науки не с алтруистична цел, а за лична мощ и печалби. Окултният закон гласи: „Когато една окултна наука се практикува за материални придобивки, тя се опошлява и практикуващият я загубва голяма част от знанията си."

☿п☌♅ (Меркурий в перихелий съвпад Плутон).

Аспектът става в 8 дом в знака Рак, в дома на смъртта, който дом е на Плутон. Показва, че учениците в школата са имали големи умствени противоречия, ограничения, заблуждения, изопачения и дори помрачавания – трагични за някои от тях. Мнозина от младите хора, както споменах по-горе, които не послушаха Учителя да останат в класа, а отидоха в провинцията, да правят комуни, си заминаха набързо. По-късно 1939 г. голяма група от млади певци, музиканти, чиновници със силно развити себични практически умове, си заминаха за няколко месеца. Това беше едно естествено, природно пречистване на Изгрева и школата на Учителя.

☿пLat.♀ (Меркурий в перихелий латитюд Венера).

От Божествения свят периодически се изпращат вълни на любов към младите и интелигентни пробудени ученици, за да могат да разрешават правилно, с любов трудните си проблеми.

♀✶♀∠♄Lat.♀,♃ (Венера секстил Меркурий, полусекстил Сатурн, латитюд Меркурий и Юпитер).

Венера показва качествата на сестрите в братството. Тя е съвпад с Медиум цели, в знака на Дева, което показва, че сред сестрите е имало много сериозни същества с отлично устроен ум, състрадание и милост към страдащите. Изтъкнали са група от поетеси и голяма група от музиканти. Почти всички свиреха на някакъв инструмент. Те съчетаваха приятелството с чистата любов, бяха дипломатични,

методични, справедливи, пестеливи, водещо до успех във всяко дело. Бяха способни, честни и Учителят постоянно влизаше в тях и ги активизираше да правят дори небивали геройства. При екскурзия до връх Мусала навалява сняг и в подножието на върха е по-дебел от 1 метър и братята спират и не искат да вървят по-нагоре, за да изкачат върха. Тогава сестрите подтикнати от силната мисъл на Учителя, начело със сестра Олга Славчева, тръгват смело нагоре и пробиват път в дълбокия сняг. Братята, засрамени, ги последват. На върха облаците се разпръскват, огрява горещото лятно слънце и за 2 часа стопява снега.

♀ Lat. ☿, ♃ (Венера латитюд Меркурий и Юпитер).

Тази констелация говори за постоянните силни вълни, отправяни към братята и сестрите от класа, които осветяват и оправят обективния им ум (Меркурий и ги попълват със знанието на ангелската мъдрост (Юпитер). Това са същества на вдъхновението, които диктуват стихотворения и музикални поеми на тези, които имат този аспект. Това са едни от най-силните влияния на Бялото братство, върху готовите души да изразят поезията и музиката.

♂△☽ т✳♃Q♄□♅△♆⊼♇ (Марс тригон Луна, точен секстил Юпитер, квинтил Сатурн, квадрат Уран, тригон Нептун и квиконс Плутон).

В хороскопа Марс се намира в първи дом в зодиакалния знак Стрелец с господар Юпитер, а Марс е точен секстил с Юпитер. Това дава изобилна енергия на Учителя, въодушевление, амбиция и стремеж да обърне умовете на приятелите от школата към новите идеи, изнесени от него в Словото, без да се присъединява към техните неразумни схващания за честност и справедливост. Проявява се като отличен събеседник и провежда много разговори с приятелите от Братството и външните хора. От сутрин до късна вечер той приемаше, поучаваше и напътстваше хората, посърнали от мъчнотиите и проблемите си, а излизаха от него бодри, засмени и с устрем към живота. Съчетаваше тихия си и мек говор с широкия си умствен кръгозор и намазваше с балсам раните на осиротелите души, на изстрадалите хора, дошли при него за съвет.

♂т✳♃ (Марс точен секстил Юпитер).

Учителят умееше да вдъхва в уморените същества голям ентусиазъм, благородство и почтеност. Така той превземаше отвътре крепостта и печелеше душите на хората, които го посещаваха и скоро ги виждахме между нас, да посещават редовно беседите му. Голямата му изобретателност, богатото му вътрешно знание и изпълнителните му способности му даваха възможност да води братството и България в бурното море на живота, между многобройните подводни скали безаварийно. Всички ние по индукция приехме частица от неговия велик живот.

♂Q♄ (Марс квинтил Сатурн) изпълва Учителя с решителност, подвижна природа и способност за напрегната работа и продължителна деятелност, от което той постига изключителни резултати, особено при изнасянето на Словото Божие и неговото приложение в живота. Будните души в школата виждаха и оценяваха отлично неговите всеобхватни възможности, а в бъдеще цялото човечество ще оцени неговия велик живот и ще му благодари за топлината и милостта, които той внесе в човешките души.

♂□♅ (Марс квадрат Уран). Уран е в 4 дом в знака Риби, а Марс е в 1 дом, в знака Стрелец.

Това показва, че братството, Марс в Стрелец, е застрашено от военни, врагове на Учителя от преди 2000 години (Уран в знака Риби), които искат да унищожат братството тотално по най-брутален начин. Съюзът на запасните офицери създават организацията „Народна защита" с цел да пази България от комунисти, анархисти и други врагове. Братството като общност на доброто и любовта, също се явява като враг на България за тази офицерска организация. Решават да запалят Изгрева, но Учителят знае пъклените им планове и предотвратява този пожар. Тогава, за компенсация на неуспеха си, решават да поставят адска машина – бомба

със закъснител под салона и така да избият всичките братя и сестри. Тогава Учителят отива при съществата на кармата и пожелава той да понесе наказанието за нашите глупости, грехове и разправии. Кармата не закъснява и на 12.05.1936 г. става побоят над Учителя, който прогресивно влоши здравето на Учителя. Получи пареза, престана да изнася беседи и да говори и изкара една Голгота, по-голяма от тази на Христос. Тази болест от побоя траяла точно 3 месеца, отмени поставянето на адска машина, от което деяние „Народна защита" се отказа. Учителят оживя и възкръсна и внесе в нас новия живот, който беше придобил с беседата на събора на 19.08.1936 г. „Да им дам живот".

♂△♆ (Марс тригон Нептун).

Показва, че Учителят постоянно прониква съзнателно в невидимите светове да черпи сили и знания оттам. Цялата тази груба марсова енергия той я обработва с Божествената любов (Нептун) и я отправя към ускоряването на духовното развитие на човечеството (Нептун в 9 дом). С неповторимо постоянство и велика Божествена любов Учителят свършва „една малка работа за Бога", както казва той.

♂⊼♇ (Марс квиконс Плутон) придава на Учителя голяма сила, енергия, работливост, издръжливост и лесна бърза приспособимост към всичките неблагоприятни условия в живота. Тъмните сили са под негово вещо ръководство и стриктно изпълняват нарежданията му. Макар че притежава неограничени сили и възможности, той никога не проявява насилие към никоя душа и постоянно превръща по алхимичен начин всяка направена злина от негативните същества в добро за човечеството.

♃п☍ ☽ ⚹♂☌♄⊼♅⚹♆□♇ Lat. ☽, ♀ (Юпитер в перихелий опозиция Луна, секстил Марс, съвпад Сатурн, квиконс Уран, секстил Нептун, квадрат Плутон, латитюд Луна и Венера).

♃п☌♄ (Юпитер в перихелий съвпад Сатурн).

Юпитер е в 11 дом, на приятелите, в зодиакалния знак Везни, точно на мястото, където се намираше Сатурн в радикса на Учителя. Сатурн беше в радикса на 11°56' в зодиакалния знак Везни, а Юпитер сега - в този хороскоп, е на 11°16' във Везни, по-близък съвпад с Луната от радикса 10°58' в зодиакалния знак Везни, отколкото със Сатурн в радикса 11°56' във Везни. Това показва, че небето изгони от живота на българите падналия бог Сатурн от асцендента, тялото му, злото, което носи и произвежда също техния цар Фердинанд и го замести с ангелската мъдрост (Юпитер в перихелий), който слага балсам на изтерзаната българска душа, респективно и на жената. Жената се издигна и стана равноправна с мъжа. Значи сега България се управлява от представителя на бялото братство на земята Юпитер, от ангелската мъдрост, вложена в Словото и когато българите приемат Учителя и Словото му, те ще изпитат великото благословение, което Учителят им е приготвил и идващо от планетата Юпитер. Това ще стане, когато българите платят за помията, калта, която изляха на главата на Учителя, лайната, с които мажеха лицето му. Както споменах Учителят изгони царя представител на Сатурн – Фердинанд и го замени със сина му Борис – представител на Юпитер, който е прероденият Борис I, покръстителя, родоначалника на българското възраждане. „И казвам ви, че не се раждал в дома славянски от него по-смирен и по-чистосърдечен господар, който с непоколебима вяра прие даденото обещание, подобно Авраму, който не пожали сина си, но го принесе жертва жива Богу, така се подвиза благоугодно вашият началник и баща на славянския род, който даде очите на първородния си в жертва благоприятна дар избран Господу, в знак на неизменна верност Нему. И от този ден се извърши признанието ви от Бога на Силите." (Призвание към народа ми", стр. 9) Борис беше антипод на баща си и помагаше на всички закъсали българи, които срещаше в живота си, имаше силна интуиция и вътрешно ръководство, но не позна Учителя. Разбира се и носеше основната черта на Кобургите – непослушанието. Виждаме, че старият господар на българите е вързан в 11 дом – дома на приятелите, пак в своята екзалтация Везни, обграден от съвпад с Прозерпина и съвпад с главата

на дракона, която има силно Юпитерово влияние, което се допълва и от съвпада му с Юпитер (Сатурн съвпад Юпитер). Този аспект говори, че Учителят има много приятели: видими и невидими, носители на идеите на Бялото братство. Също обяснява и за големите неприятности, които приятелите от братството често сервираха на Учителя и с голямата си упоритост и непослушание разваляха добрите резултати от неговата работа. Макар и вързан, Сатурн намираше пролуки в умовете на някои индивиди, носители на неговите негативни сили и пречеха на работата на школата.

♃п♅⚻ (Юпитер в перихелий квиконс Уран).

Усилва интуицията на Учителя и дейността на неговото вътрешно проникновение. Божественият ум (Уран) и ангелския ум (Юпитер) му дават пълна възможност със собствени усилия да реализира плана на небето, определен за живота на земята. Учителят има постоянната помощ на невидимия свят, но никога не променя статуквото – винаги точно изпълнява волята Божия при всичките случаи на живота си. Божията мъдрост (Уран), съединена добре с ангелската мъдрост (Юпитер), дават непрекъснат възход и отлични постижения в разнообразната му духовна дейност.

♃п⚹♆ (Юпитер в перихелий секстил Нептун).

Тази констилация внася в аурата на Учителя най-благородните духовни сили, проектирани към него от небето чрез представителя на Божията любов (Нептун) и ангелската мъдрост (Юпитер). Това е отворена врата за неговия дух към висшите полета на невидимите светове и често да посещава и пребивава в света на светлините. С тази любов и мъдрост е пропито и Словото, което изнася на учениците си и повдига вибрациите на аурите на негови слушатели. Той им казва: „Око не е видяло и ухо не е чуло това, което ви изнасям в салона. Аз ви издигам до деветото небе, от което се начерпвате обилно с духовна енергия."

♃п□♇ (Юпитер в перихелий квадрат Плутон).

Този аспект говори за състоянието на много от учениците на Учителя (седемдесетте процента негови врагове в школата), изпълнени с противоречия, големи заблуждения, загуби и дълбоки мъчно поносими страдания. Както в миналите животи, и в този живот се стремяха да забогатеят по незаконен нечестен начин. В миналото са били големи диктатори и в този живот пред лицето на Бога трябваше да се коригират, но те пак проявиха своите стари атавистични навици – егото. Такъв беше случаят например с Николай Дойнов, който в миналите си инкарнации бил Наполеон Бонапарт. В младежкия клас Учителят се обръща към класа – всеки да каже най-голямото си желание, което иска да постигне. Дойнов пожелава пари, пари и само пари. Учителят му казва: „Добре, ще ти дадем пари, но как ще се справиш с тях?" Той тичаше непрекъснато да търгува и спечели, натрупа 120 милиона лева. Когато се скараха с Никола Антов, Гради и брат му Стефан Антов се обади в милицията, направиха му обиска, взеха чувала със 120 милиона и го изпратиха в лагера Белене, да си научи урока и ако иска пак да натрупа пари – за да му ги вземат комунистите повторно. В Белене ги посрещат милиционери на коне и с камшици в ръка ги откарват до бараките им.

♃пLat.☽, ♀ (Юпитер в перихелий латитюд Луна и Венера).

Тази констелация показва силните душевни и умствени влияния, идващи от Божествения свят към слушателите в школата му. На много от тях Учителят направи други хороскопи и те придобиха нови положителни качества и обърнаха живота си на 180° и влязоха в светлото му русло.

♄п☌☉□♀⚺♀☌♂☍♃ (Сатурн в перихелий квинтил Слънце, квадрат Меркурий, полусекстил Венера, квинтил Марс и съвпад Юпитер).

Сатурн, господарят на кармата, е много силен в своя зодиакален знак на екзалтация Везни. Както споменах по-горе, Сатурн, заедно с Меркурий, Юпитер и Нептун, са най-активните планети в хороскопа – в перихелий. Учителя умело използваше неговите (на Сатурн) разрушителни енергии и ги превръщаше в градивни

за делото на Бялото братство в България. Той нямаше карма – прекъсната при вселяването на Божия Дух в него, но братята и сестрите създаваха постоянно огнища на противоречия, като нарушаваха хармоничния живот в братството, главно от непослушанието на Учителя. (Сатурн квадрат Меркурий). Такъв беше случаят с най-добрия астролог на Изгрева, моят съсед брат Георги Радев, който се разболя от туберкулоза, но не послуша Учителя да носи няколко пъти на ден с две стомни от 10 литра вода от изворчето в Дианабад, за да се излекува. Не го послуша и си замина от този свят на 22.07.1940 г. Като него имаше стотици, които не слушаха мъдрите съвети на Учителя, да не кажа хиляди и жестоко плащаха често с цената на живота си. Когато сестра Мария Тодорова се застъпва за живота на брат Георги Радев и моли Учителя да го остави още време на земята, той й казва, че и горе има много работа, и там има нужда от интелигентни учени души. Учителят знае отлично закона, че времето лекува всичките недъзи на съществата и че в милионите и милиарди години на инкарнации всяка душа ще научи добре уроците си и ще стане напълно разумна и едно с Бога.

♅R♃☽□♂♊♃♊♆△♆ (Уран ретрограден полусекстил Луна, квадрат Марс, квиконс Юпитер, квиконс Нептун и тригон Плутон).

Виждаме, че Божията мъдрост изпълва Учителя и той със знание и сила изнесе беседите, определени му от Бога. Понеже Уран е ретрограден, много от нещата в неговата работа ставаха трудно и със закъснение, но Учителят наваксваше с голяма пресметливост всичко изостанало, особено в изнасянето на беседите. Той се пожертва за нас заради нашите постоянни разправии, особено между сестрите, например Балтова и Белева, да седнат най-близо до катедрата на Учителя и други глупости, за да не бъдем избити от военната организация „Народна защита" (Уран квадрат Марс). Съзнателно положи своя живот и след нанесения му побой боледува точно 3 месеца – от 12.05.1936 г. до 12.08.1936 г., за да изтрие нашите престъпления, записани във физическия, духовния и Божествения свят (за всеки свят по един месец) и възкръсна за нов живот. Той излезе от неподвижното си състояние, обходи лагера, посети чешмичката и вечерта дойде при кухнята, на запаления голям огън, посрещнат радостно от приятелите на лагера с песента „Малкият извор" – „Светъл лъч отгоре слиза". Този, който беше вързан заради нас на физическото поле – не можеше да си движи ръцете, да ходи, се освободи, изправи се здрав, бодър и нареди да слезем в София и проведем събора там. На 19 август сутринта след повече от половин час пеене на песни, Учителят с библията в ръка влезе в салона и с хубавия си мек и ясен глас изнесе беседата „Да им дам живот". Той беше зареден с един нов живот, с който изпълваше и нас, неговите малки неразумни и непослушни деца. На събора на Слънцето се взима решение Учителят да присъства на земята с физическото си тяло по време на подготвяната от неразумното човечество втора световна война и отблизо да ръководи събитията. Дотогава – 1936 г., Учителят изнасяше явно всички факти и закони в беседите си, но след възкресението му, започна да говори беседите си със символи и те станаха по-трудно разбираеми за повечето от слушателите му – отлично го разбираха онези, които взеха участие в неговата Голгота, и го обгръщаха със своята любов, благост и го измолиха от Бога да остане още на земята.

Уран ретрограден на 13°18' в зодиакалния знак Риби и е в съвпад със звездата Ахернар – края на реката Еридан. Има Юпитеров характер, примесен с енергиите на Марс и Уран. Тази звезда се счита като покровител и водител на духовните течения на земята. в този хороскоп на Учителя тя съвпада с неговата Божествена мъдрост, която постоянно преминава през неговия ум. Звездата дава на родения щастие, добри нрави и порядъчност, богат философски ум и силна привързаност към Делото Божие на земята. Значи Учителят се явява като един събирателен център на всичките религии по земята и ръководи работата им с Божията мъдрост. В светския живот той е можел да се издигне и заеме най-високия сан в религията.

♆ п△т☽△♂⚹♃⚻⚼⊥♆ (Нептун в перихелий точен тригон Луна, тригон Марс, секстил Юпитер, квиконс Уран и полуквинтил Плутон).

Виждаме, че Нептун в перихелий – крайно активен, има само положителни аспекти. Значи Божията любов (Нептун в перихелий) изпълва в пълнота цялото същество на Учителя и той я проявяваше на всяка крачка в живота си. Помагаше на страдащите, лекуваше болните, спасяваше загиващите или умиращите. За класа на школата той привличаше от края на вселената велики възвишени същества, които с присъствието си създаваха в школата една светла духовна атмосфера, в която се къпеха душите на приятелите присъстващи в класа. Те се излъчваха заедно с Учителя и отиваха до най-високите духовни места на вселената – до 9-тото небе и придобиваха непосредствени вътрешни знания за невидимия свят и неговата съвършена организация. Око не е видяло и ухо не е чуло такава мъдрост, каквато излизаше от устата на Беинса Дуно по време на лекциите в школата. Живота на Учителя беше най-високото, най-висшето и най-непреривното проявление на Бога към човеците. Учителят беше величието на класа, виделина, която озаряваше всяка душа, духовно явление, което не може да се изкаже с думи. Той беше всьо и все в нас и извън нас, за земята и цялата вселена. Нептун в хороскопа се намира на 14°51' в зодиакалния знак Лъв, съвпад със звездата Духбе – алфа от Голямата мечка на 14°20' в зодиакалния знак Лъв. По арабски Духбе значи мечка. Това е главната звезда в съзвездието „Голяма мечка". Тя проявява силно разрушителните сили на планетата Марс, на които се дава ход в зависимост от планетите, с които е в съвпад. В наталната карта на Мао Дзе Дун Духбе е в съвпад с господаря на кармата Сатурн. При Учителя Духбе е съвпад с Нептун – Божията любов, която прави тригон с Марс и така връзва всичките му разрушителни сили, като ги превръща в градивни, духовни сили, които са източник на много нови духовни идеи и проекти (Марс е в идейния зодиакален знак на Юпитер – Стрелец). Учителят с тоталната проява на Божията любов стопяваше всичките пречки в пътя си и успя да изнесе на земята 7777 беседи, според него.

♆☌♀⚻♂□♃△♆⊥♆ (Плутон съвпад Меркурий, квиконс Марс, квадрат Юпитер, тригон Уран и полуквинтил Нептун).

Плутон е господарят на хороскопа и в Божествения свят представлява истината и точно съвпада със службата на Беинса Дуно - Духът на Истината за цялата Вселена. Понеже при това вселяване на Господният Дух на силите в Учителя той стана космичен Учител на вселената, той ръководи дейността на бялата и черна ложа, действието на тъмните сили на Плутон. Беинса Дуно е Духът на истината, и той е перфектна изява на положителните сили на планетата Плутон, чрез истината. Плутон е носител на истината във вселената и понеже тя не съществува в човешкия живот на земята, следват последствията от лъжите, които широко заливат живота на хората. Лъжата е основа на живота на адовите сили и начало на всичките престъпления, които се вършат в човешкия живот. Щом човек излъже, може да открадне, да убие, да изнасили и извърши всичките най-жестоки престъпления. Затова дойде Бог – Учителят Беинса Дуно на земята да възстанови царството на изгубената истина на земята и избави човечеството от адовите сили на Плутон. които хората сами ги привличат с неразумния си живот. Окултния закон на земята гласи: „Това, което човек сам си направи на земята, никой друг не може да му го направи." В бъдеще от шестата славянска подраса ще се образува шестата раса на земята, която ще трае 360 хиляди години. Ще се създаде нов рай на третия Адам и Ева. Ще започне третата култура на любовта – на гениалните. Съществата от тази раса ще се наричат Синове Божии. Те ще светят с умовете си и ще топлят със сърцата си. За тях ще се измени облика на природата, климатичните условия и ще се създаде нов, чист континент във Великия океан между Азия и Америка. След шестата раса ще се прояви седмата раса на мъдростта – расата на светиите, която ще трае също 360 хиляди години. Осмата раса ще е расата на Истината, расата на Учителите, която също ще трае 360 хиляди години. След нея човечеството ще напусне тази наша слънчева система и ще отиде в друга много по-високо организирана и населена със съвършени същества вселена.

Вергилий Кръстев

ДОМЪТ ГОСПОДЕН И СЪДБАТА НА СВЕТА

I. ДОМЪТ ГОСПОДЕН И СЪДБАТА НА СВЕТА
II. УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ ЗА БОЛШЕВИЗМЪТ И КОМУНИЗМЪТ
III. УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ ЗА ЧАСТНАТА СОБСТВЕНОСТ, КЛАСОВАТА БОРБА, КОМУНИТЕ И КОЛЕКТИВНОТО СЪЗНАНИЕ
IV. УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ ЗА ВТОРАТА СВЕТОВНА ВОЙНА 1939 г. - 1945 г.
V. ИСТОРИЧЕСКИ СЪБИТИЯ В БЪЛГАРИЯ ПРЕДИЗВИКАНИ ОТ СЪВПАДА НА ПЛАНЕТИТЕ САТУРН И УРАН 1897 г. - 20[illegible] г.

I. ДОМЪТ ГОСПОДЕН И СЪДБАТА НА СВЕТА

А. Четиридесет години в пустинята с планетите Сатурн и Уран

Б. Четиридесет години в пустинята с Мойсей и израилтяните

В. Учителят Дънов за Мойсей и израилтяните и Йехова

А. Четиридесет години в пустинята с планетите Сатурн и Уран

1. Сатурн съвпад Уран

Мойсей и израилтяните при изхода им, при извеждането им от Египетското робство от 500 години под влияние на съвпада на *Сатурн и Уран в знака Козирог*.

Този аспект е от 45 години с едно отклонение от 2 години. Този е аспекта, който ги движи и управлява чрез Ангелът Божии.

Виж точки: 1 и 2 в глава Б

2. Сатурн тригон Уран

Караниците в Мерива, когато израилтяните възроптяха срещу Господа на Силите.

Този аспект дава реализацията на една идея в името на Господа на Силите, който водеше израилтяните нощем в огнен стълб, а денем със стълб облачен, та ги покриваше и предпазваше от слънцето и жегата. Така чрез жезъла на Мойсея получиха вода в пустинята.

Сборът на ъглите в триъгълника и тригона е 180°. Това представлява наполовината сбора от ъглите на окръжността, която е 360°. Това е огненото кълбо, което ги водеше нощем. Това бяха силите Господни и Словата Господни във вид на огнено кълбо. Те получиха вода чрез жезъла на Мойсея и чрез тригона на 180°, но не въздадоха слава и не осветиха името на Господа, който е в 360° от окръжността. Те не признаха, че другия небесен тригон е в Славата Господня, която се носи от Силите Господни от Небето. Не признаха и не осветиха името Господно. Трябваше да преминат времената, за да дойде псалмоведеца и да каже:

„Не нам Господи, не нам, но на името си дай Слава,
за милостта си и за Истината си." *(Псалм 115:1-2)*

„Благословени сте вие от Господа, който е направил небето и земята.
Небесата небесни са Господни, а земята даде на чаловеческите синове."
(Псалм 115:15-16)

Виж точки: 3, 4, 5, 6, 7, 8 в глава Б

3. Сатурн квадрат Уран

Разрешаването на този аспект според Учителя Дънов е в това, че силите в квадрата се движат по диагоналите му, за да разрушат старата форма и да започне градежа на новата форма.

Израилтяните ще трябва да изчакат 40 години в пустинята, докато измрат онези, които изкусиха Бога и не му се подчиниха. Окончателно трябва да изчезне старата форма, да дойде новата форма с новите условия. Но трябва да премине времето на аспекта от 45 години. А новата форма е Хананската земя. А това са новите условия на следващите 45 години на следващия съвпад между *Сатурн и Уран в знака Козирог* на израилтяните. Този съвпад се повтаря последователно в историята на човечество от памтивека.*

Виж точки: 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15 в глава Б

---

*Забележка на съставителя: За съвпада на планетите Сатурн и Уран виж в „Изгревът", том XIX, с. 26, 141 от Методи Константинов; виж „Изгревът", том XXII „Астрокосмическа синтеза „ с. 459-479 от Светозар Няголов

Б. Четиридесет години в пустинята с Мойсей и с израилтяните

1. Ангел Господен изведе Израиловите синове от Египетското робство
„И Господ предхождаше пред тях, дене в стълб облачен, за да ги управи в пътя, а нощем в стълб огнен да им свети, та да вървят дене и нощ е."
(Изход, 13: 21)

2. И отвори Господ Небето и оттам започна да слиза хляба небесен и с манна се хранеха 40 години Израиловите синове, докато дойдат в обетованата земя.
(Изход 16: 31, 35)

3. Мерива бе мястото, където израилтяните възроптяха срещу Господа, срещу Мойсея и искаха вода да пият и Господ нареди на Мойсея да удари с жезъла си канарата, за да излезе вода да пият. *(Изход 17:5-6)*

4. „И рече Господ Мойсею и Аарону: Понеже не ми повярвахте да ме осветите пред Израилевите синове, затова вие няма да въведете това събрание в земята, която им давам. Тая е водата на Мерива, защото Израилевите синове се припираха с Господа и той се освети всред тях." *(Числа 20:12-13)*

5. „Защото не ми се покорихте между Израилевите синове при водите на Мерива Кадис в пустинята Цин, понеже не осветихте мене всред Израилевите синове. Затова отсреща ще видиш земята, но там няма да влезеш в земята, която аз давам на Израилевите синове." *(Второзаконие 32:51-52)*

6. „За това както казва Дух Светий: Днес ако чуете неговия глас не ожесточавайте сърцата си както във времето на преогорчението в деня на изкушението в пустинята, дето ме изкусиха отците ви, изпитаха ме и видяха делата ми четиридесет години." *(К Евреем 3:7-9)*

„Елате да се поклоним и да припаднем, Да коленичим пред Господа, нашия създател. Защото той е Бог наш, и ние сме люде на паствата му и овци на ръката му. Днес, ако чуете гласа му, не ожесточавайте сърцето си както в Мерива. Както в деня на изкушението в пустинята.Дето отците ви ме изкусиха, опитаха ме и видяха делата ми. Четиридесет години негодувах на този род. И рекох: Тези люде са заблудени в сърце. И те не познаха моите пътища.Заради това в гнева си заклех се, че нямат да влязат в упокоението ми. *(Псалм 95:6-11)*

7. „Не послушаха гласа Господен, за то подигна ръката си против тях, за да ги свали в пустинята и да свали семето им между народите и да ги разпръсне по разни места." *(Псалм 106:26-27)*

„И разяриха го във водите Мерива. И стана зле с Мойсея поради тях. Защото огорчиха духа му. Та говори несмислено с устните си." *(Псалм 106:32-33)*

8. „И в това не повярвахте Господа Бога вашего, който вървеше пред вас в пътя, за да ви търси място де да турите стана, нощ е с огън, за да ви показва пътя, по който трябваше да вървите, а дене с облак." *(Второзаконие 1:32-33)*

„И чу Господ гласа на думите ви и разгневи се и закле се и рече: Ни един от тези человеци на този зъл род няма да види добрата земя, която се клех аз да дам на отците ви." *(Второзаконие 1:35-36)*

„И на мене се разгневи Господ за вас и рече: Нито ти ще влезеш там." *(Второзаконие 1:37)*

9. „Тогаз всичкото събрание рече да ги убият с камъне, но Славата Господня се яви в скинията на събранието пред всичките Израилеви синове." *(Числа 14:10)*

„И рече Господ Мойсею: „До кога ще ме презират тези люде и до кога няма да ми вярват при всичките знамения, които направих посред тях. Ще ги поразя с мор и ще ги изтребя, а тебе ще направя народ по-голем и по-силен от тях." *(Числа 14:11-12)*

„Понеже всички тези мъже, които видяха славата ми и знаменията ми, които направих в Египет, и в пустинята и ме раздразниха досега 10 пъти и не послушаха гласа ми, наистина те няма да видят земята за която се клех на отците им. Ни един от онези, които ме презряха няма да я види." *(Числа 14:22-23)*

10. „И говори Господ Мойсею и Аарону и рече: До кога ще търпя на това лукаво събрание, което роптае против мене? Чух ропганията на Израилевите синове, които роптаят против мене. Кажи им: Жив съм аз, говори Господ, както вие говорихте в ушите ми, непременно така ще направя вам. Труповете ви ще паднат в тази пустиня и всички изброени между вас, колкото сте на чет от двадесет години и нагоре, които сте роптали против мене, вие няма да влезете в земята, за която аз се клех да ви населя в нея, освен Халева, Иефониевия син и Исуса Навиевия син. Но децата ваши, за които вие рекохте, че ще бъдат в разграбване, тях ще въведа и там те ще познаят земята, която вие презряхте. А вашите трупове ще паднат в тази пустиня. И чадата ви ще обикалят по пустинята четиридесет години и ще теглят за вашите блудувания, доде се довършат труповете ви в пустинята. По числото на дните в които съгледателствувахте земята, четиридесет дни, всеки ден за една година, четиридесет години ще теглите за беззаконията си, и ще познаете отчуждението ми. Аз Господ говорих: наистина така ще направя на всичко това лукаво събрание, което се е събрало против мене: в тази пустиня ще се довършат и в нея ще измрат. И онези человеци, които проводи Мойсей да съгледетелствуват земята, които като се върнаха направиха всичкото събрание да роптае против него и похулиха земята, тези человеци, които похулиха земята, измряха с язвата пред Господа. А Исус Навиевият син и Халев Иефониевият син останаха живи от онези человеци, които ходиха да съгледателствуват земята." *(Числа 14:26-38)*

11. „И в дните в които пътувахме от Кадис Варни доде преминахме потока Заред бяха тридесет и осем години, доде изчезна всичкия род на ратниците мъже изсред стана, както им се кле Господ. Още ръката Господня беше против тях, за да ги изтреби изсред стана доде изчезнаха." *(Второзаконие 2:14-15)*

12. „И молих се Господу в онова време и рекох: Господи Иеова, Ти си начнал да показваш на своя раб величието си и крепката си ръка, защото кой Бог има на небето или на земята, който може да направи по твойте дела и по твоята сила? Моля се да премина и да видя добрата земя оттатък Йордан, онази добра гора и Ливан. Но Господ се разгневи на мене за вас и не ме послуша и рече ми Господ: Стига ти: да ми не продумаш вече за това. Възлез на върха на Фасга и дигни очи към запад и север и Юг и изток, та виж с очите си, защото няма да преминеш Йордан." *(Второзаконие 3:23-27)*

13. „И разгневи се Господ на мене заради вас и закле се да не премина Йордан и да не влезна в таз добра земя, която Господ Бог твой ти дава за наследие. Но аз ще умра в таз земя, аз няма да премина Йордан, а вие ще преминете и ще наследите онази добра земя. Внимавайте на себе си да не забравите завета на Господа Бога вашего, който направи с вас, та си направите идол, подобие на нещо, което запрети Господ Бог твой, защото Господ Бог твой е огън пояждащ, Бог ревнив."
(Второзакония 4:21-24)

14. Маса е мястото, където израилтяните изкусиха Господа и казаха: :Дали е между нас Господ или не?", когато възроптаха срещу Мойсея, че нямат вода да пият. *(Изход 17:7)*

„Внимавай на себе си да не забравиш Господа, който те изведе из Египетската земя, из дома на робството. От Господа Бога твоего да се боиш и Нему да служиш и в негово име да се кълнеш. Да не ходите след други Богове, от боговете на народите, които са около вас, защото Господ Бог твой е Бог ревнив всред тебе, да не се разпали гневът на Господа Бога твоего против тебе и те изтреби от лицето на земята." *(Второзакония 6:12-15)*

15. „Да не изкушавате Господа Бога вашего, както го изкусихте в Маса. Да съхранявате прилежно заповедите на Господа Бога вашего, и заръчванията му, и повеленията му, които ти заповяда. И да правиш правото и доброто пред Господа, за да ти бъде добре и да влезеш и наследиш добрата земя, за която Господ се кле на отците ти. И да изгониш всичките си врагове от лицето си както рече Господ"
(Второзакония 6:16-19)

16. „И когато Господ ви изпроводи от Кадис-Варни и рече: „Възлезте та наследете земята, която ви давам, тогаз вие се не покорихте на повелението на Господа Бога нашего и не повярвахте в него нито послушахте гласа му. Непокорливи бидохте Господу от който ден ви познавам." *(Второзакония 9:23-24)*

В. УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ ЗА МОИСЕЙ И ИЗРАИЛТЯНИТЕ И ЙЕХОВА

1. Мойсеевият закон е първото полукълбо на Земята, а Христовият закон е второто полукълбо.
2. Не могат да се примирят две идеи, които се сблъскват.
3. Легенда за Моисей.
4. Христос и Моисей – служители Божий.
5. Моисей – духовната сила и Илия – физическата сила – трябва да преминат в Христа – силата на любовта.
6. Моисей и законът.
7. Моисей изгубва благоприятните условия от Йехова и останаха израилтяните 40 години в пустинята.
8. Моисей за високите върхове на злото. „Не убивай, не кради, не лъжи". Високите върхове на доброто.
9. Между Моисей и Христа няма противоречие.
10. Моисей, евреите и Египет.
11. Допирна точка с Божественото съзнание.
12. Когато Бог ни говори, човек избавител ще стане.
13. Моисей е идея.
14. Божественото учение е Духът на Любовта.
15. Божественият огън е за олтара на въвишените същества.
16. В човешката душа се намира раят.
17. Между Моисей и Христа няма никакво противоречие в основния закон.
18. Моисей и еврейските души в овцете му.
19. Заветът на Бога с Моисей.
20. Моисей и египетската мъдрост.
21. Духът е проявление на Бога.
22. Моисей и Бялата ложа в Египет.
23. Моисей трябва да роди убитият от него египтянин.
24. Моисей и бъдещият пророк.
25. Съзнанието на човека определя съдбата му.
26. Моисей и небесния огън.
27. Моисей и огънят в къпината.

1. МОЙСЕЕВИЯТ ЗАКОН Е ПЪРВОТО ПОЛУКЪЛБО НА ЗЕМЯТА, А ХРИСТОВИЯТ ЗАКОН Е ВТОРОТО ПОЛУКЪЛБО

СЛОВЕСНОТО МЛЯКО. Беседа на Учителя, държана на 12 Юли 1915 г., София. – В: Духът и плътта. Беседи [1914–1917 г.]. Пловдив. 1933. с. 4-5. (Сила и живот, Сер. 2).

„Как може да се живее в Стария Завет, а да се прилага Петровото учение? Приятели сте на Моисея, а искате едновременно да бъдете приятели и на Христа. Който е приятел на Моисея, не е такъв на Христа.

Моисей казва: „Не пожелай", но по-нататък не казва какво трябва да се прави. Той казва на едно място: „Да възлюбиш Господа", ама как ще Го възлюбя, когато не съм Го видял? На друго място казва: „Да обичаш своя народ", а за другите народи друго говори.

Говоря за Моисеевия закон в широк смисъл. Разбира се, когато Моисей е полагал своя закон, условията са били други. Неговият закон е бил *подготвяне на човечеството за Христовото учение. Моисеевият закон е първото полукълбо на земята, Христовото учение - другото*; може да живеете в него, когато се осветлява от слънцето, но, когато то е извън слънчевите лъчи, не може да живеете. И в съвременния обществен живот нашите пожелания произлизат от приложението на този Моисеев закон. Хората искат да са богати, да са учени, но понеже, като възприемат този закон, нямат възможност всички да са богати и учени, ето стълкновението. На физическото поле няма условия, всички хора да бъдат богати и учени; но добри – всички могат да бъдат. Пожелайте добродетелта, която не принадлежи на физическия свят."

2. НЕ МОГАТ ДА СЕ ПРИМИРЯТ ДВЕ ИДЕИ, КОИТО СЕ СБЛЪСКВАТ

СТАРИ И НОВИ МЕХОВЕ. Беседа от Учителя, държана на 12 Юли 1915 г., София. – В: Духът и плътта. Беседи [1914–1917 г.]. Пловдив. 1933. с. 14 (Сила и живот, Сер. II)

„Виното само по себе си представлява сила. За да се даде подтик на човешката еволюция, трябва сила; тази сила не е друго, а човешкият дух, взет в широк смисъл, сила разумна, която работи и гради съобразно с Божествените закони.

В целите на Бога е всичко да расте и да се развива; Бог не обича старите мехове. Той ги туря в долните изби, както правят винарите. Ще дойде време, когато ще се намерят хора да пият и от старото вино. Когато възприемете новото учение, вие се лъжете, ако мислите,че то няма да ферментира у вас, че ще останете същите човеци – това е невъзможно. То е същото, като ваятелят да работи с чук върху мрамор, без да отчупи някое парче. Много парчета ще отхвърлят, наляво и надясно, и старите хора трябва да стоят малко по-далечко, ако се боят да не ги удари някое парче по главата. Не е виноват ваятелят, а старите хора, ако не се отстранят."

„Христос казва: „Не бива да туряте ново вино в стар мех", защото ще ви разстрои. Ако някой религиозен се разстрои, той е стар мех, който не е могъл да издържи новото вино – новото учение. Не може да се примирят две идеи, които се сблъскват. Моисеевият закон казва: зъб за зъб, и око за око, но според Христовото учение, законът е тъкмо обратен – да любим враговете си; ако ни ударят от едната страна, да обърнем и другата. Това ново учение как ще примирите със старото, ако и него задържите? Моисеевият закон е за стар мех, Христовото учение иска нов

мех. Според Моисеевия закон, понеже старите хора на са способни да се борят с новото, искат да хванат противника и да му извадят очите, да не може да ги вижда и намери, а Христовото учение казва: вашите противници може да направите ваши приятели, можете да ги обезоръжите и дори да ги накарате да ви служат."

3. ЛЕГЕНДА ЗА МОИСЕЙ

ИСТИНАТА. Беседа от Учителя, държана на 14 ян. 1917 г., София. – В: Духът и плътта. Беседи [1914–1917 г.]. Пловдив. 1933. с. 7 (Сила и живот, Сер. II)

„Има една легенда за Моисея: Когато отивал на Синайската планина, видял един овчар радостен и го попитал: „Защо си толкози весел?" Овчарят му отговорил: „Понеже днес Господ ще ми дойде на гости, заклах едно агне да Го гостя." – „Господ агнета не яде; то е заблуждение на твоя ум", възразил Моисей и си тръгнал. Обаче, на овчаря станало мъчно; той бил убит духом. Като стигнал Моисей на Синайската планина, забелязал, че Господ е недоволен от него, дето е направил голяма погрешка, и той се върнал при овчаря да му съобщи, че Господ ще му отиде на гости и ще яде от неговото агне. Като казал на овчаря какво му поръчал Господ, взел да наблюдава скришом какво ще стане. По едно време вижда, че овчарят заспал спокойно, а от небето слиза огън и изгаря агнето. Става овчарят и казва: „Колко съм радостен, че Господ слезе и изяде агнето!"

И когато Истината слезе във вас, нейният огън, Любовта, ще направи жертвоприношение угодно Богу. Това е реалният свят на Истината. За някои той е нереален. Но има много, не са един-двама, нито десетина, а с хиляди по целия свят, които познават тази Истина. Тя трябва да се насажда още дълго време."

4. ХРИСТОС И МОЙСЕЙ – СЛУЖИТЕЛИ БОЖИЙ

Законът на Моисей управлява многообразието на формите, на живота на земята.
Законът на Христос е затова да приведе в единство животът на тези форми

ИЗГРЯВАЩОТО СЛЪНЦЕ. Беседа от Учителя, държана на 4 май 1919 г., София. – В: Солта. Беседи държани от Дънов. 2. изд. София, Гужгулов и Котев. 1920. с. 65-66 (Сила и живот, Сер. III)

„Всички грехове си имат своята материална подкладка. Като изгладим всички лоши форми и грехът ще изчезне. Следователно, лошите форми създават злото, затова се препоръчва на хората да си създават красиви форми.

Събират се двама учени и предлагат разни теории за слънцето, какво е неговото състояние и т.н. Други учени започват да спорят, кое мнение е по-верно и се разделят, като последователи на единия или другия. Днес всички учени спорят върху това, кой от авторитетите на науката има повече последователи. Двама свещеници се свадят, кой от тях да има повече последователи енорияши и т.н.

Христос и Мойсей не се съгласяват, не се споразумяват в света. Христос и Мохамед нямат съгласие помежду си на земята.

В света няма такъв Мойсей, няма такъв Мохамед, няма такъв Христос. Онзи Христос, Мойсей или Мохамед, които са причина за деление на хората, не са служители Божии.

Когато човек е изпратен да донесе някоя велика божествена идея, той няма право да поробва хората и да търси своето благо.

И Христос казва: „Аз, духът, нося тази светлина на тия хора, които вярват, т.е., които имат чистотата."

Сега, за пример, вие вярвате ли в това, което аз ви казвам? – Ще кажете, че не сте го още проверили. Ами в Христа вярвате ли? – Вече 2000 години как хората проверяват Христа. Колкото вярвате в мене, толкова вярвате и в Христа. Евреите вярват ли в Мойсея? Аз досега не съм срещал в света човек, който вярва напълно в своя учител. Тези хора, които казват, че вярват в Христа или в кого и да е другиго, не говорят самата истина. Да вярвам в Христа, не значи да се изправя в църквата и да стоя благоговейно, но да бъда в такова разположение, в такова състояние, каквото е имал Христос в душата си. Не ви говоря за религията, сити сме вече на религии. Ние трябва да живеем в Божествената любов, в Божествената обич, в Божествения дух. Сегашните религии нека останат за буржоата, за хората на миналото, а божественият живот е потребен за хората на бъдещето. Някои мислят, че ние искаме да турим хората в ново заблуждение. Далеч от мене такава мисъл.

В мене има **Любов**, която е **движение отгоре надолу**, разбирам какво е **обич**, т.е. **движение на човешката душа отдолу нагоре**, разбирам какво е **Божествения дух**, т.е. **сила**, която **държи всичко в хармония**.

Докато вие имате сегашните религиозни схващания, никога не ще може да се споразумеем с вас. Може ли да кажете, като Христа: „Аз дойдох виделина на света?" Може ли да бъдете виделина на себе си и на своите близки? Това се изисква от всички ви, защото всички можете да станете в този смисъл спасители на света. Докато очакваме спасението на света от един човек, той никога няма да се изправи и уреди, а трябва всички да се загрижим за неговото изправяне и уреждане, а това ще постигнем, като поддържаме божествения ред на нещата и се стремим да не го нарушаваме. Когато някой ме пита, дали вярвам в Христа, аз намирам, че това е най-баналния въпрос, защото това е равносилно, да ме пита някой дали вярвам в светлината, в любовта.

Аз ходя в светлината, каква нужда има да вярвам в нея?

Аз всеки ден приказвам с Бога, как да не вярвам в Него? Щом ми задават такива въпроси, то значи, че искат да ме снемат от положението ми, да ме направят един демон, антихрист, буржоа.

Аз не искам да бъда нито буржоа, нито пролетарий, тъй както сега разбират хората.

Аз не ви говоря за историческия Христос, но за **Този живият Христос**, който е у вас и между вас. Избийте си тоя клин от ума си, да мислите, че Христос е вън от вас. Този Христос е Духът и когато Го разберете, ще Го видите във всеки човек. Докато търсите Христа само в един човек, никога няма да Го намерите."

5. МОЙСЕЙ – ДУХОВНАТА СИЛА И ИЛИЯ – ФИЗИЧЕСКАТА СИЛА – ТРЯБВА ДА ПРЕМИНАТ В ХРИСТА – СИЛАТА НА ЛЮБОВТА

СЛУШАЙТЕ НЕГО. Беседа от Учителя, държана на 12 март 1922 г., София. – В: Защо твоите ученици ядат и пият. Беседи държани от Дънов. София. 1922. с. 138-141, 142, 143. (Сила и живот, Сер. V)

„Него слушайте!"

Туй *Божественото Слово, иде и то ще разтопи и сърцата и умовете на хората и ще внесе новото.*

И казва Писанието: „Ще им дам ново сърце." Защо ние да не възприемем новото учение? Не само да кажем „ново учение" - мълчешката, а и да пристъпим към прилагането на това учение. Онези земеделци, когато искат да обработват някоя култура, започват с малък опит. И аз казвам на всички християни, които са израстнали в тази страна: те могат да си подадат ръка и да влезнат в туй божествено учение.

„И дошли Мойсей и Илия". Защо дошли? Те са дошли да се учат от Христа. И Христос, казва там Писанието, е говорил за страданията, но той предаде на Мойсей и Илия два урока, защо тяхното учение света не можа да принесе ония резултати, които те очакваха. Защото, заради Илия, на 400 души пророци им отрязаха главите, а Мойсей тури законодателство и сега то царува в света. И Христос каза на Мойсей и Илия: докато не влезе онова велико учение на Великата Божия Любов, светът няма да се преобрази и следователно той каза: „Аз трябва да пострадам", значи, тази Любов, която е в мене, аз трябва да я дам на света, да влезе в човешките души и да започнат хората да живеят с Божествената Любов." Като казал Христос това на старозаветните пророци, неговото лице станало светло като слънцето.

Казвам, вие сте Мойсей и Илия, а вие казвате: „Да се отстъпи малко за църквата, трябват пари". Осигурявате се - значи, при вас са Илия и Мойсей. Нали вие сте учен човек, вие сте законник, какъвто и да сте, поддържате Стария Завет на нещата, хубаво, Мойсей и Илия сте. Дойде Христос и ви казва: „По този начин вашият живот никога няма да се оправи". И, ако вие разберете, ще кажете: „Както Господ пожертвува живота си заради хората, тъй и аз заради Господ може да се жертвувам", и тогава вашите лица ще светнат като слънцето и дрехите ви ще станат бели като сняг.

Сега ще дойдат да тълкуват думите ми. Човек ще живее тъй, както е, че като умрем, тогава ще се оправи светът. Не когато умреш, а докато си жив, трябва да направиш това. Тази е смешна философия, като казвате: „когато умрем". Но като изгубя богатството, какво ще помагам на бедния? Докато съм богат, мога да помагам - здравият може да помага - а като стана хилав, как ще помогна. Но душата ми трябва да бъде пълна с любов и тази любов трябва да я жертвувам. Туй е учението, което от хиляди години се проповядва. Това не е учение на насилие, това е учение на абсолютната свобода. И колко е велико Неговото търпение!"

„Него Слушайте !"

Този, който е сега във вас, слушайте него. И като срещнеш някой проповедник, свещеник, кажи му: „братко, ти слушаш ли Него?" Ще му кажеш: ние сме горе на планината, при нас е Мойсей и Илия. А сега казват: „той е отлъчен от църквата, той е проклет". А Христос казва: „не, любов за всички". „Всички вие сте братя", тъй казва Христос: „всички вие сте братя", никакви еретици няма. Илия и Мойсей са пълни само с любов, а за Христа има само братя и сестри, макар, че вие се казвате другояче.

Един ден вашето еретичество ще изчезне и ще остане само божественото във вас. И защо ние да не заживеем този живот, този разумен живот, и да изучаваме великата философия на живота - ние ще станем тогава хиляди пъти по-умни, отколкото сме сега. И в тази земя, ако рекат всички българи да слушат Него, мед и масло ще потече. Ако всички се спрат върху този стих и рекат да слушат Него, мед и масло ще потече, и всичките им дългове и нещастия ще изчезнат. Ето една реална философия. Всеки народ, който от хиляди години е слушал Господа, е бил благословен. Той е Великият Господ на Любовта, както са го проповядвали досега, който спасява, който се жертвува, който всеки ден ни дава храна и утеха във всички положения. Той казва: „не бой се, ще се оправи тази работа!"

„Него слушайте!"

И аз желая сега вие да се въодушевите от тази мисъл: Него да слушате в себе си. Влезе ли Той, въпросът е разрешен.

Илия и Мойсей ще ви кажат: „нашето учение досега беше", но и те ще добавят: „Него слушайте". И гласът отгоре казва – кой глас? – божественият: „Него слушайте". – Туй, което аз съм вложил вътре във вас, него слушайте, този Дух, него слушайте!

Някой казва: „много просто е туй учение". Приложете го навсякъде, **ние няма да идем да отваряме монастири и църкви**. Ние ще образуваме **една църква в сърцето си**, един **олтар** ще има, ние ще вложим тази църква в нашия **ум**, и ще ги държим чисти, тъй, че **телата ни ще бъдат храмове на Бога живаго**. Другите външни храмове лесно се съзиждат."

„Не, никаква шатра! Петър казва туй, а Христос казва: „Петре, аз трябва да сляза долу в света, да се пожертвувам и да дам живота си за откуп на света". Никакви шатри. И следователно, ако живеете в шатри, вие сте в учението на Мойсея и Илия, а ако живеете без шатра, вие сте в учението на Христа, дето целият свят е ваш дом, и следователно, учението Христово не е шатра, а е учение на абсолютна свобода. И анархистът, който живее в небето, е в правия път. А когато човек придобие абсолютна свобода на своята мисъл, не е анархист. Трябва да се признае тази свобода на всички хора, и тогава всеки е в правия път. И ние затова сме дошли, да се научим, какви са нашите права, как да слушаме и кого да слушаме и само тогава ще се върнем на небето и ще бъдем достойни негови граждани."

6. МОЙСЕЙ И ЗАКОНЪТ

ПЕТИМАТА БРАТЯ. Беседа от Учителя, държана на 22 апр. 1923 г., София. – В: Петимата братя. София. 1949. с. 4, 9, 14-15

„Те трябва да знаят, че щастието се изкупва със жертви. Ако щастието е на единия полюс на живота, на другия полюс стои жертвата."

„Имам петима братя, да не би да дойдат и те на това място." Значи, единият брат – богатият, който е вече в това мъчително място, мисли за петимата си братя. Те са почвата, основата на живота. Единият брат работи за петимата, за да не се развали почвата. Братът, който е на мъчение, има една добра черта – желае доброто на петимата си братя. Той иска да ги избави от това място, да предотврати техните мъки. Обаче, Аврам му казва, че неговите братя трябва да слушат Мойсея и пророците. – Кой е Мойсей? – Световната власт и политиката, която тя прокарва. Мойсей е законът, който оформява нещата. – А пророците? – Те представят религията, науката, културата, които дават подтик на човека да се развива. Пророците работят за правилното провеждане на Мойсея. Те го оформяват. Затова Аврам казва: „Те да слушат Мойсея и пророците."

„Какво представя Мойсеевото учение? – Законът. Той не търси причините на нещата, но изследва фактите обективно, както са в действителност. Какво си мислил, какво е било състоянието ти, законът не иска да знае това. Всяко нещо трябва да става точно навреме! В старата култура, в която и досега още хората живеят, се проповядва само насилие. Нужна е старата култура, нужно е насилието. – Кога? – Когато копаеш лозето, когато ореш нивата. Ще насилиш ръката си, ще насилиш плуга и ралото. Ако чрезмерно насилваш ръката си, ще те заболи. Ако копаеш на нивата цели 10-15 часа не правиш ли насилие? Не насилваш ли мускулите си?"

„В природата съществуват два процеса на пречистване: бавен и бърз.

Мойсеевият закон е бавен процес. Там има клане, бесене, убиване.

Законът на Христа, т.е. законът на Любовта е бърз процес. Който служи на този закон, той влиза заедно с Христа в рая. Така стана и с разбойника, който беше заедно с Христа на кръста. Той каза: „Аз вярвам, че ти си Бог на Любовта. Приеми ме в Царството си. Христос слезе от кръста и отиде до дъното на страданията, дето придоби такова разширение, че колкото дълбоко слезе, токова високо се издигна. Много хора, като слезат долу, до 35 милиона градуса огън, придобиват голям стремеж, да се повдигнат нагоре. Това не трябва да ви плаши. Бъдете смели и решителни, да се повдигнете нагоре."

7. МОЙСЕЙ ИЗГУБВА БЛАГОПРИЯТНИТЕ УСЛОВИЯ ОТ ЙЕХОВА И ОСТАНАХА ИЗРАИЛТЯНИТЕ 45 ГОДИНИ В ПУСТИНЯТА

КОЙТО СЛУША ВАС, МЕНЕ СЛУША. Беседа от Учителя, държана на 15 Юли 1923 г. - В: Петимата братя. София. 1949. с. 169-172

„Дотук аз спирам разказа. Той представя слизането на човешката душа на земята. Всяка душа е слязла на земята с известна мисия, но се обърква, понеже се е нагърбила с непосилната задача, да носи златната каса на гърба си.

В Стария Завет, във Второзакония се разказва са смъртта на Мойсея. Започнал се спор между архангел Михаил и сатаната за тялото на Мойсея – на кого от двамата принадлежи то. Защо трябвало да става спор между архангел Михаил и сатаната? Ще се разправят за едно мъртво тело! То представя касата, в която Мойсей бил затворен. Като напуснал Мойсей касата, започнала се борба, кой да я вземе. И до днес още се водят спорове и борби за човешките тела. Докато продължавал спорът, Мойсей не могъл да се освободи от касата.

Казано е в Евангелието, че Илия и Мойсей се явили при Христа. – Защо се явили при Христа? – За да разреши Той въпроса. Как е разрешен въпросът, няма да кажа, но Мойсей е свободен днес. – Кой го разрешил? – Христос.

Мойсей се беше хванал толкова здраво за закона, че не можа да влезе в Обетованата земя. Ако той не можа да влезе в Обетованата земя, какво остава за другите хора? Още не им е позволено да влязат в Ханаанската земя, че в небето ще влезат. Ако човек не те пуща в коридора си, как ще те пусне в своята лаборатория или в своята съкровищница, пълна със скъпоценности! Това е невъзможно.

Много примери има в Стария Завет, от които се вижда, че лесно не се влиза в Царството Божие. – Защо? – Заради непослушанието на хората. Ще кажете, че Бог прощава. Това не е наука. Ако очаквате само на великодушието на Бога и на Неговото всеопрощаване, това е неразбиране на великия Божи закон, който управлява живота.

Мойсей **направи голяма грешка в живота си**, заради която Бог му каза: Понеже ти **не изпълни закона**, както те научих, няма да влезеш в Ханаанската земя.

Мойсей каза на израилския народ: Вие станахте причина **да ме извадят от добрите условия** на живота. Същите евреи **извадиха и Христа от добрите условия** на живота. При честите спорове между евреите и Христа, неписани в Евангелието, Христос им казваше: И с мене ще постъпите така, както с Мойсея. Но аз имам власт да положа душата си и да я отнема. Мойсей, обаче, запита: Нямам ли аз власт да извадя вода от тази скала? Той удари с жезъла си скалата, и от нея потече вода. Въпреки това, Мойсей не можа да влезе в Ханаанската земя.

Често се говори за духовния и за светския живот. Като изучават Божественото учение, хората имат желание да станат силни, учени, богати, да им тръгне всичко наред, да познаят света, да познаят и себе си. Те гледат на себе си като на избраници, да бъдат богоугодни на Бога. Ако не постигнат това, те се отчайват.

Наистина, когато влезе в духовния път, човек минава през първото посвещение. Запитват го: Какво искаш - сила, власт или пари? И този път води към Бога. **Силата** ще оправи света, **властта** ще го държи в ръцете си, а **парите** ще го укрепят. Това е изпит за учениците, а не за онези, които вярват. Те не се подлагат на изпит. Обикновеният вярващ живее като обикновен човек и умира такъв. За него изпити не съществуват. Щом станеш ученик, изпитите веднага дохождат. Значи ученикът се изпитва, а обикновеният човек е свободен. Не съжалявай, ако не те изпитват още.

Питат ученика: Какво искаш - да ти се даде благо отвън, или отвътре? Някои ученици искат смирение, те не искат нито сила, нито власт, нито пари.

Който се стреми към силата, той постепенно се отдалечава от Бога. Целият свят върви днес в пътя на насилието. Учениците, които са избрали пътя на насилието, са създали днешния ред и порядък. Те са разбрали само външната страна на живота. От хиляди години, те забелязват, че им липсва нещо съществено.

Други ученици са избрали пътя на смирението и жертвата.

Аз говоря за съзнателната жертва, а не за самопожертвуването, което подразбира самоунищожение. **Тези, които са избрали пътя на насилието, разполагат със златната каса**. Турят ли я веднъж на гърба си, тя вече не слиза оттам. Това наричат индусите „закон на кармата". Знаете ли, как е произлязла кармата? Мислете по този въпрос. Някои казват, че кармата е произлязла от греха, а грехът - от плода на забраненото дърво. Ако грехът се е зародил в хората след опитването плода на забраненото дърво, как се е появил той между ангелите?

Христос казва: „Който слуша вас, мене слуша; и който се отмята от вас, от мене се отмята; и който се отмята от мене, отмята се от Тогози, Който ме е проводил!"

8. МОИСЕЙ ЗА ВИСОКИТЕ ВЪРХОВЕ НА ЗЛОТО - „НЕ УБИВАЙ, НЕ КРАДИ, НЕ ЛЪЖИ." ВИСОКИТЕ ВЪРХОВЕ НА ДОБРОТО.

ДА ВЪЗЛЮБИШ ГОСПОДА. Беседа от Учителя, държана на 18 май 1924 г. - В: Който дойде при мен. Неделни беседи. София. 1950. с. 158

„Хората се страхуват да не би по някакъв начин да се разколебаят техните установени възгледи. Има нещо реално, неизменно в техните възгледи, но повечето от тях ще претърпят промени. Установените неща са като високи планински върхове.

Например Моисей казва: „Не убивай, не кради, не лъжи." **Това са високите върхове на злото**, които водят към отрицателния живот. Говори се още за правдата, мъдростта, истината и др. **Това са високите върхове на доброто**. Говори се за любовта. Но как може да се говори за любовта, като не знаете нейния език? Любовта си има свой специфичен език. При тебе дойде някой и ти говори на български. Казва ти: Аз те любя. Отговаряш: Не те разбирам. Ако те срещне чужденец и ти говори за любов, ще го разбереш ли? Ще му кажеш, че не го разбираш. - Как да не разбираш? Толкова ясно ти говоря. На какъвто език да ти говорят, щом не го разбираш, ще си кажеш истината. Като излезеш вечер и погледнеш към небето, осеяно със звезди, виждаш, че те са ясни, светли, но не разбираш какво се крие зад тази яснота. **Всички неща в природата са в тайно**.

Погледнеш някого и казваш: Познавам този човек. – Външно го познаваш, но вътрешно, той не ти е познат. Той е **космично същество**, едно велико владение. На земята той се проявява като шило, което щом те бодне, казваш: Познавам този човек. – Познаваш го, като шило, но зад него се крие нещо велико. И за нас казват: Виждате ли тия хора? – Виждате ги като върхове, но зад тях се крият велики, мощни сили, които могат да стъпчат малките човечета.

Когато големият, космическият човек стъпи върху една къща, веднага става пожар, земетресение. И Ева като стъпи на една къща, става същото – пожар. Тя всичко превръща на пепел. Космическият човек говори на хората на свой език. И те му отговарят на свой език. Но двете страни не се разбират."

9. МЕЖДУ МОЙСЕЙ И ХРИСТОС – НЯМА ПРОТИВОРЕЧИЕ

ЗА ТЯХНОТО НЕВЕРСТВО. Беседа от Учителя, държана на 6 февр. 1927 г. – В: Сила и живот. Сер. IX. София. 1930. с. 136-138

„Преди всичко, в света трябва да се яви такава религия, в която хората да повярват абсолютно. Не мислете, че тази религия ще се изработва отсега нататък. Тя е съществувала още от времето на първия човек; тя съществува и сега. На тази религия са служили всички хора, които са завършили своето развитие на земята. Тази религия ще бъде обща за цялото човечество. Казвате: Царството Божие насила не се взима. Някои хора насила ще бъдат турени в Царството Божие, а които не искат и насила ще ги утаят.

Какво значи утаяването? – Потъване дълбоко някъде, да чакат там своето време, докато най-после сами се убедят, че трябва да вършат волята Божия. Когато се казва, че Христос се чудил за неверството на хората, това подразбира, че Той се е чудил, защо именно, хората не вършат волята Божия. Човек първо трябва да бъде полезен на себе си, т.е. на всичко възвишено и благородно в себе си, за да почувствува онази дълбока вътрешна радост. Това е първият лъч на неговото изгряващо слънце. Всеки, който излиза от тунела и среща първия лъч на слънцето, той изпитва голяма радост, че е излязъл от долината на своя живот.

Казвам: всеки човек трябва да изпита тази радост. Мнозина се съмняват в това, което им се говори, и се запитват: наистина, *коя религия е най-права – Христовата, Мойсеевата*, тази на Буда или на Мохамеда? – Всичко, каквото са учили и проповядвали тези хора е право, *но намерете чистото Мойсеево учение; намерете чистото Христово учение* и разберете неговия смисъл и дух; *намерете чистото учение на Буда, на Мохамеда* и извадете дълбокия смисъл в тях. Право е и това, което съвременните философи учат, но трябва да се разбере дълбокият смисъл на техните учения.

Между Мойсея и Христа няма никакво противоречие в основния закон, който те са проповядвали. Също така между *Христа и Буда няма никакво противоречие.*

Общото и най-главно във всички тия учения е следното:

Без Любов живот не може да съществува.

Без Бога светлина не може да има.

Тия велики хора са проповядвали за Бога, но рекат ли хората да приложат това учение в ежедневния си живот, те вече го изопачават, защото имат смътно понятие за Бога. Те искат да видят Бога вън някъде. Искате ли да видите Бога отвън, вие се намирате в заблуждение. Как ще Го видите отвън? Той прониква целия свят, всички видими и невидими слънце, и ако рече да ви се представи отвън, ще трябва да напусне целия космос. Така ли искате да видите Бога? Благодарете да видите даже най-малкото проявление на Бога. Той ще изпрати при вас един малък лъч,

една малка светлинка във вид на някой ангел или друго някое още по-малко същество.

Да видиш Бога, то е все едно да придобиеш една малка светлинка. И тогава, като те види Господ с тази малка светлинка, ще те запита: защо носиш тази светлинка?

Ти ще отговориш: Господи, досега бях в тъмнина. Едва осветлявах пътя си със своята стара вощеница, но откак Те видях, оставям вощеницата настрана, нека си догаря, а **аз ще си служа с новата светлина, която Ти запали в мене.**

Кажете ли така, скоро след това ще дойде съмнението, и вие ще кажете: нека оставя и тази светлинка настрана, ще я взема, когато ми потрябва, при трудни условия. Защо ще я нося постоянно със себе си? Ето, и слънцето всеки ден изгрява и залязва. Вярно е, **във физическия свят слънцето изгрява и залязва, но в Божествения свят слънцето никога не изгрява и не залязва**. В материалния свят, в който живеем, ние се намираме пред илюзията, че слънцето изгрява и залязва, но **ако се качим високо в пространството, ще видим, че слънцето се движи непрекъснато от север към юг, без да изгрява и залязва**. Също така и на слабите във вярата се вижда, че у Бога има известни противоречия. Това се дължи на събралите се облаци в техния ум."

10. МОИСЕЙ, ЕВРЕИТЕ И ЕГИПЕТ

ПОЗВАХ СИНА СИ. Беседа от Учителя, държана на 14 февр. 1926 г. Русе. 1926. с. 4-5

„Вие ги знаете толкова, колкото знаете и стиха „из Египет позвах Сина си". Египет, това е мощното, това е красивото, това е израз на светлината, на великия човешки дух,

Египет това е символ. И най-великите хора е трябвало да минат през Египет. Мойсей, един от най-видните законодатели и водители на човечеството, трябваше да се учи в Египет.

Каквото и да се казва за Христа, и Той трябваше да отиде в Египет там да се учи.

Ангелът казва на Йосифа: „Вземи детето и бягай в Египет!" Той не му каза да отиде в Асирия, във Вавилония, или другаде някъде, но в Египет. Под „Египет" се разбира силното, крепкото, дето човешкият дух може да се кали. Казва някой: ще отида в Египет, при това плодородие, да се наям поне на плодове. Та нима това е Египет. Че и в България има плодове!

Египет е място на знание.

Египет е място на мъдрост.

Египет е място на работа и труд.

Евреите са учили там цели 400 години, и затова са станали днес най-умния народ. Те служиха 400 години на египтяните, кирпичи правиха и то без слама. Като четете тяхната история, ще кажете: горкият народ! Не, не са горки те. С това служене те придобиха големи знания. Този дух, този ум, който имат евреите, се дължи на Египет. Египет, това са условията, дето човешкият дух може да укрепне, да уякне и да стане мощен. Вземете примера с Йосифа. Като четете неговата история, какво обяснение си давате за него? Защо трябваше да отиде той в Египет? - Той трябваше да отиде в Египет, за да стане силен, крепък, да стане виден човек. Ако беше останал в Палестиня при баща си, какво щеше да спечели? Казвате: братята му го мразиха, затова го продадоха. Какво зло му направиха с това? Те, без да знаят му направиха едно добро. Йосиф беше много гален. Баща му го обичаше много и го обличаше с пъстра дрешчица, за отличие от другите, но братята му един ден казаха: „Хайде долу тази дрешчица, ще отидеш в Египет, човек да станеш. Като отиде в Египет, как го посрещнаха там? Трябва да повикате Йосифа,

той сам да ви разправи своята история. – Той мина там през известна дисциплина.

Сега, ако вземете думите ми буквално, няма смисъл в тях, но знаете ли, че целият свят, в който живеем, това е Египет. Земята, в която сега живеем, това е Египет – нищо повече. Следователно, всеки дух, всяка душа, която иска да укрепне, трябва да отиде в Египет. Като отиде в Египет, там ще намери и затвора. Две години седя Йосиф в затвора. После, като Мойсея, царската дъщеря ще ви намери в кошницата и най-после у вас ще се яви желание да спасите народа си. Първо ще бъдете герой, но после страх ще ви нападне и ще бягате в пустинята. Много противоречия ще срещнете в живота си."

11. ДОПИРНА ТОЧКА С БОЖЕСТВЕНОТО СЪЗНАНИЕ

СВЕЩЕНИЯТ ОГЪН. Беседа от Учителя, държана на 27 авг. 1926 г. - В: Съборни беседи от Учителя, дадени на учениците на Всемирното Бяло Братство при срещата им в гр. София, на „Изгрева", през лятото 1926 година. София. Просветния комитет. [1926]. с. 131, 137-138, 139

„Не е въпросът до външното отношение на нещата, т.е. до външната страна на Бога, колко Той е велик, но **трябва да имаме една допирна точка с Божественото съзнание, да чувствуваме Бога в Неговото проявление всеки ден**. Казвал съм и друг път, Бог има специално отношение към всяка душа, към всеки разумен живот. По това именно се отличава Той. Бог не борави с един народ. Когато Той изпрати Мойсея при Фараона, каза му: „Иди и кажи на Фараона, че аз съм Бог на Аврама, на Якова и на Исака. Това бяха трима души, заминали вече. Питам: защо Бог му не каза, че е Бог на израилския народ, а му каза, че е Бога на Аврама, на Якова и на Исака? Де беше Аврам? Де беше Яков? Де беше Исак? Аз ще ви задам следния въпрос: когато човек обича, де ще тури любовта си, на кое място?"

„Съвременните хора казват: как ще си нарушим спокойствието, мира, да се занимаваме с хората? Та от нас не се изисква да направим жертва по някакво външно принуждение! Тази жертва трябва да стане от онова велико вътрешно побуждение, от любов към Бога. Само така ще чуем Неговия глас.

Питам ви: ако Бог изпрати един *херувим, като пламтящ огън в своята слава*, мислите ли, че съвременните религиозни и духовни хора биха изтраяли на този свещен огън? Ние имаме пример с Христовите ученици. Когато Христос беше горе на планината, дойдоха Мойсей и Илия при Него, но учениците Му заспаха, не можаха да издържат този огън. Само Христос се разговаряше с тях. После те Му казаха: „Добре е да направим три шатри: една за Тебе, една за Илия и една за Мойсея."

Аз казвам: ние още сега можем да направим тези три шатри. Но какви шатри трябва да направим?

Нека направим една шатра за Любовта, една шатра за Мъдростта, и една шатра за Истината. Всички ние можем да живеем в тия шатри. Така че, ако за в бъдеще трябва да правим шатри, не трябва да бъдат за Илия, за Мойсея и за Христа, защото Илия е само един символ. Мойсей е също един символ. Христос, тъй както Го представляват, е символ на Любовта. Значи, първата шатра, която трябва да се направи, е за Христа – за Любовта. Ако ние нямаме такава шатра, де ще влезе Христос? Христос казва: „Ето, аз хлопам на вратата!" Ако вие не отворите, как ще влезе Христос? Под *шатра* се подразбира това *свещено място*, този *свещен огън*, който *отваря всяка душа за Бога*. Каквото каже Господ, да го изпълним според методите и начините на днешните условия, до които сме достигнали."

„Казвам: в света има един велик закон: човек сам за себе си не може да

живее. **За да се прояви Бог в каква да е форма, трябват условия**. За всеки от вас има **определени моменти, когато Господ му проговаря. Божият глас** се отличава с едно особено качество, а именно, той **е много тих**."

12. КОГАТО БОГ НИ ГОВОРИ, ЧОВЕК ИЗБАВИТЕЛ ЩЕ СТАНЕ

СВЕЩЕНИЯТ ОГЪН. Беседа от Учителя, държана на 27 авг. 1926 г. - В: Ñъборни беседи от Учителя, дадени на учениците на Всемирното Бяло Братство при срещата им в гр. София, на „Изгрева", през лятото 1926 година. София. Просветния комитет. [1926]. с. 149-150

„През всички векове, които са се изминали до сега, Бог не ни е забравил: всякога е изпращал някой да ни говори, не само отвън, но и отвътре. Той изпраща ангели да ни говорят. И не само това, но когато остане свободен, и Той сам ни посещава и ни казва няколко насърчителни думи. Те са най-хубавите думи, те са епохални моменти за нас.

Когато Бог говори някому, той музикант ще стане. Когато Бог говори някому, той държавник ще стане, не такъв, каквито са българските държавници, нещо особено ще бъде.

Когато Бог говори на някой човек, той избавител ще стане. Ще освободи един народ, като Мойсея, ще напише нова конституция.

Когато Бог проговори за пръв път на Мойсея, той избяга, но след това Го послуша и големи чудеса направи в Негово име. Той изведе израилския народ, но кога? – Само след като му проговори Господ. Когато Мойсей отиде при Фараона, той го запита: „Кой те прати тука?" – Прати ме Йехова, Бог на Аврама, на Исака и на Якова". Казва му Фараон: Аз не познавам този Бог. Фараон имаше друго понятие за Бога. Мойсей му каза: „Аз ще ти покажа, че този Бог, Комуто служа и Когото познавам, е силен." И започна се състезание между боговете на Египет. С кого? – С Христа, Кришна или Христос – един и същ е Той. Христос, това е проявеният Бог. Един е Той, Който се проявява във всички народи – Йехова. Всяко нещо, което носи живот и светлина в себе си, иде от Бога. И започна се състезание между боговете. Най-после Фараон повярва, че действително Бог е проговорил на Мойсея. Когато дойдем в света, трябва като Мойсея да покажем на хората, че действително Господ ни е говорил.

Казвам: Господ може да ни проговори още днес. Ако вие можете да се освободите от всички свои недъзи, ще разберете, че сте цял народ, една велика душа, заобиколена с хиляди други души. Вие сега имате повърхностни вярвания."

13. МОИСЕЙ Е ИДЕЯ

МОИСЕЙ И ХРИСТОС. Беседа от Учителя, държана на 7 ноем. 1926 г., София. – В: Затова се родих. Сила и живот. Сер. IX. София. 1929. с. 103-104, 107-108

„Моисей за мене писа."**Моисей е идея, която представлява видимото, материалното в света.**

Той представлява всички съвременни учени хора, целокупно взети, както и всички съвременни художници, музиканти, писатели и поети.

Христос казва: „Ако вие не вярвате във всички ваши поети, художници, музиканти и учени хора, които са написали всичкото свое знание на книга, как ще

вярвате в мене, който сега ви проповядвам нещо ново? С това Христос иска да каже, че всички тия хора подготвят пътя за Христа, та като им говори, да Го разбират. Някой казва: „Аз не вярвам в науката." За коя наука говори този човек? Ако той подразбира само външната страна на официалната наука, прав е да не й вярва. За тази страна на науката Писанието казва: „Буквата умъртвява." Всеки, който се занимава с тази наука, той е опитал, че тя умъртвява. Ние говорим за вътрешната страна на науката, за положителната, Божествената наука, която е жива и възкресява човека."

„Христос казва: „Ако бяхте вярвали в Мойсея, повярвали бихте в мене; понеже той за мене писа."

Съвременните културни хора не вярват на своите учени, и учените хора не си вярват едни на други. Те постоянно се опровергават едни други: един учен опровергава теорията на друг и създава своя теория; трети учен опровергава теорията на втория и т.н. Всяка нова теория не отрича старата, но я допълва. Нека децата учат, ние не отричаме техните стремежи! Нека учените създават все по-нови и нови теории, това е необходим път в развитието на науката. Нека поетите, философите, музикантите и религиозните хора, които са деца на учените, се качват по тия високи планински върхове, та като стигнат до най-високото място, ще видят, че науката има своя вътрешна страна, скрита от погледа на обикновения човек. Във всеки човек има нещо скрито, което не е измислено от него. Съвременните хора не са в състояние още да разберат учения човек, който е посветил цели 20-30 години от своя живот в труд, усилие и постоянство, за да изнесе пред света един факт от живата природа."

14. БОЖЕСТВЕНОТО УЧЕНИЕ Е ДУХЪТ НА ЛЮБОВТА

МОИСЕЙ И ХРИСТОС. Беседа от Учителя, държана на 7 ноем. 1926 г., София. – В: Затова се родих. Сила и живот. Сер. IX. т. I. София. 1929. с. 124, 126-127

„Духът това е Любовта. В писанието се казва: *„Плодът на Духа е Любовта."*

Повечето от съвременните хора живеят по Мойсеевия закон. *Време е вече да се приложи Христовото учение, да се живее по закона на Любовта.* Мъжът и жената трябва да разрешат този въпрос индивидуално, всеки за себе си, а после всички заедно ще го разрешат за държавата. Тя трябва да се постави на такава висота, на каквато е поставена Божията държава – Царството Божие. В държавата трябва да цари абсолютна Истина и Правда, за да могат всички нейни поданици да бъдат равноправни. Всеки гражданин трябва да има свобода, да прояви способностите и дарбите, които Бог е вложил в него. Всеки гражданин трябва да бъде идеален човек, за да се създаде и идеална държава. Нека всеки човек търси в себе си вината за всички неуредици в света, за да може той сам да се изправи. Постъпва ли така, той ще стане идеален човек. Има идеални хора в света!

Питам: Каква цел гонеше Христос с идването си на земята? - Той искаще да въдвори Царството Божие на земята. – Можа ли Христос да постигне своята цел? – Времето ще покаже.

Някои казват: „Всичко, което са казали пророците, се е сбъднало." Един ден ще кажат същото и за Христа. Неговото учение е за Любовта. Когато Любовта дойде в света, всичко ще се изправи."

„Казвам: няма да минат десет години и моите думи ще се сбъднат.*

---

*Забележка на съставителя: Тази беседа е от 7 XI 1926 г.. А през 1936 г. започна в света подготовката за Втората Световна война (1935г.-1945г.).

И учените хора казват, че в продължение на десет години ще станат големи преобразования в света. Старото ще изчезне, ново нещо ще се яви на сцената: и в религията, и в науката, и в обществения живот. Всички хора ще започнат да мислят по нов начин.

Тогава, между европейските държави ще се създадат здрави връзки, които ще почиват на нова, модерна конфедерация; съобщенията между държавите ще бъдат свободни, без паспорти, без ограничения. Сега, ако отиваш от една държава в друга, на десетина места ще те преглеждат, да не носиш нещо; в хотел отидеш, все ще те подозират в нещо; ако наблюдаваш вечерно време небето, ще те проследят, да не кроиш някакъв заговор; ако имаш дълга коса, ще те вземат за анархист, или за комунист.

Като ме слушате да говоря така, някои ще кажат: „Този човек говори така, защото зад него има нещо друго." – Да, зад мене има нещо, но какво? Зад мене седи Господ, зад мене седи Истината, зад мене седят ангелите, зад мене седят идеите на всички добри хора.

Често казвате: „Дошъл е един човек, който иска да заблуди народа ни." – Никой не може да заблуди човека. Всеки сам се заблуждава. Никой човек не може да заблуди цял народ. Това никога не е било в човешката история и няма да бъде! Човек трябва да вярва в Христа и в Христовото учение, което е Божествено, т.е. учение на Бога. Бог иска да подигне всички хора и да ги освободи от страданията им. Какво донесоха Мойсей и Буда на света? – И те, като Христа донесоха Божественото учение.

И тъй, вярвате в Божественото и Го зачитайте във всички хора. Гледайте на всички с уважение и почитание."

15. БОЖЕСТВЕНИЯТ ОГЪН Е ЗА ОЛТАРА НА ВЪЗВИШЕНИТЕ СЪЩЕСТВА

НЯМА ПРОРОК. Беседа от Учителя, държана на 14 ноем. 1926 г. – В: Затова се родих. Сила и живот. Сер. IX. т. I. София. 1929. с. 148-149

„Ще кажете: С такива работи ли трябва да се занимаваме? На съвременното човечество предстоят по-важни въпроси за разрешение от тия." Въпреки всичко това, някой човек казва: „Запали се сърцето ми! Какво трябва да правя?"

Казвам: „Твоето сърце *не е запалено сега. То е запалено от Бога, от памтивека*, но ти едва сега съзнаваш това и се плашиш. Днес твоето *съзнание е пробудено* и ти дигаш капака на твоето сърце и забелязваш, че от него излиза една малка, нежна топлинка, която те сгрява."

Тази нежна топлинка ние наричаме **Божествен огън**. Няма по-свещено нещо от този огън, и когато той се прояви в човека, в него настава истински живот. Някой се плаши от този огън и бърза да захлупи с капак своето сърце, да не се разгаря тази топлинка.

Казвам: „Дигни капака, нека тази топлинка се увеличава!"

След това ще чуеш тих глас, който ще ти каже: „Събуй обущата си, защото мястото, на което седиш е свещено! Свещен е този огън!"

Пламъкът, който Мойсей видя всред планината, беше топлината и светлината, която излизаше от сърцето на един велик ангел, от сърцето на един велик адепт.

И аз казвам: мястото, дето седим е свето, затова всички трябва да събуем обущата си. Някой казва: „Изгубих любовта си, свърши се моята любов."

Питам: как е възможно да се изгуби Любовта? Каква е тази любов, която трае само няколко месеци или най-много една година? Любовта в света постоянно се усилва. Тя е свещеният огън, който носи всичко в себе си. – Мъже и жени, деца и родители, учители и ученици, слуги и господари, всички отворете капаците на своите сърца! Всички трябва да се проникнат от една **обща идея за Бога**, да съзнаят, че топлината и светлината на техните сърца **иде от Бога**. Тя представлява **свещения огън на живота**, пред който всеки трябва да събуе своите обуща.

Какво представляват нашите **сърца**? – **Олтар на възвишени същества**, на възвишени ангели, които принасят там своята свята жертва пред Бога."

16. В ЧОВЕШКАТА ДУША СЕ НАМИРА РАЯТ

ЕДНО СТАДО. Беседа от Учителя, държана на 29 ян. 1927 г. - В: Влизане. Сер. IX. т. II. София. 1930. с. 78

„Мнозина очакват да слезе Господ на земята, както някога е слизал, затова Го търсят в Ерусалим, или другаде някъде, ходят по стъпките Му, дано намерят нещо от Него, но всичко отива напразно.

Казвам: *Ако Бог е слизал на земята, грехът не би съществувал.*

Там, дето Божият крак е стъпвал, грях и престъпление не може да се извърши.

Ще кажете: писано е например, че Бог се яви на Мойсея в Синайската гора и там му говори.

Когато Бог говори с Мойсея, Мойсей не остана на Синайската гора, но се дигна в една по-висока сфера. Тези и много неща още не са писани в Библията, вследствие на което хората я тълкуват буквално и изпадат в ред заблуждения.

Някой казват, че някогашният рай бил някъде в Мала Азия, дето текли четири реки. Кои са тези реки? За двете от тях предполагат да са Тигър и Ефрат. Ами другите две реки кои са? Обаче, *тия четири реки съществуват в човешката душа.* Там съществува и раят, но за да влезе човек в него, той трябва да дойде до *пълно вътрешно единство в себе си.* Дойде ли до това положение, всякакъв страх, всякакво безпокойство ще изчезнат от него. Казвате: Тогава в какво трябва да вярва човек? – Че когато той се домогне до науката на вечния вътрешен мир, всички въпроси, които днес го смущават, ще се разрешат."

17. МЕЖДУ МОИСЕЙ И ХРИСТА НЯМА НИКАКВО ПРОТИВОРЕЧИЕ В ОСНОВНИЯ ЗАКОН

ЗА ТЯХНОТО НЕВЕРСТВО. Беседа от Учителя, държана на 6 февр. 1927 г. - В: Влизане. Сер. IX. т. II. София. 1930. с. 137

„Когато се казва, че Христос се чудил за неверството на хората, това подразбира, че Той се е чудил защо, именно, хората не вършат волята Божия. Човек първо трябва да бъде полезен на себе си, т.е. на всичко възвишено и благородно в себе си, за да почувствува онази дълбока вътрешна радост. Това е първият лъч на неговото изгряващо слънце. Всеки, който излиза от тунела и среща първия лъч на слънцето, той изпитва голяма радост, че е излязъл от долината на своя живот.

Казвам: всеки човек трябва да изпита тази радост. Мнозина се съмняват в това, което им се говори, и се запитват: наистина, коя религия е най-права –

Христовата, Мойсеевата, тази на Буда или на Мохамеда? - Всичко, каквото са учили и проповядвали тези хора е право, но намерете чистото Мойсеево учение; намерете чистото Христово учение и разберете неговия смисъл и дух; намерете чистото учение на Буда, на Мохамеда и извадете дълбокия смисъл в тях. Право е и това, което съвременните философи учат, но трябва да се разбере дълбокият смисъл на техните учения. Между Мойсея и Христа няма никакво противоречия в основния закон, който те са проповядвали. Също така между Христа и Буда няма никакво противоречие. Общото и най-главно във всички тия учения е следното: Без Любов живот не може да съществува. Без Бога светлина не може да има. Тия велики хора са проповядвали за Бога, но рекат ли хората да приложат това учение в ежедневния си живот, те вече го изопачават, защото имат смътно понятие за Бога. Те искат да видят Бога вън някъде. Искате ли да видите Бога отвън, вие се намирате в заблуждение."

18. МОЙСЕЙ И ЕВРЕЙСКИТЕ ДУШИ В ОВЦЕТЕ МУ

НЯМА ТАЙНО. Беседа от Учителя, държана на 17 март 1927 г. - В: Праведният. Сер. IX. т. III. София. 1930. с. 109-111

„Нема тайна, която да не се разкрие".

За изяснение на тази мисъл, ще приведа нещо от живота на Мойсея.

Мойсей беше учен човек; той разполагаше с всичката тогавашна мъдрост, но си позволи да убие един египтянин, за да има доброто мнение на народа си. Обаче, след това той трябваше дълго време да изкупува своя грях. Той мислеше, че неговото престъпление е скрито, но не излезе така. Един ден, когато двама евреи се биеха, Мойсей отиде да ги примири, но един от тях се обърна към него с думите: „Какво мислиш да правиш, и нас ли искаш да убиеш, като онзи египтянин?" Тогава Мойсей избяга и отиде в пустинята, дето прекара цели 40 години между овцете, от които се учеше. (Съвпад Сатурн и Уран от 45 години с разлика от 2 години.) След 40 години ангел Господен дойде при него и му каза: „Чух скърбите и страданията на твоя народ, затова ти ще отидеш да ги освободиш." Мойсей беше смирен човек, затова каза на ангела: „Пратете някой друг вместо мен. Аз съм негоден за тази работа". - Не, ти ще отидеш.

Питам: Вие пасли ли сте като Мойсея 40 години овците? Мойсей, такъв голям държавник, трябваше 40 години да прекара в пустинята, да пасе овците. Едно липсваше на Мойсея, и той го научи от овците. *Овците, които той пасе цели 40 години, представя израилския народ. Чрез тях той опитваше душите на всички евреи, които умираха в Египет, защото се вселяваха в овците.*

Казвате: Възможно ли е човек да влезе в една овца!

Питам: Ако някой човек влезе в касата на един богаташ да го обере, това не е ли по-срамно, отколкото душата на някой човек да влезе в една овца? Човек може да влезе в овцата, а може и да излезе; като душа той е свободен да постъпва, както иска. Това не значи, че той остава завинаги свързан с овцата. При това не мислете, че овцата и в невидимия свят представя това, каквото и във физическия. *В невидимия свят овцете живеят колективно, и там те имат своя специална философия.* Казвате: овцете са създадени, за да услужват на човека, като му дават вълна, месо и мляко. Наистина, овците дават много нещо на човека, но за всичко това се държи точна сметка. Когато овцата срещне онзи, комуто е давала своята вълна, своето мляко и месо, тя казва: Иване, време е вече ти да ми върнеш това, което едно време ти дадох! Ако Иван не иска доброволно да върне това, което е взел от овцата, в друг живот те ще сменят местата си: *овцата ще дойде на неговото място, а той ще заеме мястото на овцата.* - Възможно ли е да стане това?

Питам: ако това ви се вижда невъзможно, как можа човекът, създаден по образ и подобие Божие, да стане престъпник? Как може ангелът, който живее на небето чист и свят живот, като слезе на земята, да стане змия и да изкуси първата жена в рая? Ако един ангел може да стане змия, защо човек да не стане овца?

По-низките форми в живота показват, че някога е станало деградиране с някои от възвишените същества. В това отношение трябва да знаете, че ако човек не живее по законите на Бога, той може да се деградира. Това не трябва да ви плаши, но трябва да знаете, че единственият вечен и верен закон седи в изпълнение волята Божия.

Изпълнява ли човек волята Божия, той вижда, че всичко в света е красиво. Защо? – Защото светът е създаден от Бога. Аз бих предпочел да живея в къщата на една овца, отколкото в къщата на един богат, но престъпен човек. Аз съм живял между овцете и зная, какво има в тях. Те имат отлично сърце. Там, дето има добро сърце, не липсва и култура. Аз бих желал хората да имат благородни сърца като овците. Що се отнася до ума им, казвам: *по ум човек седи по-горе от овцата, но по сърце овцата седи по-горе от човека.* Затова, именно, Христос казва: „Моите овци". Значи, на съвременните хора липсва едно от качествата на овцете, заради което те трябва да живеят между тях, да придобият това качество."

19. ЗАВЕТЪТ НА БОГА С МОИСЕЙ

ЗАВЕТЪТ. Беседа от Учителя, държана на 15 ян. 1928 г. - В: Ни мъж, ни жена. София. 1933. с. 177-178. ([Сила и живот], сер. X, т. 2)

„Господ Бог ваш направи завет." *(Второзаконие, гл. 5, ст. 2)*

Значи, най-важното в живота на човека е договорът, заветът с Бога.

Този договор не е нещо, като 14-те точки на Уйлсона. Когато Уйлсон излезе пред света със своите 14 точки, всички казаха: Ето една сигурна работа! – Колко сигурна излезе тази работа? Колко от тия точки се приложиха? И германският император даде някакви обещания на българите, но колко от тия обещания се изпълниха? Какво показва това? Това показва, че договорите, които двама души си дават на земята, не са нищо друго, освен сапунени мехури. Колкото сапуненият мехур може да живее, толкова и обещанията на тия хора ще се реализират.

Аз бих желал да зная, откак светът съществува, колко от договорите между разните държави са оцеляли. Египет е правил договори, Асирия е правила договори, но де са тези държави днес? Не само договорите им са изчезнали, но и самите държави вече не съществуват. Не само Египет и Асирия, но и държавите в новите времена са правили и правят договори, които също така не са оцеляли.

Обаче, установи ли се договор между Бога и човека, той непременно оцелява. Силата на еврейския народ се дължи на договора, който Бог е направил с тях в миналото. Този договор лежи дълбоко някъде в неговото подсъзнание. И ако може да се почерпи един добър пример от еврейския народ, той се заключава в това, че основата, ядката на еврейския живот се опира здраво върху принципите, които Мойсей им е дал. Тази е една от добрите черти на еврейския народ. Колкото лошо да се говори за еврейския народ, статистиката, обаче, показва, че развратът между този народ е само 5%. От друга страна, при каквито климатически условия да го поставят, той издържа. Евреите не са много напредничави, но са много издръжливи. Издръжливостта им се дължи на това, че спазват всичко онова, което Мойсей им е оставил. В това, именно, седи тяхната сила. Докато човек остава верен на идеала на своята душа, дотогава той ще запази своята издръжливост. Щом измени на този идеал, с него заедно ще изгуби и своята издръжливост.

Следователно, ако еврейският народ изгуби някога своите вярвания, той ще изгуби и своята издръжливост."

20. МОИСЕЙ И ЕГИПЕТСКАТА МЪДРОСТ

ПО-ДРАГОЦЕНЕН. Беседа от Учителя, държана на 15 апр. 1928 г. – В: Синове на възкресението. Беседи. София. 1934. с. 220 ([Сила и живот], Сер. X, т. 3)

„Когато беше в Египет, Мойсей се запозна с египетската мъдрост, придоби голямо знание.

Той беше избран от Бога да освободи Израилския народ от робството, в което се намираше по това време. Обаче, при всичкото знание, с което разполагаше, Мойсей избра един неправилен метод: като видя, че един египтянин се подиграва с един израилтянин, Мойсей се хвърли върху египтянина и го уби. За да не го уловят, той го зарови в земята и избяга. На другия ден, Мойсей вижда, че двама израилтяни се бият помежду си. Тогава той каза: Да се бият египтянин с израилтянин, разбирам; да се бият, обаче, двама израилтяни, това не разбирам. Той отиде да ги примирява. Тогава един от израилтяните му каза: Какво искаш? И мене ли искаш да убиеш като египтянина, когото вчера зарови в пясъка? Като разбра, че са видяли престъплението му, Мойсей се уплаши и избяга в пустинята, дето прекара цели 40 години да пасе овцете. Тук той видя погрешката на своя метод, а именно, насилието не изправя човека, нито го спасява. И наистина, мъчно се решава такава задача. Не е лесно да се домогне човек до метода на любовта.

Казвам: Докато мисли, че с убийство може да разрешава мъчнотиите и трудностите на своя живот, човек е на крив път. *Мъчнотиите не трябва да се убиват, но да се превръщат в динамическа сила.* Умният човек с разумността си превръща мъчнотиите си в динамическа сила, която впряга на работа. Глупавият, обаче, с глупостта си, вместо да използува силата, която се крие в мъчнотиите му, за работа, той повече ги усложнява. *От това, как човек се справя с мъчнотиите си, се определя неговата сила.* Следователно, силата на човека седи в неговото вътрешно знание, да може правилно да разрешава задачите на своя живот."

21. ДУХЪТ Е ПРОЯВЛЕНИЕ НА БОГА

БОГ Е ДУХ. Беседа от Учителя, държана на 27 май 1928 г. - В: За съдба дойдох. Серия XI. София, 1929, с. 16-17

„Значи, в Писанието се изнася живота и опитностите на великите души, които трябва да се изучават. Някои ще запитат: „Дали е вярно всичко това, което се говори?" Тогава аз ще ви запитам: „Всичко, което е писано в книгите, в учебниците, вярно ли е? Всичко, каквото проповядват учителите и свещениците, вярно ли е?" Кой не е говорил за Бога днес? Кой не третира въпроса за Неговото съществуване? Обаче, *за Бога може да говори само този, който има велик ум и възвишено сърце.* Това не е за обикновените хора, но сега и тия хора казват, че Господ им говори. Това не е вярно. Ако земята се разтопява пред лицето на Бога, какво ще стане с обикновения човек, като се яви пред Него? И Мойсей, който беше велик адепт, който учеше в Египет, толкова се изплаши от видението, че каза: „Много съм изплашен и разтреперан". – (Евреем 12:21). **Мойсей се уплаши от Бога, а евреите от него, защото светлина излизаше от лицето му. И за да могат да го гледат, той тури було на лицето си.**

Съвременните християни казват: „Ние искаме да отидем при Бога". – Ще отидете, но ще се разтреперите като Мойсея, и хората ще се плашат от вас. Бог е внесъл живота у нас. И този страх, който имаме, той е да не изгубим живота си, защото само живият човек се страхува, но не и мъртвият.

Казвам: *Духът е проявление на Бога*, затова Той трябва да се изучава *във всичкото свое разнообразие*. Когато Духът действува в ума, в сърцето и във волята на човека, трябва да се изучават *законите*, при които *Той действува*.

„Има една страна в живота, дето не се явява спор. Тя е мекият елемент – Любовта.

Когато говорим за Любовта, разбираме тази сила, именно, която внася живот. Само Любовта може да внесе живот. *Ако при сегашните условия Духът дойде в човека, Той не може да внесе живот, но внася знание, сила и интелигентност.*"

22. МОИСЕЙ И БЯЛАТА ЛОЖА В ЕГИПЕТ

СТОРЕТЕ ДА НАСЯДАТ. Беседа от Учителя, държана на 10 ноем. 1929 г., София-Изгрев – В: Крадецът и пастирът. София. 1937. с. 232. ([Сила и живот, Сер. XIII], т. 1)

„Съвременните хора трябва да се спират върху съществените неща, като проява на живота за всеки даден момент. Това, което вчера е било съществено, днес може да не е съществено. Това, което днес е съществено, в бъдеще може да не е съществено. Обаче, има мисли и чувства, които са били важни и съществени в миналото, такива са в настоящето, такива ще са и в бъдещето.

Ще кажете, че вярата е нещо съществено. – Коя вяра? – Вярата ни в Бога. – Да вярва човек само, това още не е достатъчно. Вяра, която не преживява векове и епохи, не е истинска вяра. Когато Мойсей отиде при фараона да иска освобождаването на еврейския народ, той каза, че е изпратен от Бога на Аврама, на Исака и на Якова. Мойсей не каза, че е изпратен от Бога на еврейския народ, но от Бога на Аврама, на Исака и на Якова. **Понеже по това време Бялата ложа владееше над Египет**, и фараоните по това време бяха посветени, разбираха думите на Мойсея. Фараона съзнателно изпитваше Мойсея, да види доколко той ще издържи на истината, доколко ще изпълни волята Божия. Така се изпита вярата на Мойсея. Каквито чудеса направи Мойсей, такива направиха и мъдреците на фараона. Обаче, като дойдоха до четвъртото чудо, египетските мъдреци отстъпиха. Те казаха: **Тук е намесен Божият пръст**.

Питам: Какво ще правите вие, ако Бог ви изпрати при фараона, но същевременно ожесточи сърдцето му и го накара да ви се противопостави? Всеки ученик ще бъде поставен на такъв изпит. Сегашните християни искат да станат силни, но да придобият силата си по някакъв лек, механически начин. В това отношение те приличат на американците, които искат в малко време да станат учени и силни хора."

23. МОЙСЕЙ ТРЯБВА ДА РОДИ УБИТИЯТ ОТ НЕГО ЕГИПТЯНИН

САМ СЕ ОПАСВАШЕ. 12 Беседа от Учителя, държана на 17 ноем. 1929 г., София-Изгрев. – В: Крадецът и пастирът. София. 1937. с. 253-254. ([Сила и живот, Сер. XIII], т. 1)

„Съвременните хора трябва да имат ясна представа за живота, да го разбират тъй, както се проявява, без никакъв страх. Който се страхува от живота,

той не може да стане никакъв философ, от него нищо не може да се очаква. Естествено нещо е да се страхува човек. Той носи страха в себе си. Няма човек в света, на когото сърцето да не е трепвало.

Мойсей, един от видните адепти, който беше свършил висша окултна школа, изпита голям страх, след като уби египтянина и го зарови в пясъка. За да се скрие от лицето на Бога, той избягал в пустинята, дето прекарал 40 години като овчар. В ревността си към Бога, той се увлякъл и извършил такова *престъпление, каквото не е позволено на един адепт да направи.* Мечките, вълците, тигрите могат да правят каквото престъпление искат, но на посветения, на човека, който търси истината, не е позволено да прави никакво престъпление.

Мойсей прекара 40 години в пустинята, за да изкупи греха си и след това трябваше да се ожени, за да даде възможност на убития египтянин да се прероди чрез него. Мойсей се страхувал да се върне в Египет, защото според тогавашните строги закони, трябвало е да бъде обесен. Когато Бог каза на Мойсея да отиде в Египет да освободи евреите от робството им, той не искаше, защото знаеше, че е политически престъпник и ще го осъдят на смърт. Бог му каза: Хвърли тоягата си на земята. Мойсей хвърли тоягата си на земята, и тя се превърна в змия. Като видя това, Мойсей се уплаши, искаше да бяга, но Бог му каза: Не бягай, но хвани змията за опашката. Мойсей послуша Господа и отиде в Египет да изпълни възложената му от Него мисия – да освободи своя народ от египетското робство.

И тъй, ако Мойсей избяга в пустинята, какво остава за обикновения човек? Мойсей беше подложен на големи изпитания, но всичко преодоля. В това отношение той служи за пример на човечеството. Това, което го подига в очите на хората, седеше в силата му да изправи всички свои погрешки. И до днес още евреите почитат Мойсея като силен човек, като посветен, като велик адепт. Когато Бог му каза да отиде в Египет да освободи израилския народ от робството, в което се намираше, той се почувствува недостоен за тази мисия, понеже беше извършил престъпление. При това, той беше гънив, заекваше и считаше, че не може да говори, да предаде на фараона волята Божия. Бог му каза да не се безпокои за това. Брат му Арон ще му помага. Мойсей ще приема Словото, а Арон ще го предава.

Примерът с Мойсея трябва да служи за поука, да знаете, че каквито погрешки и да правите, вие трябва да ги изправяте. От всички хора се изисква правилно разбиране на живота, на законите в разумната природа. Има ли правилно разбиране на нещата, човек ще живее правилно и ще знае, как да изправя погрешките си.

Мнозина се интересуват от миналото си, какво са били някога и какво ще е бъдещето им. – Много просто. **Какъвто е човек днес, такъв е бил и в миналото. Каквото съгради и придаде към днешния си живот, това ще носи и в бъдеще**. Искате ли да придадете нещо красиво към бъдещия си живот, прилагайте Божията Любов, която носи живот, свобода и светлина."

24. МОИСЕЙ И БЪДЕЩИЯТ ПРОРОК

ВЛЯЗОХА В ЛАДИЯТА. 13 беседа от Учителя, държана на 24 ноем. 1929 г. - В: Крадецът и пастирът. София. 1937. с. 282. ([Сила и живот, Сер. XIII], т. 1)

„Дошло е вече време за човека, който от хиляди години живее на земята, да съзнае жертвите, които се правят за него и да благодари за тях. Само по този начин той ще чува Божия глас в себе си и в ближния, както Мойсей го е чул. Това значи да се запали свещеният огън в човека, както Бог го запали в Мойсея.

Казано е в Писанието, че огън ще изгори всички.

Мойсей разбра вътрешния смисъл на този стих, но евреите не го разбраха

така, и затова Мойсей трябваше да им проповядва, да ги запознае с дълбокия смисъл на живота.

Мойсей казваше на евреите: **Бог ще издигне друг пророк между вас**, и вие трябва да бъдете готови, да изпълните Неговия закон.

Ако човек не може да приложи Христовия закон, той не може да приложи и човешките закони. При това положение, каквато е участта на Христовия закон, такава ще бъде участта и на всеки човешки закон.

Ако човек не обича майка си, баща си, брата си, сестра си, той не може да обича и другите хора.

Ако синът не обича майка си, той не може да обича и другите жени. Каквато е любовта на сина към майката, такава ще бъде любовта му и към всички жени.

Каквато е любовта на сина към бащата, такава ще бъде любовта му към всички хора.

Ако човек не живее добре с родителите си и не вярва в Бога, по никой начин той не може да живее добре с хората и да им вярва.

Ако вярва в Бога и Го обича, той ще вярва и в хората и ще ги обича. Бог не иска от хората да вярват в Него, да Му пеят хвалебни песни, но иска да **изпълнят Неговия закон**, да подобрят живота си."

25. СЪЗНАНИЕТО НА ЧОВЕКА ОПРЕДЕЛЯ СЪДБАТА МУ

ДА ИДА ДА ГО СЪБУДЯ. 15 Беседа от Учителя, държана на 8 дек. 1929 г. - В: Крадецът и пастирът. София. 1937. с. 314. ([Сила и живот, Сер. XIII], т. 1)

„Всички хора не могат да бъдат учени, но не могат да бъдат и невежи. Всички хора не могат да се родят изведнъж, но не могат и да умрат изведнъж. **Всяко явление става на точно определено за него време**. За да дойде до вътрешния смисъл на живота, човек трябва да разполага с високо съзнание.

Какво представя съзнанието на човека? Съзнанието на човека е онова вътрешно начало в него, което определя съдбата му. Каквото е съзнанието на човека, такъв е неговият ум, такова е и неговото сърдце. Съзнанието е нещо реално за хората. Те го признават в себе си.

Зад съзнанието седи друга, по-възвишена област, върху която се гради Божествената наука. В тази област може да влезе само онзи, който живее според законите на абсолютната любов, мъдрост и истина. Това е една *свещена област*, в която обикновен *човешки крак не може да стъпи*. Никое човешко око не би могло да надзърне в тази област. Не само човек, но никой ангел, никой архангел, никое божество не би могло да надзърне в тази свещена област на Битието. Ако едно божество, или един ангел надзърне там, той трябва да съблече дрехите, с които е облечен, да се откаже от положението в което се намира, и така да влезе. Какъвто човек да влезе в тази област - богат, сиромах, учен, невежа, праведен, грешен, красив или грозен, той непременно трябва да забрави положението си, в което се намира. Като прекара там известно време, той ще излезе и отново ще се върне между хората, но вече изменен, нов човек. Не е достатъчно да бъде човек красив, но на тази красота трябва да съответствува красиво сърдце, красив ум, красива душа и красив дух. Това значи истинска красота."

26. МОИСЕЙ И НЕБЕСНИЯ ОГЪН

В СИЛА. 31 беседа от Учителя, държана на 30 март 1930 г., София-Изгрев – В: Делата Божии, т. III. София, 1940. с. 133-134

„Бог не е нито между вярващите, нито между безверниците. Той не живее нито между вегетарианците, нито между месоядците. – **Къде е Бог? – Между любещите души.**

Един ден Мойсей отивал на Синайската гора, да се помоли на Господа. По пътя към планината той видял, че един овчар работел нещо усилено – огън кладял. – Какво правиш, овчарю? – Кладя огън, на който ще опека едно от младите си агнета. – За кого? – За Господа. Той каза, че ще ме посети. – Лъжеш се, братко. Преди всичко, Господ не яде печени агнета. Напраздно ще очакваш. Овчарят се замислил, изпаднал в голямо обезсърдчение и спрял работата си.

Мойсей не забелязал, нито почувствувал действието на своите думи върху чистосърдечния овчар и продължил пътя си към Синайската гора. По едно време той чул тих глас: Знаеш ли какво направи с простодушния овчар? Ти уби нещо красиво и велико в неговата душа. Върни се назад да изправиш погрешката си. Кажи на овчаря, че ще го посетя.

Върнал се Мойсей от пътя си, приближил се към овчаря и казал: Слушай, братко, направи каквото си намислил. Бог наистина ще те посети. Приготви се да Го приемеш. След това Мойсей се скрил зад храстите да гледа как Бог ще посети овчаря. Какво видял? **Огън слязъл от небето и изгорил агнето на овчаря**, който през това време сладко дрямал. Като се събудил и видял, че агнето го нямало, овчарят се зарадвал, благодарил на Бога за посещението, което му направил, и продължил работата си.

Следователно, ще знаете, че има начин, по който и Бог може да яде. Има един огън, от който хората изгарят, н**о има един огън, в който душите горят и не изгарят**. В този огън са горяли мъчениците и праведните хора. Този огън наричаме „огън на любовта". Той носи в себе си знанието, от което всеки човек се нуждае. **Силата на човека се крие в знанието, с което разполага**. От знанието пък той може да разбере какво е постигнал и до каква степен на развитие се намира. Всеки човек трябва да знае с какво разполага, за да не изпада в заблуждения."

27. МОЙСЕЙ И ОГЪНЯТ В КЪПИНАТА

САМ ОТЕЦ. 8 неделна беседа от Учителя, държана на 24 март 1929 г. – В: Който има невестата. Беседи. София. 1935. с. 37-39. ([Сила и живот], Сер. XII, т. 2)

„Вие трябва да имате разбиранията на Мойсея, когато е минавал своето първо посвещение в Египет. Когато го прекарвал през това посвещение, Учителят му, Азраим, му казал: *Ще бъдеш смел и благоразумен!*

След първото си посвещение, Мойсей се наел със задачата да освободи израилския народ. Скоро на Мойсея се отдал случай да покаже своята смелост. Той видял, че един египтянин бие един евреин: нахвърлил се върху египтянина и го убил. Мойсей мислил, че никой не видял престъплението му. Обаче, един ден двама евреи се биели. Мойсей се приближил към тях с намерение да ги освободи, да не се бият. Но един от тях се обърнал към него с думите: Да не мислиш и мене да убиеш като египтянина? Тези думи били на Учителя му. Мойсей се уплашил и избягал в пустинята.

С убийството на египтянина, Мойсей прояви смелост, но не прояви

благоразумие, и за това Учителят му каза: Сега ще отидеш в пустинята да пасеш овцете. Тук ще покажеш своето благоразумие. **Огън няма да палиш, но ако видиш запален огън, няма да го гасиш**. Еврейската история разправя, как Мойсей пасял овце цели 40 години в пустинята, **без да кладе огън**. Знаете ли какво нещо е да бъдете овчар без да палите огън? *Защо не трябва да кладете огън? - Да ви не види неприятелят.* Когато войниците са в окопите си, те никога не кладат огън. Ако накладат огън, неприятелят им ще ги види и ще ги нападне. Ако някъде имало запален огън, те бързо го изгасвали. Когато неприятелят ви преследва, вие трябва да загасите огъня, да не ви намери.

Мойсей прекара цели 40 години в пустинята, за да изкупи своя грях, и да научи закона на жертвата. **Като видял, че кълината гори, той се зарадвал, защото 40 години не виждал огън**. Когато се отправил към мястото, дето видял огъня, един тих глас му казал: „Събуй обущата си, защото мястото, на което стоиш е свето!" Тогава Бог му казал: „Чух плача и страданията на моя народ. Иди да му помогнеш!"

Като имал пред вид своята опитност от смелостта си, Мойсей казал: Господи, тази работа не е за мене. Не ме връщай в първото ми положение. Освен това, нали знаеш, че съм **гъгнив**? Пък не съм и много благоразумен. – Наистина, гъгнивият човек е смел и решителен, но не е от много разумните. Да говори човек, това значи да знае, да разбира дълбокия смисъл на нещата. Мойсей отказа да приеме задачата, която му се даде, но Бог му каза: Ти ще свършиш тази работа. **Ти имаш достатъчно смелост, а благоразумието лесно ще придобиеш**. Аз ще ти покажа как да приложиш благоразумието си.

Мойсей прие най-после задачата да освободи израилския народ и много пъти показа своето благоразумие. *Докато не се освободи от своите земни връзки, човек не може да мине в по-висок свят. Да живееш без връзки е друго нещо. Докато си свързан на земята, ти не можеш да бъдеш разумен. Щом се освободиш от всички връзки и живееш между хората, ти вече си разумен.* И напусна Мойсей пустинята, отиде да изпълни възложената му от Бога мисия."

Що е огънят? - Огънят е любовта, която ще запали сърцата на хората..... Любовта носи живот. Тя носи съзнателния живот, който се развива правилно.

II. УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ ЗА БОЛШЕВИЗМЪТ И КОМУНИЗМЪТ

1. За болшевизмът
2. Учителят за болшевиките – бирници на Бога
3. Учителят за болшевиките – деца на монархистите
4. Учителят за болшевиките – незаконородените деца на аристократите
5. Учителят за болшевиките и за българите, които трябва да намерят своя учител
6. Леви и десни течения в обществото
7. Учителят за комунизмът - съществува откак свят светува
8. Болшевизмът – камшикът на Бога в Христовата ръка
9. Комунизмът – учение за братство
10. Божествената метла
11. Комунистите, ако правят добро – имат Господ в душата си.
12. Новите идеи за братството и комунистите
13. Болшевизмът - идея на адептите
14. Анархисти и комунисти – по-идейни от съвременните християни
15. Социалисти и комунисти в приложението са по-големи идеалисти от духовните хора
16. Анархизмът и съвременната култура
17. Анархизмът и комунизмът
18. Как попаднаха народите под болшевизма
19. Комунизмът е една идея
20. Комунистическото влияние след 09.09.1944 г.
21. Отечественият фронт
22. Пред прага на Новата епоха

II. Учителят Дънов за болшевизмът и комунизмът

1. ЗА БОЛШЕВИЗМЪТ

ДЕТЕТО РАСТЕШЕ. Беседа от Учителя, държана на 30 март 1919 г. – В: Великите условия на живота. Неделни беседи. София. 1944. с. 129, 139

„Съвременният свят е обхванат от една **нова идея – болшевизъмът. Тя е Божествена идея, но опасно е да не се изопачи**. Всяко ново движение, **всяка нова идея е Божествена**, но като се прилага, в нея се вмъкват човешки елементи – користолюбие, егоизъм и др., които я изопачават. Не се страхувайте от Божественото. Обаче, пазете се от преходното, човешкото, което се основава на личния живот. Не се страхувайте, че известно движение ще вземе големи размери. **Определено е какви размери трябва да има това движение**. Дойде ли до тях, повече не може да се подвижи. Махалото на часовника се движи на една и на друга страна, но движението му се определя от неговата дължина. Следователно и размерите на **човешкото развитие** ще стигнат до **онези предели**, до които човек ще израсте и получи Божията благодат.

„Всяка религиозна и философска система представя цвят, от който можете да събирате сладък сок. Събирайте сладкия сок на всички цветове в себе си и не казвайте, че този или онзи цвят не е потребен. Всичко, което Бог е създал е на място и необходимо. Който каже, че дадено учение или дадена система е глупава, непотребна, ще го извикат горе, да си каже мнението по въпроса. И той сам трябва да знае защо именно нещо е глупаво и какво трябва да се направи с него. Мнозина се произнасят *за християнството, за социализма или за комунизма като за крайни учения, които не могат да донесат никакво благо на хората*. Разумният свят слуша техните разсъждения и след няколко години ще ги извика на доклад да кажат мнението си обосновано, доказано, за да изправят погрешките на тези учения. Ще кажете, че като ги викат горе, те умират. *За вас това е смърт, а за възвишения свят не е нищо друго, освен извикване на човека горе, да даде своя доклад върху важни житейски въпроси.*"

2. УЧИТЕЛЯТ ЗА БОЛШЕВИКИТЕ - БИРНИЦИ НА БОГА

ГОСПОД МУ РЕЧЕ. 6 Беседа от Учителя, държана на 6 апр. 1919 г. – В: Да възлюбиш Господа. Неделни беседи. София. 1946. с. 74-77, 82-84, 88,89-90

„**Как е създадена религията?** – Тя е създадена от участието на трите принципа: **Волята** е създала материала за съграждане на външната форма; **С'ърдцето** е създало съдържанието й, а **Умът** – силата с която тя се движи. Аз говоря за материята в друг смисъл, а не както сега я разбират. Тя има особени качества, които малцина виждат. Според някои материята е нереална, само духът е реален. Значи, материята е спящ дух. Под „материя" те разбират спящото състояние на духа; щом духът се събуди, материята минава в друга форма. В заключение, казваме: материя в действие или дух, и материя в бездействие или мъртва материя, спящ дух. Като знаете това, не мислете, че материалните неща са

нереални, т.е. недействителни.

В духа се крият сили, чрез които формите се видоизменят. Формата и субстанцията на материята са две различни неща. Атомите и молекулите в различните съединения могат да се изменят по количество, но **субстанцията им е реална, действителна, вечна и неизменна**. Това е един отвлечен въпрос.

Вие се интересувате от въпроси, които се отнасят до сегашното време. Вие мислите, че сегашният живот е най-важен. Вие се държите главно за **материалния или физичния свят**, без да подозирате, че **той е една от стоте милиона брънки на веригата светове, която ви обгръща**. Какво представя една халка от верига със сто милиона халки? И тая халка трябва да се развива, но не е право да мислите, че тя съдържа всичко в себе си.

Спрете вниманието си върху процесите, които се вършат в природата. Какво става със семенцето, което посаждате в земята? Първо го заравяте в земята на известна дълбочина и го поливате. След това то се пропуква и започва да гние. В земята семето минава през процес на анархия, т.е. разрушаване. И светът, който Бог е създал, е минал през процеса на анархията. В тоя процес се крият Божествени закони. Ще кажете, че цяла Европа днес минава през тая анархия. Това е хаосът в света, който ще създаде бъдещето. Казвате, че и**ма много болшевики, не знаете, какво ще стане с вас**. Не се безпокойте. Вие се плашите, че реката е придошла, че водата се е вдигнала на височина четири-пет метра и причинява пакости: вдига къщи, огради, отнася животни, хора. Вие се страхувате, че тя ще отнесе целия свят. Не се страхувайте. Това ще трае, докато се стопят снеговете. Щом всички снегове се стопят, водата ще почне постепенно да спада и ще се прибере в коритото си. **Болшевиците са сили, събирани от хиляди години**. – Какво ще направят те? -Ще кажат на хората да не си правят къщи край реките. Само така ще се оправи светът.

Сега аз искам да ви дам една правилна философия, да не се увличате в страстите на хората, които защищават своите интереси. Ние разрешаваме въпросите по Божествен начин. Ние говорим за онова право, което се отнася и до ума, и до сърдцето, и до тялото. Ние говорим за онова право, което се отнася и до мъжа и до жената и до детето. Право, което се отнася само за мъжа, за жената или за детето, е една трета от цялото. Истинско, Божествено право е това, което обхваща всичко в себе си. Това право ще се приложи тогава, когато ние започнем да слушаме гласа на Бога. Някой казва: Не искам да слушам какво ми говори Господ. - Приятелю, каквото и да правиш, все ще слушаш някого. Ако не слушаш Господа, ще слушаш своя настойник. Ако не слушаш Господа, човек ще слушаш. Дето и да си, в църква или на училище, в някое учреждение или в дома си, все ще слушаш някого. Дали си християнин или евреин, все ще слушаш съветите на някого. Заблуждение е да мислиш, че си свободен. Някой мисли, че като минава от едно състояние в друго, ще оправи света.

Казвате, че болшевизмът е лошо нещо. Не е така. **Болшевиците ще направят корекция в живота на богатите хора. Бог ги изпраща като бирници, да вземат от богатите това, за което от две хиляди години нищо не са плащали. Богатите хора не изпълниха своите задължения към Бога.**

Какво представят болшевиците? Те са бирници на Бога. Дали вие ги признавате, или не, това е друг въпрос. Аз гледам на въпросите другояче и зная, че всичко ще стане така, както трябва. Ето и Павел беше един от правоверните, но убеждението му се измени. Той отиваше от Ерусалим за Дамаск – един културен център, и падна от коня си. **Тогавашните християни бяха болшевици**, които застрашаваха старата култура, затова ги гонеха и преследваха, да ги накажат. Срещна го Христос и го запита: Савле, защо ме гониш? Защо гониш моите хора? Савел запита: Какво искаш от мене, Господи?

Казвате: Тогава всички да станем болшевици. – Ако всички **можете да възприемете болшевизма на равностранния триъгълник, в който обичта,**

любовта и духът крепят нещата, станете болшевици. Но болшевизъм, който убива хората, не е истински, това е революционерство.

Сега аз ви говоря върху тоя въпрос, за да не се плашите. Защото всички обществени явления вървят по определени закони. **Това, което става сега в Европа, е предвидено.**

Всеки народ си има своя програма и своя роля, която трябва да изиграе. Никой не е виновен за това, което става днес в света: нито французи, нито англичани, нито германци, нито руснаци. Всеки народ си играе своята роля. Виновни са ония, които не разбират Божиите закони и едни на други си пакостят. **Ония от болшевиците**, които не разбират Божиите закони казват: Да избием и да обесим богатите. Бог им казва: Няма да колите и да бесите! Аз и друг път съм казвал: Човек няма право да беси и да убива! – Как? Не трябва ли да се убиват хората? Казвам: Имаш право да събориш една стара къща, но на мястото й да направиш нова. Ако не можеш да направиш нова, не бутай старата. Ако Божият Дух не живее в тялото на човека, това тяло може да се събори. Но само смъртта има право да разрушава човешките тела. Там, **дето Божият Дух живее**, ти нямаш право да насочиш артилерията си към тоя човек и да го събориш. От Божествено гледище, това е престъпно."

„В България някъде вървувала една разбойническа банда. Те били десет души. Като обрали много богаташи, събрали се заедно да си делят парите. След това трима от тях трябвало да отидат в града да купят нещо за ядене. Седмината, които останали на полето, казали: Като дойдат тримата от града, ще ги убием, да останем по-малко, за да ни се поднат повече пари. Същото мислели и тримата: Като се върнат от града, да убият седемте, за да им се паднат повече пари. Нападнали се едни други, и неколцина от тях станали жертва. Останалите седнали да ядат. Като се нахранили, всички се почувствували зле и умряли. Ще кажете, че яденето било нещо развалено. Много причини има за това. Важно е, че никой от тях не използувал богатството.

Каквото е положението на крадците и разбойниците, такова е и на много от сегашните хора. Днес аристократи и прости, богати и болшевици се бият, но по тоя начин въпросите не се разрешават. **Всичко в света принадлежи на Бога. Бъдещето се нуждае от разумни хора, които разбират Божествените закони.** Религията трябва да се проповядва добре. Днешните свещеници и учители носят отговорността за неизпълняване на Божиите закони. Те са подписвали и подписват всичко, което Бог казва. Сега **идат болшевиците** в света и питат свещениците и учителите **на какво основание се подписвали под Божиите закони, без да ги изпълняват.** Така казва Бог, не казвам аз. В бъдеще няма да се допусне никаква лъжа. За най-малката лъжа ще се плати скъпо. Всяка партия трябва да бъде честна, да работи за благото на своя народ. Делата и проявите на партиите, на църквите и на училищата трябва да отговарят на Божествените. С това не искам да настройвам хората, не обвинявам никого, но казвам, че всеки трябва да изпълни поетото задължение. Всички свещеници и учители, всички партии са изпратени от Бога да изпълнят **един велик дълг.** Ако съзнаят това и се пожертвуват за благото на своя народ, съдбата на Европа ще бъде друга, а не като сегашната. – Трябва и да се жертвувам? – Ако ти е проговорил Бог, жертвувай се; ако не ти е проговорил, не се жертвувай. Ако Бог е говорил на момата и на момъка за любовта, нека Го слушат. Момъкът, на когото Бог е говорил за любовта, трябва да каже: Аз слушам само Бога. Тая е момата, която обичам – никоя друга. По същия начин и ние трябва да кажем: Това учение е Божествено – никое друго.

Сега, като говоря за **Божественото учение, не мислете, че то изведнъж ще преобрази света. За да се реализира това учение, нужни са хиляди години.**

Когато дойде Шестата раса на земята, тогава хората ще подобрят живота си. Дотогава ще минавате от една епоха в друга, от едни условия в други.

През колко месене ще минете! През колко сита ще ви пресяват! Колко пъти ще ви съдят и наказват! Колко пъти ще ви мелят във воденицата, докато излезе от вас чисто, хубаво брашно. Днес сте киселици още. **Едва след две хиляди години** ще станете хубава, доброкачествена ябълка."

„Аз разглеждам болшевизъма идейно и го наричам религия на труда.

Българите имат нужда от Савел, който става Павел. Българите имат нужда от Ананий, за да изчезне слепотата в тях. **Българският народ е определен да съществува като народ,** а различните партии са негови сенки. Съществуването на партиите зависи от народа.

Вложете в себе си желанието да призовете Господа на помощ. – **Кой Господ? – Тоя, който сега ви говори.** Слушайте, какво Той ви говори. Не изисквайте да говори на всички хора като на вас. Той говори на всички по различен начин. Някой ме пита, какво да мисли за даден човек. Няма какво да мислиш, слушай само какво говори. Ако е въпрос за свирене, могат да се нагласят цигулка и пияно, китара и цигулка и др. Следователно, каквато народност и религия да сте, вие можете да се нагласите на един ключ и да свирите заедно. Всички можем да бъдем носители на една идея. Сега всички сте обременени от въпроса за прехраната, а това ви разединява.

Бих желал всички религиозни и духовни хора в София да създадем една приятна атмосфера, да вложим в ума си мисълта към обединяване. Нека всички дадем път на Божественото Начало в себе си. **Мощна е мисълта на добрия човек.** Мисълта на един добър човек е равна на мисълта на хиляда лоши хора; мисълта на двама добри е равна на десет хиляди лоши хора. Ако няколко добри хора съсредоточат мисълта си към доброто на своя народ, те биха постигнали голям резултат. Добрата мисъл твори чудеса. Днес не могат да се намерят двама души на един ум."

„Влизайте в положението на страдащите. И аз съм готов да помогна на всички, които страдат. Аз ще отнема 50 процента от вашите мъчнотии. Като помагам аз, и вие ще помагате. Като съединим моята мисъл с вашата, всичко можем да направим. Ако искаме да имаме истинска култура, трябва да се обединим и да отправим мисълта си към Бога. Без Него не само, че няма да дойде тая култура, но постоянно ще се натъкваме на раздори и недоразумения. Ако се обединим в името на Бога, ще дойде великата култура. Така трябва да се говори и на свещениците. Всички трябва да изпълняват Божията воля. Казано е и на всички партии, че, ако не послушат Господа, ще бъдат пометени. Бог ще изпрати своето добро отгоре. Той казва: „Всички партии трябва да работят за доброто на своя народ. Бог желае доброто на своя народ. Той иска да помогне на всички страдащи, на всички обременени. Днес всички очакват спасението си от Франция, или от другаде някъде.

Помнете: **Спасението иде от самите вас, от всеки едного. Ако всички се обедините в името на Бога**, аз мога да пророкувам, какво ще стане с България.

Всяко пророчество има две страни: лоша и добра. Казвате: България я чакаше добро, но доброто не дойде.

Казвам: **Ако България изпълнява Божията воля, ако всички българи бъдат добри, разумни, честни и справедливи, добро иде за нея.**

Ако **не изпълнява** Божията воля и **не прилага** доброто, разумността, честността и справедливостта, **никакво добро не я очаква.**

Следователно, всяко пророчество се обуславя от известни условия.

Всички сте призвани да помагате. Някои очакват деня, когато ще придобият чистото и светост, за да отидат на небето, да ги посрещнат с песни и венци. Не очаквайте такива неща. Вярно е, че човек трябва да се спаси, но работа се иска от него. Наготово нищо не се дава. Сегашните бащи и майки са роби. Първо те трябва да се освободят от робството. После ще дойде свирането с китари и арфи. Идете в публичните домове, да видите как живеят вашите сестри и братя. Първо

трябва те да се освободят, а после ще мислите, как ще ви посрещнат горе. Като свършите добре работата си на земята, тогава ще отидете горе, и ще ви посрещнат с китари и с венци. Докато сте на земята, пейте и свирете на ония, които са нажалени и наскърбени. - Нямаме още знания. - Това се иска от ония, които имат знания. Всичко, което ви говоря, ще се изпълни, ако не днес, **след хиляда години**."

3. УЧИТЕЛЯТ ЗА БОЛШЕВИКИТЕ - ДЕЦА НА МОНАРХИСТИТЕ

НИТО ТЪРЖИК. Беседа от Учителя, държана на 13 апр. 1919 г. - В: Да възлюбиш Господа. Неделни беседи. София. 1946. с. 96-97, 102-103, 105

„Какво представя **идването на Царството Божие?** - То е оня вечен и постоянен стремеж на душата, която **излиза от Бога и отива на земята да служи.** Царството Божие иде на земята и си отива, без да го владее някой. Човек не може да разполага с крепостен акт за владение на Царството Божие. Ония, които казват, че Царството Божие се взима насила, нека покажат кое е това царство. Вие говорите, че Царството Божие е във вас, а същевременно го търсите отвън. Имате царство, царе нямате. Ако имате царе, не знаете какво управление да изберете. **Вие се плашите от болшевиците. Няма защо да се страхувате от тях. Те са деца на монархистите.** Вие култивирахте тия деца от осем хиляди години. Синът иде от странство да даде урок на баща си. Това виждаме в повестта Тарас Булба от Гоголя. Тарас Булба изпратил синовете си да се учат, и като се върнали, той се хвърлил върху тях да ги бие. Той искал да опита силата им. Като го надвили, той останал доволен от тях. **Болшевиците** ще покажат на баща си, **как трябва да се управлява. Пред закона и богатият, и бедният са еднакви.** На всеки човек трябва да се отдаде нужното. Сега на сиромаха взимат тържика, а на богатия казват, че трябва да работи. **Дошло е време сиромасите да оправят света.** - Кои са тия сиромаси? - Вашите деца. - Кои деца: добрите, или лошите? - Безразлично. Добрите се отличават от лошите по знаците си. Едните имат положителен знак, а другите - отрицателен. На добрите тържиците са пълни, а на лошите - празни. Тая е разликата между добрите и лошите хора. Някои хора одобряват сегашния ред и минават за добри; други не го одобряват и минават за лоши. - Кои са прави? - Нито едните, нито другите, защото всички разсъждават от гледището на своите тържици.

Мнозина казват, че християнството е добро учение. - Защо е добро? - Защото възпитава и осигурява човека. Това не е право разсъждение. Това е старо учение, с нов надпис. След време те напущат християнството и приемат друго учение. **Божественото учение се отличава по това, че носи храна за всички хора, за малки и големи.** Това учение носи правила за всички хора. Всеки може да изпълни тия правила.

„Който е тръгнал на път." - За кой път говори Христос? - За пътя на прогреса. Който е тръгнал в тоя път, трябва да се освободи от всички стари идеи. Това трябва да стане доброволно. Всяко насилие върху човека, да отнемеш тържика му, води към стълкновение, към спор."

„За това казвам: **Не влизайте в никакви човешки организации**. Днес се отварят много осигурителни дружества, да подкрепят българите. Каквито подкрепителни дружества и да са, те не носят спасение на човечеството.

- Какво трябва да правим? Ще ви отговоря с един образ. Змията запитала: Да си хвърля кожата, или не? - Хвърли я. - Защо? - Защото отдолу имаш нова кожа.....

Дойде един реформатор, иска да преобрази света, но, в края на краищата нищо не излиза. Дохождат големи хора, образуват общество на народите,

международна лига, но и от това нищо не излиза. Аз не вярвам в никаква лига на народите. – Защо? – Защото и тя е дете на сегашното човечество. Ето, Уилсон донесе нови идеи, но и те не дадоха резултат. Българите помислиха, че спасението им е в лигата на народите. **Лигата** може най-много да излекува хората от някаква болест, **но тя не може да донесе братство и равенство между народите.**

Христос казва: „Нито тържик". Когато хората възприемат Божията Любов, тогава ще разберат, че човечеството е техен баща, а те – деца на тоя баща. Тогава ще дойде единение, братство и равенство между народите. Аз изхвърлям думата „равен, равенство" от Божествения речник. Туриш ли тая дума между хората, дяволът веднага ще ги посети. Братството е на място, но равенството е изопачена дума. **Братството почива на любовта**. За каква любов говорите: човешка или Божествена? Помнете: **Любовта е една и неделима**. Тя е **велика идея, велик импулс.** В тая любов се крие всичко: и братство, и свобода, и знание, и мъдрост, и култура, и цивилизация. Пред Божията Любов всичко отстъпва."

„Приемете учението, което ви проповядвам сега. И като се върнете по домовете си, пожелайте да заживеете добре с всички свои братя и приятели. Това значи да търсите Бога вътре в себе си, а не отвън. Никъде не съществува такъв Бог, какъвто вие търсите. – Де е Бог? – На тоя въпрос не може да се отговори. Това е все едно да питаш, де е слънцето. Не питай де е слънцето, но изложи гърба си на слънчевата светлина и топлина и ще разбереш, де е то и какво представя. Слънцето, което дава светлина и топлина, е пътят, който води към Бога на любовта. Той повдига хората, обединява ги и възкресява. Вън от Него никакъв Бог не съществува.

Казвате: **Ако дойдат болшевиците, ще разрушат религията, ще изхвърлят Бога. – Нищо, нека се прояви тоя Господ, в когото вярвате.** От две хиляди години вие говорите за Господа, но Той още не е оправил света. – Защо? – Защото говорите за Господа, а се кланяте на хората. Кланяте се на тоя учен, на оня философ. Долу философските системи, които отдалечават хората от истината! Аз съм сит от тия философски системи. И вие сте сити от тях. Това виждам по лицата ви. Недоволството е изписано на вашите лица. Кой от вас е доволен от своята философия? Кой от вас е приложил едно учение и е останал доволен от него? Ако се намери такъв човек, бих седнал при нозете му да слушам, какво е неговото учение и как го е приложил.

Ето, толкова години вече проповядвам на софиянци, но никой още не е направил опит, да приложи това учение. Някой ме слушат, клатят глава и казват: Голями грешници сме. – Аз не търся стари сметки. На всекиго казвам: Сей! Каквото посееш тая година, това ще излезе. Сей жито, царевица, ечемик, боб. Това, което посеете, ще ви ползува не само в материално отношение, но и в духовно. Житото, царевицата, ечемикът, бобът са символи. Ще кажете, че вие знаете, какво представят житото, царевицата. Знаете, приятели, всичко знаете. Няма човек в света, който да не знае, какво представят житото, царевицата, бобът и др. Мнозина мислят, че всичко знаят, а в същност малко знаят. Мнозина мислят, че са осигурени, а всъщност не са осигурени."

4. УЧИТЕЛЯТ ЗА БОЛШЕВИКИТЕ - НЕЗАКОНОРОДЕНИТЕ ДЕЦА НА АРИСТОКРАТИТЕ И ЦАРЕТЕ

КАТО ГО ВИДЯ ПЕТЪР. Беседа от Учителя, държана на 20 апр. 1919 г. – Великден. – В: Да възлюбиш Господа. Неделни беседи. София. 1946. с. 113-114, 115

„Дух и материя са двата полюса на Битието. В материята се крие горивото на духа. Колкото по-гъста става материята, толкова по-големи безверници стават хората. Добре е понякога хората да не вярват в нещо, например, в злото.

Трябва ли да вярваш във всичко, което се пише във вестниците? Обаче, хората вярват в това, в което не трябва да се вярва, затова казвам, че те страдат от много вяра. Вярваш, че след смъртта всичко се свършва. Наистина, свършват се противоречията, но не и самият живот. Като изплатиш дълговете си, свършват се безпокойството. С това заедно престава и вярата в лъжата. След това човек започва да вярва в живота, в доброто и в благото на своя ближен. Той започва да щади живота на своя ближен, както щади своя.

Може ли да се оправи обществото? Как ще се оправи то? Някои мислят, че **болшевиците ще оправят света**. Те ще го объркат, но няма да го оправят. Там, дето има убиване и бесене, животът не може да се оправи. **Болшевиците са незаконните деца на аристократите и на царете**. Това незаконно дете казва на баща си: Ти ме изостави, пусна ме в света да скитам, от всички гонен и хулен. Намерих те вече и ще ти отмъстя за злото, което ми направи. Днес турят ръка на собствеността, без да се замислят какво всъщност е собственост. **Собственост е само онова, което носим в себе си.** На тая собственост никой не може да посегне. **Земята не принадлежи на никого. Никой не може да я владее. Тя е условие, средство, общо достояние на всички.** Тя е широка, просторна, може да задоволи и най-недоволните, но съзнание се иска от хората. Ако си недоволен от земята, подай заявление до Господа да те премести на друга планета – на Марс, на Юпитер, на Сатурн – дето желаеш. Той ще изпрати слугите си да те вземат от земята и пренесат, дето пожелаеш."

„От стотици години българите викаха към Бога, да ги освободи от турското иго. **Освободиха се от турците, попаднаха под друго робство.** Едни отиват на фронта, други остават в тила, да помагат на първите. Тия, които са в тила, говорят за ужасите на войната, апелират към народа да подкрепят положението на войниците и с това мислят, че са изпълнили своя дълг. Войната се свършва, джобовете им се пълнят с пари, те спокойно въздъхват като хора, които изпълнили дълга си, и казват: Христос възкресе! Отговарят им: Наистина възкресе! Но огорченият, обеднелият, като руския селянин казва: „Ест деньги, Христос возкрес; нет денег, смертью смерть."

Христос не е само за руснака. Той е общ принцип, който прониква целия живот. Това не е за упрек, но изнасям истината така, както никой досега не е изнасял. **На всеки човек се дава съответна част от истината, както на всяко растение – съответен лъч от светлината.** Учените са правили опити със светлината и са успели да я разложат на седем цветни лъча, наречени слънчев спектър. Те са поставяли различни растения под действието на всеки един лъч, да видят какво влияние оказват върху тях. Така те са дошли до интересни научни изводи. Едно е важно да се знае, че седемте цветни лъча не са самата светлина. Тя е нещо повече от цветните лъчи. Когато се намаляват вибрациите на светлината, тя се разлага на седем цветни лъча. Щом се повдигат и увеличават вибрациите на светлината, цветните лъчи изчезват. На същото основание, казвам: Хората се различават едни от други, защото минават през стъклена призма. Щом минат през събирателна леща, те се обединяват в едно цяло и започват да си приличат."

5. УЧИТЕЛЯТ ЗА БОЛШЕВИКИТЕ И ЗА БЪЛГАРИТЕ, КОИТО ТРЯБВА ДА НАМЕРЯТ СВОЯ УЧИТЕЛ

КОГА СЕ МОЛИШ. Беседа от Учителя, държана на 27 апр. 1919 г. – В: Да възлюбиш Господа. Неделни беседи. София. 1946. с. 132-133, 134, 136-137, 138-139

„Християнските народи трябваше да направят опит, да приложат Христовото учение. Тогава нямаше да става нужда да се приложи насилието, да се

убиват стотици хиляди и милиони хора. Казват, че са станали много убийства. Не, вие още не сте достигнали до това, което инквизицията извърши. Казват, че били застреляни две хиляди свещеници и 500 епископи. **Римската църква изгори милиони хора.** Значи, сегашните християни не са толкова жестоки, колкото са били хората на миналото. **Но, ако и болшевиците вървят по същия път, нищо няма да постигнат.** Ще дойде време, когато богатите ще станат пролетарии, а пролетариите – богати, но и това няма да оправи света. Сегашните кривоверни ще станат правоверни, а правоверните – кривоверни. Важно е да се оправи светът. Кой ще го оправи, това е второстепенен въпрос.

Казвате, че културните хора ще оправят света. Каква е културата на сегашните хора? Растенията и цветята приемат сокове, обработват ги и образуват аромата в тях. Приятно ти е да помиришеш едно цвете. Хората приемат аромат от растенията и като мине през тях, те отделят вещества, които сами не могат да понасят. Такива културни хора сте всички. – Защо обществата не прогресират? – От много извержения. Преди години, някой си сънувал, че в скоро време израсла една голяма, хубава лоза. Не минало много време, лозата започнала да изсъхва. Потърсил причината и видял, че корените й били покрити с човешки извержения. – Какво представляват тия извержения? – Нечистите човешки мисли и желания. Християнската църква трябва да работи за човечеството, да пречисти човешките мисли и желания.

От години говоря на българите, но те не разбират и не слушат. **Те не знаят, че щом сляза от това място, болшевиците ще дойдат.** Аз говоря за мир и любов, за Божествения принцип в себе си. Откажем ли на тоя принцип, ще дойде омразата. Нека направят опит в малък размер. Нека ми дадат едно село от сто къщи, да приложа закона на любовта, да видим, какъв ще бъде резултатът след 10-20 години. Нека видят българите как се управлява. Законите с които ще управлявам, ще извадя от човешкото тяло. Като приложа Божествената конституция, всичко ще тръгне по мед и масло. На сто случая ще има едва едно изключение. – Може ли това да стане при сегашните условия, при сегашния ред и порядък? – Не може. Човек, който не се храни, не диша, не мисли и не чувствува, умира. – Можеш ли да възкръсиш човека? – На оня, който не се храни, не диша, не мисли, не чувствува и не действува, никой не може да му помогне.

Молитвата е най-силният акт в човешкия живот. Тя концентрира човешката мисъл, човешките чувства и човешката воля в едно. Тая молитва е мощна, тя върши чудеса. Ако обиденият, изнервеният мъж каже, че ще отмъсти на своя съперник, неговата закана е силна като молитвата. Той се заканва и успява. И ангелите, и херувимите му помагат да си отмъсти. Но ако мъжът е готов да прости и да прояви доброто, тоя момент е по-силен от отмъщението. Цялото небе и Бог му идат на помощ.

Днес всички българи – управляващи, духовенство, всички се питат какво ще стане с България. – Нищо лошо няма да стане с България. – Какво ще решат в Париж? – Кой решава въпросите в Париж? Ще кажете, че французите, американците и англичаните решават въпросите. – Кои са тия хора? Аз познавам два вида англичани, американци и французи; и двата вида добре ги познавам. **Няма сила в света, която може да върне човечеството назад.** Няма сила в света, която може да умъртви хората, да избие и унищожи човечеството. Тоя век е отживял своето време. Останал е само ариергардът, който бяга вече. След 20-30 години нищо няма да остане от него."

„Хората се делят на леви и на десни. Така се делят и философите и учените. И в камарата има леви и десни. Понякога левите са десни, а десните – леви. Често управляващите са криви хора, а някога обратно: управляващите са прави, а управляемите криви. При сегашните условия не може да кажете коя партия да дойде на власт. **В България трябва да дойде партията на живите хора,** а

партията на умрелите, Господ да я помете. Колкото по-скоро стане това, толкова по-добре. Не взимайте това помитане в лош смисъл. Както жената мете къщата и я чисти, така ще се измете и партията на умрелите хора, т.е. партията на смъртта. След това се запитайте: Живи ли да бъдем, или умрели? – Живи. – За умрелите ли да се молим, или за живите? – За живите. Аз не искам да засягам вашите чувства, както и тия на приятелите, но изнасям една велика Божествена истина. Казвам: Досега всички хора са страдали и страдат само от лъжи. Лъжете себе си, лъжете хората, лъжете и Бога. Лъжата създаде всички нещастия в света. Лъжата може да е на мястото си, но кога? Ако орелът нападне един умрял вол, той е на мястото си, но ако напада вола, който оре на нивата, не е на мястото си. Тогава той върши престъпление. Да заравяш умрял човек в земята, това е добро, да заравяш жив човек в земята, това е престъпление."

„Вече 40 години работя между българите и само едно чувам: Пари, пари! Ето, вече имат пари. Едно време **българите бяха идолопоклонници**, а днес са **иконопоклонници – кланят се на парата, като на икона**. Те не трябва да бъдат нито идолопоклонници, нито иконопоклонници. Това не е молитва. **Българите трябва да се молят само на Бога и само на Него да се кланят**. Българите трябваше да се молят само за жито, за царевица, за плодове. Днес има богати хора, но те са още иконопоклонници. Много от сегашните хора продават икони. Не се позволява на културните хора да се кланят на идоли и на икони. Да ги турят за украшения може, но да влагат надеждата си в тях, това е престъпно. Жената като види парите на мъжа си, не трябва да ги пожелае, но да каже: „Това е иконопоклонство. Служи си с парите, без да им се кланяш. Парите могат да изчезнат. Какво ще правиш тогава? Ще кажеш, че не можеш да живееш. Това е иконопоклонство. Някой иска да има звонкови монети. Щом ги иска, ще се ожени за тях. Утре ще дойдат болшевиците. Какво ще правиш тогава? **Аз не говоря за сегашните болшевици, но за ония, които искат да бъдат свободни, а ограничават свободата на другите. Има и съдии такива.**

Казвам: Съществуват **два вида болшевици**. Едните **наричам бели**, светли болшевици. Те не си служат с насилия и ограничения. Аз съм с тях и ги поддържам. Другите **наричам тъмни** болшевици. Те си служат с насилието. Те са стари болшевици, с нов надпис. Те трябва да разберат Христовото учение и да го приложат. Щом сме дошли на земята, трябва да се ползуваме от Христовото учение. Не сме дошли да използуваме хората, да ги впрегнем на работа и да ги мушкаме с остен. Това не е култура. Един Закон има, и всички трябва еднакво да се подчиняваме на Него. Той трябва да бъде написан в сърдцата ни, и всеки да бъде съдия на себе си, сам да следи за неговото прилагане. Често хората менят убеждението си, според общественото мнение. Според мене, общественото мнение се променя както времето: лятно време едно, зимно време друго. **Земята е причина за промяната на общественото мнение.** – Защо? – Защото оста й е отклонена на 23° от първоначалното положение. Един ден, когато оста на земята се изправи и заеме перпендикулярно положение, тогава **общественото мнение ще се установи**. Тогава ще дойдат добри времена за човечеството.

Каквото е станало със земята, същото забелязваме и в човешкия мозък. И той се е отклонил на 23° от правия ъгъл. Ето защо, нашите мисли, нашите философски разсъждения са на 23° далеч от истината. Сегашната философия и сегашните вярвания на хората са далеч 23° от Любовта. – Кога ще се оправи светът? – **Когато изправите оста на вашия мозък на 90°**. Това значи светът да се пречисти и да дойде хармонията и възкресението за човешките души. При това положение, човек е готов да се откаже от всичко временно и преходно. Дойде някой да иска къщата му. Той не се противопоставя, но казва: Заповядай, влез в къщата. Тя не е моя собственост. Оставя къщата и излиза вън. Казвате: Лесно се говори, защото нямаш своя къща. – Всички ваши къщи са и мои. Ако един ден отида в пространството, ще посещавам всички къщи като свои: дето искам, там ще влеза;

каквото пожелая, ще го взема. Обаче, не искам да минавам през тесни дупки. Ако искам да стана царски син, и това мога да постигна. Ще се родя в царски дом и ще стана царски син. Раждането е минаване през тясна дупка."

„Христос казва: „Като се молиш, влез в скришната си стаичка."

Тая стаичка е една гатанка, още неразрешена. И философи, и учени са мислили и мислят върху тая гатанка, но не са я разрешили.

Казано е просто и ясно: „Влез в скришната си стаичка, дето човешки крак не е стъпвал. Там само ангелите живеят. И като влезеш вътре, помоли се Отцу твоему, Който вижда в тайно."

Като влезеш в тая стаичка, ще разбереш какво нещо е Господ. Той не е такъв, какъвто философите и богословите Го описват. **Те не Го познават, защото оста на техния мозък е изкривена**. Всички, които ме слушате днес, влезте в скришната си стаичка и се помолете на Бога. Това, което пожелаете в тайно, Бог ще ви го въздаде наяве. Като казвам, че всичко ще ви се въздаде, имам пред вид **белите българи**. Добри хора са тия българи, велико бъдеще ги очаква.

Какво означава думата „българин"? Тя е от древен произход. Коренът й се крие в дълбоката древност. **Под „българин" разбирам човек, който търси Учителя си, намира Го и учи.** От гледището на Божествената филология, това е значението на думата „българин". Като българин, намери своя велик Учител и кажи: „Велики Учителю на светлината, ти ще бъдеш между нас и ще ни управляваш." Значи, българин е всеки човек, който търси и намира своя велик Учител, за да приложи неговото учение и да покаже на своя народ и на своя ближен как трябва да се живее. – Българин ли съм? – Ако ме разбираш, българин си; ако не ме разбираш, не си българин.

Желая ви да се върнете по домовете си с думата „българин" и да намерите своя велик Учител.

Желая ви да влезете във вашата скришна стаичка и да се помолите Отцу вашему, Който вижда в тайно. И ще ви въздаде всичко наяве. Не се плашете от Парижката конференция, нито от болшевиците и от гърците – от никого не се плашете.

Бъдете свободни граждани на живата земя, и тя ще бъде ваша."

6. ЛЕВИ И ДЕСНИ ТЕЧЕНИЯ В ОБЩЕСТВОТО

МЕТОДИ ЗА ЛЕКУВАНЕ. Беседа от Учителя, държана на 22 авг. 1919 г. - В: Беседи, Обяснения и упътвания от Учителя дадени на учениците от Всемирното Бяло Братство при срещата им в гр. Търново през лятото 1919 г. София. 1919. с. 88-92, 104-105

„- Кое от политическите течения работи в съгласие с Божествения план?

- Всички течения работят в името на Бога, **но не всички работят в съгласие с Него**. Ако измените въпроса си, ще изменя и аз отговора.

- Какви трябва да бъдат нашите отношения към сега съществуващите политически течения и трябва ли да ги поддържаме?

-Всяко политическо течение, което дава в резултат 75% за повдигане на обществото и народа, трябва да се поддържа, защото е Божествено. **Тъй, че всичките леви течения и в обществения, и в политическия, и в културния, и в духовния живот работят в съгласие с Божествения план**. Всички сегашни леви течения работят в съгласие с този план, а десните – против Него. Ако един социалист проповядва ляво течение с цел да забогатее, той е десен; той има само надписа на лявото течение, а прилага методите на дясното. Преди всичко, всеки човек, от каквото и да е течение, който схваща идеално живота работи винаги в съгласие с Божествения план. **Сегашните леви течения трябва да се стремят**

да подобрят положението на страждущото човечество, сир., неговото морално състояние. Не да подобрят жилищата, защото, щом се подобри моралното състояние на хората, въпросът за жилищата ще се разреши сам по себе си.

Всички проповедници и свещеници казват: „Като отидете на онзи свят, тогава ще ви бъде добре." Кой е онзи свят? Той е левият свят, сега е в ума ни, а един ден ще се проектира, реализира на физическото поле в друга форма.

- Няма ли да се изкажете конкретно върху някои леви течения, напр., **болшевизма и анархизма** – кои са добрите и слабите им страни?

- В окултизма има известни определения, и който не ги разбира, ще попадне в грешка.

- Едно от качествата на **левите течения е това, че те не са народни, а са общочовешки течения; десните са обществени и народни течения.**

Забележете, всички, които сте от лявата ми страна, сте леви, когато съм обърнат към изток, но обърна ли се на запад, левите стават десни, ако разбира се вие не измените положението си. Под думите „ляв", „ляво течение" в окултизма разбират човек, който работи изключително за свое лично благо, само за себе си. Разбирайте това в широк смисъл.

Под „ляво течение" аз разбирам течението на сърцето. Дясната страна подразбирам мъдростта, а лявата – любовта. Лявото течение не може да се прояви в лявата ръка. Когато лявото течение се проектира чрез мъдростта, тя му даде направление, имаме криво направление, крива посока.

Дясното течение е спрямо любовта, а лявото – спрямо мъдростта. Това може да ви се види схоластично или, както го наричат, извъртване на истината. Когато един човек се е заел да проучва мъдростта, а същевременно върви в течението на любовта, той е ляв и не може да изучи мъдростта, той непременно ще изпадне в стълкновение с нея. Мъдростта, за да ви направи мъдри, ви причинява много страдания, а любовта ви дава всички блага, за да ви направи добри. Мъдростта казва: „Аз живея надясно, но действувам наляво, затова ще вървиш в друга посока." Мъдростта предизвиква всички страдания, а любовта докарва всички добрини и радости.

- Какво трябва да бъде нашето гледище по съществуващите течения, които работят за преустройството на обществата?

- **Ако левите течения служат на любовта, те са десни, а ако служат на мъдростта – те са леви.** Но, ако тези нови течения идат да създадат нови форми, те ще причинят много страдания.

- Какви отношения трябва да имаме към политическите партии - трябва ли да взимаме участие в тях, да бъдем техни членове или не трябва?

- **Не може да бъдете членове на никакви партии.** Мъж, който е свързан с една възвишена жена, няма право да се свързва с друга жена. Той може да има общение с тази жена, колкото да се разговаря с нея, да й услужва, да й помага, да й прави добрини, но да има връзки с нея, няма право.

- Без да имаме връзки с някоя партия, може ли да гласуваме?

- Това е услуга, може да гласувате.

- Нали трябва да имаме гледище, кои партии съдействуват на Божествения план за въдворяване по-скоро на Божествен ред на нещата?

- Засега и двете течения и лявото и дясното, действуват в съгласие с Божествения план, но те не може да съградят света - ние ще го съградим: десните държат главата, левите - краката, а ние ще извършим операцията.

- Ако отрежем главата някому, ние не сме от новото течение. Ние не сме нито леви, нито десни по отношение на тях, а по отношение на Божествения план сме десни. Десни сме в това отношение, че искаме да дадем място на любовта – тя да оправи света. Щом пуснем любовта, тя веднага ще го оправи. **Не трябва да вземаме страната нито на едните, нито на другите.** Това, което твърдя,

обосновавам на един естествен закон. Ще ви обясня как стои този въпрос. Допуснете, че влизаме в една градина с разни цветя и зеленчуци, които са клюмнали – повяхнали; виждам вън край градината, река и казвам, че, ако се прокара водата й да тече полека върху всички цветя и зеленчуци, няма да се минат 5-6 часа и всичко ще се освежи. Ние, съвременните хора се за любов говорим, но страдаме от липса но любов, нямаме я в себе си – нямаме вадичка с вода. Нашата любов е съвсем друга, различна от любовта, за която говоря. Изпием 1-2 чашки разхладено винце, развеселим се, но туй е изкуствена проява на любов у нас.

- Може ли човек, духовно развит да се нагърби да управлява един народ?

- Човек духовно развит, у когото има любов, може да управлява един народ.

- С какви закони ще си служи? Трябва ли да премахне сегашните?

- Разбира се, той ще премахне сегашните, и ако е умен, ще може да управлява. Но този човек всякога ще бъде един **колективен човек**, сир. ще представлява не единица, а цяло общество от хора, високо просветени. Един от тях ще изпъкне като водител, а останалите ще му бъдат помощници."

„- Това са второстепенни въпроси. Изобщо трябва да знаете, че всичко човешко ще трябва да изчезне, и ще остане Божественото.

- Как да се наричаме?

- **Ученици на Бялото братство. Всички религии са методи на Всемирното Бяло братство.** С тях то иска да сближи народите. Пратениците негови създават и ръководят религиите.

- А философите и проповедниците на безбожието?

- Те са членове на черното братство. Две братства се борят, кое от тях да завладее света – човечеството. **Спиритизъмът и теософията са методи на Бялото братство, те подготвят пътя му.**

- А онези религиозни учения, които не са успели?

- Те са опити – въведение. Организирането на света се дължи на Бялото братство. Провини ли се някой, поставен да работи, отклони ли се от пътя, който това братство му посочва, то го праща някъде, отдето да бъда безопасен за хората, както напр. прати на остров Света Елена **Наполеона**, който искаше **да премахне феодализма и да даде права насока на църквата**, обаче не устоя докрай, и затова падна.

- За Бялото братство апостол Павел загатва в посланието си към евреите – гл. 12, а какво става с послушните и непослушните, говори се у Йова – пак гл. 12. В архивите на Бялото братство се пазят всички тайни и всичко добро – няма нищо пропуснато. Ръководителите на това братство са горе – там се посветяват, а долу работят. Всички светии са негови членове и действуват от Божие име, чийто Дух се проявява в разни времена и в различни методи – религии, учения и т.н.

7. УЧИТЕЛЯТ ЗА КОМУНИЗМЪТ - СЪЩЕСТВУВА ОТКАК СВЯТ СВЕТУВА

АЗ СЪМ ОНЗИ ЧОВЕК. Беседа от Учителя, държана на 28 септ. 1919 г. – В: Да възлюбиш Господа. Неделни беседи. София. 1946. с. 151-152

„Някои мислят, че комунизмът е нова наука. Не, стара наука е комунизмът; той съществува откак свят светува. Когато пръстите на ръцете и на краката страдат, целият организъм страда. Здравите клетки започват да изпращат храна и енергия към болните и така ги подкрепват. *Клетките* са малки душички, които след време ще се развият и ще станат индивидуални души, разумни като вас. Дайте им условия да се развият. *Те са комунисти, отказали се доброволно от своята собственост.* Те казват: Господарю, ние ще живеем заради тебе. Когато господарят им направи

отклонение от правия път, те казват: *Господарю, ти трябва да умреш.* В тоя смисъл, **смъртта** не е нищо друго, освен **край на монархическото управление в човека.** Това управление трябва да умре. Бог е начертал какво ще бъде управлението, и ние трябва да го приложим.

Ако всички, които ме слушате днес, сте готови да напуснете старите си вярвания, т.е. изсъхналите шушулки, и потърсите Бога с всичкото си сърце и душа, ще Го намерите. Който е намерил Бога, той обича всички живи същества, от най-малките до най-големите. За него няма страдания, за него не съществува ад.

И тъй, ако искате да се освободите от страданията и нещастията, потърсете Господа. Той е в сила да ви освободи от всички мъчнотии, да вдигне товара ви. Някой тури на гърба ти голям товар, не можеш да го носиш и се оплакваш. Господ чуе плача ти, изпрати някой силен човек да вдигне товара ти. Задлъжнял си, клюмнеш глава, не можеш да платиш дълга си. – Какво ще направиш? – Ще се помолиш на Господа, и Той ще изпрати един благороден, щедър човек да ти помогне. Ти се зарадваш и казваш: Има Господ.

Сега всички хора искат да управляват. Това нищо няма да допринесе. Трябва да се излезе от тая обществена кал. **Спасението на България е в това, всички българи да се обърнат към живия Господ, Който държи съдбините на народите в ръцете си.** Те се кланяха на германци, на англичани, на американци, на французи, но никой не им помогна. Казано е: „Проклет е оня, който се надява на човека.

" Нека българите се обърнат към Бога и кажат: На Тебе, Господи, се кланяме. На Тебе уповаваме. Никаква политика не ни трябва. Долу всички узурпатори! Долу всички лъжци!

„Аз съм онзи човек, който видях скръб от жезъла на Неговата ярост." – Кога иде Божественият жезъл? – Когато настъпва нова култура, нова епоха."

8. БОЛШЕВИЗМЪТ - КАМШИКЪТ НА БОГ В ХРИСТОВАТА РЪКА

НОВОТО ЧОВЕЧЕСТВО. Беседа от Учителя, държана на 19 авг. 1920 г., гр. Търново на събора. – В: Новото човечество. 2. изд. София. 1947. с. 22-24, 26-28, 29

„И така, трябва да проникне Христос в света. Това е, което носи братството, което проповядва Христос. И тези светли братя слизат сега. Те ще употребят тези две изключения – изключението на слънцето и на земята; ще настане едно ново чудо, за което в Писанието се казва, че иде ново небе и нова земя – ново човечество. Аз казвам: На старото човечество ние туряме един кръст. Господ да го прости, и за в бъдеще ще живеем със законите на новата земя, на новото човечество. Това иска братството.

Аз не ви проповядвам за някакъв мъртъв Господ, а за живия Господ. А ако питате: „Де е Господ?" ще ви кажа: Той не е в това небе, което виждате. Някои казват: „Докажи ни де е този Господ." Господ няма нужда от доказване. И мравката със своето низше съзнание не разполага с органи, с които да разбере, че съществуват хора. Мравката, като я хванете с двата си пръста, или като се качи на главата на някой човек, казва: „На каква голяма могила се качих." Разглежда света от тази височина, и като се върне при другарките си, казва им: „Днес посетих една голяма планина". Така и нас Господ ни хваща с двата си пръста, а ние питаме: „Има ли Господ?" – Да, Той е тези два пръста и ни казва: „На моята глава не можеш да се качваш."

Ако вие не виждате в лицето на вашите братя живия Господ, не разбирате това учение. Ако аз във вашето лице не виждам Бога, моето

учение е лъжливо. Ако не ви обичам и не съм готов да се жертвувам за вас, проповядвам едно лъжливо учение. И вие трябва да се жертвувате. Братство трябва да има в тоя свят! Това учение трябва да възприемете. То се проповядва от всички добри хора, от всички майки и бащи, от всички братя и сестри. Самопожертвуване трябва да има в този свят, доста лъжи! Някои казват: „Колко ще ми се заплати, за да служа?" Никакво плащане вече не трябва. Аз говоря за тези, които се считат християни, за другите не говоря. Затова Христос казва: „Които не са християни нека излезат навън, за да се знае, кои са за и кои против."

Хората от света казват за някои: „Ето тези са благочестиви християни". В какво се състои тяхното благочестие? – Ходят редовно на църква. – Не, не, **църквата, това сме ние, тези живи тела, това са църквите**. Ако не можем да живеем един чист, почтен живот, какво ще стане с нашите църкви? Какво стана в Русия? Русия не послуша гласа на Толстоя, който бе глас на Бога живаго. **И духовенството доведе болшевизма. Болшевизмът, това е камшикът на Бога в Христовата ръка.** И днес Той ни пита: „Това ли създадохте в толкова години?" **Христос е, който действува в Русия, а не някакъв сатана.** Когато един хирург вземе своя нож, за да направи една операция, той знае как да го употреби, за да изреже само болното месо и да помогне на здравото; който хирург не е опитен, той не ще знае да направи операцията, макар да минава пред света за съвършен в тази област. **И българите трябва да благодарят на болшевиките.** Но туй не влиза в моята тема.

А какво направиха американците? Те ни изпращаха ред години мисионери да проповядват Христовото учение, а във време на войната те продадоха на българите 10 милиона килограма брашно по два златни лева единият килограм. А днес колко струва златният лев? – Десет лева. – Значи, един килограм брашно струваше 20 лв. А мислят ли американците, че постъпиха съобразно с Христовото учение? Те изгубиха случая да дадат един добър пример. **Не, това не е християнство! Тъй говори Христос, тъй говорят Светлите Братя!**

Ако българите мислят да вървят по този път, по който са тръгнали, не ги очаква някакво добро. Тази култура няма да им помогне! В света всичко трябва да се измени. Никой народ не трябва да изнасилва друг народ; никое общество не трябва да изнасилва друго общество и никой човек не трябва да изнасилва друг човек, а всички трябва да живеят по този велик закон на любовта. Ако приемете това учение, всичко ще се измени и вие ще се благословите като народ. И този закон ще дойде. **Ако ли не го приемете вие, други ще го приемат."**

„Като ходя сега по Търново наблюдавам хората, срещам разни свещеници, съдии, учители, стражари, слуги и си казвам: Братя, тъй както живеете, не вървите по правия път, не е това Христовото учение, не е братство. Аз срещам много свещеници, проповедници, учители, стражари и други – благородни хора, но срещам и неблагородни между тях. Това не е упрек, но констатирам един факт и казвам, че трябва да се повдигнем до такава висота, до този чист морал, който ни се посочва от светлото Братство. **Да не лъжем!** Майките и бащите не трябва да лъжат. Каквото каже майката, бащата, свещеника, съдията трябва да го изпълнят, да умират на своята дума. Ако аз изпълня своето обещание, мога да се нарека човек; не го ли изпълня, в мене няма никаква човещина, никакво братство. Бъдещата наука е на страната на онези хора, които живеят по този начин.

Аз виждам в младото поколение стремеж към нови идеи. **Като следя комунистите, не ги осъждам, виждам, че те, без да се препоръчват за християни, вършат хубави работи, правят големи жертви, а християните, които говорят за Христа, гледат как да се осигурят. И тъй, комунистите са безверници без пари, а християните – вярващи с пари**. Аз бих желал да срещна един човек, който да знае, че има Господ в света, да се срамува, когато излъже някого, да знае, че ще бъде осъден, когато обиди някого, и да бъде искрен да иска извинение. А сега, като извършим едно престъпление, казваме: Аз имам право. Да,

всички „имаме право" да вършим престъпления, всички „имаме право" да лъжем, всички имаме право да вършим добрини, да говорим истината, всички имаме свобода, но трябва да знаем, че всеки ще отговаря. Ако крадеш, ще те крадят; ако съсипваш, ще те съсипват; ако обезчестяваш, ще те обезчестяват. Каквото правиш, такова ще намериш. „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се възмери" казва Христос. Законът е верен.

Сега аз ще ви пророкувам нещо. Няма да гадая. Какво е днес времето? – Хубаво, ясно и топло: слънцето грее отлично.

Ясното време показва, че всичко ще се развие добре за в бъдеще, ще има голяма топлина, и в скоро време между българите ще има едно течение на добро, умовете на хората ще се изменят, ще се стоплят и ще започнат да мислят правилно.

Тихото време показва, че българите ще дойдат до съзнание, няма да правят опити за нови войни, няма да направят грешката на 1912 и 1915 години; сега вече българите няма да воюват с оръжие, а с любовта, **ще пазят строг неутралитет** и ще кажат: „Досега служихме на централните сили, на съглашението, а сега искаме вече да опитаме тоя нов живот по Господа и да устроим живота си според Неговата воля." **Само така ще дойде съзнанието у българите и ще се повдигнат те като народ.**

Тогава те **ще се обърнат и към комунисти, и към социалисти** и ще кажат: „Братя, ние ви обичаме, ние виждаме във вашите стремежи хубави идеи, които ни са потребни, няма какво да делим, всичко на земята е наше, хайде заедно да работим."

Ще ми възразят някои: „Добре, но те не вярват в Господа, не обичат хората." Как да не вярват? И те си имат Господ, щом обичат, имат Господ. Ако ме срещне някой и ме обере, осакати крака ми, а вярва в Бога, каква полза имам аз и другите хора от неговото вярване? Ако ме срещне някой и ми направи добро, а не вярва в Бога, той ще бъде по-полезен от първия, който остава само със своята теория. Този, който вярва и ме обере, ще го заплюя, този, който не вярва, и не ме обере, ще му дам две целувки, защото той не опозорява името Божие и изпълнява волята Му. Това е новото учение, което сегашното поколение трябва да има пред вид. Тази обществена проказа трябва да се изчисти от дъно.

Така трябва да проповядват всички свещеници, така трябва да проповядват всички българи. Ако така проповядват, моето благословение на тях, но ако не вярват и не проповядват така, сами ще се оплюят. Нека свещениците кажат: „С името на Христа ще служим на Бога, без пари ще живеем. Но, ще ми възразят, че имат жени, деца. – Та жените не могат ли да живеят като вас? Попадията не може ли да живее като вас? – Може. Тя трябва първа да даде пример за безкористие, а тя гледа първа да се осигури. На владика и на поп защо му са пари? Как искат те да се осигурят? Христос не беше осигурен. На Христа колко плащаха за проповедите Му? В името на Христа ви говоря. Нали в името на Христа вие служите?"

„Но аз вярвам, че иде голяма топлина, която ще стопи ледовете. По планините ще се вдигнат големи изпарения, ще потекат чисти, бистри потоци. След това ще се яви буйна растителност, посадените семена и плодове на хилядите години от миналото ще изникнат, ще цъфнат и ще вържат и народите на цялата бяла раса ще си подадат ръка. **Ще дойде тази нова култура в света**, на която никой не се е надявал, и която никой не е виждал. И всички ще бъдете граждани на тази нова култура, на това ново човечество!

И бих желал всички да бъдете гости на трапезата на това ново човечество. Вие всички сте поканени, но да не откажете, тъй както преди 2000 години Христос покани на угощение много хора, а те се отказаха под разни предлози: едни, че имат работа на нивата, други, че си купили 5 чифта волове, та трябва да ги опитат, а трети, че се оженили. Всички отговориха: „Имайте ни отречени от новата култура!"

Христос пак иде сега и пак кани цялата бяла раса да подеме това ново учение. Сега всички добри хора, които са пасли стада от пет века, ще ги

вземем като Божествени, и ще ги използуваме за съграждането на това велико Божествено здание."

9. КОМУНИЗМЪТ - УЧЕНИЕ ЗА БРАТСТВО

МЕРИЛО ЗА ПРАВИЛНО РАЗБИРАНЕ. Беседа от Учителя, държана на 20 авг. 1920 г. – В: Беседи и напътвания държани от Учителя. За учениците и слушателите на Бялото братство на събора през лятото на 1920 г. в гр. В. Търново, 19-24 авг. София. 1920. с. 44

„Някой казва: Аз съм комунист." **Комунизъмът е учение за братството,** затова всеки комунист трябва да воюва за правата на своите братя, да ги повдига, да ги облагородява.

И днес, в името на това учение колят, бесят, затварят. От такъв комунизъм не разбирам! Застрелването, бесенето, затварянето са дяволски, а не Божествени постъпки. Застрелване в името на Бога не може да става. От Бога е всяка благост, всяка любов. Тогава как може тези хора да преследват такава Божествена идея, а да постъпват по дяволски? Това е, защото те, **като искат да прокарат своите идеи с насилие, вървят по кривия, а не по Божествения път.**"

10. БОЖЕСТВЕНАТА МЕТЛА

ТОГАЗ ЩЕ ПРОСВЕТНАТ. Беседа от Учителя, държана на 23 окт. 1921 г. – В: Сила и живот. Сер. IV. София. 1922. с. 48-50, 50-51

„Вратата се затвори вече. Който си е неправеден, нека си е неправеден. А който е праведен, ще остане праведен. Не разбирам, че вашата съдба сега се решава. Ако след хиляди години вие не сте били в състояние да познаете Бога, вратата ще ви се затвори; и вие наново ще опитате туй учение, за да го познаете. Защото Бог поругаем не бива! И сегашният свят ще мине през едно стъргало такова, каквото никога човечеството не е виждало. Скоро ще бъде това, скоро, скоро! Нека всички грешници да знаят или скоро да се оправят.

Този свят отива, всички други остават, няма да ги пометат комунистите. Иде една велика Божествена метла, която ще помете като стихия всичко. Иде нов закон. И апостол Петър казва: „Небесата ще приидат с бучене, а стихиите разгорявани ще се стопят, и земята и делата по нея ще изгорят." Тъй всичко ще се помете. Отгоре иде това. Русия изпитва вече последствията на туй, което иде. И всички народи по целия свят ще опитат същото. Бог поругаем не бива!

„Праведните ще просветнат в Царството на Отца си." Ще бъде ново небе и нова земя! Всичко това, което е сега, ще си отиде. Та, като ви казвам тъй, някой ме гледат и казват, дали сериозно говоря. Не „сериозно" говоря, ами аз говоря, защото ми е приятно да говоря. Приятно ми е да говоря, защото „праведните ще просветнат", аз за тях мисля, а какво ще стане със света – това не искам да мисля. И сега, понеже мобилизацията се е привършила, и вратата се е затворила, онзи, който е влязъл, за него връщане назад няма, а който е останал, той напред не може да върви. Ще ме запитате: „Е, какво ще бъде с тях, които са останали вън?" – Ние искаме да знаем само, какво ще бъде с праведните, а какво ще бъде с грешните, то не влиза в нашата програма. Ние не се занимаваме с дълговете на хората. Ние се занимаваме с богатите хора. Нам ни трябват праведните, защото те имат средства

– светлина. Да употребим това, защо ни са онези бедните. Вие ще поддържате бъдещата култура, ще отворите касите си. Говорим за една положителна култура на праведните, а за грешните и дума няма да правим. „Който има уши да слуша, нека слуша."

Сега вие ще зададете въпроса: „Какъв окултен закон има да разбираме?"

Окултен закон е: **„Праведните трябва да просветнат, и като просветнат, всичко е в техни ръце. Ако не просветнат, никаква сила няма да имат."** Ето окултният закон.

Някой казва: „Как да придобия сила?" – Като просветнеш, ще придобиеш сила."

„Двадесет години в България против мене говорят все ме подозират. Казвам: **„То сте вие, които виждате вашето зло".** Аз във всички хора виждам доброто, виждам своето добро. Не искам никого да лъжа. И бих желал и вие никого да не лъжете. И във вашето сърце да има онази Любов, с която вие да се жертвувате. Всяко ваше допиране, всеки ваш поглед да бъде едно велико благословение, и който го приеме, да благодари на Бога, че е приел нещо добро от вас. Това разбирам аз Любов!"

11. КОМУНИСТИТЕ, АКО ПРАВЯТ ДОБРО, ИМАТ ГОСПОД В ДУШАТА СИ

ЩЕ СЕ СТОПИ. Беседа от Учителя, държана на 30 април 1922 г. – В: Защо твоите ученици ядат и пият. Сила и живот, серия V. София, 1922. с. 274-276

„При всички условия трябва да сме заняти с една важна идея: да помогнем на ближните си. Казвате: „аз съм благочестив". Аз може да имам най-доброто условие: да бъда свещеник или някой владика и да мисля, че вестниците ще пишат за мене, че беседата ми е била отлична и да ме похвалят – който и да е този човек, според мен, е лош човек, щом чака вестниците да кажат, че беседата е била добра. Тогава тежко и горко на този народ. Не, сърцата и умовете на хората трябва да кажат, че този владика е добър. Сега туй ще го приложим: ние не осъждаме владиците, защото всеки човек на мястото им би се изложил на голямо изкушение – благодарение, че Господ не ви е направил владици, когато дойдат да ви кажат: „владико свети".

Свят в света е само един Бог. И ако човек не мисли така в душата си, заблуждава се. Свят съм дотогава, докогато Бог живее в мене, т.е. докато тази любов живее в мене. Докато се жертвувам за ближния и мисля за другите, аз съм свят човек. Престане ли човек да мисли за другите, а мисли за себе си, той е потъмнял. Тъй виждат на небето. „Живейте в святост и благочестие". И в туй отношение ние трябва да се окуражаваме. **Аз похвалявам някой комунист, когато кажат: „той не е вярващ, но върши добро"**. И свещеник да е, но щом мисли за брата си и върши добро, аз го похвалявам. Този човек, **макар и комунист, без Бога мисли за ближния си, и аз го похвалявам**. Ако прави добро, кой стои по-горе? – *Първият има Господа в душата си, а вторият има Господа отвън*. Всички ония хора, които се жертвуват за своите ближни, които и да са, каквито и да са, те са благото на един народ, а всички, които не се жертвуват, те не съставляват това благо. И за да люби някой човек себе си, той трябва да люби ближния си, понеже тези **три закона са свързани: любов към Бога, любов към душата си и любов към ближния.** Те са един закон, който се проявява.

Който люби Бога, това показва, че той е в чисто **божествения свят**, а който люби душата си – това значи, че не трябва да я изнасилвам – той живее в

духовния свят, и най-сетне, който люби ближния си, това е външната страна, **физическия свят.**

Те са три велики закона: ближния, моята душа и Бога – това е св. Троица. И от това гледище, когато видя този брат, ще го целуна. В бъдеще праведните трябва да целуват грешните, а не грешните праведните. Защото праведният, като целуне грешния, ще внесе своите вибрации, подтици и желания, и грешният ще се повдигне. И в природата е така. Слънцето е, което иде отгоре и постоянно ни целува, а не чака ние да го целуваме. Следователно, божественото е, което постоянно действува в нас."

12. НОВИТЕ ИДЕИ ЗА БРАТСТВОТО И КОМУНИСТИТЕ

НОВОТО ЧОВЕЧЕСТВО. Беседа от Учителя, държана на 19 август 1922 г. – В: Новото човечество. 2. изд. София, 1947. с. 3-4, 5, 11-12, 19

„По същия начин в едно общество, в един народ има хора с **чутки души**, в които **съзнанието е развито**, сърцето повдигнато на една по-висока степен, и **те схващат тази нова идея**, на която са деца, на която са носители. А съвременните хора, които не разбират носителите на тази нова идея, казват: „Тия хора са анархисти, комунисти, еретици, сектанти и т.н." Но това са имена без смисъл.

Ако ние разсъждаваме така, питам тогава: *Каква е разликата между един комунист, който живее със своите разбирания, и друг, който живее със своите стари разбирания, и трети, който живее със своите нови разбирания?* Разликата седи в това, че **този, който живее с новите идеи, усеща, че в него има подем, енергия, живот – растене,** а другият, който живее със старите идеи, се усеща стар, силите го напущат, той изнемощява, страхува се от бъдещето, мисли за старините си и затова иска да разбогатява, осигурява се в разни банки, в разни дружества. Аз казвам: това са стари хора, които мислят за осигуровки. Най-добрата осигуровка, това е смъртта, това са гробищата на човечеството. Но гробищата не носят някоя нова идея на човечеството, а създават само нещастия и страдания на света! Там, в гробищата са заровени и царе, и свещеници, и проповедници, и музиканти, и поети – все за своите грехове. Ако ме попитате, защо умират хората, ще ви отговоря: хората умират от своите стари идеи.

Тогава как ще възкръсне човечеството? Казвам: **станете млади, станете носители на новото Божествено учение, на което емблемата е братството.** Братството, но в какво седи то? – Онзи, който се нарича твой брат, трябва да е готов да жертвува всичко за тези идеи. Не жертвува ли, там няма никакво братство, никакво равенство. Когато някой проповядва велика идея, че има Господ, а не жертвува своя живот, имот и чест за Него, той не е разбрал великото учение на живота. Това е братство и равенство, туй е проповядвал Христос."

„И тъй, новите идеи не обхващат само благото на отделния човек или на обществото, но и благото на всички разумни същества."

„Сегашният живот трябва да се измени в своите форми и съвременният строй трябва да се промени. И прави са хората на новите идеи, които изискват тази промяна. Тая промяна в природата може да стане последователно, но тя ще стане и в живота или последователно, или моментално. По тоя случай турците казват така: „Аллахън зору да вар", т.е. когато някому главата е дебела, и Господ му каже един или два пъти какво трябва да прави, а той не взима от дума, за него се налага закона на необходимостта.

И тъй, основната идея на новото учение е братството. Братството трябва да се приложи вътре в домовете." „И днес хората измират, защото служат на тази стара култура, която казва, че човек за човека е вълк. А Христос казва: „Всички

вие сте братя." Аз ли създавам това учение? Аз казвам: Ако не искате да изпълнявате Христовото учение, изпълнявайте Моисеевото; ако не искате да изпълнявате и Мойсеевото, тогава изпълнявайте законите на вашата държава, но във всеки случай, постъпвайте като честен и справедлив човек, не изменяйте на думата си. А вие постъпвате ту според Мойсея, ту според Христа. Смесвате законите.

Някои ме запитват: „Ти говориш ли винаги истината?" – Да, аз съм мислил върху всяка дума, която казвам. Ако говоря честно, справедливо, говоря за своето добро, защото не искам да опозорявам своята чест, не искам да позоря своите братя, не искам да позоря името Божие, а искам един ден, като ви срещна, да зная, че съм бил всякога справедлив спрямо своята душа и ум, та и вие да вървите по тоя път. Само така, с това учение, ще може да се подобрят майките и бащите, а всяко друго учение носи страдания, страдания, страдания!"

13. БОЛШЕВИЗМЪТ - ИДЕЯ НА АДЕПТИТЕ

ДОБРАТА ЗЕМЯ. Беседа от Учителя, държана на 17 дек. 1922 г. – В: Живият Господ. София, 1948. с. 192-193

„Христос казва: „А друго падна на добрата земя." *Кое семе падна на добрата земя?* - Доброто семе. **То е Словото Божие**. Син Человечески дойде да донесе Словото Божие.

В Стария завет се казва, че глава на Словото Божие е Истината.

- Де се ражда Истината? – При Любовта. Който люби, само в неговата душа царува истината. Невъзможно е истината да работи там, дето не е любовта. Истината не е нещо абстрактно, тя се явява във всяка любеща душа. А любовта се явява при самопожертвуването. За изяснение на мисълта си ще ви предам един окултен разказ.

Един окултен ученик бил изпратен при адептите – хора с по-висока култура от човешката. Те живеят в най-хубавата част на земята, специално място, дето кракът на обикновен човек не е стъпвал. Много европейски експедиции се опитвали да проникнат там, но безуспешно. Те са оградени толкова добре, че никой не може да проникне през тази ограда. **Жилищата им са построени по нематериален начин.** Целият им живот отговаря на тяхната възвишена култура. Те не са духове, но всичко знаят, какво става по земята: във Франция, Англия, Русия, всичко им е известно. Няма събитие, станало на земята, което те да не знаят. Понеже познават добре законите на природата, **те направляват човешките мозъци**. Изпращат към хората **специална енергия**, с която изменят мислите на управляващите, на учените. Те им казват: Днес ще разисквате по този и този въпрос. **Хората на земята устройват събрания по внушение на тези адепти**. Всички хора се движат като параход, по течението на водата. Ако попиташ парахода как се движи, той ще ти каже: Ти имаш ли витло? Ако ти турят едно отзад и ти ще се движиш с голяма бързина. Колко обръщания прави витлото в една минута? Щеш – не щеш, и ти ще се движиш. Ти казваш: Добър е Господ. Такава е волята на моя капитан. Който движи парахода, разбира движението на витлото.

Сега ще се върнем пак при адептите. Ученикът, който отивал при адептите, им носел писма от своя Учител. Какъв е този Учител и отде е, не е важно. Учителите, както и всички учени и философи, са ключове за развитието на човека. Както религиозните системи, така и философските, са сложни системи, не са създадени така просто, както мнозина мислят. Ученикът отивал при адептите с желание да му отговорят на въпроса, който го занимавал от години: как да използува живота си правилно, или какво да прави, за да живее добре. Още при тръгването си, Учителят му казал да спазва правилото: Да излиза и да се връща точно навреме, защото

адептите затварят вратата на своя град в определен час. Закъснее ли само една минута, ще стои вън. Като минал през Русия, той чул да се говори там за болшевишкото движение – това било в наши дни – и решил да се спре за известно време, да види, какво ще бъде новото управление, и как ще живеят хората при новите условия. Докато стигне до града на адептите, вратата се затворила.

- *Какво представя болшевизмът?* – **Това е идея, излязла от адептите, които живеят на земята**. Ще кажете, че тази идея е лоша. – Не е така. Питам: Какво прави земеделецът, когато иска да насади една нива с нова култура? Той разорава добре земята и изкоренява всичко, каквото намери на нея. Ще кажете, че това е в реда на нещата, такава е Божията воля. Питам: **Ако дойде една философска система и изисква да се вземат парите на богатите, да се отнемат правата на владиците, има ли нещо лошо в това? Ако тази система не иска богати хора, като сегашните, де е лошото?** – Защо стават тези нещо? – Има причини за това. Как ще постъпи синът със своя баща, който постоянно го бил и ругал? Ще му благодари ли? Бащата, в гнева си, осакатил своя син, счупил му ръката или крака, счупил му едно две ребра. Мислите ли, че този син ще благодари на баща си за обходата му към него? Като порасне, синът казва на баща си: Не искам да живея с баща, който осакатил сина си. Или ти ще излезеш вън, или аз, заедно не можем да живеем.

– *Какво трябва да бъде управлението на една държава?* – **Такова, че народът да се повдига, и поданиците да се развиват правилно**. Когато едно управление дойде на времето си, то е добро. Управниците трябва да бъдат умни и здрави. Може да се случат и изключения между тях, това е в реда на нещата, обаче, повечето управници да отговарят на изискванията."

14. АНАРХИСТИ И КОМУНИСТИ - ПО-ИДЕЙНИ ОТ СЪВРЕМЕННИТЕ ХРИСТИЯНИ

ДОБРАТА ЗЕМЯ. Беседа от Учителя, държана на 17 дек. 1922 г. - В: Живият Господ. София. 1948. с. 202

„Питате: *Защо някога говорят против духовенството и владиците?* - **Защото те са взели ключовете на Царството Божие и нито те влизат, нито на други дават да влезат**. Щом те не отварят и не затварят навреме, ние ще им вземем ключовете.

И на вас казвам: Ако искате да ви почитаме и уважаваме, и да ви обичаме, говорете истината.

Аз нося в ума си една мисъл и в душата си едно желание – доброто на своите братя. Тази е идеята на Господа, тази идея живее и в нас. Когато любовта дойде в нас и **дадем възможност на живия Господ да се прояви чрез нас**, всички ще бъдем свободни и щастливи. Само така ще докажем на света, че Бог съществува. Това ще докажем чрез дело. **Според мене, комунистите, анархистите са по-идейни от съвременните християни**. Не че те са лоши, че няма между тях добри хора, идеалисти, но те са страхливи. У тях има един вътрешен страх. В известно отношение светските хора са по-умни от християните. Духовенството се страхува от мене. Искат да ме махнат, да не им мътя водата. Те не знаят, че това не зависи от тях, да бъда или да не бъда в България. Казвам им: Слушайте, приятели, този свят не е ваш. Светът е грамадно лозе, на което има работа за всички, няма защо да делите чуканите. Лозето трябва да се прекопае. Като дойде господарят му, ще ни пита: Прекопахте ли добре лозето? Хората не го обработват, но делят чуканите. Тези чукани са наши, онези са ваши. Чудни са хората, които делят и народите. Казват: Този народ е наш. Това е направила

българската църква за нашия народ, онова е направила.

- Какво направи българската църква за своя народ? **Тя допринесе за падането на българите под турско робство.** Какво мисли сегашното духовенство? *Пак ли ще тури българския народ под робство?* - **Не, това няма да позволим!**

„А друго падна на добрата земя." Добрата почва е любовта. Любовта трябва на българите! Духовенството трябва да чуе това. Ще питате: Какво е новото учение? - **Моето учение е на абсолютната Божия Любов.** Всичко трябва да се постави на добрата почва. Всички добродетели растат на добрата почва."

15. СОЦИАЛИСТИ И КОМУНИСТИ В ПРИЛОЖЕНИЕТО СА ПО-ГОЛЕМИ ИДЕАЛИСТИ ОТ ДУХОВНИТЕ ХОРА

ПРОСТРИ РЪКАТА СИ. Беседа от Учителя, държана на 31 дек. 1922 г. - В: Живият Господ. София. 1948. с. 248-249

„Каквото има в духовния свят, точно това трябва да се приложи и на земята. Мойсей, като видя модела на скинията, направи я точно такава, каквато му показаха. И като питате, какъв е духовният и Божественият живот, казвам: Ще отидете горе и ще ги видите. Какво трябва да бъде Братството? - Като знаеш методите, как да се живее, не остава нищо друго, освен да ги приложиш. Всички идеи, които се разпространяват между хората, са добри, но нямат методи за приложението им в обществения живот.

Прилагането на новите идеи има място в новата възвишена култура. Следователно, не мислете, че духовният свят е нещо отвлечено. **Според мене, най-великото, най-реалното в света, това е духовният живот. Ние сме сенки на този живот. Даже и най-крайните материалисти, като комунисти, социалисти, в приложението са по-големи идеалисти от духовните хора.**

Днешният свят се е обърнал с главата надолу. Например, онези, които на теория са духовни, в практическия си живот са материалисти. Обаче, ние се радваме на идеалното, чистото, възвишеното. Няма защо да спорите, дали някой вярва, или не. За нас въпросът е поставен другояче. Някой казва: Важно е, дали човек вярва в Бога, или не. Това са относителни неща. И онзи, който не вярва, и онзи, който вярва, нямат първата дума в себе си. И който се моли по три пъти на ден, и който не се моли, и те нямат първата дума в себе си. Единият е честен и казва: Аз съм се отчаял вече, не вярвам в нищо. Другият казва: Аз вярвам. Обаче, религиозните хора трябва да си признаят, че не познават Бога. Казано е:

„Това е живот вечен, да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводил."

Вечният живот трябва да има резултат. След това казвате, че истината се заключава в това, да познаете Бога. Познаваш ли Го? Имаш ли вечен живот? Всеки трябва да носи вечния живот в себе си. Този живот не се основава на принципа на щастието, но на принципа на висшата разумност."

ПОУЧАВАШЕ ГИ. Беседа от Учителя, държана на 7 ян. 1923 г. - В: Поучаваше ги. Беседи от Учителя. София. 1948. с. 18,19

„И отвори устата си, та ги поучаваше." - На какво? - На блаженствата. **Блажен е онзи, у когото е пробудено Божественото съзнание.** Той трябва да работи. **Божественото съзнание е пробудено във всички крайни течения - в анархистите, в комунистите.** То е пробудено и в духовните хора, и в учените, и

във вегетарианците. И анархистите, и комунистите имат хубави идеи. Някои не ги обичат, но те не са опасни. Те искат свобода и се борят против злото в света. *Днес Христос се обръща към хората с крайните идеи и им казва: Елате при мене. Чрез вас ще дойде Царството Божие на земята.* Онези, които от хиляди години са ръкоположени, сега са безверници. Те са жестоки в отношенията си. Те са званите на времето. За тях говори Христос в една от притчите си. Онези, които бяха поканени на трапезата, се отказаха да дойдат. Тогава Господарят каза на слугите си: „Излезте на улицата и когото срещнете, поканете на трапезата." И дойдоха слепи, сакати, клосни и ядоха и пиха. Ще кажете, че хулим църквата. – Това не е верно. Ние не можем да хулим църквата, защото тя не е още на земята."

„Една е истинската църква, една за всички народи. Тя е вътре в човека, духовна църква е тя – идеал за всички хора. Аз я наричам Божествена църква. Тя носи ред и порядък за всички хора, за всички общества и народи. Тя носи братство и равенство, еднакво за всички: за богати и бедни, за учени и прости, за силни и слаби. Пред Закона на Бога всички са равни. Щом е така, силният, умният, чистият, добрият трябва да посвети живота си на своите слаби братя. Само така могат да се повдигнат обществата и народите. Това донесе Христос в света. Тъй както съвременното общество се развива, то върви към разлагане. Какво може да се очаква от едно общество, дето мъжът използува жена си, и жената – мъжа; децата използуват родителите си; братът използува брата си, и приятелят – своя приятел? Така не може да се живее! **Три неща могат да спасят света: Истината в човешката душа**; тя ще внесе онази свобода, която ще освободи хората от всички слабости и пороци. **Мъдростта в човешките умове**: тя ще внесе онази светлина, която ще помогне за изучаване на природните закони. **Любовта в човешките сърца**: тя ще внесе онази чистота, при която силите на човека се развиват, и той може да реализира своите благородни желания."

16. АНАРХИЗМЪТ И СЪВРЕМЕННАТА КУЛТУРА

КОЕ Е ТОВА УЧЕНИЕ. Беседа от Учителя, държана на 4 февр. 1923 г. – В: Поучаваше ги. Беседи от Учителя. София. 1948. с. 66-68

„Срещат се двама религиозни. И двамата вярват в Бога и Христа. Те започват да разглеждат въпроса за спасението на човека. Отначало разискването върви добре, но дойдат до едно място и се разделят. Те започват да спорят. Единият казва, че човек може да се спаси по еди какъв си начин. Другият намира, че спасението става по точно противоположен път. И двамата остават на особено мнение. *Такъв спор се явява между православната и католическата църква по въпроса за „Символът на вярата".*

Православната църква казва, че Светият Дух произтича от Отца, а католическата твърди, че Той произлиза от Отца и от Сина. Коя църква е по-права, един ден те сами ще си отговорят. Това е домашен спор, както спорят мъжът и жената в семейството. Някога спорът свършва с бой. Една от страните – мъжът или жената пострадва, излиза от борбата със счупен крак. Ако ме викат за свидетел, моята работа не е нито да бъда свидетел, нито да се произнеса, кой от двамата е по-прав, но да намеся счупения крак. Ще кажете, че мъжът бил жена си, или жената била мъжа си. Това не е достатъчно. Важно е, да се знае основната причина, защо единият или другият вдигнал ръка да бие. На същото основание, лесно се казва, че новото учение било еретическо или анархистическо.

- *Що е анархизъм?* – **Беззаконие.**

- Що е беззаконието? Законът подразбира проява на еднородни сили в известна система. Като знаеш закона, ще намериш начин да впрегнеш тези сили

на работа. Ако впрегнеш енергиите на едно избухливо вещество, ти можеш да ги вложиш в дулото на едно орьдие или на една бомба и да причиниш с тях нещастие на стотици хора. И това е закон, но неправилно използуван. Ще кажете, че това е култура. Да, но култура на разрушението.

Коя е отличителната черта на съвременната култура? – Тя **се отличава със своята грамадна разрушителна сила.** Съвременните културни хора са майстори в разрушението. Да остане на тях, те са в сила да вдигнат, ако не цялата, поне половината земя във въздуха. Обаче, същества, които се грижат за земята, могат да налеят вода върху изобретенията на учените и да ги обезсилят. Господарят на земята не позволява да се играе с нея. Като залее барута с вода, пали го, колкото искаш – не хваща. Така постъпва Господарят с различните философски учения. Достатъчно е да ги полее с вода, за да се объркат и самите философи, да не знаят, нито какво да правят, нито какво да мислят. В края на краищата, всички философи дохождат до положението да не познават себе си. Един американец – философ, като размишлявал дълго време върху различни въпроси, най-после започнал да се пита: Кой съм аз? Аз ли съм, или не съм аз? От много мисъл изгубил сам себе си. Така питат и децата, де е лукът, и какво представя той. Свалят една люспа, втора, трета, да видят де е лукът и най-после казват: Лука го няма. Значи, той е само от люспи. Защо природата е направила лука само от люспи? Защо лукът има 15 люспи? Ще кажете, че в това няма никаква философия. Не, и това е важен философски въпрос, който трябва да се разбира. Интересно е да знаеш, защо орехът има твърда черупка. Като не можеш да отговориш, казваш: Така искал Бог, или така рекъл. Учените пък казват: Така е открила науката. Това е най-лесното нещо, да спреш дотам: Тъй рекъл Бог, или така е доказала науката. Щом дойдете до един труден въпрос, казвате: Тъй рекъл Бог. Така твърди науката. Така гледа обществото. Така наредила държавата. Така е постановила църквата. Всеки застанал зад известна позиция, измива си ръцете, като Пилата, и се освобождава от всякаква отговорност.

Дошло в света новото учение, което с власт повелява на нечистите, т.е. на неразумните духове. Новото учение е дошло да изчисти старото, да го събори и да направи нови къщи. Новото учение е дошло да научи хората, как да ядат. Какво се разбира под „ядене"? Съвременните хора са повдигнали яденето в култ, но не знаят, как да използуват този култ. Ако изядеш сам една пуйка и цяла нощ не можеш да спиш, правилно ли си постъпил? Ще кажеш, че пуйката била опечена, много вкусна. И това е възможно, но защо не можа да спиш? Едно от двете: Или ти не си добър, или пуйката, че не се спогаждате. Пуйката казва: Господарю, аз се пожертвувах за тебе, но съжалявам. В твоето лице виждам човек, който не е научил жертвата, нито познава любовта. Това са мои думи, а не на пуйката. Аз предполагам, че тя мисли така. Питам: Защо трябваше да ядеш толкова много, че да преядеш и да не можеш цяла нощ да спиш? Ще каже някой, че трябва да се яде малко, повече да се гладува. *Преяждането и гладуването са две крайности. Изкуство е, така да яде човек, че правилно да трансформира придобитите енергии от храната, да ги превръща от по-низко в по-високо състояние. Това значи, да разбираш Божественото живот и разумно да го използуваш.*

Днес сте дошли да ме слушате. Каква е вашата цел?

Всеки има някаква цел, която или ще постигне, или няма да постигне. Някой има да плаща полица от 10 000 лв. и дошъл на беседа да чуе нещо. После казва: Беседата не беше интересна. – Защо? – Защото мислел само за полицата. Той си казва: Какво ме интересува новото учение, щом не може да ми помогне да си платя полицата. И то е празна работа, както другите учения.

Казвам: Ако следваш пътя на новото учение, ще намериш начин, как да си платиш полицата. Силата на новото учение се заключава в това, че може да плати всички полици. Истина ви казвам, че ако приемете новото учение, няма да остане неплатена полица. *Всички стари, неизплатени полици наричаме* ***карма.***

Европейските народи страдат от своята ***карма.*** Да оставим настрана старите езически народи. Аз говоря за европейските народи, които живеят под тежестта на своята карма. Не могат ли съвременните европейски народи да се помирят? *Не могат ли да се федерират помежду си? - Могат.* Днес виждате навсякъде умни хора - руснаци, французи, англичани, американци. Не могат ли да се спогодят? Ако дойдем до балканските страни, и те са умни. Всички тези народи имат свое управление, своя власт, своя камара, сами си издават закони. Защо не могат да се спогодят? Какво им липсва? Има някаква причина, дето не могат да се споразумеят. Всеки трябва да намери причината и да я отстрани."

17. АНАРХИЗЪМ И КОМУНИЗЪМ

САМ СЕ ОПАСВАШЕ. Беседа от Учителя, държана на 17 ноем. 1929 г. - В: Учителю благи. Сер. XII. т. I. София. 1937. с. 250-252

„Достойнството на човека не седи в неговите външни качества, но в добродетелите на неговата душа. **Да любиш,** това значи, да дадеш възможност на **Божественото** в себе си **да се прояви**. Да дадеш възможност на Бога в себе си да се прояви за един кратък момент в живота ти, това значи, **да получиш Божето благословение за цял живот**. Речеш ли да употребиш насилие върху любовта в себе си, или върху любовта на своя ближен, това значи, да я прогониш. Любовта не търпи никакво насилие. **Любовта** показва **единството**, което съществува между човешката **душа** и **Първата Причина** на нещата. Да любиш, това значи да си в единство с Бога. Какво мислят по този въпрос философите, учените, поетите, това е тяхна работа. Обаче, ние знаем, че любовта е контакт на човешката душа с Бога.

Сега, като се говори за любовта, както и върху много въпроси от положението на новото учение, мнозина гледат на него като на особена форма на анархизъм. - Не, новото учение не е нито анархизъм, нито комунизъм, нито социализъм. Това са повърхностни учения.

Анархизъмът *е учение, което има за цел да направи силните слаби, а слабите - силни.*

Комунизъмът *пък е особена класова борба.*

Социализъмът *е учение за братство и равенство.* Преди години, когато индусите и египтяните развиваха учението за социализъма и комунизъма, те създадоха закон за трансмигриране на душите, или закон за прераждане на душите. В този смисъл, *законът за прераждането е социален закон.* Според този закон, *ако човек днес е богат, утре ще бъде сиромах.* Ако днес е силен, властвуващ, утре ще бъде без всякаква власт. Не стана ли това в Русия? Няма нищо лошо в това, че стават смени в живота на хората. Злото седи във факта, че хората не разбират, какви трябва да бъдат отношенията им към Първата Причина. Каква полза от това, че някой има власт, заема положение на цар, на виден общественик, на виден проповедник, на майка или на баща, а не постъпва според великите Божии закони? Ще кажете, че това е заблуждение. Има някакво заблуждение в света, но трябва положително да се знае, къде е това заблуждение. Когато момата обича някой момък и си въобразява, че и той я обича, това е заблуждение. Обаче, когато момата обича някой момък и той е готов да се жертвува за нея, това не е заблуждение. Същото се отнася и до момъка.

Следователно, когато човек вярва в Единния, Който го обича, това не е никакво заблуждение. Това е истината, която всички хора познават. В тази истина се крие спасението на човечеството. Същата вяра трябва да се приложи и към обществата, държавите и народите. Ако вярвате, че обществото и държавата, към

които принадлежите, ви обичат и създават закони, които са във ваша полза, и вие ги обичайте. Но, ако обществото и държавата не ви обичат и създават закони, които ви насилват, не им вярвайте.

На какво се дължат анархиите в света? Те се дължат изключително на онази **свещена лъжа**, която срещаме навсякъде в живота. Някои религиозни подържат мисълта, че за да се избегне лъжата, хората трябва да се убедят в съществуването на Бога. *Хората не се нуждаят от доказателства в съществуването на Бога, но от отношения към Бога. Те трябва да имат свещени отношения към Него. Щом отношенията им към Бога са свещени, отношенията им и към всички други същества ще бъдат свещени.* Ние не сме против религията, но против всички ония, които проповядват, че човек може да живее без сърдце, без ум, без душа и без дух. Ние вярваме и в тялото си, и в сърдцето си, и в ума си, и в душата си, и в духа си. Ние вярваме във всичко възвишено и благородно, което подига, както отделния човек, така и неговите ближни. Ние вярваме във всичко, което ни обикаля. Ние вярваме в Бога, Който ни говори.

Как говори Господ на човека? Господ не говори нито на български, нито на английски, нито на френски, нито на санскритски, но речта Му се превежда на всички езици. Господ не говори и на ангелски език, но от памти-века досега речта Му се превежда и на този език. **Езикът, на който Господ говори, е общ, всемирен. Който разбира свещения език на Бога, Той разбира вече същината на нещата.** – Как можем да познаем кой човек е дошъл до това положение? – Как можете да познаете свещта? По какво ще я познаете? – По светлината й. Щом запалите една свещ, тя веднага започва да свети. Свещта е свързана с понятието светлина. Всяко нещо, всеки предмет е свързан с известно понятие."

18. КАК ПОПАДНАХА НАРОДИТЕ ПОД БОЛШЕВИЗМА?

ИДЕ ИСУС. Беседа от Учителя, държана на 5 окт. 1930 г. – В: Условия за растене. Неделни беседи. София. 1949. с. 94-96, 97

„Питам: По какво се отличават сегашните хора от тези на далечното минало?

Сегашните хора играят роля на свободни. Те си мислят, че могат да правят, каквото си искат. Не е така.

В природата съществува закон, който не оставя и най-малкия престъпник да не получи заслужено своето наказание.

И съвременните държави са в постоянна борба помежду си, както Англия и Германия. Преди войната даже между тези държави съществуваше вътрешна икономическа борба. Англичаните, като не разбираха вътрешния велик, мощен закон, казваха: По какъвто и да е начин, Германия трябва да се спре в индустриално и търговско отношение. Това значи, да се постави на пътя й **бент.** *Правилно ли е това?* **Като поставиха този бент, англичаните, именно, станаха причина да се отвори войната през 1914 г.** Наистина Германия спря развитието си. Като се обяви война на Германия, положението на другите държави стана ли по-добро? В Америка повече от 6 000 000 хора бяха без работа. В Англия повече от 3 000 000 хора също останаха без работа. Навсякъде настана голяма криза. Тяхната дейност се пренесе в Русия. Значи, положението стана по-лошо. **Дойдоха болшевиците,** които се заеха да обработят повече земя, за да се изкара много жито. Това стана причина за голямата криза, която доказа, че борбата беше неразумна. Хората се разделиха на две. **Капиталистите** бяха на страната на богатите, а **социалистите**

– на страната на бедните. И едните, и другите не разбират закона. Какво ще придобият народите, ако печелят по този начин? Докато вървят в този път, никой няма да спечели. В природата не съществува никакъв излишък.

Има ли нещо ненормално в съществуването на Съветска Русия? – Не, в съществуването й няма никаква анормалност, понеже т**я се явява като естествено последствие на анормалния живот. Докато народите искаха да се спасят от болшевизма, те попаднаха на него.** И сега, англичаните се мъчат да се освободят от влиянието на Русия и казват: Да турим по-свободно управление, но в това „свободно управление" изникнаха пак свободните.

Помнете: Каквато борба да се води между народите, ако няма разумност, нищо не може да се постигне. **Между капитала и труда трябва да има разумност.** Тази борба е подобна на борбата между гладния и ситния. Ако сегашните богати станат бедни, а бедните станат богати, въпросът не е разрешен. Злото не е в това, че има богати и бедни, но в неразбирането на хората. Ако беднинят се насити и забрави, че е бил беден, и ако богатият обеднее и всякога си спомня времето, когато бил богат, това не е разрешение на въпроса. Богатият трябва да носи сиромашията в себе си, а сиромахът трябва да носи богатството в себе си. Като срещнеш богат, да виждаш в него сиромаха. **Това се иска от човека – да съдържа и богатия, и бедния в себе си.** Същото се иска от учения и простия, от религиозния и светския.

Във всеки човек да виждаш двете положения. Ако не преобразим коренно живота си, със сегашния морал, със сегашното верую и разбиране нищо не можем да създадем. **Да мислите, че Бог е само в църквите, това е криво разбиране.** Колко свещеници са готови днес да пожертвуват всичко за Господа? Колко владици са готови днес да се откажат от своята корона, от своята мантия, от жезъла си и да последват Христа? Ще кажат, че Христос е живял скромно, защото времето е било друго. – Не, за Христа и днес времето е същото. **Щом си последовател на Христа, ще живееш като Него."**

„После Илия направи опита. Той вдигна ръцете си нагоре, произнесе няколко магически формули, и падна огън от небето, който запали дървата на неговия жертвеник. – *Кой е истинският Бог?* – **Истински Бог е Онзи, Който може да запали огъня на любовта в човешките сърца, за да заживеят хората братски помежду си.** Не е истински Бог Онзи, Който не отговаря на молитвите ви.

19. КОМУНИЗМЪТ Е ЕДНА ИДЕЯ

ВЕЛИКАТА РАЗУМНОСТ. Лекция от Учителя, държана на 23 септ. 1932 г. - В: Великата разумност. Младежки окултен клас, г. XII, 1932-1933, т. I. София, 1949. с. 14-15

„Едно е опасно – користолюбието у човека. Всеки иска да бъде център; да създаде партия около себе си, да стане голям. Генералът казва: Напред момчета! Те хукват напред, но не се връщат, избиват ги. А генералът се връща като победител, с кръст на гърди. Казват за него, че спасил отечеството си. – Това е заблуждение. Мнозина могат да спасят отечеството си като актьорите в театъра. Те играят такива пиеси. И това не е лошо, но то е забава. А истинското положение е това, което повдига хората. Време е да дойдат хора, да премахнат неестествените положения в живота. Не е само да се премахнат тези положения, но да се внесат в живота нови идеи. Ако хората нямат нови разбирания, светът не може да се оправи.

Ето, и комунизмът е една идея. – *Партия ли е комунизмът?* – **Партия, но по-добра от другите.** Трябва да мине и тази партия, но и там няма да спре. **Комунизмът подразбира нещо общо, общност.** В този смисъл, всички трябва да имат еднакви права. *Комунистическата идея е права, но тя не може още да се*

приложи. В малък мащаб, тя се прилага в дома, в семейството. Майката и бащата, които били аристократи, в семейството постепенно отстъпват и стават демократи. Те дават първенство на децата. И децата трябва да си отстъпват. Когато се роди едно дете, по-голямото му братче или сестриче не го приема. Това е ревност в малък мащаб. Гледаш, по-голямото братче налага малкото в люлката. Тази ревност може да вземе и големи размери. *Трябва да дойдем до съзнанието, че всички хора имат еднакво право да се радват и ползуват от благата.* Обаче, животът трябва да мине в нова фаза. Всеки да бъде носител на новите идеи. Всеки трябва да се стреми не до идеята на своя народ, не до идеята на цялото човечество, но до нещо още по-високо. По отношение на Великото, и цялото човечество представя партия.

Сега ние дохождаме до въпроси, които не могат да допринесат никаква полза. Например, колкото да се занимаваме с въпроса за сиромашията, няма да помогнем на сиромасите. Какво ще се прави със сиромасите? Казваш, че ще се бориш да им помогнеш. Но тази борба нищо не допринася. В бъдеще, може да ги ползува, но засега те нищо не придобиват от нея. Тяхното освобождение е в бъдещето."

20. КОМУНИСТИЧЕСКОТО ВЛИЯНИЕ СЛЕД 9.IX.1944 г.*

МИЛИЯТ ПОГЛЕД. Беседа от Учителя, държана на 22 окт. 1944 г. – В: Заветът на любовта. Т. 2. София. 1944. с. 17-18

„Сега дойде новият ред на нещата. Всички, които бяха със стария ред, се подмладиха, туриха червения цвят на първо място. Безверниците станаха вярващи. Като дойде комунистическото влияние, старите възгледи се измениха. По-рано комунизмът беше външно грозен, с маска. Като се освободи, махна маската, и видяха, че е млада, красива мома. Съвременните християни не са дали толкова жертви, колкото комунистите. Ще кажете, че всичко е било глупаво. Не е така. Всеки човек, който се жертвува, е повече на прав път, даже и със заблужденията си, отколкото оня, който не се жертвува.

Комунистите казват: Ние не търсим Господа в небето, но търсим Господа вътре в нас, в сърдцето. Оня е далеч, не сме Го виждали, затова проповядваме за тоя Господ, Който живее в нас. Прави са, те са безверници, защото слънцето е залязло. Залязва слънцето – няма Господ. Изгрява слънцето – има Господ. Като изгрее слънцето, безверниците ще станат вярващи.

Схващайте живота правилно. Любиш – това е изгрев. Зенитът в живота е мъдростта. Крайният предел, дето слънцето не залязва, е Истината. Ако отидете на Северния полюс, там слънцето не залязва шест месеца."

**(Забележка на съставителя: На 9.09.1944 г. комунистите идват на власт с помощта на Червената армия на СССР, която на 5.09.1944 г. е обявила война на България и навлиза с войските си.)*

21. ОТЕЧЕСТВЕНИЯТ ФРОНТ

МИЛИЯТ ПОГЛЕД. Беседа от Учителя, държана на 22 октомври 1944 г. – В: Заветът на любовта. Т. 2. София. 1944. с. 19-20

„Кое е новото в света? Казвате: Отечествен фронт. Един Отечествен фронт има в света. Ние сме Отечествен фронт. **Цялата природа е Отечествен фронт. Целият свят е Отечествен фронт**. Той е съществувал и по-рано. Аз се радвам, че

е дошъл и в България. Всички българи, които живеят по цялата земя, да служат на Отечествения фронт! Само с любовта може да се служи на Отечествения фронт.

Човек има четири системи: мозъчна, или мислеща; дихателна, която служи за пречистване на кръвта; стомашна система и двигателна система, в която влизат костите и всички мускули. Сега българите се управляват от четири партии – четири темперамента: партия на главата, партия на дробовете, партия на стомаха и партия на ръцете и краката. Аз ги похвалявам, че са едно цяло, не са отделни партии, но служат заедно – една партия. Да служим на Отечествения фронт с главата, с дробовете, със стомаха, с ръцете и краката. Като части на едно цяло, всички имат еднакви права. Главата има право, дробовете имат право, стомахът има право, ръцете и краката също имат право."

22. ПРЕД ПРАГА НА НОВАТА ЕПОХА

Отечествения фронт в природата, човекът и обществото. Резюме от беседа, държана от Учителя на 22.10.1944 г., София-Изгрев. (Словото на Учителя) // *Братство* (Севлиево), Г. XVII, бр. 5, 15.11.1944, с. 2-3

Всички хора се интересуват от нещо - едни се интересуват от едно, други от друго. В различните епохи се изменят и стремежите на хората. Сега навлизаме в една нова епоха, в която хората почват да се интересуват от неща, които не са интересували хората на миналото.

Има хора, които търсят новото по стар начин. Те са хората на Стария завет, според които Господ е говорил само в миналото, и то по един определен начин. Спюред мен, Господ е говорил в миналото. Господ говори и сега, ще говори и в бъдеще. Както слънцето не изгрява само веднъж, така и Господ не говори само веднъж, а постоянно говори. Защото Господ е вътре в нас и постоянно ни говори, но ние винаги не Го чуваме и слушаме. Които Го слушат, разбират живота и го разрешават. Щом човек разбира и разрешава вътрешния живот, той ще разбере и разреши и външния живот.

Сега някои се интересуват има ли друг живот. Чудна работа! Един живот има, който минава през различни фази и стадии. Това, което сме преминали, го познаваме, а това, което не сме преминали, е неизвестно за нас, но то не е друг живот; то е пак същия живот, само че в друга фаза на своето проявление. Сега някои поддържат, че човек ще умре и всичко се свършва с него. Това е философски въпрос. Че живеем знаем, но какво нещо е смъртта, ние не знаем, защото не сме я опитали. А знаем само онова, което сме опитали. И любовта я познаваме дотолкова, доколкото я опитваме в себе си. За любовта не трябва да се говори, а трябва да се прилага.

Любовта е велика симфония,
която хората трябва да се научат правилно да изпълняват.

Когато хората се научат да изпълняват туй, което любовта говори, ние ще имаме друг свят; светът ще бъде същия, но хората ще живеят по закона на любовта и ще имаме нов порядък с нови отношения. Тогава в обществото и в индивидуалния живот ще се възстанови порядъка на природата.

Сега, цялата природа представлява събрани в себе си хиляди и милиони форми и системи, с които тя е правила хиляди опити. Природата всичко подлага на опит - и цяла една книга е написана от тези опити. Това е книгата на великата Божествена мъдрост, която ни разкрива, какво е правила природата в миналото, какво прави сега и какво ще прави в бъдеще. И нашият живот зависи от разбирането на нейните опити. Ако исаме ние да правим нови опити, то е загубена работа.

Ние не можем да внесем нищо ново в природата, защото тя е много по-разумна от нас и това, за което мислим, ние го копираме от нея.

На това основание, никой не може да внесе в човека някаква дарба, след като се роди. Роденият човек носи всичко в себе си. Туй, с което се е родил човек, това трябва да развива. Тогаз се подига въпроса: Как може да се придобие нещо ново? Който иска да придобие нещо ново, трябва да се научи да обича ближните си - защото новото е в Любовта.

Досега хората са се научили да обичат само себе си. И всичките противоречия в живота произтичат от това, че ние обичаме себе си повече, отколкото трябва и се измъчваме. За да се освободим от противоречията, трябва да обикнем ближните както себе си. Тогаз ще се измени и външния облик на света. Следователно, когато изменим своите възгледи за живота и приемем възгледите на природата, противоречията ще изчезнат. Някой ще каже: „Аз си имам мои възгледи за живота."

Според мен, човек има възгледи само когато носи една права мисъл, едно право чувство и една права постъпка. Тези трите процеса, ние не можем да ги отделим. Следователно, животът на човека зависи от мислите, от чувствата и от постъпките му. От вашите постъпки зависи вашия бъдещ живот. Сегашният ваш живот ще определи бъдещия ви живот, бъдещите ви дарби и способности. А сега хората казват: Господ да ни дари. Господ ни е дарил, но трябва да работим да развиваме дарбите, като използуваме условията, които ни са дадени. Защото иде нов порядък, нова епоха в света и ако не работим съзнателно няма да можем да използуваме новите условия.

Сегашните религиозни само говорят, че Христос умрял, че го разпънали на кръст и пр. без да прилагат неговото учение, което е учение на живия опит, а не на теориите. Затова и аз казвам, че ние сме в природата в едно опитно училище. Всички растения, камъни, животни, изгрева на слънцето и звездите, и хиляди работи останали от поколенията трябва да ги проучваме.

Природата е една жива велика книга, която трябва да проучаваме.

В нея има скрити много тайни, които трябва да се проучават. Но не е лесно да се проникне в тези тайни. За това се изисква голяма светлина на съзнанието. За това и Христос казва:

„На тях още не е дадено да познаят тайните на Царството Божие, затова им говоря в притчи."

Много работи е говорил Христос, които не са записани в Евангелията, но които са записани във великата Книга на природата. Той е говорил за пътя, по който човек може да влезе в Царството Божие още тук на земята. А сегашните религиозни ни проповядват, че като отидем в онзи свят, ще влезем в рая или в ада.

Какво нещо е рая?

- Раят, тъй както аз го познавам, е една земя без нечистотии, една земя пълна с ухания, с най-хубави растения и цветя, с най-хубавите изворчета, с най-хубавата музика, която съществува и с най-хубавите училища, с най-хубавите домове, с най-хубавите яденета. Раят се отличава по това, че няма клозети, защото материята е толкова чиста и организирана, и организмите толкова съвършени, че всичко асимилират. Докато хората достигнат до тази висока култура, много време ще мине.

Истинската култура съществува само при абсолютната чистота.

Култура с нечистота, това показва, че се прави опит. То не е лошо, но да се знае, че опит се прави. Хората в сравнение с животните са много напреднали в чистотата. Едно животно оставя своите нечистотии навсякъде. Но в духовния свят,

човек е подобен на животните във физическия свят - той оставя навсякъде в пространството нечисти мисли, чувства и постъпки.

Вие ще кажете, че те не се виждат. Да, вие не ги виждате, но за възвишените същества те са видим, а вие само изпитвате въздействието им, без да ги виждате. Например, вървите по една улица, и изведнъж приятното ви настроение се смени с тъжно. Това показва, че някой тъжен човек е минал преди вас по тази улица. Случва се и обратното - тъжни сте, но изведнъж ви обхваща едно весело настроение. Това показва, че някой весел човек е минал преди вас - затова ние казваме, че съвременният свят се проявява такъв, каквито са нашите мисли и чувства. Но реалният Божествен свят, ние не го познаваме.

За да познаем Божествения свят,
трябва да почнем да мислим право.

А сега религиозните не мислят, а казват - ние вярваме в съществуването на душата. Ако ти вярваш в слънцето и седиш в някой зимник, какво те ползува твоята вяра? - Вяра е когато ти опиташ реалността. Туй, в което вярваш, да опиташ, че е така, както вярваш. Това е вече знание. Но ти не можеш да излезеш от своя зимник без любов.

Любовта е Божествения потик на човешкия ум, на човешката душа. Този потик е най-малкия потик, и ако вие не дадете път на този потик, вие нищо не можете да постигнете. Любовта не е нещо грандиозно. Някой път минавате покрай някой човек, който ви е погледнал с любовен поглед - целия ден ви върви по мед и масло. Друг път някой те е погледнал с лош поглед, не ти върви. Като се роди дете, ако майката го погледне със свити вежди, няма да му върви в живота, ако майката го погледне хубаво, ще му върви. Ако погледнеш някого както не трябва, ти създаваш злото в света.

Аз често срещам навъсени, недоволни хора, които разискват за Божествената правда.

Най-първо човек трябва да даде свобода и правда
на своите 30 милиарда поданици.

Човек не е дал свобода на своя стомах, на своите дробове, на своя мозък, а ги измъчва с непосилна работа и търси правда в света. Ще кажете: Така са работили и живели нашите прадеди и цялата история която е ознаменувана с велики работи ни учи на това. Но историята ни показва, че всички хора и народи, които са вървели по този път, са изчезнали. Вие ще кажете, че са заминали на онзи свят. Вие се заблуждавате в това отношение. Заминалите хора не са в онзи свят, но са в този свят, само че са сменили дрехите и местата си. Царете и князете са станали работници, а простите са станали царе. Царят се съблякъл, защото го е срам, че не е изпълнил както трябва задачата си. Той беше изпратен не да съди хората, но да бъде възпитател. Това е задачата на всеки държавник - да възпитава и назидава, а не да съди и наказва.

Според мен, затвора трябва да бъде истинско училище, истинско възпитателно заведение. А досега затвора беше станал синоним на ада - място на най-големи жестокости и страдания. Това не трябва да съществува в новия свят.

Ако искат българите, ще им дам една идея какви трябва да бъдат затворите. За в бъдеще като осъдят някого на 5 години затвор, този затворник, млад момък, да го пратят при някой български селянин да му служи без пари. Пет години ще учи при този селянин земеделие. А сега в затворите само ги хранят без да работят нещо, нито четат нещо, само чакат да излязат от затвора, и пак да направят нещо лошо. Затова трябва да му дадат да работи пет часа физически труд при някой земеделец, пет часа да чете книги, пет часа да му предават музика. - Кой ще го пази при селянина? - Ще го оставят свободен, само ще работи пет години без пари. Ако му се хареса, да направи още една погрешка, и други пет години ще работи без пари. А сега ще го затворят да лежи и бездействичи или ще го обесят.

В Божиите книги не е предвидено никакво бесене, никакво умъртвяване. И духовете, които съгрешили, Бог ги е изпратил в ада да се учат и работят, да горят, без да изгарят.

Бог казва: „Не благоволявам в смъртта на грешника."

Вие изпъждате една ваша лоша мисъл, и искате да я убиете. Вие не постъпвате правилно. Ако знаете как да постъпите с нея, след време тя ще стане една благородна мисъл. Едно ваше чувство не го осъждайте, не казвайте да се махне, то ще стане благородно чувство. Една лоша постъпка ще се изправи, ще стане благородна.

Вие всички сте бивши затворници, изпратени на земята за изправление - затворници сте били в миналото, сега сте изпратени да изправите живота си за 5 години. Сега вие обичате този затвор и ви е страх да го напуснете. В това отношение ви харесвам. Малко ви са 30, 40, 50 години. След 120 години ще ви повикат да видят какво сте направили. Всички вие сте осъдени за една малка погрешка, че не сте погледнали някого любовно, че се страхувате да приложите най-малката любов, за да не ви донесе страдание, да не наруши личното ви щастие.

Но ако ние, съвременните хора, не възлюбим страданията, за да помагаме на хората, какви човеци сме ние тогава?

Като повдигнете един човек,
вие повдигате себе си,
повдигате цялото човечество.

Отклониш ли един човек от неговия път, препятствуваш ли на един човек, ти препятствуваш на цялото човечество. Защото Любовта е единна и неделима. Като препятствуваш на едного, препятствуваш на цялото, и като обичаш едного, обичаш цялото. А любовта ни се познава по резултата. Ако обичаме цялото, Бог проявен във всички части, то като отидем с тази Любов при един болен, той ще оздравее. Ако не оздравее, нашата Любов е още човешка, частична. Та няма нищо скрито, покрито. За обикновенните хора може да има скрито-покрито, но за напредналите, разумните същества, няма нищо скрито-покрито.

Всеки един носи своята препоръка, своето свидетелство, на лицето си, в очите си, ушите, устата и на цялото си тяло, и в говора, делата и отношенията си.

Сега, като дойде новия ред на нещата, всички онези, които бяха със стария ред се подмладиха, приспособиха се, туриха червени ленти, закачиха червени звезди, и от безверници, станаха най-големи верующи. По преди считаха комунизма за вредно учение, но като дойде комунистическото влияние, измениха мнението си. Досега считаха комунизма за грозен, защото ходеше с маска. Но като му даде Господ свобода, махна си маската, и видяха, че е хубава мома.

В съвременният век, кой е дал повече жертви от комунистите? Даже и първите християни не са дали толкова жертви колкото комунистите. Ще каже някой, че тези жертви са глупави. Не, не са глупави. Всеки човек който може да се жертвува за благото на човечеството е на прав път.

Даже и да има някой заблуждения в разбиранията си. Комунистите казват: Не искаме Господ, който е в небето, искаме Господ, който е в нас. Онзи ние не сме го виждали. Ние проповядваме този, който в нас живее. Прави са тия хора. Като казваме, че няма слънце подразбираме че е залязло. Като изгрее слънцето, има Господ. Казват за някого, че е безверник - залязло е слънцето му - утре ще изгрее слънцето му, и ще стане набожен. Учете се да разбирате нещата правилно, а не само да критикувате.

Важно е, какво е отношението на човека към любовта, т.е. как гледа и как цени живота. Любиш, това е изгрев. Зенита в живота ти да бъде мъдростта, а истината да бъде там, където слънцето залязва, крайния предел.

Ще кажете, че не можете да обичате всички. Вярно е, че всички не можете

да обичате, защото вашето съзнание не може да обгърне всички същества. Но един човек можете да обичате. И тази любов към този един ще бъде за вас като радио. Чрез любовта, чрез вашето радио, вие ще бъдете във връзка с всички хора, ще възприемете техните мисли; тъй както чрез радиото влизате във връзка с Лондон, Москва, Ню Йорк и пр.

Защо да не изчистим и нагласим нашето радио, за да възприемаме хубавите мисли, които идат от необятния Божествен свят? Ние тук на земята сме като на един малък остров, а ние мислим, че сме най-важните в слънчевата система.

Сега при новия ред, който настъпва у нас, прогресивните политически сили са обединени в Отечествения фронт. Според мен, един отечествен хронт има в света. Цялата природа е Отечествен фронт. Ние сме за този отечествен фронт; той си съществуваше в природата, и се радвам, че е дошъл и в България.

Апелирам към всички българи да служат на Отечствения хронт. А трябва да се знае, че само с любовта може да се служи на този Отечествен фронт.

В човека има четири системи: мозъчна или мислеща; другата е дихателната, която служи за пречистване на кръвта, стомашна, за придобиване на храната, и двигателна, в която влизат ръцете и краката и всички мускули.

И сега в Отечествения фронт има само четири партии :

партията на главата - „Звено",

партията на дробовете - Широките социалисти,

партията на стомаха - Земеделския съюз и

партията на ръцете и краката - Работническата паритя - комунисти.

Аз ги похвалявам, тъй както са като едно цяло, да не действуват като отделни партии, но като една партия да служат. Да служат на Отечествения фронт с главата, с дробовете, със стомаха, с ръцете и краката си, за да функционира правилно общия организъм.

Щом се наруши равновесието на силите, правят се погрешки, които трябва да се изправят. Всяка погрешка трябва да се изправи.

Бог ни допуща да направим известна погрешка, защото ни е оставил свободни, но винаги ни пита: „Туй, което си намислил да го правиш, обмислил ли си го добре?" Защото после никакво разкаяние не се приема, но ще понесеш последствията на погрешката си, докато я изправиш.

Христос казва: Не съдете, за да не бъдете съдени. Който съди другите, неизбежно и него ще съдят.

Затова ви казвам: Бъдете справедливи, защото щом осъдите един човек повече отколкото трябва, половината от наказанието ще го турят върху вашия гръб.

Не говорете неверни работи, понеже ще спънете себе си. В новата епоха на Отечествения фронт се изисква една отлична, чиста и светла мисъл, отлично чувство без никакво колебание и една отлична постъпка.

Това са три неща, на които можете да разчитате.

Сега трябва да знаем да употребяваме всяко нещо на неговото място и в определеното време. Така се подържа хармонията в живота. По този закон, човек трябва да отдаде нужното внимание на всяко растение и тревица, на всяко животно, насекомо и бръмбарче. Дето ги срещнете, погледнете ги с един хубав поглед, усмихнете им се, защото те влизат като елементи в общата хармония на Природата. Те всички са предметно учение за нас, те са азбуката на Природата. Всичките са проява на великата Любов, която ни учи чрез тях. Когато изменим на тази любов, идват ни страданията. Когато отдалечаваме от себе си любовта, страданието ще дойде. Като си кажете: не ме обича никой, стане ви мъчно; като кажете: обичат ме, стане ти радостно.

Единственото нещо, което не се мени в света, това е Божията любов, единственото нещо, което не се мени, е мъдростта, единственото нещо, което не се

мени, е Истината. Турете това за основа.

Знайте, че има Един, който ви обича. Радвайте се на това.

Щом Той ви обича, всички ще ви обичат.

Щом Той не ви обича, вие ще изчезнете от света.

Щом живеете, не се заблуждавайте да казвате, че не ви обичат.

Щом живеете, това показва, че ви обичат всички светли братя, които живеят на земята.

Има братя които живеят на земята и пътуват навсякъде, но са невидими, те са материални, не са духове, но техните тела са така устроени, че не хвърлят сянка, и затова са невидими. Те минават покрай вас и ви казват: Ще се оправи твоята работа, и ти ставаш весел. Този брат мине покрай теб, погледне те, ти не го виждаш, но приемаш неговата мисъл и настроението ти се изменя. Вие го виждате като слънчев лъч.

Във всеки слънчев лъч ще видите един ангел с красиво лице, който ви казва: „Ще се уреди работата, не бой се". Ако така разбирате нещата работите ви ще се оправят много добре. Тогава Господ ще бъде доволен от вас, и вие ще поправите малката погрешка - ще знаете как да погледвате любовно на всички Божии създания

Ще видиш Бога във всичко и ще го обикнеш.

Това е новото, което иде в света.

Като срещнете един човек, не питате какво мисли той. Но ако искате да прогресирате, бъдете доволни от онова, което вие съзнавате.

Целият свят е едно благо за цялото човечество и за вас. Новата епоха, която иде вече в света, изисква от нас да дадем един мил поглед, да храним най-хубавите мисли, чувства и постъпки за когото и да е.

Бележки на съставителя

1. Програмата на "Отечествения фронт" е създадена от Георги Димитров и е прочетена по нелегалната радиостанция "Христо Ботев на 17 юли 1942 г..

2. През август 1943 г. е създаден Национален комитет, в който влизат БРП (комунисти), БЗНС (Ал. Стамболийско), земеделци от кръга "Пладне", "Звено", социалдемократи (БРСДП).

3. На 9 септември 1944 г. е съставено правителство на "Отечествения фронт" от БРП (комунисти), БЗНС "Пладне", "Звено", Социалдемократическа партия, Радикалдемократическа партия.

4. На 12 септември 1944 г. е издадено постановление на Министерския съвет за задържане на фашистките престъпници, което е подписано от БЗНС - от Никола Петков и от кръг "Звено".

На 20 декември 1944 г. започват първите процеси на Народния съд.

Подведени са под съдебна отговорност 11 122 човека. Осъдени са на смърт 2 730 човека, 1 305 на доживотен затвор и много други осъдени на 10-15 г. затвор.

5. На 4 ноември 1945 г. Георги Димитров се завръща от СССР. От 1935 г.до 1943 г. той е Генерален секретар на Комунистическия интернационал.

6. Учителят Дънов заявява - "И сега горе в Невидимия свят се образува "Отечествен фронт". Но никакви убийства не се позволяват. Ще ги изпратите да работят, да копаят, да правят пътища."

Това не се изпълни. Но отвориха концлагери в рудниците, кариерите и на остров Белене.

7. От 9 септември 1944 г. до 20 януари 1954 г. са правителства на "Отечествения фронт".

От 20 януари до 12 март 1966 г. са правителства на БКП, БЗНС и "Отечествения фронт".

От 12 март 1966 г. до 8 февруари 1990 г. са правителства на БКП и БЗНС.

III. УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ ЗА ЧАСТНАТА СОБСТВЕНОСТ КЛАСОВАТА БОРБА, КОМУНИТЕ И КОЛЕКТИВНОТО СЪЗНАНИЕ

А. Учителят за частната собственост
Б. Учителят за класовата борба
В. Учителят за пробуждане на човешкото съзнание и раждането на Космическият човек
Г. Учителят за пробуждане на колективното съзнание и икономическата борба
Д. Учителят за комуните
Е. Идеята за комуните и как тя бе провалена при българите /Вергилий Кръстев

А. Учителят за частната собственост

1. Жената и частната собственост
2. Частната собственост задушава човекът
3. Земята - не е частна собственост
4. Земята - Божествена собственост
5. Богатството - общо благо и бюджет на природата
6. Богатствата - да се предадат доброволно
7. Богатството на сегашните хора не е тяхно
8. Правото на собственост

1. ЖЕНАТА И ЧАСТНАТА СОБСТВЕНОСТ

ГРЕДАТА. Беседа от Учителя, държана на 18 май 1919 г. – В: Сила и живот. Сер. III. София. 1920. с. 86-87, 88-94

„Учението за гредата е учение за собствеността. Ако твоят син е недостоен, извади гредата от окото си и го **лиши от всяка собственост, за да не минава твоето имущество в ред поколения и да се вършат престъпления.** Но ще кажете: „нерде Шам, нерде Багдат". **Ако има нещо, което спъва нашия живот, то е учението за собствеността.** Дохождаме на земята и се ангажираме с къщи, ниви, караме се с баща, майка, сестри, братя, съдим се, докато дойде ден да ни задигнат оттука. Синът казва: „Замина баща ми, не можа да разреши този въпрос, но аз ще го разреша, ще видя как да се разпредели наследството и собствеността". **Осем хиляди години човечеството решава въпроса за собствеността и тоя въпрос още остава нерешен.**

Христос казва: „извадете от вашето око тази собственост, за да се оправи света".

Тогава малките спънки, малките сламчици ще изчезнат. Сега между обществото има морални, благотворителни дружества, в църквите свещениците проповядват, учителите в училищата просвещават, съдиите в съдилищата право раздават, но на всички стоят греди в очите, но Господ, когото аз познавам и за когото ви говоря, не е Господ на гредите, на собствеността, и не е за хора, които спорят за собствеността. *Собствеността няма никакъв Господ.* И хората, които делят набожните на католици, протестанти, мохамедани и т.н., никакъв Господ нямат. Вашият Господ е Господ на гредите, а моят Господ е дето няма греди.

Христос казва: „лицемерие, извади гредата от окото си". И ако ме попитат: „кога ще се оправи света?" ще отговаря: когато се извади тази греда от окото ви. А кога ще се извади тази греда? – когато се възцари любовта. Тогава гредата може да се извади много лесно.

Всички жени, които носят културата, може да извадят и своята греда, както и тази на своите дъщери и синове, още когато са в утробата им. Ако бих проповядвал Мойсеевия закон, най-напред бих наказал жените: там се пада най-голямото наказание. Понеже не проповядвам Мойсеевия закон, а Христовия, то казвам на жените: понеже вие сте лекарите, то доста вече сте служили на вашите стари любовници в райската градина, откажете се от тях и служете на Господа. Вече 8 000 години как служат жените на този хубавец от райската градина и нищо добро не свършиха, затова им се налага да се откажат от него. Ще ми възразите: „не ни нападай, ние сме чисти". Да, едно време бяхте чисти, но днес не сте това, което ви знаех. Тази греда – собствеността – влезе в окото ви, заживяхте със закона за собствеността, дойде при вас в райската градина вашия приятел и ви каза: „излезте от тази райска градина, стига сте стояли тук като градинари, завладейте земята, тя е за вас, що сте глупави да стоите в тази градина, вие ще станете равни на Бога". И излязоха жените от рая.

Мойсей е описал в една дълга и интересна история излизането на жените от рая. Като прочетете целия Стар завет, ще видите, как Господ постоянно се обръща към израилевата девица, която нарича с различни имена, постоянно я съветва да се върне в правия път, към баща си.

Къде ли не сте ходили след излизането си от рая! Ходили сте в Египет – той е материалният свят, във Вавилон, който е старият свят, старата култура – култура все на собствеността. Сега вие сте в Европа, която бърка пак същата каша, както египтяните и вавилоняните. Христос казва на съвременните хора, които представят избрания народ: „извадете тази греда от окото си", т.е. махнете тази

собственост от вашата земя, защото тя е причина за всичките ви спорове и войни.

Единствената собственост, която човек има, това е неговото тяло. Ако човек може да изменя всеки ден своите части на тялото, да управлява желанията и действията на своите органи, както и на мозъка си, с всичките му центрове, той ще бъде отличен човек. Кажи си: „сега не ми трябват никакви къщи, ниви, това е за бъдещата култура".

Бъдещето, като проекция на миналото, е за грешниците, настоящето е за праведните. Когато някой каже, че за в бъдеще ще изправи своя живот, разбирам, че този човек е един грешник. Когато някой каже, че ще изправи своя живот още сега, аз разбирам, че този човек е един праведник, който е извадил гредата от своето око. Тъй че бъдещето е в този смисъл на грешниците, които не изменят своите желания, то е тяхна собственост, а настоящето е на праведните, защото то не заема никакво място, то е една математическа линия. Всеки праведник ще мине през тази права линия.

Аз казвам: всеки, който владее настоящето, ще влезе в Царството Божие. И тогава бъдещето е на грешниците. Миналото, т.е. всичко, което е станало, е в ръцете на Бога, а настоящето е наше. И тъй ние сме си разменили ролите. Бог се занимава с това, как да оправи нашите грехове, ние се занимаваме с Божията правда, която ще дойде за в бъдеще, а хората на сегашното време казват: „ние ще работим за Бога, да реализираме Неговите желания".

Аз искам от днес да смъкнете всички своите греди и съм на разположение да ви помогна, но оставите ли за утре това, няма да ме намерите. **За настоящето аз имам думата, а за миналото Господ.** Моята дума се обосновава на един много тънък конец, който се нарича конец на любовта. Христос се обръща към онези, които са учили това учение, които са събудени. Затова и аз няма какво да ви уча, но трябва да прилагате божествените принципи, на които сте се учили вече.

За прилагането на един божествен принцип има известни методи. **Човек, който иска да използува едно учение, трябва първо да плати всичките си дългове.** Според мене, законът на самопожертвуването не е нищо друго, освен изплащане на дълговете си. А дълговете са направени по причина на собствеността. Ще кажете: „е, тогава може". Как може? Може, например да станеш богат, учен и т.н. Не, с това нищо не може да направиш. Много хора са прилагали това учение, много са искали да бъдат богати, учени, здрави, но не са го задържали за дълго време. Учението може да има резултат само тогава, когато човек приложи закона на самопожертвуването за цялото човечество, само тогава ще се пожертвувате за себе си. Ако се пожертвувате за доброто на човечеството и го подигнете само един сантиметър в неговото положение, вие в следния път, когато се върнете на земята, ще влезете в тия благоприятни условия на живота, за които сами сте причината. Всички самоубийства в света произтичат от закона за собствеността. Жена иска да владее мъжа си, и ако не успява в това, отчайва се и се самоубива. Жената дава наставления на мъжа си, как да гледа или да не гледа на чуждите жени и т.н. Сега мъжът е попаднал в тия погрешки, защото е роден от жена. Жените са отговорни за грешките, в които изпадат мъжете, те ги научиха на този закон. Ще кажете, че аз ви осъждам. Не, не ви съдя, не съдя никого, но казвам истината.Христос казва: „извади гредата от твоето око", а греда в твоето око е ревността, подозрението, омразата, злото, алчността, завистта и т.н. Гредата, гредата трябва да се махне! Тя е навсякъде: във всички общества, църкви, религии все греди виждам."

„С клане светът вече няма да се поправи. **Аз не съм от тези, които може да ги колят и бесят. Всички да знаят това. От сега нататък мене няма да разпъват. Вие сами ще се разпъвате един другиго, докато се просветите."**

„Нима съвременните хора работят? Това не е работа, то е мъчение, труд. **Работа се върши винаги с любов, трудът служи на дълга, а мъчението става чрез насилие.** Всичко това става от тази **частна собственост. Жената,** която е

внесла този навик в света **е виновна за това зло**. Всички жени учат децата си на този навик и казват: „гледайте да станете по-богати, повече приходи да имате, искайте от мъжете си всичко, каквото ви трябва, не им казвайте всичко, дръжте се в резерва и т.н.". Затова жената почва да иска това онова от мъжа си, без да се интересува от неговото положение, а той се вижда в чудо и не знае как да я задоволи. Какво става тогава?"

„Следователно, вие като християни, трябва да премахнете частната собственост. Частната собственост е едно зло, както за всеки човек, който иска да се развива, така и за всеки окултист и мистик специално, който иска да проучва тайните на природата. **Частната собственост е велико зло.** Аз не подразбирам държавния строй, но който иска да разбере човешкия живот, трябва да се откаже от частната собственост. Това не значи, че трябва да сме мързеливи, но да се научим да работим. А не трябва жената да чака да донесе нито баща й, нито мъжът й, а да се надява на своите сили. Мъжът не се е оженил, за да донася в къщи. Това не е женитба.

Истинската женитба е сдружаване между двама млади, за да работят идейно. Ако жената разбираше така брака, тя би трябвало да се старае да облекчи мъжа. А какво става днес? - Жената не изпълнила своята работа, не изпълнила своя дълг и затова, като се върне мъжът от работа, започват разправиите и недоразуменията. Този закон за частната собственост е за сегашните, които се женят."

„Земята е наша и ние можем да разполагаме с нея. Ако обичаме братята и сестрите си, ние може да разполагаме с това, което те имат. Ако не ги обичаме, явява се закона за частната собственост. Частната собственост е дошла, когато любовта е престанала да действува. В случаи на раздори, жената казва: „ще се разведа от него, но ще го накарам да ми плаща". Хора, които не изискват от живота нищо особено, може да живеят с тази идея за частната собственост, но **хора, които искат да разрешат тайните на природата, да проучат своето съществуване и смисъла на живота, за тях частната собственост е голяма спънка, голямо зло.**

Трябва да престанете да се осигурявате, а да работите. Човек може да си създаде в света някаква работа, която да го задоволява. Но вие ще ми възразите: „Господ дава, но в кошара не вкарва". Тази поговорка е създадена след съгрешаването на Ева. Частната собственост, това е кошарата. Ева е скрила тази поговорка. Тази поговорка се подразбира така: Господ дава, но в кошарата не вкарва, така че, ако искате да имате частна собственост, трябва сами да си вкарате овците в кошарата. **Господ всякога дава богатство, но в частната собственост не вярва.** Днес хората се възхищават от тази поговорка. Аз намирам, че тя е човешко изобретение.

Христос казва: „извади тази греда", т.е. частната собственост, от окото си, „никаква кошара не ти трябва".

Христос те извежда от кошарата ти и ще те заведе на паша. Това показва, че Той не вярва в частната собственост. **И всички християни, които вярват в частната собственост, имат църкви, секти и пр.** Те в религиозно отношение считат, че трябва да се делят на будисти, брамини и др., което показва, че вярват в частната собственост. Аз вярвам само в един велик божествен принцип, но в никаква форма не вярвам. **Принципите Господ е създал, а формите ние ги създаваме.** Моето гърне сам си правя, но не вярвам в никакви гърнета. Хората днес се молят на гърнетата си. Като си направят една къща, започват да стават смели и да вярват вече, като си казват: „вярвам вече в Бога и мога да се кръстя". Да пази Господ къщата ми, друг да не ми я вземе", за това се кръсти той. Такъв човек не вярва в Бога, а в къщата си. Аз не се кръстя вече по този начин и казвам на Господа: *Господи, няма защо да пазиш моята частна собственост, аз не я признавам, не вярвам в нея, прости ме, че толкова пъти съм се кръстил и съм Те задължавал.* Аз

искам, заедно с Тебе, да ходя свободно по онези бистри, пенливи потоци, по зелените и росни ливади, по кичестите и гъсти гори, да разсъждавам и да бъда свободен гражданин на цялата земя. – Само така ще може да разберете Христа, само така ще бъдете близо до Него. Като ви гледам днес очите, не ми се харесват очите на всинца ви, извадете от тях гредата! И щом извадите гредата от очите си, ще дойде Христос, вашият пастир, и ще ви изведе из вашата частна собственост, и ще ви се дадат най-благоприятни условия за живот, ще ви създаде нови тела, братя, сестри, общества и народи, за да може да живеете и работите между тях. Достатъчно сте служили на стария си господар."

„Днес ние сме излезли в частната собственост, за да завладаме света, а с това сме изгубили висшето." И затова Христос казва: **„който намери частната собственост, ще изгуби себе си, живота си"**. Който е **напуснал учението на частната собственост, той се приближава към Бога и към бъдещата култура,** а който вярва в частната собственост, той се отдалечава от Бога. И вие ще вървите по този път, смело ще вървите, юнашки ще разрешавате този въпрос. Когато Господ види, че вие поставяте на лице книгата, в която ще започнете да бележите всички пунктове, по които ще се отказвате, Той ще каже: „аз със своите помощници ще помогна на тази първа българка, която се заема с изваждането на гредата." Да видим, коя е първата българка, която ще се заеме с тази работа. Аз зная много, които вярват на новото учение и са готови да се откажат от частната собственост, но в същото време са осигурени в много банки. Ние трябва да сме верни на един принцип не само по форма, но и по съдържание и по смисъл. А днес какво правят хората? – Спорят дали има Господ или не, дали има бъдещ живот или не и т.н. Да, има и бъдещ и минал, а има и настоящ живот. **Настоящият живот е божественият, а бъдещият и миналият са човешкият живот**. Да живееш като човек с всичкото си сърце, ум и душа, това е божественото вътре у тебе, това е настоящето.

Това е подразбирал Христос, като е казвал да извадиш гредата от окото си, защото само така ще разберем живота, само така ще тръгнем по правия път на еволюцията на човечеството, по пътя на любовта. И тогава ще можем да се разберем."

2. ЧАСТНАТА СОБСТВЕНОСТ ЗАДУШАВА ЧОВЕКА

ЗЕМНИЯТ И НЕБЕСНИЯТ. Беседа от Учителя, държана на 1 февр. 1920 г. – В: Да възлюбиш Господа. София. 1946. с. 257

„Казвам: Има едно право, наречено Божествено. То е право за всички хора, за всички живи същества на земята. За това право говори Христос. Който приеме това право и великите Божествени идеи, той ще стане гражданин на Царството Божие. Това право ще го покровителствува навсякъде. Направете опит. Нека най-нещастният човек приеме това право, за да се убеди в неговата сила. Животът му ще се подобри, хората ще почнат да го обичат, работите му ще тръгнат напред.

Пак повтарям: **Пазете се от идеята за частната собственост, която задушава човека. Идеята да бъдеш пръв в света, да бъдеш най-силен е идея на частната собственост**. Тая идея ще ви заведе в гроба. Тя задавя човека, както всяка хапка, която попада в кривото гърло. Гърлото, сърдцето трябва да се отворят и разширят, да диша човек свободно. Извадете хапката, която е отишла в кривото гърло и ви задушава.

Кое е новото, което се очаква от новия живот? Какви блага носи тоя живот? Той превръща гъсеницата в пеперуда и я учи, как да изважда сладкия нектар от

цветята. **Той освобождава човека от идеята за частната собственост**. Не говоря против вашите тела, като частна собственост, като лично владеене. Казвам: *пазете телата си, че като дойде господарят ви, да дадете сметка за това, което сте получили от него. Ще кажете: Господарю, много добре прекарах в твоя дом. Връщам го с направените подобрения. Ако имаш намерение да ме пратиш пак на земята, дай ми по-добър дом, да придобия нещо повече от това, което сега придобих.*

И тъй, новото време, което сега иде, изисква от вас търпение, търпението изисква вяра, вярата – любов, любовта – послушание, а послушанието – знание и мъдрост. Само умният може да люби. Велико и разумно нещо е любовта. Да любиш някого, това значи, да го пазиш като зеницата на окото си. Да изтезаваш човека, това не е любов; да убиваш хората, това не е любов. Ще кажете, че любовта носи страдание. Страда само оня, който не разбира и не познава нещата. Христос дойде да научи хората да любят и да знаят защо страдат.

3. ЗЕМЯТА НЕ Е ЧАСТНА СОБСТВЕНОСТ

ПЪТ, ИСТИНА И ЖИВОТ. Беседа от Учителя, държана на 19 авг. 1920 г. – В: Беседи и напътвания държани от Учителя. За учениците и слушателите на Бялото братство на събора през лятото на 1920 г. в гр. В. Търново, 19-24 авг. [София. 1920]. с. 12

„Като погледнем вечерно време нагоре, ние виждаме Божието лице осеяно с множество звезди. Често съм наблюдавал как бащата, като си дойде в къщи, изважда из джеба си едно бонбонче, държи го нагоре в ръката си, и детето, като го зърне, гледа нагоре, следи бонбончето. Тези многобройни звезди по небето, аз ги наричам бонбончета. И Господ казва: „Ако живеете добре, ще имате всички условия, потребни за растене. Ако сте добри деца, ще ви изпратя горе, и ще ви туря да живеете в една от тези красиви звезди." Но вие казвате: „Тук, на земята, да ни даде по едно бонбонче, а звездите да остави за друг път." **Земята е само една работилница, на нея не може да имате собственост. Най-голямото заблуждение е собствеността. Земята е едно велико училище**, и като научиш на нея изкуството, за което си дошъл, ще си заминеш, като оставиш ножиците и всички инструменти, нищо няма да вземеш със себе си.

И тъй, Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът." Христос и ние, това сме едно и също нещо. Как разбираме това? Ако може да любим всички хора, да се жертвуваме за тях, ние разбираме Христовите думи, разбираме нашите братя и сестри. Ако може да чувствуваме душите на своите братя, когато ги срещнем, и ако може да им помогнем, ние разбираме Христа."

4. ЗЕМЯТА - БОЖЕСТВЕНА СОБСТВЕНОСТ

МЕРИЛО ЗА ПРАВИЛНО РАЗБИРАНЕ. Беседа от Учителя, държана на 20 авг. 1920 г. – В: Беседи и напътвания държани от Учителя.: За учениците и слушателите на Бялото братство на събора през лятото на 1920 г. в гр. В. Търново,19-24 авг. [София. 1920]. с. 47

„Ние не искаме да торим вашите ниви, а искаме да работим на Божествената нива. **Земята е Божествена, тя е Божия собственост и вие нямате право на нея.** И църквата не е ваша собственост." Но ще кажат: „Тя е наша майка". – Колкото е ваша, толкова и наша. Ако църквата е Божествена майка, тя е и на мене и на вас; считате ли я ваша майка, то е друг въпрос, тогава тя е само

ваша майка. Дойде ли до живота, църквата не може да бъде ваша. **И тъй, Божествената църква е църква за всички**. Тя не може да бъде нито ваша, нито наша собственост. **Нашата идея не е църквата, а Царството Божие**.

Божественото учение не казва: „Търсете първо църквата, а – Търсете Царството Божие и неговата правда." Павел казва: „Вие сте храм Божи, и Дух Божий живее във вас." Който няма Царството Божие в себе си, той не е в църквата, и не може да влезе в нея. Тъй че ние няма какво да спорим, а пристъпваме към Царството Божие, в което живее Бог. Щом намерим Царството Божие, намираме и Бога."

5. БОГАТСТВОТО - ОБЩО БЛАГО И БЮДЖЕТ НА ПРИРОДАТА

ОТВОРИ ОЧИТЕ НИ. Беседа от Учителя, държана на 25 февр. 1923 г. – В: Поучаваше ги. София, 1949. с. 140-141

„Първото нещо, което се иска от човека е да преустрои своята мисъл и своите чувства. Не е въпрос само за укротяване на чувствата. Богати и бедни, всички трябва да се хранят, да мислят и чувствуват разумно. Например, аз съм богат човек. Дойде при мене един приятел и ми казва: Искам да споделиш богатството си с мене. – Лесно мога да го споделя, но питам: Готов ли си да използуваш разумно това богатство? **Богатството е общо благо. То е резултат от дейността на всички разумни същества.** Кой земеделец може да каже, че придобивките му са лично негови? С него заедно работят воловете, конете; с него заедно работят наемни хора. Какво ще каже за себе си богатият търговец? Лесно се продават готови, обработени кожи, но колко хора са взели участие в кожарството? Ще одереш кожата на животните, но още колко работа има с тази кожа! Следователно, **богатството е резултат на общите усилия на всички хора**. Никой богат не може да каже, че това или онова богатство е негово. Един ден и животните ще искат дял от богатството на търговеца на кожи. Не е позволено да градиш щастието си върху нещастието на другите. **Богатството е бюджет на природата. Тя разполага с него, тя има право да кредитира нуждаещите.** Богатите са касиери на тази велика банка – природата. Те са длъжни да дават отчет на тази банка. Отиваш в банката на природата, искаш заем. Колкото щедра, толкова и точна е тя. Ще ти даде пари на заем, но ще иска да представиш двама поръчители, да дадеш полица с точно определен ден на изплащане на сумата. Ако си честен човек, природата веднага ще ти услужи."

6. БОГАТСТВАТА - ДА СЕ ПРЕДАДАТ ДОБРОВОЛНО

ЗАЩО СТЕ ТЪЖНИ?. Беседа от Учителя, държана на 8 апр. 1923 г. – В: Поучаваше ги. Неделни беседи. София. 1949. с. 206-207

„Гответе се за новата култура, която иде. **Живият Господ е между хората, приемете Го! Ако не Го приемете, Той ще се наложи. Божиите обещания ще се изпълнят. Те не търпят обратни решения. Бог**, Който е направил света, Който е наредил свой план, **ще го реализира**. **Хората** ще се изменят и **ще приемат Божия план**. Достатъчно е да мръдне пръчицата си, за да се събудите в един момент и да прогледате. Ще кажете: Колко сме били глупави! Няма нищо невъзможно за Господа. И тогава всеки ще бъде готов да помага на

бедните, на страдащите, на слабите; да повдига падналите. Ето разрешението на главния въпрос на живота. Знаете ли, колко хора се мъчат днес? Знаете ли какви страдания, какви въздишки има по света? Чували ли сте воплите и стенанията на хората? Знаете ли, какво става сега в София? Знаете ли, какво става в големите европейски градове? Не е достатъчно само да състрадавате на думи, но трябва истински да се помага. Ние можем в един ден да спасим човечеството. – Как? – Като се свържем с Бога, а не да Го отричаме. Сега е век на безверие, на отричане. **Иде векът на живата, реална вяра, векът на живия Господ.** Да бъдем служители на новото учение и да кажем: Господи, ние ще изпълним Твоя план, както си го наредил. Ще приложим Твоите закони. Когато всички народи приложат Божиите закони, между тях ще настане мир и съгласие, пълно разбирателство, взаимно почитание и уважение. Напредналите братя и сестри ще бъдат първи и ще помагат на слабите и изостанали."

„Любов се иска от всички. Защо да не отправите любовта си към всички хора? Защо да не дадете от благата си и на другите? **Сега е време доброволно да дадете всичко за Христа.** Ако не го дадете доброволно, след 20-30 години ще го дадете. Тогава насила ще ви вземат всичко.* Има още време да дадете доброволно, по закона на любовта. Ние ще срещнем Христа, ще приказваме с Него и ще Му кажем: Господи, остани с нас! Открий истината си пред нас, да ни зарадваш. Той ще ви проговори и ще влезе вътре във вас. После ще отидете в Йерусалим, и Той ще ви придружава и ще ви каже: „Мир вам! Жив съм! Ето ръцете ми, да се уверите. Елате с мене!" Като Го видите, ще се зарадвате.

Бъдещето носи нова, велика култура, която ще обърне всичко на добро. Всичко старо ще се измени. Ще дойде Любовта в света, и всички ще се зарадват, че Бог е жив, че в Него няма измяна и промяна. Един е Бог на Любовта, Мъдростта и Истината."

***Заб. (На 9.IX.1944 г. идват комунистите на власт, национализират банките, взимат богатствата, взимат земята, правят всичко държавна собственост.)**

7. БОГАТСТВОТО НА СЕГАШНИТЕ ХОРА НЕ Е ТЯХНО

ЖИВОТ ВЕЧЕН. Беседа от Учителя, държана на 29 апр. 1923 г., София. – В: Петимата братя. София. 1949. с. 35-37, 39

„Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?" Христос му посочи първо Мойсеевия закон. После му каза: „Иди, продай имането си и го раздай на бедните." Този въпрос е костелив орех. Бедните, като слушат този стих, обръщат се към богатите и си мислят: Чувате ли, какво се говори? Богатите гледат настрана, втренчили се в една посока, и си мислят: Ние сме готови да раздадем богатството си, но можете ли вие да го използвате разумно? Важно е, може ли богатият с любов да разреши този въпрос? Може ли да раздаде имането си, без да му трепне сърцето? Ето как разбирам аз този въпрос. Когато богатият дава имането си на бедния, последният трябва да се откаже от него. Богатият ще настоява, а бедният ще отказва. Това е правилно разрешение на въпроса. А така, богатият не дава, бедният иска, това е криво разрешение. **Богатството на сегашните хора не е тяхно. То е събрано от труда на хиляди и милиони хора.** Те се трудили, вложили своята енергия, следователно, и те имат дял в него. Как смеят богатите да ядат труда и енергията на милионите поколения, без тяхното позволение? Животните, на които кожите са одрани, ще кажат на Господа: Господи, този търговец забогатя от нашите кожи."

„Днес всички хора се нуждаят от ново разбиране за живота. Не говоря за онова обикновено, детинско разбиране. Казвате, че този е праведен, онзи е грешник.

Праведен е онзи, на когото сърцето е отправено към всички хора. За мене се казва, че едно говоря, а друго върша, имал съм свои планове. Да, моите планове не са като техните. **Моят план е да се въдвори Царството Божие на земята.** Плановете биват или човешки, или Божествени. Човешките планове са временни, а Божествените – вечни. Питам: Защо вие не опитате Бога и Неговите планове? Чудни са някога религиозните и духовните хора. Като станат такива, те напущат службата си. – Не, сега именно, ще работиш, и то без пари. – Може ли да бъда учител бъз пари? – Може, разбира се. Като уволнен, тръгни по улицата и събирай децата, да ги занимаваш. С една група ще работиш половин час, с друга – половин час. Значи, ще бъдете учители – амбуланти. Сега вие чакате да ви назначат официално и тогава да влезете в клас да преподавате. Това са идеалните условия. Какво ще правят онези деца, на които никой не може да им помогне? И религиозните очакват да дойде Христос, да прояви своето благоволение към тях."

„Млади и стари, всички са длъжни да разрешат задачите си чрез великата Божия Любов. Пред вас се открива велико бъдеще! Земята влиза в нови условия, които вие не можете да си представите. И луната, която виждате, и тя започва да се изменя. След време ще се яви нова луна. Сегашните астрономи не забелязват тази промяна в луната. Ще дойдат нови астрономи, които ще живеят и на луната, и на земята. Казано е в Писанието: „Ще създам ново небе и нова земя; ново слънце и нова луна." Иде новото в света – нови условия, нов живот. Бъдете готови за новите условия.

Сега ви остават още **три години до големите изпитания.** Ще преживеете тия три години. – Какви са тези три години? – Сами ще видите. След това, положението постепенно ще се подобрява. **Съзнанието ви ще се пробуди и ще се въведе нов ред и порядък в света**. Иде новото, иде великото в света! Какво е това велико, ще го видите. След три години, слънцето влиза в нов знак, в нова епоха, която ще трае **25 хиляди години**. Слънцето влиза във Водолей. Това е предсказано астрологически още във времето на Христа. *Предсказано е, че когато слънцето влезе във Водолей, в душите на всички хора ще се вложи нещо ново - нов подтик, нов стремеж. Народите ще се обединят, ще дойде Шестата раса на земята - синовете на Царството Божие. Тогава оръжията ще се обърнат в плугове. Земята ще се превърне в райска градина. Пред вас се открива живот на 25 хиляди години.* *

„Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?" Отговарям: Не скърбете! Изтърпете изпитанията на трите години, та като дойде новият живот, да влезете в тия 25 хиляди години. Тогава ще се греете на новото слънце; ще се радвате на новата луна; ще живеете на новата земя и ще познаете Бога така, както никога не сте Го познавали."

8. ПРАВОТО НА СОБСТВЕНОСТ

ДА ОЗДРАВЕЕШ. Беседа от Учителя, държана на 24 окт. 1943 г. – В: Вечно подмладяване. София. 1944. с. 40

„**Не е позволено на хората да завладяват земята и да я делят помежду си.** Всеки човек, всеки народ, който се е опитал да владее и дели земята, сам се е осъдил на страдания. Казваш: Тая нива е моя. – Кой ти даде правото на собственост? **Тя принадлежи на Бога.** И къщата принадлежи на Бога. Той е наш Господар, а ние – Негови слуги. Това е първото положение. Второто положение: **Бог е наш Баща, а ние – Негови синове**. Ще Му работим без пари и каквото ни даде, е на твое разположение ще благодарим. Земята е Негова. Той казва: Синко,каквото можеш да обработиш е на твое разположение"

* Виж "Изгревът" том XXII с. 480-497, 498-544.

Б. УЧИТЕЛЯТ ЗА КЛАСОВАТА БОРБА

1. Класовата борба - чисто материалистическа

2. Класовата борба - как ще се разреши

1. КЛАСОВАТА БОРБА - ЧИСТО МАТЕРИАЛИСТИЧЕСКА

ИЗГРЯВАЩОТО СЛЪНЦЕ. Беседа от Учителя, държана на 4 май 1919 г. – В: Сила и живот. Сер. III. София. 1920. с. 60-61, 62-63, 67-69

„Светът днес е пълен само с божества, с христовци, богородици, свети ивановци, николовци и т.н. **Светът страда от тях. Няма го още истинският Господ!** Къде е той? Ето къде е: в онзи момент, когато ти в душата си възлюбиш всички хора, този Господ ти е изпратил един лъч. Когато всички противоречия изчезнат от твоя ум, когато ти съзнаеш своята длъжност и си готов да се пожертвуваш, истинският Господ е проговорил в тебе, ти и Той сте едно и също в тоя момент. Христос казва: „аз дойдох с тоя Господ, Който живее в мен, дойдох с Него, чрез него, за да дам виделина на всички, за да повярват". Кои? – онези малките, чистите души. **Колко велико нещо е да бъде човек чист в света!** Върху тази чистота почиват всички идеи, всичкото щастие, здраве и цялото блаженство на човечеството. Ако човек бъде чист, няма да ходи в тъмнина, ще има ясна представа за живота и ще може да го нарежда тъй, както би трябвало."

„Кога е станал буржоа и кога пролетари? Ти не си роден нито буржоа, нито пролетари, а си роден човек за мислене – да разбираш закона на светлината и тъмнината. Светлината подразбира богатство, а тъмнината – сиромашия, но и в светлината има различия, има разни степени светлина. Например име светлина при изгряването на слънцето, има светлина към обед, а има светлина и при залязването на слънцето. Онзи буржоа, на когото слънцето е изгряло, ще гледа на нещата по ёдин начин, а този, на когото слънцето е залязло, ще гледа на нещата по друг начин.

Днес Христос разрешава един велик обществен въпрос, въпросът за тъй наречената класова борба. Това не е идейна борба. Тя е същата, която съществува от 8000 години, изразена в същото положение: „слез ти, да се кача аз". *Досега са управлявали меншествата, а в бъдеще ще управлява мнозинството. До сега са работили „меншевиките", а за в бъдеще ще работят „болшевиките".* Може това да стане. Ще кажете: „как е възможно един благородник да работи за простия човек, за пролетария?" Ще ви запитам: как е възможно майката и бащата, които са буржоа, да работят за своите деца, пролетариите в света, да стават рано сутрин, да ги нахранят, да им доставят всички средства за съществуване, да жертвуват за тях и безсънни нощи и т.н.? Родителите знаят, че трябва по такъв начин да изпълнят към своите деца задълженията си, защото един ден този пролетарият ще отмъщава. Майката, която е любов, работи, също и бащата – трябва тия буржоа да си турят престилките, да шетат на пролетариата, защото този пролетарият един ден ще ги изпъди от къщата им, ще им вземе на сила парите и ще ги кара да работят. *Това е било и ще бъде. До кога?* **Докато изчезне тази класова борба, която е чисто материалистическа.** Това е една преходна стадия в живота на човечеството. След хиляди години, ще дойде друга епоха, когато хората ще живеят по друг начин и тази борба ще се замени с ред и порядък в живота. Ние днес разглеждаме човека в отношенията му към подобните му, според изречението: човек за човека е вълк. Обаче, аз казвам, че човек на човека е брат."

„Животът не може да се прояви само в една форма, а се проявява в ред безконечни форми. Когато тия форми се съчетаят и дадат израз на една по-велика форма, казваме, че животът е еднороден, т.е. всички форми имат еднакъв стремеж към проявлението на една по-висша форма. Но по отношение на тази велика форма, която е еднородна – това не значи, че тя е сама, с нея има други такива форми, които се съединяват и образуват други светове. Като изучаваме природата, виждаме, че съществува този велик закон на еднородство и на разнообразие. Това, обаче, не бива да ни спъва. Човек, който е на тъмнина, е на почивка, дава наставление на

младите; той ще бъде писател, поет, княз и ще стои под сянката долу. А щом е пролетариат, ще работи, само когато има светлина. Следователно, Господ създаде света не за буржоата, а за пролетариата, т.е. за работниците, които прогресират. Ще уподобим богатите хора са събрано богатство от миналото, а бедните хора са богатство, което сега се събира. Тъй, че богатите са хора на миналото, а бедните са хора на бъдещето. Изберете си тогава: богат ли си – ти си човек на миналото, беден ли си – ти си човек на бъдещето. В еврейския език има само две времена: минало и бъдеще. Няма настояще. Те казват, че всяко нещо, което става, е минало, а което иде, е бъдеще. Настоящето е само един преходен момент, то е точка и не завзема никакво пространство. Бъдете, прочее, хора на бъдещето. *И тъй Христос казва:* „**аз дойдох, светлина да дам на хората; на бедните – на хората на бъдещето, за да не ходят в тъмнина, по пътя на богатите, т.е. на миналото.** Всички грехове са грехове на миналото. Ние носим греха като сянка, и всеки, който иска да се освободи от него, трябва да стане човек на бъдещето; иначе, той ще носи греха си тъй, както змията носи кожата си. Когато някой каже, че иска да живее в бъдеще, разбирам, че той иска да живее без грях. Когато някой иска да бъде богат, разбирам, че той иска да греши. И тъй, бедните хора са хора на доброто и на светлината, а богатите хора са хора на греха и тъмнината. Може на някои да се видят тия думи горчиви, но нека излезе някой да докаже, че това не е истина. Аз не считам богат човек само оня, който има пари, но и този, който има знания и сила, и употребява това не за доброто на своите ближни, а за тяхното спъване в зло, него наричам буржоа. **Хора, които вършат волята Божия, наричам пролетарии или хора на бъдещето.** Пролетариите наричам още пчелички, работници на новата култура. Думата „пролетарии" е класова, тя не е точен израз, а трябва да се каже работници на новата култура, на новата наука. *Коя е новата наука?* – **Да живеем всички в светлина,** да бъдем всички щастливи и да не разваляме нито своето щастие, нито щастието на другите. Аз мога с две думи да разваля щастието ви и за 100 години да го не намерите. Представете си, че ви извикам и поставя срещу вас една бомба със запалка. Бомбата експлодира и какво ще стане с вас? Така и във всяка ваша мисъл има запалително вещество, което като експлодира, образува всички ония условия, които наричаме зло. Тъй пояснявам злото – като материя, която не можем да контролираме, защото не е подчинена на нашата воля, а материята, която е под нашата воля и можем да я контролираме, аз наричам добро. **Външния свят се контролира от друга воля, вътрешният от нашата. Ако и Господ, който контролира материята отвън, изгуби своята нишка, то всяко съществуване би изчезнало.**"

2. КЛАСОВАТА БОРБА - КАК ЩЕ СЕ РАЗРЕШИ

ИЗГРЯВАЩОТО СЛЪНЦЕ. Беседа от Учителя, държана на 4 май 1919 г. – В: Сила и живот. Сер. III. София. 1920. с. 66-69

„Не ви говоря за религията, сити сме вече на религии. Ние трябва да живеем в божествената любов, в божествената обич, в божествения дух. Сегашните религии нека останат за буржоата, за хората на миналото, а божественият живот е потребен за хората на бъдещето. Някои мислят, че ние искаме да турим хората в ново заблуждение. Далеч от мене такава мисъл; **в мене има любов, която е движение от горе на долу, разбирам какво е обич, т.е. движение на човешката душа отдолу нагоре, разбирам какво е Божествения дух, т.е сила, която държи всичко в хармония.** Докато вие имате сегашните религиозни схващания, никога не ще може да се споразумеем с вас."

„Когато някой ме пита, дали вярвам в Христа, аз намирам, че това е най-баналния въпрос, защото това е равносилно, да ме пита някой дали вярвам в светлината, в любовта. Аз ходя в светлината, каква нужда има да вярвам в нея? Аз всеки ден приказвам с Бога, как да не вярвам в Него? Щом ми задават такива въпроси, то значи, че искат да ме снемат от положението ми, да ме направят един демон, антихрист, буржоа. Аз не искам да бъда нито буржоа, нито пролетарий, тъй както сега разбират хората. **Аз не ви говоря за историческия Христос, но за Този живият Христос, който е у вас и между вас. Избийте си тоя клин от ума си, да мислите, че Христос е вън от вас. Този Христос е Духът и когато Го разберете, ще Го видите във всеки човек. Докато търсите Христа само в един човек, никога няма да Го намерите.“**

„И тъй, да се върнем към Бога и да живеем без религията на омразата, завистта и користолюбието. С това не искам да кажа, че трябва да се изхвърли религията, нека си съществува класовата борба, защото и тя е тъй потребна, както са потребни онези глисти, които разработват почвата. Земеделецът казва: „изорах нивата“. - Не, не си я изорал ти, а тези глисти, които живеят дълбоко в земята. Тъй и в класовата борба: пролетариите, буржоата са глистите, които са работили ред години и са окислили почвата. След това ще дойдат ангелите със своите рала, ще посеят тая почва и ще кажат: „достатъчно вече сте работили, ние ви благодарим, защото ще имате за хиляди години какво да ядете и пиете и ще бъдете всички братя“V Християните казват, че при тези блажени времена ще бъдат в рая, турците казват, че ще имат цели планини с пилаф и т.н. Каква идилия е то - пилаф без купон! Христос, обаче, казва: „Аз дадох виделина на света“, а виделината - това е смисълът на живота, това е храна на ума, душата и сърцето. Това значи да сте доволни в себе си, сити в живота и да имате енергия и желание за работа в живота. Сега като се върнете в къщи, ще почнете да философствувате: „може ли човек да живее без религия?“ **Когато Господ създаде света, нямаше религия. Религията се яви в света, когато дойде дявола.** По-напред хората живяха в любов и всяко учение което не се ръководеше от любовта, не се признаваше за божествено. Според мене, религията е един санаториум, една болница, за болни хора е религията. Когато една мома се разочарова от живота, и когато момъкът изгуби своята възлюблена, те стават религиозни. Следователно, **всички религиозни хора са фалирали буржоа, а ония хора, които служат на Бога от любов, те са хора без религия**. Тези, които са в болницата, не ги съветвам да излязат от нея преждевременно, а ако искат да излязат от нея, трябва да запитат лекаря дали е време за това, дали организмът им функционира правилно, и ако лекарят им разреши, нека влязат в широкия път на живота, дето се живее без религия. „Свободни сте“, трябва да каже той, ще ви подпише свидетелство да бъдете свободни. **Църквата за сега е една болница, а свещениците и проповедниците са прислужниците и лекарите.** Сега предстои на някои от вас да излязат от болницата. И аз съм на вратата й, макар и да съм незван от никого проповедник, пророк без портфейл, ще ви запитам: „приятен ли беше живота ви в болницата, научихте ли си урока там?“ Ще кажете: „ох, съсипаха ни тези инжекции“. Лекарят казва: „човек, който не живее в Бога, ще опитва нашите губерки и ще живее в болницата“. Аз казвам: „не нося никакви губерки, ножове, никаква аптека нямам, торба не нося, но дишайте чист въздух, гледайте нагоре, не ходете в тъмнината, слънцето да ви огрява, за да не влезете пак в болницата. А влезете ли отново в болницата, опасно е вече, защото положението се усложнява, докторът пак ще се яви, ще употреби всички научни средства, ще гледа, че температурата постоянно се повишава - 38^0, 38.5^0, 39^0, 40^0, 41^0, 42^0 и вече болният ще фалира и ще го изнесат от болницата, защото при тази температура няма живот, а ще влезе в аутопсионната стая, ще му разтворят мозъка, стомаха, червата и ще видят, по какви причини са го уволнили. Христос казва, че може да се живее и без термометри.

Не се смущавайте от това, кое е полезно в живота и кое не – всичко е полезно, но да престанем да мислим, че животът е само в болницата. Болница, църква, концертна зала, училище, това са неща преходни, а животът подразбира нещо много по-сериозно в себе си. В истинския живот не трябва да има никакво смущение, а постоянна работа.

С три думи ще ви определя това, което Христос казва: мъчене, трудене и работа. Някой ученик казва: „много се мъчих, докато влязох в гимназията, много се трудих, докато я свърша." Като се помъчите и потрудите, иде работата – това е учението, което сега ви проповядвам. На тези, които се мъчиха, казвам да не се мъчат повече, а да се трудят. На тези, които са се мъчили и трудили, казвам: не трябва повече да се мъчите и трудите, а елате при мене, аз ще ви науча да работите. Това са думите Христови, който казва в цитирания стих: „Аз, моят Дух ще дойде да ви научи какво трябва да правите". Сега е моментът за тези, които са свършили училището, да се спрат, да покажат свидетелството или дипломата си, защото преди това са били невежи. Днес навсякъде в света искат дипломи, нямаш ли такива, не можеш да станеш нито учител, нито министър, нито съдия и т.н. Бъдещият живот няма да бъде живот на миналото. Христос казва: „за в бъдеще няма да има нужда от свидетелства", а сегашният живот ще служи за основа на бъдещия, ще изработи нови форми, и ние знаем, какви ще бъдат тия форми: братство с любов.

И тъй, онези, които не са влязли в училището и не познават светлината, ще се мъчат и трудят. Малко са тези, които работят, те са само някои поети, художници и музиканти. Работата е да нямат абсолютно никакво смущение в ума. *Това е, което Христос казва*: **„аз ви нося божествената любов, влезте в нея, проявете вашата обич, и тогава Духът ще дойде и ще влезе във вас и вие ще разберете вътрешния смисъл на живота."**

В. УЧИТЕЛЯТ ЗА ПРОБУЖДАНЕ НА ЧОВЕШКОТО СЪЗНАНИЕ И РАЖДАНЕТО НА КОСМИЧЕСКИЯ ЧОВЕК

1. Идва религията на труда - след 1945 г.
2. Бъдещето на българите и славянството
3. Божествения кипеж повдига цялото човечество
4. Отклонение от Учителя и възкресение в Христа
5. Пробудените души и Законът за хармонията
6. Новият живот - в нови форми
7. Пробуждане на съзнанието
8. Четири вида съзнание
9. Космическият човек
10. Чрез Божественият Дух човек се ражда отново

1. ИДВА РЕЛИГИЯТА НА ТРУДА СЛЕД 1945 г.

ПРОТИВОРЕЧИЕ В СЪЗВУЧИЕТО. Беседа от Учителя, държана на 9 февр. 1919 г. – В: Великите условия на живота, София. 1944. с. 88

„Дето животът се проявява правилно, там е Божият храм, там са свещите и кандилата. Когато хората се обединят и заживеят в любов и братски помежду си, те влизат в Божествения храм. Всички хора не са на еднакъв уровен, но всички могат да бъдат братя и да се ползуват еднакво от благата на живота. За онези, които се съблазняват от чуждите добрини и блага, Христос казва да се извади дясното им око и да се отсече десната им ръка.

Дошло е време, когато християнските народи трябва да се побратимят и приготвят за бъдещата религия, която иде. След 45-та година, тя ще дойде, ще се наложи на човечеството и ще го преобрази. (*На 9 септември 1944 г. комунистите идват на власт за 45 г. - до 1989 г..)* Тя е религията на труда. След нея ще дойде новото учение – учение за живота. Докато живият в религията на труда, хората все още ще се карат, ще се бият, но влязат ли в учението на живота, всичко това ще изчезне. – Защо? – Защото любовта ражда живота. Следователно, всеки трябва да си даде отчет, в коя религия живее: в религията на труда, или в религията на любовта. В религията на труда има две категории хора: едните живеят по Божествен начин, а се проявяват по човешки; другите живеят по човешки, а постъпват по Божествен начин. Това са неизбежни противоречия. Обаче, живейте, трудете се и очаквайте новата религия, т.е. новото учение на живота, на работата и на любовта. Казано е, че животното в човека се мъчи, човек се труди, а Бог работи. Дайте път на Бога в себе си, Той да се прояви и да заработи чрез вас."

2. БЪДЕЩЕТО НА БЪЛГАРИТЕ И СЛАВЯНСТВОТО

ДЕТЕТО РАСТЕШЕ. Беседа от Учителя, държана на 30 март 1919г. – В: Великите условия на живота. София. 1944. с. 145-146

„Това се разбира от думите, които Христос изказал: „Не се противи на злото". С други думи казано: „Не се противи на Божественото учение, което иде със сила отгоре. **Бог урежда и оправя света.** Дойдеш ли до човешкото, можеш да му се противопоставяш, но на Божественото нямаш право да му се противопоставяш. За човешките неща можеш да имаш особено мнение, но за Божествените никой няма право да се произнася. **Божественото владее света**. То управлява народите, обществата и хората.

„А детето растеше в дух и мъдрост". Така трябва да растат всички българи, всички народи, цялата бяла раса. Не се страхувайте от това, какво ще стане с вас. Бъдещето на българския народ, с малки изключения, е светло. **Бъдещето на славяните е добро**. Те носят такава култура, каквато никой не подозира. Всички народи ще черпят от тази култура. Тя ще бъде култура на братство, равенство и свобода. В името на тази свобода всички народи ще се обединят и то така, че големите народи ще покровителствуват малките. Ето защо, обръщам се към всички мъже, жени и деца да ратуват за идеята, която ще донесе братство, равенство и свобода между народите.

И тъй, да престане борбата между народите. Всеки народ да се стреми да стане велик по дух, мъдрост и любов, а не голям, да владее и управлява малките народи. Нека всеки работи в това направление, да се освободи от атмосферата,

която сега го задушава и да си каже: Ние можем да се споразумеем, да уредим живота си, защото Господ е с нас, духовният свят е с нас. **Който препятствува на славянството да се прояви, няма да види добро. В бъдеще всички народи ще работят за славянството. Така е писано в Божествената книга.** Славяните са богати хора. Техните житници, техните кесии ще се отворят за всички народи и ще кажат: Братя, елате при нас, да заживеем в мир и съгласие, в братство и равенство помежду си. Това носи новата култура за цялото човечество. Нова философия иде в света. Като заминете за другия свят и се върнете отново на земята, сами ще проверите, дали думите ми са верни. Докато сте в другия свят, ще прочетете програмата, която ще се приложи в бъдеще.

Желая ви да бъдете радостни и весели. Никаква скръб, никакво страдание, никакъв страх. Мъжество се иска от всички. Хлябът ще дойде, няма да умрете от глад и от жажда. Всичко ще имате в изобилие. Всички мъртви ще оживеят. Ще повикаме всички убити и обесени от онзи свят. В продължение на сто години най-много няма да остане онеправдан човек на земята. В продължение на сто години ще се тури ред и порядък в света. Божието благословение ще дойде и върху вас и върху децата ви."

3. БОЖЕСТВЕНИЯТ КИПЕЖ ПОВДИГА ЦЯЛОТО ЧОВЕЧЕСТВО

МИРОВАТА ЛЮБОВ. Беседа от Учителя, държана на 19 авг. 1919 г., гр. Велико Търново на събора – В: Новото човечество. София. 1947-1948. с. 85-87

„Трябва да се откажете от миналото и да започнете онзи разумен живот, за който ви говорих, и който се възвестява сега в света. Който отсега нататък не се съобразява с тоя велик закон, за него няма на земята условия да живее. Хората, които не искат да се съобразяват с него, законите на природата казват, че трябва да си заминат от земята. Ако вие сега не вярвате в това, което говоря, проверете и след 10 години ще кажете, верни ли са моите думи или не. Велик закон се налага сега на цялото човечество – велико съзнание се пробужда в света, нещо което никога не е ставало. То е кипежът на всички човешки души, които искат свобода. И тази свобода се търси не от единици, а от цялото човечество – от всеки дом, от всеки индивид, от всяка култура и религия. Туй е Божествен кипеж, който повдига цялото човечество. И религиозните хора не само не трябва да спъват неговото течение, но ще трябва да му дадат път, защото инак ще ги прегази. Туй течение носи такива блага, каквито светът досега не е виждал, но и такива страдания за ония, които ще му се противопоставят, каквито те не са виждали. Земята ще се разтърси така, щото хората ще познаят, че в света има нещо друго, което те досега не са усещали. И природата има край на търпение."

„Има хиляди възможности, по които може да се живее. И онзи, който турга прегради на живота, не разбира основните закони на човешката душа и дух. Ако човек само сега се раждаше и умираше, ако пръв път съществуваше, той би бил жалко същество. **Човека, когото виждате пред вас, съществува от милиони години. Бог е работил милиони години върху неговата душа и върху неговия дух. Душата – това е Неговата дъщеря, духът – това е Неговият син.** Към тях трябва да се отнасяме с дълбока почит и благоговение.

Туй е новото Божествено учение на този свят, което се възвестява, и което ще влее нов живот в съвременното общество."

4. ОТКЛОНЕНИЕ ОТ УЧИТЕЛЯ И ВЪЗКРЕСЕНИЕ В ХРИСТА

ПРАВИЛНО УПОТРЕБЛЕНИЕ НА УМА, СЪРЦЕТО И ВОЛЯТА В ЖИВОТА. Беседа от Учителя, държана на 22 авг. 1921 г. – В: Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1921 г. [София. 1921]. с. 196-198

„Например, мнозина са казвали: *„Аз от Учител нямам нужда, в мене говори Духът"*. Не е разбрал той. **Духът, който говори в нас, е един и всякога в цялата вечност ще имаме нужда един от другиго**. Който каже, че няма нужда от другиго, то е от лукаваго. Туй да го знаете, затова той няма нужда от Бога живаго, а онзи, който е роден от Бога, той ще има всякога нужда от другите, защото и в тях живее Бог. **И ако вие се отклоните един ден от мене, вие ще пострадате, а не аз**. Веднага ще почувствувате лишение от Бога и няма да може да говорите, ще изгубите вашето красноречие. Същият закон е и за мене, и за вас. Пазете се от това! Имате нужда от брата си и той от вас. Защо? – Защото и в двамата живее Господ, и трябва да слушате какво ви говори Господ, Когато кажеш някому: „нямам нужда от тебе", ти говориш против себе си. Когато брат ти каже: „нямам нужда от тебе", той говори против себе си. Когато кажем, че аз имам нужда от него, това показва, че той ми е брат на любовта и аз съм негов брат на любовта.

Туй е първото учение, което трябва да имате в сърцата, умовете, душите и волята си. Това е абсолютна истина, в която няма никакво изключение. Ще опитате това. Всичко туй ние правим в името на тази истина. Ако съм тук между вас, защо съм, защо е това? Някои казват: „аз нямам нужда от вас". Хубаво, аз ще си замина. Като нямат нужда от майката, тя умира. Мъжът като каже на жена си: „нямам нужда от тебе", тя умира. Като кажат на бащата, че нямат нужда от него, и той умира. Като кажат на сина, че нямат нужда от него, и той умира. Като кажете, че нямате нужда един от друг, всички ще умрете. **А като кажем, че всинца имаме нужда един от друг, това е възкресение в Христа.** Само така можем да обясним факта, защо Христос е слязъл от небето да помага на грешните. Защо е слязъл? Това е велика тайна. Ако Бог усеща нужда да слезе в другите, колко повече ние. Тъй щото ще знаете, че всеки има нужда един от друг, но няма да бъдете натрапничави. Всичко по любов ще стане. Няма защо аз да дойда, да те хвана за гушата, да кажа: „аз те обичам". Няма защо, то се знае. Ако аз те обичам, какво ще направя? – Като ми дойдеш на гости, ще намериш готова трапеза, ще ти дам да се измиеш, ще ти дам кърпа да се изтриеш, ще те разведа из градините си, из нивите си, и целувки ще има, и милувки ще има. Това са целувки и милувки. Като не те обичам, градини няма да има, трапеза няма да има, ще те питам колко време ще стоиш, къде ще отиваш, имаш ли стая, и ще ти кажа, че нямам време да те разхождам. Е, това любов ли е? Когато се работи с любов, вратата навсякъде са отворени и ще има блага; когато няма любов, ще се намерим в едно грешно състояние от всички страни.

И тъй, сега ще отворим сърцата си, умовете си и душите си по един правилен начин, за да може този велик закон да се прояви и да създаде по възможност една по-благоприятна хармония."

5. ПРОБУДЕНИТЕ ДУШИ И ЗАКОНЪТ ЗА ХАРМОНИЯТА

РАЗУМНО СЛУЖЕНЕ. Беседа от Учителя, държана на 25 авг. 1921 г. – В: Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1921 г. [София. 1921]. с. 303-305

„Аз искам да ви изведа из затворите, разбирате ли, да ви изведа из онези кауши. Ще изпращате мисли на всички, на които съзнанието е пробудено. Ще се стараете да влезете в свръзка с всички ваши братя, на които съзнанието е пробудено. Законът е един и същ. Щом съзнанието на човека, до когото се изпраща мисълта е будно, той е веднага в съобщение с вас. **Място и пространство няма за пробудените души – съобщението става моментално.** Ако ви дойдат мрачни мисли, изпитания, считайте, че това е една велика привилегия. Ще се изправите пред Господа и ще кажете: „Господи, благодаря Ти за тази велика привилегия, с която днес си ме удостоил." Тъй кажете на това съзнание. Може би ще срещнете малко съпротивление и мъчнотии, но след това мъчнотиите ще изчезнат, вие ще почнете да се топите, да се топите, и постепенно ще ви олекне. Законът е верен и тия цветенца ще почнат да израстват. Ще имате най-малко 65% печалба."

„И тъй, нашата душа ще се научи как да се облича в астралния свят – с астралното си тяло, в умствения свят – с умственото си тяло, в духовния свят – с духовното си тяло, а като влезе в рая – със своето божествено тяло. В оня свят на хармонията няма да ви познаят, ако сте със сегашните си тела. Тъй ще си мените костюмите, и като ви срещне някой, ако той не разбира законите на хармонията, даже няма да подозира, че това сте вие, няма да ви познае. И в другия свят, за да се познаем, трябва да бъдем всички в закона на хармонията.

Тъй ще гледате да държите вашите мозъци в изправно състояние. Всички мисли, които ви обезпокояват, гледайте да ги използвате."

6. НОВИЯТ ЖИВОТ В НОВИ ФОРМИ

НОВИЯТ ЖИВОТ. Беседа от Учителя, държана на 19 авг. 1922 г. на събора в гр. Велико Търново – В: Новото човечество. София. 1947-1948. с. 36-37

„Сега, за нашето учение, някои казват: Вие сте сектанти. Не, ние не сме сектанти и ще кажа, защо не сме. **Ние отричаме съвършено целия съвременен живот и неговите методи и поддържаме новия.** Следователно, онези, които поддържат стария живот, те са сектанти. В нас всичко е ново: нашите разбирания, нашият морал е нов. Ние проповядваме учението, че човек, който има съзнание, като види една мравка, трябва да й направи път. И ако един човек има такова съзнание, че може да направи път на една мравя, ако неговото съзнание е толкова будно, той може да направи велики работи в този свят. А сега казват: Какво, не съм убил никого, аз съм честен и почтен човек. Да, „честни", „почтени", но всички умираме. Я ми кажете, кой дом е този, в който днес царува любовта? Тук духовниците искат да спорят с мене. Няма какво да спорят с мене. Били ли сте в София? Онези хиляди хора, които ходят там по кръчмите, какво ще правите с тях? Онова младо поколение, което бяга от църквите, какво ще правите с него? Ще кажете, те са безбожници. Не са безбожници. В тях има един копнеж за нови идеи, и аз споделям

техните мисли. Може да има в тях някои крайности, които не споделям. Копнеж, обаче, има в младото поколение, може да учи, в него има самопожертвуване, то е подвижно, експедитивно, а старите седят, философствуват. Една българска поговорка казва: „Докато мъдрите се намъдруват, лудите се наиграват".

Новият живот ще се изрази в нови форми. В новия живот неврастения няма да има, ревматизъм няма да има, хора с болни стомаси няма да има, глухота, слепота няма да има, със счупени крака хора няма да има, а ще бъде живот на пълна хармония. Всичко това може да го приложим на опит. Но трябва да чакате, защото това не може да стане в една година. За да може да се създаде едно такова поколение, мене ми трябват поне 20 години още. Ако опитите са прави и дадат резултати, тогава вие ще трябва да приемете този принцип на природата. Това не са неща, които са създадени изкуствено. Аз в София правих други опити. Извеждам повече от 200 души на Витоша в най-големия сняг и се качваме на височина 1500-1600 м. През целия ден прекарваме на снега и никой не се разболява. Направихме един, два, три опити, исках да покажа на тия ученици, че в природата има известни закони, които трябва да се знаят."

7. ПРОБУЖДАНЕ НА СЪЗНАНИЕТО – ТОВА Е ЛЮБОВТА

НЕ ГО ПРИЕХА. Беседа от Учителя, държана на 28 ноем. 1926 г. – В: Сила и живот. Т. I. София. 1929. с. 189

„Сега ние говорим за Истината. Обаче, какво е вложила Истината в човешката душа? – Тя е вложила в душата на човека стремеж към свобода. Този стремеж се изразява в копнеж към простор на човешкия ум и човешкото сърце. Без Истината човек не може да има определена посока на движение. Да допуснем, че някой човек иска да обича. Всички хора обичат и са обичани. Какво представлява обичта? – Любовта, обичта е пробуждане на съзнанието, проява на живот в човека. Любовта не е чувствуване, както я наричат някои хора, но тя подразбира пробуждане на съзнанието. При пробуждане на съзнанието, у човека се явяват условия за ума да мисли и за сърцето да чувствува. Не може да се пробуди съзнанието на човека, ако в него няма поне малко любов. Любовта внася живота. Пробуждането на съзнанието е процес. Някои мислят, че като възприемат любовта, според своите разбирания, и всички неща в живота ще им се изяснят. Не е така. Ако човек има ограничени разбирания за живота, когато Любовта дойде у него, тя ще го направи нещастен. Когато Любовта дойде между хора, които не са подготвени за нея, те изгубват своето предишно щастие; те изгубват и своята любов."

8. ЧЕТИРИ ВИДА СЪЗНАНИЯ

САМ С УМА СИ. Беседа от Учителя, държана на 9 ян. 1927 г. – В: Влизане. Серл IX. Т. II. София. 1930. с. 45-46

„Съвременната наука започва да говори вече за съзнанието на човека, което тя разделя на три вида: обикновено съзнание; самосъзнание, което съществува у хората и космическо или Божествено съзнание, което се явява у високо напреднали в духовно отношение хора. Ние разделяме съзнанието по следния начин: **подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание.** Подсъзнанието и свръхсъзнанието представляват двата полюса на духовния и Божествения свят; съзнанието и самосъзнанието пък представляват двата полюса

на животинския и човешкия свят. Когато казваме, че самосъзнанието трябва да се замести, това не значи, че трябва да изчезне, но то трябва да отстъпи своето място на космическото, на Божественото съзнание, т.е. трябва да премине в по-висока фаза. Настане ли това време, и Царството Божие ще дойде на земята. Тъй както живее сега човечеството, в своето самосъзнание, Царството Божие няма да дойде скоро. Вземете всички проповедници на християнството из целия свят, както и ония духовно просветени хора в Индия, и вижте, дали имат желание да се обединят, не външно, но вътрешно. Даже и в Америка, доскоро проповедници от една църква не позволяваха на проповедници от друга църква да посещават службата им. Едните се считат за по-правоверни от другите. Вземете съвременните православни и протестанти, които са все християни, и вижте, ще позволят ли на един православен свещеник да излезе на амвона в евангелската църква да проповядва? Или, ще позволят ли на един евангелски пастор да проповядва в православна църква? – Няма да позволят.

Какво показва това? Че тия хора нямат дълбоко вътрешно разбиране. Те живеят още в съзнанието и самосъзнанието, служат на себе си и на своя народ, но не и на Бога."

9. КОСМИЧЕСКИЯТ ЧОВЕК

ИЗВОР НА ЛЮБОВТА. Беседа от Учителя, държана на 12 септ. 1943 г. – В: Вечното благо. София. 1944. с. 312-313

„Изучавайте себе си, изучавайте хората, животните и растенията, за да дойдете до понятието „космичен човек". **В това понятие се включва цялата вселена. Космичният човек представя Божествения организъм, на Който ние сме удове.** Голям, необятен е космичният човек, поради което виждаме само отделните му части, разхвърляни из цялата вселена. Виждаш един човек, втори, трети, като отделни единици. В същност, между всички хора, животни и растения има тясна връзка, както между удовете на един и същ организъм. Ще дойде ден, когато хората ще виждат тази връзка и ще се ползуват от нея. Това показва, че съвременните хора има още много да учат, докато дойдат до истинското познаване на нещата.

Днес всички говорят за душата и духа без да знаят, къде е тяхното седалище. То се намира някъде в мозъка, отдето те наблюдават живота на човека и го направляват. Къде точно е мястото им, малцина знаят. Не е важно да знаете мястото на душата и духа; важно е да им давате възможност да се проявяват. Хранете душата си с любовта, а духа си – с мъдростта. Колкото повече хора обичате, толкова по-широка и необятна става душата ви; колкото по-малко хора обичате, толкова повече душата се затваря. Всички сетива са в услуга на душата. Също така умът, сърдцето и волята са в услуга на душата. Ето защо, дръжте в изправност сетивата си. Дръжте в изправност мозъка и сърдцето си, да изпълняват службата си правилно. Само така хората могат да бъдат щастливи. Докато не направят връзка с духовния свят, с всички разумни същества, те ще останат далеч от истината, от знанието и любовта."

10. ЧРЕЗ БОЖЕСТВЕНИЯТ ДУХ ЧОВЕК СЕ РАЖДА ОТНОВО

РОДЕНИ ОТ БОГА. Беседа от Учителя, държана на 5 ян. 1944 г. – В: Новият светилник. Общ окултен клас. Г. XXIII, 1943-1944. София. 1946. с. 328-329

„Ето, и аз ви говоря за любовта, но ако Духът не влезе във вас и не ви изясни това, което говоря, нищо не може да разберете. Влезе ли Духът във вас, вие ще разберете нещата вътрешно и ще ги приложите. Важно е да ви се говорят верни неща, да ви се обясняват правилно, за да ги прилагате разумно."

„Днес искам от вас да направите най-малкото добро. Няма живо същество, което да не прави най-малкото добро. В малкото добро се крие силата на Бога. В най-малката любов се крие силата на Бога. Търсите ли Бога, очаквате ли някакво благо, ще го намерите в най-малкото добро и в най-малката любов. Бог е в малките работи, а не в големите. Ако искаш да направиш нещо голямо, велико, обърни се към човека. Той се занимава с велики работи. Ето защо, разчитай на онова, което в даден момент можеш да направиш, колкото и да е малко. Хилядите километри, които извървяваш, зависят от малките крачки, направени една след друга. Ако всяка крачка е добре направена, много такива крачки правят един километър. Много километри, правилно извървяни, образуват хиляди километри. Не можеш ли да направиш една крачка, както трябва, не можеш да напредваш. Ти не можеш да мислиш нито за един километър, а още повече за хиляди километри.

„Роден от Бога". Умът трябва да се роди от Бога. Сърдцето трябва да се роди от Бога. Душата трябва да се роди от Бога. Духът трябва да се роди от Бога. И ти, човекът, трябва да се родиш от Бога. Само роденият от Бога има всички условия да се прояви. Казано е в Писанието: „Роденият от Бога грях не прави". Оставете настрана греха, той не е ваш. Не говорете и за погрешките си, но ги изправяйте – това е вашата задача. Всяка малка погрешка може да се превърне в добродетел – от човека зависи това."

Г. УЧИТЕЛЯТ ЗА ПРОБУЖДАНЕ НА КОЛЕКТИВНОТО СЪЗНАНИЕ И ИКОНОМИЧЕСКАТА БОРБА

1. Колективното съзнание
2. Пробуждане на човешкото колективно съзнание и икономическата борба
3. Пробуждане на колективното съзнание.
4. Законът на колективното съзнание
5. В колектива се съединяват добродетелите

1. КОЛЕКТИВНО СЪЗНАНИЕ

ВЪЗПИТАНИЕ НА ЧОВЕШКАТА ВОЛЯ. Беседа от Учителя, държана на 19 авг. 1921 г. – В: Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1921 г. [София. 1921]. с. 15-16

„До сега се намирахме в света на илюзиите – на промените и измените. Сега сме излезли от колективното подсъзнание, а когато дойде да се развие нашата воля, влизаме в новата фаза на **колективното съзнание – да съзнаваме, че всички хора, с които живеем, са удове един на друг и сме необходими един за друг.**

Ако твоят брат умре или загуби, ти ще носиш товара му; ако той стане учен или умен, ти ще се ползуваш от неговите блага. И благата и скърбите са общи."

2. ПРОБУЖДАНЕ НА ЧОВЕШКОТО КОЛЕКТИВНО СЪЗНАНИЕ И ИКОНОМИЧЕСКАТА БОРБА

ПРОБУЖДАНЕ НА КОЛЕКТИВНОТО СЪЗНАНИЕ. Беседа от Учителя, държана на 19 авг. 1921 г. – В: Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1921 г. [София. 1921]. с. 26-27

„И тъй, човешкото съзнание – да се изразя на един строг научен език – минава през три степени: *степен есенциална, степен субстанциална и степен материална*. **Есенциалната страна включва принципите на живота, субстанциалната страна включва законите на живота, а материалната страна – фактите на живота.** Следователно, групирането на фактите вътре в света, т.е. нашите частни малки опитности, които добиваме, като се формуват, образуват един закон, и казваме, че законът се изразява по един или друг начин. Сега съвременните учени хора се изразяват за закона, че той е нещо механическо, но законът, това е една жива същина. Закон може да има само в същества, които са разумни, съзнанието на които е минало от материалната страна, от фактите към законите, от частното към общото и от общото към целокупното. Запитваме се ние: кое е най-важното за нас, след като сме се изявили на земята? При сегашните условия хората считат, че най-важен е животът на земята, когато те са материално осигурени, и всички народи частно и общо се стремят към своето материално подобрение, осигуряване. И днес имаме тъй наречената „икономическа борба". Стремежът на народите към материалното състояние е едно течение. Значи, **човешкото съзнание минава от материалното към субстанциалното**, или става събуждане на колективното съзнание у човека.

Човечеството досега е живяло в колективното подсъзнание, както животните, а отсега цялото човечество минава в колективното съзнание, т.е. хората започват да съзнават, че те са нужни един за друг. Досега всеки човек е живял сам за себе си, всеки е търсил за себе си спасение, а сега, в цялото човечество има един вътрешен импулс да се подобри общото състояние; тъй че, не само за една обществена класа, а за всички обществени класи да се подобри положението и то по един разумен начин, а не да мислим, че ние сами ще подобрим живота си. Не, преди хиляди и хиляди години човечеството само е развалило своето положение. Има причини за това, но няма да се спирам да обяснявам кои са причините."

3. СЪБУЖДАНЕ НА КОЛЕКТИВНОТО СЪЗНАНИЕ

ПРОБУЖДАНЕ НА КОЛЕКТИВНОТО СЪЗНАНИЕ. Беседа от Учителя, държана на 19 август 1921 г. – В: Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1921 г. [София. 1921]. с. 40-41, 43-44, 49, 51

„И тъй, този велик закон, който регулира живота на съвременните европейски народи, ги е турил на тяхното място. Тази сегашна цивилизация, която почти се завършва, е започнала от Египет, минала е в Сирия, Персия, Рим, Англия, Германия, Америка, сега минава наново в Русия и се повръща пак към източния материк, и от там ще вземе друго направление. Тази вълна, която иде в света и движи човечеството, не е механическа. Всички вие сте определени да вземете в нея участие, щете-нещете. *В какво седи благородството на един народ? Защо англичаните са благородни?* Защото у тях **има събудено колективно съзнание**. Макар да имат грешки, но те лесно ги поправят. Най-много окултисти има между тях. Всеки народ, в който се събужда туй колективно съзнание, съзнава до известна степен, че всичко трябва да се подчини на общата цел."

„Време е сега, когато всички **ние трябва да живеем в това колективно съзнание на човечеството**, да знаем, че смърт няма. **Човешката душа, човешкото съзнание не умира.** Промяна на човешкото тяло става, формата се е променила, но това не е съществено. Човек променява много тела, много органи, но той, като душа, която се развива, като съзнание в природата не се губи. Това е един факт, в който няма никакво изключение. Проверете истината и ще видите."

„Както всяко растение трябва да намери своя почва, да намери всички подходящи условия за своето растене, така и всеки човек в света трябва да намери своите благоприятни условия, за да расте и се развива. Никога не мислете, че условията при които живеете, са неблагоприятни. Това са само вътрешни, субективни схващания. **При туй развитие на колективното съзнание, всеки човек е точно на мястото си.** Но ние се заблуждаваме и казваме: „Защо не съм като този господин?" Не гледайте тоя човек отвънка, той може да е богат, може да има много ястия, но той е нещастен, неговият вътрешен живот е развален, има порок на сърцето, стомахът му е развален. А онзи, бедният, няма такова изобилие, но е здрав, яде си сладко. Щастието на човека се обуславя от разположението на духа, да е доволен от това, което е приел в даден момент. И когато тези хора се съединяват, трябва да имат еднакви идеи. Идеите на всинца ни трябва да бъдат прави. Не казвам, че винаги са прави, но индивидуално са прави. Следователно, в индивидуално, обществено и народно отношение ние трябва да коригираме нашите идеи и да внесем новите идеи, които идат в света отгоре. Както растението гради своите форми, така и ние трябва да градим правилно своите мисли и чувства. Някои казват: „сега животът е много тежък". Не, казвал съм и друг път, че сега се намирате в най-благоприятните условия на живота."

„Това е божественото учение, което сега иде в света. Подели са го малките деца, а след 10 години малките деца ще го проповядват. След десет години гъсениците ще излязат из какавидите си и ще литнат с крилцата си. Ще кажат: „не ни трябват пашкули". В света иде този закон. Фактите сега се групират и законите се установяват. **Ние минаваме от материалния към духовния свят, всичко минава от частното към общественото**, т.е. да не мислим само за онзи закон на осигуровките, всеки да се грижи след като умре да остави наследство няколко милиона, оставя за това, за онова толкова – „благодеяния" прави, та да кажат, че еди-кой си човек умрял и оставил толкова пари – „благороден" човек е. Не, в бъдеще хората няма да умират, няма да имат нужда от паметници.

И тъй, **вложете любовта като стремеж в сърцето си, като чувство в душата си, като сила в ума си и като принцип в духа си.**

В туй е спасението на човешкия дух. Тъй, в тези три неща трябва да разберем любовта."

4. ЗАКОНЪТ НА КОЛЕКТИВНОТО СЪЗНАНИЕ

КРАТКИ ОБЯСНЕНИЯ. Беседа от Учителя, държана на 20 авг. 1921 г. – В: Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1921 г. [София. 1921]. с. 59-60, 66-67

„Давайте място на другите. Дошъл някой човек да прави добро, вие ще отстъпите, ще му дадете място той да се прояви. И за вас има място. Защото три изключения може да има: когато дойде някой да прави добро, ти ще отстъпиш мястото си; може да се яви и втори, и нему ще отстъпиш, а третият ще бъдеш ти. Когато се движиш вашия крак в известна посока, за да извърши някое добро дело, т.е. разумно, с вас заедно ще вземат участие всички други разумни сили и всички разумни същества. **Движението е разумно, когато то е в хармония с движенията на всички разумни същества**. А неразумно е, когато ние сами вършим нещо, а другите не вземат участие. И когато ние извършим една постъпка, тогава усещаме този вътрешен закон. Когато всички същества са били с нас в хармония, усещаме една вътрешна радост, а когато направим някоя глупост, усещаме тъга. Това показва, че тази наша постъпка не е навременна, може да е права, но не е в съгласие с разумните сили. **Всяко наше движение, всяка наша мисъл, всяко наше чувствуване трябва да бъда в съгласие с целокупния божествен закон на всички същества, които са вътре в туй колективно съзнание.**"

„**В колективното съзнание,** според друг един закон, **хората колективно трябва да си помагат**. Като срещнеш някого, някой твой брат например, не го критикувай в душата си, но гледай да намериш някоя добра черта в него и чрез Божествения Дух да го подпомогнеш, защото твоето подигане е и негово, защото неговото падане е и твое. Той ще падне в едно отношение, ти в друго. Аз мога да ви обясня този закон. От този закон произлизат много нещастия. Един като прави грешка в едно отношение, друг – в друго отношение. Един като направи добро в едно отношение, друг ще направи добро в друго отношение. **Доброто е общо за всички ни, и злото е общо за всички ни**.

Този Господ, Който ни говори, Който ни учи вън от нас и вътре в нас, аз Го виждам проявен във всички форми, всичкото Негово желание е да Го познаем като Любов. Аз съм уверен, че все ще Го познаете, когато и да е: някои по-рано, някои по-късно, някои може сега, някои в бъдеще, а някои в миналото може да са Го познали."

5. В КОЛЕКТИВА СЕ СЪЕДИНЯВАТ ДОБРОДЕТЕЛИТЕ

ПРАВИЛНИ МЕТОДИ ЗА РАЗБИРАНЕ. Беседа от Учителя, държана на 21 авг. 1921 г. – В: Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1921 г. [София. 1921]. с. 96

„Първото нещо е: да знаете вашите слабости, и не мислете, че сте съвършени, не се критикувайте един друг. Всинца, които сте тук пред мене, сте на еднакъв уровен на развитие. Един има добродетели в едно отношение, друг – в друго отношение, един има едни погрешки, друг има други погрешки. Грешките ви не са едни и същи, и добродетелите ви не са еднакви, затова ще **трябва всички добродетели да ги съедините заедно, защото ни трябват много добродетели, много любов и като се съединим колективно, погрешките ще изчезнат**. Тези погрешки произтичат много естествено. Аз зная причините, но няма да се спирам да ги обяснявам."

Д. УЧИТЕЛЯТ ЗА КОМУНИТЕ

1. Използване на чужда енергия в името на Христа
2. Опит за идеална комуна
3. Как да се организира една братска комуна?
4. За да има комунален живот трябва да се комунизира не капитала, а труда
5. Колективният труд
6. Комунизиране на труда.
7. Капиталът е трудът на хиляди поколения
8. Ученикът, Учителят и комуните
9. Комуната - съзнателен труд на всекиго
10. Комунизиране на труда и благата
11. Братско общежитие
12. Тялото - образ на комуна
13. Социалните въпроси - аларма за отклонение
14. Светът се издържа не с капитали и пари, а с труд.

1. ИЗПОЛЗУВАНЕ НА ЧУЖДА ЕНЕРГИЯ В ИМЕТО НА ХРИСТА

ПРАВИЯТ ПЪТ. Беседа от Учителя, държана на 20 авг. 1919 г. – В: Беседи , обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство при срещата им в гр. Търново през лятото 1919 г. София. [1919]. с. 59-60

„Във Вехтия Завет се казва: „И глупавият, като мълчи, минава за умен". Достатъчно е един човек да стои дълго време тихо, мирно, да не приказва, той ще набере вътре в себе си енергия, и ще я запази. Другите заобикват тази енергия в него и искат да я използуват; то е от обич не към душата му, а към енергията му. Казват си: „У този човек има добър подтик, може де се използува". Използуване в света може, но то не бива да става в едно такова братство, в християнството. Хората се покваряват, понеже подпъзват душите си. В общества, дето има използуване, Христос и Неговото име служат само като уловка, докато използуват човека; после отхвърлят и Христа и човека. **Това не се търпи от законите на Бялото Братство. Всеки, който озлоби, изневери, изнуди своя брат, се изключва от това братство веднага** и не го приемат, докато в него не стане коренен преврат, докато той не дойде до пълно разкаяние. **Законите на Бялото Братство са безпощадни.** Престъпиш ли един, последствията са много жестоки. В света тези закони действуват и отнемат всички спечелено незаконно. Когато хората се решат да изпълняват тези закони, техните работи веднага се изменят към добро. Когато българите напуснаха солунския фронт и казаха: „Не искаме да се бием", Господ веднага изля благословението си – настана голямо плодородие, когато тук, до като се биеха още, нямаше такова. Във Франция, в Англия сега има голяма суша, понеже законите, за които ви говорих, не одобряват техните действия. Щом воюватe, плодородие няма да имате. Сила ще имате, контрибуции ще налагате, но хляб няма да имате."

2. ОПИТ ЗА ИДЕАЛНА КОМУНА

ОПРЕДЕЛЯНЕ РАБОТАТА НА ЧЕТИРИТЕ СЪВЕТИ. Беседа от Учителя, държана на 21 авг. 1921 г. – В: Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1921 г. [София. 1921]. с. 153-155

„Запитват: „възможна ли е съвместна работа на тези групи, щом има хора от различни градове?"

- В първо време ще си кореслондират. Например, някои братя от София ще ангажират някое място, и ще започнат да го обработват. Сега русенци правят опит, те не са завършили още работата си, не са видели още своя резултат. Айтосци също правят опити. Всички работят.

В една работа внесат ли се дребнавости, тя се разваля, а това може да се направи от всеки, бил той мъж или жена, щом си служи с дребнавостите.

Пазете следната идея: като започнете тези опити, ако мислите да се осигурите материално с тях, никак не се залавяйте. Ако някой има свободно време, да се заеме с тези опити. Да допуснем сега, че няколко млади братя образуват една малка комуна, искат да живеят един идеален живот. Сега защо ги обвиняват? Влизат те в тази комуна и заработват. След време някоя сестра се обърнала към Бога и казва: „и аз искам да работя", и влиза вътре. Влюбва се в едного от братята, и иска да се жени. Хубаво, това не е лошо. Оженват се, после имат деца. И сега, за

да осигури децата си, ще изпъди всички други членове на комуната. И затова, аз не казвам като вас, че жените развалят всичко, но жените взимат всички. И обратното е вярно. Например, 5-6 сестри са решили да заживеят един комунистически живот. Един брат иска да влезе да работи с тях. Влюбва се в една от сестрите, иска да се ожени. Оженват се и изпъждат другите сестри. Тези неща не са лоши, трябва хората да се женят, но когато влезем да работим по Бога, трябва да турим всички неща на тяхното място. Не е въпросът да се женим или не, да имаме деца или не, въпросът е да живеем един разумен, божествен живот.

Най-после **да се опитаме да направим една идеална комуна.** Цялото братство ще вземем някои общи места и през течение на годината братя и сестри от всички градове ще отиваме на тези места да работим.

Запитват: „дали ще бъдат съгласни всички братя и сестри да работят на общото лозе?" – **Мъчно се уреждат работите на физическото поле.** Този е един от мъчните въпроси. Сега тази работа трябва да се подеме от млади и стари, от всички, та ще видим и добрите и лошите страни и така, това ще биде един опит за вас. В тази работа искам да ангажирате само празното си време, когато нямате с какво друго да се занимавате. И свищовци правят опити, а сливенци и софиянци проектират и те да правят опити.

(Изказаха се от някои братя и сестри различни мнения по повод на предстоящата работа на четирите отдела и образуване на комуните.

Всички наблягаха на мисълта, че тази работа ще бъде успешна, ако между нас има любов и готовност за самопожертвуване."

3. КАК ДА СЕ ОРГАНИЗИРА ЕДНА БРАТСКА КОМУНА?

ОТГОВОРИ НА ЗАДАДЕНИ ВЪПРОСИ. Беседа от Учителя, държана на 23 август 1921 г. – В: Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1921 г. [София, 1921]. с. 247-248

„Как да се организира една братска комуна?

- **С Любов, с Мъдрост и с Истина.** С Любов, защото тия, които образуват комуната, трябва да се обичат тъй, че да жертвуват всичко един за друг. После, възгледите, които имат да не стават причина никога за някакъв спор между тях, и да не се лъжат един друг.

Направете тази комуна на такива основания, и тя ще съществува.

Другите практически методи са у вас, вие ги имате, те сами ще дойдат. Много пъти сте правили комуни. Аз зная от миналото ви, вие сте живели много години един комунистически живот, живели сте царски, но сте го забравили. Виждам в далечното ви минало какъв живот сте живели. **Правилата на тази комуна са написани вътре във вас.** Че как мислите, комуната на мъжа и жената не започва ли добре? Много добре започва. Оженват се по любов, викат поп да им чете Евангелие, но после сами я развалят. Народят им се деца, развалена е комуната. Правят комуни и ги развалят. Мъжът и жената много добре започват своята комуна, работят даром за своите комунисти. Един комунист ме питаше кой е правилният метод за образуване една истинска комуна? Казвам: когато майките заченат своите деца и те още в утробата й заживеят с комунистически идеи, децата ще се родят комунисти."

4. ЗА ДА ИМА КОМУНАЛЕН ЖИВОТ ТРЯБВА ДА СЕ КОМУНИЗИРА НЕ КАПИТАЛА, А ТРУДА

СЪВЪРШЕНИЯ МЪЖ. Беседа от Учителя, държана на 19 авг. 1922 г. – В: Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1922 г. [София. 1922]. с. 63, 72

„Често ние трябва да си помагаме взаимно. В Бялото Братство вие всинца трябва да имате едно сплотяване, не да живеете индивидуален живот, но взаимно да си помагате. Ако 10, 20, 30, 100 души са съединени в един ум, в едно сърце, могат да извършат успешно каквато и да е работа. А един човек, или 20 души разделени, много по-мъчно може да я свършат. Следователно, **на физическото поле се изисква сплотяване, обединяване, образуване на тези братства**. И всички трябва да употребим, да посветим известно време за физически труд. Труда да бъде за ония братя, на които трябва да се помага. Всинца трябва да помагаме. У нас ще положим като принцип това, че всички трябва да работим, а не да ставаме роби на труда, и нашата работа трябва да бъде едно удоволствие. После, ние няма да се занимаваме с вярвания, кое е право и кое криво. Често се раждат в градовете разделяния между някои братя – не се обичат. Аз казвам, че това са хора, които няма какво да правят, без работа са, разделят се. Вземете някой фалирал търговец, като няма работа, отваря тефтера, гледа кой има да му дава, та да го даде под съд. А той е християнин, знае, че не трябва да го дава под съд. „Не съди брата си". – „Да, но трябва да се прехранвам, ще го съдя". Ние ще вземем да изгорим всички стари тефтери, ще забравим всичко речено-казано. Стария живот нали го отказваме? Стария живот съвършено ще изчезне. Сега започва новия живот на Любовта."

„Сега, нещо **за братските градини** (Виж "ИЗгревът" том X с. 67-68.). Запр. Какво сте направили вие до сега за братските градини? На колко места са направени братски градини? Само в Айтос, мисля, има. На друго място няма. То е пак достатъчно. Сега, **добре е, ако впрегнем колективно нашия труд, и трябва да го впрегнем така, че да се комунизира не капитала, но труда, работата.** И аз съм уверен, че във всинца вас има желание, сили, способности, вие всичко може да направите, само че още не познавате себе си."

5. КОЛЕКТИВНИЯТ ТРУД

МНОГО ПЛОД ПРИНАСЯ. Беседа от Учителя, държана на 20 август 1922 г. – В: Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1922 г. [София. 1922] с. 112

„А, кооперации ще има, това ще има – сега в туй няма какво да се месим, тия неща са на мястото си. **Нашето учение няма нищо общо с кооперациите.**

В нашето учение влиза още един принцип, че ние можем да вложим труда си в земята, да работим всички физически, по 2-3 часа на ден колективен труд. Да кажем, че са събрани 1000 души заедно, семейно дори да са, ако работят по три часа на ден колективно, могат да живеят царски. Този колективен труд ще дойде. Ще дойде вдъхновение в умовете и в сърцата на хората, и тогава човек ще може да работи срънчо. Знаете ли как се работи с любов? Когато работиш с любов, запееш, всичко върви – и мазане и миене. Ако е без любов, копаеш, казваш си: „Защо ли копая, няма смисъл живота."

И тъй, най-първо трябва да имаме любов, за да знаем защо работим."

6. КОМУНИЗИРАНЕ НА ТРУДА

ИЗПИТВАЙТЕ ПИСАНИЯТА. Беседа от Учителя, държана на 22 август 1922 г. – В: Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1922 г. [София, 1922], с. 230-231

„Например, следя учениците, като кажат да се вземат стомните, някой си мисли: дали ще мога да изклинча или не? Всеки трябва като дойде тук, да гледа сам да си донесе вода. И ако има някоя слаба черта, като дойде тук, да гледа да се поправи. Ако някому не се иска да услужва, а иска другите да му услужват, тъкмо той трябва да работи, да слугува на другите, и да си каже: днес ще слугувам. Защо? – защото не ми се искаше да работя. И по такъв начин ние ще съкратим труда на 3-4 часа дневно. Ако всички работим по 3-4 часа физически труд на ден, нашия труд много нещо ще ни даде. При такъв случай само можем да образуваме едно братство, една примерна комуна. Сега например, няколко комуни между нас пропаднаха. Два от опитите в Стара Загора пропаднаха, един от опитите в Русе малко го панараниха. Навсякъде пропадат, защото трябва да знаете, че **когато се създава една комуна, трябва да се комунизира труда, а не капитала.** *(Виж "Изгревът" том I с. 435-436; том II с. 236-237, N 112; том V с. 415-417.)* Туй, което излиза от русенци, то е комунизиране на капитала. Има ли труд комунизиран, всичко става, няма ли труд комунизиран – готовото лесно се изяда. Тук, миналата година, аз заедно с още трима души свършихме един канал – копахме. Остана след това един ученик да работи сам по 2-3 часа на ден. Той едва след 3-4 месеца изчистил 5 метра. Гледах го как работи. Той, като вземе мотиката, изведнъж забърза, забърза, и не се минава половин час гледаш го, оставил мотиката настрана, почива. После пак я вземе, бърза, бърза. Не бързай, най-накрая бързай! Ще изразходиш енергията си. В нашето училище не се позволява бързане, полека ще започнеш. Затуй казвам: С микроскопически опити започнете! Най-първо образувайте един комитет от 10 души. Лицата, които ще влизат, вие сами си ги изберете, после ще ги представите на мене, и аз ще видя, дали „торбата" ще може да остане. Сега те не могат да се докачват, ще ги опитаме. На тях ще им поверим много нещо. Доста пари може да капнат. Сестрите пък ще шият, торбички ще правят, чорапи ще плетат, занаят ще имат, градини ще правят. Всички по един час ще работят. Тъй ще направим, че от нас да излезе нещо. Велики мисли и желания ще дойдат. Тъй, като вложим този труд, ще има благословение. **Благославя се само онова, в което се влага човешки труд.** Сега, туй е само един опит, не да събираме пари, но да се научим на един честен труд, труд с любов. Не с насилие да се работи, но да знае човек, че е работил от любов, и от първия ден още да се радва, че е работил за Господа, и да усеща тази радост в себе си. Ако работите в годината 365 часа, те ще ви донесат 365 добрини, а 365 добрини, това е една велика сила. И тъй, ние сега ще опитаме разни положения, защото все за любов говорим. Ако искаме да направим опит, трябва да работим от любов и за любов. Разбирате ли всички?"

7. КАПИТАЛЪТ Е ТРУДА НА ХИЛЯДИ ПОКОЛЕНИЯ

Утринна беседа. 23 август 1922 г., сряда, 5 ч. с. - В: Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1922 г. [София. 1922]. с. 248-249

„Сега и в духовно отношение вие искате да разрешите въпроса, вие искате да комунизирате капиталите. Капитала, това е труда на хиляди поколения, събран. Труд! Сегашната почва, която хората орат, това е милиони капитал на много същества, които са оставили този чернозем – храна – който сега хората използват. Ние можем да използуваме само нашия труд. Божествения морал е такъв: ние можем да използуваме само нашия труд. Затуй писанието казва: „Блажени, които се трудят, обременените, утрудените, понеже работят."

8. УЧЕНИКЪТ, УЧИТЕЛЯТ И КОМУНИТЕ

ИСТИННАТА ЛОЗА. Беседа от Учителя, държана на 27 авг. 1922 г. – В: Ще управлява всички народи. София. 1948. с. 126-129, 133-135, 140-141

"Ще прочета 15 гл. от Евангелието на Йоана. Тази глава е за учениците, а не за обикновените хора"

„Да пребъдваш в Божията Любов, това е особено посвещение."

(Евангелие на Йоана 15:9)

„Ако държите моите заповеди, ще пребъдете в любовта ми, както съм аз държал заповедите на Отца ми и пребъдвам в Неговата Любов." (*Евангелие на Йоана 15:10)*

– Вие искате да ви обичат, но не пребъдвате в любовта. Кой от вас пребъдва в любовта? Де е вашата любов? Христос доказа, че пребъдва в любовта. Като Го поставиха на кръста, Той се моли на Господа и смирено понесе всичко. Това значи пребъдване в любовта. Ако пребъдвате в любовта, и вие трябва да докажете това. Дали си ученик, или учител, трябва да докажеш любовта си. Как ще я докажете? Ако е на думи, празните думи нищо не означават; ако е на обещания, и те не важат за мене. Това е само цвят. Дайте плода на този цвят. Искате да се отвори небето, да ви направят силни. Бог да направи за вас всичко, а вие нищо да не дадете. Като ви наблюдавам, учениците в България искат много неща. Това е невъзможно. **За учениците от всички времена и епохи, от всички народи и племена, правилата са едни и същи, с нищо не са се изменили и никога няма да се изменят.**

Сега и вие търсите Христа, за Него говорите, искате да Го познаете и мислите, че Го познавате. – Може да Го познавате, без да пребъдвате в любовта Му.

„Това ви говорих, за да пребъде моята радост във вас, и вашата радост да бъде изпълнена." *(Евангелие на Йоана 15:11)*

„Тази е моята заповед, да имате любов помежду си, както ви аз възлюбих."

(Евангелие на Йоана 15:12)

– Между учениците трябва да има такава любов, каквато между ученика и Учителя."

„Светът ако ви ненавиди, знайте, че мене по-напред от вас възненавидя."

(Евангелие на Йоана 15:18)

„Ако бяхте от света, светът би любил своето; понеже не сте от света, но аз ви избрах от света, затова светът ви ненавиди." *(Евангелие на Йоана 15:19)*

Под „светът" Христос подразбира черното братство, черната ложа. Светът се управлява от черната ложа. Тя не може да ви обича. Всичките закони, наредби и форми на държавата се приготвят и изработват от света. Всичко това действува на хората.

Помнете Словото, което ви аз рекох: „Не е рабът по-голям от господаря си. Мене ако изгониха, и вас ще изгонят; ако са държали Словото ми, и вашето ще държат." *(Евангелие на Йоана 15:20)*

„Ако не бях сторил между тях делата, които никой друг не е сторил, грях не биха имали, но сега видяха и възневидяха и мене, и Отца."

(Евангелие на Йоана 15:24)

„Но и вие свидетелствувате, защото отначало сте с мене."

(Евангелие на Йоана 15:26)

Казвам: Четете и препрочитайте тази глава много пъти; размишлявайте върху нея. Тя съдържа ценни мисли и упражнения за ученика.

Сега, във всички ви е влязла мисълта, че когато ученикът тръгне в духовния път, трябва да се откаже от материалния си живот. Това е криво схващане.

Както духът и материята живеят заедно, макар и в противоположни посоки, така и човек се нуждае и от материалния, и от духовния свят.

Щом влезеш в света, ще работиш там, докато свършиш работата си, т.е. докато победиш света. Ако не победиш света, не можеш да бъдеш добър ученик. Ще победиш света и ще разполагаш с това, което си спечелил в него. И Христос казва: „Аз победих света." Ако Учителят победи света и ученикът трябва да го победи.

Сега и вие имате желание да отидете в света и да го победите. Обаче, вместо да го победите, вие се подчинявате на неговия ред, на неговите закони, на неговите мисли, желания и действия. Вие мислите, че всичко, каквото става в света е идеално. Мнозина искат да отидат в света, да видят, как играят видните актьори на сцената. Питам: Каква по-хубава сцена търсите от действителния живот? Какво по-хубаво представление от живота?"

„Но научите ли езика на природата, тогава ще се ползувате от същността на нещата, ще си изработите верни схващания за живота и за природата. Сега слухът ви не е толкова развит. Вие мислите, че природата не говори. Не, тя говори много красноречиво. **В известни дни през годината Учителят на Бялото Братство слиза космически в природата**. Има моменти, когато небето се отваря. Тогава хората казват, че видели нещо особено.

Има епохи в живота на човечеството, когато Учителят слиза на земята. Който попадне в тази епоха, може да види Великото в природата. **Бог някога мълчи,** някога говори. Той мълчи, когато е зает с някаква велика мисъл. Тогава Той създава нов свят. **В тия творчески моменти на Бога, на земята стават най-големи престъпления**. Тогава Той не се занимава с глупостите на хората. Те казват: Докато Бог мълчи, ние да наредим своите работи. Сега му е времето. Щам свърши работата си, Бог веднага обръща погледа си към хората: разглежда работите им, разчиства техните сметки. Нищо не избягва от Неговия поглед. Той никого не забравя, за всичко е буден. Казва се, че Бог никога не спи. И като те види, Той се представя, че не те е видял. Ти мислиш, че не вижда, какво правиш, и се успокояваш. Бог всичко вижда, но работи в абсолютно мълчание.

И тъй, за да се домогнете до любовта, трябва да бъдете ученици. За да бъде обичано от майка си, детето трябва да бъде дете. Ако не се проявява като дете, не може да спечели любовта на майка си. Искаш ли да те обичат, стани като детето. За да бъде обичан и ученикът трябва да се постави в положението на дете или на ученик. Ако искате да опитате любовта, трябва да слезете на земята, да се ограничите, да определите отношенията си към Бога. Щом се смирите и станете

като Бога, ще живеете в Него, няма защо да Го търсите отвън. Щом се ограничите и започнете да работите за Бога, Той ще ви се изяви в своята любов. За да живеете в Божията Любов, телото ви трябва да бъде хармонично. Това значи, да имате сърце, направено от фина материя; ум, направен от организираните сили на природата: душа, произлязла от субстанцията на Бога, т.е. от Неговата същина и дух, подобен на Божествен лъч, който оживява всичко. Когато тези елементи се съчетаят хармонично, човек дохожда до съзнанието, че живее едновременно във всички светове - на физическия, в астралния, менталния, причинния и Божествения.

Сега, като казвам да бъдете ученици, не значи, че не сте такива, но бъдете трудолюбиви и способни ученици, за да разрешавате лесно мъчнотиите си. Ако държите дъщеря си постоянно затворена, и не я пущате в света, разбира се, че тя ще бъде чиста. Изкуство е да живее тя сред света, при изпитания и изкушения, и пак да остане чиста. Да бъдеш чист при благоприятни условия, това е в реда на нещата, да бъдеш чист при неблагоприятни условия, това е изкуство. **Който е минал през нечистотиите и съблазните на живота и запазил чистотата си, той може да се нарече ученик**".

„Сега ще си послужа с примери от комуналния живот на някои наши братя. Идат при мене няколко братя от Стара Загора и ми казват: Решихме да образуваме една комуна, да покажем на хората, как се живее комунално. Нашата комуна ще служи за светило. Ще напуснем службата си и ще влезем да работим в комуната. Казвам на тези комунари: Слушайте, преди да разрушите старата къща, съградете нова. Ако я разрушите, де ще живеете? Следователно, не напущайте старата си служба, докато не сте постигнали новото. *(Виж "Изгревът" том I с. 151.)*

Преди няколко дни дойде при мене един брат от София, който ми каза, че решил да образува една комуна, която да храни 40-50 души. *(Виж "Изгревът" том I с. 129-131; том II с. 129-131, N19 ; том V с. 407-409.)* Той тръгнал да държи сказки върху комуните и си мислел, че намерил разковничето на живота. Обаче, след четири-пет месеца комуната се разтури. Не е лесно да храниш 40-50 души! Любов се иска за това! Комунарите се скараха и се разделиха. След това ме питат, защо аз не оправя тази работа. - Не я оправям, защото те сами могат да я оправят. След това, друг брат от същите комунари образува втора комуна. *(Виж "Изгревът" том II с. 133-150.)* Всички казаха: Тази комуна ще върви добре, защото братът е земеделец. И тази комуна се разтури по простата причина, че на всички липсва любов. Всеки иска да се осигури, да вземе повече от другите. Така не се решават въпросите. Тук се искат дела, проникнати от любов. Този е начинът за решаване на всички въпроси.

Много от вас искат да бъдат мои ученици, за да се осигурят. - Аз не осигурявам никого. И вие ще работите, както и аз работя. Аз никъде не съм осигурен. - Какво ще правиш, като остареш? Кой ще те гледа? - Като остарея и няма какво да ям, ще погладувам малко. Ще се помъча малко, ще прекарам около 40 деня гладен, ще поритам. - Ако умреш? - Аз мога да умра и като ям, и като не ям. За мене е безразлично, дали в изобилие ще умра, или в немотия. Този въпрос не ме интересува. Не че абсолютно не се интересувам, но погледна тук, погледна там, виждам рана и казвам: Ще я превържа. Превързвам раната и продължавам работата си.

Първото нещо, което се изисква от учениците, за да се образува една комуна, е високо съзнание. Събират се заедно, за да си помагат взаимно. В много комуни старите взимат инициатива за всичко. Те искат да заповядват на младите и то, в името на Бога. Всеки иска да прокара свои възгледи, да се наложи на останалите. Той твърди, че Духът му казал така. Други говорят от мое име и казват: Учителят каза така. Като ги слушат, някои възразяват: Чудно нещо, Учителят казва на тях едно, на нас - друго. Какъв Учител е този? Питам: Защо не проверите това с мене, да чуете, какво съм казал и какво не съм казал? Сега съм на земята, между вас, лесно можете да проверите всичко. Друго нещо е, ако съм на онзи свят. Ще кажете, че се разговаряте с духовете. - И аз се разговарям с тях. При

това, аз не се нуждая от медиуми, направо се разговарям с духовете. **Мнозина мислят, че като се разговарят с духовете, всичко казано е повече от чиста монета. – Те не подозират, че и в другия свят има толкова нечистотии и зло, колкото и на земята.** И там има лъжи и заблуждения, както и тук. Там можеш да се оплетеш много лесно. За да се справиш с тия лъжи и примки, трябва да имаш прозорлив, схватлив ум. Като влезеш в духовния свят, между лъжливите духове, ще те преоблекат и нахранят, ще те заведат на разходка, на техните ливади, между безброй цветя, които упояват. Там ще се упоиш и заспиш и, като се събудиш, ще се чудиш де се намираш. Те започват добре, свършват зле. За да не се оплетеш, ще държиш съзнанието си будно, да не засливаш. – Тогава по-добре да не се занимаваме с духовния свят. – Ще се занимавате, но ще бъдете разумни. Ще знаете, че и **духовете са като вас, но с по-фини тела; те разполагат с по-големи възможности от тия, с които вие разполагате.** Като се отегчат от нещо, те започват да се занимават с хората на земята, шегуват се с тях, разказват им различни измислици – подиграват се с тях.

Един познат ми разказваше своя опитност, как един дух се подиграл с него. Това се случило в Плевен. Един дух му прошепнал: Вземи довечера една свещ и едно огледало. Като дойде 12 ч. вечерта, запали свещта и започни да гледаш в огледалото. Ще ти се явя в такъв вид, какъвто никога не си очаквал. Той запалил свещта и започнал да гледа в огледалото. Дълго време гледал, но нищо не видял. Най-после чул глас: Какво виждаш? – Нищо не виждам. – Не виждаш ли едно магаре? Това се отнасяло за самия него – значи, духът искал да се подиграе с него, нарекъл го магаре. Това не трябва да ви обезсърчава, но учете се. Ако знаете законите, няма да гледате духовете в огледалото. Ако искате да влезете във връзка с тях, трябва да събудите своите духовни чувства. **Духовете не се виждат с физическите очи, нито се възприемат с физическите сетива. Духовният свят се възприема с духовни чувства.**

И тъй, задачата на ученика е да се запознае със своя Учител. Де е неговият учител? – На небето. По форма Учителят може да е на земята, във физическо тело облечен, но по същество, Той не живее на земята. Вашата първа работа през тази година е да спечелите любовта на вашия Учител. Дето и да ходите, каквото и да правите, стремете се да придобиете тези любов. Преди няколко години дойде при мене една млада мома, много интелигентна, която ми разказа, как гледа на хората. На всички хора гледала добре, с разположение, но първата й работа била да намери във всеки човек една добра черта. Щом я намери, хваща се за нея и след това, каквото лошо види, забравя го. Като държи в ума си добрата черта на човека, и той се отваря към нея. Така се създават добри отношения между нея и човека, когото среща. Това е светска мома, която мисли и постъпва правилно. Тя е дошла до едно духовно прозрение и решила правилно въпроса за отношенията между хората. И вие трябва да се ползувате от това разрешение. Сега и на вас казвам: Като срещнете един човек, потърсете първо една добра черта в него. И после, каквато слабост да видите в него, турете я настрана, тя е нещо второстепенно. Докато се спирате на отрицателните черти в човека, вие всякога ще бъдете далеч от истината. За да имате успех в живота си, дръжте се за доброто в човека. Това не става насила. Правете опити, както младата мома е правила ред опити, докато придобие това изкуство. Щом един човек може да постигне нещо, всички хора могат да го постигнат."

„Аз не давам на никого последни целувки и не приемам такива. Аз говоря в името на Господа: Той нито дава, нито приема последни целувки. Целуне ли те Господ, ти ще станеш, ще оживееш и ще възкръснеш. Ще станеш чист като ангел. **Под „девствен" разбирам целувката на Бога, целувката на Христа.**

Желая в бъдеще всички да имате тази целувка, **да станете, да оживеете, да възкръснете и да кажете: Сега познавам необятната Любов на Бога,** на Христа, на нашия Учител, за когото толкова години се е говорило. Вие сте Го търсили в миналото, **търсете Го и сега да Го намерите! Това е пътят. Друг път няма.**

И тъй, ходете в света, работете сред него, но умът ви да бъде зает с три неща:

Всичко в света се **осмисля само при Любовта.**

Всичко в света се **огражда само с Мъдростта.**

Всичко в света се **запазва само чрез Истината.**

Като ученици, каквато работа и да започнете – дали комуна ще образувате, или друго нещо, приложете трите принципа – любовта, мъдростта и истината. Всички, които взимат участие в комуната, да се проникнат от съзнание за работата, която започват и ще видят как ще се развива комуната. Всичко ще върви добре. Дето и да приложите новото учение, всичко ще се развива правилно. В новото учение, т.е. в ученето на любовта няма изключения.

Христос казва: Аз съм лозата, вие пръчките". Ето защо, като образувате комуна, обърнете се към Христа и кажете: Господи, ние искаме да влезеш в нашата комуна, да вземеш дял в нея. Ние започваме в Твое име и ще работим с Твоята Любов, Твоята Мъдрост и Твоята Истина. Не мислете, че ще образувате комуна за десетина души. Не, ще отворите широко вратата на комуната за целия Божи свят. Вашата комуна трябва да бъде образец на света – израз на истината. Това е целта на комуните.

Сега ние отваряме школа. Вие мислите, че в тази школа ще влезат само избраните. Звани и незвани, ще влезе всички без изключение. Който може да люби, който може да мисли, който може да говори истината, той е добре дошъл, той се приема за ученик в тази школа. Малък или голям, който желае, може да влезе в школата.

За следната година искам да развиете три теми, най-много до десетина листа. Първата тема ще бъде за любовта. Ще я пишете в проза или поезия, както желаете. Всяка дума да има точно определено значение, да бъде естествена, да изтича от дълбочината на душата.

Втората тема ще бъде върху мъдростта, а третата тема – върху истината. Това е работа за способните ученици. За всяка тема ще напишете най-много по десет страници. Листовете няма да бъдат големи, цели коли, но четвърт лист от колата. Ще пишете на едната страна на листа, другата ще бъде празна. По-малко от десет листа може да напишете, но в никой случай повече. Някой може в десет реда или с десет думи да каже нещо за любовта. И това е добре. Изкуство е с малко думи да кажеш много нещо."

9. КОМУНАТА - СЪЗНАТЕЛЕН ТРУД НА ВСЕКИГО

ДОБРИ НАВИЦИ. Беседа от Учителя, държана на 7 февр. 1923 г. – В: Младежки окултен клас. Г. II, 1922-1923, т. II. София. 1923. с. 23-24, 26

„За да развие в себе си добри навици, ученикът трябва да използва всички условия за развиване на тия навици. Например, в някое общество се устройва комуна, всички се хранят заедно, на братски начала. *Какво се забелязва в такива комуни?* **Едни работят, а други се ползуват на готово от техния труд.** Те се оправдават с това, че плащали. – Не, плащат или не, всички трябва еднакво да работят! Момичета и момчета, всички ще работят: ще слагат трапезата, ще я вдигат, ще сипват ядене, ще прислужват, ще мият чинии, тенджери – всичко ще става по дежурство. Всеки ще знае, кога е дежурен и ще изпълни задълженията си, както трябва. Между комунарите трябва да съществуват добри отношения: да не се обиждат, да не се докачат – всички да се разбират помежду си като братя и сестри. Какво става сега в братските комуни? Едни работят, други чакат на готово. Вследствие на това се явяват недоразумения, недоволства и виждате, че след една

година най-много, комуната се развалила. Защо? – Всички искат да устроят нещо ново, но на стара основа. Така работите не вървят. Какво трябва да се прави в такива случаи? **Всеки трябва да работи съзнателно в комуната, да развива добри навици в себе си.**"

„Учителят изпитва учениците си, но никога не ги обижда. Ученикът трябва да се научи да превръща отрицателните величини в положителни. Той трябва да има гъвкав ум, с който да се бори с противоположните сили в природата, които действуват в разрез с неговото развитие. Защо и за какво действуват тия сили така, това не е важно за вас. **Важно е да знаете, че има сили, течения в природата, които противодействуват на всяко добро начинание.** Като знаете това, вие трябва да бъдете будни да се справяте с тях. Нямате ли будно съзнание, те ще ви причинят големи мъчнотии и страдания. Имате ли будно съзнание, имате ли добри навици, вие лесно ще се справяте с мъчнотиите си."

10. КОМУНИЗИРАНЕ НА ТРУДА И БЛАГАТА

ПРОБУЖДАНЕ НА ЧОВЕШКОТО СЪЗНАНИЕ. Беседа от Учителя, държана на 25 март 1923 г. – В: Поучаваше ги. Неделни беседи. София. 1949. с. 185-187

„Има въпроси, върху които, колкото и да ви говоря, всички не можете да ги разберете еднакво. - Защо? – **Мозъците ви не са еднакво развити. Някои от вас трябва да мислят дълго време за Бога, за възвишения свят, за да се преустроят мозъците им.** В мозъка им има особени наслоявания, които препятствуват за възприемане на истината. Те Са особен род психически вещества, които гният, както физическите вещества. По закона на поляризирането, те трябва да се пречистят. Когато мозъкът се освободи от тях, тогава носът, очите, ушите, устата ще почнат да се развиват правилно. Който не разбира това, погледне към някого и казва: Отличен човек е този. Много нещо може да допринесе той. – Лъжеш се. Погледни, очите му са кривогледи; носът, устата деформирани. Той трябва да работи много върху себе си, за да може да се очаква нещо от него. Той казва, че се обърнал към Бога, че е Негов служител. – Не вярвайте, той има много полици, които не е изплатил и няма намерение да плаща. Аз вярвам в обръщането на хората към Бога, ако и кесията им е обърната, т.е. отворена. Докато не отвориш кесията си, не можеш да се обърнеш към Бога. **Когато Христос дойде на земята, хората ще имат обща кесия, и тя ще бъде отворена.** Тя ще бъде извор, който постоянно тече и разлива водата си наоколо, за да пои всички растения. Всеки ще се ползува от благото на този извор. **Само така светът ще се комунизира и реформира. Всеки ще внася своите придобивки в общата каса.**

Пазете се да не изпаднете в заблужденията на миналите реформатори. Ние имаме право да комунизираме своя труд, т.е. което ние сега печелим. Днес хората печелят всеки за себе си и желаят да печелят така, като използват труда на миналите поколения. Не, вие трябва да призовете хората на миналото, да вземете и тяхното съгласие, да ги питате, готови ли са да приобщят своите печалби към вашите. **Ние нямаме право да разполагаме с досегашните блага.** Всички, които се опитвали и опитват да комунизират благата на миналите поколения, без тяхно съгласие, нищо не са постигнали. **Всички ще работим, и това, което спечелим, него ще използваме общо.** Това е учението, което Христос проповядвал на хората. Той е поучавал хората в любовта и мъдростта, всеки да знае, докъде се простират неговите права и задължения. Така могат да се разбират добре майки и дъщери, бащи и синове, братя и сестри, учители и ученици, господари и слуги. Как ще се изгради новото общество, ако между тях няма разбирателство?

Мнозина ни обвиняват, че нашето учение било криво. – Де е правото, истинското учение? Вашите учения оправиха ли света? Не само, че не го оправиха, но още повече го развалиха. Днес обществата се разлагат, а не се оправят. Ако вашите учения са прави, защо воювате? Защо разрушавате градовете? Защо гробищата са пълни с гробове и кръстове? Защо има толкова много болници на земята? Ако ние сме на крив път, готови сме да тръгнем по вашия, но покажете ни резултатите на вашите учения. И вие сами ще се убедите, че пътят, по който вървите, е крив – нищо повече. *Този път трябва да се оправи! - Как?* – **Като се обърнете към Бога и възприемете Неговата Любов. Тя е любов на абсолютно безкористие.** И религиите трябва да се пречистят. Има нещо Божествено в тях, но то се губи между големите заблуждения. И те трябва да се филтрират. **Сегашните религии са на формите, религии на човешките интереси.** Днес всички съзнават това. Има ли любов между владиците и богомолците, между свещениците и техните пасоми? Ако владиката посети едно село, веднага ще дойде заповед, как да го посрещнат. Селяните ще се разтичат, стражарите – също. – Защо? – Владиката посетил селото. Ако владиката има любов към селяните, той трябва да се яви между тях като прост гражданин, без никакви одежди. Вместо да отиде между народа, да разбере нуждите му, владиката ще влезе първо в църквата. От хиляди години свещениците влизат в църква, четат молитви, и какво постигнаха с това? – *Кога започнаха хората да си строят църкви?* – **Когато изгубиха рая, когато изгубиха църквата в душата си. Щом изгубиха духовната си църква, те започнаха да си строят каменна.** Ние се нуждаем от църква в душата ни, и там да поставим Бога като Любов, като Първосвещеник. Една църква ще има в бъдеще, един Свещенослужител. Тя ще бъде толкова голяма, че ще събира всички хора на земята. За такава църква се говори в Откровението. Може ли да си представите, колко голяма трябва да бъде тя? Тогава хората ще имат едно верую, един възглед, но толкова широк, че ще обхваща всички възгледи на миналото. Всички сегашни форми и вярвания ще отстъпят на новото. Те са изиграли своята роля. Нямам нищо против старите форми, но те изгубиха своето значение, за тях няма място.

Новото, което иде – Царството Божие, изисква съвършени форми, нови възгледи и вярвания. Старото ще се снеме от гърба на хората, като стара дреха, и ще се смени с нова. Дядото, който умрял и заровили в гроба, един ден ще възкръсне. Пак дядо ли ще бъде? Не, той ще се роди като младенец, с нови сили за живот. Това е новото учение – учение на Мъдростта и учение на Истината. Това е учението, което бъдещата култура носи на човечеството."

11. БРАТСКО ОБЩЕЖИТИЕ

Радев, Георги. БРАТСКО ОБЩЕЖИТИЕ. Беседа-реферат, 2 Юли 1923 г.. - В: I младежки събор на учениците от Всемирното Бяло Братство, 1-5.VII.1923 г., София. София. 1923. с. 23-25

Като жива семка у нас е посята идеята за братство – едничък социален закон на разумните човешки души, които живеят в любовта.

Тази семка започва да никне в нас, и нейните пръвни трепети пробуждат в нашето съзнание идеята за братско общежитие.

Братското общежитие е преддверие на братството. При условията, при които се намират днес човека и земята, то е едничко осъществяване на братството, едничка социална форма, в която то може да разрастне.

Постигнато – то дава:

Освобождаване от ония стопански, обществени и нравствени ограничения, които спъват свободния растеж на човека. Човек престава да зависи от писания човешки закон, и се подчинява на оня вътрешен закон, който е вложен

в сърцето му и написан в ума му. Изтръгва се от робството на изкуствените човешки условия и се поставя в ония естествени условия, които му дава живата природа. В братското общежитие човек може съзнателно и свободно да изпълнява своя свещен дълг – сам да си вади хляба.

Братското общежитие е мястото, където човек може будно да премине от това стъпало на съзнание към го-горно. То ще създаде онази мека атмосфера, в която може да се дочака зазоряването на човешката душа, така, както на ранина човек притихнал ожида изгрева на слънцето.

За ученика – братското общежитие е вътрешна школа. Като в алхимична реторта, тук стават онези дълбоки превръщения, в които се раждат вътрешни ценности – качествата на ученика.

Явно е, че братското общежитие е не само външен проблем, а и вътрешен.

Жив организъм е то. Законите на човешкия организъм – най-пълно осъществената комуна – са и негови закони. Ето защо, нашата задача е само да приложим онова, което живата природа е вече осъществила. *(Виж "Изгревът" том II с. 152, N37; том V с. 412-413, 414-415; том VIII с. 711-712.)*

Жив организъм е: и както тялото има глава и мозък, дробове и сърце и стомах, като седалища на духовния, административния и стопанския живот, така и братското общежитие има своя глава и мозък, сърце и дробове и стомах, през които протича (общия) пълния му живот."

12. ТЯЛОТО - ОБРАЗ НА КОМУНА

ДВЕ ДУМИ. Беседа от Учителя, държана на 2 Юли 1923 г. – В: I младежки събор на учениците от Всемирното Бяло Братство, 1-5.VII.1923 г., София. София. 1923. с. 39-41

„После, вие искате да образувате комуни, но се страхувате, че няма средства. Вие може да образувате комуни, а аз ще ви представя един начин за образуване на сигурен фонд. Колко души сте тук? – Около 200 души. Значи, всеки един от вас, не може ли да спести по 300 лв. през годината? – Може. Тъй, 200 души по 300 лв. = 60 000 лв. За една година – 60 000 лв. След това, всеки един от вас може да убеди поне още по трима души, и те да дадат по 300 лв. Тъй щото, вие ще турите в себе си мисълта, че комуните съществуват в света, няма какво да ги уреждаме. **Тялото е една комуна, и същият образ на нашето тяло ще го приложим в обществения свят. Няма друг образ за комуна, освен образа, който съществува в тялото.** По същия закон, по великия Божествен закон на Любовта, на по-ниско стоящите братя от нас, ние ще дадем по-голяма почест, понеже върху тях ще легне по-голям товар. Върху краката ни няма ли по-голям товар. Но пък затова, вечерно време ще вземем, ще ги поразтрием, ще ги помилваме, ще ги измием, и краката усещат в това една компенсация, едно морално задоволство. Те казват: Заради Любовта ние извършихме една работа на господаря си, но сме благодарни той да ни поизмие и погали." И ние, хората, ще носим мъчнотиите с благодарност, както краката. Понеже Господ ни погали със своята Любов, ние може да пренесем още хиляди страдания, и ще кажем: „Заради Любовта и светлината, която Господ ни даде, ние ще Му благодарим, и ще работим заради Него."

„Богатите хора може да платят дълговете на своите братя. В природата има един закон за тази компенсация. И, ако вие вярвате в комуните, ще ги устроите, те ще изникнат, като гъби. Но, трябва да знаете, първото нещо: много са дебели стените между хората, понеже човешкият егоизъм е взел връх над всичко. Дебелите стени трябва да изчезнат, да останат много тънки прегради, за да можем свободно да преминаваме, и като дойдеш до твоя съсед, да няма преграда. Ще попиташ: „Мога ли да прекрача в твоето място по закона на Любовта?" – Можеш."

13. СОЦИАЛНИТЕ ВЪПРОСИ - АЛАРМА ЗА ОТКЛОНЕНИЕ

ПЪРВОТО ПРАВИЛО. Беседа от Учителя, държана на 3 Юли 1923 г. – В: I младежки събор на учениците от Всемирното Бяло Братство, 1-5.VII.1923 г., София. София. 1923. с. 72

„Всички тия социални въпроси, които днес се повдигат, това е аларма, за да ви отклонят от тази велика идея."

14. СВЕТЪТ СЕ ИЗДЪРЖА НЕ С КАПИТАЛИ И ПАРИ, А С ТРУД

СЪБЛАЗНИТЕ. Беседа от Учителя, държана на 23 септември 1923 г. - В: Двата природни метода. Беседи. Сер. VI. София. 1924. с. 42-43

„И, ако ние схванем тази велика мисъл, идването на Христа на земята, жертвата, която Бог е принесъл, ако се въодушевим са същите Негови мисли, с тази вяра на Христа, и да изпълним волята Божия, ние вярваме, че този свят ще се подигне в един ден, в един Божествен ден. Сега, във вашия ум ще остане мисълта: Може ли, аз съм стар, другояче съм свикнал, баща ми е ходил в друг път. – Може. В закона на Любовта няма нищо невъзможно. Например, някой казва: аз искам да изпълня волята Божия. Е, в какво седи изпълнението на волята Божия? Някой казва: аз искам да изпълня волята Божия, да служа на Бога. Бог нуждае ли се от нашето служене? От що се нуждае Той? Някое цветенце изсъхнало, ти минаваш по пътя, и Той ти казва: „Полей това цветенце!" Някое дете останало сираче, без баща и майка, Господ казва: „Иди, помогни!" Той като ни изпраща своята благословия, казва: „Идете, изпълнете моята воля, покажете на хората, как трябва да живеят!" И колко красив щеше да бъде светът, ако правехме своите добрини, и никой не ги знаеше! Сега, някога ние оповестяваме своите добрини, за да поощряваме другите. Някой път със своите добрини спъваме другите хора. Например, аз съм богат човек, дам 100 000 лв., запиша името си. Дойде един сиромах, той не може да даде повече от 5 лева, но като види записани 100 000 лв., не смее да даде и тях, честолюбие има. Затуй, трябва да се подпишат първо тези, които дават най-малко, а които са богати и дават повече, най-после трябва да се подписват, за да не се съблазняват сиромасите. А сега, вие виждате, дойде един лист с подписи, погледнете, казвате: видите ли, колко богат човек е този, колко пари е записал! Да, но туй, което той е внесъл, става причина да се изгуби толкова, колкото всичките сиромаси заедно биха внесли. И когато богатите дават, а сиромасите нищо не дават, светът не върви напред. И тъй, светът се подържа не от богатите, а от сиромасите. Друго изяснение на своята мисъл: **светът се издържа не с капитали и пари, а с труд.** Всички казват: „Дайте пари!" Не, **трудът е, който подържа света**. Трудът, който ние влагаме, ония работни ръце, ония работни маси, това не са маси, нито екземпляри, нито елементи, а **това са онези работещи души,** които влагат своята воля, които ден и нощ работят. **Аз наричам това „свещения труд", който подържа света.** И ние се нуждаем не от пари, а от труд. Има ли този свещен труд, парите ще дойдат. Парите са равносилни на онова, което ние добиваме от природата. В съвременния културен живот хората имат само една лъжлива идея. Правят сметки да се уравни бюджета. Не, трудът е, който оправя света. Когато всички почнат да работят честно и почтено, ние ще имаме един строй по-добре уреден, отколкото днешният. „Горко на света от съблазните!"

Аз казвам: имайте този урок – извадете съблазънта! Мъже и жени, братя и сестри, господари и слуги, учители и ученици, всички трябва да вървят в този път без съблазни. И навсякъде трябва да се проповядва онази свещена Любов, онзи свесен труд, взаимно почитание, взаимно уважение, взаимна любов, за да се изпълни волята Божия на земята.

Само по такъв начин ще дойде Царството Божие на земята!"

ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

Е. ИДЕЯТА ЗА КОМУНИТЕ И КАК ТЯ БЕ ПРОВАЛЕНА ПРИ БЪЛГАРИТЕ

1. Учителят Дънов е говорил много за комуните в началните години, понеже онези, които са го слушали са му задавали мислено тези въпроси.

2. За да се разгледа в цялост този важен въпрос съм извадил от Словото и поставил разделите от А до Д всичко онова, което е свързано с този проблем. Само така както съм го поставил той може да се разучи. Така го е разглеждал и Учителя пред слушателите си. Аз само съм го извадил и подредил.Вие ще го проучите.

3. Първите опити за комуни са правили различни идейни течения: толстоисти, анархисти, комунисти, последователи на Учителя Дънов. За доказателство виж последователно в „Изгревът" както следва:

том I, с. 435-436
том II, с. 129-131, 133-156, 167-169, 236-237
том III, с. 65-66
том V, с. 407-419
том VI, с. 199-204, 207-208, 227-228, 400-401
том VIII, с. 711-712

4. Всички опити за комуни от 1919-1944 г. направени от последователи на Учителя Дънов се провалиха. Причината?

Учителят казва:

„Когато се пробуди българското съзнание след 300 години, тогава ще се яви колективното съзнание в българите и ще бъдат готови за комуни и комунален живот."

5. Опитите на болшевиките в Русия в лицето на Сталин, като насилствено взимат земята на селяните се заплаща с десет милиона убити селяни според признанието на Сталин пред Чърчил. Бяха създадени колхози и совхози и накрая те се провалиха и СССР десетки години внасяше милиони тонове зърно от САЩ, за да се изхранва като заплащаше с износ на петрол.

6. В България след като комунистите идват на власт едно от първите постановления е от 13 април 1945 г. Министерският съвет приема Наредба закон за ТКЗС.

На 12 март 1946 г. е гласуван закон за трудовата поземлена собственост. На 5-7 април 1950 г. е приет примерен устав на ТКЗС. Онзи, който създава счетоводството и цялата организация е Александър Василев Периклиев, който е брат на Милка Периклиева.

На 2-4 декември 1957 г. е отчетена победа на кооперативния строй - 86,5% от земята е включена в ТКЗС. Започва големият опит.

7. Опитът на комунистите в България бе направен от 1945-1989 г. и бе напълно несполучлив. Селяните избягаха в градовете, поради лошото заплащане на селския труд. За да се прибере реколтата, се правеха бригади от ученици, студенти, работници, чиновници, и така се прибираше реколтата. Аз съм участвувал всяка година по няколко бригади за прибиране на сеното, на картофите, на зеленчуците и на плодовете. Тези бригади бяха задължителни.

8. След 1989 г. разтуриха ТКЗС, които имаха машини за обработване на земята. Разрушиха всичко и сега земята пустее, обрасла с трънe и бурене. А се внасят жито, зеленчуци, плодове от чужбина, докато при социализма внасяха само банани и портокали за Нова година. И се редяхме на опашки за тях. Чудя се само едно. Откъде намират валута за внесените от чужбина стоки? Отговор няма!

9. Онова поколение,което разбираше от земеделие измря отдавна., Онези, които работеха по време на социализма в ТКЗС са вече възрастни и не могат да работят.

10. Селата запустяха, всички избягаха от тях, а заедно с тях над 1 милион българи 25-35 годишни напуснаха България още през 1990 г..

11. И най-накрая като похлупак над всичкото запустение, Народното събрание през 2005 г. разреши да се продава българската земя на чужденци. А защо? Отговорът е този. Българите трябва да станат роби, а чужденците робовладелци от времето на Римската империя. Друго обяснение няма.

IV. УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ ЗА ВТОРАТА СВЕТОВНА ВОЙНА 1939 – 1945 г.

А. Причина за войната 1939-1945 г.

Б. Учителят Дънов и бомбардировките над София

В. Излети до Витоша на Учителя Дънов по време на бомбардировките

Г. Земята излиза от 13 сфера на Кали – Юга. Слуги на доброто и господари на злото

А. ПРИЧИНА ЗА ВОЙНАТА 1939-1945 г.

1. Причина за сегашната война

2. Майките и бащите ще победят като родят избитите от войната

3. България - пълен неутралитет

4. Защо става сегашната война

1. ПРИЧИНА ЗА СЕГАШНАТА ВОЙНА

ВЕЧНОТО БЛАГО. Беседа от Учителя, държана на 15 авг. 1943 г. – В: Вечното благо. Съборни беседи. София. 1944. с. 20

„Има два вида хора на земята: едните са носители на любовта, а другите – носители на безлюбието; носители на светлината и носители на тъмнината; носители на правдата и носители на неправдата. От прилагането на едното или на другото се определят резултатите. Сегашните войни, смутове и безпорядък се дължат на прилаганото на безлюбието, на тъмнината и неправдата. Това се дължи на миналото на човечеството. **Сега е краят на века, или, според индусите, ликвидиране на човешката карма**. Дошло е време да се платят всички полици. Никакво отлагане на дълговете не се позволява. Щом се платят дълговете, човешките умове и сърдца ще се обновят. – Остаряхме вече, не можем повече да работим. – Сега, именно, сте за работа. Сега трябва да възприемете новата светлина и топлина, които ще повдигнат умовете и сърдцата ви."

2. МАЙКИТЕ И БАЩИТЕ ЩЕ ПОБЕДЯТ КАТО РОДЯТ ИЗБИТИТЕ ОТ ВОЙНАТА

ПЛОДОВЕТЕ НА ДУХА. Беседа от Учителя, държана на 24 окт. 1943 г. – В: Новото начало. Утринни слова. София. 1943. с. 68

„Днес всички се питат, кой ще победи в сегашната война. Казвам: Майките и бащите ще победят. **Ония милиони хора, които умряха на бойното поле, трябва да се преродят**. Това ще направят майките и бащите, а не воюващите. Майките и бащите, братята и сестрите ще оправят света и ще освободят угнетените и нажалените. Трябва да се създаде ново поколение, нови синове и дъщери. Това ще направят всички майки и бащи: руските майки и бащи, английските майки и бащи, японските майки и бащи, германските майки и бащи – всички майки и бащи по лицето на земята. Те ще победят. С други думи казано: **Божественото ще победи**, то ще оправи света. Майката е символ на любовта, бащата – на мъдростта. Значи, любовта и мъдростта от една страна и истината – от друга страна ще победят света и ще го оправят. Това, което руши и разваля нещата, не е Божествено."

3. БЪЛГАРИЯ – ПЪЛЕН НЕУТРАЛИТЕТ

ЛЮБОВ И БЕЗСМЪРТИЕ. Лекция от Учителя, държана на 17 ноем. 1943 г. – В: Новият светилник. Общ окултен клас. Г. XXIII. София. 1946. с. 135-136

„Сега цяла София е неспокойна, разтревожена. – Защо? – **Защото политиците не послушаха. Казваше им се да пазят неутралитет**. *(Виж „Изгревът", том II, с. 317, с, 198, България - пълен неутралитет!)***Българите запазиха неутралитет само с Русия,** а на другите обявиха война. Какво ще спечелят с тая война? Тук имаше някакво користолюбие. Свързаха се с Германия, за да им даде Македония. Не са Германците, които ще им дадат Македония, нито останалите велики сили могат да ги задоволят. **Казват, че Русия ни освободила. Казано е,**

обаче, в Свещените книги, че само Бог освобождава. Следователно, Бог ни освободи чрез Русия. Каквито са заблужденията на народите и държавите, такива са и на отделните хора. Бащата казва: Да порасне веднъж сина ми, че да ме замести. – Не уповавай на сина си. Ти си син на Бога, временно си заел службата на баща и мислиш, че синът ти може да те замести. Като син, ти нямаш никакво отношение към Бога, а искаш твоят син да те замести. Мислиш, че си баща – това е въображение. Невежият човек още не е станал син или дъщеря, а си въобразява, че може да стане майка или баща. Когато станете добри и послушни синове и дъщери, едва тогава можете да станете бащи и майки. В това има известно съотношение."

4. ЗАЩО СТАВА СЕГАШНАТА ВОЙНА?

РОДЕНИ ОТ БОГА. Лекция от Учителя, държана на 5 януари 1944 г., - В: Новият светилник. Лекции от Учителя на Общия окултен клас. Г. XXIII. София. 1946. с. 313

„Питате: *Защо става сегашната война? Нужна ли е тя?* **Тая война е предсказана отдавна. Чрез нея Бог изправя света. Войната иде като резултат на отклоняването на хората от правия път**. Никой народ не е служил на Бога както трябва – и българите, и руснаците, и англичаните, и германците. – *Кой ще победи в тая война?* – Ще победи оня, който носи **любовта, мъдростта и истината.** Ще победи оня, който носи **живота, знанието и свободата**. Ще победи оня, който носи **движението, ученето и работата**. Това трябва да се разбере от всички! Вън от тия условия, никаква победа не може да се очаква. Днес се бият в домовете всички синове и големи и малки.

Б. УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ И БОМБАРДИРОВКИТЕ НАД СОФИЯ

1. Предупреждение за бомбардировките от преди 40 години
2. Вечерта ще има бомбардировка
3. Учителят и бомбардировките
4. Сирените и свистенето на бомбите
5. София бомбардирана поради непослушанието на българите към Учителя
6. Американските самолети пуснаха писалки и детски играчки, които експлодираха в ръцете на любопитните
7. Къде падат бомбите?

1. ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ ЗА БОМБАРДИРОВКИТЕ ОТ ПРЕДИ 40 ГОДИНИ

БЕЗОПАСНОТО МЯСТО. Беседа, държана от Учителя на 22 дек. 1943 г. – В: Новият светилник. Общ окултен клас. Г. XXIII. София. 1946. с. 269-271, 273-274

„Един ден, през време на бомбардировките, седим с един брат и се разговаряме. Той казва: Не зная, защо съм вътрешно смутен. Не се мина много, бомбардираха София. Той веднага слезе в града, да види, какво е станало у тях, със сестра му и майка му. Безпокойството му се оправда. Близо до тях паднала бомба и разтърсила и тяхната къща. Вратите били изкъртени, прозорците – също, част от мазилката на стените паднала, но майка му и сестра му останали здрави. Един техен познат бил малко контузен. Братът се явил навреме не да утешава, но да помага. Вратата е изкъртена, трябва да се пригоди някак. С отворена врата не може да се спи. *(Виж „Изгревът", том II, с. 308, с. 189)*

Ще кажете: Дано не дойде до нас. – И до нас е дошло. Като бият магарето по задницата, то казва: „Тъпан бие в долната махала." Като го бият по главата, казва: „Дойде и в нашата махала." В долната, или в горната махала са все до главата на магарето. Като бие тъпанът в долната махала, скоро ще дойде и в горната. Вие мислите, че сте в безопасност. Дали тъпанът бие в горната, или в долната махала, все е опасно. **Цели 40 години аз предупреждавах българите, какво ги очаква. Ако ме слушаха, нямаше да дойде това, което вече дойде. Никой не ме слушаше – нито управниците, нито духовенството**. Мнозина мислеха, че аз искам да стана министър, да заема висок пост. Нищо не ме интересува. Аз не се боря за човешки пост. Аз дойдох в света и взех най-малката служба, която никой не искаше. Моята идея не се стреми към високи места. На всички големци се радвам, без да се стремя към тяхното положение. Ако царят и българският народ ме бяха послушали, работите нямаше да вземат такъв обрат. Ония, които съветваха царя, не го съветваха, както трябва. Всеки си говореше, както знае. Всички му даваха криви съвети. *(Заб. Учителят гледа Лулчев и му говори, който по време на цялата беседа стои прав)* Аз и на царя казвах: Обичай Бога и на Него служи! Бъди добър с народа. Като служиш ти на Бога, и народът ще Му служи. И българският народ трябва да служи на Бога, както аз служа. Едно зная: Докато служа на Бога, аз съм човек. Щом престана да Му служа, от мене нищо няма да остане. Искам да разбирате нещата, както аз ги разбирам; да правите всичко, каквото Бог прави.

Как ще служите на Бога? – **Като внесете любовта в сърдцата и в душите си, а изнесете страха навън**. И без страх не може, но вложете любовта вътре в себе си, а страха изнесете отвън. Недоволен си, страхът е вътре, любовта – вън; доволен си – страхът е вън, любовта – вътре. Несправедлив си – страхът е вътре, любовта – вън; справедлив си – страхът е вън, любовта – вътре.

Сега всички очакват мира. Как ще дойде мирът? Светът може да се оправи в 24 часа, и мирът да дойде. Ако всички хора, всички народи възлюбят Бога, мирът веднага ще дойде. Обаче, хората не са готови още да възлюбят Господа. – Защо? – Защото всеки иска да заповядва. Мъжът иска да заповядва на жената; жената иска да заповядва на мъжа; децата искат да заповядват на родителите си, господарите – на слугите, слугите – на господарите. И това не е лошо, но, като заповядваш, да бъдеш готов да оправиш света. Кой ще оправи света? Едни мислят, че Русия ще оправи света; други мислят, че Германия ще го оправи; трети мислят, че Англия, Америка ще оправят света. Едно трябва да знаете: **Народите са слуги, които трябва да изпълняват Божията воля. Една велика държава съществува в света. Бог е създал света. Той знае законите. Той ще оправи света. Всъщност, светът е оправен, но хората трябва да излезат от калта, в която**

са попаднали. Докато са в калта, нищо не могат да постигнат."

„Когато се връщахме от Витоша, срещахме стотици и хиляди хора, напуснали красивата София и бягат по периферията. Всеки гледа да бъде далеч от София. Срещаме един инженер, богат човек, има голям апартамент в София, иска да си купи поне една стая някъде в околността, в селата, да бъде спокоен във време на тревоги и бомбардировки.

Сега не искам да ви плаша. **Аз плашех света преди 40 години. Каквото предстоеше да стане, аз го казах, с цел да се избегне това, което днес става в цялото човечество и специално в България**. Казвате: Кажи нещо ново. - Няма какво да кажа вече. Едно време казвах: Идат сто мечки от гората. Опитайте се да ги хванете и вържете. Ако не успеете, те ще причинят големи пакости. Мнозина ми възразяваха: Възможно ли е мечки да дойдат между хората? Казвам: И мечки идат, и вълци идат. Когато хората са най-щастливи, тогава идат и мечки и вълци. Дето има кошари с хубави и добре изхранени овце, там идат вълците. Ако кошарите са празни, нито един вълк няма да се приближи. Чудите се, защо иде злото. Много естествено, то има нужда от вас, от вашите овце. Радвайте се, че сте богати, но бъдете будни. Вземете всички грижи, да не дохождат вълците около вашите кошари. Пазете грижливо малкото семенце, което, посадено в земята, след години ще израсте, ще стане голямо дърво и ще даде изобилно плод. Какво ще кажете за бомбите от по 250 кг., каквито днес пущат от аеропланите? Какво ще видите на мястото, дето е паднала такава бомба? Това са делата на плътта.

Вие се стремите към големи работи. Бомбите вършат големите работи. Оня ден, когато бомбардираха града, видяхте какво правят големите работи. Мислите ли, че ако имате барут в избите си, ще бъдете в безопасност? Мислите ли, че взривните вещества ще стоят мирни във вашите складове? Не разсъждавайте детински. И хиляди да ви обещават, **никога не дръжте взривни вещества в себе си.** – Ще забогатеем. - Никакви пари не ви са нужни. Дръжте взривните вещества на хиляди километри далеч от себе си! Добри скривалища са направени в околността, но те са опасни, пълни са с взривни вещества.

Кое е най-безопасното място? – **Любовта.** Да носиш любов към Бога в сърдцето си, това е най-безопасното място, дето можеш да се скриеш. С любовта и в палат да влезеш, и в изба да се скриеш, ти си в рая - на най-безопасното място. Ти искаш да бъдеш в рая. Щом любиш, ще бъдеш в рая. Раят е място на любовта. Ако любиш Бога, ти си в рая; ако не Го любиш, ти си в ада. Любовта не е проява на физичния живот."

2. ВЕЧЕРТА ЩЕ ИМА БОМБАРДИРОВКА

ДВАТА ПЪТЯ. Беседа от Учителя, държана на 10 окт. 1943 г. – В: Новото начало. Утринни слова. София. 1943. с. 9

„И вие, които ме слушате, сте религиозни хора. Едно ви е нужно – знание, да се научите да говорите истината. **Никога не допущайте в ума си една неверна мисъл, в сърдцето си – едно неверно чувство и в душата си – една неверна постъпка.** Не давайте ухо на всичко, което се говори отвън. Някой слуша всичко, каквото се говори отвън, и го приема сто на сто вярно.

Преди няколко дена дойде един човек отвън и каза, че вечерта ще има бомбардировка. Богатите се уплашили много, задигнали част от богатството си и забягнали в близките села. Може да има бомбардировка, но може и да няма. Болният може ли да те бомбардира? Здравият може да те бомбардира; но болният - никога."

3. УЧИТЕЛЯТ И БОМБАРДИРОВКИТЕ

НОВО РАЗБИРАНЕ. Лекция от Учителя, държана на 24 ноем. 1943 г. – В: Новият светилник. Общ окултен клас. Г. XXIII. София. 1946. с.167-168

„От време-навреме аз отивам на екскурзия до хижа „Алеко", или по-близо. Като виждат това, някои казват, че ще има бомбардировка. – Защо? – Защото съм отишъл на екскурзия. Ще прекарам на планината един-два дена, после пак ще се върна. Ако през това време дойдат аеропланите, какво ще кажете тогава? Нали вярвате, че **без Божията воля не пада косъм от главата на човека**? Де остава вярата ви? Верно е, че без любов, без мъдрост и без истина нищо не става. Ние знаем, какво носят ония със самолетите. Те не носят Божието благословение. Те идат да накажат виновниците. Не се позволяват убийства. Какво правят днес? Тоя убиват, оня убиват, да не им пречат. Всички трябва да следваме Божиите пътища. Сега нападат Лондон, нападат Берлин – едни-други се нападат. Англичаните хвърлят бомби, германците хвърлят бомби, руснаците хвърлят бомби – всички се наказват и едни-други се учат: Трябва да служите на Господа! *(Виж „Изгревът", том I, с. 48-50)*

Казвате: По-скоро да дойде мирът! Тъй, както вие мислите, мирът не може да дойде. Докато децата в един дом се бият, бащата не може да донесе мира. Като ви наблюдавам, като изучавам хората, виждам, че едни от тях са германци, други са англичани, трети – американци, четвърти – руснаци, италианци, българи, всички са тръгнали със своите аероплани, със своите експедиции за наказване на виновните. Всички викат: Да се накаже тоя, да се накаже оня! Виждам една сестра се готви за нападане: приготвила самолета си, запасила се с бензин, чака момента. С нападане нещата не се разрешават."

4. СИРЕНИТЕ И СВИСТЕНЕТО НА БОМБИТЕ

ГОЛЯМОТО БЛАГО. Беседа от Учителя, държана на 15 дек. 1944 г. – В: Заветът на Любовта. Т. III. София. 1944. с. 122-123

„Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който ме яде, има живот в себе си." **Живият хляб е Словото.** Питам: Какво допринася моето Слово на хората, ако не могат да го ядат? Ако ядат Словото, лицето им трябва да се измени, да стане по-красиво; мисълта им трябва да се повдигне. Някои слушат Словото, но не става никаква промяна в тях. – Защо? – Не Го възприемат, не им е дадено. **Словото Божие е затворено за лошите духове на земята. Въпреки това, хората ги канят, стават врати за тях.**

Днес всички хора имат опитността на тия духове, на техния зловещ глас. Всички чувахте сирените, както и свистенето на бомбите. Те са подобни на звуците, които излизат от ада. Всички знаете тия звуци, но нищо не придобивате от тях. Ето защо, не карайте лошия човек да участвува в любовта.Заб. (За бомбардировките виж „Изгревът", том IV, с. 193-194)

Любовта не е за лошите хора; мъдростта не е за лошите хора. Животът не е за лошите хора; знанието не е за лошите хора; свободата не е за лошите хора. Движението не е за лошите хора; ученето не е за лошите хора; работата не е за лошите хора.

Защо лошите хора не трябва да се ползуват от тия блага? Слепият ползува ли се от светлината? Глухият ползува ли се от знанието? Ще оценявате благата!

Няма по-голямо благо в света от любовта. Няма по-голямо благо за човека от това, да има достъп до любовта. Тя не иска никаква философия. Любовта се опитва, както плода. Благо е, ако имаш възможност всякога да опитваш любовта.

Единственото нещо, което никога не се цапа, е любовта.
Единственото нещо, което не можеш да подцениш, е любовта.
Единственото нещо, от което не можеш нищо да отнемеш, е любовта.
Единствената сила, която от никого не се влияе, е любовта."

5. СОФИЯ Е БОМБАРДИРАНА ПОРАДИ НЕПОСЛУШАНИЕТО НА БЪЛГАРИТЕ КЪМ УЧИТЕЛЯ

БОЖИЯТА ВОЛЯ. Беседа от Учителя, държана на 26 дек. 1943 г. – В: Новото начало. Утринни слова. София. 1943. с. 240, 249-250, 258-260

„Не говори за неща, които не са станали. Говори за онова, което е предсказано да стане. И, като стане, всички ще го видят. Вие не знаете, какво ще стане; не знаете, коя част от София ще нападнат самолетите. Някой иска да знае, коя част на града ще нападнат. Като стане, ще видите. Сега, при бомбардировките, виждате, колко слабо същество е човекът. В известни случаи той е по-слаб от комара. Комарът е доста издръжлив. Същевременно, човек е страхлив и неустойчив. Той е неустойчив и в мислите, и в чувствата – в любовта си, във взимането и даването. Затова е казано в Писанието: „И разкая се Бог, че направи човека."

„Питам: Какъв гадател е оня, който не може да оправи своя живот? Аз не вярвам в пророци, които не могат да оправят своя живот. Аз не обичам ония пророци, които говорят лъжи. Всички сте пророци, но не знаете кога ще бомбардират София. – Ще бомбардират ли София? – Може да я бомбардират, може и да не я бомбардират. **Питат ме, защо ходя на планината. – Отивам при Господа.** Той е на планината. Ако софиянци са без Господа, зная какво ще стане със София. Каквото стана със Содом и Гомор, това ще стане със София. Господ не е между грешните хора. Той е на Витоша, като планина. Ако търсите Господа, ще Го намерите на Витоша, на планината. Някой не обичат да се качват по планините, мързи ги, не им се ходи. Други минават за герои, затова ходят. Трети ходят от страх. Не е лесно всеки ден да извървяваш по 18-20 км. път нагоре и надолу, да се качваш и слизаш от планината. Оставаше ли Христос вечер в Ерусалим? Той отиваше на планината. Всяка сутрин, като отивам на планината, срещам един млад свещеник, който ме поздравява любезно. Той слиза в София и се чуди, какво правя на планината. Според мене, София е праздна кесия. Тя ме интересува дотолкова, доколкото мога да туря нещо в нея. – Трябва да почиваме. – Докато си в почивка, ще седиш в къщи. Щом се свърши почивката, ще излезеш, ще отидеш в духовния свят. – Какво ще стане със София? – Да не изкушаваме Господа. Когато Господ реши да погуби Содом и Гомор, прати ангели при Аврама да му съобщят тая вест. Тогава Аврам запита: Господи, ако има сто души праведни, ще погубиш ли тия градове? – Няма да ги погубя. Понеже нямаше десет души праведни, Содом и Гомор изгоряха. Сега някои питат, какво ще стане със София. – Ако в София има десет души праведни, кожата й ще остане здрава. Ако няма десет души праведни, ще й одерат кожата. **Лошото, което става в България, е за непослушанието на българите. От 30-40 години говоря на българите, но те не са готови да изпълнят Божията воля. Аз им говоря, а те хвърлят кал върху мене.** Заблуждавал съм хората. Аз не създадох света. Следователно, всички трябва да се подчиняват на онова, което Бог е вложил във вас – на Божественото. Вие се

занимавате с чуждите работи, а своите оставяте настрана. Значи, занимавате се с мъчните работи, а лесните оставяте настрана."

„Сега всички се страхуват да не падне отнякъде някоя бомба, да не ви бомбардират. **Когато изхвърляте бомби от устата си, не се страхувате. Една такава бомба може да скара 10-20 души**. Да скараш няколко души само с една дума, това не е ли бомба? Това не е ли поражение? Казваш за някого: Не вярвай на тоя човек, той е голям лъжец. Това не е ли бомба? Не говори зад гърба на човека. Ако искаш да му кажеш нещо, бъди смел, кажи му го в очите. Първо се помоли на Господа да го просвети; после му кажи, каквото си намислил. Кажи му: Не искам да говоря лошо за тебе пред другите. Казвам ти направо, че това, което вършиш, не е добро.

Казвам на всички: Блажени сте, ако познавате пътищата Господни. Днес всички хора са поставени на изпит, сами да разберат доколко познават Господните пътища. Досега бомбардираха София няколко пъти. Три пъти бях в града, един път на Витоша и един път вън от града. **Ако българите бяха ме послушали, София нямаше да пострада. Не казвам, че мене трябва да слушат. – Господа трябва да слушат, да приложат учението на Христа**. Да оставим настрана това, което аз говоря. Приложете това, което Христос е говорил. Ако българите, англичаните, русите, германците, италианците бяха приложили Христовото учение, нищо лошо нямаше да им се случи. **Божието Слово, преди две хиляди години и сега, е едно и също. Във всички времена и епохи Божието Слово е еднакво ценно.** Божествените неща никога не губят цената си. Колкото ценни са били едно време, толкова ценни са и сега. Едно време Божественото е било пъпка, сега е цвят, след време ще бъде зрял плод. Не е въпрос за греховете на хората. Аз говоря за живия Бог – Бог на Любовта. Зная, че Той е единственият, Който обича грешниците. Казано е в Писанието: „Бог не съизволява в смъртта на грешника." Сега пред ужаса на бомбите всички хора са готови да жертвуват. Страхът ги прави щедри. Човек трябва да бъде еднакъв и в лошите и в добрите времена."

6. АМЕРИКАНСКИТЕ САМОЛЕТИ ПУСКАХА ПИСАЛКИ И ДЕТСКИ ИГРАЧКИ, КОИТО ЕКСПЛОАДИРАХА В РЪЦЕТЕ НА ЛЮБОПИТНИТЕ

ЧОВЕШКА И БОЖЕСТВЕНА ЛЮБОВ. Беседа от Учителя, държана на 28 ноем. 1943 г. – В: Новото начало. Утринни слова. София. 1943. с. 139-140

„В сегашната война неприятелят устройваше различни примки. Някъде пущаха от самолетите различни предмети: писалки, бонбониери за деца, играчки. Но всяка играчка или писалка струваше един живот. Те бяха пълни с взривни вещества. Едно докосване до тях причиняваше голямо нещастие. Като знаете това, не пипайте предмети, които неприятелят ви е подхвърлил. И в човешкия живот има мисли и чувства, които съдържат взривни вещества. Достатъчно е да се докоснеш до тях, за да експлодират. Те са турени на пътя от черните братя. Много хора страдат от такива малки пера или писалки. Като ги намерят, турят ги в джоба си, а после се чудят, защо ги боли сърдцето."*

**Заб. на съставителя на „Изгревът" д-р Вергилий Кръстев (Аз познавах няколко осакатени човека от тези писалки, наподобяващи автоматични писалки, които се пълнеха с мастило и с тях се пишеше.До 1970 г. българите пишеха с автоматични писалки ,които се пълнеха с мастило.)*

7. КЪДЕ ПАДАТ БОМБИТЕ?

ЧОВЕШКА И БОЖЕСТВЕНА ЛЮБОВ. Беседа от Учителя, държана на 28 ноем. 1943 г. – В: Новото начало. Утринни слова. София. 1943. с. 142-153

„Благодари за всичко, което придобиваш в живота. – Искам да бъда щастлив. **На земята щастие няма. В бъдеще, щастието ще дойде на земята, но при сегашните условия е невъзможно.** Бог приготвя бъдещите условия. Как е възможно днес да се говори за щастие, когато хората воюват, когато спитват силата на четири-петтонните бомби?

Защо става война между народите? – Защото не обичат Бога. Ако народите, както и отделните хора, обичаха Бога, войната никога нямаше да стане. Всички проявяват любовта си по свой начин. Германците проявиха любовта си към англичаните по свой начин – 600 пъти бомбардираха Лондон. Сега англичаните им отговарят със своята любов. Те започнаха да бомбардират Берлин. Всички воюващи прилагат Мойсеевия закон: „Око за око, зъб за зъб." След всичко това, хората разискват върху въпроса, кой народ е прав. От Божествено гледище, никой не е прав. **Право има само Божията Любов. Без любов към Бога нищо не се разрешава.** Това е закон, който се отнася, както за отделния човек, така и за всички народи, за цялото човечество, за цялото небе. Без любов към Бога нищо не се постига. Дръжте се за Божията Любов, като условие за истинския живот.

Човешката любов е на страха, а Божията любов – на свободата. Ако искаш да се освободиш от страха, трябва да станеш слуга на Божията Любов. Само Божията Любов е в състояние да кредитира и помага на хората. От човека се иска истинско служене на Божията Любов. Това всеки трябва да знае и да го изисква от себе си, а не от другите."

„Като дойдоха бомбите над София, всички се уплашиха, трепериха от страх. Някъде се събираха по много души заедно, да си дават кураж. Те не знаят, че така привличат вниманието и могат да пострадат повече, отколкото, ако човек остане сам. При това, не забравяйте, че от невидимия свят е определено, де да падне бомбата. Мислите ли, че за Христа не беше определено, да бъде разпнат? Христос се моли, ако е възможно да се отмени горчивата чаша. Не е лесно да съзнаваш, че си Син Божи и да бъдеш разпнат като най-голям грешник. **Най-после, като мина през големи страдания, Христос се подчини на един закон, който ще изучавате в бъдеще.**"

„Сега, да се молим, да не ни намерят бомбите. Ако вървим по пътя на човешката любов, ще ни намерят. Ако вървим по пътя на Божията Любов, няма да ни намерят. *(Виж "Изгревът" том II с. 296-297, N170.)* Да се молим на Господа: Господи, избави ни, за да можем отсега нататък да се посветим, да служим на Твоята Любов. Ако не се молите, бомбите ще ви посещават. Тия посещения показват, че още сте в човешката любов. – Какво трябва да се прави, за да не ни посещават бомбите? – Молете се. Кажете: Избави ни, Господи от злото, за да Ти служим!

Кога ще дойде мирът? – Когато пожелаем – от нас зависи. Мирът ще дойде по нов начин – по Божия път. Единственият, Който може да донесе мира в света е Бог. Когато се обърнем към Бога с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си сила, мирът ще дойде. Когато всички народи се обърнат към Бога и Го възлюбят, мирът ще дойде.

„Да възлюбим Господа с всичкия си ум, с всичкото си сърдце, с всичката си душа и с всичката си сила."

В. ИЗЛЕТИ ДО ВИТОША НА УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ ПО ВРЕМЕ НА БОМБАРДИРОВКИТЕ

1. Симеоновските деца вървят след Учителя
2. Екскурзия до хижа Алеко
3. Самолетите търсят Учителя Дънов
4. Защо Учителят ходи на планината по време на бомбардировките?
5. Излети до Витоша по време на бомбардировките

1. СИМЕОНОВСКИТЕ ДЕЦА ВЪРВЯТ СЛЕД УЧИТЕЛЯ

БЕЗОПАСНОТО МЯСТО. Лекция от Учителя, държана на 22 дек. 1943 г. – В: Новият светилник. Общ окултен клас. Г. XXIII. София. 1946. с. 278-280

„Вчера, като отивахме на Витоша, към село Симеоново ни настигнаха три деца, които тръгнаха с нас. Ние вървим – аз и още един брат, бързо се изкачваме, но и децата вървят с нас. Братът ги запита, отде са, в кое отделение са, и те отговаряха. Ние се качваме нагоре, и те след нас. Разбрахме, че те имат намерение да ни следват докрай. Накарахме ги да съберат малко клечици за огън. Те събраха доста клечици и когато стигнахме на определеното място, помогнаха на брата да накладе огън. Братът отиде за вода, и те го придружиха. Седнахме да обядваме. Те се отдалечиха малко настрана. Те казаха, че нищо не си носят, учат се да минават без обяд. Искат да ядат по два пъти на ден: сутрин и вечер. Едното момче си отиде, останаха само двете. От града дойдоха четири сестри – станахме всичко девет души. Започнахме да се храним. С нас заедно седнаха и децата, взеха участие в молитвата. Дадохме им по три ябълки и по една филия хляб. Така прекараха и те целия ден с нас. Те никога не са присъствували на молитва. Ние се обърнахме на изток, и те се обърнаха, свалиха шапките си и застанаха прави с всичкото си благоговение. Като свършихме молитвата, те се сбогуваха и слязоха надолу радостни.

Казвам и на вас: Без да ви канят, тръгнете сами нагоре, в Божествения път. Не чакайте да ви канят. Като видите, че някой тръгва в Божествения път, тръгнете и вие след него. Чакате да ви канят по няколко пъти. Вижте, как постъпиха децата от Симеоново. *(Виж „Изгревът", том I, с. 53-55)*

Братът по няколко пъти им каза да се върнат, но те вървяха след нас. Едното от децата беше по-интелигентно, минаваше в по-горно отделение с поторка, а другите две – с тройка. Петорката представя майката, а тройката – синът, или дъщерята. Значи, майката е любознателна, добре учи, а синът е по-слаб. Когато майката е учена и умна, и синът е учен и умен. Ако днес не е такъв, ще стане в бъдеще. Пак ви казвам: **Тръгнете в Божествения път, без да чакате покана**. Когато светлите духове тръгват напред, върви и ти след тях. Върви без страх. По пътя ще намериш съчки за огъня. Добрите постъпки са съчките, които ще поставиш на Божествения огън, за да принесеш своята жертва. Огнище без огън не съществува. Огънят е мястото, дето животът се проявява. Влезте в Божествения живот, дето нещата горят, без да изгарят. Влезте в безопасния път – в пътя на любовта.

Радвайте се, че живеете в епоха, когато можете да прогледате. Единствената сила, която може да отвори очите на човека е Любовта."

2. ЕКСКУРЗИЯ ДО ХИЖА АЛЕКО

НОВО РАЗБИРАНЕ. Лекция, държана на 24 ноем. 1943 г. – В: Новият светилник. Общ окултен клас. Г. XXIII. София. 1946. с. 169-173

„Ето, преди няколко деня отидохме с братя и сестри на екскурзия до хижа Алеко. *(Виж „Изгревът" том III, с. 157, N 21)*

Ония, които не дойдоха, си представят всичко идеално. Те си мислят: Леко пътуване, с автомобил отидоха. В същност, отидохме пеш. Братята питаха, да вземат ли автомобил, но аз отказах. В ума си аз никога не държа мисълта за превозно средство. Всякога разчитам на двете колела, които природата ми е

определила. Тръгнахме в 6 S ч. сутринта и стигнахме на хижата в три и половина часа след обяд. Значи, пътувахме всичко девет часа с почивки. На хижата ни дадоха една стая – студена, без отопление. Поискахме въглища, сами да запалим печка. Въглищата бяха ситни, не горяха добре. Ние се наредихме около печката, но тя не гореше и беше доста студено. За една кофа въглища ни поискаха 150 лева. Важно е, че не горят. Казаха ни, че не продавали въглища, трябвали на тях. Какво да правим, не се седи на студено. Тогава ни посъветваха да си насечем дърва от гората. Взехме една брадва, насякохме си дърва, запалихме печката и се стоплихме добре. Следната вечер имахме 30° топлина в стаята. Както виждате, навсякъде са нужни хора с инициатива, да са готови за работа. Докато дойдем до хижата, двама братя и една сестра носеха големи, тежки раници. Другите носеха малки, леки раници. На братята, които бяха много натоварени, от време-навреме пращах по малко ток, да се ободрят. Така, незабелязано, стигнахме. Когато трябваше хляб, благославях житното зърно, и хлябът пристигаше. *(Виж „Изгревът", том III, с. 158, N 21)*

Под „житно зърно" аз разбирам съзнанието на човека. Когато умът, сърдцето и душата на човека са отворени, хлябът всякога иде. Седим с един брат и се разговаряме за житното зърно. След това казах да пратим някого да донесе хляб. В това време един от нашите братя слиза от Черни връх и носи един голям хляб за нас. *(Виж „Изгревът", том III, с. 158)* Той остана между нас 24 часа да си почине и да се види с всички. След малко иде друга сестра и носи още един хляб. Ето какво значи, да благословиш житното зърно. Казвам: Господ и от Витоша мисли за нас. Той се прояви и чрез брата, и чрез сестрата. Бог е и в мене, и във всички хора – чрез всички се проявява. При това положение, аз смело вървя напред, защото Бог е зад мене. Това е моето разбиране. Аз вървя напред с бастона си и си казвам: Виждам Господа навсякъде. Той приготвил хляба и в София, и на Витоша. Той изнесе товара чрез братята. Като гледах, с каква любов братята носеха тежките раници, виждах как Бог работи, как им помагаше. Имайте вяра. Бог е в нас и ви помага. Той е във всичко добро. **В една държава има ред и законност – Бог е в тая държава.** Отивате някъде, посрещат ви добре – Бог ви посреща. На тръгване за хижата заваля дъжд. Казвам: Няма да вали. Нашата екскурзия е предвидена. Наистина, дъждът престана, и ние се качихме на 1800 м. височина. Някои искаха да се качваме още, но счетох, че това беше достатъчно.

Да благодарим за всичко, което ни се дава. Докато слънцето изгрява, Бог е с нас. Докато звездите изгряват, Бог е с нас. Докато вятърът вее, Бог е с нас. Докато има хляб, Бог е с нас. Обърнете се назад и вижте, какво сте получили. Казвате: Това нямаме, онова нямаме. Бог е във всичко, което имате, а не в онова, което нямате. – Празен е умът ми. – Бог не е с тебе. – Празно е сърдцето ми. – Бог не е с тебе. – Сила нямам. – Бог не е с тебе. Като се качихме на планината, ние разделихме всичко по братски и го изядохме. За всичко платихме скъло; разходката ни не излезе евтино. Питаха ме, доволен ли съм от екскурзията. Казах, че съм доволен и от студената стая, и от скъпия и лош кюмюр, но най-доволен съм от хляба, който ни донесоха от Черни връх и от София. Ние всякога сме доволни от това, което Божията любов и Божията мъдрост носят. На тръгване за планината валя малко, имаше и малко вятър, но на връщане не капна нито капка дъжд, а вятърът беше зад нас, та ни подкарваше. Като вървяхме из планината, спирах се да питам братята и сестрата, тежат ли им раниците. И тримата казаха, че са свикнали, не ги усещат."

„Когато тръгвахме за хижата, аз си взех няколко книги за четене, като мислех, че там има електрическо осветление. Оказа се, че няма електрическо осветление, и си послужихме с газена лампа. Желая ви да имате вътрешна електрическа инсталация, да си послужите с нея, когато ви потрябва. Първата вечер прекарахме на хижата много добре, особено след донасянето на хляба. Всички пяха много хубаво, гласовете се сливаха в един. Братът, който донесе хляба,

остана много доволен. С него заедно бяхме десет души. *(Виж „Изгревът", том VII, с. 548, N 35)* Като махнем нулата на десетте, остава единицата – Господ, Който беше с нас. Пяхме, разговаряхме до 12 ч. вечерта. На сутринта излязохме да видим изгрева на слънцето, което изгря чисто, без облаци и мъгла."

3. САМОЛЕТИТЕ ТЪРСЯТ УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

ЧОВЕШКА И БОЖЕСТВЕНА ЛЮБОВ. Беседа от Учителя, държана на 28 ноем. 1943 г. – В: Новото начало. Утринни слова. София. 1944. с. 132-133

„От няколко време ходя често на Витоша, правя разходки по планината. Който не знае причината за това, мисли, че нарочно излизам вън от града, крия се от бомбите. В същност, въпросът е поставен другояче. **Ако следите, кога стават бомбардировките, ще видите, че те стават, когато съм в града, а не когато излизам на планината**. Много естествено, крадците и разбойниците не търсят бедни хора, но богати, защото има какво да вземат от тях. **Те търсят мене.** *(Виж „Изгревът", том II, с. 307-308, N 188; том I, с. 56)*

Когато мене оберат, и вие губите. Докато съм богат, вие се ползувате от моето богатство; щом обеднея, и вие губите. Не говорете неща, които не разбирате. Трябва да разбирате любовта. Човешката любов е на мястото си като човешка. Божията Любов е на мястото си, и нищо не може да я измести. Човешката любов е мътна вода, която се пречиства само от Божията Любов. Очисти ли се от утайките и калта, човешката любов се повдига. Не е страшна калта във водата, защото тя е примес, не е нейна съставна част. Както се пречиства водата, така се пречиства и човешката любов, а именно, по пътя на ума и сърдцето. **Умът се пречиства чрез светостта, а сърдцето – чрез страданието**. Казват за някого, че е свет човек, а за друг, че е чист. Светият човек е умен, а чистият - добър. Не смесвайте светостта с чистотата. Светлина има в ума, чистота – в сърцето."

4. ЗАЩО УЧИТЕЛЯТ ХОДИ НА ПЛАНИНАТА ПО ВРЕМЕ НА БОМБАРДИРОВКИТЕ?

НАЙ-ВЕЛИКАТА НАУКА. Беседа от Учителя, държана на 12 дек. 1943 г. – В: Новото начало. Утринни слова. София. 1943. с. 194-195, 203

„При сегашните бомбардировки хората дадоха достъп на различни слухове. Дойде един познат при мене и ми каза: Нашите свалили 30 неприятелски самолети. След него дойде друг, който донесе официално съобщение, че нашите свалили три неприятелски самолета. Числата 30 и 3 не са едно и също. **Някои казали, че ходя на планината да се моля**. Не говорете за неща, които не разбирате. Ако ходя на планината да се моля и въпреки това, ни бомбардират, каква молитва е моята? Бог казва: „Сине мой, дай ми сърдцето си!" Ако българинът иска да стане човек, готов ли е да даде сърдцето си на Бога? Готови ли са българите да направят всичко, каквото Бог им каже?

Не говорете за неща, които не знаете и които не са станали. Аз ходя на планината, но вие не знаете, причината за това. Вие не знаете, защо излизам вън от града. Някое цвете има силен аромат. Аз се отдалечавам от него. - Защо? - Искам да намеря крайния предел, додето стигна уханието на това цвете. Ако се приближавам до някое цвете, искам да усетя миризмата му отблизо. **Когато се**

отдалечавам от хората, аз се приближавам към Бога, за да кажа нуждите на тия хора. Значи, искам да им помогна. Отдалечавам се от хората, за да възприема нещо от Бога, което да им дам после. В тоя смисъл, **отдалечаването и възприемането имат една и съща крайна цел – даването**. Като се приближавам към Бога, приемам нещо – като се отдалечавам от хората, работя. Това означава излизане от къщата и влизане в къщата. Излизането е едно нещо, влизането – друго."

„Сега всички хора се страхуват от бомбите. Не може без страх, но страхът трябва да остане отвън, а любовта отвътре. И вие, които живеете на Изгрева, също се страхувате. Всички искат да бъдат близо до мене. *(Виж "Изгревът" том I с. 48-50)* Дървото, за да израсте, да цъфне и да завърже плод, трябва да бъде далеч от слънцето. То е на разстояние 150 милиона километра от слънцето. Важно е дървото да бъде в такова положение към слънцето, че правилно да възприеме светлината. Важно е, какво положение има човек към Божията Любов."

5. ИЗЛЕТИ ДО ВИТОША ПО ВРЕМЕ НА БОМБАРДИРОВКИТЕ

МАЛКОТО ДОБРО. Лекция от Учителя, държана на 29 дек. 1943 г. – В: Новият светилник. Общ окултен клас. Г. XXIII. София. 1946. с. 293-296

„Вчера ходихме на разходка до Витоша. Колкото по-нагоре се качвахме, снегът ставаше по-дълбок, достигна до 25-30 см. дълбочина. Питат ме, защо ходя там. Искам да използувам чистия въздух. Извървяхме около 20 км. път, отиване и връщане, но чистият въздух заслужава да го посетим. Движението е мъчно, мускулите се уморяват, защото краката се хлъзгат по снега. Качихме се горе, изморени, потни, салонът, полянката, не е отоплена, но всички се преоблякохме. Накладохме огън, пихме гореща вода. Всеки от нас изпи най-малко по един литър вода. На отиване се поизмъчихме, но връщането беше отлично – никаква умора.

Същият закон действува и в живота. На младини човек се качва нагоре, на старини слиза надолу. На младини приема енергия, а на старини се ползува от тази енергия. Като погледна от планината към София, чувствувам ада, в който хората живеят. Всички са настръхнали, всеки бяга, дето очите му видят. Навсякъде ужас! **Аз се разговарям с Господа**. Той пита всекиго: *Де бяхте досега? Защо не ме слушахме? Защо не изпълнихме волята ми? Толкова години вече ви говоря, вие затваряте ушите си, нищо не искате да знаете. Сега и аз ви питам: Какво ще отговорите на Господа?* **Щом не можете да отговорите, бомбата пада върху вас.** Колко българи има убити досега? Руснаци, англичани, германци са умити милиони и милиони, а българите мислят, че така ще мине, нищо няма да ги засегне. Няма да ги избегне съдбата. *(Виж „Изгревът", том II, с. 304, N182)*

Като влезеш в банята, телякът що дойде да те търка. Важно е, да е майстор, да те измие добре, без да охлузи кожата ти. Не е лошо, че ще те съдят, но дано съдията не охлузи кожата ти. Днес ще ти наложат големи наказания за малки погрешки. Има случаи, когато за големи погрешки налагат малки наказания."

„Аз ходя вече 35 деня на Витоша, всеки ден извървявам по 18-20 км. Питате ме, защо ходя. Калявам волята си. Не е лесно, всеки ден да вървиш по 18-20 км., да се върнеш уморен и на другия ден пак да тръгнеш. (*Виж „Изгревът", том VII, с. 541-542, N25; с. 551-552, N39)*С това аз давам пример на хората и казвам: Ако всеки ден не извървявате до Господа по 18 км. и не се връщате назад, не можете да станете човеци. Ще отивате при Господа и ще се връщате, докато разрешите въпросите си. Освен Бог, никой друг не може да разреши въпросите ви.

Любовта се разрешава по закона на любовта, мъдростта се разрешава по закона на мъдростта.

Истината се разрешава по закона на истината.

Правдата се разрешава по закона на правдата.

Свободата се разрешава по закона на свободата. – Защо трябва да ходим при Господа? Колко пъти трябва да отиваме при Господа? – С едно отиване въпросите не се разрешават. Всеки ден, още със ставането си от сън, ще отиваш при Господа и ще видиш, какви са отношенията ти към Него. Ако отидете в невидимия свят, между ангелите, такива, каквито сте, мислите ли, че ще ви приемат? Ще приемете ли във вашия чист, добре нареден апартамент човек с нечисти дрехи и кален? Той трябва първо да се окъпе и преоблече с чисти дрехи, и тогава да влезе във вашия дом. Вие трябва да се изчистите от външната нечистота. После ще се изчистите и от вътрешната си нечистота. Вчера, като отивахме на планината, с нас дойдоха две кучета – едното овчарско, другото – птичар. Второто куче вървя до едно място добре, но после започна да крета, да изостава назад. – Защо? – Между пръстите му влязъл сняг, полепил се по космите, и то не може да върви. Един брат се спря, хвана двата му крака, изчисти снега, и то тръгна добре. Кучето благодари, че влизат в положението му. Дето е чистотата, там движенията са свободни."

Г. ЗЕМЯТА ИЗЛИЗА ОТ 13-та СФЕРА НА КАЛИ-ЮГА.

СЛУГИ НА ДОБРОТО И ГОСПОДАРИ НА ЗЛОТО

1. Земята излиза от 13-та сфера
2. Познаване на доброто и злото
3. Край на Кали-Юга,
   край на Черния век
4. Не се борете със злото
   в себе си
5. За доброто работи, а
   злото - за вас ще работи
6. Станете слуги на доброто
   и господари на злото

1. ЗЕМЯТА ИЗЛИЗА ОТ 13-та СФЕРА

ВЕЧНОТО БЛАГО. Беседа от Учителя, държана на 15 авг. 1943 г. – В: Вечното благо. Съборни беседи. София. 1944. с. 17

„Време е вече хората да приемат любовта и да влезат в новия живот. **Земята излиза от 13-та сфера**, в която е била досега – сфера на изпитания и страдания, на нещастия и мъчнотии. **В бъдеще няма да дохождат лоши хора на земята, няма условия за тях**. Те ще изчезнат така, както са изчезнали големите допотопни животни. Казано е в Писанието: „Кротките ще наследят земята" Колко от сегашните хора са кандидати за това наследство? Малко хора са готови да наследят земята. Много цигулари има днес, но малцина могат да участвуват в симфонически оркестър. Много християни има на земята, но малцина свирят в симфоничния оркестър на живота. Не е лесно да свириш по всичките правила на новата музика. Време е всеки да направи опит, да прояви изкуството, силата и умението си в свирене, в правене на добро."

2. ПОЗНАВАНЕ НА ДОБРОТО И ЗЛОТО

БЛАЖЕНСТВАТА. Беседа от Учителя, държана на 5 септ. 1943 г. – В: Вечното благо. Съборни беседи. София. 1944. с. 228-229

„Познаване на доброто и на злото." Думата „познаване" подразбира отношение. Да познаваш какви са твоите права и задължения към къщата ти, това е закон за собственост. Имаш къща, която можеш да владееш само чрез крепостен акт. За да познаваш един език, трябва да го говориш. Като говориш френски или немски, например, ти познаваш едновременно и добрите и лошите му качества. Всяко нещо има две страни: добра и лоша. Следователно, и същества от духовния свят биват добри и лоши. Добрите същества правят добро на хората, а лошите им причиняват пакости. Добрите същества създадоха добрите мисли, чувства и постъпки; те създадоха добрите и полезни растения и животни, за да бъдат в услуга на човечеството. Лошите същества създадоха лошите мисли, чувства и постъпки. Те създадоха вредните растения и животни, да пакостят на хората. Това, което осакатява и изопачава човешкия ум, сърдце и воля е зло. Това, което подобрява състоянието на ума, сърдцето и волята, е добро. Ако не можеш да различаваш доброто от злото, ти нямаш никакво знание. **Отдалечаването на човека от Бога е зло. Приближаването му към Бога е добро. Това са два процеса, които се извършват постепенно, а не изведнъж.**„

3. КРАЙ НА КАЛИ-ЮГА, КРАЙ НА ЧЕРНИЯ ВЕК

СИНОВНО ОТНОШЕНИЕ. Беседа от Учителя, държана на 17 окт. 1943 г. – В: Новото начало. Утринни слова. София. 1944. с. 45-47

„Когато се говори за съзнанието на народите и на цялото човечество, виждаме, че те са останали назад. **Много трябва да се работи върху съзнанието на един народ, за да се повдигне до нуждната висота**. И отделният човек не е прогресирал много. Въпреки това, някои хора се опитват да пророкуват. Често се чува пророчеството на тоя, на оня, кой народ ще победи в сегашната война. Ново

слънце ще изгрее! То се приближава вече към земята. Щом се яви първият лъч на това слънце, войната ще престане. Тогава хората ще разберат, че не трябва да се бият. Право ли е двама братя да се бият? Те се бият, защото са пияни. Като изтрезнеят, ще си подадат ръка. Днес се бият християнски народи. Какво ще спечелят от войната? Ще видят, че не са разбрали още Христовото учение. **Както евреите не приеха на времето Христовото учение, така и сегашните християни не разбраха Христа.** Да се биеш, това не е в съгласие с Христовото учение. Войната е остатък от езичеството. Казано е в Писанието: „Той отначало беше отцеубиец." За кого се говори в тоя стих? – За черните братя, последователи на черната ложа.

Помнете: Любовта изключва убийството. Човек няма право да убива. Грънчарят, който прави грънците, има право да ги чупи. Обаче, чиракът, който само помага, няма това право. Следователно, ако войната е от Бога, на място е; ако е от хората, не е на място. Има ли право конят да ритне човека и да го убие? Ако си позволи това, куршумът го чака. В съзнанието си човек минава през една тъмна нощ – Кали Юга. Попадне ли в тая нощ, той може да извърши най-голямото престъпление. Външно човечеството има добри условия за развитие, но вътрешно то минава през тая тъмна нощ – Кали Юга. Дълъг е периодът на тъмната нощ. Той започна от съгрешаването на първите човеци и продължил до времето на Христа. Христос дойде на земята да каже на хората, че това тъмно време изтича. Сегашното време е край на Кали Юга, край на черния век. Като изтече това време, ще настъпи светлият век на човечеството. Идат вече светлите братя на земята. Иде новото време в света. Някои от светлите братя ще се въплътят, други ще се вселят. И едните, и другите ще бъдат видими. Те ще разрешат всички въпроси правилно. Те ще напишат: Не е позволено на хората да се бият. Какво допринася войната? Хиляди и милиони хора умират, хиляди и милиони хора се осакатяват. Всички тия хора са гласували за войната. Днес всички следят с интерес кой ще победи: германци, руснаци, италианци, или англичани. Пророците предсказват едно, вестниците пишат друго – всички очакват края на войната.

Казвам: **Горко на ония хора и на ония народи, които не вървят в Божия път!** Това е пророчество. Бог е против ония синове на непослушанието, които не вършат Неговата воля. В това отношение, всички хора са под един знаменател. Пред Бога и германци, и руснаци, и италианци, и англичани – всички са на едно стъпало. **Пред Бога всички народи са непослушни. Всеки народ преследва своите лични интереси, а не интересите на Божието Царство.** Така е било, така е днес, но бъдещето носи новото. Всеки човек, всеки народ първо ще има пред вид интересите на Бога, а после своите. Всеки ще разбере, че това, с което разполага, не е негово. Слънцето, от което се ползуваме, наше ли е? Растенията, цветята, камъните, въздухът и водата, с които се ползуваме, наши ли са? Земята наша ли е? Ние сме дошли на земята като наематели, и Бог ни изпитва. И като живеем, това ще ни се въздаде. Някои желаят да победят германците, други – англичаните, трети – руснаците. Защо желанието на хората е различно? Аз бих желал любовта да победи; аз бих желал мъдростта да победи; аз бих желал истината да победи. Аз бих желал животът, знанието и свободата да победят. Аз бих желал движението, учението и работата да победят. **Когато любовта победи, животът ще дойде; когато мъдростта победи, знанието ще дойде; когато истината победи, свободата ще дойде. Това е истинската победа.** Тая победа трябва да желаем всички. Ако човешкото победи, какво ще придобием? Едни ще бъдат потиснати, а други – свободни. Това не е победа.

Светските хора имат право да разчитат на себе си; те имат право да мислят, както искат, но духовните хора не могат да мислят като тях. За духовните хора е не само погрешно да мислят криво, но и грешно е. Ние трябва да се молим да

дойде светлината ,да изгрее тоя ден. Светлината трябва да озари всички народи, да съзнаят, че пътят по който вървят, не е прав. Те трябва да разберат, че методите, с които си служат, не са човечни."

4. НЕ СЕ БОРЕТЕ СЪС ЗЛОТО В СЕБЕ СИ

СИНОВНО ОТНОШЕНИЕ. Беседа от Учителя, държана на 17 окт. 1943 г. – В: Новото начало. Утринни слова. София. 1944. с. 49

„Казвам: Не се занимавайте със злото в себе си. Не го пъдете. Не е ваша работа да се борите с него. Само любовта може да се бори със злото. Само мъдростта може да се бори със злото. Само истината може да се бори със злото. Ако любовта, мъдростта, истината не могат да ви спасят от злото, никаква сила не може да ви помогне. Любовта, мъдростта и истината са сили, които излизат от Бога и работят за нашата свобода. Да приложим любовта за основа, да освободи живота. Да приложим мъдростта за основа, да приемем знанието. Да приложим истината за основа, за да станем свободни. Ако не приложим любовта в живота си, никакво знание, никаква свобода не можем да придобием."

5. ЗА ДОБРОТО- РАБОТИ, А ЗЛОТО - ЗА ВАС ЩЕ РАБОТИ
СЛУГИ НА ДОБРОТО – ГОСПОДАРИ НА ЗЛОТО

ВЪЗПРИЕМАНЕ И ПРЕДАВАНЕ. Беседа от Учителя, държана на 2 ян. 1944 г. – В: Новото начало. Утринни слова. София. 1944. с. 266-267

„Какво носи новата 1944 г.? *Тя има две четворки: едната четворка представя доброто, а другата – злото. Като правиш добро, ще печелиш, като не правиш зло, пак ще печелиш. Това носи новата година. Чрез нея Господ иска да научи народите да правят добро, за да печелят; да не правят зло, пак да печелят. Сега народите се бият – правят зло. Казвам: Ако се биете, ще губите. Ако тая година правите добро, ще спечелите толкова, колкото никога не сте печелили. Ако не правите зло, пак ще спечелите толкова, колкото никога не сте печелили. Това носи новата година. Какво повече искате? Повече от това е от лукавия. Друг е въпросът, вярно ли е това. Вярно е 101%, без никакво изключение.

-Един абсолютен закон гласи: който прави добро, благославя се; който прави зло, губи. Който не разбира тоя закон, иска да се махне злото от света. Махне ли се злото, половината свят ще изгубите. Злото е потребно, но трябва да се въздържате да не го правите. Като не го правите, ще печелите. За доброто вие ще работите, а за вас ще оставите злото да работи. Досега вие сте били слуги на злото, а господари на доброто. Сега ще станете слуги на доброто, а господари на злото. Когато доброто стане господар, то знае какво да прави. Казвате, че не знаете, как да служите на доброто. Има нещо, което всяко живо същество знае и може да прави.

---

*"*През цялата 1944 г. е Втората световнавойна. А на 9 септеври 1944 г. в България идва комустическата власт чрез СССР за следващите 45 г. до 1989г.*

6. СТАНЕТЕ СЛУГИ НА ДОБРОТО И ГОСПОДАРИ НА ЗЛОТО

СИТО И ДАРМОН. Беседа от Учителя, държана на 2 ян. 1944 г. – В: Вечното благо. София. 1944. с. 394-395

„Днес всеки се интересува какво носи новата 1944 г. Тя носи новата мисъл, че който прави добро, всякога печели. Това се крие в едната четворка. Другата четворка подразбира: който не прави зло, всякога печели. Бог учи народите да правят добро и да не правят зло, за да печелят всякога. Сега народите се бият, не изпълняват Божия закон, поради което губят. Новата година казва на цялото човечество: Ако правите добро и не правите зло, ще спечелите толкова, колкото никога не сте печелили. – Вярно ли е това? – Вярно е 101%. Това е абсолютен закон, който всеки трябва да запише в ума, в сърдцето и в душата си. За да изпълнят този закон, някои искат да премахнат злото от света. Това е невъзможно. Махне ли се злото, половината свят престава да съществува. **Злото е толкова необходимо, колкото и доброто**. Следователно, не се стремете да унищожите злото, но бъдете будни да не правите зло. Това се постига с прилагане на доброто. Ще правите добро и ще работите за доброто. Ще се пазите да не правите зло и ще оставите злото да работи за вас. Досега хората са работили за злото, т.е. те са били слуги на злото, а господари на доброто. Сега ще обърнете нова страница на живота: **ще станете слуги на доброто, а господари на злото.**

Направете доброто господар и го оставете свободно; то знае, какво да прави. Ще кажете, че не знаете, как да направите доброто господар."

V. Историческите събития в България предизвикани от съвпада на планетите Сатурн и Уран от 1897 година до 2034 г.

I. Съвпад на планетите Сатурн и Уран в знака Скорпион през 1897 година

II. Съвпад на планетите Сатурн и Уран в знака Телец през 1942 година

III. Съвпад на планетите Сатурн и Уран в знака Стрелец през 1988 година

I. Съвпад на планетите Сатурн и Уран в знака Скорпион през 1897 година за България

1. Този аспект обхваща 45 години с орбис 2 години и започва от 1762 г. с написването от Паисий Хилендарски на „История Славянобългарска". И до 1942 г.са 4 пъти Х 45 години, равно на 180 години и + 45 години Комунистическа власт е равно на 225 години. Той е проверен в разстояние на 225 години от българската история.

В раздела „Астрокосмична синтеза" от Светозар Няголов в глава III Сатурн – Уран, ще можете да проверите тези съвпади как действуват.

Виж "Изгревът", т. XXII, с.459 -479.

В бъдеще астролозите ще изучават българската история, така както днес се изучава еврейската история чрез Библията.

За да слезе в плът Всемировият Учител на Вселената между българите е един продължителен Космически процес.

2. За този аспект Сатурн-Уран виж в *„Изгревът", т. XIX, с. 26, 57-59, 262* – в материала на Методи Константинов.

3. Слизането на **Божественият Дух** върху Петър Дънов е на 7 март 1897 г., и Той става Учител на Бялото Братство на Слънчевата система. За неговата дейност *виж „Изгревът", т. I, с. 633-642; т. XI, с. 1-790.*

4. Влизането на **Христовият Дух** в Учителя Петър Дънов на 15 август 1912 г. в Търново в село Арбанаси. Той става **Миров Учител** и управлява Битието и Небитието и управлява Великото Бяло Братство.

Виж „Изгревът", т. I, с. 642-643, 647-654; т. XI, с. 521, 4 абзац;
т. XIX, с. 907-917.

5. Само **Христовият Дух** дава Словото на Бога. Мировият Учител започва с първата си беседа „Ето човекът" от 16 март 1914 г., гр. София, отпечатана в „Сила и живот", в гр. София, Царска придворна печатница, 1915 г.

От 1914 г. до 1922 г. Мировият Учител предава Словото на Бога чрез Христовият Дух, който е в Него, и тези беседи са отпечатани в „Сила и живот" от I – V серия. Те са отпечатани и чрез програмата на *„Изгревът", виж т. XV, с. 891-893, 894-897, 902-903.*

6. Идването на **Господният Дух** в Мировият Учител – Петър Дънов на 16 Юли 1922 г. в Чамкория. Той е **Всемиров Учител** на Вселената в Слово, Дух и Сила. Той е Емануил, живият Бог на Земята и Небето.

Виж „Изгревът", т. I, с. 644-646; т. XIV, с. 396-397.

7. Всемировият Учител е Глава на Всемирното Велико Бяло Братство. Това е **Духът Беинса Дуно**. *Виж „Изгревът", т. I, с. 654-658.*

8. Само Всемировият Учител може да отвори Школата на Всемирното Велико Бяло Братство между българите и славянството от 1922-1944 г.

Виж „Изгревът", том I, с. 667-672.

9. За Словото на Всемировият Учител, за Космогонията на Словото Му, за Космогония на музиката Му виж *„Изгревът", т. I, с. 646-647, 658-664, 664-666.*

10. Подготовката за идването на Земята на Всемировият Учител се движи в слънчев период от 22 години. Те са дадени в *„Изгревът", т. XIX, с. 919-921.*

11. Отварянето на Школата 1922-1944 г. и началния период е даден в *„Изгревът", т. XII, с. 4-870.*

12. За Свещените думи на Учителя към ученика и Духът на Отца на Светлините *виж „Изгревът", т. XIV, с. 4-786.*

13. За хороскопът на Учителят Дънов и Неговата дейност виж в *„Изгревът", т. XIX, с. 532-553, с. 907-933.*

14. Съвпадът на планетите Сатурн с Уран през 1897 г. в знака Скорпион определя дейността на Учителя Дънов за един срок от 45 години, т.е. 1897-1942 г.

За да се уясни този период съм представил в няколко раздела политическите събития в България, които очертаваха границите на дейността на Учителя Дънов. Ето ги:

1. Домът Господен и съдбата на света.
2. Учителят Дънов за Болшевизмът и комунизмът.
3. Учителят Дънов за частната собственост, класовата борба, комуните и колективното съзнание.
4. Учителят Дънов за войната 1939-1945 г. (Втората Световна война).

15. Цялостното и задълбочено проучване на отбелязаните страници по томове е условие да се въведете към предоставеното заглавие.

II. Съвпад на планетите Сатурн и Уран в знака Телец през 1942 година за България

1. Планетата Сатурн е управител на хороскопа на българския народ, чийто асцендент е Козирог.

Сатурн управлява кармата, а съвпада му с Уран му дава един период от 45 години да се разрешат всички кармични проблеми, но при условие, че се ръководи от Духът Йехова, от Духът Господен. Това е условието. Не случайно съм представил главата „Домът Господен и съдбата на света" за тези 45 години, който действува от памти века. А особено това се отнася за българите, живущи на Балканския полуостров в зодиака на Козирога, където българите по плът сега са преродени всички духове на израилтяните по времето на Мойсея. И това усложнява нещата и съдбините на този народ.

А защо? Отхвърлят духа на Йехова и на Бога Саваот.

2. Този български народ не признава Учителя Дънов - нито за Учител, нито за Миров Учител, нито за Всемиров Учител.

Ето защо те отхвърлиха Божествения Дух, Христовият Дух и Господния Дух. И така си направиха нова карма с Всемировият Учител. И сега и в бъдеще ще си плащат заради хулите към Духът чрез живот и смърт.

3. Този български народ не признава и не приема Словото на Великия Учител - Беинса Дуно за Слово на Бога.

А това е Слово на Емануил, който е Бога на Земята и Бога на Небето. И направиха съдба със Словото му, като го променяха, редактираха и накрая го изгориха през 1957-1958 година. И сега и в бъдеще ще плащат за престъпленията си към Духът чрез живот и смърт.

4. Втората Световна война завърши с капитулация на Германия на 9 май 1945 г.

Вижте главата „Учителят Дънов за Втората световна война 1939-1945 г."

5. Идването на комунистическата власт в България на 9 септември 1944 г. беше предсказана от Учителя Дънов.

Още през 1942 г. в частен разговор той предопределя съдбата на

България от 1944 г. за следващите 45 години до 1989 г.

6. През 1942 г. когато започва новият съвпад на планетите Сатурн и Уран в знака Телец за следващите 45 години, Учителят Дънов дава насока за следващите 45 години, когато в България ще управляват комунистите.

За тези негови думи виж *„Изгревът", т. II, с. 38-39; т. III, с. 309-311.*

7. А онова, което българите преживяха под комунистическата власт от 1944-1989 г. бе предварително подготвено. И се чакаше времето да се осъществи.

И как бе подготвено и как се осъществи ще проверите в раздела „Домът Господен и съдбата на света", с неговите V отдела, които представям.

8. Непрекъснато слушах, че Учителят Дънов е предрекъл, че през 1975 г. Бялото Братство ще предприеме акция. И всички очакваха тази акция.

И тя дойде. Аз я дочаках. През юли-август 1975 г. в Хелзинки се събраха всички европейски държавни ръководители и признаха границите на Европа определени на Мирната конференция в Париж 1947 година. По този начин за втори път след конференцията в Ялта 1945 г. узакониха и признаха, че са предали доброволно на СССР в комунистическата империя страните: България, Румъния, Полша, Унгария, Чехословакия и половин Германия като ГДР. Всички бяха изумени, изненадани и не вярваха на ушите си на новината. А новината бе истинска, защото не трябваше да се нарушава периода от 45 години и той трябваше да изтече през годините си напълно естествено.

III. Съвпад на планетите Сатурн и Уран в знака Стрелец през 1988 година

1. Съвпадът Сатурн и Уран в знака Телец през 1942 г. предопредели епохата на комунистическата власт в България от 1944-1989 г.

2. За тази епоха имаме категоричното мнение на Учителя Дънов, чийто думи са публикувани в *„Изгревът", т. II, с. 38-39 и т. III, с. 309-310.*

А за пророчествата на Новата епоха виж *„Изгревът" т. III, с. 311-318.*

3. Когато работех през 1972 г. с Борис Николов, чийто спомени днес са публикувани в „Изгревът", т. II и т. III през 1995 г., той ми продиктува една негова стенограма от разговор с Учителя за „свършека на века" от 45 години.

Тогава пресметнах, че тези 45 години започват от 1944 г. и свършват 1989 г. А беше 1972 г. И трябваше да се чака и да се мълчи, защото комунистическата власт правеше всеки месец обиски на последователи на Учителя по донесения на нейните тайни агенти внедрени в т.н. последователи на Учителя Дънов.

И аз чаках и мълчах. И изпълнявах своята програма по *„Изгревът"*, която бях получил от моя ръководител, както и от Учителя Дънов.

Трябваше да се чака още 17 години, като всеки ден съм събирал страх и с уплаха съм изпращал всяка нощ, опасявайки се да не бъда наклеветен и предаден от някой, от онези, чийто спомени записвах за времето на Школата на Учителя. За мое най-голямо учудване, никой не ме предаде. Те не ме обичаха, но ме мразеха тайно и явно, че аз имах програма, дадена ми от Учителя за работа. Те това го усещаха и виждаха, защото познаваха Духът, който бе над мене и ме ръководеше. Но ме запазиха, защото знаеха, че чрез мен ще останат в историята. Те искаха да ме предадат, но не смееха, защото те се бяха провалили и знаеха, че само чрез мене може да се спасят от окончателния си провал. Как го знаеха? Имаха вътрешни антени в мозъка си и долавяха присъствието на Духа, който ме ръководеше. Така не ме предадоха, за да ги има в историята. А много им се искаше. Обикновено им казвах: „Ако аз спечеля, печелите всички. Ако аз изгубя,

губите всички. И помен няма да остане от вас." Един ми се опре и каза: „Абе ти какво се правиш на Васил Левски. Той бе казал: „Ако губя, губя мене си, ако спечеля – печели цял народ." Отговарям му: „Левски е едно. А аз съм друго. С мен или печелите всички, или губите всички." Това го разруши отвътре и ми каза: „Щом е така, започвам да разказвам."

И аз не ги предадох. Досега съм отпечатал 22 тома. А има още толкова. Десетки са онези, които чакат на опашка и си пазят реда за да влезат в „Изгревът"

4. Дойде и определеното време. През 1988 г. започна съвпада на Сатурн с Уран. Започна от 13 февруари 1988 г. в знака Стрелец, на 26 Юни 1988 г. бе втория съвпад ретрограден, а на 18 октомври 1988 г. бе третия съвпад.

Империята на СССР започна да се руши от вътре. Начело на империята дойде Горбачов, белязан със знак на челото от небето, че чрез него трябва да се разруши империята. И тя се разруши отвътре за няколко месеца. На 9 ноември 1989 г. падна Берлинската стена. На 10 ноември 1989 г. падна от власт Тодор Живков, управлявал България цели 34 години.

5. Разрушаването на империята на СССР беше запазено в тайна и за тази дата не се знаеше от нито една разузнавателна служба в света. Това го признават всички, че е било пълна изненада. Но за мен и за някой последователи на Учителя не беше изненада.

Цитирах стенограмата на Борис Николов, който дочака разрушаването на тази империя. За това събитие говори и Крум Божинов в *„Изгревът", т. VII, с. 694-695* в „Комунистите и бъчвата". Всеки може да си го прочете и да се види, че силата, която крепеше тази империя се оттегли. Небето си я прибра при себе си и тя се разруши отвътре за броени месеци, макар че беше въоръжена с най-мощното оръжие в света, за нападение и за отбрана!

6. Когато започнах да работя с Георги Йорданов през 1988 г., започвам да слушам от него почти всеки път „Комунистите сдават властта през 1989 г."

Аз направо изтръпнах и се уплаших, защото това негово изказване ще бъде занесено от тайните агенти, внедрени като последователи на Учителя на властта и веднага ще последва обиск. А можеха да ме заварят там заедно с магнетофона, да го приберат и да ме арестуват. Казвам му: „Спри да го разказваш. Ще ми се попречи на работата с тебе." А той не спираше, а си го разказваше. „Кой ти го е казал това?" - „Който трябва ми го е казал. Това са думи на Учителя." Вероятно Борис Николов беше споделил с него за стенограмата за „свършека на века". Идва жена му Станка и също пред мен го предупреждава: „Не го разказвай и не заангажирай Учителя с това пророчество и с тази дата. Ще предизвикаш обиски." А той беше уверен в себе си и казваше: „Няма да мълча. Ще го разказвам." И го разказваше на мнозина, но никой не го смяташе за сериозно и за пророчество, затова му се размина. Само му се усмихваха, тупаха го по рамото и го отминаваха. Беше над 80 години и приемаха, че това са измислици от старостта му. А той беше старец, но с ума си!

7. Така се размина не само на него, но и на мен и на всички около мен. Той, Георги Йорданов дочака да се сбъднат тези събития, които ги очакваше. Той си замина през 1992 г., три години след свършека на комунистическата диктатура. Макар и възрастен – беше 80-85 годишен, но беше много деен и със запазен разсъдък.

За неговите спомени вижте *„Изгревът", т. VII, с. 65-124,* а за политическите събития вижте *с. 87-90 под № 18, с. 105-106 под № 36.*

И най-важното бе, че той няколко пъти по телефона ме викаше да оглавя новото ръководство на последователите на Учителя след 1990 г. Аз отказвах. Пита ме защо. И аз започвам да изброявам по точки всички прегрешения на тяхното поколение след заминаването на Учителя Дънов 27.XII.1944 г. и като кажа едно тяхно прегрешение по телефона, отсреща се чуваше думите му „Стига". Изброих може би 20 прегрешения, които само аз знаех и той след всяко прегрешение

викаше „Стига". Накрая му казах: „Няма стига. Трябва да се знае истината." – „Ако я научат, то ти ще ги разрушиш всички." – „Ще ги разруша. Тази лъжа ще я разруша." И така се разделихме. Но той остана като голям жив образ в моето съзнание. Беше жив. И сега е жив. И стои до мене и над мене. Подкрепя ме. А пък аз му свърших работата и вече го има в „Изгревът". А пък жена му Станка също много ми съдействуваше. Предупреди ме: „Ще го оставиш свободен. Няма да го притискаш." Веднъж да почне да говори и разказва – няма спиране." Да, изпълних съвета й. И го записах и издадох. Той беше единствения българин, който вървеше и казваше две години преди събитията: „Комунистите си отиват през 1989 г." Амин! Но никой не му вярваше. Приемаха го за измислица. Това ни спаси и него и мен от провал.

8. В една от тетрадките на астролога Методи Константинов намерих следното написано собственоръчно от него през 1970 г.. "През 1989 г. край на комунизма, край на капитализма, край на буржуазията. Идва нова епоха."

Само той я предрече!

А каква е новата епоха? Ще отговорим.

9. А какво представлява епохата от съвпада на планетите Сатурн и Уран в знака Стрелец през 1988 година, които определиха времето от 1990 - 2035 година?

Тази епоха е определена с думите "Бичът Божий над българите"!

За тази епоха ще говорим, когато му дойде времето и мястото в един от следващите томове от поредицата "Изгревът". А до тогава ще чакаме, ще гледаме, ще наблюдаваме. А това не е малко, а дори е много, за простосмъртни хора като нас живяли през три епохи:

Първа епоха до 1944 г.
Втора епоха от 1945 г. до 1989 г.
Трета епоха от 1990 г. - докато ни е писано и ни е определено!

Амин!

АГАРТА И АТЛАНТИДА

I. За двете риби и петте хляба. Беседа от Учителя, изнесена на 14.05.1938 г., събота, София-Изгрев

II. Как бе открита и намерена беседата „За двете риби и петте хляба“ / Светозар Няголов

III. Агарта и Атлантида / Вергилий Кръстев

1. Физическата земна ос. Свят на факти
2. Съзвездие Дева и Риби. Духовната земна ос. Свят на законите
3. Рибите и петте хляба. Слънчевия възел
4. Разпятието на Христа. Защо остта Исус - Хрисос, защо оста Риби - Дева доведе до разпъването на Христа ?
5. Исус - роден от Дева и от Светия Дух в VI дом от Зодиака се среща със садукеите и фарисеите
6. Христос - роден от Универсалната Риба в XII дом на Зодиака
7. В царството на живата природа

Учителят Дънов

I. За двете риби и петте хляба. Беседа от Учителя, изнесена на 14.05.1938 г., събота, София-Изгрев

ЗА ДВЕТЕ РИБИ И ПЕТТЕ ХЛЯБА
Беседа от Учителя, изнесена на 14.05.1938 г., събота, вечерта, София-Изгрев

Ев. Йоан 6 гл.
Ст. 1-15

Казах ви, че Христос нахрани 5000 души с две риби и пет хляба. Много е говорено за това чудо. Мъчейки се да обяснят как Христос е могъл да го направи с помощта на окултните сили. Но аз няма да ви говоря за това. Аз ще разгледам тази притча така, че да ви покажа колко неща има там, скрити в окултно отношение.

Имаше едно време проповедник, който искаше да обясни, че хлябовете не са били толкова малки, колкото обикновените, но че били големи като скали. Верующите го слушали, казвайки си: „Какво значи това?" Един от тях, мислейки дълбоко, изразил чувствата си с едно леко изсвирване. Проповедникът го попитал какво мисли и не вярва ли на неговите обяснения. А той отговорил: „Да, вярвам и това не ме учудва, но не мога да си представя фурната, в която са печени тези хлябове."

Има много вероятни обяснения, за да разберем това чудо, но за да разберем Библията, не трябва да се държим за буквата. Обясних ви, че всичко, което можем да видим в природата - в минералното царство, растенията, животните, хората и т.н. - се представя пред нашите очи разпръснато и без никаква връзка. Често се лъжем като наблюдаваме нещата, без да възстановим връзките между тях, макар че те съществуват в действителност и винаги. Трябва човек да е по-издигнат, за да види, че има връзка между всичко.

Има три свята: **1. Свят на фактите. 2. Свят на законите. 3. Свят на принципите.** Много факти имат връзка помежду си и има закони, които ги управляват. Един закон управлява много факти, които са разпръснати. Но законите се управляват от един по-висш свят - светът на принципите. Един принцип управлява много закони, един закон - много факти. Ако искаме да изучим всички факти в природата, ние няма да успеем, защото са безбройни. Ние трябва да разберем закона, който управлява многобройните факти във всички царства наведнъж. (Четирите царства - областта на Посветените, на Ангелите, на Архангелите и на Боговете.) Можем да кажем, че всяко нещо притежава форма (тяло), в която е съдържанието и още нещо, по-съществено - смисъл. Формата, фактите, са достъпни за всички, защото всички могат да видят нещата, същества. Но ако не ги свързваме помежду им, не можем да разберем тяхното съдържание. Не можем също да разберем и техния смисъл, което е най-важното, ако не се издигнем по-високо, в един духовен свят. **Формите са външният изглед. Трябва да изучаваме формата, съдържанието и смисъла.** Обикновените хора се ограничават в изучаването на **фактите**. Учените, философите, които обичат да се вдълбочават, изучават **съдържанието**. Посветените. Учителите и Пророците разбират дълбокия **смисъл** на всички неща и на живота.

В тази беседа ще има неща разпръснати, но с ваша помощ и вашата добра воля, ще се опитаме да се издигнем толкова, че да разберем смисъла им. Бъдете търпеливи, не критикувайте вътрешно това, което ще ви кажа, защото накрая всичко ще ви бъде ясно. Тази вечер ще работя като един художник, който пред вас ще създаде една картина.

В притчата за двете риби и петте хляба се говори за едно малко дете, което ги дало на Исус, после - за 5000 души, без да се броят жените и децата, като се знае, че жените са по-многобройни от мъжете и децата в това време са били в голямо количество, следователно имало е една голяма тълпа около Исуса.

Да видим **кръга на Зодиака** и забравим за момент притчата. В действителност не можем да я разберем, освен като се обърнем към астрологията, понеже **всички символи в религиите са взети от Живия Зодиак**. Вие знаете, че слънцето минава през Зодиака за една година **(11)**. Живата точка на небесния свод (пресичането на еклиптиката и екватора), отговаряйки на пролетното равноденствие се движи по посока, обратна на слънцето в Зодиака. **Всеки 2160 години тази точка сменя съзвездието**, което съвпада с промени във всички царства на живота. **Има сили, които в този момент започват да влияят на човечеството чрез новото съзвездие.** Посветените в Атлантида познаваха бъдещето и настоящето, благодарение на тази връзка. Те знаеха какви сили се крият в знаците и предвиждаха събитията, които ще станат, когато пролетният знак мине през това или онова съзвездие. Египетските посветени са записвали всичко на пирамидите. Халдейците са познавали добре астрологията. **(12)**

Всяка религия е основана на **две съзвездия - тези, които са противоположни по кръга на Зодиака.** Казват, че **християнската религия** беше под влиянието на **Риби** и тяхното противоположно - **Дева. Риби-Дева беше християнската ос**. **(13)** Ние няма да учим тази вечер другите оси, защото това изучаване изисква много време. Всички религии са представени чрез осите на Зодиака. Тази, която ни интересува в този момент, е оста Риби-Дева.

Ние намираме навсякъде в Евангелието знаците на Риби-Дева, но също във всички религии, където от незапомнени времена съществува символа на Дева, произходът му не се знае. **Във всички религии намираме Дева, или символа на Дева: Изис** - в Египет, **Девината** - майка, която дава живот на **Кришна** в Индия, Тя ражда един лотос във водата. Това е един вечен образ в природата. **Девата** представя чистата природа, неосквернена, свята, която произвежда, която създава вечния Син на човечеството, висшето Аз или както ние го наричаме, **Христос.* (14)** Символът на Рибите се намира също във всички религии. Исус Христос казваше на учениците си: „Ще станете ловци на хора. Ще ловите хора, както рибите." Исус навсякъде

Христовият дух обединява Битието и Небитието, Небето и Земята, това е Духът на Единението между материя и дух, между материалния, духовния и Божествения свят. Той обединява тези три свята. Виж „Изгревът", том I, стр 647-654.

употребяваше символи, като например: „Ако искате хляб от баща си, ще ви даде ли камък, или ако искате риба, ще ви даде ли змия?" Тези думи не са казани случайно. Символите **риби - хляб** представляват навсякъде тези **Риби - Дева**, защото **Девата** е представена навсякъде като младо момиче, носещо **класове** от жито, които дават хляб. Винаги с тази ос Христос работеше, говореше, мислеше, лекуваше. Ще видим после колко чудеса могат да бъдат направени с тази ос, ако човек построи живота си на нея. Рибите са споменати навсякъде в Евангелието заедно с хляба. В притчата за петте разумни и петте неразумни девици има масло и лампи. Ще видите после, че те са пак същите символи. **Рибите и хляба представляват Новия Завет (15)**, двете неща, с които се занимаваха учениците на Исуса Христа и върху които размишляваха, понеже Исус учеше тайните, скрити в рибите и хляба **(16)**. Вие може да помислите, че няма нищо чудно в рибите, че ние ги ядем, че те са толкова прости, че техният живот е толкова еднакъв, че те плуват във водата и нищо повече. Обаче ако изучим рибите от окултна и духовна гледна точка, ще намерим неща необясними, които ще помогнат да разрешим много скрити въпроси, които науката напразно се мъчи да разреши.*

Ето, много разпръснати неща и вие сте недоволни от това, което чухте, защото не намирате смисъла. Чуйте тази малка приказка.

Имаше един човек, който много обичаше да яде риби. Един ден бил поканен на обяд. Като влязъл в къщата, видял една чудесно приготвена риба и много се зарадвал. Домакините не могли да разберат голямата му радост и учудено го гледали. Като седнали на масата, гостът очаквал с нетърпение да донесат голямата вкусна риба, но бил разочароват като видял да поднасят дребни пържени риби. Голямата риба я нямало и той потънал в тъжни размишления, мислейки че няма да се наяде този обяд. Домакините се учудили на неговото настроение и това, че не яде. Той мислел за рибата на своите мечти. Когато обядът свършил, той разбрал, че няма да донесат голямата риба и се чудел как да я поиска. Тогава взел една рибка и започнал да й шепне на ухото. Домакините, учудени, го попитали: „Какво шепнеш на рибката?" - „Питам я какъв е произходът й - отговорил той - а тя ми каза: „Извинявай, че съм още много малка и млада и не бих могла да ти отговоря, но има в кухнята една стара и мъдра риба, която може да те осведоми." Домакините разбрали, че намеква за голямата риба и я донесли. „Този човек беше умен, постигна това, което търсеше!" - ще кажете вие. Често постъпваме така - и пред сложения обяд ние виждаме в нашата мисъл една голяма риба или нещо друго. Ние мислим за нея и забравяме да ядем това, което ни дават.

Да изучим **Рибите и Девата от астрологическа гледна точка**. Ние ще видим, че **над Дева господства Меркурий**, а **над Риби – Юпитер** (малко също Венера и Нептун, но Юпитер преобладава.) Меркурий представлява младо момче, а Юпитер - възрастен мъж. Всички

Рибите са принцип на жертвата и саможертвата.

планети имат влияние във връзка с човешката възраст. **(17) Луната** влияе на зачатието и раждането; **Меркурий** - на детската възраст (всички деца са меркуриянци) **(18)**; **Венера** влияе на пубертетната възраст; **Слънцето** я следва, когато човек реши да създаде домашно огнище, да си създаде положение, да работи; **Марс** влияе на възрастния, женен човек, който се бори да запази своето семейно огнище и своята сигурност. **Юпитер** влияе на зрялата възраст - бащата, който има много деца, които го уважават и му се подчиняват, човек, който е уважаван в света, който заема своето място в обществото **(19)**; **Сатурн** представлява дядото, който има голямо семейство, който е много стар и се готви за другия свят.

Детето в притчата е Меркурий. Но да не бързаме. **Рибите са съзвездие на Юпитер, а Девата - на Меркурий. Девата** е символ на чистотата **(20)**, а **Рибите** - на милосърдието, благоволението, любовта, великодушието. **(21)** Аз пристъпвам бавно, защото това са неща трудни за тези, които не познават астрологията, а аз искам да бъда разбран.

Риби - Дева - ето оста на Исус Христос. Трябва да знаете, че християнката ера, представена от тази ос, искаше да развие в **душите** на всички хора **качествата на съзвездието Дева и тези на Риби**, т.е. двата принципа - мъжкият принцип - **Меркурий** и женският принцип - **Венера**. Затова двата принципа са събрани в християнската религия: милосърдието, благоволението, добротата, чистотата и целомъдрието. **Исус Христос представя оста, която свързва 6-ти и 12 домове. (22) Шестият дом** представя в хороскопа болести, медицина **(23)**, лекарства, а **12-я** - всички пречки, изпитания, скърби, скрити неприятности, това е домът на неприятностите , които съществуват в света **(24)**. **Исус Христос**, който представяше тази **ос**, е роден от Дева и се изявява като Риба (ще видим после какво значи това). Исус сам беше наречен Ihtis (ИХТИС) – риба (гръцки)*. Знаците на тази дума служат за първи букви на всяка една от думите на следното изречение: „Исус Христос Теос Иос Сотирис (Исус Христос, Син на Бога - Спасител). Което значи, че Исус е роден от Дева и представлява **универсалната Риба**, т.е. искаше да изрази всички качества на Рибите, а ще видим **(25)**, че те имат много. **Дева-Риби, това беше оста на Исуса. (26)**

Ако разгледате Зодиака по този начин, всяка година в началото на зимата в полунощ, вие ще видите, че съзвездието на Дева иде на хоризонта на 24-и 25-и декември. **(27)** В обратна посока се виждат Рибите, във височината се виждат Близнаци, а насреща - Стрелец. Всичко това не е случайно - **Дева на изток, Риби - на запад**. Още нещо: ако изучите знаците на Рака и Риби, ще видите, че те представляват една риба мъжка и една женска, съединени заедно, като единият знак е обратен на другия. Знакът на Рак е ♋, а на Риби -♓.

Да изучим сега Рибите. Те са безбройни. Учените са ги намирали в дълбочината на моретата и са писали много неща за тях. Намирали

Виж „Изгревът", том XI, стр. 40, 62-66.

са светещи риби, които осветяват пространството около тях. Понеже дъното на океана е тъмно, рибите са намерили този начин да се осветяват. Но между рибите има известни, които пътуват и учените по-преди не знаеха накъде пътуват и какво правят. Преди един век, като изучавали рибите, учените се учудили като забелязали, че всички **змиорки**, които живеят в **реките и езерата**, **са женски**. Не можеха да разберат как се размножават, понеже никога не намираха хайвер в змиорките. Не знаеха, че има други риби - **мъжки**, и мислеха, че тези риби са хермафродитни. Много теории бяха измислени, за да обяснят тези факти и многочислеността на змиорките в Европа. Един ден, като изучавали океана, на дълбочина 500 метра, плували змиорки в огромно количество и всички се отправяли към **Сарагосово море**.* **(28)** Едно основно проучване на въпроса доведе до откритието, че в**сички змиорки от Европа** се събират там и хвърлят хайвера си на това място. От яйцата излизат малки рибки, дълги 2 мм, прозрачни, които, носени от течението, се връщат в Европа, откъдето са дошли техните родители. Това връщане трае **две години**, през време на което малките рибки достигат дължина до 10-12 см. Пристигнали до бреговете на Европа, те се разпръсват при устията на реките, докато **женските** по теченията на реките проникват и завземат всички реки, езера и блата.

Учените питат защо змиорките отиват да снасят хайвера си чак там, но и досега не са открили причината. Как познават това място? Това е една традиция на техния род от хилядолетия. Можем дълго да търсим причината, но мъчно ще се намери. Вие ще видите какви тайни са скрити в тези факти. Змиорките са единствените риби, които правят такова пътуване. Змиорките приличат на змиите, а Исус Христос казва: „Ако поискате риба на баща си, ще ви даде ли змия?" Защо змиорките единствени преминават океана и приличат на змии?

Тези, които изучават ветровете ни казват, че **облаците-преселници се образуват също над Сарагосово море** на различна височина до хиляда метра. **(29)** Тези облаци групирани преминават океана и идват (от запад на изток) към Европа, като се разпръсват над Русия **. Всичко това е необикновено и истинската причина е неизвестна, защото учените обясняват това по физически начин. Но вие разбирате, че такива обяснения са недостатъчни, за да се разберат нещата в техния истински смисъл.

На едно и също **място** змиорките хвърлят хайвера си и **се образуват облачните маси**, които преминават над Европа. **Какво има в тази точка? (30)** Каква чудна сила действа там? Има ли там магнитни бури, или в морето има някаква енергия, която привлича змиорките,

---

**** Сарагосово море е част от Атлантическия океан, което мие източните брегове на САЩ.***

***** Когато съобщават прогнозата за времето по телевизията, например БТВ, показват картата, заснета от спътник, на Европа и Атлантическия океан и винаги се вижда, че облаците, ветровете, бурите и дъждовете идват от Атлантическия океан и преминават през Англия, Европа, достигат до България и Русия.***

или има друго нещо? Този, който изучава природата знае, че всички неща се свързани помежду си, че нищо не се дължи на случая. Това, което е тайна за обикновената наука, не е тайна за Божествената, защото първата учи фактите поотделно, без да ги свързва, без да търси главните причини, което прави откриването на истинските причини помъчително. Има други причини за образуването на тези **бури**. Размислете и може би ще откриете тези причини от научна и окултна гледна точка.

На това място се намира Атлантида, континент вече изчезнал. (31) Там имаше по-рано едно голямо начинание. Има още течения, които минават оттам, но това не е главната причина за наблюдаваните факти. **(32)** Една **друга точка** съществува на земното кълбо, която е **извор на влиянията**, които действат там. **(33)** Всяка година змиорките заминават, но не в едно случайно време. Те избират астрологическия момент, когато Слънцето излиза от Скорпион и влиза в Стрелец. В този час всички змиорки от Европа се събират в един кордон, дълъг с километри и пътуват през океана. **(34)** В двете посоки има една циркулация на змиорки. От изток на запад те употребяват 6 месеца, за да стигнат мястото, където хвърлят хайвера си. От запад към изток младите змиорки употребяват 2 години, за да стигнат бреговете. Те напускат Европа през есента (октомври-ноември), и когато се пукне пролетта, се връщат бавно. Днешната беседа е свързана с това преселение на змиорките, които започват да се връщат към Европа, понеже Слънцето е в Телец и Луната ще влезе тази нощ, в полунощ, в Стрелец и змиорките идват **(35)**. Следователно, окултните ученици и окултистите знаят, че **през годината има едно събрание на много издигнати ученици, които пътуват като змиорките.** Къде отиват те? На голямата **церемония на Вайзак в Индия**, място, което посветените знаят добре. **(36)** Там се събират всички посветени. В кое време? Всяка година в пълнолуние в май. **Днес Луната е пълна и сме през май, 14-ти ден, когато тя се намира в Стрелец след полунощ**. Всички истински ученици и посветени **оставят своите тела (физически)** и се отправят към това място в Индия, за да присъстват на голямата церемония на Вайзак с великите Учители на човечеството. Това, което става там, ще знаят само тези, които ще отидат тази вечер и следващите дни. Имам позволение да ви говоря за тези неща, макар че е забранено да се говори за това в обикновено време. Тези неща са свети и не са за всички, но великите Учители, които присъстват на тази церемония, не се страхуват от нищо, защото този, който не може да проникне в царството на съдържанието и смисъла, няма да разбере нищо, даже ако му покажат великите тайни на природата. **(37)Той остава свързан с физическото си тяло на земята.** Обратно - който ще разбере, **ще се притече на това място**. Той ще отиде там, където великите Учители ще раздават безсмъртна храна - двете риби и петте хляба. **(38)**

Какво значи следващото съотношение: **бройте 75° източна дължина и 30° северна ширина.** Това са Хималаите, **Агарта**, дето

става церемонията Вайзак. **Бройте 75° западна дължина и 30° северна ширина** - това е **мястото**, където змиорките хвърлят хайвера си и благоприятното място за образуване на облачните маси. Тези две точки имат известно съотношение. **Агарта**, събранието на възвишените същества, които образуват магнетични и електрически течения, които излъчвайки се от **града на Посветените (39)** ще се **съсредоточат в това събрание на Атлантическия океан. (40)** Помислете върху това необикновено съотношение между учениците и змиорките, които представляват истински ученици, понеже тези са риби от същия вид като тях. Между хората съществуват „змиорки", т.е. хора, по-издигнати от другите и които знаят къде да отидат. **Учениците-риби знаят**, че трябва да отидат на 75° западна дължина и 30° северна ширина. Тук могат да научат много неща. Рибите снасят хайвера си там. Има милиарди рождения. **В Агарта** има също [рождения], но **за чувствата и мислите. Човешките змиорки** снасят топли мисли, чувства, за да населят целия свят. **(41)** Ако изучаваме атмосферата, ще намерим същото чудо. Облаците пътуват в широчината, а змиорките - в дълбочината на океана, там, където теченията са урегулирани, далеч от повърхността на земята, във водите. Също и учениците обичат да се издигат високо в атмосферата, за да стигнат пластове стабилни, дето царува едно голямо спокойствие. Всичко това е подобно, но движенията стават в противоположни посоки от двете страни на Гринуичкия меридиан. **Човешките змиорки** се отправят през май, **змиорките-риби** се отправят в октомври-ноември - противоположният месец. Тяхното връщане става, когато **учениците бързат към Хималаите**. Това не е случайност. Ако разбираме много неща и мислим по този въпрос, ще намерим много чудеса. Казах ви да забележите, че в природата много неща са разпръснати външно и че трябва да ги съединим. Като имаме кислород и водород, не е достатъчно, за да имаме вода. Трябва да ги съединим. Кислородът е мъжкият принцип, а водородът - женският. Кислородът е нашият ум, а водородът – сърцето. Изучаваме много факти, всички науки, всички философии. Ние разбираме отлично тези факти, знаем всички морални предписания, всички истински пътища, но когато трябва да изпълним, да приложим това, значи да знаем, явява се у нас едно разтягане между ума и сърцето. Умът знае едно, но сърцето чувства друго. **Тази двойственост** съществува в нас, в обществото, в народите, навсякъде, където е човекът. Нашите сърца не са свързани с умовете ни. Водородът не е [в] съединение с кислорода у нас. Следователно, нямаме вода и сме сухи. Утрешните ученици ще разберат това и ще съединят ума и сърцето, за да образуват вода в човека. Защото без това ние сме сухи, т.е. лишени от любов. Всички нервни болести идат от това разтягане, например неврастенията. Тя се причинява от липсата на вода в нервната мрежа (не физическа вода, защото има вода астрална, ментална, духовна). Това изсъхване предизвиква свиване в нервите и човек става неврастеник, има нужда от вода. Ще дойде време, когато нашите ум и сърце ще бъдат съединени, ще работят заедно. Това значи, че трябва: 1. Да изпълним това, което знаем. 2. Да чувстваме, според това, което

ни диктува нашата съвест. Ние знаем много за небесния живот, за ангелите, но чувстваме обратно. Тази двойственост поражда всички болести, както и всички мъчнотии и недоволства. Водата символизира съединението между ума и сърцето. Навсякъде в природата нещата са разпръснати, трябва да се съединят.

Вие знаете сега, че змиорките отговарят на един естествен закон, а също **издигнатите ученици** (често несъзнателно) привлечени към **Агарта**, където има един вид магнетизъм, който упражнява своето действие върху чистите души **(42)**. Вие трябва да разберете, че **оста, която свързва Хималаите със Сарагосово море, е оста на Исус Христос.** Тя е тази на **Рибите и Дева**, върху която всички Посветени постигат раждането на **върховното Аз** у тях. Посветените отиват в тези места, за да ядат петте хляба и двете риби, за да дадат възможност **да се роди у тях Божественият принцип – Исус Христос *. (43)** Един ден всички човешки змиорки ще се отправят към това **светло място** ,поканени от това привличане, тази светлина, тази чистота, които живеят там. **(44)** Може би между вас тази вечер някои души ще отидат там, ще видят да стават чудеса и ще научат много неща. **(45)** Досега съмнението нищо не ни донесе, то създаде двойственост в нас, истинска смърт. Понеже съмнението критиката, ненавистта, създават у нас разлъчване между нашата душа и всемира, което разрушава живота и пречи на издигането. Ако човек познаваше опасностите, които носи съмнението би го отхвърлил веднага от себе си и би му казал: „Ти си моят вечен неприятел. Ти ми пречиш да разбера тайните на природата. Отсега няма да те слушам вече, няма да следвам твоите съвети. Отсега няма да бъда недоверчив, за да проверя дали истината съществува или не. Ти казваш, че това е фалшиво, глупаво и безполезно, но ти си съмнението и зная, че си най-лошият от учителите."

Обърнете внимание на едно нещо, по-важно от това, което ви казах. Исус Христос и апостолите говорят за двете риби, петте хляба и 5000 души, ние знаем, че техните думи са измерени. **Изучете човека анатомически.** Това не може да стане, понеже знаем само единични неща. Трябва да се обърнем **към физиологията**, понеже изучава функциите, връзките, които съществуват между отделните членове. Това е второто изучаване. После трябва едно трето изучаване – психологическото изучаване, което обяснява ред по-издигнати факти. Това е третият свят. Има, значи, три области: **1. Анатомията,** която е описание на света (това е астрономията, която класира телата като комети, планети, слънце, небули). **2. Астрологията,** която обяснява връзките между звездите, и влиянията, състоянията на живот, който те проявяват, т.е. тя е физиологията на света. **3. Кабалата** е психологията на света.

Да се опитаме да изучим **анатомията на човешкото същество.** Да се опитаме да потърсим къде се намират у него Риби и Дева. Според

**** Божественият принцип - Исус Христос е Христовият дух, който е Духът на Единението между Битието и Небитието, между земята и Небето, между материалния свят, духовния свят и Божествения свят. Раждането на върховното Аз означава да се роди човек от Дух. Да влезне и се всели в неговото тяло Духът Христов и съзнанието му да стане ведно с космическото съзнание.***

астрологията **Дева се намира в слънчевия възел**, а **Рибите са свързани с краката.** Краката и слънчевия възел са съединени помежду си. Те представят **оста на Исус Христос.** Ако изучаваме *слънчевия възел*, ще открием чудни работи. Симпатичната нервна система е съставена от много възли и жлези. **(46)** Тя има **три чифта жлези** на нивото на врата и в основата на мозъка. Има **12 чифта**, свързани с **гръбначния стълб** и дроба, **4 чифта**, свързани със стомаха и още **4 чифта** във вътрешните органи. Първите три чифта са наречени от науката мозъчни жлези. Дванадесетте чифта се казват гръбначни жлези и т.н. Виждате, че има общо 23 чифта жлези. Това не е случайно. Ще ви обясня това по-късно. Има известна връзка между симпатичната нервна система и сърцето. Първите три чифта жлези са символи на духовния свят - кабалата. Следващите 12 са астрологичния свят - природата. Четирите са елементи на алхимиците, а следващите са отражение на материята в ада. Това, което ни интересува е, че **Дева** управлява слънчевия възел. Той прилича на знака на Слънцето. Под него се намират **две жлези**, които имат форма **на риби**. Освен това има **пет жлези** в слънчевия възел, те представят **петте хляба**. Така намираме петте хляба и двете риби. **(47)** Може да се вижда чудно това, но така е. Има една мъжка и една женска риба, свързани помежду си. Казах ви, че **женските змиорки** живеят в реките, блатата, езерата, докато **мъжките** остават по бреговете на големите реки. Но един ден, когато Слънцето влиза в съзвездието на Стрелец, женските и мъжките се **събират в Сарагосово море**, за да хвърлят хайвера си. Този отделен живот и това събиране са необикновени. В слънчевия възел **двете риби** са символ на Луната, затова науката ги нарича **полушария,** но тя не знае защо те са там. Исус Христос е напуснал Палестина (чиято ширина е 30□), за да отиде в Хималаите, за да яде Божествената храна и да научи всичко, което има в човешката природа, защото Той беше готов да познае великите тайни, които са в оста Риби-Дева. Той е останал дълго време да учи в Агарта и на 30 години се върнал в Палестина, за да нахрани хората с петте хляба и двете риби. **Но те не бяха физически риби.(48)**

Вие знаете, че детето в утробата на майка си е свързано с нея чрез един кордон и така се храни. При раждането режат тази връзка, която излиза от пъпа му и го свързва с майката, който представлява Девата, Природата. Когато кордоньт е прерязан, съществува **един друг, невидим**, който свързва детето непосредствено с пъпа на девствената природа, **Всемира**, който го храни. Чрез **слънчевия възел** този **кордон** крепи съществото, чрез този орган, който е **Дева** според астрологията, който наистина е Дева, който е природата. Защо **има две риби на слънчевия възел**? Защо са поставени така? Този, който знае да си **служи с тях, може да пътува в пространството (49)**, защото човек не може да го направи, ако не е свободен, ако не е развил **двете риби** и **петте хляба**, които са **петте добродетели**: Доброта, Справедливост, Любов, Мъдрост и Истина. **(50)** Меркурий, това е детето, което е донесло двете риби и петте хляба. После тълпата се нахранила. Тълпата, това са всички клетки, които съставят физическото ни тяло и които всеки ден се хранят с петте хляба и двете

риби от слънчевия възел. Защото ако той не работи добре и не разпределя Божествената храна, всичките клетки ще гладуват и ще умрат. Кой храни тази тълпа от пет хиляди души, този народ от клетки? Това е **слънчевият възел, Дева,** това е Синьт - върховната съвест, интуицията, която се ражда в Дева. Този, който не разбира тези неща, няма интуиция, няма любов, няма светлина, няма в себе си новородения Исус. И затова не може да храни тълпата в него и тя е гладна. Днес, макар че притежаваме двете риби и петте хляба в слънчевия възел, храним се само **физически**, понеже върховната съвест, Исус Христос, т.е. интуицията, тази светлина, тази Божествена Любов **не е още родена в нас. (51)**Тогава търсим някой, който да ни храни. Как едно същество може да храни всички хора? Да предположим, че ние сме 5000 души събрани тук тази вечер и вие чакате да ви нахраня с петте хляба и двете риби. Как трябва да постъпя? Аз мога да ви кажа как всеки един от вас би могъл **да се храни всеки ден посредством своя слънчев възел.** Ако ви дадях физически храна, утре вие ще искате още, но ако ви дам начина **сами да черпите от неизчерпаемия източник** на живота, вашата жажда ще бъде утолена. Много просто и много лесно е. Трябва само човек да го знае и да го иска, защото често човек знае, но не иска.

Никой, който не е чист, не може да проникне в Агарта. С чистота в действия, в храна, чувства и мисли може да се влезе там. Когато човек си пречисти краката, тя ще има връзка със слънчевия възел и двете риби **(52)**. Човек **ще може да пътува, да предчувства бъдещи събития и да храни всичките тези клетки. (53)**Тогава всички ще са доволни и ще останат 12 кошници, пълни с трохи за животните и за другите. Това ще стане чрез Любов и Чистота, чрез Рибите и Дева, които са свързани както в християнската ос. **(54)** Защо Христос представлява тази ос и защо е бил разпнат? За да го разберем, трябва да гледаме Зодиака. Той дойде, за да нахрани човечеството ,за да изяви Чистотата, Любовта и Мъдростта. **Както в оста Риби-Дева е онзи 6-и и 12-и домове**, този, същият е, който носи всички мъчнотии. **(55)** Исус лекуваше болните с чистотата си, казвайки: „Само с пост и молитва вие можете да изгоните дяволите и да заповядате на духовете." **(56)** Той гонеше дяволите, лошите духове, които напускаха болните по негова заповед, влизаха в душите на фарисеите и садукеите, за да си отмъстят на тях. Понеже тези демони бяха искали да останат в болните, които бяха същества грешни и които ги хранеха много добре. Христос, като ги пъдеше, трябваше да плати дълговете на тези болни. **(57)** Ето в какво се състои жертвата на Христос: той трябваше с всичките си сили да плати бягството на тези лоши духове от болните и влизането им в садукеите **(58)** и фарисеите **(59)**. Той знаеше, че ще страда и ще бъде разпнат. **(60)** В дванадесетия дом Юда го срещна. Той го чакаше и казваше, че трябва да бъде предаден. Исус знаеше, че **в 12-я дом на Рибите някой трябваше да го предаде**. Но **Юда** беше колективно същество, неговата роля беше необходима. **(61)**Жертвата на Исус беше: като невинен да даде на хората тази свобода, тази мъдрост, тази светлина, които текат през Дева и което го задължаваше, да страда в Риби. **(62)** Но сега ядем риби, без да знаем

причината. Ще ви говоря за това един ден.

За да свърша, ще ви кажа, че човек **не може да разбере истината**, Евангелието, нито тайните на природата, ако **не е действително чист**. Ако не яде чиста храна, ако не пие чисти пития, ако няма чисти чувства, ако не мисли за чисти неща, ако няма чисти постъпки. Каквото и да казва този, който не живее тези неща, всички инициативи са закрити за него. Той ще чука и ще плаче напразно – всички врати ще останат затворени. Можем да ги отворим като имаме връзка между нашите мисли и чувства. Трябва да проверим, че действително е така. Как? Учителят ви отговаря само с книгата „**В царството на живата природа**." **(63)**

Ще приведем едно доказателство от Стария Завет. Един от еврейските пророци, Езекиил, видя една нива, покрита със сухи кости. И Господ попита пророка: „Могат ли да оживеят тези кости?" Пророкът отговори: „Могат, Господи, ако искаш." И тогава Господ каза на пророка: „Пророкувай върху тези кости и им кажи да се съберат!" Пророкът направи, както му беше заповядано и забеляза, че те почнаха да се съединяват, да се покриват с месо и кожа и да вземат човешки образ. Тогава Господ каза на пророка: „Пророкувай сега, за да дойде Духът!" И когато пророкът каза тези могъщи думи за Духа, според както му беше заповядано, той видя това множество да стане.

Съвременното човечество прилича на тези сухи кости. Те са разпръснати по цялата повърхност на земята, без никаква вътрешна връзка. И сега Господ иска от пророка отново да съживи тези сухи кости, за де се почувства **човечеството отново като едно**. И всички ще станат на краката си и ще познаят, че са изпратени да бъдат свободни и да служат и работят за великото благо на всички. **(64)**

14.05.1938 г. събота HC ♂ A 10h39' на 14.05.1938 г.

14.05.1938 г. C в 24h е на 0°46' f - от таблицата за Ефемеридите 1900 до 2000 г. at noon.

Светозар Няголов

II. Как бе открита и намерена беседата от Учителя „За двете риби и петте хляба“

Случая с беседата от Учителя „Двете риби и петте хляба", държана на 14.05.1938 г., събота, 18 часа

Майката на с. Станка Желева (София) след Паневритмията 1950 г. отива по пътеката да се види със сестра Невена Неделчева. На завоя на пътеката – срещу бараката на Колю Драгнев, намира един ръкопис. Пита по целия Изгрев на кого е, но никой не го знае. Той е взет от някой брат от стенограмите на брат Боев, написан ръкописно на български. Стенограмите на брат Боев - неговите 100 тетрадки бяха конфискувани от ДС (Държавна Сигурност) и ние не знаем къде се намират сега. Ако изобщо съществуват. В тях може да се намери стенограмата на брат Боев за тази извънредна беседа, държана от Учителя в салона. От този ръкопис е напечатана и беседата.

1938 г. братя и сестри се разговаряли с Учителя за Агарта пред салона. Тогава Учителят ги поканил да влязат в салона и да им поговори по интересуващите ги въпроси. Там, в събота, на 14.05.1938 г. в 18 ч. изнася беседата „За двете риби и петте хляба". Евангелие от Иоанна, 6 глава, 5-14 стих. В тези 100 тетрадки със стенограми има записани много разговори и беседи, изнесени пред някои братя и сестри.

Обаче в ръкописа няма данни кога е държана беседата. По Словото от изнесената от Учителя беседа, аз потърсих в таблицата датата и годината, когато е държана беседата, като имах предвид казаното от Учителя, че всяка година змиорките пътуват на големи групи до Сарагосово море, където хвърлят хайвера си. Това са единствените риби, които тръгват от Европа и отиват в Сарагосово море да хвърлят хайвера си. Метеоролозите са открили, че на същото това място се образуват облаците - преселници на различна височина до 1000 метра, преминават през океана до Европа и се разсейват в Русия. „На едно и също място змиорките хвърлят хайвера си и се образуват облачни маси, които преминават над Европа Какво има в тази точка? ... На това място се намира Атлантида, континент вече изчезнал.

...Днешната беседа е свързана с това преселение на змиорките, които сега започват да се връщат към Европа, понеже Слънцето е в зодиакалния знак Телец, а Луната ще влезе тази нощ в полунощ в зодиакалния знак Стрелец, и змиорките идват. Следователно **окултните ученици** и окултисти знаят, че през годината има **едно събрание** на много издигнати ученици, които постъпват като змиорките. Къде отиват те? На голямата церемония, на Вайзак, в Индия – Агарта, място, което посветените знаят добре... То се намира на 75° източна дължина и 30° северна ширина. Там в Агарта се събират всички посветени. В кое време? Всяка година в пълнолуние (Слънце опозиция Луна) месец май. Днес Луната е пълна и сме през май, 14-я ден, когато тя ще се намира в зодиакалния знак Стрелец, след полунощ. Всички истински ученици и посветени **оставят своите физически тела** и се **отправят към това място в Индия**, за да присъстват на голямата церемония на Вайзак с великите Учители на човечеството. Това, което става там, ще знаят само тези, които ще отидат тази вечер и следващите дни. Имам позволение да го говоря за тези неща, макар че е забранено да се говори в обикновено време."

Аз отворих таблицата и започнах да търся годината, през която в деня събота, 14 май, след разсипа на Луната (Слънце опозиция Луна), когато Луната от зодиакалния знак Скорпион ще влезе в Стрелец и намерих, че **това е станало на 14 май 1938 г. - събота**, когато в 10h39' по Лондон става разсипа (Слънце опозиция Луна) и преди 24 часа Луната влиза в зодиакалния знак Стрелец.

Учителят обяснява, че всички религии са произлезли от Зодиакалния кръг и представляват една от неговите оси. Те са 6 на брой. Беседата се отнася за случая, когато Христос нахранва с две риби и пет хляба пет хиляди мъже и много повече с

тях жени и деца. Обяснява ни, че в природата има три свята: 1. Свят на фактите, 2. Свят на законите и 3. Свят на принципите. Учителят засяга въпроса за съществуването на 4 области: областта на просветените, на ангелите, на архангелите и на Боговете. Разглеждайки кръга на зодиака и неговото движение във вселената, Учителят отбелязва важното значение на прецесията и прецесионната точка, която се мести и **за 2160 години преминава в съседния знак**. Това е живата точка на небесния свод, отговаряща на пролетното равноденствие, която се мести обратно на видимото движение на Слънцето в зодиака. Тогава в природата се събуждат нови сили, които от този момент започват да влияят на човечеството ,чрез новото съзвездие, което предизвиква промени във всичките царства на живота.

Древните от Атлантида, Египет, халдейците, са познавали настоящето и бъдещото на прецесията.

Всяка религия се основава на две съзвездия, които са антиподи в Зодиакалния кръг. Християнството имаше за символ знака на Рибите. Казва се, че християнската религия е под влиянието на зодиакалния знак Риби и противоположния му знак - Дева. Риба-Дева, това е християнската ос на зодиака. Хората смятат, че рибите са много прости, животът им е еднообразен – постоянно си плуват във водата. Но ако разгледаме духовната същност на техния живот, ще видим, че те притежават велика духовна, езотерична култура, която е непонятна и за нас, умните и интелигентни представители на човечеството. Разглеждайки астрологически въпроса, ще видим, че господарят на зодиакалния знак Дева е планетата **Меркурий** – секретарят на боговете ,който представлява **природния човешки ум**, който е основа и на останалите умове: ангелския и Божествения. Меркурий е символ на младо момче.

Над Риби стои Юпитер с Венера, която там е в екзалтация и Нептун - Божествената любов, която се прояви в християнството всеобемно. **Юпитер е представител на Бялото братство на земята, което ръководи цялата Вселена. Главата на Бялото братство е Христос** и затова оста Риби-Дева е оста на Христа. На гръцки той е наречен Ihtis (Ихтис) или риба. Знаците на тази дума служат като първи букви на изречението: Исус Христос Теос Сотирис (Исус Христос син на Бога, спасител.) Това говори, че Христос е роден от Девата (Божествената чистота) и представлява универсалната Риба - символ на Християнския морал: милосърдие, благоговение, доброта, чистота, целомъдрие и жертва. Анатомически Дева се намира в Слънчевия възел, а Рибите са свързани с краката. Краката и слънчевия възел имат пряка връзка помежду си. Това е оста на Христос. Дева прилича на знака на Слънцето и под нея има две жлези с формата на риби. Там има и 5 жлези, които представляват 5-те хляба. Тук ние намираме символите на Христовата храна: двете риби и петте хляба. Една от рибите е женска, а другата – мъжка, които са свързани пряко помежду си. Исус Христос, при гонението на Ирод, напуснал Палестина и отишъл в Хималаите - Агарта, за да яде Божествената храна и на 30-годишна възраст се върнал в Палестина да нахрани хората с двете риби и петте хляба. **Обаче рибите не са били физически, но духовни**. Този, който знае да си служи с тези две риби, може свободно да пътува в пространството, ако ги е одухотворил и развил енергиите на 5-те хляба (добродетелите): Любов, Мъдрост, Истина, Правда и Добродетел, което е живият Пентограм в човека в движение. Тълпата около Христа над 5 хиляди души, това са нашите 3 милиарда и половина разумни души - нашите клетки, които поддържат изправно нашето тяло, които ги храним посредством нашия слънчев възел. Тук Учителят ни препоръчва да се свържем с неизчерпаемия източник на живота и гладът ни да бъде винаги задоволен. Ние трябва да пожелаем, да поискаме това знание, за да можем при всичките условия на живота да се храним с Божествената храна. Първото условие за придобиване на тези духовни дарби е човек да има абсолютна чистота в ума, сърцето и волята за да може свободно да влиза в Агарта,

да може да пътува където пожелае и с придобитата силна интуиция ще предчувства настоящите и бъдещи събития. Тогава просветеният ще бъде озарен от Божията любов, която ще го изпълни с благост, милосърдие и смирение. Христос слезе на Земята да нахрани човечеството с манна - Божествата храна - Словото Божие и да го излекува от всичките му недъзи. Той освобождаваше готовите души от тъмните духове и ги вкарваше във враговете на новото учение, фарисеи и садукеи, където тези демони намерили богата храна да се хранят и работят. Христос знае, че ще плаща за това духовно насилие от изгонването на демоните от готовите души и вкарването им във фарисеите и садукеите. Знае, че ще страда и ще бъде разпнат за Божието Дело. Тогава в 12 дом от хороскопа му, който е под ръководството на Риби, се появява това колективно същество Юда да го предаде и да бъде подложен на позор и кръстна смърт. Чрез зодиакалния знак Дева пред това невинно велико същество протича светлина, виделина, мъдрост и вътрешна свобода към последователите му. Той ни остави своя завет: „Възлюбете се усърдно един други от чисто сърце. Обичайте се един други с братска любов. Има приятел по тесен и от брат.

Вергилий Кръстев

III. Агарта и Атлантида

1. Физическата земна ос. Свят на фактите
2. Съзвездие Дева и Риби. Духовната земна ос. Свят на законите
3. Рибите и петте хляба. Слънчевия възел
4. Разпятието на Христа. Защо оста Исус - Христос, защо оста Риби - Дева доведе до разпъването на Христа ?
5. Исус - роден от Дева и от Светия Дух в VI дом от Зодиака се среща със садукеите и фарисеите
6. Христос - роден от Универсалната Риба в XII дом на Зодиака
7. В царството на живата природа

АГАРТА И АТЛАНТИДА
1. Физическата земна ос. Свят на фактите

1. Беседа от Учителя на 14.05.1938 г. вечерта за Християнската ос Риби-Дева.

2. Всяка година в пълнолуние през май, на 14-ти ден, когато Луната е пълна и се намира в Стрелец, то посветените **оставят телата си на земята и с етерните си тела заминават** в Индия. При Вайзак е голямата церемония с Великите учители на човечеството. Това място е Агарта.

3. Хималаите със Сарагосово море е оста на Исус Христос. Сарагосово море е разположено до източните брегове на САЩ и е западната част на Атлантическия океан.

4. В Агарта се прониква с Чистота. Чистота в мисли, Чистота в чувства, Чистота в действия. Само в Чистите слиза Духът и само във Виделина пребъдва Духът, и само в Слава се изявява Духът. А Славата е Божествената светлина.

5. Тази беседа е изнесена по молба на приятелите, за да им говори Учителят за Агарта. Тя е останала непозната за мнозина.

6. Тази беседа не е отразена в Каталога на Елена Андреева. На 13 май 1938 г. под номер 2578 е изнесена беседа в петък пред младежкия окултен клас „Честност и справедливост". На 15 май 1938 г. е изнесена в неделя сутрешно слово „Главните точки". Тази беседа не съществува и в държавния архив.

7. Агарта има няколко входа в България. Два входа има на 7-те рилски езера – единият е вътрешният близнак, а другият е при езерото Бъбрека. След време ще ги покажем на снимки. Аз съм ги посещавал и оглеждал, но само отвън.

8. Третият вход на Агарта е на Витоша на Бивака „Ел Шадай". На 26 март 2005 г. бе изнесен концерт – рецитал „С Учителя Дънов на Бивака „Ел Шадай" – пред вратите на Бога – Витоша. По спомени от Изгрева за бивака с Учителя и музика от Учителя. Бяхме направили изложба от снимки на Учителя, посещаващ Бивака. Те бяха с голям формат 30/40 см. и сложени на големи картони 100/70 см. по 4 броя на 1 картон. И окачени на две големи стълби по 3 картона на стълба, на които отгоре ни бяха високоговорителите. Отпред също имаше 3 картона по 4 броя снимки. Всички, които бяха на концерта видяха, усетиха, разбраха, какво означава когато Духът се изяви. И 20 дни след това не бяхме в телата си, а ходихме като замаяни, защото бяхме допуснати за миг в преддверието на Храма.

9. Помолих Светозар Няголов да даде пояснение и разяснение за тази беседа, която той бе отпечатал като отделна брошура.

10. Тази беседа може да се проумее когато сте вече запознати с Епохата на Водолея, която астрологически се разглежда в този том, така също и с извадки от Словото на Учителя за Епохата на Водолея. Само при това условие.

11. За **Зодиака и зодиакалните знаци** виж в „Изгревът", том XV, стр. 432-433, том XVIII, стр. 285-290, том XIX, стр. 374-380.

12. Ерите в човешката история. Виж „Изгревът", том XIX, стр. 336-339.

13. Трите деканата на знака Риби. Виж „Изгревът", том XIX, стр. 43-46.

14. За Христовия дух виж „Изгревът", том I, стр. 647-654.

15. Защо Рибите и хляба представляват Новият завет?
Рибите

За да се запознаете с целия този материал трябва много добре да изучите „Антиминсът и Бялото братство" от „Изгревът", том XI, стр. 4-159. Без неговото изучаване е невъзможно да разберете тези символи. Древните християни са изобразявали Христовото име с нарисувана риба. На гръцки риба е **ихтиос**. Това е било тайнствен акростих, като началните букви, съставляващи на гръцки „риба", дават съкращение на цялото християнско верую. А то е „Исус Христос, Божият Син Спасител". Виж „Изгревът", том XI, стр. 39-40.

Когато се създава Антиминсът през 1746 година, той се разпространява в 153 броя, толкова, колкото са били рибите, които Петър изважда от мрежата си по нареждане на Исус (Виж Евангелие Иоанна, гл. 21, ст. 7-11, „Изгревът", том XI, стр. 62-63.)

Хлябът

За да разберете този символ, трябва да изучите в „Изгревът", том XI, стр. 6-25. Проучете Пасхата стр. 13-16, Юдейската пасха стр. 16-18, Пасхата на Новия завет, стр. 18-21, Тайната вечеря стр. 21-22. Тогава ще дойдете до „Божественият хляб и „Духът на Истината, стр. 22-25. И ще ви стане ясно какво означава „манна небесна" и „Божествен хляб". И че Божественият хляб е Словото на Бога.

А защо рибите и хлябът представляват **Новия завет**? Това ще видите и прочетете в „Изгревът", том XI, от следващите глави за „Възкресението на Духа Господен", стр. 25-28, за „Светата Евхаристия и слизането на Светия Дух и общение с Духа Христов, стр. 28-35.

16. Какви са тайните, скрити в рибите и хляба? Това ще разберете когато изучите материала как Старият завет преминава в Новия завет. Виж „Изгревът", том XIX, стр. 909-914 в точка 8.

Името „Ихтиос", риби, което означава акростих, преведено означава: „Исус Христос, Божият Син, Спасител", се отваря за човешкото съзнание още по времето на апостол Иоан в неговото I послание. А как се защищава това име и каква е тайната му, ще научите в посочените по-горе страници. (Виж I Послание на Иоанна, гл. 4, ст. 7, 15; гл. 5 ст. 1, 5, 11.)

Хлябът - Историята на хляба като начало на Пасхата, на Юдейската пасха, за Пасхата на Новия завет ще проучите в „Изгревът", том XI, стр. 6-25. А за Божествения хляб, който представлява Словото Божие, ще разберете в стр. 22-25.

Така че тайните, скрити в рибите и хляба, ще намерите в посочените страници от „Изгревът", том XI.

17. Планетните влияния върху човека виж в „Изгревът", том XVIII, стр. 290-298, стр. 332-352.

18. За **планетата Меркурий** виж в „Изгревът", том XV, стр. 406-407, том XVIII стр. 90-94, 341-342, том XIX, стр. 225-229.

19. За **планетата Юпитер** виж в „Изгревът", том XV, стр. 408-410, стр. 521-524, том XVIII стр. 86-89, стр. 344-345, том XIX, стр. 246-253.

20. Знакът на Дева от Зодиака. За него виж в „Изгревът", том XVIII, стр. 69-70, стр. 309, стр. 244-245. Обхваща времето от 22 август до 22 септември, виж „Трите деканата на Водолея", том XIX, стр. 46-48, 48-51.

21. Знакът Риби от Зодиака. За него виж в „Изгревът", том XVIII, стр. 75-76, стр. 250, стр. 309, обхваща времето от 22 февруари до 22 март. Трите деканата на Риби – том XIX, стр. 43-48.

22. За оста, която свързва 6-ти и 12-ти дом виж „Изгревът", том XVIII, стр. 761-762, 765, 770-771. Корените на дървото са в 6-ти дом, а клоните на дървото са в 12 дом.

23. Какво представлява 6-ти дом, виж „Изгревът", том XVIII, стр. 368-370, стр. 738-740, 765, 770, том XIX, стр. 20, стр. 131-132, стр. 294. Шестият дом е представител на съзвездие Дева, а господар на 6-ти дом е Меркурий.

24. Какво представлява 12-ти дом? Виж „Изгревът", том XVIII, стр. 371-372, 747-749, стр. 770-771,том XIX, стр. 22, стр. 295, 134. Дванадесетият дом е представител на съзвездие Риби, а господар на 12 дом е Нептун.

2. Съзвездие Дева и Риби. Духовната земна ос. Свят на законите

25. Защо Исус е роден от Дева и е универсалната Риба?

I. Исус Христос е роден от Дева. Светият дух в древноеврейския език, който е арамейски език, е от женски род. И когато слезе Светият дух върху човек, той се новоражда чрез Духа. А Светият Дух присъства само в Чистота и Светлина и Виделина. А това е Девата. А Девата в Зодиака е от 22 август до 22 септември. А съборите на Бялото Братство в Божествения и духовния свят започват всяка година от 19 август до 22 август. Това е узаконено от Учителя Дънов и това се вижда най-добре на съборите на синархическата верига от 1906 до 1915 г. и от 1922 г. до 1939 г. Тези протоколи от съборите са публикувани в „Изгревът", том XI, стр. 370-619.

Така че Светият Дух слиза чрез съзвездието Дева по време на съборите на Всемирното Велико Бяло Братство. Девата ражда Духът.

А това е Светият Дух, който в арамейския език е от женски род. Значи Светият Дух е женско начало. В Евангелието на Филип се пише: „Някои казват, че Мария е заченала от Светия Дух. Кога се е случвало жена да зачене от жена?" Този мит възниква вън от Палестина, където не говорят арамейски език.

Но Девата не ражда човека в плът. В българския език думата „Духът" е от мъжки род. И когато казваме, че Духът ражда, ние го разглеждаме, че той ражда идеята в Божествения свят и я оформя като принцип. Тя трябва да слезне в духовния свят като **закони**, а на физическия свят като факти. Това е редът. Друг няма.

За тези твърдения имаме като пример раждането на Петър Дънов чрез баща му Константин Дъновски и майка му Добра х. Атанасова. Ражда се в плът, преминава през детството, юношеството, възмъжаване, обучение в училище, следване и накрая се идва до онзи момент, който е описан в „Изгревът", том I, стр. 636-637, 641-642, като Космическа година за човечеството.

В том XIX, стр. 914-915, точка 10, буква А, Б, В, Г, е описано точно това, а по-нататък е описано в буквите Д, Е, Ж, З. А кой как се ражда? От **Божествения дух – Учителят**, „Изгревът", том I, стр. 641-642, от **Христовия дух – Мировият Учител**, „Изгревът", том I, стр. 642-643. Как се ражда **Всемировият Учител от Господния дух** ще си прочетете в „Изгревът", том I, стр. 644-646, том XIX, стр. 916-917 от т. 11 до т. 28. А по-нататък на стр. 918-922 ще проучите степените на проявлението на Петър Дънов като **Учител**, като **Миров Учител**, като **Всемиров Учител**.

II. След като Исус Христос е роден от Дева, защо представлява универсалната Риба?

Универсалната Риба в своя акростих означава Ихтиос, която на гръцки е Риба и е съставено от първите (начални) букви на Ihtis – Исус Христос, син на Бога, Спасител.

Ние указахме как първите християни са въвели акростиха Ihtis и символа на Рибата. Това се вижда в „Изгревът", том XIX, стр. 909-917 от точка 8 до т. 18.

Слизането на Божествения Дух върху Исуса – **ражда се Синът Божи** – стр. 909-910 в т. 8, буква А, Б.

Вселяването на Христовия Дух в Исуса – ражда **Христос** (стр. 911-912) в точка 8, буква В.

Слизането на Господния Дух – ражда Силата и Славата на Бога Отца – стр. 912-914 в буква Г.

Ето това е **универсалната Риба**. Тя обема Божествения Дух, Христовия Дух и Господния Дух.

26. Дева-Риби е оста на Исус Христос.

Оста Дева-Риби означава, че се ражда от Девата, ражда се от Божествения свят последователно от Светия дух, Божествения Дух, Христовия Дух, Господния Дух и слизат върху Посветения, Месията и Спасителят.

А от Универсалните Риби и от нейния акростих се вижда, че се е родил Божествения Син, че се е родил Христос, че е дошъл в плът Исус Христос и че Исус Христос е Господ. Ето това е оста Исус Христос – това е **Емануил**.

Духът на Третия завет на Бога към избраника и помазаника Божий е представено чрез оста Исус Христос, която е представена от **Емануил**, който е живият Бог на Земята и Небето. Това ние го виждаме когато Учителят Петър Дънов присъстваше в тяло, в Дух и в Слово и в сила между българите на земята. Виж „Изгревът", том XIX, стр. 917-923. За Емануил виж „Изгревът", том IV, стр. 36-44.

27. В началото на зимата, в полунощ, съзвездието Дева иде на хоризонта на 24/25 декември. Тогава е станало раждането на Исуса под съзвездието на Дева. Ражда се под съзвездието на Дева, а не се ражда от девица-майка. На земята човек се ражда в плът по един и същ начин и се зачева по един и същи начин. Това се отнася за сегашното човечество. Чрез съзвездието Дева идва Ангел Господен и Господнята Слава го осиява. А това е Господната Светлина, която е осияла през нощта. И внезапно с Ангела Господен се явява небесно войнство от същества, които пеят и хвалят Бога „Слава на Бога във висините." А това означава Светлина земна, Виделина духовна и Слава небесна – във висините. Тя идва от Божествения свят чрез съзвездието Дева (Ев. Лука, гл. 2, от 9-14).

Тук трябва да споменем за Витлеемската звезда, която е била съвпад на планетата Марс и Юпитер в съзвездието Риби. Указала за раждането на Исуса и пристигането на влъхвите на изток. (Евангелие Матея, гл. 2, ст. 1-12). Виж „Изгревът", том XV, стр. 549-550, „Витлеемската звезда", „Изгревът", том XIX, стр. 363-373, „Влъхвите из летописите на древността".

28. Саргосово море се намира в Атлантическия океан и мие източните брегове на САЩ. Интересен за нас е релефа на океанското дъно на Атлантическия

океан, понеже по меридиана на 40 градуса се намира Атлантическия хребет. На запад от него се намира Северноамериканската котловина и Бермудското плато с 6144 метра дълбочина. За въвеждане към материала, ви предоставяме две карти:

1. Карта на източното крайбрежие на САЩ, Сарагосово море.
2. Карта на Сарагосово море, Мексиканския залив, Куба и Карибско море.

Във всички карти е отбелязана **пресечната точка** на 75 градуса западна дължина по меридиана и 30 градуса северна ширина по паралела. Тези 2 карти освен за илюстриране на Сарагосово море, ще ни послужат за онагледяване на циклоните, които се зараждат в тази пресечна точка, както за Бермудските възвишения, така също и за Голфщрома, който преминава през нея.

29. Тук на тази **пресечна точка в Сарагосово море** се зараждат всички облаци-преселници, преминават Атлантическия океан от запад на изток, отиват към Европа и се разпръсват над Русия. Днес всеки може да види по телевизията облачните маси, заснети на спътници, как се зараждат над Атлантическия океан, насочват се към Западна Европа и оттам се насочват към Балканския полуостров и България.

Прилагаме две карти – снимки за Атлантическия океан, и една друга карта за морските течения и ветровете, които се зараждат тук и тръгват през Атлантическия океан към Европа, непосредствено след тази страница.

30. Какво има в тази точка, където змиорките хвърлят хайвера си и се зараждат облачните маси, магнитните бури и морските течения?

Първо – тук змиорките хвърлят хайвера си.

Второ – тук се образуват облачните маси, които тръгват през океана, достигат Западна Европа, преминават през целия Европейски континент, достигат до Балканския полуостров. И ние всеки ден го гледаме по спътниковите снимки за движението на облачните маси, когато по телевизията гледаме „прогноза за времето".

Трето – тук се образува истинския Голфщром или Гълфстрийм (Gulfstream) Как става това? Водите на Гвианското течение и Североекваториалното течение в Атлантическия океан се сливат и под въздействието на ветровете пасажите се устремяват в Карибско море, след което през Юкатанския проток с голяма скорост проникват в Мексиканския залив. Това обединено течение минава покрай северните брегове на Куба и през Флоридския проток се излива в Атлантическия океан, където вече се нарича Голфщром с големина 22 пъти повече от всички реки на земята, със скорост 9 км/час с температура 25 градуса. Голфщрома се отправя на североизток покрай Северна Америка. На около **30 градуса северна ширина се слива с Антилското течение, нараства 4 пъти**. Това е истинският Голфщром, който се разделя на три течения, от което едно обикаля Сарагосово море, друго завива на Юг като Канарско течение и трето като Северноатлантическо течение продължава на североизток до Баренцово море. Той променя климата на Западна Европа, Англия, Норвегия. Движенията на Голфщрома виж на карта V, а как преминава, виж карта I-IV.

Четвърто. От тук започват бурите, които са тропически циклони, които преминават в урагани със силни ветрове, дъжд, разрушения. Обикновено помитат източното крайбрежие на САЩ и накрая преминават в Мексиканския залив и разрушават градовете на САЩ. Пример: ураганът Катрина, зародил се на 29 август 2005 г., унищожи щата Луизиана и Ню Орлеан, Тексас с щети към 100 милиарда долара. Наблюдавахме го по телевизията. А след 15 дни се яви втори ураган Рита и удари Мексиканския залив на САЩ.

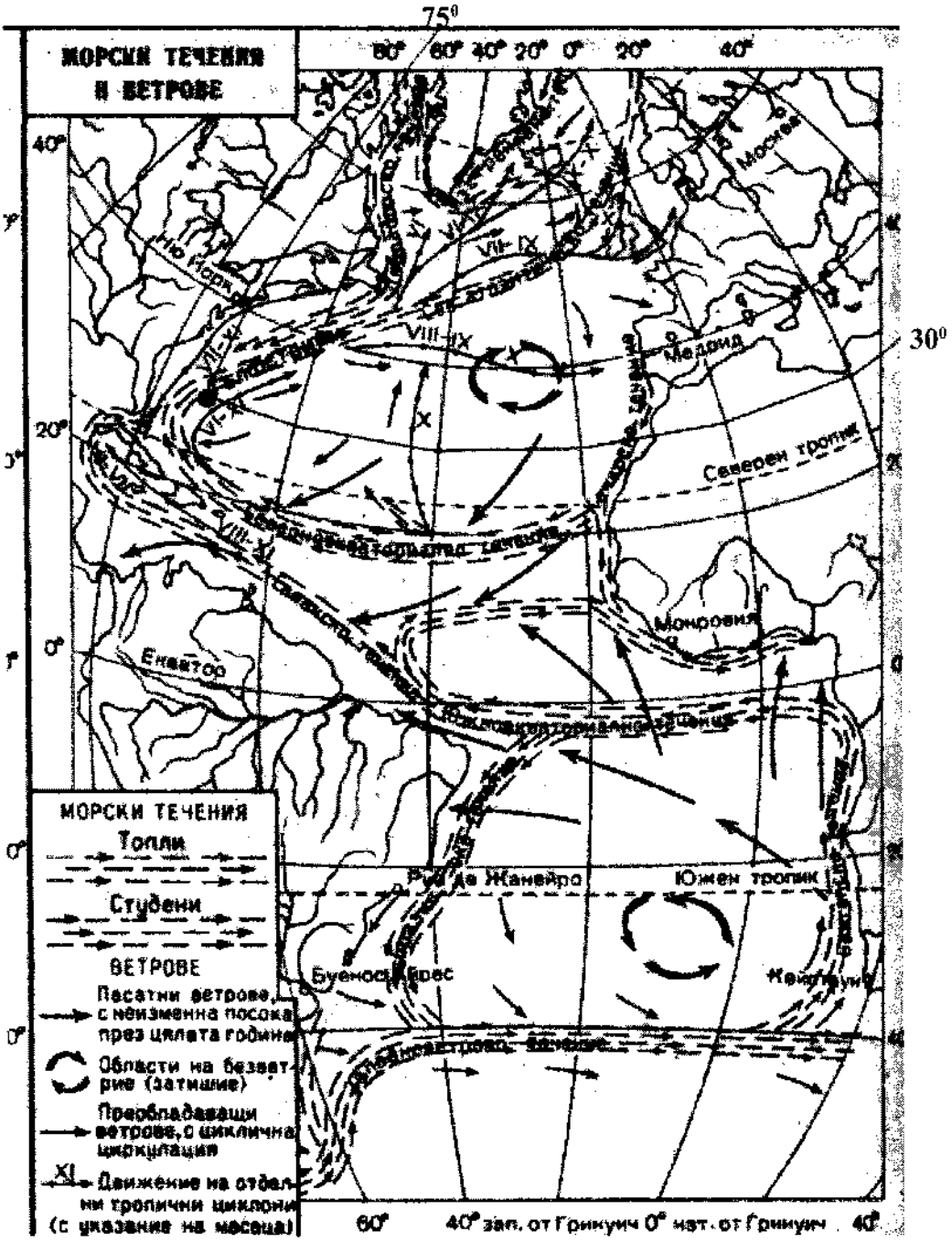

Пресечната точка на Атлантида 75⁰ западна дължина по меридиана и 30⁰ северна дължина по паралела.
(Виж „Кратка българска енциклопедия“, том I с. 143-144)

31. Пето – на това място се намира изчезналия континент **Атлантида**. Причина за потъването на Атлантида ще намерите в „Изгревът", том XV, стр. 216, стр. 469-470, стр. 488, том XVIII, стр. 423, том XIX, стр.342. Причината за потъването на Атлантида е дадена от Учителя, че Бялото братство е загубило сражението с Черното братство. А защо? Ще го намерите в посочените страници. Пример, том XIX, стр. 342.

А според древногръцкото предание Атлантида е съществувала някога на запад от „Херкулесовите стълбове". (Гибралтарския проток). Според преданието жителите му водели завоевателни войни в Европа и Африка. След станалото земетресение преди около 10000 години Атлантида потънала в океана. Тези сведения за потъналия континент ги има само в съчиненията на философа Платон (427-347 преди новата ера) „Тимей" и „Критий", който на свой ред се позовава на прадядо си Солун, чул историята за Атлантида от египетските жреци.

След потъването на Атлантида започва да преминава оттам Голфщрома и е причина за климата в Западна Европа и Англия. А Учителят Дънов много пъти е обяснявал за историята за потъването на Атлантида. Виж „Изгревът", том XIX, стр. 186. Като останала част от потъналата Атлантида днес се смятат Бермудските острови, намиращи се на 1074 км от брега на Северна Америка с главен град Хамилтън. Виж карта II със Сарагосово море и Бермуда.

32. Шесто. Това е място на големи катастрофи. На това място е забелязано, че изчезват много самолети и параходи. Потъват без следа. Това се дължи на магнитните бури, излизащи от тази точка. Цялото това пространство е наречено впоследствие Бермудски триъгълник и е свързано с много легенди. Днес с тази публикация се обяснява на какво се дължи всичко това. Това нещо досега бе неизвестно. И да искат, няма от къде и от кого да се узнае.

33. Влиянията в тази пресечна точка образувани в 75 градуса западна дължина по меридиана и 30 градуса северна ширина по паралела и всички онези шест събития, които описахме, се дължат на нещо съвсем друго. Съществува една друга точка от земното кълбо, която е извор на влиянията, причина на влиянията, които се изразяват в описаните шест събития. Тази точка е мястото, където съществува **Агарта** и от там се управляват всички събития. За нея ще споменем след малко. **Агарта** е главата и тук е **опашката на голямата Риба**, която с перката на опашката си помита всичко в тези шест точки.

34. Всяка година змиорките заминават от Европа към Сарагосово море в пресечната точка, която е на 75 градуса западна дължина и 30 градуса северна дължина в строго определено време. А това е когато Слънцето излиза от Скорпион (22 октомври до 22 ноември) и влиза в Стрелец (22 ноември до 22 декември). (Виж „Изгревът", том XVIII, стр. 328. Те пътуват 6 месеца, за да хвърлят там хайвера си в тази пресечна точка.

35. Завръщането на тези змиорки, които са се излюпили от хайвера, продължава две години, пораснали са до 12 см. И се връщат през пролетта, когато Слънцето влезе в зодиакалния знак „Телец" (21 април до 22 май). Те пристигат до бреговете на Европа и се пръскат по реките и езерата, а мъжките остават по бреговете на Европа. Мъжките остават по бреговете на Европа на това място, на което са пристигнали. Те чакат когато женските змиорки се явят през месец октомври-ноември, пораснали, оплождат ги и заедно пътуват на запад до пресечните точки, за да може женските да хвърлят хайвера си.

А защо е това пътуване от Европа до тази пресечна точка, ще разберете след малко.

36. Когато змиорките се завръщат в Европа през месец май, когато Слънцето влезе в зодиакалния знак Телец (21 април-22 май), то по същото време **окултните ученици** заминават и пътуват като змиорките един след друг на най-голямата церемония на Вайзак в Индия. Там се събират всички посветени. Там се събират великите **Учители на човечеството** от памти века до сега. **На това място не се пътува с физически тела!** Запомнете това много добре. Учениците оставят своите физически тела на земята, и близките ги виждат, че те лежат на креватите си у дома или полегнали на столове и спят. Те пътуват с етерните си тела по въздуха на едно голямо разстояние над земята, за да пристигнат на определеното място на строго определено време. Това време е обозначено и то е 14 май, когато Слънцето е в знак Телец и Луната е в пълнолуние и се намира в знака Стрелец след полунощ. Това трябва да е онова място, което описва апостол Павел във второто послание към Коринтяните, гл. 12 стр. 2-4, че е бил занесен до третото небе, до рая и е чул неизразими думи, които на човек не е позволено за изговори.

Това е онова място, където стои единственият Властител и цар на царстващите и Господ на господстващите, който сам притежава безсмъртие и обитава в непристъпна светлина." (I послание на Тимотея, гл. 6, стр. 15-16).

Това е онова място, където апостол Павел в послание към Евреите, гл. 12, стр. 18-24 говори за онази планина осезаема и пламнала в огън, където се намира хълмът Сион, града на живия Бог, небесния Ерусалим и при десетки хиляди тържествуващи ангели при събора на първородените, които са записани имената им на небесата при Бога.

Това е онова място, където Йоан в Откровението си в гл. 14, ст. 1 споменава, че е видял на хълма Агнето т.е. Христос с 144000, които са носили неговото име и името на Отца, записани на челата им.

37. Учениците **тръгнали за церемонията на Вайзак, оставят физическите си тела и заминават с етерните и духовните си тела**. И така поставя се въпроса за **„Космичният и земния човек"**. От една страна са възвишените същества, които са без форма и без плът, без земна плът, които вкупом всички представляват **Великият космичен човек.** А от друга страна е **земният** човек, който чрез Зодиака е представен в своето тяло и чрез планетите, представляващи неговите удове, трябва да създаде тялото на новия окултен ученик, новият Адам, сътворен чрез Дух и плът. А как става това ще научите в „Изгревът", том XVIII, стр. 426-438 в „Космичният и земният човек".

38. Духовното ръководство на човека и човечеството се движи от Христовия дух, който е Мировият Учител, който обединява Битието и Небитието. Христовият дух, като Христос, е глава на Великото Бяло Братство, чието централно седалище е Слънцето и от там ръководи всички видими и невидими същества по цялата планетна система. Виж „Изгревът", том XVIII, стр. 439-451. За Мировият Учител виж „Изгревът", том I, стр. 642-643. А за Исус Христос - глава на Великото Бяло Братство виж „Изгревът", том I, стр. 647-654. Изявеният Христос, духът Христов - това е проявеният Святий Дух - Словото Божие. Това е живият хляб, слезнал от Небето, което е безсмъртната храна на Великите Учители. А 2 риби е универсалната Риба, която означава, че всички тези 144000 души от невидимия свят, завършили своята еволюция, се обединяват чрез Христовия Дух, реализират се чрез Господния Дух, който е **Силата на Духа**, защото само със Сила може да се вземе царството Божие. И накрая който има Божият Дух, ще има Божия Мир, който е Мир на Светлина и Виделина. Божият Мир е равнозначно на Божият свят. Думата „мир" на славянски и старобългарски език е свят. Оттам и иде - Божият мир.

39. Агарта е събранието на възвишените същества. Това е градът на посветените, това е Небесният Сион. Намира се в Хималаите на 75 градуса източна

дължина и 30 градуса северна ширина. Тази пресечна точка сме я отбелязали и тя се вижда от картите номер III и IV. Това е указание на Учителя Дънов. Според него Школата на Всемирното Бяло Братство е на Слънцето и там всяка година Белите братя правят събор, който става от 19 август до 22 август. Учителят Дънов, който е бил на земята отначало го е прави във Варна, после във Велико Търново, после в София и накрая на Рила при 7-те Рилски езера. Онези Бели братя от Слънцето слизат на земята ,изсипват се на Рила, влизат в телата на присъстващите и те създават цялата обстановка по онова Единение между Небето и Земята. Това присъствие се изразява в разширение на съзнанието и всеобхватност на човешката душа.

Освен това на земята всяка година се събират на един висок връх на Хималаите на 14 май. Това е тържествен събор на Белите братя в който присъстват Белите братя на Слънцето, Великите Учители на човечеството и учениците оставили своите физически тела по места, откъдето са дошли. Бог се изявява чрез тях посредством Любовта си като Енергия и Сила и тя се насочва по земята, за да се преустрои човечеството.

40. Магнетичните и електрическите течения, които се образуват при събора в Агарта, се съсредоточават по невидимата ос **между съзвездието Дева и Риба**, която е оста Исус-Христос. Така всичко туй се насочва в пресечната точка в Арагосово море, създава се връзка между учениците без физически тела, присъствуващи на събора в Агарта и змиорките, които са в Арагосово море, където снасят хайвера си. А енергията, която тук се съсредоточава като магнетични и електрически течения, се управлява от Онзи, който управлява оста Исус-Христос, оста Дева-Риби. И тогава ние виждаме всичко онуй, което разказахме в точките 30-31 на Първо до Шесто чудо на чудесата.

41. В Агарта има също раждания на светли идеи, чисти мисли, на чисти чувства и чисти действия. Тези идеи, мисли и чувства те ни изпращат по въздуха чрез различните магнетични течения. Дори когато питат Учителя Дънов защо прави своите събори на Рила и Велико Търново, отговаря, че има магнетично течение, което идва от Агарта, върви по Стара Планина, и което трябва да се използва за повдигането на българския народ. А освен това, когато учениците присъствали на събора на Агата и се връщат в своите физически тела, то те разпръскват чрез мозъците си всичко онова, което са чули, видели, и преживяли там. Така работят окултните ученици на Бялото Братство. Чрез тях се предават решенията на събора на Хималаите на ръководителите на човечеството за изпълнение. На събора на Агарта е място свещено, непристъпно за човешки крак и невидимо за човешкото око. Там се отива с духовни тела. Там се живее с етерния двойник. Днешният човек няма още в ретината на очите си онези клетки, чрез които може да види тези етерни тела. Той още няма орган в мозъка си, който да приеме от очите си възприятията на ретината за един друг свят с други измерения от този на физическия свят.

42. Агарта със своя магнетизъм привлича чистите и праведни души, които са възкръснали преди хиляди години и са завършили своята човешка земна еволюция. Тези възкръснали души са Белите братя от Великото Бяло Братство. Те са горе в Невидимия свят. То е разположено на три места.

1. **На земята във физическия свят**, където имате пресечната точка на Агарта в Хималаите, но там няма да видите нищо друго, освен скали. Ние ви предоставяме една снимка на Агарта, която е била закачена в рамка на стената от стаята на Учителя Дънов. Поглеждайки към нея, той се е свързвал с това място и със съществата, които са там и е управлявал Агарта. А защо е управлявал? Защото той е от най-висша духовна и Божествена йерархия, както в духовния свят, така и на земята. Той е Всемировият Учител на Вселената Беинса Дуно. Виж „Изгревът",

том I, стр. 654-657.

А като доказателство за невежеството ще разкажем, че по времето на Школата на Учителя, негови последователи са издали една брошура „Агарта", от 21 страници, със стария ръкопис, която означава че е преди 1944 г. Тя е издание на Лито-печат ул. „Гурко" 22, тел. 2-59-88. Това е издателството на Славчо Печеников (Славянски), което поради нарушение на окултните закони на Школата по време на бомбардировките през декември 1943 г. падат бомби върху сградата и складовете и унищожава всичко. Виж „Изгревът", том V, стр. 718-724, том VI, стр. 500. Отгоре на брошурата е написано, че е по Сент Ив Д'Алвейдр. Някой, който знае френски и английски езици е превел, подготвил и отпечатал. И каква е била целта? След като я прегледах, се разбра, че онова, което е написано, е имало за цел да заблуди и отклони последователите на Учителя. Езикът, на който е преведено и публикувано няма нищо общо с българския език и е напълно неразбираемо. И което е най-важното, е невярно. Пример: Там се твърди, че Агарта е на физическия свят, че тя се населява от 20 милиона души, че тази държава има своята проекция и синархия на физическото поле. А това не е вярно. Къде е тя сега? Няма я. Единственото, което е вярно, че се твърди как всеки посветен вижда светлината, която излиза от Агарта. Да, това е вярно, но ако е посветен, което значи, че има връзка със Светия Дух. И ако знае къде са координатите на Агарта. До този момент никой не ги знаеше. Учителят ни ги даде.

Спомням си че в разстояние на 30 години Цанка Екимова изваждаше от Словото на Учителя негови мисли по различни теми. Пример: Учителят за Бялото братство и богомилите, Учителят за българите и славянството, Учителят за невидимия свят, Учителят за онзи свят, Учителят за сънищата. Тя ги подвързваше с шило и игла и конец от кълчища и ги предаваше да се четат. Аз също съм ги чел. После дойде време онова, което тя бе описала на пишеща машина да го намеря в беседите и лекциите на Учителя. Запомнил съм всичко. И сега ако някой би прочел онова, което бе извадила за невидимия свят и Агарта на машинописен текст Цанка Екимова, би възкликнал: „Тук има една голяма лъжа." Ето защо аз пиша тези бележки, за да се знае и помни. Това е една от причините Учителят да говори за Агарта в тази специална беседа. За Агарта ще намерите също много негови изказвания в неговите беседи и лекции. Виж в „Изгревът", том VIII, стр. 391 N70, където Учителят споменава, че на Рила има клон от Агарта и че същества там са с етерни тела. Но това е труден етап за обучение. Ще ви трябва поне 30-40 години, за да прочетете онова, което е публикувано като Негово Слово. А много е това време. Та това е Школа от 22 години, където всяка седмица Учителят е говорил беседи и лекции 4 пъти и това е стенографирано и е отпечатано отчасти. Останалото се чака да се отпечата. Така че ви трябва студиа и време за обучение.

2. **В духовния свят**. Това е Изгревът в София с неговата Школа на Учителя Дънов. Има няколко изказвания на Учителя за Изгрева в София, че той в духовно положение стои много повече над Агарта! А защо? Защото тук е Школата на Бялото Братство на Учителя Дънов. Магнетичните течения и електрическите течения, които се образуват от дейността на Школата и Неговото Слово се намират над онези, които опасват Агарта на физическото поле. За Школата на Всемирното Велико Бяло Братство виж в „Изгревът", том I, стр. 667-672. Тя е една и съща и на Изгрева в София и в духовния свят и в Божествения свят. Духът Беинса Дуно, който е Всемировият Учител на Всемира, я управлява. За Учителя, Братството и Школата виж „Изгревът", том XVIII, стр. 498-511.

3. **В Божествения свят**. Школата на Учителя в Божествения свят се представя от неговото Слово. Виж „Изгревът", том I, стр. 664-666. Изучаването на Неговото слово е Слово за Третия завет на Бога към човечеството. А поредицата „Изгревът" е пътят Господен към това човечество. Друг път няма нито на земята, нито под небето, нито на небето. Амин!

43. Божественият принцип – Исус Христос е Христовият Дух, който е Духът на Единението между Битието и Небитието, между земята и небето, между реалния свят, духовния свят и Божествения свят. Раждането на върховното Аз означава да се роди човек от Духа. Да се влезне и да се всели в неговото тяло духът Христов и съзнанието му да стане ведно с Космическото съзнание, обхващащо целия космос. Виж „Изгревът", том I, стр. 647-654, „Исус Христос – Глава на Великото Бяло Братство".

44. Светлината, която излиза от Агарта, привлича всички окултни ученици. Тази светлина се образува от съществата, които живеят там, които чрез дейността си отделят тази светлина и космически енергия и я препращат по земята. А върховният Повелител на Агарта е Всемирният Учител Беинса Дуно, който е Глава на Всемирното Велико Бяло Братство. Виж „Изгревът", том I, стр. 654-657.

45. Учителят отбелязва, че между слушателите му тази вечер някои ще **посетят Агарта** със етерните си тела. Кои са отишли там не се знае. Какво са видели, чули, запомнили, след като са се върнали във физическите си тела, също не се знае. Но това, което се знае, това е какво представлява „Духовният образ на Учителя" в очите и душите на неговите съвременници и последователи. Виж „Изгревът", том XVIII, стр. 487-497.

Агарта има много врати. На Рила една от вратите е езерото „Вътрешният близнак". Има го там Учителят на снимка. Втората врата е на езерото „Бъбрека". Също има такава снимка на Учителя там. Третата врата на Агарта е на езерото „Сърцето" при главата на лъва. Четвъртата врата на Агарта е на Витоша на Бивака „Ел Шадай", което значи „Врата към Бога". Тук също имаме снимка с Учителя. И четирите врати на снимки ще публикуваме в този том.

Откъде идват тези небесни врати на Агарта по българската земя? От Агарта извира една небесна река от светлина. Тя е не само **Светлина** на физическия свят, тя е **Виделина** в духовния свят и **Слава** в Божествения свят. Та тази небесна река от Светлина, Виделина и Слава тръгва по хода на 30 паралел от изток на запад и стига до пресечната си точка в Сарагосово море в 75 градуса западна дължина и 30 градуса северна ширина. Та по своя път тя дава понякога своите разклонения, които достигат до Родопи, до Рила, до София, до Търново. И там се намират тези врати на Агарта, които не са на физическото поле, но в духовния свят. Но на физическото си поле те имат своите координати и пресечни точки. Тези входове аз ги проучвах, разпитвах за тях възрастните приятели. И те ми разказваха за тях. И аз си ги записах. Освен това, когато бях млад, през 1972 година аз минах с фотоапарат и заснех стъпките на Учителя Дънов по всичките седем Рилски езера. Преди това ми беше обяснявано къде и какво да заснема. После ги извадих на снимки 6/13 см., занесох ги на Борис Николов и Мария Тодорова и те ми ги показваха на снимките и аз съм си ги отбелязвал. Други, които ми даваха данни, беше Галилей Величков и други възрастни приятели. Та сега е времето, когато ще публикуваме входовете на Агарта на Рила при 7-те рилски езера и на Бивака Витоша.

В „Изгревът" са описани много такива случки с входовете на Агарта. Такъв пример има в том X, стр. 702 с номер 5.

3. Рибите и петте хляба. Слънчевия възел

46. Вегетативната симпатична нервна система управлява вътрешните органи, жлезите с вътрешна и външна секреция, кръвоносните и лимфни съдове, гладките и напречно набраздени мускули и пр.

Периферната част на вегетативната нервна система се състои от десен и ляв симпатически ствол Truncus sympathicus, съставен от 22 чифта възли – паравертебрални ганглии, разположени като броеница от двете страни на

гръбначния стълб, в го-голямата си част с вретенообразна форма. Възлите се наричат ганглии – ganglia trunci sympatici. Различават се различни стволове:

1. **Шийна част** – Pars cervicalis trunci cympathici, състояща се от 3 възела, а понякога 4 възела.

А) Горен шиен възел – ganglion cervicale superius - дълъг 2 см вретенообразна форма, разположен на нивото на II-III шийни прешлени.

Б) Среден шиен възел - ganglion cervicale medium - с овална форма, разположен на нивото на V-VI шийни прешлени.

В) Долен шиен възел - ganglion cervicale inferius - който в болшинството случаи се слива с първия гръден възел и образува т.н. шийно-гръден звездоподобен възел -ganglion cervicothoracicum stellatum с неправилна четириъгълна форма като звезда и се разполага на нивото на VII шиен прешлен и главата на първото ребро. Започва с разклонения и сплетение за сърцето - plexus cardiacus и белия дроб - plexus pulmonum.

2. **Гръдна част** -Pars thoracica trunci simpathici- състояща се от 12 възела разположени двустранно на гръбначния стълб от нивото на 1 до 12 гръден прешлен. Оттук започват разклонения за сърцето - plexus cardiacus за аортата plexus aorticus, за белия дроб plexus pulmonis, за диафрагмата plexus mediastinalis с Nervus splanchnicus major започващ от 5-9 гръдни възли и се насочва към поясните части на диафрагмата, като се образува възел ganglion splanchnicum и навлиза в коремната област.

Nervus splanchnicus minor започват 10-11 гръден възел и се насочва през диафрагмата към коремната област.

3. **Коремна част** - Pars abdominalis – преминава диафрагмата, лежи на нивото на 1-5 поясни прешлени. Дава разклоненията и образува стволове за различните органи.

А)Plexus mediastinalis - за диафрагмата с ganglion prenicum - диафрагмален възел.

Б)Plexus aorticus thoracis- за гръдната част на аортата

В)Plexus solaris - слънчевият възел, още cerebrum abdominale (стомашен мозък)

Г)Plexus aorticus abdominale - за коремната част на аортата

Д)Plexus mesentericus caudalis - за червата с ganglia mesenterica inferior за пикочния мехур и гениталиите

Е)Plexus ilicus - за хълбочната кост

Ж)Plexus rectalis cranialis - за правото черво

4. **Тазова част** - Pars pelvina trunci sympatici.

Оттук се разклоняват нерви за правото черво, за пикочния мехур, за простатата, за пениса, за маточно-вагиналното сплетение.

47. Слънчевият възел - Plexus solaris abdominale, Plexus celiacus cerebrum е съставен от чревни възли ganglion celiaca и дълги и дебели съединителни разклонения. Единият ганглий е десен, а другият е ляв , ganglion celiaca dextrum et sinistrum. Тези две жлези имат формата на риби, на полушария. От слънчевият сплит излизат разклонения за различни органи. Те се разделят на чифтни и нечифтни.

А) Чифтни разклонения на Plexus celiacus

1. Диафрагмално сплетение - Plexus phrenicus с ganglion phrenicum
2. Надбъбречно сплетение - Plexus suprarenalis
3. Бъбречно сплетение - Plexus renalis с ganglion renale
4. Яйчниково тестикуларно сплетение - Plexus ovaricus, plexus spermaticus

Б) Нечифтни разклонения на Plexus celiacus

1. Чернодробно сплетение - Plexus hepaticus

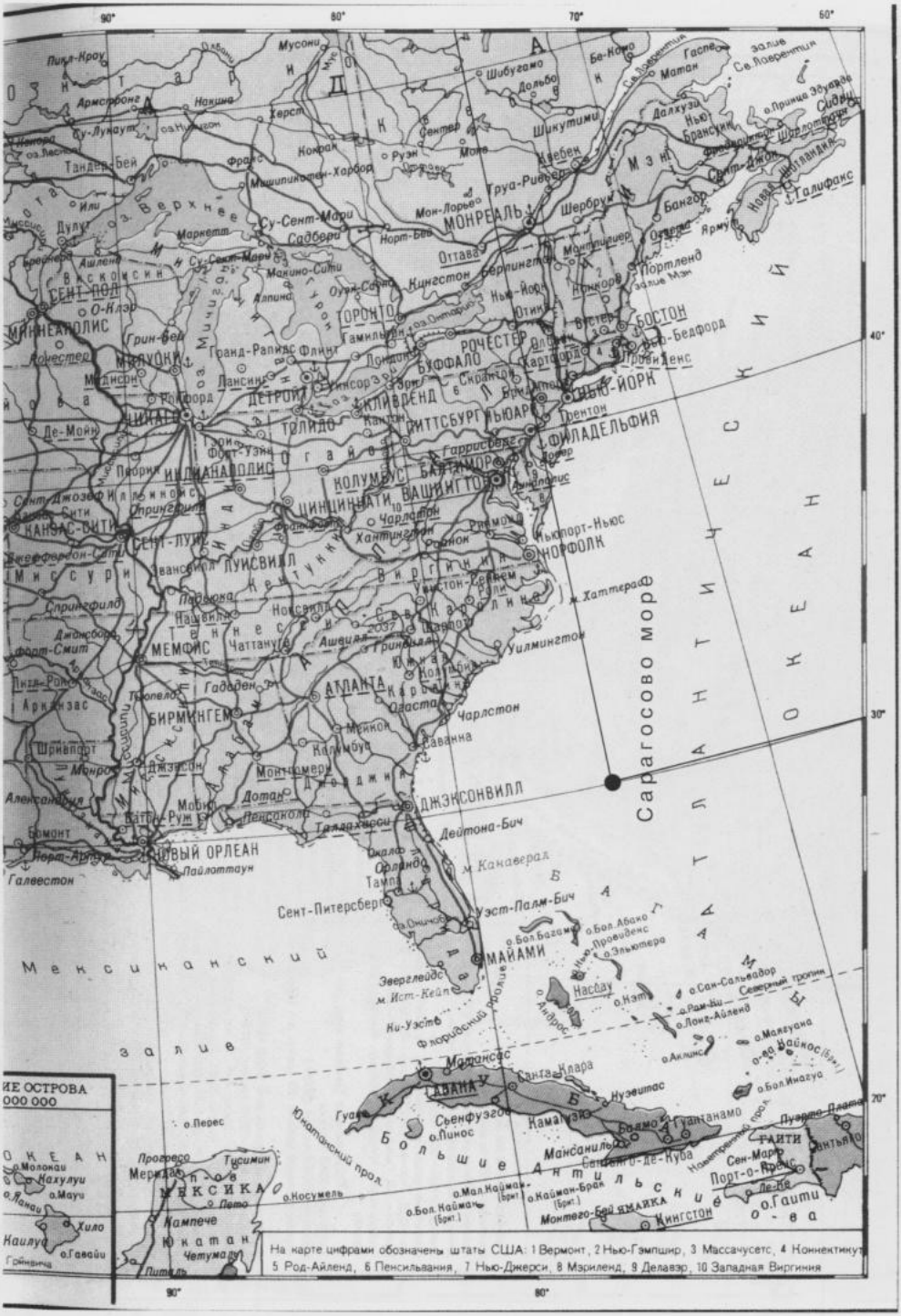

121. Пресечната точка на Атлантида - 75 градуса западна дължина по меридиана и 30 градуса северна ширина по паралела. Сарагосово море. *„Атлас мира“*. Москва, 1972

КАНАДА
Территория 9976 тыс.кв.км
Население 21854 тыс.жит. (1972 г.)
Административное деление: 10 провинций и 2 территории
Длина железнодорожной сети 70,2 тыс.км
Столица Оттава—302 тыс.жит. (1971 г.)
Важнейшие города (число жит. в тыс. на 1966 г.): Монреаль—1222, Торонто—664, Ванкувер—411, Эдмонтон—377, Калгари—331, Гамильтон—298, Виннипег—257
Главные порты: Монреаль, Ванкувер, Квебек, Галифакс, Торонто
США (включая Гавайские о-ва)
Территория 9363 тыс.кв.км
Население 210194 тыс.жит. (1973 г.)
Административное деление: 50 штатов и 1 федеральный округ
Длина железнодорожной сети 332,2 тыс.км
Столица Вашингтон—2836 тыс.жит. (1970 г.)
Важнейшие города (число жит. в тыс. на 1970 г.): Нью-Йорк—7868, Чикаго—3367, Лос-Анджелес—2816, Филадельфия—1949, Детройт—1511, Хьюстон—1231, Балтимор—906, Даллас—845, Кливленд—751, Индианаполис—743, Милуоки—717
Главные порты: Нью-Йорк, Филадельфия, Новый Орлеан, Сан-Франциско, Лос-Анджелес, Балтимор, Хьюстон, Бостон
МЕКСИКА
Территория 1973 тыс.кв.км
Население 52640 тыс.жит. (1972 г.)
Административное деление: 31 штат и 1 федеральный округ
Длина железнодорожной сети 17 тыс.км
Столица Мехико—3026 тыс.жит. (1970 г.)
Важнейшие города (число жит. в тыс. на 1970 г.): Гвадалахара—1196, Монтеррей—830, Сьюдад-Хуарес—436
Главные порты: Тампико, Веракрус
О. ГРЕНЛАНДИЯ (Дат.)
Территория 2176 тыс.кв.км
Население 50 тыс.жит. (1971 г.)
На карте цифрами обозначены:
1 Гаити, 2 Доминиканская Республика, 3 Белиз (Брит.), 4 Сальвадор, 5 Коста-Рика
Северный тропик
Экватор
Мексиканский залив
Карибское море
Большие Антильские о-ва
Малые Антильские о-ва
Багамские о-ва
Бермудские о-ва (Брит.)
Гамильтон
Нассау
Куба
Гавана
Сантьяго-де-Куба
Гуантанамо
Порт-о-Пренс
Гаити
Ямайка
Кингстон
Сан-Доминго
Сан-Хуан
о. Пуэрто-Рико (США)
Виллемстад
о. Кюрасао (Нид.)
Баркисимето
Каракас
Венесуэла
Маракайбо
Санта-Марта
Картахена
Панама
Букараманга
Богота
Медельин
Кали
Колумбия
Лос-Дельта-Рио
Нейва
Сан-Лоренсо
Кито
Эквадор
Гуаякиль
Арика
Икитос
Бразилия
Перу
Боливия
о. Кокос (Коста-Рика)
о-ва Галапагос (Колон) (Эквад.)
Сан-Хосе
Лимон
Панама
Манагуа
Никарагуа
Гондурас
Тегусигальпа
Гватемала
Сан-Сальвадор
Белиз
Мерида
Тампико
Веракрус
Мехико
Пуэбла
Гвадалахара
Монтеррей
Матаморос
Сьюдад-Хуарес
Эль-Пасо
Ла-Паз
Мансанильо
Акапулько
Оахака
Сан-Луис-Потоси
Масатлан
Торреон
Кульякан
Чиуауа
Эрмосильо
Сьюдад-Хуарес
Сан-Диего
Мехикали
Лос-Анджелес
Сан-Франциско
Сакраменто
Оклендт
Лас-Вегас
Сан-Луис-Обиспо
Сольт-Лейк-Сити
Шайенн
Денвер
Канзас-Сити
Тринидад
Уичита
Талса
Оклахома-Сити
Альбукерке
Финикс
Лонг-Бич
Даллас
Лита-Рок
Шривпорт
Батон-Руж
Сан-Антонио
Хьюстон
Новый Орлеан
Мемфис
Атланта
Чарлстон
Саванна
Бирмингем
Джексон
Мобил
Джэксонвилл
Тампа
Майами
Флорида
Миннеаполис
Сент-Пол
Милуоки
Чикаго
Сент-Луис
Детройт
Буффало
Нью-Йорк
Кливленд
Питсбург
Цинциннати
Филадельфия
Балтимор
Вашингтон
Норфолк
Мичиган
Шарлотт
Ричмонд
Нашвилл
Сиэтл
Бостон
Бисмарк
Шеридан
Бойсе
Юрика
Сейлем
Ньюкастл-Фолс
Большое Соленое озеро
Оуэн
Шайенн
Линкольн
Оклендт
Лас-Вегас
Сан-Луис-Обиспо
Сакраменто
Сольт-Лейк-Сити

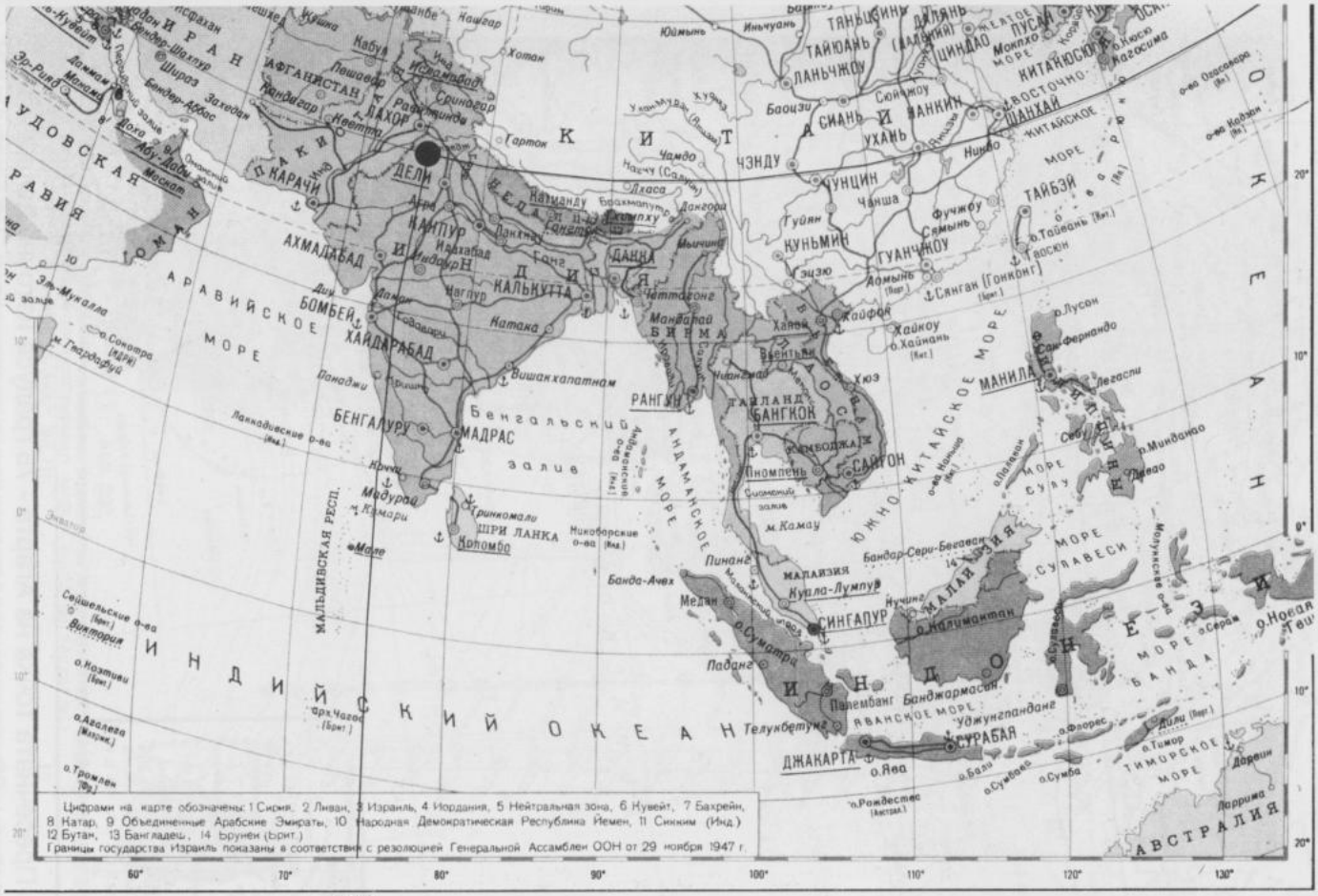

75°

123. Пресечната точка на Агарта - 75 градуса източна дължина по меридиана и 30 градуса северна ширина по паралела. Хималаите. „*Атлас* мира“ . Москва, 1972

124. Пресечната точка на Агарта - 75 градуса източна дължина по меридиана и 30 градуса северна ширина по паралела. До Бхатинда в края на северната част на пустинята Тар. „*Атлас* мира“. Москва, 1972

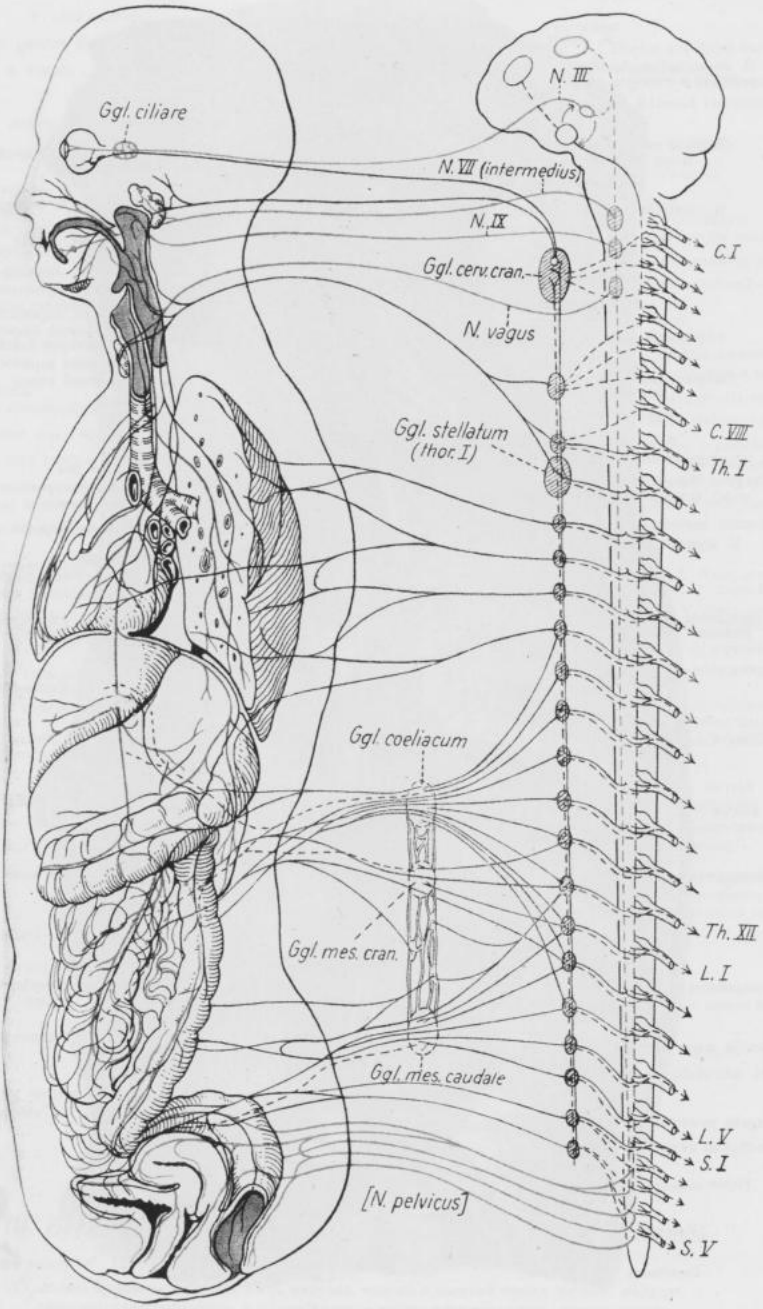

Abb. 290.

Schema vom Sympathicus (rot) und Parasympathicus (blau). (Aus Meyer-Gottlieb, Pharmakologie, nach den neuen Erfahrungen verbessert durch A. Hirt.) (M. Sänger del.)

125. Схема на Симпатикус и парасимпатикус на вегетативната нервна система. Виж точка N 46 (1, 2, 3)

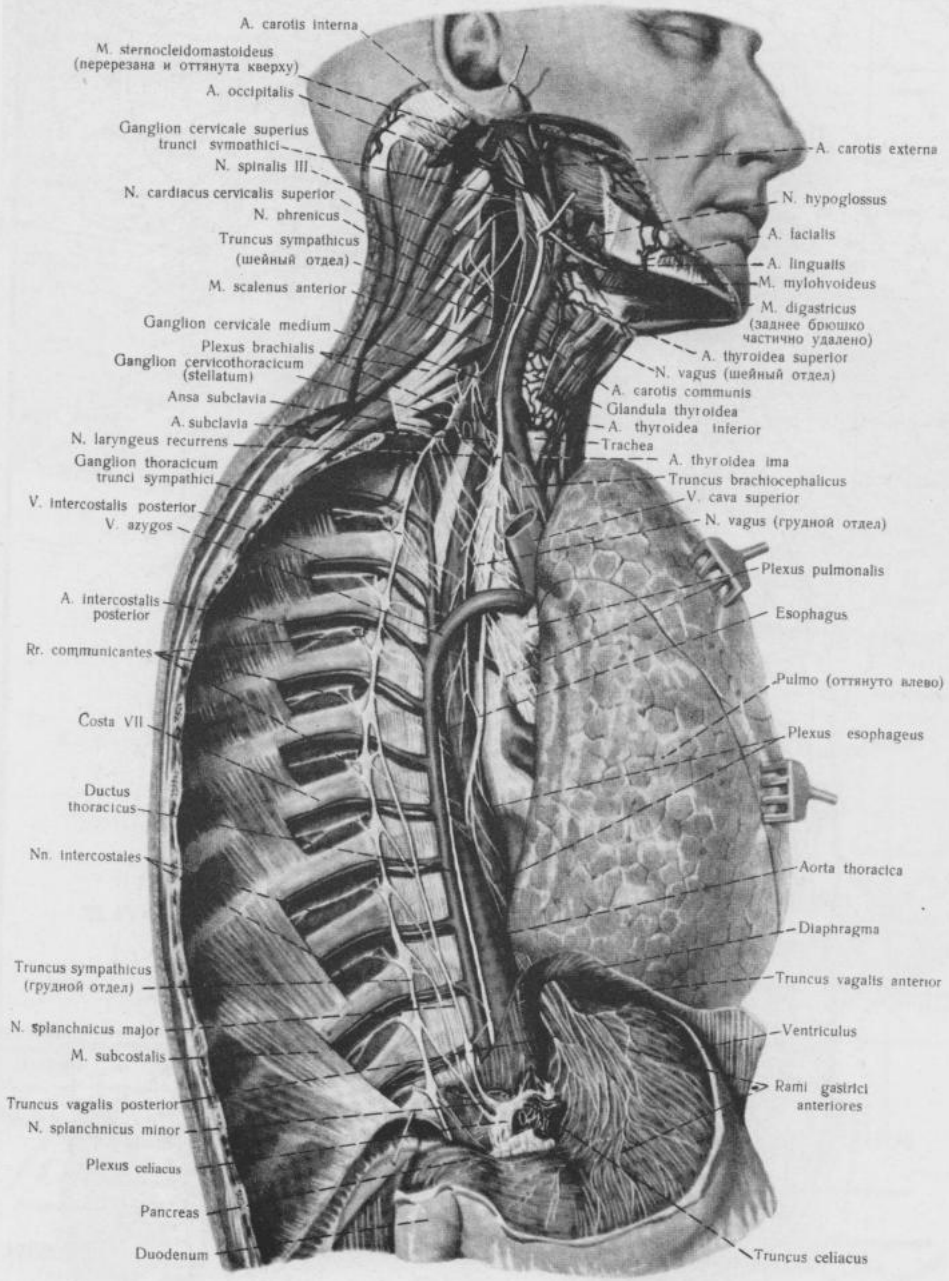

906. *Нервы и сплетения органов грудной полости;* справа ($^1/_4$).

(Париетальный листок плевры и внутригрудная фасция удалены; печень и частично диафрагма удалены; правое легкое оттянуто влево.)

126. Нерви и сплетения на органите от гръдната кухина.
Виж точка N 46 (1, 2)

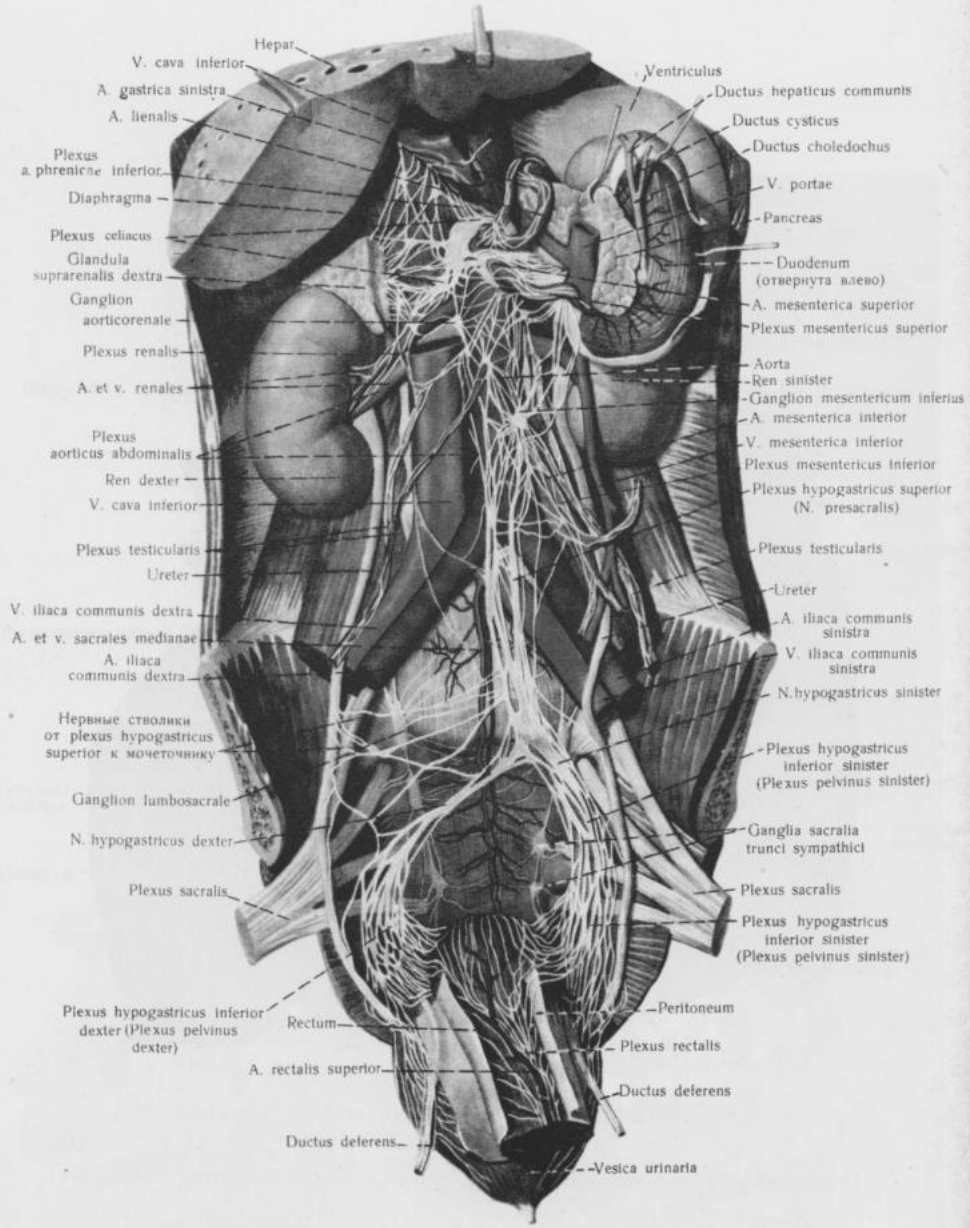

910. *Нервы и сплетения органов брюшной и тазовой полостей;* (спереди ($^1/_3$) (препарат Р. Синельникова).

(Удалены брюшина, большая часть желудка, тонкой и толстой кишок, печени; желудок, двенадцатиперстная кишка и поджелудочная железа отведены влево; прямая кишка и мочевой пузырь оттянуты книзу.)

127. Нерви и сплетения на органите на коремната и тазова област.
Виж точка N 46 (3, 4), N 47 (А, Б)

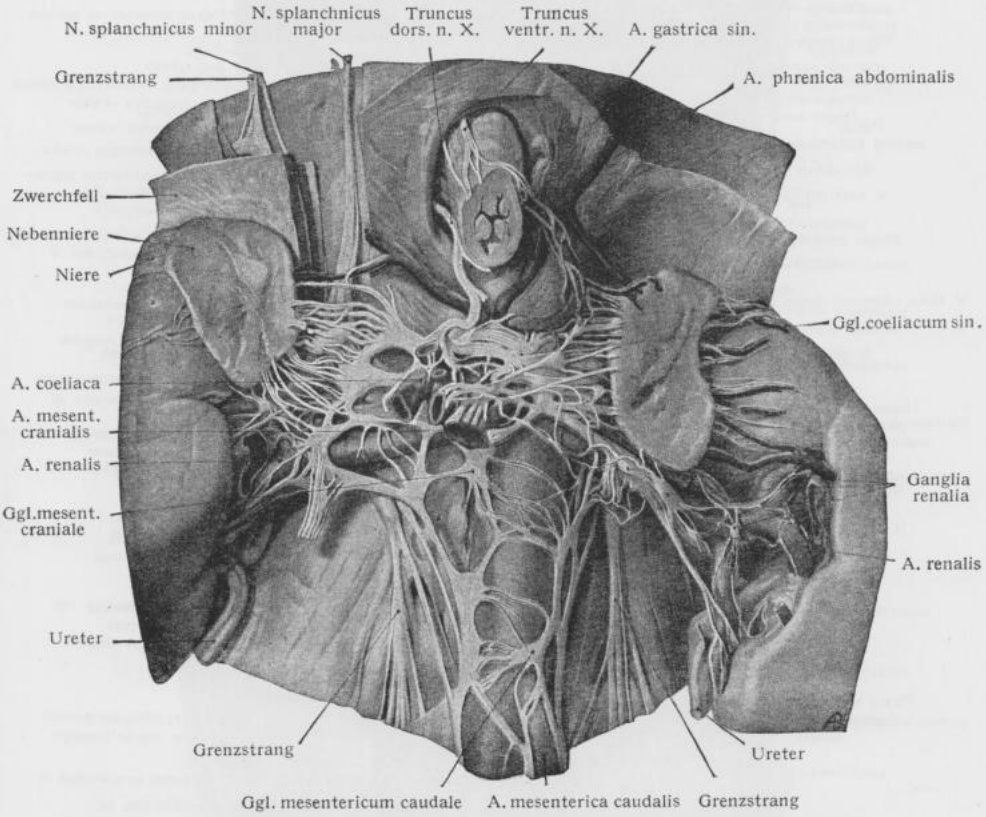

Abb. 280.

Plexus coeliacus des Erwachsenen. $^{3}/_{5}$. (Von A. Hirt, Z. Anat. u. Entwgesch., 73. Bd., 1924.)

128. Слънчевият възел.Виж точка N 47

143. Пред входа на Агарта на Витоша, Бивакът „Ел Шадай“ с Учителя

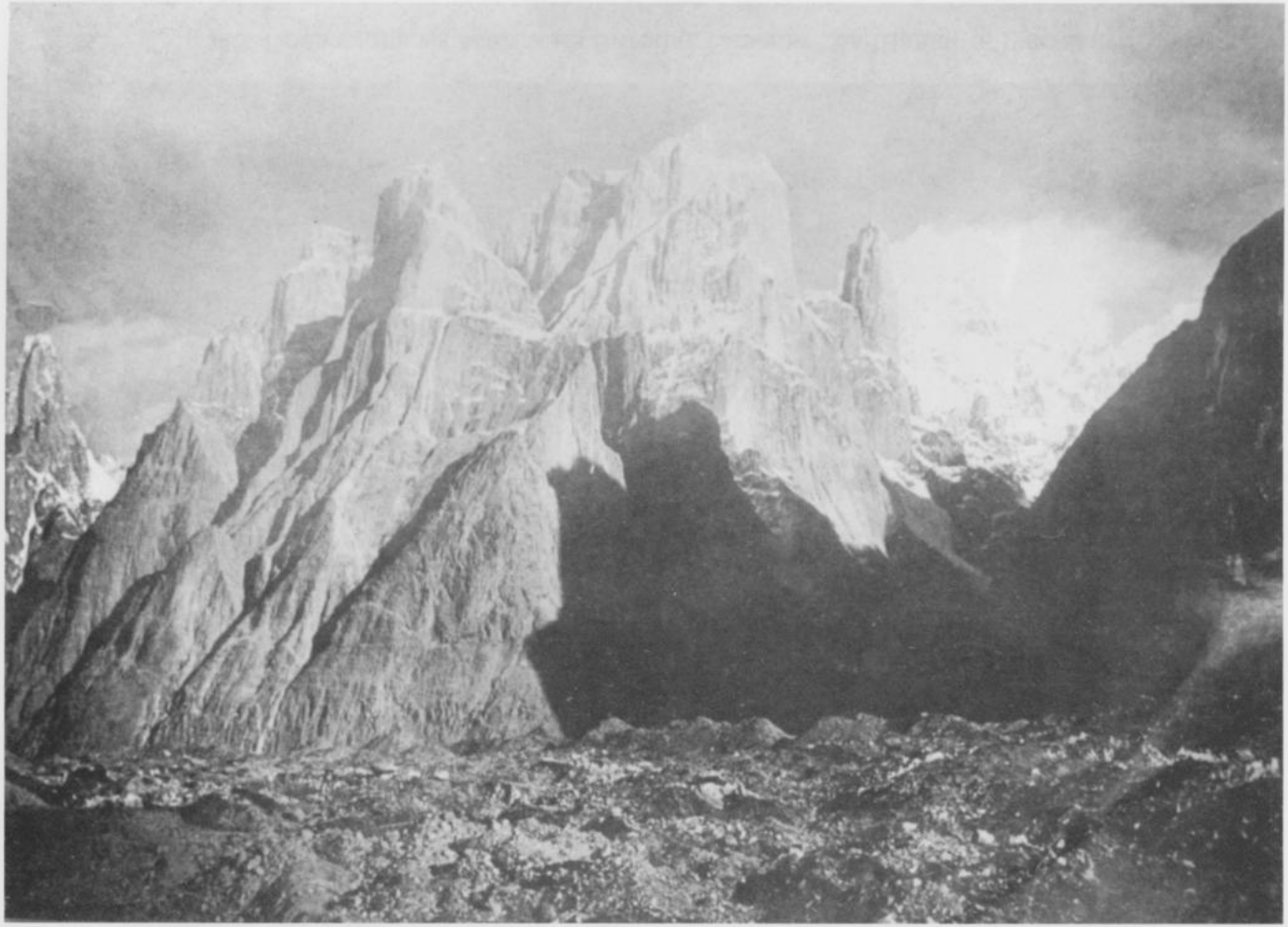

144. Вратата на Агарта в Хималаите - 75 градуса източна дължина по меридиана и 30 градуса северна ширина по паралела

2. Стомашно сплетение - Plexus gasticus
3. На слезката (далака) сплит - Plexus lienalis
4. На панкреаса сплит - Plexus pancreaticus
5. Горно чревно – сплит - Plexus mesentericus superior

Извод: Слънчевият възел е симпатиков сплит, който с многобройните си ганглии представлява най-големия нечифтен сплит на цялата вегетативна нервна система, намиращ се пред коремната аорта, зад задстомашната жлеза на равнището на 1 поясен прешлен.

Двете жлези под формата на риби са ganglion dextrum et ganglion sinistrum, а петте жлези са чифтните и нечифтните разклонения на plexus celiacus.

48. На няколко места Учителят споменава, че **Исус се е обучавал на Слънцето** – „Изгревът", том XIX, стр. 747. Там не може да се отиде с физическото си тяло. Споменава, че се обучава на различни планетни системи. И там не може да отиде с физическото си тяло. Може да отиде само с духовното си тяло. А физическото му тяло е на земята, вкарват в него някое същество, за да му пази тялото. Такива случаи е имало с Учителя, когато напускал тялото си за седмица, а в него влиза най-добрият му ученик, за да го пази. Виж „Изгревът", том XIV, стр. 479-506. В случая Учителят споменава, че Исус е отишъл на Хималаите, за да се учи и на 30 години да се върне отново в Палестина. Разбира се, че в Агарта не се отива с физическо тяло, а с етерното му тяло. А през това време тялото на Исуса е в Палестина, при баща му и е бил заедно с него дърводелец. Това е описано от евангелистите, че баща му е дърводелец. А че Исус е бил също дърводелец, това споменава Учителят в разговора си с един дърводелец на Изгрева, който се е срамувал от занаята си и е искал да го напусне. Учителят му казал категорично: „Исус Христос беше дърводелец." Този човек бе Пантелей Карапетров. Виж „Изгревът", том XIII, стр. 580-581.Така че през тези години, когато Христос е бил с духовното си тяло на обучение в Агарта, то физическото му тяло е било до баща му и заедно са работили дърводелство. Друго обяснение няма за отиване на Хималаите. Това знание го имаме от Учителя. Виж „Изгревът", том XIX, стр. 817.

49. Има много случаи в живота на Учителя, описана в „Изгревът", когато той **остава тялото си и заминава за секунди на хиляди километри, за да свърши някаква работа**. Има случаи, когато той е пътувал с някои от учениците си. Измъквали са се от телата, оставяли са ги в стаята да седят на столове или на кревата полегнали и са напускали земята и са пътували да различни звезди и планети. Много пъти Учителят е споменавал, че има в корема си допълнителни органи, с които може да си служи и да напуска тялото си. Такова е обяснението. На много места и много пъти Учителят е правил опити със слушателите си в младежкия и общ окултен клас, за да отидат до слънцето. За един такъв опит виж „Изгревът", том XIX, стр. 666-668., „Признаци на проявеното човешко съзнание". Също виж „Изгревът", том XIX, стр. 845.

Но това се отнася за пътуване с духовното си тяло или с етерното си тяло.

Но има много случаи, когато Учителят е пренасял физическото си тяло от едно място на друго. Те са описани в „Изгревът". Но това го е правил, за да видят и се убедят, че той има физическо тяло като тях, но е по друг начин устроено, защото има знание за това и Сила на Духа, за да го управлява и направлява, от едно място на друго. Аз съм разговарял с тези хора. И това, което е писано и включено в „Изгревът", не е измислица, а точен факт, проверен от мнозина и видян и чут и описан. Така че няма разминаване с фактите.

50. Петте добродетели представляват 5-те върха на Пентограма. За нея виж „Изгревът", том XII, стр. 520-862. Това е символиката на 5-те хляба. А за

двете риби символиката е друга. Тя се съдържа в подписа, който опасва кръга на Пентограма: „В изпълнението Волята на Бога е силата на човешката душа." От една страна е Волята на Бога, а от другата страна е човешката душа. А как става това, ще прочетете в „Изгревът", том XII, стр. 844-851.

51. Кога ще се роди Божествената Любов у нас? Божествената Любов тръгва от центъра на Вселената и пристига при човешката душа като **Мирова Любов**. Това е пътят на човека, слизащ на земята и обличането му в плът. А неговата задача е да организира човешкото тяло, за да може да влезе във връзка чрез него с целия космос. А как става това, виж в „Изгревът", том I, стр. 646-647, „Мировата Любов". А връщането на човека към първоизточника на живота и центъра на Вселената може да стане чрез **Космичната обич**. За нея виж „Изгревът", том I, стр. 647. Чрез **Мировата любов** на Бога човешката душа **слиза** на земята, а чрез **Космичната обич** се **завръща** обратно към своя създател. А раждането се осъществява само чрез Духът. Защото роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е Дух (Ев. Иоана, гл. 3, ст. 6).

А раждането на Сина Божий става чрез Божествената Любов. Виж „Изгревът", том XIX, стр. 661-662, „Синът Божий".

52. Запитали веднъж Учителя Дънов: „Учителю, кажете ни **как с една дума да обясним** на съгражданите ни **какво представлява Вашето Учение**." Отговорил: **„Чистота"**. – „Ама как така, Учителю, нищо не разбираме." – **„Чистота в мисли, чистота в чувства, чистота в действия."** Това е Ученето. Хайде, изпълни го едновременно в три полета: мисловния свят, чувствения свят и физическия свят, които се управляват от личността на човека. Не само е трудно, но е невъзможно засега. А само е добро пожелание на ученика в неговия път. Аз много често употребявам това изказване и всички мълчат, защото не са съгласни с него. Това е. Не са съгласни, защото отпадат веднага всички философски и умозрителни тълкувания за Школата на Учителя Дънов.

Но без чистота не може да се влезе в Школата на Учителя, която седи по-високо от Агарта.

53. Проникването в Агарта означава **пробуждането на човешката душа** и на **човешкото съзнание**, за да може да се слее с Космическото съзнание. А как това става с пробуждането на човешката душа виж в посвещението на „Изгревът", том XVIII, стр. 2-3. По друг начин не може. Виж „Изгревът", том XIX, стр. 843-845, 862-863, за да тръгнете от света на земята към космоса.

54. Как навремето Ангелът Господен е хранил евреите в пустинята с небесна манна, т.е. с небесния хляб? А небесният хляб е Словото на Ангела Господен. Как ангелът Господен по времето на Исуса умножи 5 хляба и 2 риби за 5000 гладни евреи? Това става чрез „Божествения хляб и Духът на Истината". Виж „Изгревът", том XI, стр. 22-25.

4. Разпятието на Христа. Защо оста Исус - Христос, защо оста Риби - Дева доведе до разпъването на Христа ?

55. А) Защо оста Исус-Христос, защо **оста** между **Рибите и Дева довежда до разпъването на Христа**?

А) Ще трябва да се запознаете с **Пасхата по времето на Мойсея**. Пасхата е празник Господен за избраните и за онези, които имат белега на Завета Господен – белег, поръсен от кръвта на пасхалния агнец. Виж „Изгревът", том XI, стр. 13-16. Тя е доказателство, че човек не живее само с хляб, но с всяко Слово, което изхожда от устата на Господа. А това е Ангелът Господен.

Б) Ще трябва да се запознаете с **Юдейската Пасха**, която е примирителна жертва с пасхалния агнец, с поръсване на вратите с кръв от жертвеното агне, за възпоминание за излизането им от Египет чрез Ангела Господен и даване на закона, че има един Бог и едно царство. Виж „Изгревът", том XI, стр. 16-18.

В) Ще трябва да се запознаете с **Пасхата на Новия завет**, и че онзи, който става жив агнец и е принесен в жертва става сам Исус. А чрез преломяване на хляба и чашата с червено вино той се оприличава на жертвено агне и кръвта, която се пролива за Новия завет. Това е безкръвната жертва с приношение за грях. А самият пасхален агнец и кръвната жертва е самото му разпъване на кръста. Това е кръвна жертва за изкупуване на греховете на хората. Виж „Изгревът", том XI, стр. 18-19, 19-21.

Г) Ще трябва да се запознаете с **Тайната вечеря**, където става свързване на Юдейската пасха с Новата Пасха на Новия завет. Виж „Изгревът", том XI, стр. 21-22. това става чрез Ангела Господен, който носи със себе си Духът Господен.

Д) **Разпятието на Христа** на Голгота е **оста между Рибата и Дева**. Това е **оста Исус Христос**. От една страна са Рибите, които са в 12 дом, а от друга страна е Дева, която е в 6 дом. А при раждането на Исус се явява Витлеемската звезда, която е съвпад между планетите Марс и Юпитер в знака Риби.

Какво представлява Юпитер и Марс и тяхното неблагоприятно влияние в съвпада виж „Изгревът", том XIX, стр. 369-373. Според Учителя Дънов това е било най-неблагоприятно съчетание в хороскопа му, защото в него присъстват само квадратури. Това определя всички затруднения и борби, които има в 6 дом, и онези скрити врагове, които му се явяват в 12 дом виж в „Изгревът", том XVIII, стр. 659 за съвпада на Марс и Юпитер. А какви са знаменията при знаменията небесни, при неговото разпятие виж в „Изгрева", том XI, стр. 26. Тук се принася на живия небесен олтар в изкупителна жертва неговия пасхален Агнец – на Синът Божий в лицето на Исус.

Е) **Възкресението на Исуса** се отнася за **Духа Господен**. Възкръсналият Исус в духовното си тяло им се явява 40 дни и им отваря ума, за да разберат писанията за Царството Божие. На 40 ден се възнася, а на 50 ден, когато е празникът на Юдейското законодателство, когато е даден Закона със скрижалите на плочите от Мойсея, то тогава слиза Светият Дух върху главите им и който за тях е бил живият небесен хляб. Започва нова Тайнство между Тайната вечеря и събирането на учениците, които са пеели, молили са се, пречупвали са хляба, пиели са чашите с вино и са извиквали Светия Дух, който се е изливал върху тях. Така че в VI дом се явява Божият син, роден от съзвездието Дева, а в 12 дом го разпъват на кръста като человечески син. А възкресението на Исуса, слизането на Светия дух и общението с духа Христов става вече чрез **стълба Господен**, който водеше евреите в пустинята като огнен стълб през нощта и като облачен стълб през деня и ги покриваше със своите криле, за да ги предпази от слънцето и жегата. А сутринта им отваряше небесните врати и им изсипваше манна – небесният хляб цели 40 години. Затова те приемали слизането на Светия Дух заедно с даровете, които той носи като небесна манна и небесен хляб за душите им. То е било небесен хляб за душите им. То е било видно за очите и за ушите им. Това са били чудеса от небето и знамения на земята чрез изливането, и даването на Светия Дух.

55. Б) Оста Риби-Дева е оста Исус-Христос. Тя свързва 12 дом, който е в знака от Зодиака Риби с 6 дом, който е в знака от Зодиака в Дева. **Какво представлява 12 дом в знака Риби?**

Рибите от знака на Зодиака представляват **принципа на жертвата на саможертвата**, както и самоотричането на личността. Те са свързани с милосърдието, благоволението великодушието и любовта. Накрая те създават **человеческия син**, който трябва да стане **пасхален агнец**, за да се изяви накрая

Ангелът Господен на Завета. Виж „Изгревът", том XVIII, стр 250.

Дванадесети дом. В него се намират лишенията, пречките, изпитанията, скърбите, грижите на човека. Тук са изпитанията в живота и тайните врагове на човека. Като реализация се виждат в затворите, скритите неприятности и скритите врагове. А това се дължи на неизплатеното наследство от минал живот или кармата на човека. Тук в този дом се изучава закона на жертвата съзнателно или несъзнателно. Тук човек е принуден да се разплати чрез полагане на живота си като пасхален агнец – да се жертва в името на Ангела Господен. Този дом има отношение към знака Риби от Зодиака, който е знак на жертвата и Пасхалния агнец. А при Исуса при неговото раждане в този дом е имало съвпад между Юпитер и Марс в съзвездие Риби, което означава, че предварително е определено да мине от пасхален агнец чрез Ангелът Господен и чрез Светия Дух да сътвори Новия завет на Ангела Елохил, който е Ангелът на Завета Господен. А освен това Рибите от Зодиака са съзвездие на Юпитер и това усилва изпълнението на всичко това, което изброихме за 12 дом. Ту се изплаща кармата на человеческия син.

55. В) Оста Риби-Дева е оста Исус Христос. Какво **представлява 6 дом в знака Дева**?

Девата от знака на Зодиака е свързана с Чистотата, с чистата природа, с плодородието на земята и възраждане на живота. Тя най-добре е олицетворена в житните класове на нивата, която очаква жетварите. Тя много добре е описана в „Изгревът", том XVIII, стр. 244-245. Тя е съзвездие на Меркурий.

Девата създава вечния син на човечеството, който е Божият син, роден от Духа Божий. Само Божият син има власт над времената и съдбите на хората.

Шести дом. В него се намират здравето на човека, болестите, медицината с лекарствата, лекуване, отношение на господаря към слугите и подчинените му. А Меркурий в 6 дом дава разправии с братята и сестрите, близките и познатите във връзка с разплащане на кармата. Ти не можеш да излекуваш един човек, да го освободиш от болестта му, ако не заплатиш от себе си на оногова, който го е завързал чрез болестта. **Трябва да го откупиш**. А с какво се откупува? Чрез Силата на Духа Господен. Това го намираме в живота на Исуса. Той ги лекуваше чрез Силата и Властта. Чрез силата на Духа Господен, който бе в него и чрез Властта, която имаше да изгонва болестите от евреите. Защото беше син Божий, който държеше в ръцете си Сила и Власт, дадена му от Духа Божий.

56. А как Исус **лекуваше и изгонваше болестите** им от човешките им тела чрез Сила и Власт е дадено много добре в Ев на Иоана, гл. 5. Прочетете цялата глава 10 пъти. Само Божият син лекува и съживява тези, които иска, защото Божият Дух е в него и има власт да **извършва съдба и да разплаща**. Ев. Иоана, гл. 5, стр. 27. Един такъв пример, когато легион бесни духове обсебват едного и го мъчили и той ги хранел много добре чрез мъките и страданията си. Този случай е описан от Марка, гл. 5, ст. 1-20, където бесовете знаят, че Исус е Божият син и му се молят да не ги изпраща вън от живите твари, а да влезнат в свинете. Те влизат в свинете и те се спущат в езерото и се издавят. А излекуваният е изпратен от Исуса да разгласява за Сина на Всевишния Бог. Същото го описва Матея, гл. 8, стр. 28-34. При Лука, гл. 8, стр. 26-39 бесовете знаят, че Исус е син на Всевишния Бог и му се молят да не ги отпраща в бездната на мъчения, а да им позволи да влезнат в стадото свине. А защо те се спускат и се удавят в езерото, тези 2000 свине? Защото духовете влизат в свинете и не са доволни от своите нови свински жилища и за да си отмъстят на Исуса, препращат свинете да се удавят. И чрез страданията на свинете те се хранят, а след това стопаните на свинете идват и накарват Исуса да напусне местността. Така те отхвърлят неговото учение, защото са видели неговата сила да прави съдба върху евреите. Страданието на едного се отнема, но то се препраща да го носят мнозина. Такъв е законът. Или един трябва да го носи или същото страдание да го

носят мнозина. Но те отхвърлят това учение. Само изцеленият тръгнал сам да разгласява за Силата на Духа. И най-интересното е, че на евреите е било забранено да ядат свинете. Виж Левит, гл. 11, стр. 7. Второзакония гл. 14, стр. 8. Яденето на свинското месо е била най-гнусната от всичките идолопоклоннически мерзости за евреите. Исая, гл. 65, ст. 4. А глава на Исая 65 започва така: „Потърсен бидох от онези, които не питаха за мене. Намерен бидох от онези, които ме не търсеха. Рекох: Ето аз! Ето аз! Към народ, който не призоваваше името ми."

Това се отнася за онези, които отхвърлят Исуса като Син Божий. А в Исая, гл. 66 ст. 3, ст. 17 се споменава също за принасяне на жертвоприношения със свинска кръв и се освещават със свинско месо. И затова Господ ще дойде с огън и с ножа си ще съди всяка плът. Заради делата им и помишленията. А кой е този Господ? Ето как започва гл. 66 на Исая „Така говори Господ: Небето ми е престол, и земята подножие на нозете ми. Кой е домът, който искате да съградите за мене. И кое е мястото на упокоението Ми?"

А изпълняват ли евреите закона? Не го изпълняват. А защо развъждат свинете, когато е забранено от закона? Според някои стадото свине което е било отглеждано е било предназначено за продажба на съседите им, които са били езичници и не са изповядвали Мойсея и закона. И това да е вярно, пак е нарушение на закона.

5. Исус - роден от Дева и от Светия Дух в VI дом от Зодиака се среща със садукеите и фарисеите

57. А защо разглеждаме този случай? Той е класически и ще обясни много добре как **Исус е лекувал евреите от демоните, дяволите и лошите духове, които са ги обсебвали**. Той ги е изгонвал тези духове от човешките тела, те са ги напускали и са оздравявали. Но духовете е нямало къде да отидат и къде да влязат. Нямало е стадото със свине. А те са се хранили много добре в телата на болните. След като са изгонени оттам, то те влизат в телата на фарисеите и садукеите. Изгонва ги Исус със Силата на Духа и те излизаха. Излекуваше болните, а духовете влизаха в телата на фарисеите и садукеите и започваха да се хранят от тях. Това ги вбесяваше и ги караше да полудеят, защото това, което те изпитваха в момента като страдания и мъчение в тях, те разбираха, че за всичко е виновен Исус. И от там започва озлоблението към Исуса. Те смятаха, че ще се отърват от духовете, които са ги обсебили, само ако убият Исуса. И те се бореха срещу него не заради учението, което той проповядва, а заради това, че той чрез това учение е прехвърлил лошите духове от страдущите върху тях, за да ги хранят, поят и да им бъдат слуги на греха. Това се повтори и по времето на Учителя Дънов от 1900-1944 г.. Гоненията срещу него от страна на църквата, обществото и властта се дължи именно на тази причина.

58. Кои бяха садукеите? Те са една еврейска секта, образувана три века преди Христа от някой си Садук.

1. а) Те считат само св. Писание за единствен източник и правила на еврейската вяра.

2. б) Отхвърлят преданията и ненаписаните закони които фарисеите ценят и почитат.

3. в) Отричат съществуването на духовния свят, отричат ангелите и духовете, както и бесовете, обсебили хората.

4. г) Не изповядват безсмъртието на душата.

5. д) Не приемат бъдещ живот и прераждания.

6. е) Отхвърлят възкресението на мъртвите и задгробния живот. (Виж Матея, гл. 22, ст. 23, Марка, гл. 12, ст. 18, Лука, гл. 20, ст. 27, Деяния, гл. 23, ст. 8)

7. ж) Не приемат кармата, т.е. че за всяко сторено добро се заплаща, а за

всяко сторено зло се наказва.

8. з) Не приемат, че всички събития и работи се управляват от Провидението, както са изповядвали фарисеите.

9. и) Приемали са, че всичко зависи от волята на човека и действията на човека.

10. к) Приемали са се като свободомислещи мъдреци. Но се отличават със строгия си живот и строгите си нрави. Съставят интелигенцията на еврейския народ. Били са големци и богаташи.

11. л) Много от членовете на Синдриона са били садукеи (Деяния гл. 23, стр. 6-9) Садукей е бил и първосвещеникът по апостолско време.

12. и) Злобата им срещу апостолите се усилила поради проповядването на възкресението на Христа, което за тях е било възкресение от мъртвите, което за тях е било богохулство.

13. н) Изобличителна реч е държана от Кръстител Иоан против фарисеите и садукеите (Матея, гл. 3, ст. 7-10, Лука, гл. 3, ст. 7-14) още в самото начало, че са дошли да слушат проповедта му за покаянието и да търсят кръщение, когато това е било съвършено несъобразно с техния характер, в цялото си същество порочни и злобни.

Нарекал ги „рожби ехидни". А ехидността принадлежи на един род змии, забележителни със силата на отровата си и е най-опасното животно в животинския свят. Ето защо ехидността е знак на всичко зло и разрушително. И накрая тази змия се явява в лицето на Синедриона, който осъжда на смърт Исуса.

59. Кои бяха фарисейте

1. Те се различават от другите евреи по дълбоката си мъдрост и святост.

2. Зачитали са Вехтозаветните книги като източници на еврейската религия, но са отдавали голяма важност на преданията, които са се отнасяли до външните обреди. Тълкували са превратно законите с цел да не се допусне народа до изпълнение на чистия закон.

3. Строго са спазвали външните обреди като миене преди ядене, постене, дълги молитви, раздаване на милостиня, отбягване на всяко сношение с езичниците и митарите (митарите са откупували данъците на римляните и сами после са ги събирали от евреите). Виж Матея гл. 6, ст. 2, 5, гл. 23, ст. 2-39, Марка, гл. 7, ст. 4, Лука, гл. 18, ст. 11-12.

4. Строги тълкуватели на буквата на Мойсеевия закон, но често са нарушавали духа му чрез тези предания, които са спазвали и с философските си тълкувания. Тълкували са превратно законите, за да заблудят, за да могат да ги управляват. Виж Матея, гл. 5, ст. 31, 43, гл. 12, ст. 2, гл. 19, ст. 3, гл. 23, ст. 23.

5. С мнимата си святост и външно благочестие те са спечелвали благоволението на простолюдието и особено на жените. Те са били хора лицемерни с външна праведност. Особено користолюбиви.

6. Приемали са, че съдбата управлява всичко, но са приемали също, че понякога участва и човешката воля.

7. Приемали са безсмъртието на човешката душа.

8. Приемали са бъдещото възкресение на човешкото тяло. (Деяния, гл. 23, ст. 8)

9. Исус много пъти осъжда фарисеите в сребролюбието им, тщеславието в молитвите им, показността им в милосърдието и милостинята, десятъците и постенето. Виж Матея, гл. 6, стр. 2, 5.

10. За лицемерието им, с което са прикривали своето абсурдно поведение под булото на религията виж в Матея, гл. 23, Лука, гл. 16, ст. 14, Иоан, гл. 7, ст. 48, 49, гл. 8, ст. 9-11.

11. Поради изобличенията на Исус още от самото начало на дейността си,

той си навлича ненавистта им. Виж Матея, гл. 12, ст. 14 и усърдно са търсели начин да по погубят.

12. Техният характер е бил отвратителен за Исус.

13. На тяхна страна са били простите и бедни хора според летописеца на евреите Йосиф Флавий.

14. Исус е изобличавал фарисеите за предпочитането от тяхна страна предаността на преданията на старците пред Божиите заповеди. Пример е миенето на ръцете преди всяко хранене, за да се запази човек чист отвън и отвътре. А какво отговаря Исус виж в Матея, гл. 15, ст. 1-20, Марка, гл. 7, ст. 1-23.

15. Те са проповядвали, че Царството Божие ще дойде и съществува като земно царство, за което трябва да се възцари Спасителят или Месията, за да отхвърли властта на римляните, след което те трябва да подчинят всички народи, понеже са Богоизбран народ. А Исус им казал, че Царството Божие е духовно и то се отнася за човешката душа. Лука, гл. 17, ст. 20-37.

16. Най-добрият физически образ за фарисеите като тип е дадено от Учителя Дънов в неговата беседа „Фарисей и митар", от стр. 197-222 от 5 октомври 1914 г., виж „Сила и живот", серия II, издадена София 1915 г. от придворната печатница.

17. Изобличителната реч на Исуса против фарисеите е дадена в Матея, гл. 23, ст. 1-39, Марка, гл. 12, стр. 38-40, Лука, гл. 20, ст. 45-47.

60. Исус знаеше, **че ще страда и че ще бъде разпнат**. А защо? Защото духовете, които изпъждаше от болните и обсебени евреи навлизаха в телата на управляващите садукеи и фарисеи. И те там ги разпъваха отвътре и ги ожесточаваха. А освен това Исус ги изобличаваше в своите проповеди и доказваше чрез чудесата, които правеше, че техните учения не са верни.

Учителят Дънов още от самото начало говори за тях в беседата си от 20 март 1921 г. в град София „Фарисей и садукей", отпечатана в „Новия човек", София 1947 г. А защо? Защото старите фарисеи и садукеи са преродени в България и са обсебили църквата и държавата и измъчват и отклоняват българския народ. Неговата беседа започва с мото и това е „Пазете се от кваса на фарисеите и садукеите" (Матея, гл. 16, ст. 6). И както навремето фарисей и садукей са били главните врагове на Исуса, така също представителите на фарисеите и садукеите се явяват главните противници на Учителя Дънов още от самото начало. 1900-1922 г., 1922-1944. А след неговото заминаване 1944-1989 г. е същото положение – властта бе обсебена от садукеите, а от 1990 г до 2035 г. е обсебена от фарисеите. Ето защо е уместно да се извади по точки това, което Учителят е говорил в тази беседа за фарисейте и садукейте по негово време. Защото ние бяхме свидетели как садукейте управляваха чрез комунистическата власт 1945-1989 г. А сега също сме свидетели как управляват фарисейте от 1989 г. до 2035 г. За по-правилно справяне със съпоставянето на техните идеи и дела бях принуден да ги извадя в отделни заглавия, но са подредени по номера, така единият номер като изказване за фарисейте отговарят на същия номер в изказването за садукейте. И след като сравните, ще се убедите кой управлява този народ и за какво го управлява.

Накрая ще ви припомня едно изказване на Учителя Дънов за съвременната епоха, която се управлява от фарисейте и садукейте. В писмо на Учителя Дънов до Иван Жеков от 10 април 1919 г., публикувано в „Изгревът", том VII, стр. 625. Там е написано, че **дяволът се е разделил**. На **капитализъм** с неговите държавни ръководители, които са представители на числото 666, което е число на звяра, водещо до смърт и разрушение според Откровението на Иоана, гл. 13, ст. 18. Това е пътта, света и дявола в тоя свят в днешния ред на нещата. Това са фарисейте.

Дяволът се е разделил. От другата страна е **болшевизмът**, което е другата страна на християнството. Болшевизмът, това е краят на века на миналото. Това са садукейте.

Нито едните, нито другите не изпълняват Божия закон, че Бог е Любов.

А Учителят Дънов разрешава така въпроса и за фарисеите и за садукеите:

„Бог не се нуждае нито от правоверни, нито от кривоверни, но от хора, които да носят Неговата Любов."

Така че следващите поколения ще проверят, които дойдат на власт от 2035-2080 г. едновременно фарисеите и садукеите дали ще признаят Учението на Учителя Дънов и дали ще приложат закона, че Бог е Любов. Ще си го проверите. Но аз го знам още от сега. Няма да го приложат. Но за сметка на това вие ще знаете как са истинските неща за тези две учения и за епохите, които те управляват.

Ето сега следват изказванията на Учителя Дънов за фарисейте и садукейте в беседата му от 20 март 1921 г..

60. А) Фарисейте

1. По ум те са фарисеи.

2. Набожни и правоверни – те са мярка за всяка истина.

3. Казват: „Ние сме свободомислещи хора, мислим за Бога и вярваме само на Него."

4. Фарисеите вярват в Бога, но вярват и в парите и собствеността.

5. Фарисейте се хвалят с вярата си в името на Господа, ходят на черква, палят свещи, кръстят се пред черквата и в нея, за да ги видят всички.

6. Учението на фарисейте е стремежа на човека да се приближи към Бога по форма.

7. Те вярват в силата на оръжието, в затворите, в шпионите, във властта на кесаря, макар че вярват в Бога.

8. Който се отклони от тяхното учение, може да бъде осъден от самите тях на смърт, като казват за него: Той е еретик, враг на държавата, враг на отечеството, враг на цялото човечество.

60. Б) Садукейте

1. По сърце те са садукей.

2. Хора на отрицанието. Те не вярват в нищо.

3. Казват: „ Ние сме свободомислещи хора. Не признаваме Бога."

4. Садукейте не вярват в Бога, но вярват в парите.

5. Садукейте се хвалят със своето безверие. Навсякъде поддържат идеята, че Бог не съществува.

Учението на садукейте е стремеж на човека да се отдалечи от Бога по форма.

7. Те вярват в силата на оръжието, в затворите, в шпионите, във властта на кесаря, макар че са безбожници.

8. Който се отклони от тяхното учение може да бъде осъден от самите тях на смърт, като казват за него: Той е еретик, враг на държавата, враг на отечеството, враг на цялото човечество.

6. Христос - роден от универсалната Риба в XII дом на зодиака

61. А) Разгледахме оста Исус-Христос, оста на Рибите и Девата, оста между 6 и 12 домове на Зодиака. Виж точки 55, 56, 57, 58, 59. **И сега идваме до 12 дом, където Юда трябва да се яви и да го предаде**. Той го знаеше и го очакваше. В своите проповеди Исус това напомняше на учениците си. От друга страна след възкресението на Лазар (виж Иоана, гл. 11, ст. 11-53) то фарисеите се вбесяват и събират Синедриона и взимат решение да се убие Исуса. По това време първосвещеник е Кайафа, а първосвещеникът в древно време е бил орган на Божествено откровение (Изход гл. 28, ст. 30, Числа, гл. 27, ст. 21) и неволно изрекъл пророчество, че по Божие определение Исус трябва да умре за народа, за да събере в едно разпръснатите Божии чеда. Значи да умре, а разпръснатите да се съберат

около него като първосвещеник.

Пред своите ученици Исус обявил, че Син человечески съгласно пророчествата ще бъда разпънат, убит и в третия ден ще възкръсне. Но учениците от неговото предсказание за смъртта му нищо не разбирали. Защото се намирали заедно с Исуса в 6 дом на Девата, където са свидетели как Месията се утвърждава чрез Сила и Дух и лекува болните. Това се вижда от Матея 20 гл. 17-23, Марка гл. 10, ст. 32-40, Лука гл. 18, ст. 31-34.

И така в 12 дом на Рибите Исус знаеше, че ще бъде предаден. И някой трябваше да го предаде. Исус дава пророческа реч във вторник вечер (Лука, гл. 21, ст. 6-36), която е предсказание за своите страдания. В сряда Синедриона взима решение да убие Исуса. (Матея, гл. 26, ст. 1-5, ст. 14-16, Марка, гл. 14, ст. 1-2, ст. 10-11, Лука, гл. 22, ст. 1-6). Явява се Юда Искариотски, който трябва да го предаде, така както е предсказал Исус, че един от неговите ученици ще го предаде. Останалите ученици на Исус са били от Галилея, деца на рибари, неписмени и неуки. Само Юда е бил Юдеин, писмен и знаещ еврейския закон. Той го предаде, заплащат му сумата от 30 сребърника, която евреите са давали за продаден роб (виж Захария, гл. 12, ст. 13, или за слугата, убит от вол. (Изход, гл. 22, ст. 32). Изобщо оценката от 30 сребърника в очите на евреите от времето на Исуса служели за символ на нищожество и изразявали презрение към оногова, който с нея бил оценяван. Това е била цена долна и за роб. Тя е била цена с която да се унижи и да се отмъсти на Исус от Галилея, да бъде пренебрежение към лъжемесия, като към човек, който не струва повече от който да е роб. С тази сума се е изпълнило древното пророчество на Захария за 30-те сребърника, с които неблагодарния еврейски народ оценил бащински грижи за него от Йехова (Захария, гл. 11, ст. 12-13) Господ Йехова се обръща към еврейския народ: „И рекох им: Ако ви се вижда добро, дайте ми мъздата (заплатата), ако ли не - отречете я. И притеглиха за мъздата ми тридесет сребърника. И рече ми Господ: Хвърли ги на грънчаря: почтена цена, с която се оцених от тях. (За някои това е било мястото, където в глинени съдове са се разтопявали метали.) И взех тридесетте сребърника и ги хвърлих в дома Господен." И така за себе си всичко проявено от Отца чрез Словото Господне, Израил плаща робска цена. За Отца плаща 30 сребърника. А за сина му също плаща 30 сребърника. Синът се удостоява също за 30 сребърника. Това не е случайност. Така че сумата, която получава Юда за предателството е сума нищожна, но той я взима, за да се сбъдне пророчеството. И не е вярно това, че той взима парите от сребролюбие. Взима, за да се изпълни пророчеството. Той е Юдеин, бил е запознат с законите и пророчествата, и е знаел да чете и пише.

А защо Юда го предава? Юда е знаел кой е Исус и искал да го накара да изяви своята Сила и Власт на Духа, който е в Него, за да порази Синедриона и да разруши римския легион и да освободи еврейския народ. И затова когато чрез устата на Петър Светият дух отговаря на Исус, че той е Христос, син на живия Бог, тогава в Юда се заражда тази идея за истинския месия в бляськ и земно царуване. За да охлади представата му за Месия, Исус съобщава, че трябва да отиде в Ерусалим, да бъде убит от свещениците и на третия ден да бъде възкресен. Матея, гл. 16, ст. 13-23, Марка, гл. 8, ст. 27-33, Лука, гл. 9, ст. 18-22.

61. Б) Какъв път трябва да избере? Това се вижда, когато се качват на планината Тавор, най-високата планина в Галилея, като планина на преображението. Исус се преобразява, просветлява се неговото лице като слънце, неговата риза е блестяла, явила се славата, т.е. Божествената светлина. И тогава идват Мойсей и Илия, говорят си за изхода от смъртта на Исуса. Исус трябва да избира дали да използва силата на закона чрез който пророк Илия навремето изби 300 пророка. Или да използва духовния закон на жезъла на Мойсея и да раздели морето или разцепи скалата и да извика своите легиони от небето и да помете синедреона и Римската империя. Накрая се спуска светъл облак, същият както във Вехтия завет,

който е бил символ на Божие присъствие (Изход, гл. 19, ст. 18, гл. 24, ст. 18, 3 Царства, гл. 8, ст. 10-12) От облака се чува глас „Този е моят възлюблен Син, в който е моето благоволение. Него слушайте." Накрая Исус им поръчал да не съобщават никому за това видение. Много ясно казва „**видение**"! Съобщава, че човешкият син ще пострада. Това определя неговия път. (Матея, гл. 17, ст. 1-13, Марка, гл. 9, ст. 2-13, Лука, гл. 9, ст. 28-36)

На много места Учителят Дънов споменава, че ако Юда не се е явил да го предаде, то Исус нямало да мине по този път на Разпятието и Възкресението. Значи той е бил необходим. И трябвало да се яви. Но тогава още не се е знаело кой ще бъде този. Чак на Тайната вечеря се определя този, който ще го предаде. (Матея, гл. 26, ст. 21-25, Марка, гл. 14, ст. 18-21, Лука гл.22, ст. 21-23, Иоан гл. 13, ст. 21-30.) Юда получава нареждане от Исус да извърши предателството, което е замислил. След като излиза Юда, тогава казва: „Сега се прослави човешкия Син и Бог се прослави в Него. (Иоан, гл. 13, ст. 31-32) И Бог ще го прослави в себе си и скоро ще го прослави."

Ето защо Юда беше колективно същество. Той само изпълнява това, което тези от 6 дом желаеха, понеже бяха обсебени от духовете и демоните. А в 12 дом трябваше някои да го предаде. Така че трябваше да се изпълняват писанията и Син человечески да се предаде в ръцете на грешниците (Матея, гл. 26, ст. 45).

61. В) Преражданията на Юда

Всички онези лица, които бяха с Мойсея в Египет, се бяха преродили по времето на Исуса Христа. Кой какъв си беше по времето на Стария завет, такъв си беше и по времето на Христа. Старите пророци от Стария завет се преродиха като апостоли и последователи на Исуса и след слизането върху тях на Светия Дух станаха светии. За едните днес четем от Стария завет, а за вторите от Новия завет – Евангелията.

Но онези, които са били по времето на Исуса, се прераждат също и по времето на Учителя Дънов. Прераждат се не само последователите на Исуса, но и враговете му. Те винаги са вървели заедно от памтивека. И сега има един окултен закон, а той е следният: Кой какъв е бил по времето на Мойсея, такъв е бил по времето на Исуса. Кой какъв е бил по времето на Исуса, такъв е бил по времето на Учителя Дънов. Кой какъв си беше по времето на Учителя Дънов, такъв си беше и по моето време. Аз ги заварих – бяха си същите. Аз ги изучавах, като им записвах преживяванията, а от друга страна аз им бях изповедника. Те си оставяха пред мен спомените, изповядваха се и си тръгваха от мен разчистени отвътре и разтоварени. А преди срещата им с мен те бяха задръстени като кюнец на печка със сажди. Тогава печката не гори, а от кюнците излиза пушек, опушва стаята и задушава обитателя й. Та аз им бях коминочистачът, изчиствах им кюнците. После се качвах на покрива на къщите им и им изчиствах и пробивах с топуза задръстените им комини. И така ставах от черен по-черен, защото бях доброволно поел ролята да бъда коминочистач. Аз ги заварих тези хора, коминочистачите да вървят от къща на къща в София. А като се качваха на комините, те имаха едно специално провикване и огласяваха с него всичко наоколо. А пък гражданите бяха взели образа на коминочистача, като среща с онзи, който ще им донесе късмет. Имаше картички с изобразени коминочистачи в знак на предстоящ късмет. Та гражданите очакваха да се яви коминочистачът и да прокара топузи през собствения им комин вътре в тях, да го пробие този запушен задръстен комин и да разчисти живота им. Ето това е ролята, която бях поел. А бях поел и друга роля, освен да бъда изповедник и коминочистач, да им бъда отводящ канал. Как ви се струва това? Ще го издържите ли? Едва ли!

Натоварваха ме с техните карми. И аз трябваше всичко това да понеса и да издържа. Те не ме предадоха. Много им се искаше да ме предадат, опитваха се, но в последния момент са спираха, защото се страхуваха. Ако бяха ме предали, то комунистическата власт щеше да ми направи обиск, да прибере всичко, което 30

год. събирах и работех, и щеше да го изгори и унищожи. Тогава всеки месец се правеха обиски срещу последователи на Учителя и то по донесение пред властите от някого си. А това бяха шпионите, доносниците и онези т. н. последователи на Учителя, когато решаваха да отстранят някого от пътя си. Тогава правеха донос, следваше обиск. Та да не им пречи повече и да не им се пречка в техния път. Знаеха, че без мен нямаха да имат историческо присъствие в Школата. И това ги спираше. А иначе ме мразеха. Ах, да знаете как ме мразеха. Омразата им към мен бе толкова голяма, колкото е разстоянието от земята до небето. А обичаха ли ме? Само един и това бе Пеню Ганев и аз не го предадох и му издадох спомените в „Изгревът", том XVI, и има да му издам още 2 тома, както и неговия албум с Учителя и Школата. Неговите снимки, които е правил лично по времето на Учителя. Част от тях публикувах в „Изгревът" том XVI и том XVII.

И понеже тук говорим за Юда като колективно същество и като онзи, чрез който трябваше да се предаде Исус, то тези личности се преродиха и по времето на Учителя. Аз ги заварих. Заварих и онзи, чрез които бе предаден Исуса. Той ме позна. И аз го познах. Но аз имах друго разбиране за ролята на Юда. И той това го знаеше и беше много приятелски разположен към мен. Ако бе разказал всичко, което знаеше и помнеше, щеше да излезе един том от „Изгревът" от 1000 страници. Разказваше спомените си когато имаше слушатели събрани в някой дом. Но когато отивах с ролков магнетофон при него - той не искаше да говори Така бе няколко пъти. Дойде времето, когато се съгласи да разказва. Но някой отвътре в него самия беше прерязал спомените му. Искаше да разказва, но не можеше да ги разказва. Разказваше по малко. Накрая той завърши земния си живот, като се хвърли от последния етаж на старческото общежитие в Дървеница. Навремето го обсебваха духовете от времето на Исуса, след като го предаде, а сега, след като извърши предателство отново, духовете го хвърлиха от последния етаж. Повториха се събитията. Но неговата изповед е много силна макар и кратка. Когато я публикувах, беше невероятно преживяване за мен. Единият му син бе 40 години в лудницата, дъщеря му ослепя вследствие на диабет. Жестока карма. Бях свидетел. Описвам това, за да се знае, че онзи, който трябва да се яви, за да извърши предателството, то винаги се явява точно навреме и на определено място. Без него не може да се изяви Духът Христов. А за доказателство ще ви предоставя неговата история на Дякон Симеон в „Изгревът", том VI, стр. 400-459. А за неговата съпруга Райна виж на стр. 459-470. А знаете ли само колко красив беше той отвътре и колко богат беше отвътре. Невероятна поляна от хиляди благоуханни цветя. Но там в тази ливада пълзяха змии, които понякога изпълзяваха през него и ухапваха когото трябва. При мен змиите не излязоха, затова можех да се любувам на прекрасната гледка на една Божествена градина от рая. Да, това представляваше неговата душа – градина от рая. Благодаря ти, Симеон, че това го видях у теб. У другиго не видях това. До нова среща в следващото ни прераждане.

62. Раждането на Исус чрез Витлеемската звезда в съзвездие Дева, това е било не само планетното съчетание между Юпитер и Марс но изпращане на **Жива светлина**. Тази светлина е ползвал Исус чрез знака Дева на Зодиака. (Виж „Изгревът", том XIX, стр. 712-714) Слизането му на земята и неговата задача ще намерите в „Изгревът", том I, стр. 647-654, „Исус Христос – Глава на Великото Бяло Братство". Той прокарва път между видимия и невидимия свят. От него започва еволюцията на човечеството с **пробуждане** на **космическото съзнание** в човешкия мозък и **пробуждане на човешката душа**. Но това стана след като беше разпънат на кръста. Лявата му ръка пробита с гвоздеи бе символът на 6 дом, гвоздеят от дясната – на 12 дом. А главата и тялото му бяха вертикални. Значи трябваше да примирява две сили – хоризонталните между 6 и 12 дом и перпендикулярните между 9 и 4 дом. Едните сили са егоистични, а другите,

перпендикулярните, са общочовешки идеи. А как става това виж в „Изгревът", том XV, стр. 623-626, „Към великата цел."

За да може да се разбере как става пробуждането на човешкото съзнание и преминаването му от самосъзнание в свръхсъзнание, трябва много добре да проучите и научите посвещението в „Изгревът", том XI, I част, озаглавен „Жертвоприношение, изкупление, възкресение чрез Светия дух в Духът Христов" стр. 6-35.

А в том XI, II част, „Антиминсът е печатът на Светия Дух за възкресение чрез Духът Христов в живот вечен", стр. 36-93. Издаден е специален плакат за Антиминсът като безплатно приложение за упътване в „Изгревът", том XI, как се работи с него. Също е издаден нерукотворния образ на Исуса Христа в плакат, който е висял върху стената му над леглото на Учителя Дънов, който е бил истинския лик физически на Христа. Дадени са упътвания как да се работи с него. Това са двата метода чрез които може да се доберете до Духа Христос.

7. В царството на живата природа

63. **„В Царството на живата природа"** е една брошура отпечатана през 1927 г. в гр. Пловдив и в 1933 г. в град София. Това са статии, подписани с три хикса (XXX) и са публикувани в „Изгревът", том XV, стр. 590-634, които са статии на Учителя Дънов, публикувани в списание „Всемирна летопис". Те отговарят на всички въпроси за онези сили, които са разпънали Исуса по хоризонталната ос от 6 до 12 дом, където свършва старото човечество и приключва инволюцията му, стр. 602-606. Тук се отговаря на въпроси, кои са силите, които действат перпендикулярно върху Исуса, „Изгревът", том XV, стр. 606-609, а това са общочовешките идеи, донесени от духа Христов.

Онзи, който е подготвил този материал, след като е разчел стенограмите от беседата, е добавил името на брошурата, вероятно по указание на Учителя. Без нея е невъзможно да разберете всичко, написано от мен досега. Изключено е. Затова седнете на своя стол, отворете том XV и цял си го четете. От стр. 590-634 и от стр. 635-749

64. Примерът, който тук се дава, е изведен от брошурата „В царството на живата природа" от статията **„Сегашното положение на човечеството"**, публикувана в „Изгревът", том XV, стр. 594-602 и се намира на стр. 596-597. Прави впечатление, че от издадената брошура в тази статия има някои допълнения в самото начало. Онова, което съм публикувал, съм го извадил от ксерокс-копие на уводните статии на сп. „Всемирна летопис". Това нещо го спасих от забрава и унищожение от злосторниците от 6 и 12 дом.

65. И накрая, след като изучите горната брошура „В царството на живата природа", след като се запознаете с човешките идеи, движещи се по хоризонталната ос от 6 до 12 дом, то тогава трябва да дойдете до общочовешките идеи как те са приложени в България и между българите. Това ще прочетете и ще видите от материала, поместен в „Изгревът", том XV, стр. 635-749 под заглавие **„Една велика идея – мир на земята"**. Това е статия от сп. „Всемирна летопис" и защо са включени ще прочетете на стр. 746-749.

66. Накрая искам да споделя **няколко неща много важни за онези, които искат да четат този материал**:

1. Този материал е по стенографски бележки от беседи на Учителя, дешифриран от Боян Боев.

2. Запазен е неговия метод за работа, защото той не всичко е записвал, а

това, което му е правило впечатление в неговото съзнание. Освен това дясната му ръка, с която е стенографирала, е била увредена и неговата стенограма е разкрачена и да се разчете е необходим код за нея. А аз успях да проуча този код и с помощта на Борис Николов да го запазя за разчитане на стенограмите му.

3. Когато за пръв път ми попадна тази малка брошура, „За двете риби и петте хляба" отпечатана от Светозар Няголов, аз изобщо не можах да я чета. Тя беше затворена за мен. По-късно я прочетох, но съзнанието ми беше също затворено за нея. Прочетох я само така да видя какво има в нея. Нищо не намерих.

4. И ето дойде 2005 г. и се подготвяше Изгревът, том XXII, където беше включен материал на Светозар Няголов. Няколко пъти той ме запита дали съм включил тази брошура. Аз не бях я включил, защото бях я забравил и освен това не бе ми направила особено впечатление.

5. Накрая трябваше да изпълня неговото желание. Реших да я включа. Зачетох я и започнах да подчертавам някои неща. Беше ми се отворил един прозорец в тъмната стая на съзнанието ми. След като се набра от Буряна и се разпечата от Вихър, аз отново седнах, за да напиша някои идеи, които ми бяха дошли при прочитането и под светлината само на един отворен прозорец. Накрая материалът се отвори, отвориха се всички прозорци, навлезе светлина в съзнанието ми и аз започнах да я чета. От беседата излезе друга Светлина на Духа. Двете светлини се сляха и успяха да дойдат в мен, отвориха и осветиха съзнанието ми. Разчетох го в Дух и Истина, онова, което написах. Аз го работих две седмици от 7 до 22 ноември 2005 г. А вие трябва да го изучавате една-две години докато усвоите всичко, което е написано и цитирано от „Изгревът". Желая ви успех.

6. Трябва всички да благодаримна Буряна, че можа да разчете моя почерк и този труден материал да го въведе чрез компютър. Ето сега, когато проверявам всичко, аз се затруднявам да си чета ръкописа. А как тя го разчете - направо се чудя. Благодаря на Вихър, че включи картите, снимките за този материал.

Благодаря на Ефросина, че оформяше материала за печат. Без тях това нямаше да се отпечата.

НЕБЕСНИЯТ ЗНАК ѣ И СЛАВЯНСКАТА ПИСМЕНОСТ

Светозар Няголов

ЗНАЧЕНИЕТО НА ОТСТРАНЕНИТЕ БУКВИ ОТ СТАРИЯ ПРАВОПИС

На 27.02.1945 г. по време на второто регентство в България се въведе наредба - закон за промяна на правописа. Премахват се трите букви **ь, ѣ, ѫ** от българската азбука, а **ъ** остава като графически знак и звук. Отнета му е обаче важната длъжност - пазач в края на думата, завършваща на съгласна. Причината за промяната беше обяснена с опростяване и осъвременяване на българския правопис, но последиците и духовният смисъл на отхвърлените букви са дадени от Учителя Петър Дънов.

В сегашната епоха от развитието на човечеството за славянството е отредена важна задача и като част от него, българите също да подготвят условията за работа на Духа на Истината - Бвинса Дуно на земята. Да приемат новото учение на братството и любовта, да го приложат в живота си и да го разпространят между другите народи.

Учителят обяснява, че от 5400 години българският народ е подготвян и духовно просвещаван, за да може да изпълни тази задача.

В книгата „Призвание към народа ми - български синове на семейството славянско", нашият върховен покровител ангел Елохил казва чрез Учителя: „За това благоволих да извикам отдалеч, открай небесата, двамата братя, светила на славянский род, и да им връча Словото на Истината и Словото на Живота, да ви го донесат и ви научат пътя Ми, по който да възлезете във Вечната Виделина, в която обитавам."

В съчинението си „За буквите" Черноризец Храбър известява, че през 862 г. Кирил, помолен от Моравския княз Ростислав, създава глаголицата, подходяща за славянските езици. Той и последователите му превеждат на славянски от гръцки черковни книги и в Моравия духовната служба започва да се води на черковнославянски език. За удобство Кирил, Методий и учениците им през 855 г. правят азбука, в която влагат характерните славянски звуци **ж, ч, ш, щ, ъ, ь, ѣ, ѫ**. Буквите й стават 32, колкото зъба има нормално развит човек. В чест на починалия Кирил е наречена „кирилица". Днес ние пишем на кирилица с буквите **а, б, в** ... и тя има 30 букви.

Започва активно разпространение на Христовото учение между славянските народи на разбираем за тях език. Делото на братята Кирил и Методий преуспява особено в България, където събира много последователи и проповедници от висшето духовенство. България достига своя културно-духовен апогей по времето на цар Симеон - златният век на България.

Графическите знаци в кирилицата са носители на духовни сили и всяка буква има специфичен смисъл.

Учителят уточнява: *„Най-важната буква, или знаменосецът на славянската азбука, е буквата ѣ, която е съставена от числата 1 и 7. Това е Сатурнов знак. Когато има съвпад на Слънцето със Сатурн, образува се ѣ."* („Силите на природата", с 29).

„Ако напишеш ѣ, ще си създадеш много материални спънки: приятеля ти ще те обиди, господарят няма да ти плати. Ако си студент, ще пропаднеш на изпита си. Ето защо, докато си студент, не пиши. Щом свършиш университета, може да пишеш ѣ, колкото искаш." („Силите на природата", с 169).

„В българския език има å, ú è ѣ. Е е гласна буква, която показва разширение и повишение. Разширяват се нещата и се повишават. Ѣ разширение има, но има една права линия, една мярка, с която се мери, стойност има. Ѣ го пишат с една черта. Ѣ не можеш да пишеш, ако не можеш да носиш страдание. Само човек, който се е научил да носи страдание, той може да пише ѣ. Който не се е научил да носи страдание, той може да тури само тази линия." („Заветът на Любовта", 1999 г., с. 134).

„Буквата ѣ е хубава. Ако се изхвърли от употребление, българите ще закъсат." („Силите на природата", с. 245).

„В буквата ѣ са свързани заедно Божествения и човешкият принцип. В думата славянин сричката „ава" означава Бог, Баща. Значи Бог живее в славяните, в ония, които го славят. Бъдещето е на славяните. Бъдещето е на българите. Те ще оправят всички народи, понеже в техния език е буквата ѣ - двата принципа, свързани в едно. Никой не може да оправи света, освен славяните и българите. Това се дължи на буквата ѣ: кръста, търпението. Тази буква означава още събиране и примиряване на доброто и злото. Българинът казва: Аз знам да събера доброто и злото, да ги примиря. Някои пишат тази буква по два начина: ѣ è іú. Както и да се пише, означава едно и също нещо. Значи ѣ е на сърцето, а іѣ - на ума." („Силите на природата", с. 246).

„Някъде не си турил ѣ. Стани и го постави на мястото. Без ѣ не може. Ако българите премахнат ѣ, ще забатачат много. Две „ета" има в българския език. Едното е да се разширяваш, ѣ е да побеждаваш. Ако не пишеш ѣ, няма да побеждаваш. Освен че трябва човек да се разшири, трябва да побеждава." („Мисли за всеки ден", 1985-86 г., с. 81)

Затова руснаците в миналото на всичките си бойни знамена, в левия горен ъгъл, са изтъкавали този свещен знак „ѣ" - символ и носител на победата при сраженията.

Учителят пояснява: *„Буквите ь и ъ не се произнасят накрая. В такъв случай те не са на почест. Ако не напишеш ь на мястото му, ще ти причина голяма вреда. Буквата ь, това е плодът, семето, което е посято, израства и минава през два свята. Ь в българския език означава кракът - левият."* („Минало, бъдеще, настояще", с. 320)

„ Ь означава равновесие на човешкия ум,, който иска да даде на хората да разберат основните закони. Последната буква (накрая) означава закон на Божествената хармония." („Дали може", с. 51).

„ Ь означава също и бременност." („Дали може", с. 112).

„ Ь значи добрият пазител. Той е добрият стражар, който пази къщата и съкровището да не се изгуби." („Минало, бъдеще, настояще", с. 321).

„ Ь е човешката ръка, свита на юмрук. Ъ е човешкият крак - десният." („Минало, бъдеще, настояще", с. 321).

„Буквата ѫ казва, че преди да говори, човек трябва да мисли. Буквата ѫ съществува само в българския език. Тя внася светлина в ума. Богат е българският език, но българите не могат да си служат с него." („Силите на природата", с. 246).

От изложеното по-горе се вижда, че е направена груба грешка с нашия правопис, която се отразява зловредно на българите и славянските народи. Крайно време е да се възстанови пълнотата на автентичната Кирилова азбука, за да имаме нормалните 32 букви, особено небесният знак на покровителството ѣ, в който са заложени свободата на българския народ и братското единение на славянството, за благото на цялото човечество.

14.06.1999 г.

Светозар Крумов Няголов

Вергилий Кръстев

Славянската писменост и небесният знак ѣ, ѣ е знакът Божий

1. В „Изгревът", том IV, от 1995 г на стр. 3-47 беше публикувано „Призвание към народа ми - български синове на семейството славянско", дадено на 8 октомври 1898 г., публикувано по оригинала, който имах и бяха прибавени обяснителни бележки за него.

2. В обяснителните бележки към „Призванието" трябваше да се дадат някои нови неща, които досега не се знаеха. Така на стр. 14-16 в точка 6 имаше заглавие „Славянската азбука е Посвещението Господне чрез Словото на Бога." Тук за пръв път се разглежда, че „е" двойно, знакът **ѣ** е знамето на славянската писменост (на стр. 15) и че е дадено на двамата братя от невидимия свят чрез Ангел Елохил. Това е първата ни азбука от 855 г., наречена по-късно Кирилица. Те я разпространяват при славяните по река Брегалница - Македония.

3. За нуждите на Моравската мисия 862-863 г. Константин Кирил философ създава втора азбука, която по-късно се нарича глаголица. А тя е трябвало да се различава от гръцката азбука, за да се успокои немското католическо духовенство, че те няма да работят за Византия. В глаголицата няма нито една буква, която да е пренесена от гръцката азбука. Няма сходство с нито един византийски знак в нито една буква. Това е бил много добър ход на византийската дипломация.

4.Константин е познавал много добре фонетичните стойности, на много източни азбуки – еврейската, коптската, самаританката, финикийската. И оттам той е черпел вдъхновение да състави азбука за своята мисия в Моравия. Чрез новите азбуки той започва да превежда и да написва черковно-славянски книги от гръцки и латински.

5. За дейностите на Константин Философ и за брат му Методий виж в „Изгревът", том IV, стр. 16-17 „Славянската писменост - освещението на Светият Дух."

6. Доказателството, че кирилицата е създадена от Константин – Кирил Философ е буквата „е" двойно. (**ѣ**). Според Учителят Дънов двамата братя са извикани от края на вселената, за да се преродят между славяните, за да им дадат писменост. А този знак им е даден от Небето. Така че този знак, **ѣ** е доказателството за кирилицата и че тя е първата азбука. Досега се твърдеше обратното, понеже нямаха това знание, дадено от Учителя. Този знак го няма във втората азбука - глаголицата, която е сътворена за моравските славяни. Единствено буквата **Ш** я има и в кирилицата, и в глаголицата, но нея я няма в гръцката азбука.

7. В кирилицата има взети 24 букви от гръцката азбука и са сложени допълнително 12 букви, за да отговарят на славянския език. Въвеждат се **ü, ú, ѣ, А, ф.** По времето на византийските императори Михаил II (820-829) и Теофил (829-842) са правени опити да се създаде славянска азбука от Византия за нуждите на славяните, за да може да се преведат черковнославянските книги, та чрез църквата да се държат в подчинение славяните. Това е византийска политика от векове.

8. През 881 г. Методий е извикан на доклад в Цариград. Император Василий задържа при себе си един свещеник и един дякон със славянските им книги. А защо? Защото през 881 г. Цариград обещава на княз Борис славянска писменост и учители да разпространяват славянското писмо. И те си изпълнили обещанието. Те откриват продадените в робство ученици на Методий във Венеция, били доведени в Цариград и изпратени на Борис да обучават.

9. През събора 893, който княз Борис свиква във връзка с детронирането на сина му Владимир (889-893 г.) се заменят гръцките богослужебни книги с написани

вече на славянско четмо. Каква е историята на стария правопис в България, виж „Изгревът", том IV, стр. 18-20.

10. Аз заварих стенографката Елена Андреева (виж „Изгревът", том IX) и тя разказваше, че след като през 1945 г. са премахнали стария правопис, направо са се родили изново, понеже не са могли да го спазват. Аз съм се обучавал на стария ръкопис в първо отделение и можех да пиша на него и знаех наизуст азбуката как се чете по стария начин: „Аз, буки, веди, глаголи, добро, ест, живете" и т.н.

11. Имах възможността да се запозная с оригинални дешифрирани беседи на Учителя по стария ръкопис. Те не бяха публикувани. Но когато задвижих програмата по отпечатване на оригиналното слово на Учителя, трябваше да реша един проблем. По кой ръкопис да се напечати. Та сега никой нито можеше да чете, нито да пише на стария ръкопис, нямаха представа от фонетиката. Не знаеха нищо. И тогава това реших самостоятелно: Да се въвеждат оригиналите, изписани по стария ръкопис на новия ръкопис. И така се въвеждаха. Е, правеха се грешки. Например как ще го изпишат: „вяра" или „вера". Едното е по източното наречие, а другото по западното наречие. Пример: аз съм свикнал и съм живял между хора, които казваха „Вера трябва да имаш" или „На никой да нямаш вера", с буквата „е" по-силно. Но вече и аз го употребявам с буквата „я" и казвам „вяра"

12. Дойде време и се явиха Любомир Гълъбов и жена му Доброслава, които изявиха желание да наберат една годишнина на компютър по стария ръкопис. Аз имах такава годишнина и им я дадох. В разстояние на 6 месеца те се обучаваха по стария ръкопис, купиха си стари речници и учебници. И накрая като въвеждаха, проверяваха всяка дума по речника и тогава установиха, че и стенографките, които са били висшистки, и те са бъркали думите - при написването им с „е" двойно, т.е. „ѣ". Те бяха много учудени на това свое откритие.

13. Накрая бяха подготвени две томчета. Накарах ги да напишат предисловие към тях и бяха отпечатани като те заплатиха за напечатването им, а труда им беше безвъзмезден. Тези две томчета бяха „Всеки ден по една добра мисъл" XX год. (1940-1941), том I, Общ окултен клас, София, 1997 и „Прав път", Общ окултен клас, XX год. (1940-1941), том II, София, 1998 г. Виж „Изгревът", том XVI, стр. 898. Това бе първият опит след премахване на стария ръкопис през 1945 г. да се отпечатат като се наберат буква по буква и дума по дума със старата азбука. Опитът бе успешен, но беше много труден. По-късно, когато трябваше да се отпечата „Сила и живот" от серия I до серия V, аз взех решение да се издаде фототипно и те бяха отпечатани така. Виж „Изгревът", том XVI, стр. 895. И бяха направени изводи от мен и при единия случай с набор по стария ръкопис и при втория случай - фототипно. Така че аз съм преминал и през двата етапа и съм ги проверил лично.

14. След като отпечатахме тези две томчета по стария ръкопис веднага се явиха хора, които искаха да правят постъпки пред властите да възвръщане на стария ръкопис. Разговаряха с мен. Запитваме ги дали са запознати с проблема. Отговарят, че са запознати. Питам ги: „Чели ли сте „Изгревът" и къде в кой том е писано за стария ръкопис?" Те не знаеха нищо. И не можаха да научат, защото отхвърляха „Изгревът". А без него не може да се направи нито една крачка напред. Нямат знания.

15. Учителят има едно изказване, в което се казва, че българският народ трябва да бъде първият народ, който да раздава хляба без пари. И като тръгнаха възрастни старци на 80 години след 1990 г. да искат от властите да се раздава хляба без пари. Всички ги смятаха за луди. Аз също ги смятах че са обсебени. Питам един: „Ти нали знаеш, че типовият хляб се продава за 15 стотинки, а хляб „Добруджа" за 24 стотинки. Ти нали знаеш, че селяните и по градовете купуваха с торби и чували хляб да си хранят животните с хляба, защото е евтин, докато фуражът струва 2 пъти по-скъпо? Нали комунистите направиха този опит наполовина?" Отговаря ми: „Ти си комунист!" - „Не съм комунист, но те правят този опит 45 години

и българите го опропастиха. А защо? Защото не признават Учителя Дънов за Учител. А ти признаваш ли го? Като го признаваш, то продай си колата, продай си къщата и с парите издай Словото на Учителя и го раздавай без пари!" Онзи ме гледа: „Ти си комунист." Властите ги смятаха тези хора за отвеяни старци с атеросклероза. За мен те бяха хитреци на дребно. И врагове на Учението на Учителя. А сега за потвърждение ще ви приведа един факт. Тогава типовият хляб струваше 15 ст. за 1 килограм. А моята заплата беше от 150 лв. по комунистическо време. От 1990 г. - 2005 г. до сега хлябът струва 4 пъти по-скъпо, при положение, че моята пенсия бе определена на 177 лв. Така се опропасти този опит.

16. Защо разказвам този случай? Защото той е същият, както въпроса с въвеждането на стария правопис. Питат ме и аз отговарям така: „Този въпрос е разяснен от Учителя. Трябва за прочетете 22 тома на „Изгревът" и там ще намерите разрешението. На друго място няма да го намерите." Гледат ме и ме смятат че съм щур. Не съм щур, но съм щурец.

17. След като Светозар Няголов през 2003 г. отпечата своята брошура, то аз реших, че трябва да задвижа наново този въпрос. Седнах, разгледах отново въпроса със стария ръкопис, и създадох концепция за една нова тема. Извиках Любомир Гълъбов, обясних му всичко, предадох му написаната концепция и сега той я изпълнява. Само той може да я изпълни, защото с жена си Доброслава набраха годишнина от Словото на Учителя по стария ръкопис и вече знаеха проблемите. А каква е концепцията ми, ще я видите, когато я подготвят, за да я отпечатам в „Изгревът".

17. Българският народ в момента не познава историята за ѣ, че е знак на славянството. Този народ не признава Учителя Дънов за Учител и не може да се ползва от неговото знание за буквата ѣ, че е пряпорец в бойните знамена на Русия и славянството. Не знае и затова го отхвърля! И затова ще се чака този народ да си учи дълго урока за страданието. Няма да му се размине!

18. Най-накрая ще ви приведа едно изказване на Учителя Дънов на събора на Веригата на 15 август 1908 г., когато един приятел на име Илия Стойчев му задава следния въпрос: „Дали България играе първенствуваща роля при събуждането на славяните?" Учителят Дънов отговаря: „Няма съмнение. Двамата братя Кирил и Методий излизат от Балканския полуостров, който е в магнетична верига, която опасва земното кълбо. Балканският полуостров е в тази магнетична верига на човешкото развитие. Тази именно верига е, която повдига народите." (Виж „Изгревът" том XI с. 401)

София, 23.11.2005 г.

Хороскопите
в
поредицата „Изгревът“

1. Някои бележки за хороскопите на астролозите на Изгрева и на Учителя представени в т. XIX от поредицата „Изгревът“
/ Светозар Няголов

2. Хороскопи на някои приятели -
Пенка Дякова Георгиева (27.10.1942, Асеновград),
Ангел Стоянов Керемедчиев (30.04.1916, Пазарджик),
Трендафила (Филка) Благоева Балдевска
(20.08.1926, Пазарджик) (Приложение.1)
/ Светозар Няголов

3. Хороскопите на Светозар Няголов - създавани и отстоявани / Вергилий Кръстев

Светозар Няголов

1. Някои бележки за хороскопите на астролозите на Изгрева и на Учителя, представени в том XIX от поредицата „Изгревът“

В отпечатания том XIX на „Изгревът“, в своя коментар брат Вергилий Кръстев отбелязва, че много мъчно съм се съгласил да направя и представя хороскопите на астролозите на Изгрева, после на Учителя и моят хороскоп. Това е истина. Тази работа е много отговорна и трудна за изпълнение, а най-важното е, че аз пиша и се занимавам с дадена тема, само когато моето ръководство ми позволи и даде съгласието си да правя интерпретация на даден въпрос. Отправих ума си към Учителя и той ми разреши да направя и опиша хороскопите на братята астролози от Изгрева. Имайки помощта на Учителя, аз веднага дадох съгласието си на Вергилий Кръстев.

При направата на хороскопите им, аз използвах всичките си външни и особено вътрешни възможности, за да намеря първо датата на раждането им, понеже всичките те са родени по стария стил и второ, да намеря и часа на раждането им. Тези мои любими колеги стриктно криеха данните за своето раждане, особено брат Иван Антонов Изворски. Голяма помощ ми оказа интуицията ми. Имайки предвид, че раждането на всеки човек, дошъл на земята е записано първо в Божествения свят, второ, в акаша на духовния свят - ангелският и трето на земята по съществуващото часово време на земята.

За да се добера до истината, аз правех по няколко хороскопа за всеки един - за датата по стар стил и по нов стил и ги сравнявах - дали отговарят на качествата им, които отлично познавах. Така постепенно с помощта на приятелите ми отгоре, аз се приближавах до истината.

След това използвах и Хермесовото правило - за точния час на раждането, дадено от Иван Антонов чрез Тодор Ковачев, но не докрай, като най-важната част е премълчана в XVIII том на „Изгрева“.

Тази работа ми отне повече от две седмици смятане и успокоявах Вергилий, който често ми се обаждаше - да не бърза, всичко ще дойде на своето място. И когато попадах на точната дата и час, веднага бивах озарен от светлина на трите свята: Божественият, Ангелският и физическият - от Земята. Понеже повечето от астролозите са ми много близки приятели и ми съдействаха в работата като брат Влад Пашов, Георги Радев, Георги Томалевски, който като мене в миналите си инкарнации е бил астролог, а не гонител, идваха при мен и ме поздравяваха.

Повечето са родени в Македония, за където - градове и села мъчно намерих по картата - дължините и ширините на рожденото селище - измених малко дадения ми хороскоп на брат **Петър Манев** - астролог на Младежкия клас, вероятно правен от него и намерих точния час, по който построих радикса му, който напълно отговаря на прекарания от него живот и качествата, които притежаваше, видно от краткото описание, което съм направил за него.

Добре се разбрахме, особено с брат **Методи Константинов**, на когото коригирах часа на раждането с минути и **Крум Въжаров**, с когото сме били много близки и често сме посещавали зимно време езерата заедно със ски.

Николай Дойнов ми съдействаше, но имах трудности и неразбиране с моя много близък приятел брат **Петър Филипов**, с когото съм живял заедно повече от 7 години и особено със седмоглавия змей брат **Иван Антонов.** Той най-активно

ми противодействаше да построя точния му хороскоп. Направих хороскопа по твърденията на Тодор Ковачев, но той не показва качествата на брат Иван. Тогава взех да строя по нов стил хороскопа му за 13.09.1899 г. Тогава противодействието му се увеличи стократно. Постоянно ми внушаваше да бъркам в изчисленията и аз основно ги проверявах по 5-6 пъти. Построих му хороскопа, той разбра с кого има работа и дойде при мен не като седмоглав змей, а като душа смирено и ме помоли да не изнасям данните му пред обществото, защото много тежко е изживял неколкократното пускане на филма на живота му от заминаването до раждането му пред ангелите. Това е най-точното доказателство, че съм попаднал на болното му място - намерил съм точния му радикс. Аз му отговорих: „Брат Иване, как ще покажа на поколенията, че на теб - този страшен враг и гонител на астрологията и астролозите, които безмилостно си избивал - Учителят е обърнал съзнанието ти на 180 градуса, че той ти направи нов позитивен хороскоп и ти от враг и страшен гонител стана ревностен ученик по астрология. И беше единственият астролог, на когото Учителят лично преподаваше уроци, всеки четвъртък следобед. Така ти се свърза с Онзи, Който е създал тази наука - с Бога, който промени съзнанието ти, позна го, прие го и започна да му служиш всеотдайно и с любов. След случая с брат Лулчев - когото искаше да убиеш с брадвата си, Учителят те спаси от смъртоносната криза на черния ти дроб и ти каза, че си бил пророк Илия. Ти се промени, обърна обратния лист на живота си. Стана мек, добър, отзивчив към всички - задейства се новият ти хороскоп, направен от Учителя в 1942 г. и ти престана да ни гониш и нас, изгревските деца, за които ти беше страшната „горила" - стана мек, добър и отзивчив към всички. Ти започна да пишеш една нова страница в живота си, изпълнена с любов, мекота и готовност за жертви в името на Божията любов".

След този диалог брат Иван си отиде и повече не ме безпокоеше и пречеше на работата ми. Така, макар че той е в невидимия свят, станахме добри приятели - което беше желание на Учителя.

За направата на хороскопа на **Учителя,** проблемът беше по-лесен. Аз се допитах до всички астролози на Изгрева, да ми кажат точния час за раждането на Учителя, но се оказа, че никой не го знаеше. Аз не се отчаях и продължих да работя по въпроса. При една зимна екскурзия сам до Ел Шадай в 1960 г. при навлизането ми в прохода на Железни врата, към полянката се яви Учителят и ми каза точния час на раждането си и му направих хороскопа по старите таблици. С новите таблици имаше разлика в сидералното време и се наложи да направя малка корекция в часа. Много по-трудно е тълкуването на хороскопа му, защото и ангелите не правят хороскопа на Бога - този, който управлява астрологията в действие и сила в цялата вселена. Аз се свързах с Учителя по телепатия и го питах за всеки аспект, за кого се отнася: за него, или за българския народ, или за царя им - и това което ми е казал, съм го написал в предоставеният от мен хороскоп за живота му. Предполагам, че не съм допуснал големи грешки. Учителят, който можеше да прави всичко - да променя съдбите на човешките същества, когато пожелае, никога не изменяше - не премахваше негативните сили, действащи в хороскопа му, а приемаше с радост мъчнотиите и страданията, с които го удостояваше Бог в неговия земен живот.

„Като зная законите, според тях аз зная какво ще ми се случи всеки ден, но никога не правя опити да го отклоня или избегна. Никога досега не съм правил опит да изменя своята съдба. Защо? Ако изменя своята съдба, ще ми се случат неща, сто пъти по-лоши."

(Разумният живот. Младежки окултен клас, с. 46).

Така, той поемаше голяма част от кармата на българите и от тази на учениците си.

Докато беше във физическото си тяло, Учителят поемаше 50 процента от кармата на учениците си, за които казваше: „Не вие мен избрахте, но аз вас избрах."

Когато Учителят напусна това ограничаващо го физическо тяло и се изтегли в света на светлините, ние загубихме нашият утешител, пряката връзка, която

правихме на физическото поле. Второ, цялата ни карма легна върху плещите ни и нямаше кой непосредствено да ни повдига и помага да изправяме грешките си.

Скоро след заминаването си, той изтегли голяма част от неговото обкръжение - нашите най-добри приятели, в невидимия свят и ние се чувствахме като сироти сираци в личния живот на земята.

Положителната страна от неговото заминаване беше, че почнахме да се молим по-усърдно, да се концентрираме дълбоко, за да влезем във връзка с този Велик Дух, по телепатия. Така, с неговата безценна помощ ние успявахме да се справим правилно с трудните проблеми, съпътстващи живота ни.

Учителят ни остави наследници на всичкото духовно богатство, което Бялото братство му изпрати на земята и то със закъснение (Юпитер ретрограден в радикса) ще достигне душите ни, които ще се отворят като цвят и ще го познаем като Господ и Бог, ще го възлюбим и ще му служим през вечността.

Ето аспектите на ангелската мъдрост (Юпитер) в радикса на Учителя: ♃℞△☉△♀△♂♀ (Юпитер ретрограден тригон Слънце, тригон Меркурий, точен тригон Венера и опозиция Плутон).

Ако не ходим в пътя на Истината, носителка на доброто и любовта ще попаднем под зловещото влияние, оказвано от тъмните сили на Плутон и ще платим за всяко наше отклонение от правия път (Юпитер опозиция Плутон), за грешките и престъпленията ни.

Що се отнася до хороскопа на брат **Иван Антонов Изворски**, направен от Тодор Боянов Ковачев с претенции, че е роден на 1.09.1899 г., отговарям:

Аз направих този хороскоп и няколко други и видях, че този негов хороскоп абсолютно не отговаря на живота, развитието и качествата на брат Иван Антонов - когото много добре познавам още от малко дете. Първо: ако изгрява 12 градуса Стрелец на Асцендента му, това е точен съвпад с моя Асцендент, което значи, че непременно ще бъдем едни отлични приятели, което не беше така. После, Ковачев трябва да има поне елементарни познания по астрология, за да проявява претенции и да не се излага. Къде в този хороскоп е отбелязано, че брат Иван е останал сирак на 5 и пълен сирак на 7 години? Добре е да прочете моите обяснения на страница 514 от том XIX на „Изгрева", да види колко точно пасват по всички точки от живота на брат Иван. В дадения от него хороскоп с всичките планети над хоризонта говори, че Иван е трябвало да се издигне до високо положение в първата част на живота си.

Марс в 10 дом - да се издигне във военното поприще до висок чин. Така ли е?

Слънцето съвпад Венера в 9 дом говорят, че роденият трябва да притежава възвишен идеал и амбиции, голямо великодушие и примиримост към мненията на другите хора - благороден и благосклонен? Може да стане отличен държавник и да работи в чужбина? (Къде го има това в живота на Иван?)

Луната в собствения си знак Рак в 8 дом дава човек с приятен общителен, симпатичен характер и много безгрижен? (Кога и към кого се е проявявал така Иван?) След заминаването на Учителя и напредването на възрастта му отчасти Иван започна да се проявява хармонично. Колко пъти ни е гонил от полянката нас, изгревските деца, но Ковачев не знае, не е живял на Изгрева.

Уран в 12 дом дава загуба на добро име, заточение, чести и непрекъснати заболявания от мъчно излечими болести, уединение в болница или затвор в края на живота му? Така ли е, Ковачев?

Юпитер в Скорпион в 11 дом дава богати и влиятелни приятели, които от мальк ще му помагат да се издигне в държавата. Дава общителен характер и склонност към удоволствия. Плодовит брак с повече деца и достатъчно средства за да ги издържа.

Юпитер квадрат Луна намалява паметта му и разсъдителните му способности, от което следват много кавги и неприятности (Иван обаче притежаваше феноменална памет!) и т.н.

Ще ти обясня някои неща, които не са ти ясни, Ковачев.

Първо: Учителят изнася, че той е бил 11 пъти китайски император, в който период е проявил голяма жестокост и има да плаща карма оттогава и природата му е сложила белег за това, че като цар има неплатена карма и на Асцендента му изгрява зодиакалният знак Лъв.

Подобен на него и Николай Дойнов – бившето величие Наполеон Бонапарт, не разрешил правилно кармата си и на Асцендента му изгрява последният градус на знака Лъв. И аз съм бил цар, но съм си изплатил кармата и не ми изгрява з. знак Лъв, а Стрелец.

Второ: Иван Антонов имаше феноменална памет. Къде е показана в твоя хороскоп, Ковачев? При моя хороскоп за 13.09.1899 г. той има Слънце точен съвпад и паралел Венера в умствения знак Дева, която констелация дава тази изключителна памет.

Трето: По твоя хороскоп Слънцето е квадрат с Уран и го прави много докачлив, нервен, без самоконтрол, готов да изпадне в пристъп на истерия, при най-малък спор и дори без причина. Ще минава през всичките психически разстройства и Уран полуквадрат Марс - лудост.

В хороскопа, построен от мен, Уран квиконс Слънце дава голяма превзетост в храненето, като яде само определена храна, която обича (ориз и лют пипер, вегетарианец е от раждането си).

Четвърто: Ще ти обясня астрологически защо брат Иван страдаше от кокоша слепота (вечер не може да вижда ясно предметите), което Ковачев го знае добре.

Неговата карма е: ♄□☉☌☽□♀☍♆☍♇ (Сатурн квадрат Слънце, съвпад Луна, квадрат Венера, опозиция Нептун, опозиция Плутон) и други.

Сатурн е в зодиакалния знак Стрелец в 5 дом - богато наранен от Слънце, Венера, Нептун и Плутон, което дава разочарования, неприятности, несполуки в любовта му в ранната му младост. На 19 години като студент, той се влюбва в мома, негова състудентка по литература (Венера точен съвпад и паралел Слънце) в знака Дева в трети дом на образованието, която грубо го отбляква (според както са аспектите). Той се отчаял и решил да се самоубие (Сатурн опозиция Плутон). Нагълтал се с голяма доза хинин (Сатурн опозиция Нептун) и се отровил. Бързата намеса на лекарите го спасяват. Случаят се описва във вестниците и в статията се чудят за коя госпожица се е отровил: за Паша, Аня или за другите й две сестри. А тя е била съвсем друга жена. От това силно отравяне Иван придобил кокоша слепота. Вечер почти не може да вижда и някой трябва да го придружава. Този урок на човешката любов му оставил дълбок белег в съзнанието му за цял живот, и е бил предостатъчен, за да се отдръпне напълно от жените.

Пето: Брат Иван Антонов се възмущава от поведението на брат Любомир Лулчев, който не изпълнявал повелята на Учителя: в годината само един път да го посещава и да не му отнема повече от половин час време, а Лулчев постоянно ходел при Учителя и говорел с часове с него, а и животът му бил неморален. Иван решил да го ликвидира с една остра брадва, която притежавал. Понеже Учителят казал: всички разправии между братята и сестрите да стават извън оградата на Изгрева,

Иван отива при салона в една студена зимна сутрин с брадвата си под балтона и чака да види Лулчев преди да е минал през оградата. Иван се залисал малко и успял да види Лулчев когато влизал в приемната на Учителя. Решил да не го изпусне когато излиза и застанал на пост. Стоял няколко часа и започнал да замръзва. Вместо Лулчев от приемната излязъл Учителят и го изпратил да купи два килограма пирони от магазина, намиращ се на Цариградското шосе. На бегом Иван отива до магазина, взема пирони и се връща. През това време Учителят изпраща брат Лулчев да си отиде. Иван Антонов донася пироните и ги подава на Учителя, но като вижда, че Лулчев го няма, от голямото напрежение и студа му прилошава, пожълтява, получава силна чернодробна криза.

Учителят го вкарва в приемната, разтрива го, стопля го - спасява го от смърт. Казва му: „Илия, Илия, това са старите методи, които не носят нищо добро." Значи той е бил пророк Илия. Иван идва напълно в съзнание и Учителят му казва: „Ти си стигнал да крайният предел на своето индивидуализиране и не знам как ще продължиш нататък." Макар че като пророк Илия небето го взе с огнена колесница, с която го закара горе, което значи „аутодафе", т.е. изгаря тялото му и всичките престъпления, които е направи. Но те са били толкова големи, че част от тях са останали да му тежат като топуз на главата и той е трябвало да ги разреши пред лицето на Бога.

Този остатък от кармата му е страхотен: ☿□☉☌☽☌♄☌♅(Плутон квадрат Слънце, опозиция Луна, опозиция Сатурн, опозиция Уран).

Бил е много жесток, като император и е избивал без остатък цели племена и народи. Виждаме това от аспектите на Плутон. Затова Иван криеше грижливо и старателно датата и часа на своето раждане. За Бога няма нищо скрито, покрито, което да не излезе наяве.

2. Хороскопи на някои приятели -

(Приложение1)

Пенка Дякова Георгиева (27.10.1942, Асеновград), Ангел Стоянов Керемедчиев (30.04.1916, Пазарджик), Трендафила (Филка) Благоева Балдевска (20.08.1926, Пазарджик)

Забележка за Пенка Георгиева:

Най-важната и най-поставена планета е Нептун, която е точен съвпад с МС (Meadium Celli), който е 0 градуса от Везни, а Нептун е 0,49 минути от Везни. Това й дава една голяма интуиция и възможността да борави назад във времето и напред в бъдещето.

Това й дава възможност да знае кой човек е бил в миналото, да знае кой човек какво представлява в бъдещето. Заминава си на 4 Юли 2005 г., след като бе написан очерк за нея от Светозар и дал астрологическите й показалци. Тя ни предаде свои снимки, които с удоволствие ще публикуваме. Значи имаше сериозно поведение към онова, което се вършеше за нея и останалите.

Приложение 1

Пенка Дякова Георгиева

Родена в 10 часа преди обяд на 27.10.1942 г. в ден вторник в гр. Асеновград

Пенка Дякова Георгиева
27 октомври 1942 Вт 10:00 (GMT+2) 42n01 24e52

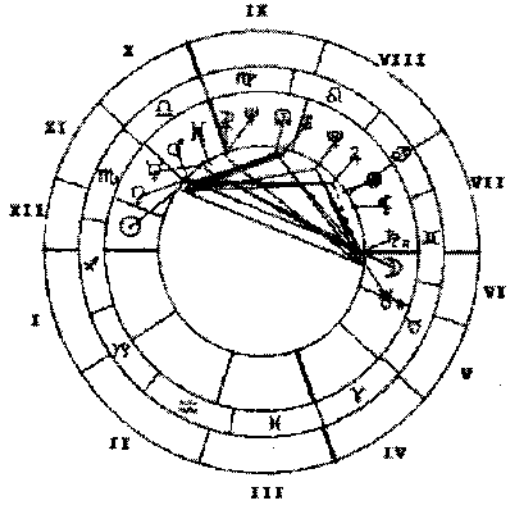

☉	3°16'14" ♏
☽	9°30'21" ♊
☿	14°56'48" ♎
♀	28°11'20" ♎
♂	26°14'27" ♎
♃	24°48'16" ♋
♄	11°36'47" ♊
♅	3°42'55" ♊
♆	0°49'37" ♎
♇	7°13'26" ♌
☊	2° 9'16" ♍
⚷	6°46'33" ♋
⚸	1°30'13" ♎
♓	11°13'40" ♎
♁	27°23' 6" ♌
●	16°26'48" ♋
⚹	10°12'40" ♐
♏	29°54'28" ♍

Аспекти

Съединение Слънце-Венера >5° 4'54"<
Съединение Слънце-Марс <7° 1'46">
Съединение Венера-Марс <1°56'53">
Съединение Раху-Хирон >4°46'11"<
Съединение Луна-Сатурн >2° 6'26"<
Съединение Луна-Уран <5°47'26">
Секстил Слънце-Раху <61° 6'57">
Секстил Слънце-Хирон <65°53' 8">
Квадрат Слънце-Плутон >86° 2'47"<
Квадрат Слънце-Юпитер <98°27'58">
Квиконс Слънце-Уран >149°33'19"<
Секстил Венера-Раху >56° 2' 4"<
Секстил Венера-Хирон <60°48'15">
Квадрат Венера-Юпитер <93°23' 4">
Секстил Марс-Хирон >58°51'22"<
Квадрат Марс-Юпитер <91°26'11">
Квадрат и половина Марс-Сатурн >134°37'41"<
Тригон Меркурий-Сатурн <123°20' 1">
Секстил Сатурн-Плутон >55°36'40"<
Тригон Луна-Меркурий >125°26'27"<
Квадрат Луна-Раху <82°38'55">
Секстил Луна-Плутон <57°43' 5">
Полуквадрат Луна-Юпитер >45°17'55"<
Тригон Уран-Нептун >117° 6'41"<
Квадрат Уран-Раху <88°26'21">
Секстил Уран-Плутон <63°30'31">

Ангел Стоянов Каремедчиев

Роден в 2 часа 16 мин. през нощта на 30.04.1916 г., неделя, в Пазарджик

Ангел Стоянов Керемедчиев

30 април 1916 Вс 2:16 (GMT+2) 42n12 24e20

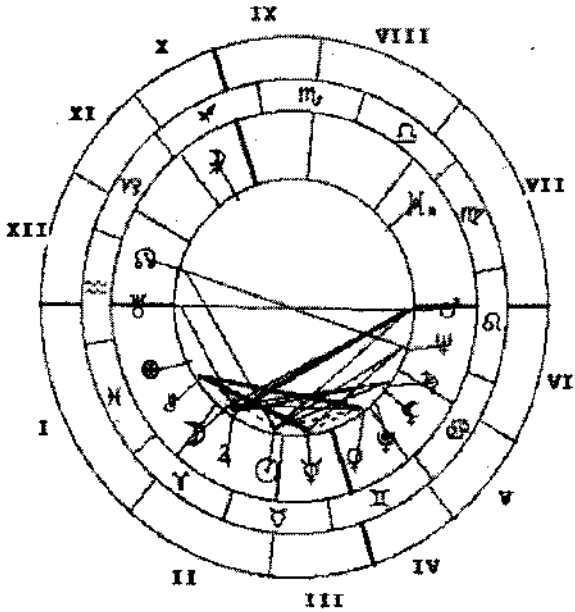

☉	9°19'14"	♉
☽	12°59'31"	♈
☿	25°24'22"	♉
♀	24°44'34"	♊
♂	18° 2'40"	♋
♃	18°18'43"	♈
♄	11°41'25"	♑
♅	19°27' 4"	♒
♆	29°58'20"	♑
♇	1°36'52"	♑
☊	3° 5'28"	♒
⚸	8°46'40"	♑
⚷	18°52'33"	♐
☊	28°19' 6"	♍
⚳	24°50'24"	♓
⚶	15°48'28"	♓
Asc	19°28'45"	♒
MC	7°43'55"	♐

Аспекти

Съединение Луна-Юпитер >5°19'12"<
Квинтил Луна-Венера <71°45' 3">
Квадрат Луна-Сатурн <88°41'54">
Тригон Луна-Марс >125° 3' 9"<
Секстил Юпитер-Уран >58°51'38"<
Квадрат Юпитер-Сатурн <83°22'42">
Квадрат Слънце-Раху <96°13'46">
Полуквадрат Слънце-Хирон >44°28'51"<
Полуквадрат Слънце-Венера >45°25'20"<
Секстил Слънце-Сатурн >62°22'10"<
Квадрат Слънце-Нептун <80°39' 6">
Квадрат Слънце-Марс >98°43'26"<
Секстил Меркурий-Хирон <60°33'58">
Полусекстил Меркурий-Венера <29°20'13">
Секстил Меркурий-Нептун >64°33'59"<
Квадрат Венера-Хирон >89°54'11"<
Опозиция Нептун-Раху >176°52'53"<
Опозиция Марс-Уран >178°35'36"<
Тригон Марс-Юпитер >119°43'57"<

Трендафилка (Филка) Благоева Балдевска

Родена на 20 август 1926 г., петък, в 3:45 през нощта в гр. Пазарджик

Трендафилка (Филка) Благоева Балдевска

20 август 1926 Пт 3:45 (GMT+2) 42n12 24e20

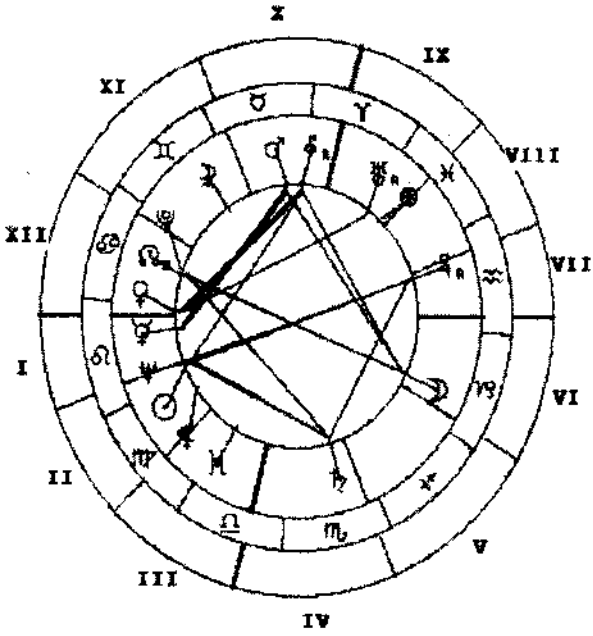

☉	26°17'20"	♌
☽	8°23'45"	♐
☿	9°43'35"	♌
♀	2°17'16"	♌
♂	9°25' 3"	♉
♃	21°39'45"	♒
♄	19°59' 5"	♏
♅	28°39'21"	♓
♆	24°35' 5"	♌
♇	15°18'19"	♋
☊	15°47'38"	♋
⚷	7°54'20"	♍
⚸	8°56' 3"	♊
⚳	3° 7'18"	♎
☊	2° 5'10"	♉
⊕	22°11' 9"	♓
Asc	4°17'35"	♌
MC	19°44'43"	♈

Аспекти

Съединение Плутон-Раху >0°29'19"<
Съединение Слънце-Нептун <1°42'14">
Квадрат Венера-Хирон <90°12' 6">
Тригон Венера-Уран <123°37'55">
Квадрат Меркурий-Марс >90°18'32"<
Тригон Слънце-Хирон >114°12'10"<
Квадрат Слънце-Сатурн <83°41'46">
Опозиция Слънце-Юпитер <175°22'25">
Тригон Сатурн-Плутон <124°40'47">
Тригон Сатурн-Раху <124°11'28">
Квадрат Сатурн-Нептун >85°24' 0"<
Опозиция Луна-Плутон >173° 5'27"<
Опозиция Луна-Раху >172°36' 8"<
Тригон Луна-Марс >121° 1'18"<
Тригон Луна-Хирон <113°41'24">
Опозиция Юпитер-Нептун <177° 4'39">
Квадрат Юпитер-Сатурн >91°40'40"<

3. Хороскопите на Светозар Няголов - създавани и отстоявани
Как се доказва и защитава един хороскоп

1. В „Изгревът", том XIX, с. 513-519 е разгледан хороскопа на Иван Антонов с рождена дата 13.09.1899 г. от Светозар Няголов.

2. Тодор Ковачев, който ми даде астрологичната карта на Иван Антонов, направена от него, бе с обозначена дата 1.09.1899 г. Той ми разказа историята за неговата рождена дата и аз я включих в том XIX, с. 978.

3. Цяла седмица бях поставен под много голямо напрежение и не можех да разреша въпроса коя дата е вярна. На Тодор Ковачев му вярвах. Той говореше истината, която я знаеше от Иван Антонов. Запитвам Светозар Няголов по телефона защо той твърди една дата и по нея прави и разглежда хороскопа му, а Тодор Ковачев твърди друга дата. Светозар отговаря, че е правил хороскопа му и по двете дати, но по датата, дадена от Тодор Ковачев, **не му излиза хороскопа**. „Как да не му излиза?" - „Ето така, не излиза. Хороскопът, който съм му направил, аспектите му отговарят на живота му, а по другия хороскоп не отговарят." - „Тогава го направи както смяташ." Така реших тогава въпроса.

4. Аз не съм астролог. Но зная толкова, колкото ми е необходимо лично за мое ползване. Освен това аз съм преминал през всички астролози навремето през Изгрева, те са ми правили поотделно хороскопа и аз сам си го изучавах. Научил съм и съм проверил по себе си, че хороскопът с астрологичните аспекти трябва да отговаря на живота на човека на земята. При мен отговарят. Ето аз съм на 66 години и досега при мен всичко отговаря. Затова приех тезата на Светозар. **Но не отхвърлих твърденията на Тодор Ковачев.** Затова на с. 555 е публикувана на цяла страница астрологичната му карта с аспектите.

5. Минаха 10-15 дни от излизането от печат на „Изгревът", том XIX. Обажда ми се Светозар и ме пита защо съм допуснал и публикувал и другата дата на Иван Антонов, понеже се явява противоречие. Беше възбуден. Вероятно някой правили възражение или отдолу на земята, или отгоре от Невидимия свят. Аз се ядосах много, че по този начин ми се атакува „Изгревът". Отговорих му, че няма противоречие и така съм го решил. Той прие моето обяснение. Но аз не бях доволен от себе си. Но нищо не можех да направя.

6. През нощта към 2 часа ме събуждат и пристигат двама от Невидимия свят. Говори ми ядосано и сърдито единият: „Тук се получи голям спор за тези две дати. Изпратени сме, за да ги разрешите." А другият ми говори: „Ще отидеш при Светозар и ще проверите - едно важно събитие, което го има Иван Антонов, който се отравя заради отхвърлената му любов от едно момиче. И другото събитие, когато иска да посече с брадвата Лулчев. При хороскопа на Светозар ги има тези аспекти, а при хороскопа на Тодор Ковачев ги няма. Това е разрешението."

7. Аз бях толкова много възбуден, че не спах цяла нощ. Само се разхождах насам-натам. Ето това не беше ми се случвало и то се случи. Бях ожесточен, че ми се атакува „Изгревът" и че ме обвиняват, че пиша глупости и неверни неща. А трябваше да го защитя. Онези от Невидимия свят дойдоха и искаха да го защитя. И едвам дочаках до сутринта.

8. Сутринта отивам при Светозар и му разказвам цялото си преживяване. Още съм възбуден, защото съзнанието ми е закачено и горе, и долу. Светозар изважда астрологичната карта и проверява. Историята с отравянето и със секирата

го има астрологически с аспекти обозначено в неговия хороскоп. А в другия с датата на Тодор Ковачев го няма. Аз още повече бях възбуден. Значи онези от нощес бяха прави. „Моля ти се напиши го и ще го публикувам!" И той го написа, но го написа много остро срещу Тодор Ковачев. **А той не е виновен, не ме е излъгал.** Цялата вина е обозначена на с. 978, точка 8, 9, 10, 11, 15, 16.

9. Като студент имах приятел Веселин. Той имаше една приятелка състудентка, много хубава, от провинцията и живееше на общежитие. Той скъса с нея, тя го преживя много тежко и се отрови с хинин. Закараха я в Пирогов и едва я спасиха. При хининовото отравяне има за последствие повреждане на очния нерв и ретината. И тя не виждаше нощно време. И затова не можа да си вземе държавния изпит. Ожени се, имаше две деца и аз лично като педиатър съм ходил да й лекувам децата, изпращан от „Бърза помощ".

Минаха години и аз закарвам една отровена студентка с хинин в токсикологичния кабинет в Пирогов. Изведнъж виждам, че в кабинета като дежурен лекар е същата моя състудентка. Изненадах се. Беше си взела държавните изпити и беше станала токсиколожка. „Защо тази специалност?" - „Тук спасиха живота ми и аз имам задължения към тази специалност." - „Как си? Виждаш ли нощно време?" - „Не, не виждам. Виждам само на дневна светлина. Все едно кокоша слепота." Разделихме се, като аз предадох отровилата се с хинин студентка. Спомних си, че тогава като студент, бяха направили комсомолско събрание, разглеждаха тази любовна драма цели 6 часа. И аз се изказах, защитих истинската любов.

10. И спомних си за отравянето на Иван Антонов с хинин, заради несподелената си любов. Този случай лично ми го е разказвала Елена Андреева и аз съм го описал. Как е оживял Иван Антонов тогава - един Господ знае. А за отравянето тогава по вестниците се упрекваха както Паша Теодорова, така и сестрите й, които са били всички госпожици. А Иван при тях е бил слуга. Вестниците са си задавали въпроса за коя от сестрите госпожици се е отровил. Бил е голям скандал за госпожиците.

11. И така припомних случая на Светозар с отравянето и с брадвата. И ги намерихме като аспекти в неговия хороскоп. А в другия ги нямаше тези аспекти. И изведнъж Светозар възкликва: „Виждате ли тук, в тоя хороскоп Асцендентът е Лъв. Само при Асцендент Лъв можеш да бъдеш 11 пъти император на Китай." Казах му: „Моля ти се, напиши го, за да се знае."

12. Сега убедихте ли се, кой ръководи „Изгревът" от Невидимия свят?

За справка виж „Изгревът", том XIX, с. 981, в точка 10 ; том XVIII, с. 886, точка 35.

Вергилий Кръстев

Какви песни са се пяли по съборите на Синархическата верига 1907-1922 г. на Всемирното Велико Бяло Братство

част I. Въведение. Как се създават и изпълняват песните от съборите на Синархичната верига

част II. Песните от съборите на Синархичната верига и кога се изпълняват

част I.

Въведение.

Как се създават

и

изпълняват

песните от съборите

на

Синархичната верига

Въведение

Как се създават и изпълняват песните от съборите на Синархичната верига

1. Когато ми се отвориха „духовните очи" и видях един друг свят около нас, тогава ме закачиха за Синархическата верига на Бялото Братство. Този космически ток протече в мен, отвори някои центрове в мозъка ми и чрез мен бе свалена програмата на „Изгревът". И аз започнах да я ръководя и реализирам.

А как това стана виж *„Изгревът", т. XVI, с. 820-821, 822-823.*

2. Каква задача имаше „Програмата на Изгревът"?.

Първо. Чрез нея съхраних Оригиналното Слово на Учителя - беседи и лекции в разстояние на 30-годишните ежемесечни обиски на комунистическата власт, която унищожаваше всичко, което намираше.

Второ. Онова, което съхраних като Оригинално Слово на Учителя Дънов, аз го издадох - 59 томчета. *(Виж „Изгревът", т. XVI, с. 847-905).*

Трето. Аз организирах и качих музикантите на сцената. От 1990 до 1998 бяха осъществени 20 концерта по Слово на Учителя Дънов и музика от Беинса Дуно. Над десетина музиканти успяха да се реализират.

Четвърто. Бяха проведени два концерт-рецитала за „Призванието към българския народ" и два концерт-рецитала за Славянството и неговата мисия

Пето. Още от самото начало аз организирах и аз диктувах създаването на първия протокол по Паневритмията. *(Виж „Изгревът", т. I, с. 628-631).* И всички проблеми по Паневритмията са отбелязани, изнесени. А цялата история ще бъде публикувана в *„Изгревът", т. XXIII* в специална глава.

Шесто. Бяха описани в „Изгревът" историята на много песни дадени от Учителя. В концерт-рециталите, които бяха възобновени от 2001 - до 2005 са 27 броя, и в сценария на някои от тях имаше описаните истории от „Изгревът"

Седмо. През 2004/2005 г. създадох работна група от музиканти, които работят по музикалния архив на д-р Филип Стоицев във връзка с неговите аранжименти. Ще се подготвят за печат всички негови разработки от Песни на Учителя. Ще се подготви за печат неговата Паневритмия. Ще се подготвят неговите разработки за цигулка и китара и т.н.

Осмо. Аз съм записал още през 1972 - 1973 г. изпълненията на пиано на песните на Учителя от Мария Тодорова. Това са нейни изпълнения и хармонизации. Те се подготвят, за да бъдат издадени. На едната страница ще бъде отпечатана оригиналната песен, която тя е публикувала в нейната Песнарка от 1947 г., а отсреща ще бъде сложен нотния текст на хармонизациите на същата песен, която аз съм записал на магнетофона на нейното изпълнение на пианото. И тогава всеки може да сравнява и да се обучава.

Девето. През 1972 - 1975 г. съм работил с Мария Златева и тя направи разбор на Песнарките на Кирил Икономов и на Мария Тодорова, като на цигулка изсвирваше едната и другата песен дадени на двете песнарки. И правеше своя коментар. В бъдеще ще се извади този музикален разбор на нотен текст и ще се публикува, за да може да се сравнят двете издания.

Освен това през 1986 г. беше издадено от Борис Николов ново „апокрифно" издание и там бяха включени нови песни. Останалите живи музиканти от времето на Учителя ги отхвърлиха. Аз накарах й възложих на Мария Златева да направи своя разбор, тя го направи, записа го и ми го предаде. След време то ще бъде публикувано, заедно с по-горе споменатия коментар.

Десето. Ще бъдат извадени по протоколите на съборите от „Изгревът", т. XI какви песни са се пяли от 1907–1922 г. Тези песни ще бъдат посочени в тази публикация. Освен това те ще бъдат изпълнени на концерт–рецитал през есента на 2006 г. на два концерта. В бъдеще ще бъдат публикувани всички тези песни на нотен текст, както са се пеели по времето на съборите на Синархическата верига. А защо? Това ще обясня по-късно. Ще бъде публикуван и сценария от рециталите към тези песни.

Единадесето. През годините 1910–1922 започват да се пеят т.н. Братски песни, създадени по текстове на ученици и мелодия на ученици. Има и такива създадени по текст на Учителя и мелодия на ученик. Има всички възможни съотношения. Те са издадени през 1921–1922 г. като „Песни на Всемирното Братство" I и II част. Историята на тези песни не се знае. На някои са описани в „Изгревът". В бъдеще тази песнарка ще се преиздаде, като в нея ще бъдат включени и други песни по оригинала, които навремето не са включени или по-късно са се явили.

Дванадесето. В началните години са се пеели много от евангелските песни. Някои от тях са публикувани в Песнарката за Братски песни от 1921–1922 г. Но някои не са. А защо са се пяли? По простата причина, че те са много мелодични, има евангелски дух в тях и са се пяли от Учителя Дънов.

А каква е връзката между Учителя Дънов и евангелистите? Като младеж той е живял при сестра си Мария във Варна, която е била омъжена за протестантски проповедник и са живеели в тяхния молитвен дом. По-късно той отива да учи в Богословското училище в гр. Свищов, което се е ръководело от протестантите. Накрая отива да учи в САЩ по линия на протестантите и посещава техните университети. След като се връща от САЩ неговият път е вече друг – Пътят на Учителят. Това всичко е писано в „Изгревът". И оттам идва неговото отношение към протестантските песни. За тяхната история ще се спрем по-късно в друг том на „Изгревът", когато ще разкажем тяхната история. За тях ще организираме също и отделен концерт–рецитал с разкази за историята на тези песни. А ще бъдат публикувани към Песнарката, която ще се издаде като „Братски песни". А това е много трудна работа. Засега това не се знае, защото е захвърлено в забрава. Целта е да се прекъсне нишката, която съединява всички етапи на годините, когато са се пеели песните по съборите на Синархическата верига. А това вече не е нишка невидима, а това вече не е и въже, а е вече верига желязна, по която протича Силите на Духа Господен и оживява тези песни в Дух и Сила. Така тази видима верига от Космически ток свързва и съединява всички песни, които са се пяли от 1907–1922 г.

А кои са тези песни?

Отначало са църковно–славянските песнопения.

След това са евангелските песни.

А накрая идват и се явяват Братските песни – на ученици и от Учителят.

Значи тази духовна верига свързва чрез Духът Господен онези църковни песнопения с евангелските песни и с братските песни в един Космически кръг. Ето за този Космически кръг от Музика, Сили и Дух ще говоря в тази публикация.

3. Когато аз се явих на „Изгрева" в София през 1969 г., бях на 31 години. Онези, които заварих, които са били младежи по времето на отварянето на Школата през 1922 г., сега бяха старци и баби. Да, точно така бяха в моите очи. От 1922–1944 са 22 години. От 1945 до 1970 г. са 25 години. Събрани правят 47 години. Това означаваше, че ако през 1922 г. са били на 20 години, то когато ги посещавах са били на 67 години. Значи за Школата можеха да говорят тези, които са над 67 години. И те говориха, които искаха и можеха. И тях ги записах, отпечатах ги и влезнаха в „Изгревът".

Защо разказвам това? Защото говорим за църковните песнопения от 1907 до 1922 г. Онези, които са ги пяли по време на съборите бяха си заминали отдавна. А тези, които ги бяха чули от тях и бяха ги пяли заедно с тях, и с Учителя от 1922 до

1944 г. бяха вече малцина. Тези песни ги знаеха от тях, от предишното поколение, което вече го нямаше. Аз тогава имах неприязън към църквата като институция. Но когато те ги запяваха, тези песни оживяваха в тях. Те се възраждаха и се променяха пред очите ми. Беше невероятна гледка. Гледах го – един дядо или баба има 80 г., ама като запее се променя и се изменя лицето му от духа на песента. Това беше не само изненада за мен, но и беше зашеметяващо преживяване. И го запомних. И то за сега, за този момент, когато пиша това. Разбрах, че в тези песнопения църковни има нещо, което ги движи, за да оживяват. А какво е това нещо го разбрах много, много по-късно, защото времето ми беше дошло за това разбиране. Не може да разбереш нещо, когато си на 30 години, защото нямаш още отворени мозъчни центрове. Това нещо съм го описал в предисловията на „Изгревът", т. XVIII и т. XIX.

4. Старите приятели от съборите 1908–1922 г., имената на които са споменавани в съборите, които съм публикувал в „Изгревът", т. XI, са пеели тези песни, които са ги разучавали от издадени тогава печатни издания. Но тогава малцина са били музикално-грамотни, за да четат нотен текст. Това са правили онези, които са свирили на цигулка или пиано. А това са били няколко човека. И чрез тях са ги разучавали по слух, и така са ги запомняли при техните сбирки, където са ги пяли. Онези, старите приятели, не са ни оставили тези църковни издания. А защо? Може да са ги предали на следващото поколение от 1922–1944 г., но те да са ги изхвърляли по една много важна причина. Голяма част от войната, която водят свещениците срещу Учителя Дънов е от 1922–1944 г.. Публикувани са много книги срещу него и във вестниците непрекъснато пишат за него. И всичко, което е било свързано с църквата, те го изхвърлят. А защо не са изхвърлили песните? Те са ги пяли заедно със останалите живи възрастни приятели заедно с Учителя. И затова не са посмяли да ги изхвърлят. Усещали са и са виждали, че в тях има живот и сила, и са се ползували от тяхното излъчване. Постепенно старите възрастни приятели от времето на първите събори 1908–1922 г. си заминават от този свят. По-късно идва ред и на онези от времето на Школата на Учителя и те си заминават от 1945 до 1990 г. А аз заварих няколко човека, които ги пееха още. После всичко замря, защото те измряха. И всичко се загуби и изчезна.

И така беше до 2005 г., месец декември, ден 10–14, когато Дух Святий се яви, слезна от висините над мен, освети с Виделината си първо църковно-славянските песнопения, после освети със Светлината си ума ми, той се отвори и просветна светлина в съзнанието ми. И тогава всичко отново възкръсна от Духът. И затова описвам всичко това. Това е денят на Възкресението на тези песнопения. Запомнете това.

5. Някои от възрастните приятели съобщаваха в своите спомени за първите черковно-славянски песнопения.

Когато са се създавали духовните групи от 1900–1910 г., това са били жени-църковници. Те са се събирали по домовете, правили са молитви и са пеели църковно-славянски песнопения и то по цели нощи.

По-късно когато Учителя Дънов ги посещава, той им дава указания да четат Евангелията и Псалмите. Така ги насочва към Духът Христов, който чрез Святият Дух е написал Евангелията и Псалмите.

В следващият етап групите започват да се събират в църквите, за да ги ползват като молитвени домове. Изведнъж църквите са се изпълвали с хора и то в ранните часове от 5 часа сутринта. Но когато свещениците започват да воюват срещу Учителя, а това е преди 1910 г., то приятелите напускат църквите, те запустяват и свещениците се озлобяват към Петър Дънов. И отттам започва борбата им срещу него от 1900–1922 г., от 1922–1944 г., като продължава 1945–1990 г. и от 1990 г. до сега, 2005 г. Тази борба досега не е прекъсвала.

6. Възрастните приятели след напускане на църквите продължават да се събират по домовете да правят своите молитвени събрания чрез псалми, молитви и

песнопения. Постепенно започват да преписват на ръка протоколите на съборите и да ги четат. По-късно след 1914 г. започват да четат Словото на Учителя, което е препращано чрез записани тетрадки по градовете. А когато то се отпечатва в поредицата „Сила и живот" от I–V серия, тогава се разпространява и по този начин.

7. И тогава възниква въпроса – Последователите на Учителя Дънов трябва ли да се черкуват в църква и да изпълняват църковното богослужение?
На този въпрос Учителят отговаря още на един от съборите на 16 август 1910 г. (*виж „Изгревът", т. XI, с. 457* „За черкуването").

Какъв е окултния закон?. На окултния ученик не му е позволено да ходи в църква да се моли с цел да измолва, да търси сила за себе си, за да се ползва от нея. В този храм, ако бъде посетен от Святия Дух, то той носи Сила за онези нуждаещи се души, които чрез молитвите са си изпросили слизането на Святия Дух. Но това е за тях, но не за теб, т.н. окултни ученико. Ако се възползваш от тази сила, то ще платиш със страдание стократно. А защо чрез страдание? При страданието си човек освобождава сили и енергия, която се ползва от духовния свят за своите нужди.

А кога е позволено на окултния ученик да посещава църквата? Само тогава, когато може да даде нещо от себе си, на онези, които са се събрали там, за да получат благословение. А как става това? Тогава ще се молиш на Святия Дух да слезне и да донесе своята Сила, своята Светлина за другите около вас, но не и за теб. Ще се молите за другите, но не и за себе си. Така ще станете проводник на Святия Дух да слезне върху богомолците и да се ползват от неговото благословение. Твоята награда ще бъде тази, че си видял, че си чул и че си усетил, че чрез теб се е излял Духът към нуждаещите се, че си служител на Духът. По-голяма награда за теб няма от това.

Ето защо на окултния ученик не му се разрешава да ходи в църква, за да взима оттам за себе си. Защото това е кражба. Ако имаме сили, ако си подготвен да бъдеш проводник на Духа – то тогава отиди и работи за другите.

8. По времето на Учителя и неговата Школа има много описани случки с неговите последователи и с църквата, и със свещениците. И то те са унизителни. Част от тях сме описали. Но сме публикували и мнението на Учителя за свещениците. *(Виж „Изгревът", т. XVII, с. 896-901).*

Може със сигурност да се каже, че последователите на Учителя чрез своя живот и постъпки са принуждавали обществото, църквата и властите да реагират срещу Учителя. Обвинявали са него. И тези случки са описани във вестниците. Това е едното положение.

Второто е, че те принуждават Учителят да им отговори в Словото си – и това след време ще бъде специално извадено и отпечатано.

Третото е, че свещениците са виждали и чували, че последователите на Учителя са пеели църковно–славянските песнопения. Те отначало са се учудвали. Но когато са виждали и усещали, че в тяхното изпълнение излиза Дух и Сила – то те са се вбесявали. А защо? Защото в тяхната църква има хорове – те пеят, но там няма нищо освен обикновено пеене. Няма го Святият Дух. И започват да обвиняват Петър Дънов, че им краде песните и че с техните песни хранел своите последователи, които те наричали с презрителната дума „дъновисти". А защо? Защото виждат, че при тяхното изпълнение (от омразните им дъновисти) слиза небесния хляб, небесната манна и храни душите им. Това е обяснението.

Когато съобщават на Учителя за тяхното обвинение, че им крадял песните, той казал:

„Тези песни не са техни, а са дадени чрез Святия Дух. Че Святият Дух не слиза при тях – това е защото Духът слиза само там, където има чистота. А тези песни аз съм ги учил от баща ми Константин Дъновски, който бе свещеник Божий и служител на Святия Дух".

Ето го отговорът.

9. И сега идваме до най-важният въпрос.

Как Святият Дух слиза по времето на съборите на Синархическата верига чрез Слово и чрез църковно-славянските песнопения. За да може да разберете това трябва да проучите, да изучите публикувания материал в *„Изгревът", т. XI, с. 4-159* „Антиминсът и Бялото Братство". Без неговото усвояване не можете да разберете как слиза Святия Дух върху песните и как се дава Словото Божие. В никакъв случай. Вратите на това знание са затворени и заключени от кориците на *„Изгревът", т. XI.*

10. За да се убедите как работи Святият Дух и как си избира своите служители ще прочетете и изучите „Константин Дъновски - свещеник на Всевишнаго Бога и възраждането на българския народ" *(„Изгревът", т. XI, с. 160-346).*

11. След този период се явява Петър Дънов и публикува своите статии през 1903 г. в сп. „Виделина" - „Из съвременната българска духовност". *(Виж „Изгревът", т. XI, с. 347-369)*

12. И ето идва времето на откриването на съборите на Синархическата верига 1907 - 1915 г. (*Виж „Изгревът", т. XI, с. 371-619).* Ще ги проучите. А защо? Защото Святият Дух е този който говори чрез устата на Петър Дънов. А той е вече Учител на Бялото Братство от 7 март 1897 г. и Миров Учител от 15 август 1912 г. Освен това Святият Дух слиза чрез църковно-славянските песнопения и ги оживява чрез Дух и Сила. И всички виждат и чуват, че като ги пеят от тях излиза Светлина. Живот и Сила. А за да стане това, трябва да се изминат и изпълнят всички етапи, които съм описал досега.

13. А сега идва на ред за Великото откровение на Святият Дух за църковно-славянските песнопения.

Кога и къде са създавани? Те са давани само на онези, които са били в молитвено състояние на духа си и душите им са се отваряли за един друг свят, чрез своята чистота. И тогава са били осенявани от Святия Дух.

Какво значи осеняване? Това е сиянието което създава слизането на Святия Дух. Сиянието е лъчисто състояние от светлина и звуци от трептенията и движението на тези лъчи, създавани от движението и слизането на Святият Дух. И това сияние вътре в духовния свят е съчетание от небесна светлина наричана Виделина и хармония на звукосъчетания. И онова същество, което сваля тази песен, то я сваля само чрез дадена мелодия. И онзи, който е в молитвено състояние на духа, и в душа разцъфнала за откровенията на духа, чува мелодията, запаметява я, и по-късно я пее. И накрая я записва.

Така са дадени тези църковно-славянски песнопения. Така е дадена на Константин Дъновски песента **„Ангел вопияше".** И тези песни изпяти от онези, които са ги свалили от невидимия свят са звучали по особен начин на слушатели. Те са били извор, от който изтича „живата вода" за ожаднелите човешки души. Това е обяснението. Друго няма. И не може да има.

14. Минавали години, свалените песни се пеят, но вече чрез други, но в тях го няма духът на творчеството, защото Святият Дух не слиза в песните им при тяхното изпълнение. Няма присъствие в песните им от Святия Дух. Няма небесно присъствие и посещение от невидимия свят на музикалните същества, които са донесли тези песни. А възкресението на тези песни се осъществява от създалите се духовни групи по градовете като молитвени събрания, които по-късно са ръководени от Учителя Дънов чрез изпращането на своите наряди за Синархическата верига. Тези наряди са публикувани. (*Виж „Изгревът", т. XI, с. 710-719*, до 1918 г.). Без тяхното проучване не можете да разберете времето на тези духовни групи, които прерастват в духовни кръжоци на Бялото Братство.

Това е пътят - друг път няма. А той е даден в „Изгревът". Ето защо „Изгревът" представлява Пътят Господен. А кой създаде поредицата „Изгревът"? *(Виж*

„Изгревът", т. XIII, с. 805-807).

15. Как оживяват църковно-славянските песнопения по времето на съборите на Синархическата верига 1907–1915 г.? Описано е подробно в протоколите на съборите. А това е дадено в *„Изгревът", т. XI, с. 371-372.*

Всички присъстващи отиват и поединично се молят на Богу Отцу, после на Господ Исус Христос, на Иехова – Елохим, и накрая на Святият Дух – Адонай. Значи това са три Духа !

И на 16 август 1907 г. Учителят Дънов оформя и създава Веригата в духовния свят – наречена Синархическа Верига. През тази Синархическа верига протича Космическия дух на Битието, което е Христовият дух и оживява всички тези, които са закачени за нея. И тогава, когато запяват песните, то Святият Дух слиза чрез тази Синархическа верига в песните, които пеят и те оживяват в „жива вода" за душите им. Това са виждали, това са усещали чрез песните. А когато са отивали у дома си, когато са ги пеели са се свързвали чрез Синархическата верига на Святия Дух. И така събират се, молят се, започват да пеят песните, които вече са закачени от Учителят Дънов за Синархическата верига. И чрез тази верига, чрез песните слиза върху тях Святият Дух. И те го усещат като присъствие на духа, като небесно войнство, като духовно посещение от Небето.

16. Навремето, когато Учителят е говорил, те не са разбирали всичко, но са усещали, че в думите му има живот. Днес това много лесно може да се обясни, защото животът на хората е вече друг.

Пример: Във всяка къща и апартамент има инсталация от жици, има електрически крушки, които светят, които са включени към електрически ток. От друга страна те са включени в друга електрическа система, която докарва електрически ток. Това днес всеки го разбира.

Същото е и със Синархическата верига. Тя е прокарана и съществува в Невидимия свят. Трябва в себе си да имаш направена инсталация от жици и крушки, за да можеш да се включиш на нея. Да завъртиш ключа и тази Виделина от Синархическата верига да светне в теб, да ти донесе Виделина за душата и светлина в ума. А този ключ е в теб. Този ключ са църковно-славянските песнопения. Ако ги запееш и ако си включен на Синархическата верига, по тях ще протече Космически ток и ще направиш връзка със Святия Дух. И по този начин **Учителят Дънов изчисти църковно-славянските песнопения. Той ги откачи от църквата и ги закачи за духовната верига на Синархическата верига.** Затова всички негови последователи, които са ги пеели са се свързвали със Синархическата верига и чрез нея със Святия Дух.

А какво представлява тя, ще разберете, ако прочетете „Разговорите с Духа Господен" (*Виж „Изгревът", т. II, с. 9-103*).

Ще разберете също какво означава Ели–Бог, Елохим, Елохил ако разучите това в *„Изгревът", т. IV, с. 36-41.*

Какъв е извода? Необходимо ви е знание. А то е дадено в „Изгревът". Когато го проучвате ще прокарате в себе си духовна инсталация, чрез която ще протече Космическият ток на Святият Дух. Друг път нямате. Това е единственият.

17. А каква е ролята тогава на Словото на Учителя ?

Поредицата „Изгревът" е Пътят Господен и това е определение на Учителя Дънов. А Словото му е Слово на Бога.

Искате пример. Ето го. В *„Изгревът", т. XI*, аз съм дал историята на Антиминсът и има безплатно приложение на плакат, самият Антиминс. А как се работи с него е описано там на с. 88–90. Трябва да ви бъде ясно, че чрез него българският народ се освобождава от 500–годишното турско робство. Това е знаме на Всемирното Велико Бяло Братство. Аз го извадих и го показах.

Друг пример. Нерькотворният образ на Исус Христос е даден на стр. 152–159. Приложен е плакат с Нерькотворния образ, който е стоял над леглото на Учителя Дънов и според който този образ е бил естественият лик на Исус преди 2000 години.

А как се работи с него е дадено в *„Изгревът", т. X, с. 159.*

Какъв е извода ? Без да сте работили с Антиминсът и неговия плакат и с „Нерукотворният образ на Исус Христос" вие не можете да изработите в себе си духовна инсталация, по която да протече Космическия ток на Святия Дух. И означава, че без този Космически ток не можете да пеете тези песни. Изключено е!

18. И ако не протече този Космически дух във вас, като изпеете песните на църковно-славянското звучение – това означава, че нямате връзка с духа на песните и със Святия Дух. Друго обяснение няма за вас.

19. Ето защо публикуваме списъка на песните, които са се пяли по време на съборите на Синархическата верига 1907-1922 г.

Аз смятам, че когато направиме концерт-рецитали, чрез тези песни всички ще видят и ще чуят какво означава звучението в песен, което е задвижено от Святия Дух. Амин.

13.00 ч. на 14.12. 2005 г.

част II.

Песните от съборите
на
Синархичната верига
и
кога се изпълняват

Песните от съборите на Синархическата верига
и
датите на тяхното изпълнение

1. Благословен грядий во имя Господне.
Изпята: 14 август 1910 г., събота, Търново (*Виж „Изгревът", т. XI, с. 447);*
2. Отче наш.
Изпята: 14 август 1910 г., събота, Търново (*Виж „Изгревът", т. XI, с. 447*);
17 август 1910 г., вторник, Търново (*Виж „Изгревът", т. XI, с. 466*);
10 август 1911 г., сряда, Търново (*Виж „Изгревът", т. XI, с. 481*);
3. Ангел волияше.
Изпята: 14 август 1910 г., събота, Търново (*Виж „Изгревът", т. XI, с. 449);*
10 август 1911 г., сряда, Търново (*Виж „Изгревът", т. XI, с. 484*);
17 август 1912 г., петък, Търново (*Виж „Изгревът", т. XI, с. 524);*
4. Свят, свят*, Господ Саваот.
Изпята: 14 август 1910 г., събота, Търново (*Виж „Изгревът", т. XI, с. 449);*
16 август 1910 г., понеделник, Търново (*Виж „Изгревът", т. XI, с. 459);*
18 август 1910 г., сряда, Търново (*Виж „Изгревът", т. XI, с. 470);*
13 август 1911 г., събота, Търново (*Виж „Изгревът", т. XI, с. 495, 498);*
17 август 1912 г., петък, Търново (*Виж „Изгревът", т. XI, с. 524);*
11 август 1914 г., понеделник, Търново (*Виж „Изгревът", т. XI, с. 551);*
13 август 1914 г., сряда, Търново (*Виж „Изгревът", т. XI, с. 564);*
16 август 1914 г., събота, Търново (*Виж „Изгревът", т. XI, с. 573);*
5. Достойно ест!
Изпята: 17 август 1910 г., вторник, Търново (*Виж „Изгревът", т. XI, с. 466);*
16 август 1912 г., преди обяд, четвъртък, Търново
(*Виж „Изгревът", т. XI, с. 517);*
20 август 1912 г., понеделник, Търново (*Виж „Изгревът", т. XI, с. 535);*
6. Видехом свят истини.
Изпята: 18 август 1910, сряда, Търново (*Виж „Изгревът", т. XI, с. 470)*
7. Воскресение Твое Христе Спасе.
Изпята: 10 август 1911 г., сряда, Търново (*Виж „Изгревът", т. XI, с. 481, 486);*
11 август 1911 г., четвъртък, Търново (*Виж „Изгревът", т. XI, с. 486);*
15 август 1912 г., сряда, Св. Богородица, Търново
(*Виж „Изгревът", т. XI, с. 510);*
12 август 1914 г., вторник, Търново (*Виж „Изгревът", т. XI, с. 559);*
15 август 1914 г., петък, Св. Богородица, Търново
(*Виж „Изгревът", т. XI, с. 573);*
8. С нами Бог.
Изпята: 10 август 1911 г., сряда, Търново (*Виж „Изгревът", т. XI, с. 484)*
16 август 1912 г., четвъртък, Търново (*Виж „Изгревът", т. XI, с. 517, 521);*
9. Да изправится молитва моя.
Изпята: 11 август 1911 г., четвъртък, Търново (*Виж „Изгревът", т. XI, с. 486);*
12 август 1911, петък, Търново (*Виж „Изгревът", т. XI, с. 493);*

---

* *Забележка:* В първите издания на Библията и със стария правопис, на който е издадено, е дадено не „свят", а „свет". А това значи Светлина. Означава, че Светлина, Светлина излиза от Господ Саваот. А какво е Господ Саваот, *виж „Изгревът", т. IV, с. 38-39.* А светия е онзи човек, който има създадена връзка със Святия Дух. И когато този дух слиза в него, той целия свети.Затова е Светия!

16 август 1912, четвъртък, Търново *(Виж „Изгревът", т. XI, с. 517);*
20 август 1912 г., понеделник, Търново *(Виж „Изгревът", т. XI, с. 537);*

10. Яко с нами Бог.

Изпята: 13 август 1911 г., събота, Търново *(Виж „Изгревът", т. XI, с. 498);*

11. Тебе поем.

Изпята: 15 август 1912 г., сряда, Св. Богородица, Търново *(Виж „Изгревът", т. XI, с. 510);*
16 август 1912 г., четвъртък, Търново *(Виж „Изгревът", т. XI, с. 514, 517);*
17 август 1912 г., петък, Търново *(Виж „Изгревът", т. XI, с. 524);*
20 август 1912 г., понеделник, Търново *(Виж „Изгревът", т. XI, с. 535);*
11 август 1914 г., след обяд, понеделник, Търново *(Виж „Изгревът", т. XI, с. 554);*

12. Великото славословие.

Изпята: 10 август 1911 г., сряда, Търново *(Виж „Изгревът", т. XI, с. 481);*
15 август 1912 г., сряда, Св. Богородица, Търново *(Виж „Изгревът", т. XI, с. 510);*
16 август 1914 г., след обяд, събота, Търново *(Виж „Изгревът", т. XI, с. 578);*

Нотен текст: " Песни на Всемирното Братство." София, 1921-1922, с. 46-54

13. Страдно душо, Грешна душо.

Изпята: 15 август 1912 г., 8 часа вечерта, сряда, Св. Богородица, Търново *(Виж „Изгревът", т. XI, с. 514);*
18 август 1912 г., събота, Търново *(Виж „Изгревът", т. XI, с. 531);*
20 август 1912 г., понеделник, Търново *(Виж „Изгревът", т. XI, с. 535);*
12 август 1914 г., вторник, Търново *(Виж „Изгревът", т. XI, с. 560);*

Нотен текст: "Песни на Всемирното Братство." София, 1921-1922, с. 28-29 със загл. Страдна душо.

14. Господи сил с нами буди.

Изпята: 17 август 1912 г., петък, Търново *(Виж „Изгревът", т. XI, с. 525);*

15. Со безначалное Слово.

Изпята: 20 август 1912 г., понеделник, Търново *(Виж „Изгревът", т. XI, с. 535);*

16. Напред, напред за Слава.

Изпята: 13 август 1914 г., преди обяд, сряда, Търново *(Виж „Изгревът", т. XI, с. 564);*
17 август 1914 г., неделя, Търново *(Виж „Изгревът", т. XI, с. 588);*

Нотен текст: Песни на Всемирното Братство. София, 1921-1922, с. 40-41 със загл. За небесния цар

17. Всякое дихание да хвалит Господа.

Изпята: 13 август 1914 г., сряда, Търново *Виж „Изгревът", т. XI, с. 564);*

18. Благословен Господ, Бог наш.

Изпята: 10 август 1914 г., неделя, Търново *(Виж „Изгревът", т. XI, с. 547);*
13 август 1914 г., четвъртък, Търново *(Виж „Изгревът", т. XI, с. 564);*
15 август 1914 г., петък, Св. Богородица, Търново *(Виж „Изгревът", т. XI, с. 570);*
16 август 1914 г., събота, Търново *(Виж „Изгревът", т. XI, с. 573, 582);*
4 август 1915 г., вторник, Търново *(Виж „Изгревът", т. XI, с. 592);*
19 август 1920 г., четвъртък, Преображение, Търново *(Виж Беседи и напътвания държани от Учителя. За учениците и слушателите на Бялото братство на събора през лятото на 1920 г. в гр. В. Търново, 19-24 авг. [София, 1920], с. 3);*
19 август 1921 г., петък, Преображение, Търново *(Виж Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1921 г. [София, 1921], с. 4);*

20 август 1921 г., събота, Търново

(Виж Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1921 г. [София, 1921], с. 53);

22 август 1921 г., понеделник, Търново

(Виж Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1921 г. [София, 1921], с. 158);

19 август 1922 г., събота, Преображение, Търново

(Виж Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1922 г. [София, 1922], с. 3);

22 август 1922 г., неделя, Търново

(Виж Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1922 г. [София, 1922], с. 186);

Нотен текст: Песни на Всемирното Братство. София, 1921-1922, с. 22-23

19. Благославяй душо моя Господа.

Изпята: 19 август 1920 г., четвъртък, Преображение, Търново

(Виж Беседи и напътвания държани от Учителя. За учениците и слушателите на Бялото братство на събора през лятото на 1920 г. в гр. В. Търново, 19-24 авг. [София, 1920], с. 3);

20 август 1920 г., петък, Търново

(Виж Беседи и напътвания държани от Учителя : За учениците и слушателите на Бялото братство на събора през лятото на 1920 г. в гр. В. Търново, 19-24 авг. [София, 1920], с. 42);

21 август 1920 г., събота, Търново

(Виж Беседи и напътвания държани от Учителя : За учениците и слушателите на Бялото братство на събора през лятото на 1920 г. в гр. В. Търново, 19-24 авг. [София, 1920], с. 63);

22 август 1920 г., неделя, Търново

(Виж Беседи и напътвания държани от Учителя : За учениците и слушателите на Бялото братство на събора през лятото на 1920 г. в гр. В. Търново, 19-24 авг. [София, 1920], с. 81);

24 август 1920 г., вторник, Търново

(Виж Беседи и напътвания държани от Учителя : За учениците и слушателите на Бялото братство на събора през лятото на 1920 г. в гр. В. Търново, 19-24 авг. [София, 1920], с. 98);

25 август 1920 г., сряда, Търново

(Виж Беседи и напътвания държани от Учителя : За учениците и слушателите на Бялото братство на събора през лятото на 1920 г. в гр. В. Търново, 19-24 авг. [София, 1920], с. 122);

19 август 1921 г., петък, Преображение, Търново

(Виж Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1921 г. [София, 1921], с. 4);

21 август 1921 г., неделя, Търново

(Виж Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1921 г. [София, 1921], с. 88);

23 август 1921 г., вторник, Търново

(Виж Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1921 г. [София, 1921], с. 240);

24 август 1921 г., сряда, Търново

(Виж Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1921 г. [София, 1921], с. 260);

25 август 1921 г., четвъртък, Търново

(Виж Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1921 г. [София, 1921], с. 282);

19 август 1922 г., неделя, Търново

(Виж Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1922 г. [София, 1922], с. 13)

20 август 1922 г., неделя, Търново

(Виж Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1922 г. [София, 1922], с. 81)

21 август 1922 г., понеделник, Търново

(Виж Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1922 г. [София, 1922], с. 127, 155)

22 август 1922 г., вторник, Търново

(Виж Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1922 г. [София, 1922], с. 186)

23 август 1922 г., сряда, Търново

(Виж Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1922 г. [София, 1922], с. 238)

24 август 1922 г., четвъртък, Търново

(Виж Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1922 г. [София, 1922], с. 283)

25 август 1922 г., петък, Търново

(Виж Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1922 г. [София, 1922], с. 326)

Нотен текст: Песни на Всемирното Братство. София 1921–1922, с. 12–13.

Дадена на Учителя във връзка със заминаването от този свят на Пенѥ Киров.

(*Виж „Изгревът", т. I, с. 405, 519.* Спомени на Борис Николов, Нестор Илиев)

20. Ще се развеселя.

Изпята: 25 август 1920 г., сряда, Търново

(Виж Беседи и напътвания държани от Учителя : За учениците и слушателите на Бялото братство на събора през лятото на 1920 г. в гр. В. Търново, 19-24 авг. [София, 1920], с. 122);

Нотен текст: Песни на Всемирното Братство. София 1921–1922, с. 8–9.

Дадена при заминаването на Величка Стойчева.

(*Виж „Изгревът", т. I, с. 413 ; „Изгревът", т. VIII, с. 572.* Спомени на Борис Николов, Величка Няголова*);*

21. Братство единство

22 август 1921, понеделник, Търново

(Виж Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1921 г. [София, 1921], с. 206);

Нотен текст: Песни на Всемирното Братство. София 1921–1922, с. 6–7.

22. Стани

24 август 1921, сряда, Търново

(Виж Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1921 г. [София, 1921], с. 281);

Нотен текст: Песни на Всемирното Братство. София 1921–1922, с. 32–33.

23. Fir-fur-fen tao bi aumen.

21 август 1922 г., понеделник, Търново

(Виж Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1922 г. [София, 1922], с. 133-134, 191-192, 199)

23 август 1922 г., сряда, Търново

(Виж Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1922 г. [София, 1922], с. 238, 254, 282)

24 август 1922 г., четвъртък, Търново

(Виж Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1922 г. [София, 1922], с. 324)

25 август 1922 г., петък, Търново

(Виж Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1922 г. [София, 1922], с. 330, 352, 365);

Превод: Без страх, без тъмнина в любовта безгранична.

24. Духът Божий.

Изпята: 23 август 1922 г., сряда, Търново

(Виж Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1922 г. [София, 1922], с. 240);

25. Благост.

Изпята: 24 август 1922 г., четвъртък, Търново

(Виж Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1922 г. [София, 1922], с. 284-285);

26. Благословен е Той, който ни благославя.

Изпята: 25 август 1922 г., петък, Търново

(Виж Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1922 г. [София, 1922], с. 326-328);

27. Амин.

Изпята: 25 август 1922 г., петък, Търново

(Виж Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото 1922 г. [София, 1922], с. 329)

Забележка: Това е списъка на песните, извадени от протоколите на съборите 1907–1915 г., както и от публикуваните съборни беседи, напътствия от 1920, 1921, 1922 г. От 1919 г. няма отбелязано нищо за песните, които са се пяли.

Азучен показалец на песните, изпяти на съборите на Бялото Братство 1907-1922 г.

Амин 27
Ангел вопияше 3

Благославяй душо моя Господа 19
Благословен Господ, Бог наш 18
Благословен грядий во имя Господне 1
Благословен е Той, който ни благославя 26
Благост 25
Братство единство 21

Великото славословие 12
Видехом свят истини 6
Воскресение Твое Христе Спасе 7
Всякое дихание да хвалит Господа 17

Господи сил с нами буди 14
Грешна душо
вж Страдна душо

Да изправится молитва моя 9
Достойно ест! 5
Духът Божий 24

За небесния цар
вж Напред, напред за слава

Напред, напред за Слава 16

Отче наш 2

С нами Бог 8
Свят, свят, Господ Саваот 4
Со безначалное Слово 15
Стани 22
Страдно душо, Грешна душо 13

Тебе поем 11

Ще се развеселя 20

Яко с нами Бог 10

Fir-fur-fen fao bi aumen 23

Светозар Няголов

Песните на
един ученик
на
Бялото Братство

Песен за Бога

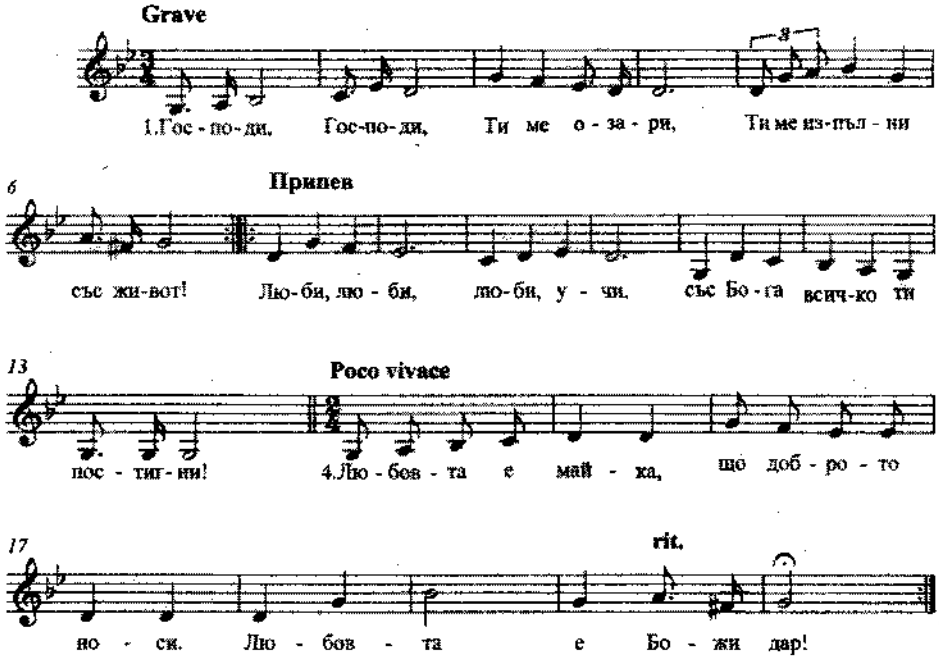

Песен за Бога

1. Господи, Господи, Ти ме озари,
Ти ме изпълни със живот.
2. Господи, Господи, Ти ме освети,
събуди в мене Любовта.
3. Господи, Господи, в Твоите ръце
предавам аз своя дух.

Припев:
Люби, люби, люби, учи,
с Бога всичко ти постигни.

4. Любовта е Майка, що Доброто носи,
Любовта е Божий Дар.

Припев

5. Любовта е Сила, що врати отваря,
Любовта е Топлина.

Припев

6. Любовта е Ангел, що навсъде влиза,
Любовта е Светлина.

Припев

Велик е Бог

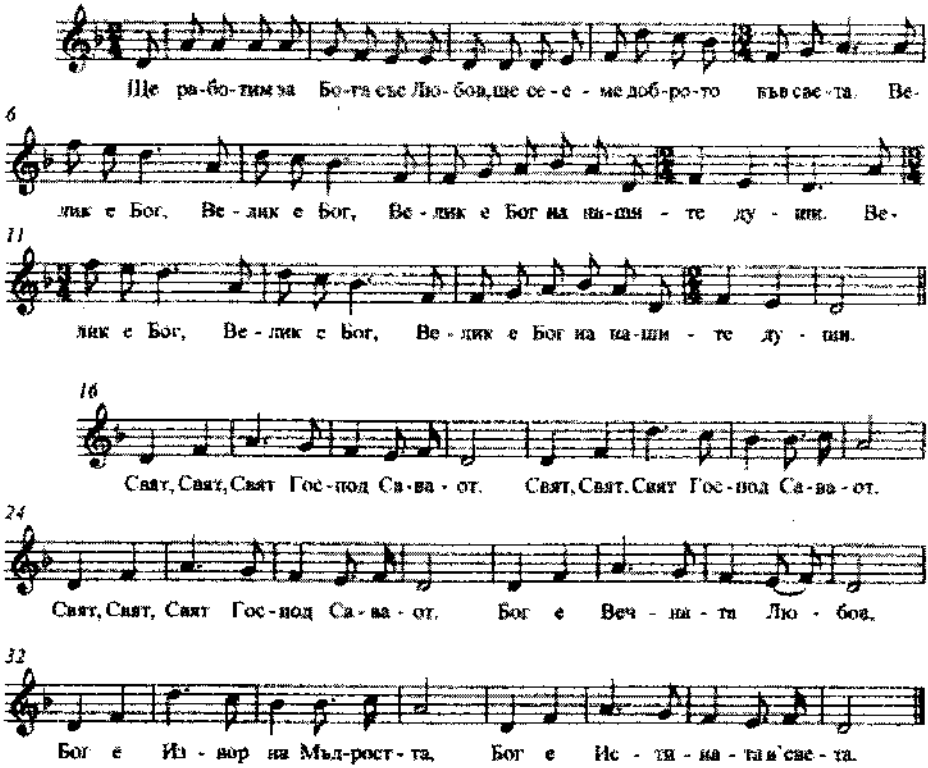

Велик е Бог

Ще работим за Бога със Любов,
ще сееме доброто в света.
Велик е Бог, Велик е Бог, Велик е Бог на нашите души. (2)

Свят, Свят, Свят Господ Саваот. (3)

Бог е Вечната Любов,
Бог е Извор на Мъдростта,
Бог е Истината в света.

Свят, Свят, Свят Господ Саваот. (3)

Той изпълва със живот
всяко малко същество,
да расте на свобода.

Свят, Свят, Свят Господ Саваот. (3)

Да се изпълни със топлина,
да го осияе светлина,
да се къпе във роса.

Свят, Свят, Свят Господ Саваот. (3)

Да израсне като душа,
пълна с благост и красота,
служител на Велик Баща.

Свят, Свят, Свят Господ Саваот. (3)

Нему ние благодарим
Нему ще служим до конца
с Него ще се съединим.

Свят, Свят, Свят Господ Саваот. (3)

Ще работим за Бога със Любов,
ще сееме доброто в света.

Велик е Бог, Велик е Бог, Велик е Бог на нашите души. (2)

БЕЛЕЖКИ КЪМ СНИМКИТЕ

1. СНИМКА N 1. Петър Дънов е основен учител в село Хотанца, Русенско. Заснет е в гр. Русе във фотоателието на Francois Bauer, като е изписано на гърба на снимката старото име на гр. Русе, а именно Русчук.

На обратната страна на снимката Петър Дънов собственоръчно е написал:

„В знак на искрена братска любов подарявам за спомен ликът си на Мария П. Стамова. Помнете ме в Исуса. Ваш искрено любящ брат." Подпис П.К. Дънов, Русе, ноември 24.1987 г. Хотанца.

„Блажени онези души, които живеят в небесна любов."

2. СНИМКА N 2. Петър Дънов изпраща снимка до рождената си сестра Мария. На гърба на снимката е отбелязано: П.К. Дънов - Dreu Seminary Madison. Nov. 16.1891 год.

Отдолу е написал: „До моята любезна сестра Мария П. Стамова от П. К. Дънов - ноември 15.1891 год.

3. СНИМКА N 3. Петър Дънов вляво и Величко Граблашев заснет в библиотеката на университета. Петър Дънов държи Библия в скута си, а Величко държи портрет с дясната си ръка. Зад тях е библиотека с големи подвързани книги, което показва, че това не може да бъде частен дом, както и окаченото знаме на САЩ.

4. СНИМКА N 5. Снимката е направена в дома на Гина и Петко Гумнерови на ул. „Опълченска" N 66 около 1907 год.
Седнали отляво: 1. Величко Граблашев, 2. Петко Гумнеров, 3. Петър Дънов, 4. .... Прави: 5. Мария Граблашева, 6. дъщерята на Грьблашеви, 7. Гина Гумнерова, 8. ....., 9..... Децата са на Величко Граблашев. Той е имал две дъщери и двама сина.

5. СНИМКА N 6. Величко Граблашев като млад.

Отзад на снимката е написано: 27.VIII.1917 г. Любезна в Господа сестрице. Подарявам ти ликът си, за спомен на благата ти душа. Помни и не ме забравяй. Твой брат в Господа. Величко.

Адресирано е до Юрданка Димова в гр. Варна

6. СНИМКА N 10. Пенио Киров и Тодор Стоименов.

На гърба на снимката е написано с почерка на Пенио Киров: „Подаряваме за спомен на любезния духовен брат и приятел Петко Ив. Гумнеров." София, 9 май 1915 год.

Следват подписите на Пенио Киров и Тодор Стоименов

7. СНИМКА N 12. Гина Гумнерова на събора в гр. Търново.

Съборни дни в гр. Велико Търново. Учителят Дънов е поставил задача на групи от 10 човека като се качвали в Горницата на вилата в лозето, правили са молитви пред живата Пентаграма и след това същата група е слизала долу и се

снимала за спомен.

Има около 20 такива снимки, на които днес никой не може да разчете участниците в тези групи. Това трябваше да го направи поколението от времето на Школата, но те бяха отклонени в различни посоки, защото никой не слушаше Учителят, а си правеха своеволия.

Пример. Оригиналите на тези снимки изчезнаха от Никола Нанков, който ги съхраняваше.

На първия ред е Тодор Попов от гр. Ямбол. Виж спомените му в „Изгревът" том X, стр. 698-700, както и снимки N 126.

На втория ред отляво първата е Райна Стефанова, а втората до нея е Гина Гумнерова, съпруга на Петко Гумнеров, които са хазяите на Петър Дънов от ул. „Опълченска" N 66. Гина е облечена в светла рокля и с дантелена бяла яка. Другите лица от снимката са непознати за мен. Жалко, но е факт.

За задачата от 10 човека виж в „Изгревът" том II, стр. 232-235; „Изгревът" том V, стр. 376-381. А за хазайката на Петър Дънов виж в „Изгревът" том V, стр. 482-483.

8. СНИМКА N 13. Учителят с приятели в гр. Русе

Седнали отляво надясно: 1. Никола Ватев, 2. Учителят, 3. Петко Епитропов

Прави: 4. Георги Димитров, 5. Васил Константинов, 6. Тодор Ковачев, 7. Георги Константинов, 8. Йордан Новаков

9. СНИМКА N 14. Учителят със съмишленици от гр. Русе

Седнали на земята: 1. Блага, 2. София Попова /старата Попова/, 3. Николина Балтова, 4. Софка Явашева

Седнали на столове: 5. Никола Ватев, 6. Учителят, 7. Петко Епитропов

Прави: 8. Кунка Ковачева, 9. Петранка Чернева, 10. Стою Марков, 11. Георги Димитров, 12. Паша Теодорова /застанали пред 10 - Стою и пред 11 Георги/ 13. Стефка Ковачева, 14. Васил Константинов, 15. Тодор Ковачев, 16. Йордан Новаков, 17. Георги Константинов, 18. Анастасия Янакиева, 19. Лина Димитрова, 20. Атанас Рогев

10. СНИМКА N 15. Петимата братя Маркови от гр. Русе

Отляво: 1. Симеон Марков, 2. Рашко Марков, 3. Колю Марков, 4. Стою Марков, 5. Йордан Марков

11. СНИМКА N 23. Носене на камъни за строеж на „Спиралата". Рила 18 август 1938 год.

Отляво: 1. Гешева, 2. Марияна от Латвия, 3. Юрданка Жекова

Отзад се вижда кухнята с покрив покрит от плочи донесени от V езеро. Вдясно е склада за хранителни продукти.

12. СНИМКА N 26. Д-р Иван Жеков с младежта на Изгрева

Долу първи ред: 1. д-р Иван Жеков, 2. Мариола Калпакчиева, 3. Стефан Дойнов /Тената/, 4. Иван Недков - брат на Полито.
Стоящи: 5. Гради Минчев, 6. Татяна Георгиева, 7. Руженка Кисьова, 8. Мара Славова, 9. Лиляна на Игнат Котаров - съпруга

13. СНИМКА N 27. Със старата София Попова на Изгрева заобиколени от приятелки: 1. Милка Аламанчева, 2. София Попова, 3. Савка Керемедчиева, 4. Юрданка Жекова

14. СНИМКА N 33. Боян Боев, Учителят и Янка, която по баща е Янка Симеонова Шопова, а по мъж Панайот Грънчарова впоследствие. Тя е от гр. Ямбол.
Виж „Изгревът" том X, стр. 689-691.

15. СНИМКА N 37. Станка Янчева и Мария Тодорова пред малкия дом на ул. „Симеоновско шосе" N 14. За Станка виж „Изгревът" том V, стр. 199-202. Пред къщата имаше бунар и с ръчна помпа се изкарва вода за поливане на градината. На плочите е легнало кучето Бианка, за него виж „Изгревът" том V, стр. 189-191.

16. СНИМКА N 41. Стефан Камбуров със семейството си в гр. Казанлък, 3 октомври 1941 год.
Седнали: 1. д-р Стефан Камбуров, 2. Баба Екатерина - жена му
Прави отляво: 3. Марин Камбуров, 4. Зефирка - жена му, 5. Косю Камбуров, 6. Петър Камбуров, 7. Таня Камбурова, 8. Кирил Икономов - мъж на Таня. Отпред са внуците на дядо Стефан.

17. СНИМКА N 54. Владимир Балючев поднася бяла порцеланова чиния на обяд на масичката на Учителя. Отляво е д-р Михаил Стоицев, а отдясно е дядо Благо - Стоян Русев.
Седнали са на скована дълга пейка. На колената са си сложили бели кърпи, за да не се изцапат при ползването с лъжиците.

18. СНИМКА N 56. Веселина Радоева Козарева е родена на 7 април 1886 г. в гр. Разград от баща Радой Тодоров Козарев и майка Димитрина Стоянова. Удостоверението за рождението е издадено въз основа на семеен регистър от 1920 г. от гр. Попово.
Според Пеню Ганев е имало братски кръжок в гр. Попово.
Виж „Изгревът" том XVI, стр. 27-28 под N 18.

През 1922 г. групата си е направила обща снимка. В средата е Веселина Козарева, а най-отдясно седнал е Пенѝо Ганев. Отзад на снимката е написано 1922 г. Велик момент. Отпред на стената отляво с тебешир са написани буквите: Н.Л.К.Пр. Б. Л. /Няма любов като проявената Божия Любов/, а вдясно са написани С. Пр. Б. Л. Е. Л. /Само проявената Божия Любов е Любов/.

На стр. 28 от том XVI на „Изгревът" Пенѝо съобщава имената на групата, по снимката днес няма кой да я разчете. Отдолу на снимката е написано 1922 г. Бяло Братство - Попово.

19. СНИМКА N 57. Веселина (Веса) Козарева в село Мърчаево
1. Търса Лозанова, 2. Геро Митев, 3. Весела Козарева, 4. Радка Герова, 5. Варда Коцева.
Момчето е внуче на някого.

20. СНИМКА N 60. Мария Златева с приятели
1. Амелия Надзор, 2. Неделчо Попов, 3. Мария Златева, 4. Димитър Сотиров - бъдещ съпруг на Мария Златева, 5. Стойна Христова

21. СНИМКА N 62. Мария Златева с приятели на Рила
1. Кирил Стоянов /Кирчо лъвчето/, 2. Мария Златева, 3. Таня Икономова, 4. Кирил Икономов, 5. Мечева, 6. Списаревска

22. СНИМКА N 67. Кирчо Стоянов /Лъвчето/ целува ръка на Учителя след завършване на Паневритмия. Обикновено застават един след друг и чакат реда си. Вляво чака Гърнева, зад нея се вижда Мария, майката на Гради Минчев.

23. СНИМКА N 69. На Рила при второто езеро
Прави: 1. Начо Петров, 2. Тодор Стоименов
Седнали: 3. Кръстина - съпруга на Начо, 4. Марийка с белия шал е сродница на Тодор Стоименов.

24. СНИМКА N 70. Милка, Цветана, Люба Аламанчеви с майка им Сийка.
Снимка а: 1. Милка Аламандчева, 2. Сийка - майката на Милка, 3. Юрданка Жекова
Снимка б: 1. Цветана Аламанчева, 2. Люба Аламанчева, 3. ....., 4. .....

25. СНИМКА N 73. Димитър Стоянов с приятели на Рила
1. Димитри Стоянов, 2. Димитрина Захариева - права, 3. Виола Йорданова - седнала със светлата рокля, 4. Васил Харизанов, 5. .....

26. СНИМКА N 76. Боян Златарев с веслата в лодката, която е построил сам. Виж „Изгревът" том VII, стр. 158-160
1. Мариета Бертоли, 2. Анина Бертоли, 3. Лиляна Младенова - тя е дъщеря на Илия Младенов, който е водил разговора си с Учителя в нейно присъствие, че руснаците ще забият червеното знаме над Райхстага.

Виж „Изгревът" том VII, стр. 43, снимки N 1,2,3,61.

4. Мария Младенова държи в ръката си дъщеря си Анжела, 5. Домашната прислужница на Мария Младенова, която е взета за да се грижи за Анжела. Държи китарата, която е на Мария и може да свири на нея, както и дъщеря и Лиляна, 6. Боян Златарев с веслата, 7. Драган Петков - (виж „Изгревът" том VII, стр. 157-167).

27. СНИМКА N 78. Отсреща е Христо Митев Белчев, който пося с една кофа жито цяла нива към пет декара.

Бяхме на салоните - Рила 1972 г., когато там дойде и се представи на Борис Николов така: „Аз съм човекът, който пося с една кофа жито цяла нива от пет декара." Сложиха го на видно място на масата.

Отдясно е Димитър Грива, до него е Борис Николов.

За тази случка виж „Изгревът" том III, стр. 88-89. Учителят му е дал и друга задача с житото. Виж „Изгревът" том II, стр. 370, N 81.

28. СНИМКА N 93. Симеон Стоянов Костов с приятели в с. Мърчаево, септември 1931 г.
Седнали: 1. Петър Киров, 2. Весела Козарева, 3. Грозда на Сергей Визягин жена му, 4. Владо Николов Визягин - руснак, застанал прав. Сергей и Владо са братя избягали белогвардейци от Русия след революцията 1918-1922 г., 5. Симеон Костов, 6. Елена Хаджи Григорова, 7. Ваца Симеонова - е съпруга на Симеон. Отпред са децата на Симеон, на Сергей, 8. Правият вдясно е Пенъ Ганев, който ги е заснел с фотоапарата си.

29. СНИМКА N 97. Темелко Стефанов със семейството си в с. Мърчаево
1. Темелко Стефанов, 2. Косена - дъщеря му, 3. Софиянка - жена му, 4. Дежа / Надежда/- съпруга на Велин, 5. Велин - син на Темелко, 6. Отпред е главата на Тодорка - дъщеря на Темелко.

30. СНИМКА N 98. Темелко Стефанов със семейството си в село Мърчаево
1. Косена - дъщеря на Темелко, 2. Темелко, 3. Велин - син на Темелко, 4. Дежа / Надежда/ - съпруга на Велин, 5. Софиянка - жена на Темелко, 6. Отпред Тодорка - дъщеря на Темелко.

31. СНИМКА N 99. Темелко Стефанов със семейството си в с. Мърчаево пред къщата си, наредени по стъпалата
1. Булката Дежа /Надежда/ с бебето си Петър, родено на 9.IX.1944 г., 2. Велин - съпруг на Дежа, 3. Косена - дъщеря на Темелко, 4. ....., 5. Тодорка - дъщеря на Темелко, 6. Софиянка - жена на Темелко, 7. Темелко.

32. СНИМКА N 103. Последните съвременници от времето на Школата на Учителя Дънов, заснети в дома на Стойчо Драгнев
1. Тодор Симеонов, 2. Елена Андреева, 3. Стоянка Драгнева, 4. Николай Калерс от Рига - Латвия, дошъл за пръв път след 1945 г. в София, 5. Стойчо Драгнев, брат на Колю Драгнев, 6. Пеню Ганев, 6. Кирчо - Лъвчето, 8. Светозар Няголов, 9. Пенка Драгнева - жена на Кольо Драгнев

33. СНИМКА N 134. Екскурзия с Учителя на 5 август 1931 г. седнали при Бъбрека до входа на Агарта отсреща в скалите
Седящи: 1. Йордан Савов, 2. Стоянка Илиева, 3. Учителят, 4. Иван Кисьов, 5. Елена Хаджи Григорова, 6. Наталия Чакова, 7. Твофана Савова с шапката, 8. Савка Керемедчиева, 9. Мария Савова
Прави: 10. Димитър Цеков, 11. Буча Бехар, 12. Петра Шелингозова, 13. Крум Няголов

34. СНИМКА N 139. Екскурзия с Учителя на 5 август 1931 г. Учителят е седнал на скалата наподобяваща отдалече главата на лъв при езерото „Сърцето".
1. Димитър Цеков, 2. Стоянка Илиева, 3. Йордан Савов, 4. Елена Х. Григорова, 5. Учителят, 6. Савка Керемедчиева, 7. Теофана Савова, 8. Мара Савова ,9. Наталия Чакова, 10. Иван Кисьов, 11. Крум Няголов, 12. Буча Бехар, 13. Петра Шелингозова.

ПОКАЗАЛЕЦ ЗА НЯКОИ СНИМКИ ОТ „ИЗГРЕВЪТ“ ТОМ I - XXII

И НА АВТОРИ В ПОРЕДИЦАТА

1. Домът на Гина и Петко Гумнерови на ул. „Опълченска“ N 66, „Изгревът“ том XII снимки от N 2-33.
2. Ръководителите на братствата в страната, „Изгревът“ том VI снимки N 6 и 7.
3. Ученици в Богословското училище гр. Свищов, „Изгревът“ том V снимки N 5.
4. Учителят Дънов на Черни връх, „Изгревът“ том V снимка N 6, том VII снимка N 7, том XIV снимка N 37.
5. Петър Дънов като млад, „Изгревът“ том VI снимки N 1, 2, 3, 4.
6. Учителят в гр. Русе, „Изгревът“ том VI снимки N 8, 9, 10.
7. Първите събори на Изгрева - том VII снимка N 8, том IX снимки N 3, 5, том XI снимки 2-7, том XV снимка N 120.
8. Салонът на Изгрева - том XII, снимка N 40, том XVIII снимка N 6, том XX снимки N 4-5.
9. Салонът на Изгрева отвътре - том IX снимки N 12-13, том XIII снимки N 110, 136-140.
10. Приемната на Учителя - том IX, снимка N 11, том XVI снимки N 40, 41, 42, 43, том XX N 4, 5.
11. След побоя на Учителя 1936 г. на Рила - том V снимки N 6-8, том XXI- снимки N 3-17.
12. Стенографките на Учителя - том IV, снимки 5-6, том VI снимка N 21, том IX снимки N 8, 9, 10, 15, 16, 17, 21. Бараките на стенографките том IX снимки N 8-10.
13. Тодор Стойменов - том VII, снимка N 15, том VIII снимки N 26, 35, том IX, снимка N 46, том XIV снимка N 16, том XVI снимка N 13.
14. Дедо Благо /Стоян Русев/ - том VII снимка N 15, том VIII снимка N 35, том IX снимка N 46.
15. София Попова - том XIV снимка N 42
16. Любомир Лулчев - том VII снимка N 15, том VIII, снимки N 35, 36, том IX снимки N 46, 47, 48, том XX снимки N 18-23, 30-31, 43-44, 46, 49-62, 67-76, том XXI снимки N 19-27.
17. Бертоли - том VI снимка N 24, том VII снимка N 33, том VIII снимка N 35, том IX снимка N 46, том X снимка N 47.
18. Методи Константинов - том IV, снимки N 4, 10, том XIX снимки N 7-19.
19. Галилей Величков - том IV снимка N 7, том VII снимки N 25, 32, том VIII снимки N 12, 22, 23, 28, том XIV снимки N 39.
20. Стоянка Илиева - том VI снимка N 19, том VIII снимки N 1, 2, 32
21. Цеко Етугов - том VI снимка N 20, том VIII снимка N 3, том XIV снимка N 29.
22. Тодор Маринчевски - том VI снимка N 22, том VIII снимки N 33, 34, 58, том XIII снимка N 61, том XIV снимки N 11, 12, том XX снимки N 53, 63-67.
23. Симеон Арнаудов - том VI снимка N 25.
24. Мария Златева - том IV снимка N 8, том VIII снимки N 12, 28.
25. Илия Узунов - том IV снимка N 9, том XIX снимка N 62.
26. Крум Въжаров - том IV снимка N 9, том VI снимка N 24, том XIX снимки N 50-63.
27. Драга Михайлова - том IV снимка N 11.
28. Нестор Илиев - том IV снимка N 12.
29. Борис Николов - том IV снимки N 13-15, том XV снимки N 60-67, 77, 79-82, 84-86, том XVI снимки N 24-25, 26-27, том XVIII снимки N 16-17.

30. Мария Тодорова - том IV снимка N 14, том V снимки N 1, 2, 3, 4, 8,10,11, 12, 13, 14, 15, 16, том XV снимки N 78, 82-83.
31. БОЯН БОЕВ - том V снимка N 10, том VI снимка N 11, том X, снимки N 3, 4, 5, том X снимки N 110, 111, 121, том XIV снимки N 39, 40.
32. Петър Пампоров - том V снимка N 9, том VII снимка N 43, том X снимки N 118, 119, том XIV снимки N 46, 47, 48.
33. Михаил Стоицев - том V снимка N 9, том X снимка N 12, 13, 14, том X снимка N 69.
34. Латвийци на Рила - том V снимка N 9, том VII снимка N 40, том XIV снимки N 56.-64.
35. Цанка Екимова - том VI снимки N 11, 15, том VIII снимка N 4, том XV снимки N 77-78, 80-81, 84-95, 141.
36. Янка Шопова - том VI снимка N 11, том X снимки N 110, 111.
37. Кина Рангелова - том VI снимки N 14, 50.
38. Марийка Марашлиева - том VI снимка 52.
39. Илия Младенов и Мария Младенова - том VII снимки N 1, 2, 3.
40. Магдалена Попова - том VII снимка N 5, XIII снимка N 41, том XVIII снимка N 2.
41. Георги Радев - том VII снимки N 5, 6, том VIII снимка N 42, том XVIII снимки N 2-28.
42. Темелко Стефанов - том VII снимки N 12, 13, 14.
43. Д-р Иван Жеков - том VII снимки N 28, 31, 32, том XIV снимки N 20-22.
44. Юрданка Жекова - том VII снимки N 28, 30, том XIV снимки N 20-22.
45. Славчо Печеников /Славянски/ - том VII снимка N 27, том XVI снимка N 14.
46. Тереза Керемедчиева - том XIV снимки N 49, 50-55, 56-61.
47. Савка Керемедчиева - том VI снимки N 21, 22, том VII снимки N 18, 28, том IX снимки N 38, 41, 42, том XIV снимки N 5-17, 20-67, том XVII снимки N 29-31.
48. Паша Теодорова - том VI снимка N 21, том VIII снимка N 6, 21, 38, том XIII снимки N 11-24, том XIV снимка N 38.
49. Елена Андреева - том IX снимки N 18, 19, 20, 21, 24, 25, 27-31, 34, 35, 37, 38, 41, 42, 43, том XIV снимка N 38.
50. Гена Папазова - том XIII снимки N 25-28.
51. Васко Искренов - том VII снимка N 19, том XVIII снимки N 27-28.
52. Младежката група - том VII снимка N 20.
53. Дедо Ради /Ради Танчев/ - том VII снимка N 30.
54. Николина Балтова - том VII снимки N 34, 35, том VIII снимка N 3.
55. Пенка Белева - том VII снимка N 35, том VIII снимки N 3, 6.
56. Влади Симеонов - том VII снимки N 34, 35, 36, 37, том VIII снимки N 3, 12.
57. Верка Куртева - том VII снимка N 35, том VIII снимки N 3, 28, том XVI снимки N 26-27.
58. Димитър Янушев - том VII снимка N 35, том VIII снимка N 3.
59. Гради Минчев - том VII снимка N 62.
60. Атанас Минчев - том VII снимки N 11, 63.
61. Генчо Алексиев - том VIII снимки N 1, 41.
62. Игнат Котаров - том VII снимка N 11.
63. Георги Йорданов - том VII снимки N 10, 57, том IX снимка N 25.
64. Елиезер Коен - том VIII снимки N 2, 41, том XVIII снимка N 18.
65. Неделчо Попов - том VIII снимки N 2, 5, том XVI снимка N 11, том XVII снимка N 12.
66. Катя Грива - том VIII снимки N 2, 4, 10, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, том XVI снимки N 78-79.
67. Димитър Грива - том VIII снимки N 10, 11, 12, 13, 14.
68. Анастасия Янакиева - том VIII снимка N 4.
69. Теофана Савова - том VIII снимки N 5, 6, 7, 9, том XVI снимка N 11, том XIX снимка N 63.
70. Мара Савова - том VIII снимки N 4, 5, 7, том XVI снимка N 11.
71. Асен Арнаудов - том VIII снимки N 5, 18, том XVI снимка N 11, том XVII снимка N 12.

72. Музиканти на Изгрева - том VII снимка N 11, том VIII снимки N 12, 18, 19, 28, 30, 40, том XVI снимки N 44-46, том XI снимка N 14.
73. Музиканти на Рила - том VII снимка N 25, том VIII снимки N 31, 37, 38, 39, том XVI снимки N 48-58, том XVIII снимки N 31-35.
74. Катя Зяпкова - том VIII снимки N 16, 21, 25, том XVI снимка N 11.
75. Ангел Янушев - том VIII снимка N 18.
76. Филип Стоицев - том VIII снимки N 19, 28, 59.
77. Димитрина Антонова - том VIII снимки N 21, 50, том XIII снимки N 122, 123.
78. Юрдан Симеонов - том VIII снимка N 27.
79. Ирина Кисьова - том VIII снимки N 29, 32, 56.
80. Симеон Симеонов - том VII снимка N 11, том VIII снимки N 28, 53,том XIII снимка N 110, том XIV снимка N 28 .
81. Никола Нанков - том VIII снимки N 41, 60, том XVI снимки N 19, 21, том XVII снимки N 39, 40.
82. Буча Бехар - том IX снимки N 18, 20, 23, 25, том XVII снимки N 29-31.
83. Петра Шелингозова - том IX снимки N 18, 23, 25, том XVII снимки N 29-31.
84. Мария Граблашева - том IX снимка N 33.
85. Анриета Маркова - том IX снимка N 33, том XIII снимки N 39, 40.
86. Георги Куртев - том X снимки N 2-16, 66-75.
87. Минчо Сотиров - том X снимки N 11, 12, 13, 14, 26
88. Райна Грозданова - том X снимка N 1
89. Братската градина в Айтос - том X снимки N 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26.
90. Чешмата Тополица - том X снимки N 34-46
91. Петър Камбуров - том X снимка N 31
92. Марин Камбуров - том X снимка N 31
93. Олга Славчева - том X снимки N 51, 56, том XVI N 12, том XVII снимки N 34, 39, том XXI снимки N 13-18.
94. Стамат Тодоров - том X снимка N 50, том XX снимка N 45.
95. Мария ґенерал Стоянова - том X снимки N 53, 54.
96. Д-р Радка Давидова - том X снимки N 53, 54, том XXI снимки N 78, 79, 80.
97. Елена Казанлъклиева - том X снимки N 53, 54, том XVII снимки N 73-78, том XXI снимки N 77-80.
98. Надка Куртева - том X снимки N 67, 73, 26, 32.
99. Георги Събев - том X снимки N 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 99.
100. Нейчо Георгиев от гр. Ямбол - том VI снимки N 15, 17, том X снимки N 112, 113, 114, 115.
101. Лидия Аладжем - том XIII снимки N 42, 43.
102. Милка Говедева - том XIII, снимки N 29-38.
103. Цветана Щилянова - том XIII снимки N 63-83.
104. Борис Георгиев - том XIII снимки N 84-95, том XV снимки N 148-151.
105. Цветана Гатева Симеонова - том XIII снимки N 96-109.
106. Михаил Влаевски - том XIII снимки N 111 - 118.
107. Борис Шаров - том XIII снимки N 119-122, 126-129.
108. Милка Аламанчева - том XIV снимки N 17, 24, 39.
109. Марияна от Латвия - том XIV снимки N 25-29.
110. Стефан Тошев - том XIII, снимки N 1, 8, 9.
111. Жечо Панайотов - том XV снимки N 6-51.
112. Николай Дойнов - том XV снимки N 67-70, 74-78, 103, 137, 138, 140, 142-143, том XIX снимки N 20-35.
113. Дора Карастоянова - том XV снимки N 104-137.
114. Паневритмия на Изгрева - том VI снимка N 12, том VII снимка N 4, том VIII снимка N 11, том IX снимки N 36, 37, том XI снимки N 12-16, том XIII снимка N 5, том XV снимки N 121-123, том XVI снимки N 44-47, том XX снимки N 6-14.

115. Паневритмия на Рила - том V снимка N 15, том VI снимка N 23, том IX снимки N 44-45, том XVI снимки N 48-51, 54, 55, 59-62, том XVIII снимки N 30, 33, 34, 57-58, том XX снимки N 47-53.
116. Пенїо Ганев - том XVI снимки N 11-16, 18-30, 32-39, 49-50, 67-96.
117. Елена Хаджи Григорова - том XVI снимки N 74-79, том XVII снимки N 29-31, 35-38, 42-54, 58-65, том XIX снимки N 48-49.
118. Начо Петров - том XVI снимки N 26, 27, том XVIII снимки N 27, 28.
119. Руси Събев - том XVI снимки N 26, 27, том XVIII снимки N 27, 28.
120. Наталия Чакова - том XVII снимки N 29-31.
121. Ани Шишкова - том XVII снимки N 66-68, том XVIII снимка N 19.
122. Никола Гръблев - том VI снимка N 40, том XIII снимка N 56.
123. Петър Карапетров - том XIII снимки N 50, 52.
124. Изгледът на лагера на Рила - том VII снимки N 24, 26, том XVI снимки N 29-31, том XVII снимки N 4-7, том XX снимки N 24-27.
125. Изворът „Ръцете" на Рила - том XX снимки N 29-41.
126. Изворът „Махабур" на Рила - том XVII снимки N 32-40.
127. Михалаки Георгиев - том XVII снимки N 69-70.
128. Мара Белчева - том XVII снимки N 71-72.
129. Д-р Стефан Кадиев - том XVII снимки N 79-86.
130. Георги Томалевски - том XVIII снимки N 37-52.
131. Влад Пашов - том XVIII снимки N 53-64.
132. Иван Антонов - том XVIII снимки N 65-99, том XIX снимки N 64-79.
133. Петър Филипов - том XIX снимки N 36-45.
134. Светозар Няголов - том XIX снимки N 42-47, том XXI снимки N 53-56, 75.
135. Елена Симеонова - том XXI снимки N 56-58, 75.
136. Стефка Стойчева-Няголова - том XXI снимки N 31-34, 36-52.
137. Кънчо Стойчев - том XXI снимки N 34-35, 43-45.
138. Крум Няголов - том XXI снимки N 39-41, 42-45, 48-31.
139. Костадин Няголов - том XXI снимки N 60-64.
140. Величка Няголова - том VIII снимка N 57, том XXI снимки N 65-69, 73-75.
141. Любомир Няголов - том XXI снимки N 71-74.
142. Свещеник Константин Дъновски - том XI, три снимки след с. 176.
143. Първата българска църква във Варна и първото българско училище в гр. Варна - том XI, две снимки след с. 208.
144. Съставителят на "Изгревът" като млад - том XV снимки N 49,50,51, снимки N 142,143, том XIX снимки N 32,33,34,35, с. 40,41,42,43.

СЪДЪРЖАНИЕ

„Изгревът“, т. XXII

01. **Светъл лъч към човешките души**

Духовни условия в България преди идването на Учителя
Жизнен път и работа на Учителя до създаването на Веригата през 1900 г. : Проникновение
Духовна дейност на Учителя с Веригата от 1900 г.до създаването на Школата през 1922 г.
Създаване и развитие на Школата на бялото Братство в България от 1922 г. до 1944 г.
Случки и събития в България, свързани с дейността на Учителя
Ученици, участвали в Школата и техните прояви в живота
Учението на Учителя - предвестник на новия живот и идването на Шестата светеща раса : Из Словото
/ Светозар Няголов 005-264

02. **Учителят Беинса Дуно за Рила и екскурзиите по планината**

Планината - извор на сила
Мусала
Скакавците и Рупите
Седемте езера
Построяване на лагера и пребиваване на Второто езеро
Любовта на Учителя към учениците му
Моите спомени за Рила
Витоша
/ Светозар Няголов 265-352

03. **Паневритмия от Беинса Дуно и шестях упражнения на Учителя Дънов**

Паневритмия от Беинса Дуно
Шестте упражнения от Учителя Дънов
Промени в Паневритмията и песните на Учителя
/ Светозар Няголов 353-415

04. **Пентаграмът и развитието на Петата човешка раса**
Върховете на Пентаграма
Външният кръг на Пентаграма и символите в него
Вътрешният кръг на Пентаграма и картините в него
Центърът на Пентаграма
Как се работи с Пентаграма
Учителят за Пентаграма
/ Съставител Светозар Няголов 416-439

05. **Хранене, пост и житен режим : По Беинса Дуно**
/ Съставител Светозар Няголов 440-458

06. **Астрокосмична синтеза**
Астрокосмична синтеза
Аспекти от цикъла на тежките планети Плутон, Сатурн, Уран, Нептун
Епохата на Водолея
/ Светозар Няголов 459-479

07. **Епохата на Водолея**
Епохата на Водолея
Хороскоп на Епохата на Водолея
/ Светозар Няголов 480-497

08. **Епохата на Водолея и Всемировият Учител на Вселената Беинса Дуно : Из Словото на Учителя Петър Дънов**
България – пълен неутралитет
Съборите на Бялото братство и българите
Предсказание за идващата епоха от 1945-1989 г.
Новата култура и Епохата на Водолея
Учителят за жените, които ще спасят света
Защо се дадоха страданията на българите
/ Съставител д-р Вергилий Кръстев 498-544

09. **Космогония на Божественият Дух, на Христовият Дух и на Господният Дух**
Вселяването на Божествения Дух в Петър Дънов
Вселяването на Христовия Дух в Петър Дънов
Вселяването на Господния Дух в Петър Дънов
/ Светозар Няголов 545-586

10. **Домът Господен и съдбата на света**
Домът Господен и съдбата на света
Учителят Дънов за болшевизмът и комунизмът
Учителят Дънов за частната собственост, за класовата борба, за пробуждане на човешкото съзнание и раждането на космическия човек, за пробуждане на колективното съзнание и икономическата борба, за комуните
Учителят Дънов за Втората световна война 1939-1945 г.
/ Съставител д-р Вергилий Кръстев 587-722

11. **Агарта и Атлантида**
За двете риби и петте хляба. Беседа от Учителя, изнесена на 14.05.1938 г., събота, София-Изгрев
Как бе открита и намерена беседата „За двете риби и петте хляба" / Светозар Няголов
Агарта и Атлантида / д-р Вергилий Кръстев
/ Съставител д-р Вергилий Кръстев 723-765

12. **Небесният знак ѣ и славянската писменост**
Значението на отстранените букви от стария правопис
/ Светозар Няголов
Славянската писменост и небесния знак ѣ, ѣ е знакът Божий
/ д-р Вергилий Кръстев
/ Съставител д-р Вергилий Кръстев 766-770

13. **Хороскопите в поредицата „Изгревът“**

Хороскопите на астролозите на Изгрева и на Учителя, представени в том XIX от поредицата «Изгревът» / Светозар Няголов

Хороскопи на някои приятели - Пенка Дякова Георгиева, Ангел Стоянов Керемедчиев, Трендафила (Филка) Благоева Балдевска / Светозар Няголов

Хороскопите на Светозар Няголов. Създавани и отстоявани / д-р Вергилий Кръстев

/ Състав. д-р Вергилий Кръстев 771-781

14. **Какви песни са се пяли по съборите на Синархическата верига на Всемирното Бяло братство 1907-1915 г., 1920 -1922 г.**

Как се създават и изпълняват песните от съборите на Синархичната верига

Песните от съборите на Синархичната верига и кога се изпълняват

/ д-р Вергилий Кръстев 782-797

15. **Песните на един ученик на Бялото Братство**

/ Светозар Няголов 798-801

16. **Бележки към снимките** 802

Съставител и редактор

д-р Вергилий Николов Кръстев

Компютърен набор

Полина Тодорова Петкова от гр. Видин
с. 5-458, 498-544, 587-717
Буряна Ангелова Пенкова
с. 459-497, 545-586, 723-781
Ставри Петров Ангелов
с. 782-801 и нотиране
Яна поп Янева
с. 643-649, 802-811

Подреждане, оформление и коректура
Ефросина А. Ангелова-Пенкова

Предпечатна подготовка
и
компютърна обработка на снимките
Вихър Ангелов Пенков

Печатница СД Симолини-94 - София
„Изгревът", т. XXII - тираж - 1 000 бр.